

ஸ்ரீமாருஹேஸ்வரம்.

சங்கர ராமா நுஜ நீலகண்ட பாஷ்யங்களை

அனுசரித்த பதவுரை கூடிய

ப்ராஹ்மஸூத்ர

த்ராவிடபாஷ்யம்.

இஃது,

தர்க்கதீர்த்தமான வித்வான்

ஸ்ரீமாரு, உ - வே, சிங்கப்பெருமாள்கோவில்

மாடபூசி-ராமா நுஜாசார்ய ஸ்வாமிகளால்

வெம்ஸ்க்ருத்திவிருந்து தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு

மேல்படியாராலும்,

அத்வைதப்ரவிணரான

வித்வன் - ஸீதாராமஸூர்வநீயாராலும்

பரிசோதிக்கப்பட்டு,

அனந்தாசாரியரால்

சென்னை :

சால்தர் சஞ்சீவிநி அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1905ஆம்.

Registered Copy Right.

இதன்விலை ரூபா - 3.

புஸ்தகம் கிடைத்தபடியால் அதைக்கடைசியில் அச்சுப்போட்டு
பயிண்டுசெய்து யிருக்கிறது.

புஸ்தகம் வேண்மேவர்கள் அ. அனந்தாசாரியர், நெ 18, வேங்கிடராயர்
தேருவு, பயிராகிடம் பக்கத்தில் சென்னை : (மதராஸ்) என்று எழுதி வி. பி.
மூலமாய் வாங்கிக்கொள்ளலாம். (தபால்சார்ஜு பரத்தியேகம்.)

4. அனுவக்குக் குறைந்த வி. பி. கிடையாது.

	ரூபா.	அணா
தசாவதாரப்பரபாவம் பத்து அவதாரம் எடுத்த (ஸ்ரீமந்நாராயணனு டைய ஒவ்வொரு அவதார விஷயத்தைப்பற்றி விவரமாய் ஸம்ஸ் க்ருத்திலிருந்து தமிழில் வசனமாக அச்சிடப்பட்டது.	க	0
வ்யாஸர்செய்த ப்ரஹ்ம ஸுத்திரம் (அதாவது வேதாந்த ஸுத்திரம். கிர ந்த எழுத்திலும், தமிழ் எழுத்திலும், ஸுத்திரம். இதற்கு அம்வவபா. ஷ்யங்களை அனுசரித்த ப்ரதிபதத்துடன் சங்கர ராமாநுஜ லீலக ண்ட பாஷ்யத்தை ஸம்ஸ்கிருதத்திலிருந்து அனைவர்க்கு மெளரீதில் தெரியும்படி தமிழில் வசனமாக மொழிபெயர்க்கப்பட்ட வேதாந்த ஸாஸ்திரம்.	க	0
பராசரஸ்மருதி இதில் ஸ்லோகங்களை கிரந்தத்திலும் தமிழிலும் அச் சிட்டிருக்கிறது. இதின் பொருளை பலருமறியும்படி தமிழில் மொ ழிபெயர்த்து அச்சிடப்பட்டது. இதில் பிராமண ஷத்திரிய வைய குத்திரர், முதலானவர்களுக்கு ஆசாரம், ப்ராயசசித்தம், ஸுதி கம் முதலானவைகளை சொல்லப்பட்டு இருக்கிறது.	க	உ
தசோபரிஷத், கிரந்தத்தில் ஸ்ருதி, சங்கர, ராமாநுஜ, மத்வபாஷ்ய ங்களை ப்ரதிபதத்துடன் தமிழில் மொழிபெயர்ப்பு நல்லகாகிடம். யஜுர், ஸாம, ருக், ஸந்த்யாவந்தநம் கிரந்தத்தில் மூலம் புருஷ ஸுத் தம் ஸ்ரீஸுத்தம், பூஸுத்தம், லீளாஸுத்தம், நாராயணஸுத்தம். சங்கர, ராமாநுஜ, மத்வ, பாஷ்யங்களை ப்ரதிபதத்துடன் தாத் பர்யமும் ஈ-வேதத்தாரும் செய்யவேண்டிய தர்ப்பணங்கள், திரு வாராதனம், விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் ப்ரஹ்மயஞ்ஜயம் முதலானது. பகவத்கீதை கிரந்தசுலோகம் தமிழ்சுலோகம் தமிழ் அர்த்தம்.	க	0
பகவத்கீதை கிரந்தசுலோகம் தமிழ்சுலோகம் ப்ரதிபதத்துடன் சங் கர ராமாநுஜ மத்வபாஷ்யத்தை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு.	க	ச
கல்கியுராணம், (தசாவதாரத்தில் கடைசி அவதாரம்) ஸம்ஸ்கிருதத்தி லிருந்து தமிழ் வசனமாய் கலியுக விசித்திரந்தையும் அக்ரமத்தை யும் மறுஷ்யம்மருகம் முதலான ஜந்துக்கள் வயிற்றில் விசித்திரமா னஸ்ருஷ்டியும் இன்னும் அனைகமான அக்ரமத்தைசொல்லுகிறது.	0	கஉ
தைத்திரீய உபரிஷத், கிரந்தத்தில்மூலம் ப்ரதிபதம் சங்கர ராமாநுஜ பாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு.	க	அ
ஸஹஸ்ரநாமபாஷ்யம் ப்ரதிபதத்துடன் தமிழ்மொழிபெயர்ப்பு.	க	அ
அஷ்டாதச ரகஸ்யம்.	க	ச
நித்தியாநு ஸந்தானம் படத்துடன்	0	அ
ஷை மட்டபயிண்டு.	0	சு
திருமலை ப்ரதிபதவ்யாக்கியானத்துடன்.	0	கஉ
திருவாய்மொழி ப்ரதிபதம்	உ	அ
நாலாயிர ப்ரபந்தம் திக்கு.	உ	0
ஷை மட்டம் தின்.	க	அ
சந்தரகாண்டம் கிரந்த சுலோகம் ப்ரதிசுலோகத்துக்கு தமிழ் அர்த்தம்.	க	அ
தென்கலை குருபரம்பராப்பரபாவம் (ஆழ்வார் ஆசாரியர் சரித்திரம்)	க	0
பகவத்கீதை தமிழ் வசனம்.	க	ச
க0அ. உபரிஷத் கிரந்தலிபி மூலம்.	ச	0,
ஸ்ரீவாந்தலஹரி ப்ரதிபதத்துடன் தாத்பர்யமும்.	0	அ

ஹிந்துமதத்திற்கு வேண்டிய புத்தகம் கிரந்த எழுத்திலும், தமிழ் எழுத்திலும்
புராணம், ஸ்மருதி, இதிஹாஸம், பலவிதமான புஸ்தகம் விலக்கு அகப்படும்.

ப்ரஹ்மஸூத்ரம்

கிரந்த எழுத்து தெரியாதவர்களுக்கு

தமிழ் எழுத்தில் ஸுத்திரம் அச்சிடப்பட்டது.

முதல் அத்தியாயம்.

முதல்பாதம்.

- க அதாதோ ப்ரஹ்மஜிஞ்ஞாஸா
- உ ஜம்மாத்யஸ்யதஃ
- உ ஸாஸ்த்ரயோநித்வாத்
- ச தத்துஸம்வயாத்
- இ ஈக்ஷதேர்நாஸப்தம்
- ஈ கௌணஸ்சேந்நாந்மஸப்தாத்
- எ தந்நிஷ்டிஸ்யமோக்ஷோபதேஸாத்
- அ ஹேயத்வாவசநாச்ச
- க ப்ரதிஜ்ஞாவிரோதாத்
- க0 ஸ்வாப்யயாத்
- கக கதிஸாமாந்யாத்
- கஉ ஸ்ருதத்வாச்ச
- கஉ ஆநந்தமயோப்யாஸாத் [யாத்
- கச விகாஸப்தாந்நேதி சேந்நப்ராசர்
- கஇ தத்தேது வ்யபதேஸாச்ச
- கஈ மாந்ந்வர்ணிகமேவசக்யதே
- கஎ தேதரோநுபபத்தே
- கஅ பேதவ்யபதேஸாச்ச
- கஈ காமாச்சநாநுமாநாபேக்ஷா
- உ0 அஸ்யிந்நஸ்யசுத்த்யோநம்ஸாஸ்தி
- உக அந்நஸ்தத்தர்மோபதேஸாத்
- உஉ பேதவ்யபதேஸாச்சாந்ய:
- உஉ ஆகாஸஸ்தல்விகாத்
- உச அத வவப்ராண
- உஇ ஜ்யோதிஸ்சரணபி தானாத்
- உஈ சந்தோபிதானந்நேதிசேந்நததாசே
- தோர்பணிகமாத் ததாஹிதர்ஸ
- நம் (ஸ்சைவம்)
- உஎ பூதாதிபாதவ்யபதேஸோபபத்தே
- உஅ உபதேஸபேதாந்நேதிசேந்நோபய
- ஸ்யிந்நப்யவிரோதாத்
- உக ப்ராணஸ்ததாநுகமாத்
- உ0 நவக்துராத்மோபதேஸாநிதிசேதத்
- யாத்ம் ஸம்பந்த பூமாஹ்யஸ்யிந்
- நக ஸாஸ்த்ரநுஷ்ட்யா தூபதேஸோ
- வாமதேவத்
- உஉ ஜீவமுக்யப்ராணலிகாந்நேதி சே
- ந்நோபாஸாத்நைவ்யாதாஸரி
- தத்வாதிஹத்த்யோகாத்

முதல் அத்தியாயம்.

இரண்டாவது பாதம்.

- கஉ ஸர்வத்ரப்ரஹித்தோபதேஸாத்
- உச விவக்ஷிதகுணேபபத்தேஸ்ச
- உஇ அநுபபத்தேஸ்து நஸாரீரஃ
- உஈ கர்ம கர்த்ரு வ்யபதேஸாச்ச
- உஎ ஸப்த விசேஷாத்
- உஅ ஸம்ருதேஸ்ச
- நக அர்பகௌகஸ்வாத் தத்வ்யபதேஸா
- ச்சநேதிசேந்ந நிசாய்யத்வாதேவ
- மவ்யோமவச்ச [ஸேஷ்யாத்
- ச0 ஸம்போகப்ராப்திரிதிசேந்நவை
- சக அத்தாசராசரக்ரஹணாத்
- சஉ ப்ரகராணைச்ச
- சஉ குஹாம்ப்ரவிஷ்டா வாத்மா நௌ
- ஹிதத்தர்ஸநாத்
- சச விசேஷணைச்ச
- சஇ அந்நரஉபபத்தே
- சஈ ஸ்தானாநிவ்யபதேஸாச்ச
- சஎ ஸுகவியீஷ்டாபிதானாதேவச
- சஅ அதவவ ஸப்ரஹ்ம
- சக ஸ்ருதோபநிஷத்தக்யபிதானாச்ச
- இ0 அநவஸ்த்திதோஸம்பவாச்சநேதரஃ
- இக அந்நர்யாம்யதிவைதவாநிலோகாநி
- ஷு தத்தர்மவ்யபதேஸாத்
- இஉ நசஸ்மார்த் மதத்தர்மாலிபாபாச்சா
- ரீரச்ச
- இஉ உபயேபிவிபேதேநைநமதீயதே
- இச அந்ருஸ்யத்வாநிகுணைகோதர்மோக்
- தே: (ச நேதரௌ
- இஇ விசேஷணபேதவ்யபதேஸாப்யாஞ்
- இஈ ரூபோபந்யாஸாச்ச
- இஎ வைஸ்வானாஸஸாதாரணஸ்ப்தவி
- ஸேஷாத்
- இஅ ஸம்யமாணமநுமானம்ஸ்யாநிதி
- இக ஸப்தா திப்யோந்த் ப்ரதிஷ்டாநாச்
- சநேதிசேந்நததாந்ருஷ்ட்யுபதே
- ஸாதஸம்பவாத்ப்ருஷ்டமபிசைநம
- தீயதே.
- க0 அதவவநேதவதாபூதஞ்ச
- கக ஸாக்ஷாத்பயவீரோதம் ஜ்ஜயிநி:

கூஉ அபிவ்யக்தேரித்யாஸ்மரத்ய:

கூக அநுஸ்ம்ருதேர்பாதரி: [ஸயதி

கூச ஸம்பத்தேரிதிஜைமிரிஸ்ததாஹிதர்

கூடு ஆமநந்திசைநமஸ்யிந்

முதல் அத்தியாயம்.

மூன்றுவது பாதம்.

கூச த்யுப்வாத்யாயதநம் ஸ்வஸப்தாத்

கூஎ முக்தோபஸ்ருப்யவ்யபதேசாச்ச(ச

கூஅ நாநுமாந மதச்சப்தாத்ப்ராணப்ருச

கூக பேதவ்யபதேஸாச்ச

எ0 ப்ரகரணத்

எக ஸதித்யதநாப்யாஞ்ச

எஉ பூமாஸம்ப்ரஸாதாத்யுபதேஸாத்

எஉ தர்மோபபத்தேஸ்ச

எஸ அக்ரமம்ப்ராந்தத்தே :

எஸ ஸாசப்ரஸாஸநாத்

எச அந்யபாவ்வயாவ்ருத்தேச்ச

எஎ ஈக்ரதிகர்மவ்யபதேஸாத்ஸ:

எஅ தஹ உத்தரேப்ய: [லங்கஞ்ச

எக கதிஸ்ப்தாப்யாம் ததாஹித்ருஷ்டம்

அ0 த்ருதேச்சமஹிம்நோஸ்யாஸமிந்ருப

லப்தே:

அக ப்ரலித்தேச்ச [ஸம்பவாத்

அஉ இதரபராமர்ஸாத்ஸ இதிசேநா

அஉ உத்தராச்சேதாவிர்பூதஸ்வரூபஸ்து

அச அந்யாத்சச்சபராமர்ச:

அடு அலபஸ்ருதேரிதிசேத்தத்தம்

அச அநுக்ருதேஸ்ஸஸ்யச

அஎ அபிஸ்மர்யதே

அஅ ஸப்தாதேவப்ரமித: [ரத்தாத்

அக ஹருத்யபேக்ஷயாதா மநுஷ்யாதிகா

க0 ததுபர்யபிபாதராயணஸ்ஸம்பவாத்

கக விரோத:கர்மணீதிசேந்நாநேகப்ரதி

பத்தேர்தர்ஸநாத்

கஉ ஸப்த இதிசேநாத:ப்ரபவாத்ப்ரத்

யக்ஷாநுமாநாப்யாம்

கக அதவவ சரித்யத்வம்

கச ஸமாநாமரூபத்வாச்சாவ்ருத்தாவப்

யவிரோதோதர்சநாத்ஸ்மருதேச்ச

கடு மத்வாதிஷ்வ ஸம்பவாத் நதிகாரம்

ஜைமிந்:

கச ஜ்யோதிஷ்பாவாச்ச

கஎ பாவந்துபாதாராயணேஸ்திஹி

கஅ ஸாஸ்யததநாத் சரவணத்ததா

த்ரவணைஸ்ஸிசயதேஹி

கக கூத்தரியத்வகதேச்ச

க0 உத்தரத்ரஸைத்ராதேநலிங்காத்

க0க ஸம்ஸ்காரபராமர்ஸாத் தபாவா

பிலாபாச்ச

க0உ ததபாவிரிதாரணைசப்ரவ்ருதே:

க0க சரவணத்யநாத்ரப்ரதிஷேதாத்

க0க ஸ்மருதேச்ச

க0டு கம்பநாத்

க0க ஜ்யோதிர்தர்சநாத்ச

க0எ ஆகாசோர்தாந்தரத்வாதிவ்யபதே

சாத் (தேந

க0அ ஸுஷுப்த்யுக்க்ரந்த்யோர்பே

க0க பத்யாதிஸுப்ததேப்ய:

முதல் அத்தியாயம்.

நாலாவதுபாதம்.

கக0 ஆநுமாரிசம்ப்யேகேஷாமிதி சேந்

ந ஸாரீரரூபக விய்யஸ்தக்ருஹி

தேர்தர்யதிச

ககக ஸலிக்குமந்திததர்ஹுவாத்

ககஉ தததீகத்வாத்ரத்தவ

ககஉ ஜ்யேயத்வாவசநாச்ச

ககச வத்திதிசேந்ர்ப்ராஜேஹிப்ரகர

ககடு த்ரயாணமேவைசைவமுபந்யாஸ:ப்ர

ககச மஹத்வச்ச (சுருச்ச

ககஎ சமஸவதவிதேஷாத்

ககஅ ஜ்யோதிருபந்ரமாத்ரத்தாஹ்யதீய

தவகே [விரோத:

ககக கல்பநோபதேஸாச்ச மத்வாதிவத

கஉ0 ஸைஞ்ச்யோபஸம்சுரஹாத்பிநாநா

பாவாதவிசேஷாச்ச

கஉக ப்ராணாத்யேஷவாக்யமஸுஷாத்

கஉஉ ஜ்யோதிவைசேஷாமஸத்யந்நே

கஉக காரணத்தேச்சாகாஸாதிஷ்ய

தாய்யபதிடோக்தே:

கஉச ஸமாகர்ஷாத்

கஉடு ஐகத்வாசித்தம்

கஉச சிவமுத்யப்ரணலிங்காந்நேதிசே

ந்தத்வ்யாக்யாதம்

கஉஎ அந்யாத்ந்த்ரஜைமிந்:ப்ரந்யாயாத்

யாநாப்யாமிசைவமேகே

கஉஅ வாக்யாந்வயாத்

கஉக ப்ரதிஜ்ஞாவதிதரித்யாசமரத்ய:

கஉ0 உத்தராயஷ்யாத்ஸ்வம் பாவாதித்

தௌடுலோக:

ககக அவஸ்திதேரித்காஸக்ருத்ஸ்ந:

ககஉ ப்ரக்ருதிசப்த்நிஜ்ஞாத்ருஷ்டா

ந்நாநுபரோகாத்

ககந. அபித்யோபதேசாச்ச.

ககச ஸாக்ஷாச்சோபயங்கமாநாத்

ககடு ஆத்மக்ருதே:

ககச பரிணாமாத்

ககஎ தேநரிஸ்சுஹித்யாத் (யாதா:

ககஅ ஏதேஸர்வேப்யத்யாதாய்யாக்

இரண்டாவது அத்தியாயம்.

முதல்பாதம்.

ககக ஸ்மருத்யநவகா: ததாஷ்ப்ரஸங்க

இதிசேந்நாந்யஸுருத்ய நவகாச

தோஷ்ப்ரஸங்க

கச0 இதரேஷாமசாநுபத்தே:

கசக ஏதேயோக:ப்ராத்ந்ந்:

கசஉ நலிஷ்ணத்வாத்ரப்ததாத்வம்ச

சப்தாத்

கசக அபிமாரிவ்யபதேஷாத் விசேஷா

௧௪௪ த்ருச்யதேது (வாத்
 ௧௪௫ அஸ்திதிசேந்நப்திஷேதமாத்ரத்
 ௧௪௬ அப்தேளதத்வத்ப்ரஸங்காதஸமஞ்
 ௧௪௭ ந்துத்ருஷ்டாந்தபாவாத் (ஜஸம்
 ௧௪௮ ஸ்வபக்ஷதோஷாச்ச
 ௧௪௯ தர்காப்ரதிஷ்டாநாதபி
 ௧௫௦ அந்யதாநுமேயமிதிசேதவமப்ய
 . நிர்மோக்ஷப்ரஸங்க: (யாதா:
 ௧௫௧ எதேநஸிஷ்டபரிக்ரஹா அபிவ்யாக்
 ௧௫௨ போக்த்ரபப்தேரவிபாகச்சேத்
 . ஸ்யூவ்லோகவத்
 ௧௫௩ தநந்யத்வமாரம்பணசப்தாதிப்ய:
 ௧௫௪ பாவேசோபலப்தே
 ௧௫௫ ஸத்வாச்சாரஸ்ய
 ௧௫௬ அஸத்யபதேசாந்நேதி சேந்நதர்
 மாந்தரேண வாத்யசேஷாத்புத்
 தேச்சப்தாந்நாரச்ச
 ௧௫௭ படவச்ச
 ௧௫௮ யதாசப்ராணை:
 ௧௫௯ இதரவ்யபதேஸாத்திதாநாநிதி
 தோஷப்ரஸங்கி:
 ௧௬௦ அதிக்ந்துபேதநிர்தேஸாத்
 ௧௬௧ அஸ்மாதிவச்சததநுபப்தி:
 ௧௬௨ உபஸம்ஹா தர்ஸாந்நேதிசேந்
 நக்நிரவத்தி
 ௧௬௩ தேவாதி வதபிலோகே
 ௧௬௪ க்ருத்ஸ்ந்ரஸத்திர்நிரவயவத்வஸ
 ப்தகோபோவா
 ௧௬௫ சுருதேஸ்து ஸப்தமூலத்வாத்
 ௧௬௬ ஆத்மநிசைவம் விசிட்ராச்சஹி
 ௧௬௭ ஸ்வபக்ஷதோஷாச்ச
 ௧௬௮ ஸர்வோபேதாச்சததர்ஸாநாத்
 ௧௬௯ விகரணத்த்வாந்நேதி சேத்ததுக்தம்
 ௧௭௦ நப்ரயோஜநவத்வாத்
 ௧௭௧ லோகவத்து லீலாகைவல்யம்
 ௧௭௨ வைஷ்ணவ நைர்க்ருண்யேந ஸா
 பேக்ஷத்வாத்நதாஹிதர்ஸயதி
 ௧௭௩ நகர்மாலிபாகாதிதி சேந்நாநாதித்
 வாதுபப்த்யதேசாப்யுபலப்யதேச
 ௧௭௪ ஸர்வதர்மோபபத்தேச்ச
 இண்டாவது அந்நியாயம்.
 2 - வது பாதம்.
 ௧௭௫ ரசநாநுபபத்தேச்ச நாமுநாமப்
 ரவ்ருத்தேச்ச
 ௧௭௬ ப்யோம்புவச்சேத்ததராபி
 ௧௭௭ வ்யதிரேகாநவஸ்திதேச்சாநபே
 க்ஷத்வாத்
 ௧௭௮ அந்யத்ராபாவாச்சந்ருணாதிவத்
 ௧௭௯ புருஷாச்சமவதிதி சேத்ததாபி
 ௧௮௦ அந்கித்வாநுபபத்தேச்ச
 ௧௮௧ அந்யதாநுமிதேன சஜ்யஸக்திவ்
 யோகாத்
 ௧௮௨ அப்யுபகமேய்யந்தாபாவாத்
 ௧௮௩ விப்ரதிஷேதாச்சாஸமஞ்ஜஸம்

௧௮௪ மஹத்திர்வத்வாஹ்ரஸ்வபரிமண்
 டலாப்யாம்
 ௧௮௫ உபயதாபி நகர்மாத்ஸ்ததபாவ:
 ௧௮௬ ஸமவாயாப்யுபகமாச்ச ஸாம்யாத
 நவஸ்திதே:
 ௧௮௭ நித்யமேவச பாவாத்
 ௧௮௮ ரூபாதிமத்வாச்ச விபர்யயோதர்
 ஸநாத்
 ௧௮௯ உபயதாசதோஷாத்
 ௧௯௦ அபரிக்ரஹாச்சாத்யந்தமந பேக்ஷா
 ௧௯௧ ஸமுதாய உபயஹேதுகேபி ததப்
 ராப்தி:
 ௧௯௨ இதரேதரப்ரத்யயத்வாதுபபந்நமி
 திசேந்ந ஸங்காத பாவாநிமித்த
 த்வாத் (த்
 ௧௯௩ உத்தரோத்பாதேச பூர்வநிரோதா
 ௧௯௪ அஸ்திப்ரதிஜ்ஞோபரோதோயென
 கபத்யமந்ததா
 ௧௯௫ ப்ரதிஸங்க்யாப்ரதிஸங்க்யாநிரோ
 தாப்ராப்திரவிச்சேதாத்
 ௧௯௬ உபயதாபிதோஷாத்
 ௧௯௭ ஆகாஸோசாவிஸோஷாத்
 ௧௯௮ அநுஸ்மஞ்ஜேஸ்ச
 ௧௯௯ நானதேத்ருஷ்டத்வாத்
 ௨௦௦ உதாஸிநாநாமபிசைவம்வித்தி:
 ௨௦௧ நாபாவஉபலப்தே:
 ௨௦௨ வைதர்ம்யாச்சநஸ்வப்நாதிவத்
 ௨௦௩ நபாவோநுபலப்தே:
 ௨௦௪ ஸர்வதாநுபபத்தேச்ச
 ௨௦௫ நைகஸ்பிந்நஸம்பவாத்
 ௨௦௬ ஏவம்சாத்மா கார்த்ஸந்யம்
 ௨௦௭ நசபர்யாயாத்ப்ய விரோதோவிகா
 ராதிப்ய:
 ௨௦௮ அந்த்தயாவஸ்திதேச்சோபயநித்யத்
 வாதவிசேஷ:
 ௨௦௯ பத்யுரஸாமஞ்ஜஸ்யாத்
 ௨௧௦ அதிஷ்டாநாநுபபத்தேச்ச
 ௨௧௧ கரணவச்சேந்நபோகாதிப்ய:
 ௨௧௨ அந்நவத்வமஸர்வஞ்யதாவா
 ௨௧௩ உத்புத்யஸம்பவாத்
 ௨௧௪ நசகர்து:கரணம் [த:
 ௨௧௫ விஜ்ஞாநாதிபாவோததப்ரதிஷே
 ௨௧௬ விப்ரதிஷேதாச்ச
 இரண்டாநு அந்நியாயம்.
 மூன்றாவது பாதம்.
 ௨௧௭ நவியதச்ச்ருதே:
 ௨௧௮ அஸ்திது
 ௨௧௯ கௌண்யஸம்பவாச்சப்தாச்ச
 ௨௨௦ ஸாச்சைகஸ்யப்ரஹ்மசப்தவத்
 ௨௨௧ ப்ரதிஞ்யாஹாநிரவ்யதிரேகாத்
 ௨௨௨ சப்தேப்ய: [கவத்
 ௨௨௩ யாவத்விகாரம்து விபாகோலோ
 ௨௨௪ ஏதேநமாத்நிர்வாவ்யாய்யாத:
 ௨௨௫ அஸம்பவஸ்துஸ்தோநுபபத்தே:

உகௌ தேஜோதஸ்தாஸ்யாஹு

உகௌ ஆபு:

உகௌ ப்ருதிவி

உகௌ அதிகாரரூபசப்தாந்தரேப்ய: [ஸ:

உகௌ ததபித்யாநாதேவது தல்லிங்காத்

உகௌ விபர்யேணது க்ரமோத உபபத்
யதேச .

உகௌ அந்தராவிஜ்ஞாநமநஸீக்ரமேணத
ல்லிங்காதிதிசேக்நாவிசேஷாத்

உகௌ சராசரவ்யபாச்ரயஸ்துஸ்யாத் தத்
வ்யபதேசோ அபாக்தஸ்தத்பா
வபாவித்வாத் [ய:

உகௌ கரதமாச்ருதேநித்யத்வாச்சதாப்

உகௌ ஜ்ஞோத ஏவ

உகௌ உத்தரரத்திகத்யா கதிநாம்

உகௌ ஸ்வாத்மநாசோத்தரயோ:

உகௌ காணுரதச்சுருதேநிதிசேக்நேதரா
திகாராத்

உகௌ ஸ்வசப்தோக்மாநாப்யாம்ச

உகௌ அவிரோதச்சத்தவத்

உகௌ அவஸ்திதிவைசேஷ்யாதிதிசேக்நா
ப்யுபகமாத் த்ருதிவி

உகௌ குணாவலோகவத் [யதி

உகௌ வ்யதிரேகோகத்தவத்ததாஹிதர்ச

உகௌ ப்ருதகுபதேசாத்

உகௌ தத்ருணஸாரத்வாத் தத்வ்யபதேச:
ப்ராஜ்ஞவத்

உகௌ யாவதாத்மபாவித்வாச்சகதோஷ
ஸ்தத்தர்சகாத்

உகௌ பும்ஸத்வாதிவத் தஸ்யஸ்தோபிவ்ய
க்தியோகாத்

உகௌ நித்யோபலப்த்யறுபலப்திப்ரஸவ்
கோந்யதாரியமோவாந்யதா

உகௌ கர்தாசாஸ்த்ரார்தவத்வாத்

உகௌ உபாதாநாத்விஹாரோபிதேசாச்ச

உகௌ வ்யபதேசாச்சக்ரியாயாம்ச?சநி
ர்தேசவிபர்யய:

உகௌ உபலப்திவதரியம:

உகௌ சத்திவிபர்யயாத்

உகௌ ஸமாத்யபாவாச்ச

உகௌ யதாசதக்ஷோபயதா

உகௌ பராத்ததச்சுருதே:

உகௌ க்ருதப்ரயத்நாபேக்ஷஸ்துவிஹிதப்
திஷித்தாவையர்யாதிப்ய:

உகௌ அம்சோநாநாவ்யபதே சாதந்யதா
சாபிதாசகிதவாதித்வமத்யதவகே

உகௌ மஃதர்வரணாத்

உகௌ அபிஸ்மர்யதே

உகௌ ப்ரகாசாதிவத்துவைவம்பர:

உகௌ ஸ்மரந்திச

உகௌ அதுஜ்ஞா பரிஹாரௌ தேஹஸம்
பத்தாஜ்யோதிராதிவத்

உகௌ அஸந்ததேச்சாவ்யதிகர:

உகௌ ஆபாஸாஸவச

உகௌ அத்ருஷ்டாரியமாத்

உகௌ அபிஸந்த்யாதிஷ்வபிஸைவம் (வாத்
உகௌ ப்ரதேசபேதாதிதிசேக்நாந்தர்பா

இரண்டாவது அத்தியாயம்.

நாண்காவது பாதம்.

உகௌ ததாப்ராணு: [ருதேச்ச

உகௌ கொணைய ஸம்ப்வாத் தத்ப்ராச்ச

உகௌ தத்தூர்வகத்வாத்வாச:

உகௌ ஸப்தகதேர்விஸூஷி தத்வாச்ச

உகௌ ஹஸ்தாத்யிஸ்துஸ்திதேதோவை

உகௌ அணவச்ச (ம்

உகௌ ச்ரேஷ்டச்ச

உகௌ கவாயுகீரியேப்ருதகுபதேசாத்

உகௌ சக்ஷராதிவத்துத்ஸஹஸிஷ்ட்

யாதிப்ய:

உகௌ அகரணத்வாச்சக தோஷஸ்ததா

ஹிதர்சயதி [யதே

உகௌ பஞ்சவ்ருத்திர்மனோவத்வ்யபதிச்

உகௌ அணுச்ச

உகௌ ஜ்யோதிராத்யதிஷ்டாநம்துததா
மகநாத்ப்ராணவதாஸூப்தாத்

உகௌ தஸ்யசரித்யத்வாத்

உகௌ தஇந்ர்தியாணிதத்வ்யபதேசாத்
யத்ரச்ச்ரேஷ்டாத்

உகௌ பேதச்சுருதேர்வைகஷண்யாச்ச

உகௌ ஸம்ஜ்ஞாஸூர்நிக்லிப்திஸ்துதநிவ்ரு

த்தூர்வதஉபதேசாத்

உகௌ மாம்ஸாதி பெளமம்யதாசப்தமித
ரயோச்ச (த:

உகௌ வைசேஷ்யாத் தத்வாத்ஸத்வா
ஸூந்ருவது அத்தியாயம்.

முதல்பாதம்.

உகௌ ததந்தர்ப்ரதிபத்தௌரம்ஹிஸம்
பரிஷ்வத்த: ப்ரஸ்கரிருபணயாம்

உகௌ தர்யாத்மகத்வாத் துப்யஸத்வாத்

உகௌ ப்ராணகதேச்ச

உகௌ அக்யாதிசுதிச்சுருதேநிதிசேக்நாபா
த்தத்வாத்

உகௌ ப்ரதமேச்சரவணாதிதிசேக்நதா ஏவ
ஹ்யுபபதே:

உகௌ அச்சுத்த்வாதிதிசேக்நேஷ்டாதி
காரிணம்ப்ரதே:

உகௌ பாக்தம்வாநாத்ம் வித்த்வாத் ததா
ஹிதர்சயதி

உகௌ க்ருதாத்யயேநுசயவாஃத்ருஷ்டஸ்
ம்ருதிப்யாம்யதேதமகேவம்ச

உகௌ சரணாதிதிசேக்நததுபலக்ஷணாதே
திகார்க்ஷணஜி:

உகௌ ஆகர்தத்யமிதிசேக்நதபேக்ஷ்வா

உகௌ ஸுக்ருததுஷ்க்ருத ஏவேதிதபா
தரி:

உகௌ அகிஷ்டாதிசாரிணம்பிச்சுருதம்
உகௌ ஸம்யமகேத்வதுப்யேதரேஷாமா

ரோஹாவரோஹேனதத்கிதர்சகாத்

௬௦௧ ஸ்மரந்திசு
 ௬௦௨ அபிஸப்த
 ௬௦௩ தத்ராயி தத்வ்யாபாராதவிரோத:
 ௬௦௪ வித்யர்கர்மணோ ரிதிதுப்ரக்ருதத்
 வாத்
 ௬௦௫ நத்ருதியேததோபலப்தே:
 ௬௦௬ ஸ்மர்யதேபிசேஷோகே
 ௬௦௭ தர்சநாச்ச
 ௬௦௮ த்ருதியஸப்தாவரோதஸ்ஸம்சோ
 கஜஸ்ய
 ௬௦௯ தத்ஸ்வரபாவ்யா பத்திருபபதே:
 ௬௧௦ நாகிசிரேணவிசேஷாத்.
 ௬௧௧ அந்யாதிஷ்டிதே பூர்வவதபி லா
 ௬௧௨ அசுத்தயிதிசேந்சப்தாத் (பாத்
 ௬௧௩ ரோதஸ்ஸவிக்யோகோத
 ௬௧௪ யோசேச்சரீரம்
 முன்றவது அந்தியாயம்.
 இரண்டாவது பாதம்.
 ௬௧௫ ஸந்த்யேஸ்ருஷ்டிராஹ்னி
 ௬௧௬ ரிர்மாதாரம்சைசேபுத்ராதயச்ச
 ௬௧௭ மாயாமாத்ரம்துகாத்ஸ்யேநாந
 பிவ்யத்தஸுவருபத்வாத்
 ௬௧௮ பராபித்யநாத் துதிரோஹிதம்த
 தோஹ்யஸ்யஸம்பந்தவிபர்யயென
 ௬௧௯ தேஹயோகாத்வாஸோபி
 ௬௨௦ ஸூசகச்சுஹித்ருதோராகுதேசத்
 த்வித:
 ௬௨௧ ததபாவோநாஹ்னாதச்சுருதேரா
 த்மநிசு
 ௬௨௨ அத:ப்ரபோதோஸ்மாத்
 ௬௨௩ ஸவவதுகர்மாறு ஸம்ருதி சப்த
 விதிப்ய:
 ௬௨௪ முக்தேர்த ஸம்பத்தி:பரிசேஷாத்
 ௬௨௫ ஸந்தாநதோபிபரஸ்யோபய லிங்
 கம்ஸர்வத்ரஹி [சநாத்
 ௬௨௬ பேதாதிதிசேந்ஸ்ப்ரத்யேகமதத்வ
 ௬௨௭ அபிசைவமேகே
 ௬௨௮ அருபவதேவஹிதத்ப்ரதாநத்வாத்
 ௬௨௯ ப்ரகாசவச்சாவையர்த்யாத்
 ௬௩௦ ஆஹசதம்மாத்ரம்
 ௬௩௧ தர்சயத்சாதோஅபிஸ்மர்யதே
 ௬௩௨ அதவவசோபமாஸூர்யகாதிவத்
 ௬௩௩ அம்புவதத்ரஹணைத்துததாத்வம்
 ௬௩௪ வருத்திஹராஸபாத் த்வம்நத்ர்பா
 வாகுபயஸாமஞ்ஜஸ்யாதேவம்தர்
 சநாச்ச [ததிததோப்ரவீதிசபூய:
 ௬௩௫ ப்ரக்ருதைதாவத்வம்ஹிப்ரதிஷே
 ௬௩௬ தத்வ்யத்தமாஹ்னி (ப்யாம்
 ௬௩௭ அபிஸம்ராதநேப்ரத்யாக்ஷாறுமா
 ௬௩௮ ப்ரகாசாதிவச்சாவைசேஷ்யம்ப்ர
 காசச்சகர்மண்யப்யாஸாத்
 ௬௩௯ அதோநத்தேநததாஹிவிதம்
 ௬௪௦ உபயவ்யபதேசாத் த்வஹிருண்டல
 த்வத்

௬௪௧ ப்ரகாசார்யவத்வாதேஜஸ்வ்வாத்
 ௬௪௨ பூர்வவத்வா
 ௬௪௩ ப்ரதிஷேதாச்ச (தவ்யபதேசேப்ய:
 ௬௪௪ பரமதஸ்ஸேதூந்மாநஸம் பந்தபே
 ௬௪௫ ஸாமான்யாத்து
 ௬௪௬ புத்தயர்த்த: பாதவத்
 ௬௪௭ ஸ்தாநவிசேஷாத்ப்ரகாசாதிவத்
 ௬௪௮ உபபத்தேச்ச
 ௬௪௯ ததாந்யப்ரதிஷேதாத் [திப்ய:
 ௬௫௦ அநேநஸர்வகதத்வமாயாமஸப்தா
 ௬௫௧ பலமதஉபபத்தே:
 ௬௫௨ ச்ருதத்வாச்ச
 ௬௫௩ தர்மம் னைஜயிரிதவ
 ௬௫௪ பூர்வந்த பாதராயணோஹேதுவ்
 யபதேசாத்
 முன்றவது அந்தியாயம்.
 மூன்றாவது பாதம்.
 ௬௫௫ ஸர்வவேதாந்த ப்ரத்யயம் சோத
 நாத்யவிசேஷாத்
 ௬௫௬ பேதாந்நேதிசேதேகஸ்யாமபி
 ௬௫௭ ஸ்வாத்யாயஸ்ய ததாத்வேஹிஸ
 மாசாரேதிகாராச்சஸவவச்சத்
 ந்ரியம:
 ௬௫௮ தர்சயத்ச
 ௬௫௯ உபஸம்ஹாரோர்தாபேதாத்விதி
 சேஷவத்ஸமானேச (சேஷாத்
 ௬௬௦ அந்யதாத்வம்சப்தாதிதிசேந்நாவி
 ௬௬௧ நவாப்ரகரணபேதாத்பரோவரீய
 ஸ்த்வாதிவத்
 ௬௬௨ ஸம்ஜ்ஞாதச்சேத்ததுக்தம்ஸ்திது
 ததபி
 ௬௬௩ வ்யாப்தேச்சஸமஞ்ஜஸம்
 ௬௬௪ ஸர்வாபேதாத்யதரேமே
 ௬௬௫ ஆந்ந்தாதய: ப்ரதாநஸ்ய
 ௬௬௬ ப்ரியஸிரஸ்த்வா த்யப்ராப்திருபச
 யாபச்யெனஹிபேதே
 ௬௬௭ நிதரேத்வத்நாமான்யாத்
 ௬௬௮ ஆத்யாகாயப்ரபோஜநாபாவாத்
 ௬௬௯ ஆத்மசப்தாச்ச
 ௬௭௦ ஆத்மக்ருஹீகிரிதரவதுத்தராத்
 ௬௭௧ அந்வயாதிதிசேத்ஸ்யாதவதார
 ௬௭௨ கார்யாக்யாநாதபூர்வம் (ணாத்
 ௬௭௩ ஸமாநவம்ஸாபேதாத்
 ௬௭௪ ஸம்பந்தாதேவமந்யத்ரபி
 ௬௭௫ நவாலிசேஷாத்
 ௬௭௬ தர்சயத்ச
 ௬௭௭ ஸம்ப்ருதித்யுவ்யாப்த்யபிசாத:
 ௬௭௮ புருஷவித்யாயாமபிசேதரேஷா
 மநாம்நாநாத்
 ௬௭௯ வேதாத்யர்தபேதாத்
 ௬௮௦ ஹாக்ஷேநதபாயநசப்தசேஷத்வா
 த்ருசாச்சத்தஸ்ஸுத்யுபகாந
 வத்ததுக்தம்
 ௬௮௧ ஸாம்பராயேதர்தவ்யாவாத்நா

ஹயர்யே

கஉஅ சந்ததபயயாவிரோதாத்
கஅஅ கதேர்தவத்வமுபயதாய்தாஹி
விரோத:
கஅஅ உபபந்ஸத்ஸல்குணர் தோபலப்
தேர்லோகவத் [காணம்
கஅஅ யாவத்திகாரமவ ஸ்திதிராதிகாரி
கஅஅ அநியமஸ்ஸர்வேஷாமவிரோதச்ச
ப்தாநுமாநாப்யாம்
கஅஅ அக்ரதிரயம்த்வவரோதஸ்ஸாமா
ந்யதத்பாவாப்யாமௌபஸ்தவ
த்ததுத்தம்
கஅஅ இயதாமநாத்
கஅஅ அந்தராபூதக்ராமவத்ஸ்வாத்மனோ
ந்யதாபேதா நுபபத்திரிதிசேந்கோ
பஸேசவத் (த்
கஉக வ்யதிஹாரோவிஸிம்ஷந்தி ஸ்ரீதரவ
கஉக ஸைவஹிஸ்த்யாதய: [ய:
கஉக காமாதிரதரதத்சாயதநாதிய:
கஉக ஆதராதலோப:
கஉக உபஸ்திதேதஸ்தத்வசநாத்
கஉக தந்நிர்தாரண நியமஸ்ததத்ருஷ்
டே:ப்ருதக்க்யப்ரதிபந்த:பலம்
கஉக ப்ரதாநவதேவததுத்தம் [பி
கஉக லிங்கபூயஸ்த்வாதத்ததிபலீயஸ்தத
கஉஅ பூர்வலிகல்ப: ப்ரகரணத்ஸயாத்
நியாமாஸவத்
கஉக அதிதேசாச்ச
ச00 வித்யைவது நிர்தாரணத்தர்சநாச்ச
ச0க ஸ்ருத்த்யாதி பலீயஸ்த்வாச்சநபாத:
ச0உ அநுபந்தாதிப்ய: ப்ரஜ்ஞாந்தரப்ரு
தத்வவத் த்ருஷ்டஸ்சதுக்தம்
ச0ந நஸாமாந்யா தப்யுபலப்தேர்மருத்
யுவந்நஹி லோகாபத்தி:
ச0ச பரேணச சப்தஸ்யதாத்வித்யம்பூய
ஸ்த்வாத்வநுபந்த:
ச0ந ஏக ஆத்மநச்சரீரோபாவாத்
ச0க வ்யதிரேகஸ்தத்பாவ பாலித்வாந்
நுபலப்திவத் [ப்ரதிவேதம்
ச0எ அங்காவபத்தாஸ்து நசாகாஸுஹி
ச0அ மந்த்ராத்வா அவிரோத:
ச0க பூம்ந: க்ரதுவஜ்ஜயாயஸ்த்வம்ததா
ஹிதர்சயதி
ச0க நாநாசப்தாதிபேதாத்
ச0க விதல்போலிஷ்டபலத்வாத்
ச0க காம்யாஸ்துயதாநாமம்ஸமுச்சி
யேர்நவாபூர்வஹேத்வபாவாத்
ச0க அங்கோஷ்யதா ச்ரயபாவ:
ச0க சிஷ்டேச்ச
ச0க ஸமாஹாராத்
ச0க ருணஸாதாரணயச்ச்ருதேச்ச
ச0க நவாத்ஸஹபாவாச்ச்ருதே:
ச0க தர்சநாச்ச

முன்றவது அந்தியாயம்.

நாண்காவதுபாகம்.

ச0க புருஷார்தோதஸ்சப்தாதிதி பாத
ராணய:
ச0உ சேஷத்வாத்புருஷார்தவாதோயு
தாயேஷ்விதிஹி:
ச0க ஆசாரதர்சநாத்
ச0உ தச்ச்ருதே:
ச0க ஸம்வாரம்பணத்
உ0ச தத்வதோவீதாநாத்
ச0இ நியமாச்ச
ச0உ அதிகோபதேசாத்து பாதமாயண
ஸ்யைவம்த்தர்சநாத்
ச0எ துலயம்துதர்சம்
ச0அ அஸர்வத்ரிசு
ச0க விபாகச்சதவத்
ச0உ அத்யயநமாத்ரவத்:
ச0க நாவீசேஷாத்
ச0உ ஸ்துத்யேநுமதிர்வா
ச0க காமகாரேணசேகே
ச0ச உபமாத்மச
ச0க ஹித்வரேதஸ்யுச்சப்தேஹி
ச0க பராமர்சம் ஹிநிரசோதநாச்சா
பவத்திஹி [யச்ச்ருதே:
ச0எ அநுஷ்டேயம் பாதராயணஸ்யம்
ச0அ விதிர்வாதாரணவத்
ச0க ஸ்துதிமாத்ரமுபாதா நாதிதிசேந்
நாபூர்வத்வாத்
ச0ப பாவசப்தாச்ச [தத்வாத்
ச0க பாரிபலவார்தாஇதிசேந்நவிசேஷி
ச0உ ததாசைகவாக்யோபபந்தாத்
ச0க அத் ஏவசாக்நீந்நாந்யநபேக்ஷா
ச0ச ஸர்வாபேக்ஷாசயஜ்ஞாதிச்ச்ருதேர்ச
வவத்
ச0இ சமதமாத்யுபேதஸ்யாந்ததாபிது
தத்விதேஸ்ததத்கதயா தேஷா
மப்யவச்யாநுஷ்டேயத்வாத்
ச0ச ஸர்வாந்நாநுமதிச்சபராணாத்யே
தத்தர்சநாத்
ச0எ அபாதாநாச்ச
ச0அ அபிஸ்மர்யதே
ச0க சப்தச்சாதோகாமகாரோ
ச0இ விஹிதத்வாச்சாச்ரமகர்மாபி
ச0க ஸஹகாரித்வேகச
ச0உ ஸர்வதாபி த ஏவோபயலிங்காத்
ச0க அநபிபவம்சதர்சயதி
ச0இ அந்தராசாபிது தத்த்ருஷ்டே:
ச0இ அபிஸ்மர்யதே
ச0இ விசேஷாநுக்ரஹச்ச
ச0இ அதஸ்த்விதாஜ்ஜயாயோலிங்காச்ச
ச0அ தத்ப்ருதஸ்யதாநாத்பாவோஹி
நோபிநியமாத் த்ருபாபாவே
ப்ய:
ச0க நசாகாரிகமபி பதநாநுமாநாத்

தயோகாத்

சக0 உபபூர்வமபீத்யோகேபாவமச நவ
த்ததுகத்தம்

சகக பரிஸ்துபயதாபிஸ்ம்ரு தேராசா
ராச்ச

சகஉ ஸ்வாமிந:புலஸ்ருதேரித்யாத்ரேய:
சகந ஆந்திரியமித்யெளடு லோமிஸ்தஸ்
மைஹிபரிக்கிரியதே

சகச ஸஹகார்யந்தரவிதி: பகேணத்ரு
தீயம் தத்வதோவித்யாதிவத்

சகடு க்ருத்ஸுநபாவாத்துக்ருஹிணோப
ஸம்ஹார:

சகசு மெளநவதிதரேஷாம்ப்யுபதேசாத்
சகச அநாவஷ்ருர்வநந்வயாத்

சகஅ ஸ்ஹிகம்பர்ஸ்துதப்ரதிபந்தேதத்த
ர்சநாத்

சகக எவம்முத்திபலாரியமஸ்ததவஸ்தா
வத்ருதேஸ்ததவஸ்தாவத்ருதே:
நான்காம் அத்தியாயம்.

முதல்பாகம்.

சஎ0 ஆவ்ருத்திரஸக்ருதுபதேசாத்
சஎக லிங்காச்ச

சஎஉ ஆத்மேதிதுபகச்சந்திர்ராஹயிச
சஎந நப்ரதிகேநஹிஸ:

சஎச ப்ரஹ்மத்ருஷ்டிருத்தர்ஷாத் (தே:
சஎடு ஆதித்யாதி மதயச்சாங்க உபபத்

சஎசு ஆஸிநஸம்ஸம்பவாத்
சஎஎ த்யாநாச்ச

சஎஅ அசலத்வம் சாபேக்ய
சஎக ஸமரந்திச

சஅ0 யத்ரைகாக்கரதாத்ராவிசேஷாத்
சஅக ஆப்ரயாணத்தத்ராபிஹித்ருஷ்டம்

சஅஉ தத்திகமஉத்தர பூர்வாகயொரச்
லேஷவிநாசௌதத்ய்யபதேசாத்

சஅந இதரஸ்யாப் யேவமஸம்ஸலேஷ:
பாதேது [தவதே:

சஅச அநாரப்தகார்யே எவதுபூர்வேத
சஅடு அக்நிஹோத்ராதிது தக்கார்யா

யைவதத்தர்சநாத் (யோ:
சஅசு அதோந்யாபிஹ்யேகேஷாமுப

சஅஎ யதேவலித்யயதிஹி
சஅஅ போகேநத்விதரேக்யபித்வா அத்

ஸம்பத்யதே
இரண்டாவது பாகம்.

சஅக வாஹ்மஸிதர்சநாச்ச
சக0 அதவஸர்வாண்யரு

சகக தந்ம: ப்ராணஉத்த்ராத்
சகஉ ஸோத்யகேததுபகமாதிப்ய:

சகந பூதேஷுதச்ச்ருதே:
சகச நைகஸமித்தர்சயதோஹி

சகடு ஸமாநாசாஸ்ருத்யுப்கர்மாதம்ருத
த்வம்சாநுபோஷ்ய

சகச ததாபீதேஸஸம்ஸாரவ்யபதேசாத்
சகஎ ஸூக்ம்மம் ப்ரமாணதச்சததோப

லப்தே:

சகஅ நோபமந்தேநாத்:

சகக அஸ்யைவசோபபத்தேருஷ்மா
இ00 ப்ரதிஷேதாதிதிசேந்சாரீராத்ஸ்
பஷ்டோஹ்யேகேஷாம்

இ0க ஸ்மர்யதேச

இ0உ தாநிபரேததாஹ்யாஹ

இ0ந அவிபாகோ வசநாத்

இ0ச ததோகோக்ரஜ்வலநம்தத்ப்ரகாசி
தத்வாரோ வித்யா ஸாமர்த்யாத்

தத்ச்சேஷகத்யநுஸ்ம்ருதியோகா
ச்சஹார் தாநுக்ருஹிதச்சதாதிக

இ0டு ரசம்யநுஸாரீ (யா
இ0சு நிசினேந்திசேநஸம்பந்தஸ்யயாவத்

தேஹபாலித்வாத்நர்சயதிச
இ0எ அதச்சாயநேபிதக்ஷிணே

இ0அ யோகிந:ப்ரதிஸம்ர்யதேஸம்மா
தேசைதே

நான்காவது அத்தியாயம்.

மூன்றாவது பாகம்.

இ0க அர்சிராதிநாத்நப்ரதிதே: (யாம்
இ0க வாயுமப்தாதவிஸேஷவிஸேஷாப்

இ0க தடிதோதிவருணஸ்ஸம்பந்தாத்
இ0உ ஆதிவாஹிகாஸ்தலலிங்காத்

இ0உ வைய்யதேநைவதஸ்தச்ச்ருதே:
இ0ச கார்யம்பாதிரிஸ்யகத்யுபபத்தே:

இ0டு விஸேஷிதத்வாச்ச
இ0சு ஸாமீப்யாத்நுதத்வ்யபதேஸ:

இ0எ கார்யாத்யயேததத்யக்ஷணஸஹா
த பரமபிதாநாத்

இ0அ ஸ்ம்ருதேச்ச
இ0க பரமஜ்ஜமிநிர்முக்யத்வாத்

இ0உ தர்ஸநாச்ச
இ0உ நசகார்யேபரத்யபிஸந்தி:

இ0உ அப்ரதிகாலம்பநாந்யதிபிபாநரா
யணஉபயதாசதோஷாத்நத்த்க்ர

இ0உ விஸேஷம்சதர்ஸயதி (துச்ச
நான்காவது அத்தியாயம்.

நான்காவது பாகம்.

இ0ச ஸம்பத்யாவிர்பாவஸ்ஸைவநசப்தா
இ0டு முக்த: ப்ரதிஜ்ஞாநாத்

இ0ச ஆத்மாப்ரகரணத்
இ0எ அவிபாகேநத்ருஷ்டத்வாத்

இ0அ ப்ராஹ்மேணஜை மிரூபந்யாஸா
திப்ய: [த்தௌடுலோமி:

இ0க சிநிதந்மாத்ரேணத்தாத்மகத்வாதி
இ0உ எவம்ப்யுபந்யாஸாத் பூர்வபாவாத்

விரோதம் பாதராயண:
இ0ந ஸங்கல்பாதேவதச்ச்ருதே:

இ0உ அதவசாந்யாதிபதி:
இ0க அபாவம்பாதிரிஸ்யேவம்

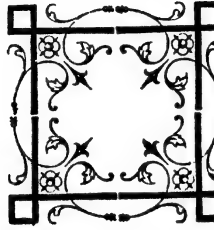
இ0ச பாவம்ஜைமிநிர்விகல்பாமநநாத்
இ0டு த்வாத்ஸாஹவதுப்யவிதம் பாத்

ராயணோத:

இகக தங்வுபாவேஸந்தயவதுபத்தே:
 இகௌ பாவேஜாக்ரத்வத் (யதி
 இகஅ ப்ரதீபவதாவேஸுஸ்ததாஸிதர்ச
 இகக ஸ்வாப்யஸம்பத்யோரந்யதராபே
 கூமாலிஷ்க்ருதம்ஹி
 இச௦ ஜகத்வ்யாபாரவர்ஜம் ப்ரகரணாத
 ஸந்நிஹிதத்வாச்ச [தி
 இசக ப்ரத்யகோபதேஸாதிதிசேந்நா

காரிதமண்டலஸ்தோத்ரே:
 இச௨ விகாராவர்திசதத: ஹிஸ்திதிமாஹ
 இசக தர்சயதச்சை வம்ப்ரத்யகூரமும:
 தே
 இச௨ போகமாத்: ஸாமயஸகாசச
 இசுதி அநாவ்ருத்தஸுப்தாதநாவ்ருத்:
 ஸுஸுப்தாத்.

ப்ரஹ்மஸூத்ரம் முற்றிற்று.

சங்கரபாஷ்ய அவதாரிகை.

அநாதிரமாயையாகிற அந்தகாரத்தினால் மூடப்பட்டு வழிகெட்டுத்திரிகிற இவ்வுலகிலுள்ளவர்களுடையவற்றையத்தில் தத்வஜ்ஞாநமாகிற ஒளியையுண்டாக்கியவர்களை நல்வழியில் நடத்துகக்காக ஸ்ரீ சங்கராசார்யரவதரித்து, உபநிஷதார்த்தத்தை வெளியிடுகக்காக வேதவ்யாஸபகவான்செய்தப்ரஹ்ம ஸூத்ரத்தின் கருத்தையறியாமல், ந்யாயவைசேஷிக ஸாங்க்யபாதஞ்சலாதி சாஸ்த்ரங்களைப்போல் இவ்வேதாந்த சாஸ்திரத் திற்கும் த்ஸுவத ஸித்தாந்தத்தில் கருத்தைவாணித்து, முன்புள்ள த்வைத வாஸனாருபமான அஜ்ஞானத்வைதப் பெருக்கின அபஸித்தாந்தங்களைத் துணித்து, அநேகஸந்யாயங்களையும் பராசரபகவான் முதலிய மஹரிஷிகளுடைய அபிப்ராயங்களையும், தர்மஸம்ஸ்தாபார்த்தமாக ஸ்ரீக்ருஷ்ணாபியாயவதரித்த பரப்ரஹ்மத்தினால் தத்வார்த்தப் பிரகாசகமாக வெளியிடப்பட்ட கீதையினுட் கருத்தாகியும் நன்றாகப்பரிசீலித்து இந்தப்ரஹ்மஸூத்ரத்திற்கு பூர்வோத்தரவிரோதமின்றிக்கே பாஷ்யமசெய்து அத்வைதஸித்தாந்தத்தை ஸ்தாபித்தார்.

அத்வைதஸித்தாந்தப்ராக்ரியை,

உபநிஷத்துக்களில், “நடிவெடிடிஷ்டாநாவேஸ்யு” இத்த்யாதிவாக்யங்களினால் ஜ்ஞாநஸ்வரூபமான பரப்ரஹ்மத்திற்காட்டிலும் ஜீவனென்றொருவஸ்துவில்லை யென்றும், “அக்ஷேவி” இத்த்யாதி வாக்யங்களினால், ஜீவப்ரஹ்மங்களுக்கு பேதமில்லை, அபேதமேயுள்ளதென்றும், “கொநாநுடாக்யு” இத்த்யாதியினால் இந்தப்ரஹ்மத்திற்காட்டில் வேறாய் வஸ்துவாகக் காண்கிறவை யெல்லாம் அஸத்யமென்றும், “ஸக்யஜ்ஞாநோநடிவெடிஷ்டு” இத்த்யாதிகளினால், அந்தப்ரஹ்மஸ்வரூபம் அவிநாசியாய் ஸ்வயம் பிரகாசமான ஜ்ஞானரூபமாய் ஆந்த ரூபமாயிருக்குமென்றும், “மிமக்ஷு” இத்த்யாதிகளினால் அந்தப்ரஹ்மம், நிர்குணம், அதாவது குண ரூபமென்றும், “சநுதேநவியபுக்ருஷா” இத்த்யாதிகளில் அந்த ஜ்ஞாநாதந்தரூபமானப்ரஹ்மஸ்வரூபம் அநாதிரமாயையினால் மூடப்பட்டு தன்ஸ்வரூபத்தையறியாமல் தான் தேவனென்றும் மனுஷ்யனென்றும், சொல்லுகையினாலும், இவற்றிக்கு உபப்ரஹ்மணங்களான ஸ்ம்ருத்திஹாஸ புராணங்களிலும் இவ்வந்தங்களை யே த்ருடப்படுத்திச் சொல்லுகையாலும், இப் ப்ரமாணங்களாலும் ஸத்யுத்திகளாலும் நிர்ணயிக்கப்பட்ட அர்த்தமானது.—

ப்ராஹ்மமொன்று மேபரமார்த்தஸ்த்யம். மற்றவை அஸத்யங்கள். மற்றவை யாவன.—ஜீவனும், ஜடமாய்ப் பிக்குதியின் விகாரமாய் காணப்படும் ம்ருத்துபாஷாணம் முதலியவைகளும், “யஸுவ-ஆஸுவ-அவிஸீ” இத்த்யாதி உபநிஷத் வாக்யங்களிற் சொல்லப்பட்ட ப்ராஹ்மத்தினிடத்திலுள்ள ஜ்ஞாநம் முதலிய குணங்களையெல்லாம் ஆகையினால் ப்ராஹ்மஸ்வரூபம் ஸஜாதீய விஜாதீய ஸ்வகதபேதஞ் சயமெனப்படும். ஸஜாதீய பேதஞ் சயமாவது—ஜ்ஞாந ஸ்வரூபமான தன்னை மெய் மற்றொரு ஜீவஸ்வரூபமில்லையென்பது. விஜாதீயபேதஞ் சயமாவது—ஜடமாய்க்காண்கிற ம்ருத்துபாஷாணம் முதலியவைகளில்லை யென்பது. ஸ்வகதபேதஞ் சயமாவது—தன்னிடத்திலோர்குணங்க ளில்லையென்பது. இவ்விதமான ப்ராஹ்மம் அநாதி மாயையினால் ஆவரிக்கப்பட்டு தேவமனுஷ்யாதிகளாய்த் தோற்றுகிறது. மாயையாவது—ஸத்துமன்று, அஸத்துமன்று, ஸத்தாவது—எப்போதும் தோற்றுவது. அஸத்தாவது—ஒருகாலும் தோற்றாதது. இம்மாயையும், இம்மாயையினாலுண்டான ஜகத்தும், இப்போது தோற்றுகையால் அஸத்தென்று சொல்லப்போகாது. முக்திதசையில் தோற்றாமையால் ஸத்தென்று சொல்லப் போகாது. இவ்விரண்டிதமன்றி ஸதஸத் விலக்ஷண மெனப்படும். ஸத்தென்பது—வ்யாவஹாரிகஸ்த்யம், ப்ராதிபாஸிகஸ்த்யம், பரமார்த்திகஸ்த்யமென்று மூன்றுவகையாயிருக்கும். வ்யாவஹாரிகமாவது—அநாதிமாயையினால் ஸம்ஸார தசையில் உள்ளது போல்தோற்றி, பரமார்த்திகில் உண்மை யற்றதாயிருக்கிற இஜ்ஜகத்து, ப்ராதிபாஸிகமாவது—ஒருகயிற்றைப்பார்த்து அதின் ஸ்வரூபத்தையறியாமல் இது பாம்பு என்று தோற்றுவது. பரமார்த்திகமாவது—எப்போதும்பாதையில்லாத ப்ராஹ்மஸ்வரூபம். அஸத்தென்பது ஓரோவகை, அதின் ஸ்வரூபம்—குதிசைக்கொம்பு, ஆமைப்பால், முதலிய எப்போதும் காணப்படாதவஸ்துக்கள். கயிற்றின் ஸ்வரூபத்தை யறியாமல் அஜ்ஞாநத்தினால் பாம்பென்று ப்ரமித்தவன், அதின் ஸ்வரூபத்தையறிந்த மற்றொருவன்வந்து “இது பாம்பன்று, இது கயிறு” என்றுணர்த்தினால் தனக்குள்ள அஞ்ஞானம் போய் உள்ளபடியறிகிறான், இவன் பாம்பென்றறியும்போது அக்கயிற்றில் ப்ராதிபாஸிகமான பாம்பு உண்டாகிறது. இந்த ப்ராதிபாஸிகம், வ்யாவஹாரிகஸ்த்யமான வஸ்துக்களைப்போல் ஒருகாரியத்திற்கு உபயோகப்படமாட்டாது. பயம் முதலியவற்றை யுண்டாக்குவதுமாத்ரமே இதுக்குபலம். இது ஆதாரமாகிய ரஜ்ஜுமுதலானவற்றின் அஞ்ஞானத்தினாலுண்டாகிறது. ஆதாரஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தினால் எகிக்கிறது. அதுபோலவே இந்த ஜகத்தும், ப்ராஹ்மஸ்வரூபத்தை யறியாததினால் அந்தப்ராஹ்மஸ்வரூபத்தில் தோற்றி “அகஸிவஸி” இத்த்யாதி வேதாந்தவாக்யத்தினாலுண்டான அபேதஜ்ஞாநமுண்டானபிரகு எகைகையாலே இதை ஸத்யமெனப்படாது. ஆயினும், உறங்குகிறவன் ஸ்வப்பத்தில் தன்னை யாசனாகவும், அநேக விசித்ரமான மானிகை முதலியவைகளுள்ளனவாகவும் சுற்றுகிறோம்பார்த்து மகிழ்ந்து நியங்குவதுபோல் இவ்வுலகையும் கெடுகிறோம்பார்த்து ஸுகதுக்காதி களை அந்தப்ராஹ்மமேயதூபவிக்கிறது.

சங்கரபாஷ்ய அவதாரிகை.

‘சிலர் ஜீவனை, ப்ரஹ்மத்தின் சாயையென்றும், ப்ரஹ்மத்தின் ப்ரதிபிம்பமென்றும், ஒவ்வொருவனுக்குண்டான ஸுகதுக்கங்கள் வெவ்வேறுவ்ளைகளாகையால் அவற்றுக்குக் காரணங்களாகிய அஜ்ஞாநங்கள் புருஷபேதத்தினால் வேறுபட்டு அநந்தமாயிருக்குமென்றும், ‘மாயையினாலாவரிக்கப்பட்டவன் ஈஸ்வரன், அவித்யையினாலாவரிக்கப்பட்டவன் ஜீவனென்றும், இப்படி அநேகவிதமாக ஸித்தாந்தித்தபோதிலும் அத்வைதமென்கிற முக்யமான அம்சத்தில் பேதமில்லை. இம்மதங்களில் சங்கராசார்யர் அநேகதூஷணங்களைச் சொல்லி இவற்றையெல்லாம் கண்டித்து, அவித்யையென்றும், மாயையென்றும் பேர்படைத்தவஸ்து ஒன்றே; ஆனால் இவ்வொன்றுக்கே ஆச்சாதிகாவித்யை, விநேஷபிகாவித்யை யென்று இரண்டவஸ்த்தையுண்டு. அதாவது—ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தை மறைத்தல், உலகத்தைக்காண்பித்தலென்பது, ‘இந்த அஜ்ஞாநம் ‘உகஸிவலி’ இத்தயாதி வேதாந்தவாக்யஜந்ய ஜீவப்ரஹ்மபேத ஜ்ஞாநத்தினால் நசிக்கிறது. அந்த அபேதஜ்ஞாநமும், கலங்கின நீரிலுரைத்த தேத்தான்கொட்டை அந்நீரிலுள்ள அழுக்கையும் போக்கிப் பின்புதானும் நசிப்பதுபோல் இவ்விதமான ப்ராந்திக்குக் காரணமாகிய அநாதிமாயையையும் போக்கித்தானும் உடனே நசித்துவிடுகிறது. குயவன் சக்கரத்தைத்திருப்பிவிட்டபிறகும் கூட அந்தவேகத்தினால் அந்தச் சக்கரம் சிறிதுநேரம் சுற்றிக்கொண்டிருப்பதுபோல் தத்வஜ்ஞாநம்பிறந்து அவித்யை நசித்தாலும், முன்வாஸநையினால் ஸம்ஸாரம் சிறிதுகாலம் அதுவர்த்தித்துக்கொண்டிருக்கும். அவ்வாஸநை நீவ்ருத்தமானபிறகு அந்தஸ்வரூபம் ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தில் லயித்து நிர்குணமாய் ஜ்ஞாநாநந்தஸ்வரூபமாய்விளங்கும். இந்த மோக்ஷத்தையே பரமபுருஷார்த்தமென்று சாஸ்த்ரங்கள் முறையிடுகின்றன. ஆகையால் இவ்விதமான பரமபுருஷார்த்தத்தை லபிக்கக்கூக வேதாந்தவிசாரம் செய்யக்கூடவதென்பது.

இங்கு சொல்லவேண்டிய அநேகவிஷயங்களை அங்கங்கு ஸூத்ரவ்யாக்யானங்களில் கண்டுகொள்ள.

சங்கரபாஷ்ய அவதாரிகை முற்றிற்று.

ராமாநுஜபாஷ்ய அவதாரிகை.

ஸ்ரீயுபதியான ஸர்வேஸ்வரன், ஸகலஸம்ஸாரி சேதனரும் கர்ப்ப ஜந்மபாலய யௌவன வார்த்தகமரண நாகங்களென்கிற ஸப்தாவஸ்தா ரூபமான ஸம்ஸார சக்ரத்தில் அநாதிகால ஸஞ்சிதகர்ம பரவசராய் உழன்று கொண்டு, வேறொரு புருஷார்த்தமுள தென்றும், அதற்குபாயமின்ன தென்று மறியாமல் தேகமே ஆத்மாவென்றும் அதின் போஷணமே பரமபுருஷார்த்தமென்றும் நினைத்து, அதற்காகமேன்மேலும் ஸம்ஸாரத்தில் ப்ரவர்த்தித்து காமக்ரோத மோஹலோப மதமாத் ஸர்யயுக்தராய், க்ருத்யாக்ருத்யவிவேக சூர்யராய், ஆத்யாத்மிகாதிபௌதிகாதி தைவிகங்களாகிற தீபத்ரயங்களினால் ஸோஷபட்டுக்கொண்டு, புத்ரோஷண வித்தேஷண லோகேஷணைகளென்கிற ஈஷணத்ரயயுக்தராய், தன்னுக்கமேயன்றிக்கே தனதுபுத்ர களத்ராதிகளையும் தனக்காப்தர்களாக ப்ரமித்து அவர்கள் துக்கத்தையும் தானே யேற்றுக்கொண்டு ஒருஷண மாத்ரமும் ஸுகமின்றிக்கே கரைகாணத் துயரக்கடலில் மூழ்கிக்கொடியேற யோக்யதை யற்றவர்களா யிருக்குமிருப்பைக்கண்டு, ஐயோ! நித்யமாய் ஜ்ஞாநாந்த ரூபமான தனதுஸ்வரூபத்தையும், தனக்கு நித்யாநுபவ யோக்யமான நிரதிசயப்ரஹ்மாநந்தத்தையும் மறந்து, மாம்ஸசோணிகாதி ஸப்ததாதுநிரிதமாய், மலமூத்ர பித்தஸ்லேஷம் பூரிதமாய், அதிநிஹீமாய், அநந்ததுக்காகரமான சரீரத்தை அபிமாநித்துக்கொண்டு, அவித்யாகர்ம வானாநுசி பரவசனாய் அதிலேயமித்துக்கொண்டு கூடாநாஸுகமென்று பேர்பெற்ற நாகப்ராயமான மஹத்தான துக்கத்தை யநுபவிப்பதே! என்று இவர்கள் பக்கல் இரக்கமுற்றவனாய், இவர்களை இப்பெருந் தன்பத்தினின்றும் விலக்கிக்கொடியேற்றக்கருதி, தாஸ்ஹம்ஸம் முதலிய அநேகாவதாரங்களை யெடுத்தும், சதுர்முக ப்ரஹ்மா, நாரதர், ஸகாதிகள், மறு முதலியவர்களைக் கொண்டும் ஜ்ஞாநத்தை க்ருத்யுகத்தில் ப்ரவர்த்திப்பித் தருளினான். அந்த ஜ்ஞாநம் க்ரமக்ரமமாக த்வாபரயுகாந்தத்தில் ஸ்நேஹதசையை யடைந்து அஜ்ஞாநாந்த காரத்தினால் மூடிக்கிடந்த இவ்வுலகினைக்கண்டு ப்ரஹ்மாதிகேவர்கள் ஸ்ரீமந்நாராயணனிடம் சென்று “ஸ்வாமீ! தேவரீர் ஜ்ஞாநப்ரதாநம்செய்து இவ்வுலகினை உத்தரிப்பித் தருளவேணும்” என்று ப்ரார்த்திக்க அவனும் அப்ப்ரார்த்தனையை அங்கீகரித்து, ஸரீபராசர பகவானுடைய கர்ப்பத்தில் வேதவ்யாஸரூபாய் அவதரித்தான். பின்பு வேதவ்யாஸரும், வேதஸம்ப்ரதாயத்தை ப்ரவர்த்திப்பித்து: அநந்தமீ வேதார்த்த நிர்ணயம் செய்யக்கருதி, தம்முடைய முகப் சிஷ்யரான ஜைமினி மஹர்ஷியைக்கொண்டு வேதத்தில் பூர்வபாகமான கர்ட்காண்ட தேவதாகாண்டங்களி னர்த்தத்தைப் பூர்வமீ மாம்ஸையென்னும் சாஸ்த்ரத்தை யிட்டுத்தெளிவித்து, உபநிஷத்துக்களை

ன்று வழங்குகிற உத்தரபாகமான ப்ரஹ்மகாண்டத்தி னர்த்தத்தை உத்தர மீமாம்ஸையென்று வழங்குகிற ப்ரஹ்ம ஸ-ஓத்ரமென்மை. வேகாந்த சா ஸ்தரத்தினால் வெளியிட்டருளினார்.

இந்த சாஸ்தரத்தில் அத்யாயம் ச. அதில் முதல் அத்தியாயத்தில், மோக்ஷத்தை விரும்பின புருஷனுக்குத் த்யாகம் செய்யத்தக்கதாக வேதாந்தங்களில் சொல்லப்பட்ட ஜகத்காரணமானவந்து, நிகிலகிதசித்விலக்ஷணமானபரப்ரஹ்மமென்று நிரூபிக்கப்பட்டது. அந்தபரப்ரஹ்மம் கதிலாமா ஷ்யந்யாயத்தினுலே மஹோபநிஷத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட அகிலஹேயப்ர த்ய நீகஸமஸ்த கல்யாண குணகரண ஸ்ரீமந்நாராயண னென்று கண்டு கொள்க.—இரண்டாவது அத்யாயத்தில்—ஜ்ஞாந சூர்யமாய், உத்பத்தி விநா சங்களை யுடையதாயுள்ள அசித்தத்வமான மூலப்ராக்ருதி பென்ன, அல்ப ஜ்ஞாநைய், அல்பசக்தி யுடையகுண சித்தத்வமென்கிற ஜீவனென்ன, இவ் விரண்டைக் காட்டிலும் விலக்ஷணமாய், ஸர்வஜ்ஞனாய், ஸர்வசக்தி யுத்த னாய், ஸர்வாத்நர்யாமியாய், சித் அசித் என்கிற இரண்டு தத்வங்களையும் தனக்கு சரீரமாக உடையகுண ஈஸ்வரதத்வமென்கிற பரப்ரஹ்மமே ஜகத் காரண மென்று வேதத்தின் தாத்பர்யத்தைக்கொண்டு முதல் அத்யாயத் திற் சொல்லப்பட்ட அர்த்தம், குத்ருஷ்டிகளுடைய குயுக்திகளினால் மந்த மதிகள் கலங்காமைக்காக அவர்கள் சொல்லும் யுக்திகளைக்கண்டித்து ஸத் தாபிக்கப்படுகிறது. மூன்றாவது அத்யாயத்தில் கீழ்ச்சொன்ன ப்ரஹ்மப்ரா ப்திக்குபாயமான பக்திஸ்வரூபம் சொல்லுகிறது—நாலாவது அத்யாயத்தில், அந்த பக்திக்கு அர்சிராதி மார்கமாக பரப்ரஹ்ம ப்ராப்தியே பலமெ ன்று சொல்லப்படுகிறது. இந்தநாலு அத்யாயங்களில் அதிகாரணங்கள் - ௧௩௬. ஸ-ஓத்ரங்கள் - ௩௪௩. விஷயம், ஸம்சயம், பூர்வபக்ஷம், ஸித்தாந்தம், ப்ரயோஜனம், இவ்வைந்து மடங்கியது அதிகாரணமாம்.

ஸ்ரீவேதவ்யாஸ ப்ரணீதமான இந்தப்ரஹ்ம ஸ-ஓத்ரங்களுக்கு, அவ ருடைய அபிப்ராயங்களையறிந்த போதாயநொன்கிற ருஷி, வ்ருத்தி என் று ஒரு வ்யாக்யாநம் செய்தார். அவ்வ்யாக்யாநம் மிகப்பெரிதாகையால் அற்புத்தியுள்ள மதுஷ்யர்களுக்கு அதைக்கற்று அர்த்தம் தெரிந்து கொள் ளயோக்யதையற்றிருப்பதை யாலோசித்து, பின்புள்ள டங்கர், த்ரமிடர், குஹதேவர், என்கிற ருஷிகள் போதாயந வ்ருத்தியிலுள்ள அர்த்தங்களைச் சுருக்கியெடுத்து ப்ரஹ்மஸ-ஓத்ரத்தி னர்த்தத்தைப் ப்ரகாசிப்பித்தனர். அவர்களுடைய கார்த்தங்கள் மிகச்சுருங்கியிருக்கையால், அவற்றிலுள்ள கம் பிரார்த்தங்களையறியச் சக்தியற்றவர்களுக்கு போதமாகும்படி அதிகவிஸ் தாரமும் அதிகஸங்க்ஷேபமுமின்றி கீழ்ச்சொன்ன பூர்விகர்களின் மதத்தை யதுஸரித்துஸூபகவத் ராமா துஜாசார்யநென்கிற திருநாமமுள்ள சேஷாம்ச மான உடையவர் அந்த ப்ரஹ்மஸ-ஓத்ரங்களுக்கு பாஷ்யம் செய்தருளினார்.

ப்ரஹ்மஸ-ஓத்ரத்துக்கு சங்கராஸ்கர யாதவர்கள், போதாயாதி பூர்விகர்கள் மதத்தை யதுஸரியாமல் தங்களினதில் தோற்றினபடி வேறுவேறு

அர்த்தங்களைக்கற்பித்தும் உபநிஷத்துக்களில் ஸுருணபரமான வாசியங்கள் அபரமார்த்தப் பங்களென்றும், நிர்ருணவாக்கங்களே பரமார்த்தப் பரஹ்ம போத கங்களென்றும், அவ்வவாக்கியங்களும் ஸாஷ்டாதகப் பரஹ்மப் பரதிபாதகங்க ளாகமரீட்டா; லக்ஷணையினால் பரதிபாதிக்கின்றன வென்றும், ஸைத்ரஸ் வாரஸ்யமும், உபநிஷத் ஸ்வாரஸ்யமும், வ்யாயஸ்வாரஸ்யமும்மின் நிவ்யாக்யாங்களைச்செய்து வாஸ்த வார்த்தத்தை உலகினில் மறைத்து விட, இவர்தாம், பூர்வாசார்யாபிமதமான அர்த்தங்களை உத்தரிப்பிக்கக் கோலி, அதற்காக போதாயகவ் ருத்தியைக் கடைக்கிக்கத் திருவுள்ளம்பற்றி, அது இங்கெங்கு மகப்படாமையால் சாரதாபீடத்துக் கெழுந்தருளி அங்கு ஸாஸ்வதீதேவி, எடுத்துக் கொடுத்தபோதாயகவ்ருத்தியை ஒருதரம் விமர்சித்துப் பிறகு அந்தக் காட்சி தாக்கர்யத்தை யறுணித்து ஸ்ரீபாஷ்யம் செய்கருளினார். சிலகாலம் கழித்து திக்விஜயத்துக்காக எழுந்தருளும் போது அங்கங்குள்ளைகல விந்வான்களையும் ஜயித்துக்கொண்டு க்ரமமாக சாரதாபீடத்துக் கெழுந்தருள, ஸாஸ்வதீதேவி வாசலில் ப்ரத்யக்ஷமாய், “தஸ்யயதாகப்யாஸம் புண்டரீக மேவமக்ஷிணீ” என்கிற ஸ்ருதிக்கு அர்த்தம் சொல்லுமென்று உடையவரைக்கேட்க, உடையவரும், “கம்” என்றால் ஜலம், “கபி” என்றால், அந்த ஜலத்தைக் கிரணங்களினால் பாடம்செய்கிற ஸைத்ரயன், “கப்யாஸம்” என்றால், அந்த ஸைத்ரயனில் மலர்ந்த தாமரையுட்பம்; அதுபோன்ற நேத்ராங்களை யுடையவன் ஸைத்ரயமண்டலமத்ய வர்த்தியான ஸ்ரீமன் நாராயணன் என்று அந்த ஸ்ருதி வாக்யத்துக்கு அர்த்தம் ஸாதித்தார். ஸாஸ்வதீதேவி அதைக்கேட்டு, சிலகுத்தருஷ்டிகள் இந்த ஸ்ருதிக்குக் குரங்கினுடைய ப்ருஷ்ட பாசம்போன்ற கண்ணென்று ஹேயமான அர்த்தங்களைச் சொன்னார்கள். நீர் இப்போது இந்த ஸ்ருதிக்கு வாஸ்தவமான அர்த்தத்தைச் சொன்னபடியால், உமக்கு ஸ்ரீபாஷ்ய காரரென்று திருநாமமாயிடுக வென்றும் இவர்ஸாதித்த ஸ்ரீபாஷ்யத்தைத் தான்சொசில் வைத்துக்கொண்டு இதற்கு ஸ்ரீபாஷ்யமென்று திருநாமமாயிடுகவென்றும் நித்தார்; ஆகையால் விஸிஷ்டாத்வைத பாஷ்யத்துக்கு ஸ்ரீபாஷ்யமென்று திருநாமமாயிற்று.

—0—

விசிஷ்டாத்வைத வித்தாந்த பரகீரியை.

இந்த வித்தாந்தத்தில், சித்த அசித்து, ஈஸ்வரன் என்று தத்வம் மூன்று. சித்தாவது-ஜீவாத்மா. அது, ஜ்ஞாநாத் ஸ்வரூபமாய், ஸ்வயம்ப்ரகாசமாய், அணுவாய், பரமாத்மாவுக்கு சேஷபூதமாய், நித்யமாய், ப்ரதிசரீரம் பிங்கமாயிருக்கும். இது, அணுவாய் சரீரத்தில் ஒருபாகத்தி லிருந்த போதிலும், நிரிடத்தில்தீபமிருக்க அதிந்தேஜஸ்ஸு மற்றவிடங்களில் வ்யாபித்து அங்குள்ள வஸ்துக்களுக்கு ப்ரகாசகராயிருக்குமதுபோல், தீபத்திற்குப் ப்ர

ராமாநுஜபாஷ்ய அவதாரிகை

பைபோல் ஜீவனிடத்திலுள்ள ஜ்ஞாநமானது சரீரமெங்கும் வ்யாபித்த சரீரத்தில் கால்முதல்தலைவரையிலுள்ள அந்தந்த அவயவங்களிலுண்டாகிற சந்தராதி ஸ்பர்சத்தினாலுண்டான ஸுகத்தையும், அக்ரிமுதலியவற்றின் ஸ்பர்சத்தினாலுண்டானதுக்கத்தையும் க்ரஹிக்கிறது. பீஜாங்குரங் பாயத்தினால் இந்த ஜீவனுக்கு அநாதியாயுள்ள புண்யபாபரூப கர்மத்தினால் இந்த ஸம்ஸாரத்தில் ஜீவன் ஜம்மாதிகளை யடைகிறான். கர்மமாவது - ப்ராப்தமென்றும், ஸஞ்சிதமென்றும், ஆகாமி என்றும் மூன்று வகைப்பட்டிருக்கும். ப்ராப்தமாவது - இந்த ஜம்மத்தில் அநுபவிக்கத்தக்க ஸுகதுக்கங்களுக்குக்காரணமாய், ஸஞ்சிதகர்மத்தில்தின்றும் பிரித்தெடுத்த ஈஸ்வரனால் ஏற்படுத்தப்பட்ட கர்மம், ஸஞ்சிதமாவது - பூர்வ பூர்வஜம்மங்களில் செய்யப்பட்டு கும்பலாய்ச் சேர்ந்திருக்கிற கர்மம். ஆகாமியென்பது - புத்தியூர்வமாகச் செய்யப்பட்டவையென்றும், அபுத்தி பூர்வமாகச் செய்யப்பட்டவையென்றும் இரண்டிவிதம். இவ்விதமான கர்மங்களினால் ஸம்ஸாரம். இவை நிவ்ருத்தித்தால் மோக்ஷம்.

அசித்தாவது - கீழ்ச்சொன்ன ஜீவாத்மாக்கள் செய்த புண்யபாபரூப கர்மங்களின்பலமான ஸுகதுக்கங்களை அவர்களது பவிக்கைக்கு உபகரணமாய், சரீரவஸந ஸ்ரக்சந்தக் க்ருஹகேத்வாராமஸ்வர்க்கரகாதிரூபமாய்ப் பரிணமித்துக் காண்கின்ற ஜடமானவஸ்து. இது - ப்ரக்ருதி, மஹத்து, அஹங்காரம், பஞ்சதந்மாத்ரை, பஞ்சமஹாபூதங்கள், ஏகாதசேந்த்ரியங்கள், என்று இருபத்துநாலு விதமாயிருக்கும். ப்ரக்ருதியாவது - கடசராவாதிகளுக்குக் காரணமாகிய ம்ருத்பிண்டம்போல், இஜ்ஜகத்துக்குக் காரணமாயிருப்பதொருவஸ்து. இதுக்கு மாயை, அஜை இத்யாதிராமாத்ரங்களுமுண்டு. மஹத்தாவது - ப்ரக்ருதியில்தின்று முண்டான புத்திதத்வம். அதில் நின்று முண்டான அஹங்காரதத்வமானது - ஸாத்விகாஹங்காரமென்றும், ராஜஸாஹங்காரமென்றும், தாமஸாஹங்காரமென்றும் மூன்று வகையாயிருக்கும். தாமஸாஹங்காரத்தில் நின்று பஞ்சதந்மாத்ரைகளும்த், ராஜஸாஹங்காரத்திலிருந்து இந்த்ரியங்களு முண்டாகின்றன. ஸாத்விகாஹங்காரம் இவ்விரண்டுக்கும் ஸஹகாரியாயிருக்கும். தத்மாத்ரையாவது - பால்கெட்டுத் தயிராகாமல் பாலுக்கும் தயிருக்கும் நடுவிலுள்ள அவஸ்த்தைபோல் அஹங்காரஸ்வரூபம்மாறி ப்ருதிவ்யாதி தத்வங்களாகாமல் இவ்விரண்டுக்கும் நடுவிலுள்ள அவஸ்த்தை. பஞ்சபூதங்களான ப்ருதிவீ, ஜலம், தேஜஸ்ஸு, வாயு, ஆகாசம் ஆகிய இவைகள் தத்மாத்ரைகளில் நின்று முண்டாகின்றன. ஜ்ஞாநேந்த்ரியமென்றும், கர்மேந்த்ரியமென்றும் இந்த்ரியம் இரண்டுவிதம். ஸ்ரோத்ரம் (காதிற்குள்ளுள்ளது), த்வக் (சர்மத்திலுள்ளது), சக்ஷுஸ்ஸு (கண்ணின் கருவியிலுள்ளது), ஜிஹ்வை (நாவின் துனியிலுள்ளது), காண்ம (மூக்கின் துனியிலுள்ளது), என்கிற பாஹ்யமான இவ்வைந்தும், அந்தரிந்த்ரியமான மநஸ்ஸும், ஜ்ஞாநேந்த்ரியங்க ளெனப்படும். வாக்கு (தால்வாதி ஸ்தாநங்களிலுள்ளது), பாணி (கைத்தலங்களிலுள்ளது), பாதம் (காலிலுள்ளது), பாபு (குத்தி

வள்ளது); உபஸ்த்தம் (ஆண்குறி பெண்குறிகளிலுள்ளது) ஆகிய இவ்வைவந்தும் கர்மேந்த்ரியங்களெனப்படும். கீழ்ச்சொன்ன ஜ்ஞாநேந்த்ரியங்களைந்தும் கர்மமாக சப்தஸ்பர்சுருபாஸ கந்தங்களாகிய ஆகாசாதி குணங்களைக் காஹிக்கும், சொல்லுதல், எடுத்தல், கேட்த்தல்; மலத்தை விடுத்தல், காமபோகத்தை யதுபவித்தலாகிய இவைகளுக்குக் கர்மேந்த்ரியங்கள் ஸாதகமாயிருக்கும். மஃஸ்ஸு ஸகலஜ்ஞாநேத்பத்திக்கும் ஸஹாயமாயிருக்கும். இப்படி இருபத்துநாலு ஜடவஸ்துக்களும், ஜீவனும், ஈஸ்வரனுமாக இருபத்தாறு தத்வங்களாகவும் பிரிக்கப்படும். ஜீவன், பத்தனென்றும், முக்தனென்றும், நித்யனென்றும் மூன்றுவகை, பத்தராவார் - ப்ரஹ்மாதி பிபிஸிகாந்தமாயுள்ள ப்ரக்ருதிவஸ்யரானவர்கள். முக்தராவார்-கர்மஜ்ஞாநேத்பத்திகளை ஸாங்கமாக அதுஷ்டித்து பகவத்ப்ராஸாதம் பெற்று இந்த ஸம்ஸாரத்தைக் கடந்து ஆவிர்ப்பூதஸ்வஸ்வரூபராய் நித்யவிபூதியில் சென்று பகவத்கைங்கர்யநிரதராயிருக்கிற சுகவாமதேவாதிகள். நித்யராவார்-ஸர்வேஸ்வர னுடைய நித்ய ஸங்கல்பத்தினால் எப்போதும் ஸம்ஸாரகந்தமற்றவர்களாய் பரமபத்திலேயே யிருந்து பகவத்கைங்கர்யைக நிரதராயிருக்கிற அநந்தகருடவிஷ்வக்ஷேஸேதிகள் ஈஸ்வரனாவான். ஜ்ஞாநாந்தஸ்வரூபனாய், விபுவாய், ஸகல ஜகத்துக்கும் காரணமாய், ஸர்வவஸ்துக்களுக்கு மந்தர்யாமியாய், ஸகலபதார்த்தங்களுக்கும் அந்தராத்மாவாய், ஸகல ஜகத்ரக்ஷகனாய், ஸ்வாமியாய், ஸகல ஹேய ப்ரத்யநீகனாய், ஸகல கல்யாண குணகரனாயிருக்கிற ஸ்ரியபதியான ஸ்ரீமந்நாராயணன். காரணமாவது - உபாதாநமென்றும், நிமித்தமென்றும் ஸஹகாரியென்றும் மூன்றுவகை. ஜகத்துக்கு மூன்றுவிதமான காரணமும் ஈஸ்வரனே. அதெப்படியெனில், சித்சித்துகள் ஸூக்ஷ்மரூபமென்றும், ஸ்த்தூலரூபமென்றும் இரண்டுவகை. ஸூக்ஷ்மசித்தாவது, ஜ்ஞாநஸங்கோசத்தையுடைய ஜீவன். ஜ்ஞாநவிகாஸமுள்ள அவனுக்கே ஸ்த்தூலசித்தென்று பெயர். விகாரசூக்யமாயிருக்கிற ப்ரக்ருதி ஸூக்ஷ்ம அசித்து. விகாரத்தையடைந்த ப்ரக்ருதி ஸ்த்தூல அசித்து எனப்படும். சித் அசித் என்கிற இரண்டு பதார்த்தங்களும் ஸர்வேஸ்வரனுக்கு ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்த்தைகளிலும் சரீரமாயிருக்கும். காரணமாவது - பரிணாம சூக்யமானவஸ்து. கார்யமாவது - பரிணாமத்தையடைந்தவஸ்து. கடமென்று சொல்லப்படுகிற வாயும் வயிறுமாய்க்காண்கிற ஆகார பரிணாமத்தையுடையவஸ்து கார்யமென்றும்; இவ்வாகார பரிணாமசூக்யமாய் ம்ருத்பிண்டமாகியவஸ்து காரணமென்றும் சொல்லப்படும். அதுபோலவே, ஸூக்ஷ்ம சித்சித் விசிஷ்டனான ஈஸ்வரன் காரணம். இவ்விதமான ஈஸ்வரனே, ம்ருத்பிண்டம் கடமாகப் பரிணமிப்பதுபோல், ஸ்த்தூல சித்சித்விசிஷ்டனாய் ஜகதா காரணய்ப் பரிணமிக்கையாலே அவனே கார்யமெனப்படுவான். சைத்ரனென்கிற ஒருவன் அவிகாரியாகிய ஆத்மஸ்வரூபனாயிருந்தபோதிலும், அவனுடைய சரீரம் பரிணமிப்பதைக்கண்டு, சைத்ரன்பாலானவன், யுவாவானான் என்று சொல்வது லோகஸித்தம். ஆகிலும் அவனுடைய சரீரத்திலுள்ள பரிணாமவிகாரம் ஆத்மாவில் சேராது. அதுபோல் சரீரமாகிய சித்.

தம், அசித்தம், ஸத்தாஸமாநம், ஸதிக்ஷமாநம், பரிணமித்தாஸம், இவைகளைச் சரீரமாக உடைய சரீரியான பரமாத்மாவுக்கு இப்பரிணாமம் ஸம்பவியாத். ஆகையாலேதான் இந்த ஸித்தாந்தத்திற்கு விஸிஷ்டாத்வைதமென்று பெயர். அகாவ்து - விஸிஷ்டமென்கிற பதத்தை இரண்டாவருத்தி அதுஸங்கித்திக்கொண்டு, அதில் ஒரு விசிஷ்டபதத்துக்கு ஸூக்ஷ்மசித்தித் விஸிஷ்டமாதிய காரணப் ப்ரஹ்மமென்றும், மற்றொரு விஸிஷ்டபதத்திற்கு ஸத்தால சித்தித் விசிஷ்டமாதிய கார்யப் ப்ரஹ்மமென்றும், இப்படி கார்யகாரணரூபமாகிய ப்ரஹ்மத்திற்கு, அத்வைதம்-அபேதம், பேதமில்லை. கார்யகாரணரூபமாகிய ப்ரஹ்மம் ஒன்றேயென்று அதற்கு அர்த்தம். இந்த ஸ்வரஹுக்கு இந்த ஜகத்த ஆவதழிவதாய், லீலார்த்தமாகக் கற்பிக்கப்பட்ட தாகையால் லீலாவிபூதியென்றும், ப்ரக்ருதிமண்டலத்தைத் தாண்டி, விஜாநதிக்கப்பாவுள்ள அப்ரக்ருதமான திவ்யலோகம்போகார்த்தமாய்வித்யமாக இருக்கிற காகையால் அது நித்யவிபூதியென்றும் சொல்லப்படும். ஜீவனுடன் இந்த துக்கரூபமான ஸம்ஸாரத்தைக் கடந்து மோக்ஷமென்று சொல்லப்பட்ட ஸ்ரீவைகுண்ட திவ்யகாரத்திற்கு அர்ச்சிராதிமார்க்கமாகப்போய் அங்கு திருமாமணிமண்டபத்தில் ஸ்ரீபூரீளாஸமேதனாய், அநந்தகருடவிஷ்வக்ஷேநாதிபரிஜகங்களினால் அநவரதம் ஸம்ளேவ்யனாயிருந்துள்ள ஸ்ரீமந்நாராயணனைக் கிழி ஆவிர்பூதஸ்வகீப ஜ்ஞாநாதந்தஸ்வரூபனாய்க்கொண்டு பரமபுருஷபரிசரண நிரதனாகையே பரமபுருஷார்த்தம். இவ்விதமான புருஷார்த்தப்ராப்திக்கு, பரமபுருஷயாதாந்தம், ஜ்ஞாநஜ்ய தத்விஷயக பக்தி காரணம் ஆகையால் மோக்ஷச்சவானவன், ஸம்ஸாரத்தில் விரகதனாய், ஸதாசார்யணையடைந்து ஸ்வஸ்வரூபத்தையும் பரமபுருஷஸ்வரூபத்தையும், தத்ப்ராப்திக்குக் காரணமாகிய பக்திப்ராபத்திஸ்வரூபத்தையும், பல ஸ்வரூபத்தையும் இதற்கு விரோதிாகிய ப்ரக்ருதிஸ்வரூபத்தையும், தத் அநவரதம் ததேகநிஷ்ட்டனாயிருக்கக்கடவன், இவ்விதத்திற் சொல்லவேண்டிய அமசங்களை அங்கங்கு ஸூத்ர வ்யாக்யாநங்களிலும் க்ரந்தாந்தரங்களிலும் கண்டுகொள்க.

மத்வபாவ்யப்ரக்ரியை.

இந்தமதத்தில் ஜீவப்ரஹ்மங்களுக்கு பரஸ்பரம்பேதமும், ஜீவர்களுக்கு பரஸ்பரம் பேதமும், இவ்விதமான பேதஜ்ஞாந மின்றிமோக்ஷம் கிடையாதென்றும், ஜீவப்ரஹ்மங்களினுடைய அபேதஜ்ஞாநம்மோக்ஷவிரோதியென்றும், பரமாத்மோபாஸமேமோக்ஷஸாதகமென்றும் உபாஸாபேதத்தாலே மோக்ஷத்திலும் ஆந்ததாரதம்யமுண்டென்றும், ஜகத்துக்குப் பரமாத்மாவான விஷ்ணு நிமித்தகாரணமென்றும், ப்ரக்ருதி உபாதாகாரணமென்றும், அந்தபரமாத்மா ஸகலாந்தர்யாயியென்றும், பரமாத்மாவுக்கும் அவனுடைய ஜ்ஞாநசக்த்யாதி குணங்களுக்கும் பேதமில்லையென்றும், உபநிஷத்துக்களில் பேதஸ்ருதி முக்யமென்றும், அநேதஸ்ருதி கௌணமென்றும், ஜீவர

களுக்கு பஞ்சாயுததாரணம் ஆவஸ்யகமென்றும் ஸித்தாந்தித்தார்கள். இதி
மூள்ளமற்ற பேதங்கள் அங்கங்கு ஸ-உத்ரவ்யாக்யாநங்களில் கண்டு கொள்
வது.

சைவசித்தாந்தம்.

லீலகண்டபாஷ்யத்தில் பரமசிவனையே பரப்ராஹ்மமென்று அவதாரதங்
கள் சொல்லுகின்றன வென்றும், முத்ரிகாஷ்டகதாரணம் முதலானவை
மோக்ஷ ஸாதகங்களென்றும் சைவாசமமே முக்யப்ரமாணமென்றும் பேத
வாதம் காரணவாதம் முதலானவைகள் கீழுதகரித்த விஸிஷ்டாத்வைதஸித்
தாந்தின் படியே ஸித்தாந்திக்கப் பட்டதென்றும், இதற்குசைவவிசிஷ்
டாத்வைதமென்று இம்மாத்ரமே பேதமென்றும் சொல்லுகிறார்கள். மற்ற
பேதங்கள் பாஷ்யத்தில் கண்டு கொள்ள.

இன்னும் த்வைதாத்வைதமென்றும் சுத்தாத்வைதமென்றும் இத்யாதி
யான அநேகஸித்தாந்தங்களும் அவ்வவஸித்தாந்தங்களுக்குத் தக்கபடி பா
ஹ்மஸ-உத்ரத்திற்கு பாஷ்யங்களும் அநேகமாயிருக்கின்றன. ஆகிலுமவை
இத்தேசத்தில் அதிகப்ரசாரமில்லாமையால் இங்குவிவரிக்கவில்லை. சங்கரபா
ஷ்யத்துக்கும் ராமா நுஜபாஷ்யத்துக்கும் அனேக பேதமிருக்கிற படியால்
பாஷ்யம் எழுதப்பட்டது. லீலகண்டபாஷ்யத்துக்கும் ராமா நுஜபாஷ்யத்
துக்கும் சிலது பேதங்கள் இருக்கின்றன ; அர்த்தபேதங்கள் பதஉரையில்
எழுதப்படுகின்றன.

சம்பூர்ணம்.

விசேஷ குறிப்பு.

சில ஸ-உத்ரத்திற்கு விசேஷார்த்தமில்லாமையால் சுருக்கமாய் ஆசார்
யர்கள் பாஷ்யம் செய்திருக்கிறார்கள். அதற்குப் ப்ரதிபதத்தில் பாஷ்யத்தினு
டைய அர்த்தத்தை யெழுதப்பட்டிருக்கின்றன, அதற்குப் ப்ரதிபதபாஷ்ய
மென்று பெயர். இந்த ஸ-உத்ரபாஷ்யத்தினுள்ள வேதாந்தபரிபாஷா பதங்
களின் அர்த்த விவரணமாவை சஞ்சிகைகடைசியி லச்சிட்டனுப்பப்படும்.

ப்ரஹ்ம ஸத்ர பாஷ்யம்.

சுபிகாண்ட - க. ஸுத்தி-க.

—* சுபாஹ்ரோ ஸ்ரஹ்ஜிஜ்ஜலா. *

ஸ—(ப்ரதிபதம்.) சுப - சமதமாதியான ஸாதநபூர்தி யுண்டானபிறகு, சுதஃ - கர்மங்களின் பலங்கள் அநித்யங்களென்றறிசுகயாலே, ஸ்ரஹ்ஜிஜ்ஜலா - ப்ரஹ்மஜ்ஞாநத்திற்காக விசாரம் (செய்யலாம்).

சங்கரபாஷ்யம்.

ப்ரஹ்ம விசாரம் செய்கைக்கு * அதிகாரி யில்லாமையால் வேதாந்த சாஸ்த்ரம் வ்யர்த்தம் என்னும் பூர்வபாஷ்யத்திற்கு, இந்தலோகத்தில் யஜ்ஞ யாகாதிகளைச் செய்து பெறத்தக்க ஐஸ்வர்யாதிகளும், ஸ்வர்க்காதிகளும் அநித்யமென்றறிந்து சமதமாதி ருணங்கையுடையனாய், அநித்யமாகிய இப்பலங்களில் வைராக்யத்தையடைந்து மோக்ஷத்தில் இச்சையுள்ளவனே அதிகாரி, ஆகையால் அவன் ப்ரஹ்மஜ்ஞாநத்திற்காக ப்ரஹ்மவிசாரம் செய்யலாம் ஆகையால் வேதாந்தசாஸ்த்ரம் வ்யர்த்தமன்று என்று ஸூத்ரகாரராகிய வ்யாஸபகவான் இந்த ஸூத்ரத்தினால் ஸமாதானம் சொல்லுகிறார்.

ஸா—(ப்ரதிபதம்.) சுப - வேதத்தின் பூர்வபாஷ்யமாகிய கர்மகாண்டங்களினர்த்தத்தை விசாரித்தபிறகு, சுதஃ - கர்மபலங்கள் அர்ப்பமென்றும் அஸ்த்திரமென்றும் ஜ்ஞாநமுடையவனாகையால், ஸ்ரஹ்ஜிஜ்ஜலா - அநந்த

* விஷயம், ப்ரயோஜனம், ஸம்பாசம், அதிகாரி என்கிற இந்த நாலுக்கும் அது பந்த சதுஷ்டயமென்று பெயர். க்ரந்தத்தினுதலில் இந்நாலையும் நிரூபிக்கவேண்டும். இவற்றையறியாதவர்கள் அக்ரந்தத்தைக் கேட்க முயலார்கள். இவற்றை நிரூபித்தால், விஷயம் இன்னதென்று அறிந்த அதினாலும் ப்ரயோஜனத்தைப்பெற இச்சையுள்ளவன் அதைக்கேட்க முயலுவன். ஸம்பந்தமாவது—கீழுக்கும் மேலுக்கு முண்டான ஸந்தர்ப்பம். அதைச்சொல்லாவிடில், பைத்தியம் பிடித்தவன்போல ஸந்தர்ப்பமின்றி தோற்றினைச் சொல்லுகிறானென்று கேட்கமுயலார்கள். ஆகையால் ஸம்பந்தம் சொல்லவேண்டும். அப்படியே நாயுதக்கு அதிகாரிதான் என்று தெரியாவிடில் கேளான். ஆகையால் அதிகாரி இன்னானென்றும் சொல்லவேண்டும். இந்தசாஸ்த்ரத்தில் சொல்லப்பட்ட விஷயமாவது—ப்ரஹ்மம்; இதையறிந்தால்வரும் ப்ரயோஜனம்—மோக்ஷம்; ஸம்பந்தமாவது அநந்த அதிகாரணங்களினுதலில் சொல்லப்படுமது. அதிகாரி - சமதமாதிகளை யுடையனாய் மோக்ஷத்தை விரும்புகான்.

ஸ்த்திரபலமான ப்ரஹ்மத்தினுடைய விசாரத்தில் இச்சை, (கூட-ஹ்ரா செய்யவேண்டும்).

ராமானுஜபாவ்யம்.

இந்த ஸூத்ரத்திற்கு, “வரீக்ஷயொகாந் கடுவிதாந் ஸ்ரஹ்ம ணொரீவெஹ்ரீயாஸி, நாவ்யுக்ஞத் சூதெந், தஜ்ஜீநாஸ்யுஸமா ரு-ரெவாஹிமவெசு” என்கிறது. விஷயவாக்யம். இதில், ஜ்யோதிஷ்டோமம் முதலிய கர்மங்களைச் செய்து ஸ்வர்க்காதி லோகங்களை யடைந்தவன் அங்கு சிவகாஸம் அதி ஸ்வல்பமான ஸுகத்தை யறுபவித்தப் பின்பு அங்குநின்ற பூரோகத்தில்விழு கிறான். என்னு மர்த்தத்தைச் செவ்வையாய் கர்மகாண்டங்களை விசாரித்துச்செறிந்த கொண்டு, அந்த அஸ்பஸுகத்தில் ஸைராக்யமுடையவனாய், அந்தமாயும் ஸாஸ்ரவத மாயுமுள்ள பலமான ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபத்தையும், அதற்குபாயததையும் விசாரி த்தறிக்கக்காக ஆசாரியனிடம் செல்லவேணுமென்று சொல்லிற்று.—இவ்வாக்யத் திற்கு சொல்லியபடி வேதாந்த வாக்யங்களைக்கொண்டு ப்ரஹ்மவிசாரம் செய்யலா மா, செய்யக்கூடாதா வென்று ஸம்சயம்.—வேதாந்தவாக்யம் வித்தமான பரப்ரஹ் மத்தை போதிப்பிக்கு மென்கிற நீர்சயமிருந்தால் செய்யலாம்; அந்தநிர்சய மில்லா ததினால், செய்யக்கூடாதென்று பூர்வபக்தம். ஏனென்றால்,—ப்ரஹ்ம சப்தத்திற்கு அர்த்தமறியக்கூடாமாகில், இப்பதத்திற்கு இது அர்த்தமென்பது தெரிந்துகொள்ள லாம். சப்தத்திற்கு அர்த்தமறியும் விதமாவது—பெரியோர்களுடைய வ்யவஹாரத் தைக்கொண்டு இதை சப்தத்திற்கு இது அர்த்தமென்று நீர்சயிப்பது லோகத் தில் அதுபவஸித்தமா யிருக்கிறது. அசெப்படியெனில்,—“அஸ்வம்” என்கிற பதத்திற்கு அர்த்த மறியாதவன் ஓரிடத்திற்குச்செல்ல, அங்குள்ள ஒருவன் மற்றொருவனைப்பார்த்து “அஸ்வத்தைக்கொண்டுவா, அஸ்வத்தைக்கொண்டுபோ, அஸ்வத் தைக்கட்டி” என்று பல்வாறு அஸ்வபதத்தினால் வ்யவஹரிக்க, அதைக்கேட்டி மற்றொருவன் குகிரையைப்பற்றியே அந்தந்த கருத்பங்களைச் செய்ய, அவன் சொன்னதையும், இவன் செய்ததையும் பார்த்திருந்த இவன் “அஸ்வம் என்றால்” சொன்னவருதல் கொண்டுபோதல் முதலிய க்ரியையையாடு ஸம்பந்தித்த இவ்வாகாரமான “அஸ்வம்” என்று அஸ்வபதத்திற்கு அர்த்தம் தெரிந்துகொள்ளுகிறான்; இவ்விசமொழிய சப்தத்திற்கு அர்த்தம்தெரிந்துகொள்ள வேறஉபாயமில்லை. கீழ்ச்சொல்லிய இவ்வித வ்யவஹாரம் எடுத்தல், பிடித்தல், வைத்தல் முதலிய க்ரியையையோடு ஸம்யங்கித்த கார்ய வஸ்துக்க ளைப்பற்றியே காண்கிறது; ஆகையால் அவ்விதமான வஸ்துக்களை சப்தத்தினாலறி யத்தக்கது. வித்தரூபமான ப்ரஹ்மம் இவ்வித கார்யங்களுக்கு யோக்யமல்லாத தாகையால், வேதாந்தவாக்யத்தினால் லறியக்கூடுமென்கிற நிச்சயம் கிடையாது. ஆகையால் வேதாந்த விசாரம் செய்யக்கூடாது.——வித்தரூபம், ஸப்தார்த்த மறிவதற்கு வுருத்த வ்யவஹாரமேயன்றி ஆப்தவாக்யமும் காரணமாகக்காண்கிறது. எங்ங னேயெனில்,—பெரியோர்களை பாலர்களை யெடுத்துக்கொண்டு “இதுபசு, இதுபகலி, இதுமரம்” என்று தன் சுட்டுவிரலினால் அவ்வவ வஸ்துக்களைக் காட்டிச்சொல்ல, பாலர்களும், பசு என்கிற பதத்திற்கு இது அர்த்தம்; பகலி என்கிற பதத்திற்கு இது அர்த்தமென்று தெரிந்துகொண்டு பிறருக்கு அவ்வஸ்துவையறிவிக்கக்காக அந்தந்த ஸப்தங்களை ப்ரயோகிக்க, அவர்களும் அந்த சப்தத்தைக்கேட்டி அவ்வர்த்தத்தை யறிபக்கண்டு “இந்தசப்தம் இவ்வர்த்தத்தை போதிப்பிக்குறிதென்று நீர்சயித்துக் கொள்ளுங்கள்” லோகாதுபவ வித்தமாகையால் வேதாந்தங்களிலும் பெரியோர்கள் சொல்லித்ததைக்கேட்டி அர்த்தம் தெரிந்துகொள்ளக்கூடாமாகையால் வேதாந்த வாக்யத்தைக்கொண்டு ப்ரஹ்மவிசாரம் செய்யலாம் என்று.

சுபி - ௨, ஸூ - ௨.

—* ஜந்மாடிஸ்யுயதஃ. *—

(ஸ - ரா - ப்ர.) ஸூ - இந்த ஜகத்திற்கு, ஜந்மாடி - உத்பத்திஸ்திதி லயங்கள், யதஃ - எதினிடத்தில் நின்றமோ; (அது ப்ரஹ்மம்). ஜகத்ஜம் மாநிக்ரணத்வம் ப்ரஹ்மத்திற்கு லக்ஷணம் என்று பொருள். ௨.

(ஸ - ஹ.) ப்ரஹ்மவிசாரம் செய்யவேண்டுமென்றால் ப்ரஹ்மத்திற்கு இதை ஸ்ஷணமென்று முதலடியவேண்டும். ஆகையால் இந்த ஜகத்தினுடைய உத்பத்தி ஸ்திதியங்களுக்குக் காரணமாகிய வஸ்துவே ப்ரஹ்மமென்று இந்த ஸூத்ரத்தினால் லக்ஷணம் சொல்லுகிறது. ௨.

(ரா - ஹ.) ப்ரஹ்மத்திற்கு ஜகஜ்ஜம்மாதி காரணத்வம் சொல்லுகிற “ய தொவாஹிபரிஹதாமி ஜாயநெ” இத்தியாதியாய்ந்த இந்த ஸூத்ரத்திற்கு விஷயம்.—பூர்வஸூத்ரத்தில் ப்ரஹ்மவிசாரம் செய்யலாமென்று சொல்லித் தந்த ப்ரஹ்மம் “யதோவாஹிபரி” இத்தியாதி வாக்யத்திற்கொன்ன ஜகஜ்ஜம்மாதி காரணத்வம் என்கிற லக்ஷணத்தினால் அறியக் கூடுமென்று இந்த ஸூத்ரத்திற்குச் சொல்லுகிறது.—இங்கு, (ஜகஜ்ஜம்மாதி) இவ்வாக்யத்திற்குச் சொன்ன காரணத்வம் ப்ரஹ்மத்திற்கு லக்ஷணமாகுமா? ஆகாது? வென்று ஸம்சயம்.—ஆகாதென்று பூர்வபக்ஷம்.—ஏனென்றால், “இது வெட்டுண்டது, இது பூர்ணமாயுள்ளது” என்றால், வெட்டுண்டதை, பூர்ணமாயிருக்கையாகிற இரண்டு விசேஷணங்களும் ஒரே இடத்தில் வரும்மாட்டாகையால் இவ்விரண்டு விசேஷணங்களுக்கு மாபிரயம் இரண்டு வ்யக்திகளாகவேனுமென்று இரண்டு வ்யக்திகள் தோற்றுவதுபோல், இங்கும் ஜகஜ்ஜம்மாதி காரணமென்றால், ஜகம் காரணத்வமும், ஸ்த்திதிகாரணத்வமும், வ்யகாரணத்வமுமாகிய இந்தமூன்று விசேஷணங்களும் தனித்தனியே மூன்று வ்யக்திகளிலிருக்கும் வஸ்து ஒருவ்யக்தி யிலிருக்கமாட்டா வாகையால் மூன்றுவ்யக்திகளே தோற்றும். மூன்று விசேஷணங்களையுடைய அப்ரத்யக்ஷமான ப்ரஹ்மவ்யக்திதோற்றுகிறது.—ஸித்தாந்தம். தேவதந்தனென்பவன், கறுத்திருக்கிறான், யெனவருடையவன், குண்டலமணித்தவன், என்றால் இம்மூன்று விசேஷணங்களையு முடைய ஒருபுருஷனேதோற்றுவது அதுபவஸித்தமா யிருக்கிறது. அதுபோல் இங்கும் மூன்று விசேஷணங்களையுடைய ஒரு ப்ரஹ்ம வ்யக்தி தோற்றலாம், விசேஷணம் வெவ்வேறானால் அவற்றுக்கு ஆபிரயமும் வெவ்வேறாக வேண்டுமென்கிற நியமமில்லை யாகையால் ஜகஜ்ஜம்மாதி காரணத்வம் ப்ரஹ்மத்திற்கு லக்ஷணமாகலாமென்று, ௨.

சுபி - ௧, ஸூ - ௧. —* ஸாஸு யொநிக்ஷாஸி. *—

(ஸ - ப்ர.) ஸாஸுயொநிக்ஷாஸி - வேதசாஸ்தாத்தத்தக்கும் காரணமாகையாலே (ப்ரஹ்மம் ஸகல ஜகத்காரணமாகும்.)

(ஸ - ஹ.) ஜகத்த என்றால் அதற்குள் வேதமும் அடங்கி யிருக்கிறது. அது ஒருவரால் செய்யப்பட்டதன்று; நித்யம்; அதற்கு அழிவில்லை, ஆகையால் ப்ரஹ்மத்தை ஜகத்திற்கெல்லாம் காரணமென்று சொல்லக்கூடாது. அப்படியாகில் வேதம் அஷ்ட்யமாய்விடும் என்கிற பூர்வபக்ஷத்திற்கு.—ஸாஸ்த்யொநிக்ஷாஸி—கேதசாஸ்தரத்திற்குக்காரணமாகையாலே ப்ரஹ்மம் ஸகல ஜகத்திற்கும் காரணமென்று சொல்லலாம். அப்பெயரெனில்,—எவெனெருவன் முதலில் ஓர்த்தத்தை யறிந்த அதைப் பிறரையும்படி பிறகு தூண்டு சப்தங்களை ஆலோசித்தல் செய்து மற்றோர்த்தத்தை

செய்கிறாணே; அவனுல் செய்யப்பட்ட அந்த கர்ந்தமே யரித்ய மெனப்படும். இங்கு அப்படியன்றி, வேதார்த்தங்களையும், பூர்வகல்பத்திலிருந்த வேதத்தினுடைய பூர்வியையும் ஒரேகாலத்தில் அறிந்து அந்தவேதத்தை ப்ரஹ்மாதிக்குக்கு உபதேசித்தபடியால் வேதமும் அறித்யமாகமாட்டா. அதற்கு ப்ரஹ்மமும் கர்ந்தாவாகலாம். ஆகையால் ஜகத்காரணத்தவம் ப்ரஹ்மத்திற்கு லக்ஷணமாகக்கூடும்.—

ஒருவனென்றை ஸ்ருஷ்டிக்கும்போது அவ்வஸ்துவை யவனறிந்தவனாகவேண்டும். அப்படியே ஸாக்ஷத்தையும் ஸ்ருஷ்டிக்கிற ப்ரஹ்மம் ஸர்வஜ்ஞ சக்தியையுடையதாவதென்கிறமேயென்னில், ஸாக்ஷத்தங்களையு மறிவிப்பிக்கிற வேதசாஸ்திரத்திற்குக் கர்ந்தாவாகையால் ப்ரஹ்மத்திற்கு அந்த சக்தியுண்டென்னத் தட்டில்லை என்றும் இந்தஸூத்ரத்திற்குத் தாற்பரியமுண்டு.

ப்ரஹ்மம் ஜகத்காரணமென்றால் இதற்குப் ப்ரமாணம் என்னவென்கிற சங்கைக்கு, இதற்கு வேதசாஸ்திரமே ப்ரமாணமென்று இந்த ஸூத்ரத்தினால் ஸமாதானம் சொல்லுகிறார் என்றும் ஒருதாற்பரியமுண்டு. இவ்வர்த்தத்தில், ஸாஸ்திர யோசித்தவா—சாஸ்திரத்தைப் ப்ரமாணமாக உடையவனாகையால் என்று அர்த்தம். கூ.

(ரா-பு.) ஸாஸ்திரபாதிக்காசு-(ப்ரஹ்மம்)சாஸ்திரத்தையே(வேதாந்தவாக்யங்களையே)காரணமாக (ப்ரமாணமாக)உடையதாகையால், ('யதேவாவாஜிநி' இத்த்யாதிவாக்யம் ப்ரஹ்மத்தை போதிப்பிக்கும்). ஸாஸ்திரமொழிய ப்ரப்யக்ஷம் - அதுமாகம் முதலிய மற்ற ப்ரமாணந்தாங்களுக்கு ப்ரஹ்மம் விஷயமல்லாமையால் வேதாந்தவாக்யம் ப்ரஹ்மத்திற்கு போதகமாகுமென்று தாற்பரியம். கூ.

(ரா-ஹ.) இந்த ஸூத்ரத்திற்கும் "யதேவாவாஜிநி" என்கிறவாக்யமே விஷயம். இவ்வாக்யம் ப்ரஹ்மபோதகமாகுமா? ஆகாது? வென்று ஸம்சயம்.—ஆகாது; ஏனென்றால், உத்பத்தி விநாசசாலியான கடாதிபதார்த்தங்கள் ஒருவனுல் ஸ்ருஷ்டிக்கப்படுவதுபோல், உத்பத்தி விநாசசாலியான இஜ்ஜகத்தும் ஒருவனுல் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கவே வேண்டும். இதை ஸ்ருஷ்டிக்க அஸ்பஜ்ஞராய் அஸ்பஸத்திகளாயுள்ள ஜீவர்களால் முடியாதாகையால் இதற்குக் கர்ந்தாவானவன் ஸர்வஜ்ஞனும் ஸர்வஸக்தியாயுள்ளவனாகவேணும்; அவனே ப்ரஹ்மமெனப்படுவான் என்று மதுமாகத்தினால், ஸர்வஜ்ஞனாய், ஸர்வஸக்தியாயுள்ள ஈஸ்வரனெருவன் ஜீவ விலக்ஷணனாய் ஸித்திக்குறான் ஆகையால் அதுமாகப்போதிதமான ப்ரஹ்மத்தை, ப்ரமாணந்தா ப்ராப்தமான வஸ்துவையே போதிப்பிக்கவல்ல ஸக்தியுடைய ஸாஸ்திரம் போதிப்பிக்கமாட்டாது என்று பூர்வபக்ஷம்—ஸித்தாந்தம்—உத்பத்தி விநாசசாலியான இஜ்ஜகத்துக்குக் கர்ந்தாவை அதுமாகத்தினால்கொள்ளிலும், விஸ்வமித்திராதினைப்போல் ஸக்திமான்களான ஜீவர்களால் ஒவ்வொருபாகம் ஒவ்வொருகாலத்தில் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டதென்று கொள்ளுகையுத்தமாயிருக்க இவர்களைக்காட்டிலும் அதிரித்தனாகிய ஒரு ஈஸ்வரன் இவ்வதுமாகத்தினால் ஸித்திப்பதரிது; ஆகையால் ப்ரமாணந்தா விஷயமான ப்ரஹ்மத்துக்கு இவ்வாக்யம் போதகமாகுமென்று.

கயி - ச ஸூ - ஆ. —* ததூஸூநியாஸி. *

(ரா-பு.) ஸூநியாஸி - அகண்டமான ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தில் வேதஸாஸ்திரத்திற்குத் தாற்பரிய முண்டாகையாலே, கசி - அந்த ப்ரஹ்மம், (வேதப்ரமாணஸித்தமாகும்).

(ஸ - ஹ) வேதவாக்யங்களில் ஜ்யோதிஷ்டோமம் முதலிய கர்மங்களின் விதிக்கிற விதிவாக்யங்களே முக்யப்ரமாணங்களென்றும், அத்துடன் சேர்த்த மந்திரங்கள் அந்தக் கர்மத்திற்கு வேண்டிய அர்த்தங்களை வ்யக்தமாகச் சொல்லுகையாலும், அர்த்தவாத வாக்யங்கள் அதை ஸ்தோத்ரம் செய்கையாலும் ப்ரமாணங்களென்றும், மற்றவாக்யங்கள் அப்ரமாணங்களென்றும் மீமாம்ஸகர்கள் கொள்ளுகிறார்கள். இப்படியிருக்க, வேதாந்த வாக்யங்களும் ப்ரமாணமாகவேண்டுமாகில், விதிவாக்யத்திற்கு சொன்ன யாகாதிகளைச் செய்து ஜீவனை ஸ்தோத்ரம் செய்கிறதென்றே கொள்ளவேண்டுமானாலும் அவைகள் ப்ரஹ்மத்தை போதிப்பிக்கமாட்டா. மேலும் இவ்வாக்யங்கள் விதிவாக்யங்களுடன் சேர்த்தியின்றி வெகுநூத்திலிருக்கிறபடியால் அவைகளுடன் அந்வயிக்கவும் மாட்டா, ப்ரமாணங்களாகாமாட்டா. மேலும் சாஸ்த்ரங்கள் ஒருபலத்தை யறிவிப்பிக்கைக்காக உண்டாயிருக்கிறது. பலமென்பது ஸுகமென்றும், துக்கநிவ்ருத்தியென்றும் இரண்டுவேதம். அதில் ஸுகம் யாகாதிகர்மங்களில் ப்ரவ்ருத்தியினாலும், துக்கம் பரதாரகமநாதிகளில் நின்றும் நிவ்ருத்தியினாலும் உண்டாகின்றன; ஆகையால் ஸாதகங்களாகிய ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளைச் சொல்லி அவ்வழியாலே ஸுகாதிபலங்களைச் சொல்லுகையாலே “மஜேத” “நபரதாராந் கச்சேத்” இத்தயாதி வாக்யங்களே ப்ரமாணங்கள். வேதவாக்யங்கள் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளின் லொன்றையும் சொல்லாமையால் அவைகள் ப்ரமாணங்களேயாக மாட்டா. மேலும், கஸாசிகளான ஸித்த வஸ்துக்கள் ப்ரத்யக்ஷாதி ப்ரமாணத்தரகோசரங்களாகையால் அவற்றிற் போல் ஸித்தமாகிய ப்ரஹ்மத்தினிடத்திலும் சாஸ்த்ரங்கள் ப்ரமாணங்களாகமாட்டா, இத்தயாதி சங்கைகளுக்கு; இந்தப் ப்ரஹ்ம் கர்ம ஹீநமென்று சொல்லுகையாலே பூர்வகாண்டத்தில் கர்த்தாவாகச் சொல்லப்பட்ட வண்ணம், உபக்ரமம் உபஸம்ஹாரம் முதலிய ஆறுவிதமான தாத்தர்ய விக்ஷக்கள் இருக்கையாலே இவ்வாக்யங்கள் ப்ரஹ்மப்ரதிபாதகங்களாகத்தட்டில்லை. ப்ரமாணங்களாகவும் குறையில்லை. இவ்வாக்யங்களை விதிவாக்யங்களுடன் அந்வயித்து அவ்வர்த்தங்களுக்கு உபபாதகங்களென்னக்கூடாது. ஏனெனில், அவ்வாக்யத்திற்கு விதிசேஷமென்று பெயர். அந்த விதிசேஷமானது ப்ரத்யக்ஷாதிகளினால் ஸித்தமாகிய பூபஸ்தம்பம் புரோட்சம் முதலிய வஸ்துக்களுக்கு, விதிக்கப்பட்ட கர்மங்களுடன் ஸம்பந்தத்தைச் சொல்லும். இவ்வாக்யங்கள் அப்படியன்றி ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தையே அறியவேண்டுமென்று சொல்லுகிறது ஆகையால் விதிசேஷமென்று, ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி ஒன்றுமில்லாத ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தை அறிந்தமாத்ரத்தினாலேயே அஜ்ஞாநத்தில் நின்றும் விபேட்டுப் பரமாநந்தத்தை யடைகிறதென்று சொல்லுகையாலே பலத்தை போதிப்பிக்கிற தென்னுமதிலும் தடையில்லை. இத்தயாதி ஸமாதானங்களை மனதிற்கொண்டு இந்தஸூத்ரத்தைச் சொன்னார். து-என்று இவ்விதமான சங்கைவேண்டாமென்கிறது. ஸம் - என்று ப்ரஹ்மத்தின் அண்டரூபத்தைக் காட்டுகிறது. அந்வயாத் - தாத்தர்யவிஷயமாகையாலே, அண்டரூபமாகிய ப்ரஹ்ம் வேதாந்தவேத்யமாகலாம் என்று ஸூத்ரத்திற்கு அர்த்தம்.

(ஸா-ஹ) ஸூத்ரயுகி-(ஆந்தரூபமானப் ப்ரஹ்மத்தில் ஸாஸ்த்ரங்கள்) ஸாக்ஷாத் அந்வயிக்கையாலே, கஸ - சாஸ்த்ரப்ரமாணகத்வம். (ப்ரஹ்மத்துக்குக்கூடும்) என்கிறது - ப்ரஹ்மத்துக்கு ஸாஸ்த்ரப்ரமாண கத்வம் கூடாதென்கிற ஸங்கையை நிவர்த்திப்பிக்கிறது. புருஷார்த்த போதகங்களாக வேதாந்தவாக்யங்கள் ஆந்தரூபமான ப்ரஹ்ம் ப்ரதிபாதகங்களாகையாலே இவ்வாக்யங்களினால் ப்ரஹ்மம் போதிக்கப்படும் என்று அர்த்தம்.

பாஷிமம் முன்னாள்பாஷிமம் இவற்றும் விவரம். இவ்வாசப்பதினும் பாஷிமம் போதிதமாகாது? ஆகமாட்டாது? வென்று ஸம்பாயம். “பஜேத - பாசம்நிசயங்க் கடவன்” “நகஸ்தூஷமகபெயசு-கஸஞ்சபகஷணம் செய்யக்கடவண்கன்” என்பதெனவாய்க்கப் புருஷஸூகைய ஸத்கர்மபாவ்ருத்தி அவத்கர்மவிவ்ருத்தினைச் சொல்லி, அந்தப் பாவ்ருத்தி விவ்ருத்தித்வாரா ஸ்வர்க்கப்பிரபாதிருப புருஷார்த்தந்கஸிப் ப்ரதிபாதிக்கையாலே ப்ரமாணங்களைகின்றன; ப்ரஹ்மபோதகமான வாய்ப்பம் ப்ரவ்ருத்தி விவ்ருத்தினைச் சொல்லாமையால் தத்வாரா ப்ரஹ்மபோதகமாய்ந்து; ப்ரஹ்மம் புருஷார்த்தருபஸாரமையால் “இவரு நிதியிருக்கிறது” என்கிற வாய்ப்பத் ததப்பேயல் ஸாக்ஷாத்நாகவும் ப்ரஹ்மபோதகமாய்ந்து ஆகையால் இவ்வாசப்பதினும் பாஷிமம் போதிதமாகாதென்று பூர்வபகம். — ஸித்தாந்தம் “சூநநொஸ்ய ஹ” “சூகரஸூரு நநொநவயு” “சூநநொஸ்ய ஹநொ விபாந” இய்யாதி வாய்ப்பக்கன், பரப்ரஹ்மம் நிர்நிசயாநந்த ஸ்வரூபமென்ற ப்ரதிபாதிக்கின்றன. ஆகையால் நிர்நிசயாநந்தரூபமான ப்ரஹ்மத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற ப்ரமாணங்கள் ஸாக்ஷாத் புருஷார்த்த போதகங்க ளாகையால் பரம்பரயா புருஷார்த்த போதகமான “பஜேத” இய்யாதிவாய்ப்பக்கின்க் காட்டிலும் ப்ரமாணதமமான இவ்வாசப்பதினும் பாஷிமம் போதிக்கக்கூடுமென்று.

அபி-நு. ஸா-நு. —* ராஷ்குதெ நபூஉஸஸ்ய. *

(ஸ-பு.) ராஷ்குதெ- (ஐகத்காரணத்திற்கு) ப்ரத்யக்ஷஜ்ஞாந முன்னென்று சொல்லுகையினிலே, ஸஸஸ்ய - (அசேதகமான) மூலப்ரக்ருதியானது, 6 - ஐகத்காரணமாகமாட்டாது. நு.

(ஸ-ஹ.) இப்படி ஐகத்காரணமாகச் சொல்லப்பட்ட வஸ்து நீங்கள் சொல்லுகிற ப்ரஹ்மமாய்ந்து. அசேதகமாய் பரிணியியுமாயி இஐஐகத்கு அசேதகமும் பரிணியியுமான மூலப்ரக்ருதியே காரணமாகவேண்டும். ஒருவிதமான பீஜத்தில் நின்றும் மற்றொருவிதமான பலம் காணாமையாலே கார்யஸஜ்ஜாதியமாகவே காரணம் கொள்ளவேண்டுமாய்கையால் ஸைதந்யருபமாயி ப்ரஹ்மத்தைக்காட்டிலும் வேறான மூலப்ரக்ருதியே காரணமாகவேண்டும். ஸத்வகுணமூடையவர்கள் ஜ்ஞாநாதிகர்க ளென்பது ப்ரஸித்தமாகையாலே ஸத்வகுணமூடைய இந்தமூலப்ரக்ருதியும் ஸர்வஜ்ஞமென்று சொல்லக்கூடும். ஜ்ஞாநஸ்வரூபமான ப்ரஹ்மத்திற்கு ஜ்ஞாநம்கூடாமையாலே ப்ரஹ்மம் காரணமாகில் அது ஸர்வஜ்ஞமென்பது கூடாது என்கிற சங்கைக்கு, — “ததைஷுத” ஸத் என்கிற சப்தத்தினுற் சொல்லப்பட்ட அந்த காரணவஸ்து ஸகலத்தையும் ஸாக்ஷாத்கரித்ததென்று சொல்லுகையால், அது அசேதகமாயி ப்ரக்ருதிக்குக் கூடாமையால் ஸத் என்கிற காரணவாசகபதத்தினும் ப்ரதாநம் சொல்லப்படமாட்டாது; ஆதலால் அதுகாரணமாகமாட்டாது. மேலும் ஸத்வகுணத்தை உடைத்தாகையாலே ஸர்வஜ்ஞமாவதபோல் ரஜோகுணத்தையும் தமோகுணத்தையும் உடைத்தாகையாலே அப்பஜ்ஞமூலமாகவேண்டும். ப்ரகாச ஸ்வரூபமான ஸூர்யன் ப்ரகாசிக்கிறுனென்பதுபோல் ஜ்ஞாநஸ்வரூபமான ப்ரஹ்மமும் ஸர்வஜ்ஞமென்று சொல்லத்தக்கதென்று இத்தஸூத்ரத்தினும் ஸமாதானம்சொல்லுகிறார்.

(ஸ-பு.) ராஷ்குதெ- ஸாக்ஷாத்நாத்வர்த்தமான ஸங்கல்பத்தினுலே, (ஐகத்காரணமானது தான் இவ்விதமாக ஸ்ருஷ்டிக்கப்போகிறேனென்று ஸங்கல்பித்துக்கொண்டு ஸ்ருஷ்டிக்கிறதென்று சொல்லியிருக்கிறபடியால்), ஸஸஸ்ய - சப்தமாத்ரத்தையே ப்ரமாணமாக உடைத்தாகாத (அநுமாநத்

திருவறியத்தக்கதான) (அச்சதரமான) சிலுவைச் சூழி, திருவறியத்தக்கதான) கம்பட்டாறு, ஸங்கல்பிக்கை சேதாதர்மமானவால் அந் ஸங்கல்பத்தையுடைய ஜகத்காரணம் அச்சதரமான மூலபரக்ருதி யாகமாட்டாதென்ப பொருள்.

(ரா.மா.) “ஸுபேவலொரெஜி மருவீசு” இந்நாதி வாக்கியம் இந்த அதிகாரணத்திற்கு விஷயம்.— இவ்வாக்கியத்தில் ஜகத்காரணமாகச் சொல்லப்பட்டது ஸாங்க்யர்கள் சொல்லும் மூலப் பரஞ்சுதிர், அல்லது நிரவதிக்கந்த ரூப்மான பூர்பரஹ்மமா வென்று ஸம்சயம்.— ஸத்வ ரஜஸ் தமோமயங்காய், பரிணாமியாய், அசேதநமாய், லிகாராஸ்பதமான இஜ்ஜகத்தாக்கு, கடத்துக்கு ம்ருத பிண்டம்போலே, ஏதத்ஸஜாதீயமாய், இக்குணங்களை யுடைய அசேதநமேகாரணமாகவேணும். அதற்கு மூலப் பரஞ்சுதி யென்று பெயர். அதையே இவ்வாக்கியம் ப்ரதிபாதிக்கிறது. “யேநாஸ்துதம்” இந்நாதி வாக்கியத்தினால் அந்த மூலப் பரஞ்சுதியை யறிந்தால் ஸகலம் அறிந்ததேயாம். என்று ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணி, அதெப்படியெனில், — ம்ருத பிண்டத்தையறிந்தால் தத்கார்யமான கட சராவாதிகளும், ஸ்வர்ண பிண்டத்தை யறிந்தால் தத்கார்யமான கடகமகுடாதிகளும் அறிந்ததேயாமாப்போலே என்று த்ருஷ்டாந்தம் சொல்லுகையாலே, ப்ரதிஜ்ஞாத்ருஷ்டாந்த கடிதமான ஸாங்க்யர் சொல்லுகிற அதுமாநப்ரக்ரீயை தோற்றுக்கையால் இவ்வாக்கியத்திற்கொன்ன ஜகத்காரணம் மூலப் பரஞ்சுதியேயென்று பூர்வபக்தம்.— ஸித்தாந்தம்.— இத்தற்குமேல் வாக்கியத்தில் “ததைக்ஷதபஹுஸ்யாம் - அந்தஜகத்காரணம், ‘நான் அநேகவிதமாக ஆகப் போகிறேன்’ என்று முன்னம் ஸங்கல்பித்தது” என்று சொல்லுகையாலே, அந்தஸங்கல்பம் அசேதநமான மூலப் பரஞ்சுதிக்குக் கூடாமை யாலே அதையுடைய நிரவதிக்கந்தரூபமான பர்பரஹ்மமே இவ்வாக்கியத்தில் ஜகத்காரணமாகச் சொல்லப்பட்டது. * ஸாங்க்யர் சொல்லுகிற அதுமாநப்ரக்ரீயையும் ஹேது சொல்லாமையால் இங்குத் தோற்றுக்கிடக்கலை. இதையறிந்தால் மூற்றெல்லா மறிந்ததற்குமென்று சொன்னபின், இதெப்படி ஸம்பவிக்குமென்கிற ஸிஷ்யனுடைய ஸம்சயத்தைப் போக்குகைக்காக ஸ்வர்ணம் முசுவிய த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லப்பட்டதென்று.

வாசி - கா. மனவெழுந்தாது தயவுசெய்து.

(ஸ்-வ.) மண்ணெயை (ஐக்காரணத்திற்குச் சொன்ன பரத்யக்ஷம்) கெண்ணெயென்றால், சூதுஸுவாச - (ஐக்காரணத்தைச் சேதநவாசியான) ஆதம்பதத்தினால் சொல்லுகையாலே, ௩ - அசேதநமாகிய பரக்ருதி காரணமாகமாட்டாது.

(ஸ்.மா) “ததெஜ்வெனக்ஷத்” என்று பஹுவாக்யங்களில் தேஜஸ்ஸுமுதலிய அசேதனங்கள் ஸாக்ஷாத்கரிக்கிறதென்று சொல்லுகையாலே அவற்றுக்கு சேதநத்ர்மமான ஸாக்ஷாத்காரம் கூடாமையால் அந்த ஸாக்ஷாத்காரம் கெண்ணமென்றுகொள்வதுபோல் இங்கும் ஸத் என்பதற்குச்சொன்ன ஸாக்ஷாத்காரம் கெண்ணமாகக்கொண்டோமாகில், அது மூலப்பர்க்குதியென்று கொள்ளக்கூறாயில்லை” என்

* ஆதாமிகர்கள் வாய்மையில் ப்ரஜினைஞ், நேத, உதாரணம், உபாயம், நிமேயம், என்று ஐந்துவாய்முண்டாயிருக்கவேண்டும். இங்கு இரண்டே இக்கைகள் பால் இது அதமான ப்ரக்ரியை யன்மென்று தாழ்ப்பாயம்.

னில்,—ஜகத்காரணமாயிவஸ்தை ஆத்மாவாந்த சேதவாஸிபாண ஆத்மசப்தத்தி
னில் சொல்லுகையாலே அது அஸங்கதமாய்விடும்; ஆகையால் மூலப்ரக்ருதி காரண
மென்ற சொல்லுகட்டாது.

(ரா-பு.) மண்ணெயெ - உளணரூபமான (ஸ்ருஷ்டயுகமுதலானரூப
மான) ஸங்கல்பமே இங்கு சொல்லிற்று (ஆகையால் அலதயுடைய மூலப்ர
க்ருதியே ஜகத்காரணம்) என்னில், சூத்யஸூசு - (இந்தஜகத்காரணத்தை
சேதவாசகமான) ஆத்மசப்தத்தினால் சொல்லுகையாலே, ம - மூலப்ரக்
ருதி யாதமாட்டாது.

(ரா - லா.) இத்தருமேல் வாய்ப்புகளில் “ததாஜகஜகத” அம்மதஜகஜக -
ஸங்கல்பித்தது” “தாஜகஜகத அந்தஜஸம் ஸங்கல்பித்தது” என்று அசேதமான
ஜகதேஜஸ்ஸுக்கானுக்கும் ஸங்கல்பம் சொல்லுகையாலே அது சேத தர்மமான
ஸங்கல்பமன்று; *ஸ்ருஷ்டயுகமுதலானரூபமான அசேதநகதஸங்கல்பமென்று கொள்
ளவேண்டும். அதுபோல் அத்தோடு ஸமானமான இந்தஸங்கல்பமும் கௌணமென்றே
கொள்ளவேண்டும். இந்த கௌணஸங்கல்பம் அசேதத்தினும் ஸம்பவீக்குமையால்
மூலப்ரக்ருதியே இங்கு ஜகத்காரணமாகச் சொல்லப்பட்டதென்ற பூர்வபக்தம், —
“வெளததாஜகஜகதஜகதஜகத” என்று ஜகத்காரணமான
வஸ்துவை சேதவாசகமான ஆத்ம சப்தத்தினால் சொல்லுகையால் அசேதமான
ப்ரதாநம் இங்கு ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டமாட்டாது. “ததேஜகஜகத”இத்யாதிவாய்ப்பு
களிலும்; அந்ததேஜஸ்ஸை சரீரமாகஉடைய பரமாத்மா ஸங்கல்பித்தான் என்று
சொல்லுகையாலே சேததர்மமான முக்யஸங்கல்பத்தையே சொல்லிற்றுகையால்
அதவும் கௌணஸங்கல்பமாகமாட்டாது என்று ஸித்தாந்தம்.

ஸூ - ஏ. தந்நிஷ்டஸூரோக்ஷாவபெஸாஸு.

(ஸ - பு.) தந்நிஷ்டஸூ - அந்த ப்ரஹ்மத்தில் ஜீவனுடைய ஐக்ய
ஜ்ஞாந முடையவனுக்கு, ரோக்ஷாவபெஸாஸு - மோக்ஷ முண்டாகு
மென்று சொல்லுகையாலே, (ப்ரதாநம் காரணமன்று.) ஏ.

(ஸ-லா.) ஆத்மா என்ற தனக்கு அப்யந்தம் உபகாரியாயிவ வஸ்துவையும்
சொல்வதன்மே. எவ்வனையென்னில்,—அரசன் தனக்குமிகவும் வேண்டியவனுயிரு
க்கிற வேலைக்காரனைப்பார்த்து இவன் எனக்கு ஆத்மா; அதாவது-எனக்குப் ப்ரணன்
என்று சொல்லுகிறான். அதுபோல் இங்கும் ஆத்மாவுக்கு போகமோக்ஷ ரூபமாயிவ
மஜேதாபகாரத்தைப்பண்ணுகிற மூலப்ரக்ருதியையே ஆத்மா வென்று சொல்லுகி
றது என்னில், —“தத்வமஸி” என்கிறமேல்வாய்ப்பும், ஆத்மா என்ற சொல்லப்பட்ட
வஸ்துவே கீபென்று உபதேசித்து இப்படி நினைக்கிறவனுக்கு மோக்ஷ முண்டாகும்
என்று சொல்லுகிறது. ஆத்மசப்தம் மூலப்ரக்ருதியைச் சொல்லுமாயிவ அதை அது
ஸந்தித்தவனுக்கு மோக்ஷக்கடாமையால் அது அஸங்கதமாகும். ஏ.

(ரா - பு.) தந்நிஷ்டஸூ - அந்தப்ரஹ்மத்தை உபாஸகம்செய்கிறவ
னுக்கு, ரோக்ஷாவபெஸாஸு - (இந்தப்ரஹ்மதார்ப்பதார்ப்பம் கழித்தவாறே)
மோக்ஷப்ராப்தி சொல்லுகையாலே, (ஸச்சப்தவாச்யமான ஜகத்காரணம்
ப்ரதாநமன்று.)

(௩௩-ஊ.) “தத்வமஸி” என்று மேல்வாய்ப்பதில், ஜீவாத்மாவை ஸ்சப்பத்வா ச்யமான ஜகத்காரணவஸ்துவத்துக்கு சரீரமாக அதுஸந்திக்கிறவன் “ததஸ்தாவதேவ சிரம்” இத்யாதி வாப்பதத்தினால் இந்த சரீரங்குறித்த உடனே மோக்ஷத்தை யடைகிறான் என்று சொல்லிற்று. அசேதமான ப்ரதாநம் ஜகத்காரணமாகில் ததாத்மகதத்வாத ஸ்சத்தாநம் ஸம்ஸாரஹேது வாகுமல்லது மோக்ஷஹேது வாகாத. ஆகையால் ப்ரதாநத்தைக்காட்டினும் விலக்ஷணமான பரமசேதனே ஜகத்காரணமென்று கொள்ள வேண்டும்.

ஸூ - அ. ஹெய்க்ஷாவவநாஹு.

(௩௩-ஊ-பு.) ஹெய்க்ஷாவவநாஹு-(மூலப்ரக்ருதிக்கு) ஹேயதத்வம் சொல்லவிலலை யாகையாலேயும், (மூலப்ரக்ருதி ஜகத்காரணமன்று.) அ.

(௩௩-ஊ.) ஆத்மாவேநீடுன்றுசொன்னபிரகூ ச்ரத்தானுவாகிய ச்வேதசேது இந்த உபதேசத்தைதம்பி அப்படியே செய்வனென்று அதைத் தவிர்த்துக்கைக்காக ஆத்ம சப்தவாச்யமான ப்ரக்ருதி ஸ்வரூபமே உன்ஸ்வரூபமென்று நீனைக்கை ஹேயமென்று சொல்லவேண்டும்; அப்படி சொல்லாமையால் ஆத்மாவென்றது மூலப்ரக்ருதியன்று.

(௩௩ - ஊ.) ஜகத்காரணம் மூலப்ரக்ருதியாகில் அது மோக்ஷவிரோதி யாகையால் நிவீதமென்று சொல்லவேண்டும்; அப்படிச் சொல்லாமையாலும் ப்ரதாநம் ஜகத்காரணமன்று.

ஸூ - கூ. ப்ரதிஜ்ஜாவிரொயாஸு.

(௩௩-ஊ-பு.) ப்ரதிஜ்ஜாவிரொயாஸு-காரணஜ்ஞாதத்தினால் மற்ற வையெல்லாம் ஜ்ஞாதங்களாய்விடும் என்றுசெய்த ப்ரதிஜ்ஞாக்கும் விரோதம்வருகையாலே (ப்ரதாநம்ஜகத்காரணமன்று.) கூ.

(௩௩-ஊ-ஊ.) “யேஷாநுதம்” என்கிற வாக்யம் எதென்பதில் அறிவாதவை யெல்லாம் அறிந்ததாய்விடுமோ? அது ஜகத்காரணமென்று சொல்லிற்று. காரணம் ஜ்ஞாதமானால் மற்றவையெல்லாம் தத்கார்யமாகையால் ஜ்ஞாதங்களாய்விடுமென்று தத்ப்ப்ரம். ப்ரதாநம் ஜகத்காரணமாகில், அது ஜீவனைக்குறித்துக் காரணமாகாமையால், ப்ரதாநஜ்ஞாதத்தினால் சேதனஜ்ஞாதகைமாட்டான் ஆகையால் முன்செய்த ப்ரதிஜ்ஞையோடு விரோதமும்; ஆதலால் ப்ரதாநம் ஜகத்காரணமன்று.

ஸூ - கௌ. ஸூரபுயாஸு.

(௩௩-ஊ-பு.) ஸூரபுயாஸு-(ஜீவன் உறங்கும்போது) தனக்குக்காரணமாகிய ஜகத்காரணத்தில் லயிக்கிறானென்று சொல்லுகையாலே ப்ரதாநம் ஜகத்காரணமன்று.

கௌ.

(௩௩-ஊ.) இந்தஸூத்ரத்தில் “ஸ்வ” என்று ஆத்மாவைச்சொல்லுகிறது. உறங்கும்போது அந்த ஆத்மாவில் லயத்தையடைகிறானென்று சொல்லியிருக்கிறது. ஆத்மா என்பது மூலப்ரக்ருதியானால், அசேதமாகிய அதில் சேதானுக்கு லயம் கூடாமையால் அது மூலப்ரக்ருதி யாகமாட்டாது.

கௌ.

(௩௩ - ஊ.) “ஸூதாவொஸி” தஜூஸூஸ-ஹோவைதி” என்கிறவாக்யம் ஜீவன் ஸூஷூப்தி காலத்தில் ஸ்சப்பதவாச்யமான ஜகத்காரணத்தில் லயிக்கிறான் என்று சொல்லுகிறது. லயமானது—ஸ்வகாரணத்தோடு ஏகியத்திருக்கை ப்ர

தாநம், ஜகத்காரணமாகித் அத ஜீவனுக்குக் காரணமல்லாமையால் அதில் ஜீவனுக்கு லயம் சொல்லுவது சேராத ஆகையால் ப்ரதாநம் ஜகத்காரணமன்று. ௧௦.

ஸூ. ௧௧. மதிஸாரிநூரஸ.

(ஸ்-நா-பு.) மதிஸாரிநூரஸ - இதரமான உப நிஷத்துகளுக்கு என்னகதியோ, (என்ன ந்யாயமோ?) அது இந்த உபநிஷத்துக்கும்ஸமரகமாகையாலே (ஒத்திருக்கையாலே) (ப்ரதாநம் ஜகத்காரணமன்று). ௧௧.

(ஸ் - ஹ.) மற்ற உபநிஷத்துக்களில் ஸெல்லாம் சேதநனியே காரணமாகச் சொல்லியிருக்கிறது. அதுபோலவே இங்கும் அங்கீகரிக்க வேண்டுமானாகையால் ப்ரதாநம் ஜகத்காரணமன்று. ௧௨.

(நா - ஹ.) “சூத்ரவாஹுரிக வனவாழ், சூவீஸ” “வனகொஹவெவ நாநாயணசூவீஸ” இத்தயாதிமான ஐதரேயோப நிஷத்வாக்யங்களில் ஸர்வஜ்ஞ ஐய புருஷோத்தமனே ஜகத்காரணமென்று சொல்லுகையாலே, அந்த புருஷோத்தமனே இங்கும் ஜகத்காரணமாகச் சொல்லவேண்டி யிருக்கையாலே ப்ரதாநம் ஜகத்காரணமாகச் சொல்லப்படமாட்டாது. ௧௩.

ஸூ. ௧௨. ஸூ-தகூரஸ.

(ஸ்-நா-பு.) ஸூ-தகூரஸ - (இந்த உபநிஷத்திலும் ஸச்சப்தவாச்யத்துக்கு ஆத்மத்வம்) கேட்கப்படுகையாலும் (ப்ரதாநம் ஜகத்காரணமன்று). ௧௨.

(ஸ்-ஹ.) ஸ்வேதாச்வதரம் முதலிய உபநிஷத்துக்களில் ப்ரஹ்மமே காரணமென்று சொல்லுகையாலே அவ்வர்த்தமே இங்கும் ஸகீகரிக்கவேண்டும் ஆகையால் மூலப்ரக்ருதி ஜகத்காரணமன்று ; ப்ரஹ்மமே ஜகத்காரணம். ௧௨.

(நா - ஹ.) “சூத்ரவனவெஹவபூ” என்று இந்த உபநிஷத்திலும் ஸச்சப்தவாச்யமான ஜகத்காரணம் சேதாவாசியான ஆத்ம ஸப்தத்தாலே சொல்லப்படுகையாலே ப்ரதாநம் ஜகத்காரணமன்று. ஸர்வஜ்ஞமுமாய் புருஷோத்தம ஸப்தவாச்யமான பரப்ரஹ்மமே ஜகத்காரணம் என்று. ௧௨.

அபி. சு. ஸூ. ௧௩. சூநநூரெஹவூரஸ.

(ஸ்-பு.) சூநநூரெஹ-ஆநந்தமய வாக்யத்திலிருக்கிற ப்ரஹ்மபதம், (ப்ரதாநமாக) ப்ரஹ்மத்தைச் சொல்லுகிறது. சுஹூரஸாஸ-மேல் வாக்யங்களில் ப்ரஹ்ம பதத்திற்கு அப்யாஸம், காண்கையாலே. ௧௩.

(ஸ் - ஹ.) சீழ்ச்சொல்லிய பரப்ரஹ்மம் ஸகுணமென்றும் நிர்க்ருணமென்றும் இரண்டுமமுன்னதா யிருக்கும். எந்த உருவத்தை உபாஸம் செய்பச்சொல்லி யிருக்கிறதோ, அது ஸகுணம். எந்த உருவத்தை யறிந்தால் மோகா முண்டாருமென்று சொல்லியிருக்கிறதோ; அது நிர்க்ருணம் என்று வித்தாந்தம்.—இனி மோகாத்துக்கு ஸாக்ஷாத்காரணமாகிய ஜ்ஞானத்தின் விஷயமானது ஸகுணமாக, நிர்க்ருணமாக, என்று விசாரிக்கப்படுகிறது.

“ஸூ-ஹி வ-ஹி வ-ஹி” என்ற விடத்தில் ப்ரஹ்மம் ஒன்றக்கு அகமாகச் சொல்லப்பட்டதா; அல்லது, அதவே ப்ரதாநமாகச் சொல்லப்பட்டதா என்ற சந்தையில், புச்சம்என்று சொல்லுகையால், புச்சம், அதாவது

வான், ஒன்றுக்கு அங்கம் என்றே சொல்லப்பட்டதென்றே பூர்வப்பகுதியிலிருந்துப் பதார்த்தமாகவே சொல்லப்பட்டது. “ஐவ்யுருதேஹி” “ஐவரிஷ்யதேஹி” என்ற மேல்வாழ்வுகளில் ப்ரஹ்ம பதத்திற்கே ஆக்குத்திகாண்கிறது. ஒன்றுக்கு அங்கமானால், அதாவது - இதுனுடைய ஜ்ஞாநம் ஸாக்ஷாத் மோக்ஷாதநமாகாவிட டால், அதை ஆக்குத்திசெய்ய உபயோகயில்லை ஆகையால் இது, அங்கமாகச்சொல்லப்படவில்லை என்று ஸமாதானம் சொல்லுகிறார்.

(ரா - ப்ர.) ஐவ்யுரஸாஸி - ஆகந்தமயநிஷ்டமான ஆகந்தத்தைஜீவாநந்தந்தொடங்கி நூறு நூறு மடங்காக குணத்திருக்கிறபடியால், சூந்நிபி: ஆகந்தமயஸுபத்தினால் சொல்லப்பட்டவன், (பரமாத்மா). கக.

(ரா - மா.) கீழ் அதிகாரணத்தில் ஜகத்காரணம் அசேதநத்தைக் காட்டிலும் விலகுகுணமென்று சொல்லிற்று. இந்த அதிகாரணத்தில் ஜீவனைக் காட்டிலுங்கூட விலகுகுணமென்கிறது. — அசேதநத்திற்கு ஸங்கல்பம் கூடாமையால் ஜகத்காரணமாகாவிலும் ஸங்கல்பமுடைய ஜீவன் ஜகத்காரணமாகலாமென்று ஸங்கரணங்கதி. “தலூரஹி வனதலூரஹி ஜாநநியாஸி ஸநெந்ரஹா சூத்ரா நநிபி:” என்றித வாக்கியம் இந்தஸூத்ரத்திற்கு விஷயம். — “தலூரஹி வனதலூரஹி சூந்நிபி:” என்றிதொடங்கி “ஸநெந்ரஹாசூத்ராநநிபி:” என்று ஜகத்காரணமாகச்சொல்லப்பட்ட ஆகந்தமயன், ஜீவாத்மாவா, பரமாத்மாவா என்ற ஸம்சயம். — “தவெஸ்ய ஷஷ்வவஸாரீரகூத்ரா” என்று ஆகந்தமயனுக்குஸரீரஸம்பந்தம் சொல்லியிருக்கிறது. ஸரீரஸம்பந்தம்புண்யபாபகர்மானுகுணம். அதஜீவனுக்கே புன்னதாகையால்ஜீவாத்மாவே என்றபூர்வபக்தம். — ஸித்தாந்தம் — “தவெஸ்ய ஷஷ்வநநிபி:” என்ற ஆகந்தமயனுடைய ஆகந்தத்தைவிசாரிப்பதாகத் தொடங்கி மறுஷ்யாநந்தத்தை முதலில்சொல்லி, அதைக்காட்டிலும் நூறு மடங்கு மறுஷ்யகந்தநாநந்தம், அதைக்காட்டிலும் நூறுமடங்கு “தேவகந்தநாநந்தமென்று இவ்வரிசையில் இந்தரன் ப்ருஹஸ்பதி சதுர்முகப்ரஹ்மா இவர்களுடைய ஆகந்தங்களைக் கணக்கிட்டுச்சொல்லி, அதற்குமேல் ப்ரஹ்மானந்தத்தைச் சொல்லி, “யதோவாசோநிவர்த்தந்தே” என்று அத வான் மங்ஸஸூக்களுக்கு விஷயமன்றாகையால் அபரிச்சிந்நமென்று சொல்லிற்று. இந்த அபரிச்சிந்நமான ஆகந்தம் அல்பஸூகமுடையஜீவனிடத்தில் ஸம்பவியாதாகையால் அவ்விவரந்தத்தை யுடைய ஜகத்காரணமான ஆகந்தமயன் ஜீவனைக்காட்டிலும் பிங்குண பரமாத்மாவென்று கொள்ளவேணும். கர்மாதீநமான சரீரஸம்பந்தம் பரமாத்மாவுக்கு இவ்விவரத்திலும், சித்தத்தக் களெல்லாம் அஹுக்கு சரீரமானையால் நிருபாதிசு மான சரீரஸம்பந்தம் அவனுக்குஉண்டு ஆகையால் அவனே ஜகத்காரணனென்று ஸித்தந்தம். கக.

ஸூ. ௧௪. விக்ரஸஸூரதெதிவநபூரவாஸுரஸி.

(ஸ-ப்ர.) விக்ரஸஸூர-விக்ரம் என்றால் அசைதல் முதலிய லீகத்தை யடைகிற அவயவம். அவயவமாக, அதாவது-புச்சமாகச்சொல்லுதையால், ௧-பாதார்த்தமாகச்சொல்லப்படவில்லை; ௨-கீவெசு-என்றால், ௧-அப்பவந்து, பூரவாஸுர-புச்சப்ராயம் என்றித அபிப்ராயத்தாலேசொல்லுகையாலே.

(ஸ - ஹ.) * புச்சமென்ற அபயவமாக ப்ரஹ்மத்தைச் சொன்னபடியில் ப்ரஹ்மமாகச் சொல்லப்படவில்லை என்னில், புச்சமென்பதில் தாத்தர்யமில்லை. புச்ச ப்ராயமென்று தாத்தர்யம், அதாவது - கேட்டொயர்களுக்கு ஸுலபமாகத் தெரிவிக்கக்கூட பகிபோலவும் அதின் அபயவங்கள்போலவும் கற்பித்துச் சொல்விறது.

(நா-பு.) விநாயஸாவாச-விநாயார்த்தகமான மயட் ப்ரத்யயம் கேட்கப்படுகையாலே, ௬-ஆகந்தமயன் பரமாத்மாவாகமாட்டான்; ஜீவிவசு-என்றால், ௬ - அப்படியன்று; ப்ராயஸாரூப - மயட்ப்ரத்யயம் ப்ராகர்யார்த்தகமாகையாலே, பரமாத்மாவே ஆகந்தமயன். கசு.

(ஸ - ஹ.) “சூநநிபி” என்று ஆகந்த பதோத்தரமிருக்கிற மயட் ப்ரத்யயத்துக்கு விநாயம் அர்த்தம், ஆக ஆகந்தமயபத்திக்கு, ஆகந்த விநாயன், அதாவது ஆகந்தத்தினுடைய பரிணாமம் என்றர்த்தம். பரமாத்மா பரிணாமாதி விநாயஸூதிரையாகையால் ஆகந்தமயபதம் பரமாத்மாவைச் சொல்லாது என்று பூர்வபக்தம். மயட் ப்ரத்யயத்துக்கு விநாயம் அர்த்தமாகில் ஜீவனும் விநாயஸூதிரையாகையால் அவனையும் சொல்லாது. ஆகையால், இந்தமயட் ப்ரத்யயத்திற்கு ப்ராசுர்யம் அர்த்தம், “ஆகந்தமய” என்றால் ஆகந்தத்தினால் நிறைந்தவன் - அதிகமான ஆகந்தத்தையுடையவன் என்று அர்த்தமாகையால் இந்தபதம் பரமாத்மாவைச் சொல்லத்தடில்லை என்று வித்தர்த்தம். கசு.

ஸூ. கடு. தவெதா-வ்யவபெஸா-வ.

(ஸ - பு.) தவெதா-வ்யவபெஸா- (ப்ரஹ்மத்தை) ஆகந்தமயத்துக்குக் காரணமாகச் சொல்லுகையாலே, (தான் அபயவமாக மாட்டாது).

(ஸ - ஹ.) “உத்ய் ஸ்வபு-பிஸ்யஜக” இந்தப்ரஹ்மம் ஆகந்தமயம் முதலிய மைத்தஜகத்தையும் ஸ்ருஷ்டித்தது என்று சொல்லுகையாலே தன்னால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட ஆகந்தமயத்திற்கு ப்ரஹ்மம் அபயவமாகமாட்டாது. கசு.

(நா-பு.) தவெதா-வ்யவபெஸா-வ - (ஆகந்தமயனை) ஜீவனுடைய ஆகந்தத்துக்குக் காரணமாகச் சொல்லுகையாலும், (ஆகந்தமயசப்தவாச்யன் ஜீவனன்று). கடு.

(ஸ - ஹ.) “வெஷ்டவெஷ்வாநந்யாதி” என்று ஆகந்தமயன் ஜீவனை ஆகந்திப்பிக்கிறான் என்று சொல்லுகையாலே இந்த ஆகந்தமயன் ஜீவாத்மாவைச் காட்டில் வேறொருவனாகவேண்டும். கடு.

ஸூ. கசு. கோஜு-வணி-பு-கடுவெவயதீயதெ.

(ஸ - பு.) கோஜு-வணி-பு-கடு வனவ - மந்தர வர்ணத்திற் சொல்லப்பட்ட ப்ரஹ்மமே, தீயதெ - இங்கும் சொல்லப்படுகிறது.

(ஸ - ஹ.) † ஸ்ரேஷ்டவிதா-வெஷ்வாதிவாஸு-ஸூ-ஜாநி-நை-ஸூ-ஹி, என்கிறவாக்கங்களில் ப்ரஹ்மத்தினுடைய எந்த ஸ்வரூபத்தை யறிதல் ஸாக்ஷாத்

* புச்சமென்றால் வானுக்குப்பேயர், அது ஒருபக்தியின் அபயவன். அது முக்யமன்று, இந்தஸூ-வதினுடையதோ அதனை முக்யமாகவேண்டும். ஆகையால், ப்ரஹ்மத்தை ஆகந்தமயத்திற்கு வாலாகச் சொன்னபடியால் ஆகந்தமயமே இவ்வாக்கத்திற்கு முக்யார்த்தம் என்றுதாத்தர்யம்.

† இரண்டிடத்திலும் ப்ரஹ்மபதத்தினால் வ்யத்தியை கிரேசித்தகையால், இரண்டிடத்திலும் சொல்லப்பட்ட வந்து ஒன்றேயாகவேனுமென்ற தாத்தர்யம்.

சொல்லுதல்மென்று சொல்லிற்றோ, ஆகத் தன்வருமே “ஸ்ரீ ஹவ-ஹ” என்கிற வாக்யத்தின் பரஹ்ம பதத்தினால் சொல்லப்பட்டது. ஆகையால் இது தவறானது.

(ரா. ப். ஹ.) ஸ்ரீ ஹவணிபுகழெவ- “ஹவ-ஹ” என்கிற மந்த்ரவரணத்திற்கு சொல்லப்பட்ட பரஹ்மமே “சுநெ ஸ்ரீ ஹவ-ஹ” என்கிற இடத்திலும் ஆகந்தமய சப்தத்தினால் சொல்லப்பட்டதாகையால் ஜீவனைக்காட்டிலும் வேறாய் பரஹ்ம சப்த வாச்யமான புருஷோத்தமனே ஆகந்தமய சப்தத்தினால் சொல்லப்படுகிறான். கக.

வ்.உ. கஎ. நெகரொநுவவதெ.

(ஸ-ப்.) சுநுவவதெ - ஜகத்ஸ்ருஷ்டி முதலிய வ்யாபாரங்கள் இல்லாமையால், உகர - ஆகந்தமய பதத்தினால் சொல்லப்பட்ட ஜீவன், ஹ - பரஹ்மமாகமாட்டான். கஎ.

(ஸ - ஹ.) ஆகந்தமயபதத்தினால் சொல்லப்பட்ட ஜீவனுக்கு ஜகத்ஸ்ருஷ்டி முதலிய வ்யாபாரமில்லாமையால் அவனிற்கு சொல்லப்படவில்லை. கஎ.

(ரா - ப்.) சுநுவவதெ - ஸத்யஸங்கல்பத்வாதி குணங்கள் முக்தனிடத்தில் ஸம்பவியாதாகையால், உகர - பரமாத்மாவைக் காட்டிலும் வேறான முக்த புருஷனும், ஹ - ஆகந்தமயசப்த வாச்ய னன்று. கஎ.

(ரா - ஹ.) இந்தஸூத்ரத்தில் முக்த புருஷனுங் ஹ ஆகந்தமய சப்தத்துக் கீர்த்த மன்றென்கிறது - ஏனெனில், ஆகந்தமயனுக்கு “விபச்சிதா” என்ற ஸத்ய ஸங்கல்பத்வம் சொல்லி யிருக்கிறது. இந்த ஸ்ரீ நிருபாதிமான் “ஸத்யஸங்கல்பத்வம், முன் ஸம் ஸாரியாயிருந்து பின்பு மோக்ஷமடைந்த முக்தனுக்கும் ஸம்பவியாதாகையால் அவனும் ஆகந்தமயனாகமாட்டான். கஎ.

வ்.உ. கஅ. ஹவ-ஹவபெஸாஹ.

(ஸ - ப்.) ஹவ-ஹவபெஸாஹ - (ஆகந்தமயனைக் காட்டிலும் பரஹ்மத்தை) வேறுகச்சொல்லுகையாலே, (ஆகந்தமய பதத்திற்கு பரஹ்மம் அர்த்தமன்று.) கஅ.

(ஸ - ஹ.) “ரஸந் ஹவ-ஹவபெஸாஹ” - இந்த ஆகந்தமயன் ரஸஸ்வருமாகிய பரஹ்மத்தை யடைந்து ஆகந்தத்தை யடைகிறான் என்று ஆகந்தமயனாகிய ஜீவனைக்காட்டிலும் பரஹ்மத்தை வேறிட்டுச் சொல்லுகையாலே இத்த பரஹ்மம் ஆகந்தமயனென்று சொல்லப்பட்ட ஜீவன்னது. கஅ.

(ரா - ப்.) ஹவ-ஹவபெஸாஹ - ஜீவாத்மாவைக் காட்டிலும் ஆகந்தமயன் வேறானவன் என்று சொல்லுகையாலும் ஆகந்தமயன் ஜீவனாகமாட்டான். கஅ.

ஸ்ரீ நிருபாதிமாவது - நடுவேவந்த தன்றிக்கே எப்போது முள்ளது.

ஸ்ரீ ஸத்யஸங்கல்பத்வமாவது - நான் நினைத்தகார்பத்தைக் குறைவின்றி அப்போதே நிறைவேற்ற வல்ல சக்தி.

ப்ரஹ்ம ஸூத்ர பாக்யம்

(ரா - ஹ.) 'தஸ்யாபூஷணதஸ்யாநிஜாநரீயாஸி, கவநுரானாக்ரூதா தநுரீயம்' என்ற விஜ்ஞாநமயன் என்று சொல்லப்படுகிற ஜீவாத்மாவைக் காயம் மும் ஆந்தமயன் அப்யன் என்ற சொல்லுகையாலே ஆந்தமயன் ஜீவாத்மா வாச மாட்டான். கக.

ஸூ. கக: காஸீது நானுரநாவகா.

(ஸ.பு.) காஸீது - (ப்ரஹ்மத்தை கீழ்) ஆந்தபதத்தினால் சொல்லுகையால், சுநுரீநாவகா-இங்கும் ஆந்தமயபதத்தினால் அதையே சொல்லவேண்டுமென்கிற அறுமானுபேசை, ந - இல்லை. கக.

(ஸ - ஹ.) காமம்என்றால் ஆசைப்படத்தருத்தது. அநாவது-ஆந்தம். ப்ருருவல்லியில் ஆந்தத்தை ப்ரஹ்மமென்று சொல்லுகையாலே இங்கு சொல்லப்பட்ட ஆந்தமய பதத்திரும் ப்ரஹ்மமே அர்த்தமென்று கொள்ளவேண்டும் என்கிறபுத்தியை, ஆந்தமயனென்றால் ஆந்தத்தின் விகாரமென்றார்த்த மாகையால் ப்ரஹ்மம் விகாரமற்றதாகையால் ஆந்தமய பதத்திற்கு ப்ரஹ்மம் அர்த்தமாகமாட்டாதென்று கிரஸாம் செய்கிறார். கக.

(ரா - பு.) காஸீது-ஸங்கல்பத்தினாலேயே (ஆந்தமயன் ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கிறான் என்று சொல்லியிருக்கிறது.) சுநுரீநாவகா-மூலப்ரக்ருதியினுடைய அபேசையும் (ஸஹாயமும்) ந - சொல்லவில்லை.

(ரா - ஹ.) ஜீவன்ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கும்போது மூலப்ரக்ருதியின் ஸஹாயம்கேண்டும். ஆந்தமயன் அந்த ஸஹாயமில்லாமலே ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கிறானென்று சொல்லியிருக்கிறபடியால் ஆந்தமயன் ஜீவாத்மாவன்று. கக.

ஸூ. ௨௦. சுஸிஹஸ்யுவதகௌமஸாஸி.

(ஸ.பு.) சுஸிஹ - புச்சப்ரஹ்மத்தில் (சேர்ந்த), சுஸ்ய - இந்த ஆந்தமயனுக்கு, தகௌமஸ - அந்த புச்சப்ரஹ்மத்தோடு அபேதத்தை, ஸாஸி - சாஸ்தாம் சொல்லுகிறது. (ஆகையால் ஆந்தமயன் ப்ரஹ்மமன்று.) ௨௦.

(ஸ - ஹ.) "ப்ரஹ்மபுச்சம்" என்று சொல்லப்பட்ட ப்ரஹ்மத்தோடு தன்னுடைய ஆத்மாவுக்கு எவன் ஐயம் நினைக்கிறானோ, அவன் அந்த ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபியாகிறானென்று சொல்லுகையாலே இந்த வாய்ப் ப்ரஹ்மத்தை ப்ரதாஸமாகவே சொல்லிற்று. எனுண ப்ரஹ்மத்தை யறிந்தால் அவனுக்கு ஸாக்ஷாத் மோக்ஷம் கிடைப்பாது. நிர்குண ப்ரஹ்மத்தை யறிந்தவனுக்கு ஸாக்ஷாத் மோக்ஷமுண்டென்று இந்த அதிகாரத்திற்குத் தாற்பரியம். ௨௦.

(ரா - பு.) சுஸிஹ - இந்த ஆந்தமயனிடத்தில் (சேர்ந்தால்) சுஸ்ய - இந்த ஜீவனுக்கு, தகௌமஸ - ஆந்தப்ராப்தியை. ஸாஸிஹ - சாஸ்தாம் சொல்லுகிறது. ௨௦.

(ரா - ஹ.) ரஸந்-ஹெஸ்யவாயு வஸூநதீஹவதி, என்று ஆந்த ஸ்வரூபமான ஆந்தமயனை யடைந்த ஜீவாத்மாவும் ஆந்தத்தையுடையவனாகிறான் என்று சொல்லுகிறது. எவனையடைந்தால் எவனுக்கு ஆந்த மூண்டாகிறதோ, அவன் அவனைக்காட்டிலும் வேறுகவேண்டும், ஆகையால்

ஸ்ரீகந்தகாரணமாகச் சொல்லப்பட்ட ஆகந்தமயன் ஜீவனனது பரபரம
மான புருஷோத்தமன். ௨௨.

ஸூ. ௨௧. —*சுனுவஸிபெப-வபெஸாஸி*—

(ஸ-ஸா-பு.) சுனூ-ஸூர்ய மண்டல மத்யவர்த்தியான புருஷன்
சுனுவஸிபெபெஸாஸி. (அந்தபுருஷனுக்குப்) பரமாத்மாநாதாரணதர்மங்க
ளைச் சொல்லுகையால். (பரமாத்மா). ௨௧.

(ஸ - ஸா.) சூழ் அதிகாரணத்தில் ஆகந்தமயனுக்கு சரீர ஸம்பந்தம் சொல்
லியிருக்கையால் அவன் ப்ரஹ்ம மன்று; ஜீவன் என்று சொல்லிற்று அதனோல்,
'யவநிஷாந்தராதியே ஹிரண்மய; புருஷோத்தமுபதே' என்கிற வாய்த்திலும்
ஸூர்யமண்டல மத்யவர்த்தியான புருஷனுக்கும் சரீரஸம்பந்தம் சொல்லியிருக்கை
யால் இவனும் ஜீவனாகமென்கிற சங்கைக்கு. * அபஹத பாப்மத்வம் முதலிய
குணங்கள் சொல்லியிருக்கையால் அக்குணங்களை யுடையவன் ஜீவனாகமாட்டான்,
உபாஸார்த்தமாக ஸருணமான ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தையே சொல்லிற் றென்ற
ஸமாதாநம். ௨௧.

(ஸா - ஸா.) 'யவனஷோணராஹிதே' ஹிரண்ய; வ-ஸா-வஷாடி
ஸூதே' என்கிறவாய்யம் இந்தஅதிகாரணத்திற்கு விஷயம். இதில் ஸூர்யமண்டல
மத்யவர்த்தியாய் ஸ்வர்ணமய திவ்ய விக்ரஹ முகையவனாகச் சொல்லப் பட்டவன்
ஜீவாத்மாவா, பரமாத்மாவா என்றஸம்சயம் 'ஹிரண்யஸூஸா-ஹி-ஸாண்யு
ஸா:' என்று, அந்தபுருஷனுக்கு சரீரவயவங்கள் சொல்லியிருக்கின்றன. சரீரமானது,
கர்மபலபோகார்த்தமாக ஜீவனுக்கேயுள்ளது ஆகையால், அந்தபுருஷன் ஜீவாத்மா
வென்று பூர்வபக்யம்; 'வெவனஷவவெப-ஹி: வாபவஸூஉகி:' என்று
* அபஹத பாப்மத்வாதி கல்யாண குணங்களை யுடையவென்று சொல்லியிருக்கை
யால், இக்குணங்கள் ஜீவனிடத்தில் அஸம்பவங்களாகையாலே கூறுமண்டல
மத்யவர்த்தியான அந்தபுருஷன் ஜீவனிஸ்வேருன பரமாத்மா, அவனுக்கு ஜ்ஞாநாதி
குணங்கள் போல் அப்ராஹ்ம திவ்ய விக்ரஹமும் உண்டு என்று ஸித்தாந்தம். ௨.

ஸூ. ௨௨. —*ஹெஷவ்யபெபெஸாஸூதே*—

(ஸ-ஸா-பு.) ஹெஷவ்யபெபெஸாஸி - ஜீவநீக்காட்டிலும் ஸூர்ய
மண்டல மத்யவர்த்தியான புருஷனை வேருகச்சொல்லி யிருக்கையாலும்,
சுத்ய: - ஜீவநீக்காட்டிலும் வேறுபட்டவன் பரமாத்மா. ௨௨.

(ஸ - ஸா.) ஸூர்யமண்டலத்திற்கு அதிஷ்ட்டாக தேவதைபா யிருக்கோ
மென்றும் சங்கைக்கு "ஆதித்யாதந்தா" என்று அதைக்காட்டிலும் வேறென்று
சொல்லுகையால். அந்த தேவதையு மன்று. இஃது பரமாத்மா. ௨௨.

* அபஹத பாப்மத்வம் முதலிய குணங்களைவன - பாபம், சிழத்தனம், மாண
ம், அன்பம், பரி, தாஹம், முதலிய தர்குணங்க ளுற்றிருக்கையும், என்னைவற்றையு
மதியவுகல் ஜ்ஞாநம், சினைத்ததை நிறைவேற்றவள்ள சத்திமுதலிய ஸத் குணங்களை
யுடைத்தாக்கியும்

(ரா - ஹ.) “பஞ்சிகெடுதிஷ்டுநாதித ராஹு” என்ற. — அத்தபுருஷன் ஸூர்யனிடத்தில் எழுந்தருளியிருக்கிறவன்; ஸூர்யனைக்காட்டி ஆம் வேளான்வன் என்று சொல்லியிருக்கையால். அவன் ஸூர்யருபியான ஜீவனுமாட்டான் பரமாத்மாவெயாகவேணும். ௨௨.

சுயி. அ. — ஸு. ௨௩. சூகாஸலுவிஜாசி. —

(ஸ - ரா. ப்ர.) தவிஜாசி - பரமாத்மலக்ஷணஞ் சொல்லுகையால், சூகாஸ - ஆகாச சப்தவாச்யன், (பரமாத்மா). ௨௩.

(ஸ - ஹ.) “சுலுபொகஸு) காமதிரிதிசூகாஸஜதிவொவா” என்கிறவிடத்தில் ஆகாசபதத்திற்கு பூதாகாசம் அர்த்தம். வாயுமுதலிய பூதங்களுக்குக் காரணமாகையால் மேல் சொல்லப்போகிற ஜகத்காரணத்வம் இதற்கும் உண்டி என்கிற சங்கையை, ஸகலபூதங்களுக்கும் காரணமென்று சொல்லுகையால் ஸகலபூதங்களுக்குள்ளடங்கிய ஆகாசம் தனக்குத்தான் காரணமல்லாமையால் இந்த ஆகாசபதத்திற்கு இது அர்த்தமன்று. சிந்து - பரமாத்மா அர்த்தம் என்று ஸமீதாணம்சொல்லுகிறார். ௨௪.

(ரா - ஹ.) “சுலுபொகஸு) காமதிரிதி, சூகாஸஜதிவொவா” என்கிற வாக்யம் விஷயம். இதில், ஆகாசம் ஜகத்காரணம் என்று சொல்லிற்று. இங்கு ஆகாச சப்தத்திற்கு அர்த்தம் பஞ்சபூதங்களில் எண்ணப்பட்ட ஆகாசமா, பரமாத்மாவா என்று ஸம்சயம். — ஐந்தாவது தத்வமான ஆகாசமே உலகத்தில் ஆகாசமென்று வழங்குகையாலே பஞ்சபூதங்களில்சேர்ந்த ஆகாசமே இங்கு ஜகத்காரணமென்று சொல்லிற்று. என்று பூர்வபக்தம். — “லுவபூணிஹவாஜிராநி லுதகாநி” என்று * ப்ரஸித்தமாகச் சொல்லியிருக்கையாலே, அந்த ஜகத்காரணத்வப்ரஸித்தி, ஸ்ருத்யப்தரங்களில் “வனகொஹவொநாராயணசூலீகி” என்று பரம்புருஷனுக்கே உண்டாகையாலே அந்த பரம புருஷனே ஜகத் காரணமாகச் சொன்ன ஆகாசபதார்த்தம் என்று ஸித்தார்த்தம் - ஆகாச என்றால் நன்றாய் விளங்குகிற தென்றர்த்தம். ௨௫.

சுயி. சு. ஸு. ௨௪. — சுதவனவபுராணஃ. —

(ஸ - ரா. ப்ர.) சுதவனவ-இந்த ஹேதுவினாலேயே, புராணஃ-ப்ராண சப்தவாச்யன், (பரமாத்மா). ௨௬.

(ஸ - ஹ.) “சுதகொலாபெவதெதி புராணஜதிவொவா” என்கிற விடத்தில் ப்ராணபதத்திற்கு வாயுருபமாகிய முக்ய ப்ராணன் அர்த்தம். உறங்கும்போது ப்ராணனிடத்தில் ஸகலேந்திரியங்களும் ஸயிக்கின்றனவென்றும், எழுந்திருக்கும்போது ப்ராணனிடத்திலிருந்து ஸகலேந்திரியங்களும் உண்டாகின்றனவென்றும் வேதத்திற் சொல்லுகையாலும் ப்ரத்யக்ஷத்தில் அப்படியே காண்கையாலும் மேற்சொல்லுகிற ஜகத்காரணத்வமும், அதற்கே ஒத்திருக்கும் என்கிற சங்கையை, புராணலுபுராண” இங்கு சொல்லப்பட்ட ப்ராணன் ப்ராணனுக்கும் ப்ராண, னென்று சொல்லுகையாலும், இத்திரியங்கள் தவிர மற்ற பூதங்களுக்கு ப்ராணனிடத்தில் ஸயமும்புத்திலிருந்து உத்பத்தியும் கண்ணுமையாலே ஸகலஜகத்காரணத்வம் உடாமையாலும் முக்ய ப்ராணனிற்கு சொல்லப்பட்டதில்லை - பரமாத்மாவே சொல்லப்பட்டானென்று போக்குகிறார். ௨௭.

* ப்ரஸித்தமாகச் சொல்லுகையாலது - இந்த ஸகல பதார்த்தங்களும் ஆகாசத்தில் நின்றுமே யுண்டாயிற்றன்று என்று சொல்லுகை.

† இதற்கேர்த்தம் - ஜகத்காரணமாகிய தேவதை யார் என்று ஒருவர்க்கேட்க, ப்ராணன் என்று ஒருசொன்னுனென்று.

(௩ - ஊ.) “கதோவாபெவதெதி, ப்ராணஹிவெய்வாஹி” என்கிற வாக்கியம் விஷயம். இங்கு ப்ராணன் ஜகத்காரணனென்ற சொல்லிற்று. † அது வாயுருபமான ப்ராணனு, பரமாத்மாவா என்று ஸம்சயம். சரீரத்தில் ப்ராணனுள்ளவனாயில் மறுவ்யய பசுபக்யபாதிகள் ஜீவிக்கின்றன. ப்ராணன் பிரிந்தால் ரசிக்கின்றன; ஆகையால், ஜீவமயமான ஜகத்துக்குக் காரணம் வாயுருபமான ப்ராணனே, அதனே இங்கு சொல்லப்பட்டதென்று பூர்வபக்யம். ஜகத்துக்குள் எட்டிப்பெயர்ந்தால், எல்லாவிதமான அசேதநங்கள் ப்ராணவாயு ஸம்பந்தமற்றவையாயினும் அழிவின்றி காணப்படுகின்றன ஆகையால் சேதந சேதநமயமான ஜகத்துக்குப் ப்ராணனே காரணமென்று சொல்லக்கூடாது. கிந்த, முன்போலவே இங்கும் “வெவ்-பாணி வமவாஹி ரிஹிதாஹி” என்று ப்ராஸித்தமாகச் சொல்லுகையால், அந்த காரணத்வ ப்ராஸித்தி பரமபுருஷனுக்கே யுள்ளதாகையால் இங்கும் ஜகத்காரணமாகச் சொல்லப்பட்ட ப்ராணன் பரமாத்மா, என்ற ப்ராஸித்தமும். உச.

சுயி - க௦. ஸு. ௨௫.—*ஜெஹிதிஸுரணாஹிபாநாசு.*—

(௪ - ஊ.) வரணாஹிபாநாசு—(இங்கு சொன்ன ஜ்யோதிஸ்ஸுக்கு ஸமஸ்த்த பூதங்களும்) பாதமென்று சொல்லுகையாலே, ஜெஹிதி—ஜ்யோதிஸ்ஸுபத்தத்தால் சொல்லப்பட்டவன் (பரமாத்மா). உரு.

(௫ - ஊ.) “சுயயதத்வரொஹிவொஜெஹிதி” என்கிற வாக்கியத்தில் ஜ்யோதி: என்கிறபதத்திற்கு ஸூர்யாதிகளா, பரமாத்மாவா அர்த்தம் என்கிற ஸம்சயத்தில், இவ்வாக்கியத்தில் பரமாத்ம லக்ஷணம் காணாமையாலும், இப்பேர் ஸூர்யாதிகளில் ப்ராஸித்தமாகையாலும் பரமாத்மா இப்பதத்திற்கு அர்த்தமன்று, கிந்தஸூர்யன் என்கிற பூர்வபக்யத்தை, இவ்வாக்கியத்தில் பரமாத்ம லக்ஷண மில்லாவிடிலும் பூர்வவாக்கியத்தில் ஸ்வபூதங்களையும் பாதமாக உடைய அந்த பரமாத்மாவைச் சொல்லுகிறதே, இவ்வாக்கியத்தில், “யத்” என்றபதம் முன்வாக்கியத்தில் சொல்லப்பட்ட அந்த பரமாத்மாவையே சொல்லுகிறது. ஆகையால் அந்த “யத்” என்கிற பதத்தோடு ஸமாநாதிகரணமாகிய ஜ்யோதி: பதமும் அந்த பரமாத்மாவையே சொல்கிறதென்று நிச்சயிக்கிறார். உரு.

(௬ - ஊ.) “சுயயதத்வரொஹிவொஜெஹிதிஹிதே” என்கிற வாக்கியம் விஷயம்.— இவ்வாக்கியத்தில் நிரவதிகதேஜோ விசிஷ்டனாகச் சொல்லப்பட்டவன் ஸூர்யன் அக்ரி முதலியதேஜஸ்ஸிலொன்று, அல்லது பரமபுருஷனாவென்று ஸம்சயம்.— “ஜெஹிவாஹிதேஹிதிஹிதே” வுரொஹிவொஜெஹிதி:” என்று உதாரத்தில் இருக்கிற ஜெஹிதியோடு ஐக்கியம் சொல்லி இருக்கிறபடியாலும், “இவ்

† ப்ராணன் என்றால் பிழைப்பிக்கிறவன் என்றர்த்தம். பிழைப்பித்தல் ப்ராண வாயுவுக்கும் பரமாத்மாவுக்கு முண்டாகையால் இங்குபாணாச் சொல்லிவிடக்கூடாமென்று இதற்கு தாத்தியம்.

‡ ஜடாக்கியோடு ஐக்கியம் சொல்லுகையாவது - இங்கு சொன்ன ஜ்யோதிஸ்ஸு ஜடாக்கி என்னு இரண்டையும் ஒன்றாகச் சொல்லுகை.

§ இரண்டெவ்வுதக்களைச் சொல்லும்புதம் ஒருவாய்ப்பத்தில் இருந்தால் அவ்வாக்கியத்தில் பதத்திற்கு அவ்விரண்டில் எதை அர்த்தமாகக்கொள்வதெனும்மென்னில், அந்தபகாரணம் மேலும்மேலும் யானை அனுஸரித்திருக்கிறதோ, அதில் யாருக்கு லக்ஷணமாகண்கிறதோ, அவ்வஸ்துவை அங்கு அர்த்தமாகக் கொள்வதெனும்மென்று கருத்து.

சுபத்திற் பரமபுருஷனுக்கும் சொல்லாமையாலும், இந்த ஜ்யோதிஸ்பத்திற் கு அக்ரிமுதலிய தேஜஸ்ஸுக்களினின்றும் பொருளாகக் கொள்ளவேண்டும் என்று பூர்வபக்ஷம். முன்வாக்யத்தில் “வாஹு” விஸூஹுதாதி” என்ற ஸமஸ்பூதங்களையும் பரமபுருஷனுக்குப் பாதமாகச் சொல்லி, இந்த வாக்யத்தில் “ஹு படித” என்ற அந்த பரமபுருஷனையே ஜ்யோதிஸ் சபத்தினுள் சொல்லுகிறது. ஸமஸ்பூதங்களும் அக்ரி முதலியன்களுக்குப் பாத மாகாமையால் அவைகளைப் பாதமாகவுடைய பரமபுருஷனே இங்கு ஜ்யோதிஸ் சபத்திற்கு அர்த்தம். அவனை ஜடாங்கி சரீரனையும் உபாஸனம் செய்யவேண்டுமென்கைக்காக ஜடாங்கியுடன் ஐக்யம் சொல்லி விருக்கிறதென்று வித்தாந்தம். உடு.

ஸூ - உ. — ஹுஹிபாநாநுதிவெநுதபா வெதொவபுண

திமரிதபாஹிபுஸபு. —

(ஸ - ரா. ப.) ஹுஹிபாநாநு. (பூர்வவாக்யத்தில் சந்த (ஹு) ஸ் ணைச் சொன்னபடியால், உ - (அவ்வாக்யத்தில் சொல்லப்பட்டவன்) பரம புருஷனன்று, உதிவெநு-என்றால், உ-அப்படியன்று. திபா - (பூர்வவாக்யத்தில்) அந்தகாயத்ரிருபமாக, வெதொவபுண திமரித - (பரமபுருஷனை) மனஸ்ஸினால் த்யாநிக்கவேண்டுமென்று நிர்ணயிக்கிறபடியால். (அவன்பரமபுருஷனே.) தபாஹி - நாலுபாதங்களையுடையதாகவும், புஸபு - (காயத்ரி) காணப்படுகிறது. உசு.

(ஸ - ஹ.) “ஹுத்ரவாஹிபு” என்ற பூர்வவாக்யத்தில் காயத்ரியே சொல்லப்பட்டதாயினால் இவ்வாக்யமும் காயத்ரியையே சொல்லு மென்று பரமாத்மாவைச் சொல்லாத என்று சங்கிக்கவேண்டாம். அந்தவாக்யத்திலும் காயத்ரிவென்று காயத்ரிக்கு காரணமாகிய பரமாத்மாவே சொல்லப்பட்டான். இவ்விதமாகவே காய்வாக்யத்தினுள் காரணத்தை வேறிடங்களிலும் சொல்லுவதன்மே ளுதையால் இங்கு பரமாத்மாவே அர்த்தம். உசு.

(ரா - ஹ.) பூர்வவாக்யத்தில் (ஹுத்ரவாஹிபு) என்ற காயத்ரியைச் சொல்லுவதால் அந்தரம் சொல்லப்பட்ட “வாஹு” விஸூஹுதாதி” என்றவாக்யத்திலும் அந்த காயத்ரியை விஷயமாகக்கொள்ள வேணுமே யொழிப அப்ரஸ்ததான பரமபுருஷனை விஷயமாகக்கொண்டகூடாது என்று பூர்வபக்ஷம்.—பரமபுருஷனை காயத்ரியைப்போல் நாலுபாதங்களையுடையவனுக்காய்நிக்வேண்டுமென்கைக்காக காயத்ரிசபத்தினுள் பரமபுருஷனைச் சொல்லிற்றென்று கொள்ளவேண்டும். இப்படி கொள்ளாவிடில் ஸமஸ்பூதங்களையும் பாதமாகவுடையதாக காயத்ரிக்குச்சேராமையால் அந்த ஸ்ருதி அபார்த்தமாய்விடும். காயத்ரிக்கு முன்புபாதங்களேயுண்டு; நாலுபாதங்களில்லையென்று நினைக்கவேண்டாம். காயத்ரிச் “ஹுத்ரவாஹிபு, வெதொவபுண, புஸபு, வெதொவபுண, ஹுத்ரவாஹி” என்று நாலுபாதங்களும் உண்டு என்று வித்தாந்தம். உசு.

† அபார்த்தமாவது - ஸமஸ்பூதங்களையும் பாதமாகவுடையதாக காயத்ரியை, அந்தரம் பாதமாகவுடையதாக, இவ்வாத அர்த்தத்தைச் சொல்லுகை.

ஸூ - ௨௭. — ஊதாவிவாடிவடி சொவவதெ நெடுவடி

(ஸ-ரா-பு-ஹா.) ஊதாவிவாடிவடி சொவவதெ நெடுவடி, ப்ருதியி, சரீரம், ஹ்ருதயம், என்கிற இங்ளையும் “வெஸஷா உதுஷ்டா” என்று காயத்ரிக்கு, ஹ்ருதயங்களைக் சொல்லியிருக்கையால் இது யுக்தி யுத்தமாகவேண்டுமானாலும், ஊதா-இவ்விதமாகவே (காயத்ரி பதத்துக்கு அர்த்தம் ப்ராஹ்மமென்றே) அங்கீகரிக்கவேண்டும். ௨௭.

ஸூ - ௨௮. *— உவபெஸவெஷா நெதி வெந்நா ஹவஸிந்நவா
விநொயாஸு:—

(ஸ-ரா-பு.) உவபெஸவெஷா—உக்திபேதத்தினாலே, ந - (இவ்வா க்யத்தில்) ப்ராஹ்மம் தோன்றுகிறதில்லை. உக்திவெஷ - என்றால், ந - அப் படியென்று. உவபவஸிந்நவா - இரண்டிதமான உக்தியிலும், விநொயா ஸு - விரோத மில்லாமையாலே, (ப்ராஹ்மம் தோன்றுவதில் பாசக மில்லை). ௨௮.

▲ (ஸ-ரா-ஹா) கீழ்ச்சொன்ன யுக்திகளினால் பூர்வவாக்யத்தில் காயத்ரிசப்தத்தி ற்கு பரமபுருஷன் அர்த்தமாயிடும், இவ்வாக்யத்தில் அந்தபரமபுருஷன் தோற்ற மாட்டான். ஏனென்றால், அவ்வாக்யத்தில் “திவாடிவாடி” என்று ஆகாசத்தை ஜ்யோதிஸ்ஸுக்கு அதிகரணமாகச் சொல்லிற்ற, இவ்வாக்யத்தில் “விவபெஸவெஷா” என்று ஆகாசத்தை எல்லையாகச் சொல்லிற்ற இப்படி அங்கு மிஸ்கும் வெவ்வேறு விதமாகச் சொல்லியிருக்கிறபடியால் பூர்வவாக்யத்திற் சொன்னதை இவ்வாக்யத்தில் ஜ்யோதி ஸ்சப்தத்திற்கு அர்த்தமாகக் கொள்ளக்கூடா தென்று பூர்வபுருஷன், —மரத்தின்மேல் சந்திரன் என்றாலும், மரத்தைக்காட்டிலும் மே லே சந்திரனென்றாலும் ஒரேவிதமான அர்த்தம் தோற்றமாப்போல், ஆகாசத்தில் என் ற பூர்வ வாக்யத்திலும், ஆகாசத்தைக்காட்டிலும் என்ற இந்தவாக்யத்திலும் ஓரர்த தத்தையே கொள்ளுகை யுத்தமாகையால் இவ்வாக்யத்தில் ஜ்யோதி ஸ்சப்தத்திற்கு பூர்வவாக்யத்தின் காயத்ரி பதார்த்தத்தையே பொருளாகக் கொள்ளவேண்டும் என்று ஸித்தாந்தம். ௨௮.

ஸூ - ௨௯. ஸூ. — *வாணஸ்யா நாமரீசு:—

(ஸ-ரா-பு.) வாண: - ப்ராணஸம்தவாச்யன், கயா-அப்படி, (ப்ரா ஹ்மகுணங்களிலே) சுநாமரீசு - அறுவர்த்திக்கையால் (அக்குணங்களு க்கு அதிகரணமாகச் சொல்லுகையால்) (பரமபுருஷனாகிறான்) ௨௯.

(ஸ - ஹா.) “வாணஸ்யா ப்ராஜாதா காரோயாநபூத ரீகநா வாஸு” என்றலிடத்தில் ப்ராணபதம் பரமாத்மாவைச் சொல்லுகிறதா, அல்லது முக்யப்ராணன் முதலியவற்றி லொன்றைச் சொல்லுகிறதா என்றும் ஸம்சயத்தில், இத்தரனுக்கும், ப்ராணவாயுவுக்கும், இவ்வாக்யத்தில், சிலஸக்யம் தோற்றுகையால் அவற்றிலொன்றே சொல்லப்பட்டத என்ற பூர்வபுருஷத்திற்கு, இவ்வாக்யத்தில் அடி முதல் கடைவரைவிலுள்ள வாக்யங்கள் பரமாத்மாவைக் கண்டேயே சொல்லுகின்றன அத்தவாக்யங்கள் மந்தவிடங்களில் ஸம்பவியாத. அகையாவன - பரமபுருஷார்த்

தத்வம், ஜ்ஞாநஸ்வரூபியாகை, மோக்ஷத்தையளிக்கை, புண்யபாப ரூபளம்ங்களைப் போக்குகை முதலியவை. ஆகையால் இவ்வாக்யத்திலுள்ள ப்ராணபதம், பரமாத்மாவையே சொல்லுகிறதென்று ஸமாதானம் சொல்லுகிறார். ௨௧.

(ஸா - ஹ.) “ப்ராணொவ்வி ப்ரூதா த்ஹோஜோயாந்நிக்ரீக்யாவாஸ” என்கிற வாக்யம் இந்த ஸூத்ரத்திற்கு விஷயம். இங்கு மோக்ஷார்த்த மாகச் சொல்லப்பட்ட ப்ராணோபாஸத்தில் விஷயமானவன் ஜீவாத்மாவா, பரமாத்மாவாவென்று ஸம்சயம்,—இது இந்த்ரன் சொல்லுகியவாக்யம். இந்த்ரனென்று ஒரு ஜீவனுக்குப் பேராயிருக்கிறது. அவன் “நான் ப்ராணனாகிறேன், என்னை மோக்ஷார்த்தமாக உபாஸகம்செய்” என்று சொல்லுகையால், இந்த்ர ப்ராணசப்தத்துக்கு இந்த்ரனாக ஜீவனே அர்த்தமென்று பூர்வபக்யம்,—இப் ப்ரகாணத்தில் இந்த்ரனென்றும் ப்ராணனென்றும் சொல்லப்பட்டவனுக்கு மேல்வாக்யத்தில் நிருபாதிகாரந்தம், விகார மற்றிருக்கை, மோக்ஷமளிக்கை, முதலிய குணங்களைச் சொல்லுகையாலே, அவைகள் ஜீவனுக்குச் சேராவாகையால் இந்த்ரப்ராண சப்தத்தினால் சொல்லப்பட்டவன் பரமாத்மா வென்று வித்தாந்தம். ௨௨.

ஸூ - ௩௦. —* நவகூராதொவபெஸாஜி திவெடியுத

ஸம்ஸகஸஹதீரஹிநு* —

(ஸ-ஸா-வ்ய.) வகூ-சொல்லுகிற இந்த்ரனுடைய, குவெதொவபெஸாஜி - ஆத்மாவை உபாஸகம்செய்யச் சொல்லுகையால், ந - ப்ராணசப்தார்த்தம் பரபரஹ்ம மன்று, திவெடி - என்றால், சுஹிநு - இந்த்ர ப்ரகாணத்தில், சுபாநுதஸம்ஸகஸஹதீரஹி - பரமாத்மாவுக்கேயுள்ள குண ஸம்பந்தாதிக்யம் (நிருக்கையால்) இந்த்ர ப்ராணசப்தங்களுக்குப் பரமாத்மாவே அர்த்தம். ௩௦.

(ஸ - ஹ.) “ஜீவெவவிஜாநீஹி” என்ற சொல்லுகிற இந்த்ரன் தன்னையே உபாஸகம் செய்யென்றும், நானே ப்ராணனென்றும் சொல்லுகையாலே அவனே இங்கு அர்த்தமாகவேண்டும் என்னில், இப் ப்ரகாணத்தில், ஆயுஸ்ஸைக் கொடுக்கிறனென்றும் அபஹரிக்கிறனென்றும், ஸகல ஜாத்ருக்கும் ஆதாரபூதனென்றும் இத்தாபாதிபாக இந்த்ரனுக்கு அஸம்பாவிதமான பரமாத்மலக்ஷணங்கள் அனைகமாகச் சொல்லுகையால் இந்த்ரபதம் இங்கு பரமாத்மாவையே சொல்லவேண்டும். ௩௦.

(ஸா - ஹ.) “முதலில் த்ரிஸீஷ்டாணக்ஷாஷ்டேநஹி” என்று நான் க்ருத்ராஸாரணைக்கொன்றேன் என்று சொல்லுகையால் சொல்லுகிறவன் க்ருத்ராஸாரவதம் செய்த இந்த்ரனாகிய ஜீவன் என்கிறது வித்தம். அவன், “ஜீவாவாஸ” என்னை உபாஸகம்செய் என்றும் “ப்ராணொவ்வி” நான் ப்ராணனாகிறேன் என்றும் சொல்லுகையால் இங்கு உபாஸ்யகைச் சொல்லப்பட்ட இந்த்ர ப்ராணசப்தவாக்யான் பரபரஹ்மமன்று என்று பூர்வபக்யம்.—முதல்வாக்யத்தில் இந்த்ரனென்று தோற்றினாலும், “வனஷ்வனவஹாயாக்ஷிகாராயகி” என்ற தொடர்க்கி இயலே ஸகல கர்மங்களையும் செய்விக்கிறனென்றும், “தடிபாரா யவ்யாரொஷுநெநிரவிபுதா” என்றுதொடங்கி, இவனே ஸகலஜாத்ருக்கும் ஆதாரபூதனென்றும், “வனஷ்வனவஹாயிவகி” இத்தாபாதிகாராலே ஸ்வலோகாதிபதித்வம்

தவம் முதலிய சேத்சொல்லிய பரமாத்ம லக்ஷணம் பருவாகக் காண்கையானே இங்
குள்ளப்ராண சப்தமும் பரமாத்மாவையே சொல்லிற்றாகக் கொள்ளவேண்டும். ௧௨.

(ரா - ப்.) ஜீவசிவோபுப்ராணவிஹாஸி - (இவ்வாகப்பதத்தில்) ஜீவனுள்
இத்தானுடையவும், முக்யப்ராணனுள் வாயுபிஹுடையவும் லக்ஷணங்களைக்
கையாலே, ந - பரமாத்மகுண ஸம்பந்தம் அதிகமாகக்காண்கிற தென்கிற
தில்லை; உதிவெச - என்றால், ந - அப்படியன்று; உவாவாவொடு. விபுர
க் - மூன்றுவிதமான உபாஸநங்களைச் சொல்லுமாகக்காக (அந்தந்தலக்ஷண
ங்களை யுடைய இத்தாதிபோதக சப்தங்களினால் பரமாத்மாவைச் சொல்லி
ந்து). சூஸ்ரிக்ஷாஸி - (வேறிடங்களிலும்) மூன்றுவிதமான உபாஸநம்
ஆஸ்ரயிக்கப்பட்டிருக்கையால் (சொல்லியிருக்கையால்), உஹ - இங்
கும், கடுஷ்யாமாஸி - அம்மூன்றுவிதமான உபாஸநமும் கூடுகையால் (அந்
ந்தந்த சப்தங்களினால் பரமாத்மாவைச் சொல்லிற்று. ௧௨.

(ரா - ஹ.) 'சூஸ்ரிக்ஷாணக்ஷாஷ்டிநஹி' வருத்ரா ஸாரணிக்
கொன்றேன் என்று இந்த்ரலக்ஷணம் சொல்லுகையாலும், "யாவடிவரிநுஸரீரொ
புரணொவவஸிதாவடிபாயம்" இச்சரீரத்தில் எதுவாயில் ப்ராணன்கலிக்கி
றதோ! அதுவரையில் ஆயுஸ்ஸு என்று முக்யப்ராணலக்ஷணம் சொல்லுகையாலும்,
இவ்வகளை அநாதரித்து பரமாத்மலக்ஷணங்களைப்போட்டு பரமாத்மா வே இதில்
சொல்லப் பட்டானென்று கொள்ளுகை யுத்தமன்று என்று பூர்வபக்ஷம். - இதில்
சேதனனாகிய இத்தானுக்கும், அசேதநாகிய ப்ராணனுக்கும், பரப்ரஹ்மமாகிய பரம்
பருஷனுக்கும் லக்ஷணம் எதுக்காகக் காண்கிற தென்னில், - பரம்பருஷனை, தத்ஸ்
வருபருண விசேஷ்டனாகவு, ஜீவாத்நர்யாமியாகவு, ப்ராணாத்நர்யாமியாகவும் உபா
ஸநம்செய்யச் சொல்வதாகக் - இவ்விதமாகவேதைத்திரியோபதிஷத்திலும், 'ஸூத்ர
ஜாந ரிநஹேவஹி' என்ற பரமாத்ம ஸ்வருப குணங்களையும், 'ஸூத்' என்ற
ஜீவவாசக சப்தத்தினுடைய ஜீவாத்நர்யாமித்வத்தையும், "தயச்ச" என்ற அசேதநவா
சக சப்தத்தினால் அசேதநாத்நர்யாமித்வத்தையும். உடைய பரமாத்மாவைச் சொல்
லியிருக்கிறது. அதனால இங்கும் "மஃமுபாஸ்வ" என்று ஜீவாத்நர்யாமித்வத்தை
யும், ஆகச்சேஜரோம்ருத, என்று ஆகத்தவாதிபரப்ரஹ்ம குணங்களையும் உடைய
பரம்பருஷனே சொல்லப்பட்டானாகையால் இங்கு இந்த்ர ப்ராணசப்தங்களுக்குப்
பரம்பருஷனே அந்தம் - என்று ஸித்தாந்தம், ௧௩.

முதல் அத்யாயத்தில் முதல்பாதம் ஸம்பூர்ணம்.

இரண்டாம் பாதம்.

அயி - ௧௨, ஸூ - ௧௩. ஸவபுத்ரபுவிஹிவொவொஸாஸி.

(ஸூ - ரா - ப்.) புவிஹிவொவொஸாஸி - இவ்வாகப்பதத்தில் விவசயங்க
ளுக்குக் காரணமாகப் பாவிக்ந்தனானவையே (இங்கு அந்தர்யாமியாகக் காண்க)

* மஹானுசிகரண சப்தமாகது விசேஷணத்தைச் சொல்லும் பதமும் விசேஷ
யத்தைச் சொல்லும் பதமும் ஒரே விபத்தியாபிதங்களை,

நாதிகரண சப்தத்தாலே) சொல்லுகையாலே, ஸ்வபூத, - (ஸ்வபூதவ்வி டிஃஸ்யஹ்) என்கிற வாக்யத்திலுள்ள ஸர்வசப்தத்திற்கு அர்த்தமான ஜகத் தில், (அஜ்ஜகத்திக்கு அந்தர்யாமியாக அப்பதத்தோடு ஸமானாதிகரண மான ப்ரஹ்மசப்தத்தினாலே சொல்லப்பட்டவன் பரமாத்மா.) ௩௩.

(௧௦ - ஹ.) (ஸ்வபூதவ்வி டிஃஸ்யஹ்) என்கிறவாக்யத்தில் “பேதொரீயம் ப்ராணஸ்ரீரஃ” என்று மனோமயத்வாதிகுணக்களையுடையவனை உபாஸனம் செய்வேண்டும் என்று சொல்லிற்று. அப்படி சொல்லப்பட்டவன் ஜீவனு, பரமாத்மாவா என்கிற ஸம்சயத்திலும் மனோமயன் என்றால் மனஸ்ஸோடு ஸம்பந்தமுடையவன். அந்த ஸம்பந்தம் ஜீவனுக்கேயுள்ளது “கூபேநாஃ” என்று சொல்லுகையாலே பரமாத்மாவுக்குக் கிடையாது. ஆகையால் ஜீவனே சொல்லப்பட்டான் என்கிற பூர்பகூலிகளுக்கு, ஸகலவேதாந்தங்களிலும் ஜகத்காரணமென்று ப்ரஸித்தமாகச் சொல்லப்பட்ட ப்ரஹ்மத்தை உபாஸிக்க வேண்டும் என்று இவரு சொல்லிற்றுகையால் இங்கு சொல்லப்பட்டவன் பரமாத்மாவே என்று உத்தரம் சொல்லுகிறார். ௩௪.

(௧௦ - ஹ.) (ஸ்வபூதவ்வி டிஃஸ்யஹ்) என்கிறவாக்யம் இந்த அதிகரணத்திற்கு விஷயம்.—இங்கு ப்ரஹ்ம பதத்திற்கு அர்த்தம் ஜீவாத்மாவா, பரமாத்மாவாவென்று ஸம்சயம்.—ஸர்வமும் ப்ரஹ்மம் என்று சொல்லுகையால் ப்ரஹ்மாமூத ஸ்த்ருணபரியந்தமான ஜகத்ரூபமாகப் பரிணமிக்கை கர்ம பரவசனான ஜீவனுக்கே கூடுமானகையால் ஜீவனே ப்ரஹ்ம சப்தத்திற்கு கர்த்தமென்று பூர்வபகூலம்.—ஸர்வமும் ப்ரஹ்மம் என்றால், ஸர்வமும் ப்ரஹ்மாத்மசம் - ப்ரஹ்மத்தை ஆத்மாவாக உடையது; என்றர்த்தம். இதற்கு ப்ரஹ்மம் எப்படி ஆத்மாவாகுமென்றால், “தஜ்ஜலாநித்” இந்த ஜகத்தினுடைய உத்பத்திலயஸ்திதிக்குப் ப்ரஹ்மம் ஹேதுவாகையால் இது ப்ரஹ்மாத்மகமென்று, ஜகத்பத்திஸ்திதிலய ஹேதுவானவனே இதற்கு ஆத்மாவென்று சொல்லிற்று. இது உத்பத்திஸ்திதிலய ஹேதுவானவன் யாரென்றால், —ஸ்ருதிவாக்யங்கள் “ஹன்கொஹவென நாராயணகுலீசி” என்று அவன் ஸ்ரீமந் நாராயணனென்று சொல்லிற்று. ஆகையால் அவனே இங்கு ஸகலாந்தர்யாமியாக ப்ரஹ்மசப்தத்தினால் சொல்லப்பட்டவன் என்று ஸித்தாந்தம். ௩௫.

வாசி - ௩௬, விவகூலிதமாவணாவவதெது.

(௧௦ - ஹ.) (ஸ்வபூதவ்வி டிஃஸ்யஹ்) விவகூலிதமாவணாவவதெது—(பேதொரீயம் ப்ராணஸ்ரீரஃ) ராகத்வேஷாதிகளற்ற மனஸ்ஸினால் க்ரஹீக் கத்தக்கவன், ப்ராணனுக்கு ஆதாரமானவன், நிரவதிக தேஜஸ்சையுடையவன் என்று மேல்வாக்யங்களில் இந்த ப்ரஹ்மத்திற்கு) சொல்லப்பட்ட குணங்கள் பரமாத்மாவினிடத்திலேயே கூடுகையாலும் (ப்ரஹ்மசப்தத்திற்குப் பரமாத்மாவே அர்த்தம். ௩௬.

(௧௦ - ஹ.) இவனுக்கு ஸத்யஸங்கல்பத்வம் முதலிய குணங்கள் சொல்லியிருக்கிறது. ஸத்யஸங்கல்பத்வ மாவது ஸ்ருஷ்ட்யா தியாபாரங்களைத்தடையின்றிச் செய்கை. இவை பரமாத்மாவுக்கே சேர்ந்திருக்கும். ௩௭.

ஸூ - ௩௫. சுதாவவதெஷு நஸாரீரஃ.

(ஸ-பு-ரா-பு-வா.) சுதாவவதெஃ (முன்வாக்யத்தமசாலஸய
* ஸர்வகர்ம ஸமராத்யத்வாதி குணங்கள்) கூடாமையாலே, ஸாரீரஃ
(முன்) சாரீஸம்பந்தமுடைய, (ஸம்ஸாரியாயிருந்த) முக்தனும், (ப்ரஹ்ம
சப்தத்திற்கு அர்த்தமன்று) “சு” என்கிறது முக்தனைச் சொல்லலாமோ
என்கிற சங்கையைத் தவிர்க்கிறது. ௩௫.

(ஸ - வா.) இங்குணங்கள் ஜீவனுக்குச் சேராதாகையால் இங்கு சொல்லப்பட
ட்டவன் ஜீவனன்று. ௩௫.

ஸூ - ௩௬. கடுகத்யு வ்யவஹஸாயு.

(ஸ-ரா-பு-வா.) கடுகத்யு வ்யவஹஸாயு - (“வனதலிகை
வெய்துலிலிஸம்ஸவாநி” ஸம்ஸாரத்திலின்றும் விடுபட்டவனும் இந்த
ப்ரஹ்மத்தை அடைகிறேன் என்று) + ப்ரஹ்மத்தைப் ப்ராப்தி கர்மமாகவும்
(ப்ராப்யமாகவும்), ஜீவனைப் ப்ராத்திகர்த்தாவாகவும் (ப்ராப்தாவாகவும்) சொ
ல்லுகையாலும் (ப்ராப்தாவான ஜீவன் ப்ராப்யமான ப்ரஹ்மபதார்த்தமாக
மாட்டான்.) ௩௬.

ஸூ - ௩௭. ஸவவிரஸஷாஸு.

(ஸ-பு-ரா-பு-வா.) ஸவவிரஸஷாஸு. (“வனஷுக்ருதூநஹ்யு
ஃ” என்னுடைய ஹ்ருதயத்திற்குள் இந்த ப்ரஹ்மபதார்த்தமான ஆத்
மா இருக்கிறான் என்று) என்னுடைய என்று ஆறும் வேற்றுமையுள்ள
பதத்தினால் உபாஸகம்செய்கிற ஜீவனையும், இந்த ஆத்மா என்று முதல் வேற்
றுமையுள்ள பதத்தினால் உபாஸ்யமான ப்ரஹ்மபதார்த்தத்தையும் சொல்
லுகையால் (உபாஸகனான ஜீவன் உபாஸ்யனான ப்ரஹ்மபதார்த்தமாக
மாட்டான்.) ௩௭.

(ஸ - வா.) “சுநிராதிநு” என்று உபாஸ்யனை ஏழாம் வேற்றுமையாலும்
பு-ரு-வெஷாஹிரணயஃ” என்ற ஜீவனை முதல் வேற்றுமையாலும் சொல்லு
கையாலே இந்த உபாஸ்யன் ஜீவனன்று. ௩௭.

ஸூ - ௩௮. ஸூதெஸு.

(ஸ-பு-ரா-பு-வா.) ஸூதெஸு. (“ஸவத்யுஷாஹம்ஹுஃ” ஸூத்ரிலி
ஷு” எல்லாருடைய ஹ்ருதயத்திலும் நான்வாஸம் செய்கிறேன் என்று)

* ஸர்வகர்மஸமராத்யதவாதயஜ்ஞயாகம் முதலிய எல்லாக் கர்மங்களும்
அவனுடைய ஆராதனாபமாயிருக்கையாலே இக்கர்மங்களினாலாதித்யப்படுகை.

† ப்ராப்தா - எவன் அடைகிறானோ அவன் (ஜீவன்), ப்ராப்யன் - எவனை அடை
யப்படுகிறானோ அவன் (ப்ரஹ்மம்.)

‡ உபாஸ்யன் - பத்தி எவனைக்குறித்தச் செய்யப்படுகிறதோ - அவன்
(ப்ரஹ்மம்.)

ஜீவனை பக்திபண்ணுகிறவனாகவும், பரமாத்மாவை பக்தியில் தோற்றுக்கிற வனாகவும் ஸ்மருதி சொல்லுகையாலும் (ஜீவன் ப்ரஹ்மபதார்த்தமான பரமாத்மர்வாக மாட்டான்.

௩௮.

(௮௦ - ஹ.) “ ஸாஸ்திர ஸ்வபுஷ்பதாநாஸ ஹபெஹ ஜபுநதி ஷ்டி” என்று பரமாத்மாவை ஸமஸ்த ப்ராணிகளுடைய ஹ்ருதயத்திலிருக்கப்பட்டவனாக கீதையில் சொல்லுகையாலே இங்குஹ்ருதயத்தி லிருக்கப்பட்டவனாகச்சொல்லப்பட்டவன் பரமாத்மா.

௩௮.

ஸுவி. ௩௯, சுஹுக்ளக்ஷா தடிவபெஹாஸ நெதிவெ ந்திவா யுக்யாபெவ்வெ ரிவது.

(௮௦-௮-பு.) சுஹுக்ளக்ஷாஸ-அல்பஸ்தாதேதையுடையவனாக யாலும், தடிவபெஹாஸ-ஸ-ஸுக்ஷ்மரூபியென்று சொல்லுகையாலும், ௩- (பரமாத்மா)ப்ரஹ்மபதார்த்தமன்று; இதிவெஸ. என்றால், ௩-அப்படியன்று, நியாயுக்யாஸ - உபாஸ்யநாகையாலே (த்யாநம்செய்கைக்காக), வனவழி-இப்படிசொல்லிற்று. வெ ரிவஸு-ஆகாசத்தைப்போலவே (பெரியஆகாசத்தைஸுக்ஷ்ம ஸ்தாநத்தில் சிறிதாக அநுஸந்திக்கிறது போலவேஇங்கும் கண்டு கொள்வது.)

௩௯.

(௮௦ - ஹ.) “சுஹபுஷ்பதெ” ஹ்ருதயத்திற்குள்ளிருக்கிறான் என்றுசொல்லியிருக்கிறது. இவன் பரமாத்மாவாகில் ஸர்வவ்யாபியான அவனுக்கு இந்த மிகச்சிறிதாகிய ஹ்ருதயம் ஸ்தாநமாகக் கூடாது. “சுணீயாநு” என்றுஸுக்ஷ்ம ரூபியென்றும் சொல்லியிருக்கிறது; அதுவும் கூடாது ஆகையால் இவன் அனுஸ்வ ரூபியாய் அல்ப ஸ்தாநத்தில் இருக்கத்தக்கவனாகிய ஜீவனேயாகவேண்டும் என்னில், ஸகலதேசாதிபதியான பூர்வமான அயோத்யாபதியென்று சொல்வதுபோல் ஸர்வவ்யாபியான பரமாத்மாவை ஹ்ருதயத்தில் த்யாநம்செய்கைக்காக இப்படிச்சொல்லுகையும், அந்த ஸ்தாநத்தளவாக அனுபவென்று சொல்லுகையும் கூடும். ஆகாசம் ஸர்வ வ்யாபியானும் கலசாதிகளில் சிறியதாகக் காணப்படுவதுபோல் இங்கும் கண்டுகொள்வது. இங்கு ஆகாசத்தைத் த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லுகையாலே ஆகாசம்போல். “ஜீவாத்மாவுக்கும் பரமாத்மாவுக்கும் வாஸ்தவபேத மில்லையென்று தாத்பர்யம்.

௩௯.

(௮௦ - ஹ.) “வனஷ்டிசூத்ராஹபுஷ்பதெ” என்று ஸுக்ஷ்மமாகிய ஹ்ருதயத்திலிருக்கிறவனாகவும், “சுணீயாநு” என்று ஸுக்ஷ்ம ஸ்வரூபியாகவும் ப்ரஹ்மத்தைச் சொல்லியிருக்கிறது. இது ஸர்வ வ்யாபகனாக பரமாத்மாவுக்குக் கூடாது ஆகையால் அனுஸ்வரூபியானஜீவனே ப்ரஹ்மசப்தத்திற்குஅர்த்தம் என்று பூர்வபக்ஷம்.—ஸர்வவ்யாபியானபரமாத்மாவையே ஹ்ருதயத்தில்த்யாகிக்கவேண்டுமென்கைக்காக ஸுக்ஷ்மமான ஹ்ருதயத்தை ஸ்தாநமாகவும், அதில் அடங்கத் தக்க அளவாக அவனுடையஸ்வரூபத்தை ஸுக்ஷ்மமாகவும்சொல்லிற்று. மேல்அவனையே ஜ்யாயாநுப்யுபியா” என்று பெரியதிலிஷ் பெரியன் என்று சொல்லுகிறது. ஆகாசம் பெரிதாயினும் அதைச்சிறிதாகிய கலசாதிகளில் அவ்வளவாகப்பரிச்சேதித்துக்காணப்படுகிறதுபோல் இங்கும் கண்டுகொள்வேணும், இது உபாஸகார்த்தம் சொல்லிற்று. என்று ஸித்தாந்தம்.

௩௯.

ஸூ - ௪௦. ஸம்வொமபுராவூரிதிவெநுவெஸெஷுரக.

(ஸ-பு-ரா-பு-ஹா.) ஸம்வொமபுராவூரி - (ஜீவனைப்போல்பரமாத்மாவையும்சரீரத்திற்குள் இருக்கிறானென் றுஷ்புக்கொண்டால்ஜீவனுக்குப் போல் பரமாத்மாவுக்கும்) ஸுகதுக்காநுபவம் ஸம்பவிக்கும்; உதிவெஸு-என்றால், ௩ - அப்படியன்று; வெவெஸெஷுரக - (ஸுகதுக்காநுபவத்திற்குப்) புண்யபாப ரூபகாரண விசேஷமுண்டாகையாலே. (சரீரஸம்பந்தம்மா த்ரமே ஸுகதுக்காநுபவத்துக்குக் காரணமன்று; புண்யபாபமும்வேணும் அவைபரமாத்மாவுக்குக் கிடையாமையால் ஸுகதுக்காநுபவமில்லைஎன்று கருத்து). ௪௦.

(ஸ - ஹா.) ஜீவன் ஹ்ருதயத்தி லிருக்கிறபடியால் அவனுக்கு ஸுகதுக்காநு பவமுண்டு. பரமாத்மாவும் ஹ்ருதயத்திலிருந்தால் இவனுக்கும் ஸுகதுக்காநுப வம் வரவேண்டியிருக்கும். என்னில்,—ஜீவன் புண்யபாபங்களைப்பண்ணுகையாலும் ஸுகதுக்கங்களை யநுபவிக்கிறான். பரமாத்மா அவைகளைச் செய்யாமையாலும் அஜ் ஞாசூக்ய ஏகையாலும் அவனுக்கு ஸுகதுக்கங்கள் கிடையாது. இதுவே இருவர் க்கும் விசேஷம். ஜீவேஸ்வரர்களுக்கு இவ்விதமான பேதம் மாயை அவித்யை என்கிற உபாதியைப்பற்றினதென்று கண்டு கொள்வது. ௪௦.

சுயி. கரு. ஸூ. சக. சுதூ. உரா. உர. மூ. ஹணாசு.

(ஸ-ரா - ப.) உரா. உர. மூ. ஹணாசு (ப்ரஹ்மக்ஷத்ர சப்தத்தினாலே ப்ரஹ்மணக்ஷத்ரியரோடுகூடிய ஸமஸ்த) ஜங்கமஸ்த்தாவரங்களையும் க்ர ஹிக்கையாலே (சொல்லுகையாலே), சுதூ-புஜிக்கிறவனாகச் சொல்லப்பட்ட வன், (பரமாத்மா.) ௪௧.

(ஸ - ஹா.) பரமாத்மாவுக்கு ஸுகதுக்காநுபவ மில்லையாகில் கடவுள்வியில் ப்ரஹ்மக்ஷத்ரங்களாகிற அநந்ததை புஜிக்கிறானென்று சொல்லப்பட்டவன் பரமா த்மாவாகக்கூடாது. ஜீவனையாகவேண்டும் அல்லது ஸகலங்களையும் பகழித்திற அச்சி யாகவேண்டும்என்னில்,—இங்குப்ரஹ்மக்ஷத்ரங்கென்று ஸகல சராசரங்களையும் சொல்விறு; அவற்றை புஜிக்கையாது - கர்மாதீனமான போஜனமன்று; ஜகத் ஸம்ஹாரரூபம்; அது பரமாத்மாவுக்கேயுள்ளதாய்கையால் அங்குசொல்லப்பட்டவன் பரமாத்மா. ஜீவனும் அந்ரியு மன்று என்று தாத்பர்யம். ௪௧.

(ரா - ஹா.) “பவ்யுபாஹுமக்ஷத்ரவொவொஹவதஷ்டிந்” இத்தாதி வாக்யம் இந்த அதிகரணத்திற்கு விஷயம்.—மருத்யுவை உபஸேகமாகக் கொண்டு ப்ரஹ்மக்ஷத்ரங்களை எவன் புஜிக்கிறானோ என்று சொல்லப்பட்ட அவன் ஜீவனா, பரமாத்மாவா என்று ஸம்சயம்.—புஜிக்கை நீ கர்மாதீனமாகையாலே இவன் கர்மத் தை யுடைய ஜீவனென்று சூர்வபக்யம்.—மருத்யுவை உபஸேகமாகச் சொல்லுகை யாலும், ப்ரஹ்மக்ஷத்ரபதங்களுக்கு ப்ரஹ்மணக்ஷத்ரியர்களை அர்த்தமாகக்கொ ள்ளில் அவர்களை மாத்ரம் புஜித்திறவனொருவன் ஸித்தனல்லாமையால் அப்பதங்க ளுக்கு ஸமஸ்த சராசரங்களை அர்த்தமாகக் கொள்ளுகையாலும், சராசரரூபமான இந்த அநந்ததை புஜிக்கை கர்மாதீனமான போஜனமன்று; ஜகத் ஸம்ஹார ரூபமே

நீ கர்மாதீனமாவது - முன்னுமத்தில் புண்யமாவது பாபமாவது செய்கிறந்தா ல் அதின்பலமாக இப்போது நேரிடுமது.

ன்று கொள்ளவேணும். இந்த ஸம்ஹாரம் ஜீவனுக்குக் கூடாமையால் இக்கு சொல்லப்பட்டவன் பரமாத்மாவென்று வித்தாந்தம். உபசேசநமாவது, “வேறொரு அந்நாதிகளுடைய “போஜநத்திற்கு ஸாதகமாய்க்கொண்டு தானும் புஜிக்கப்படுகை. யமனை ஸாதகமாகக்கொண்டு சராசரங்களை ஸம்ஹரித்து அநந்தரம் யமனையும் ஸம்ஹரித்து விடுகிறான் என்று துத்பர்யம்.

சக.

ஸூ. சஉ. ப்ரகரணாறு.

(ஸ்.பு.நா.பு.ஹ.) ப்ரகரணாஸு- (“ஹிமாஹம் விஹ-பிதூதம் ஓக்ஷாயிரோ நஸொயதி” என்றும், “நாயபிதூ ப்ரவயதெநஹஸி” என்றும் இது) பரமாத்மாவைச் சொல்லுகிற ப்ரகரணமாலையாலும், (இப்ப்ரகரணத்தில் சொல்லப்பட்டவன் ஜீவாத்மாவன்.)

சஉ.

(ஸ் - ஹ.) இது பரமாத்மாவைச் சொல்லுகிற ப்ரகரணமாகையாலும் பரமாத்ம லக்ஷணங்காண்கையாலும் இங்கு பரமாத்மாவே ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டவனாக வேண்டும்.

சஉ.

ஸூ. சக. மஹாஹ்ரவிஷ்டா வா.தூ.நளஹி.தஜ்.ஸ்-நாசு.

(ஸ்.நா.பு.) தஜ்.ஸ்-நாசு “(இப்ப்ரகரணத்தில் ஜீவ பரமாத்மாக்களுக்கேற்ற நுதயமாகிற குறைவிலியிருப்புக்காண்கையாலே, சூ-தூ.நள-ஜீவாத்மாவும் பரமாத்மாவும், மஹாஹ்ரவிஷ்டா-ஹ்ருதயகுலஹையைப் ப்ரவேசித்திருக்கிறவர்களாகச் சொல்லப்பட்டவர்கள் ஹி-ஆகையால், (பரமாத்மாவே இங்கு புஜிக்கிறவனாகச் சொல்லப்பட்டவன்).

சக.

(ஸ் - ஹ.) இங்கிப்படியாயினும், “மஹாஹ்ரவிஷ்டா” என்ற விடத்தில் ஹ்ருதயமாகிற குலஹையை அடைந்தவர்களாகச் சொல்லப்பட்டவர்கள் புத்தியும் ஜீவனும், ஜீவனும் பரமாத்மாவும்; முதல்பக்ஷத்தில் புத்தியைக்காட்டிலும் விலக்ஷணமான ஜீவன் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டவனான. இரண்டாம் பக்ஷத்தில் ஜீவனைக்காட்டிலும் விலக்ஷணமான பரமாத்மா ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டவனாகிறது. ஆகையால் எந்தபக்ஷத்தைக் கொள்ளலாமென்னில், —குலஹ என்று சரீரத்தைச் சொன்னாலும் ஹ்ருதயத்தைச் சொன்னாலும் அவற்றிலிருக்கப்பட்டவர்கள் புத்தியும் ஜீவனுமேயாகையால் அவர்களையே சொல்லிமற்றும் பூர்வபக்ஷத்திற்கு, —ஸங்கைய, அதாவது என் சொல்லப்பட்ட விடங்களில் எல்லாம் ஸஜாதீயர்களையே சொல்லும். இந்தபக்ஷக்கு இரண்டாவது தேதி என்றால் அதற்கு ஸஜாதீயமான வேறொரு பசுவையே தேடுகிறார்களல்லது மற்றொரு பக்ஷமுதலிய வற்றைத் தேடுகிறதில்லை. அதுபோல இங்கு கரம்பலத்தை புஜிக்கிறவர்களென்று சொன்னால் அதில் ஒருவன் ஜீவனையாக வேண்டும். மற்றொருவனும் அவனுக்கு ஸஜாதீயனாய் சேதநாகிய பரமாத்மாவே யாகவேண்டும்ல்லது விஜாதீயமான அசேதநமான புத்தியாகமாட்டாது. பரமாத்மா கரம்பலத்தை புஜியாவிடிலும் ஜீவனுக்கு புஜிப்பிக்கிறானாகையால், சமையல்செய்விக்கிறவனையும் சமையல் செய்கிறானென்று சொல்வதுபோல் புஜிக்கிறானென்று சொல்லிற்று. இப்ப்ரகரணத்தில் பரமாத்மாவுக்கும் கூடா “மஹாஹி.தஜ்” என்று ஹ்ருதயகுலஹையில் ப்ரவேசம் சொல்லியிருக்கிறது ஆகையால் இங்கு பரமாத்மாவே சொல்லவேண்டும் விஷயம்.

(ரா-ஹா.) “ஜதூ விவெணைவாசுதஸ்ய ரோகெமாஹாப்ய விஷ்டு” என்ற மேல் வாக்யத்தில் ஹ்ருதய குஹையில் விருத்தகொண்டு கர்மபலத்தை அதுபவிக்கிறார்கள் என்று சொல்லியிருக்கிறது; கர்மபலாதுபவம் பரமாத்மாவுக்குக் கூடாமையால், அங்கு ஜீவனையும் அந்தக்ரணத்தையும் சொல்லிற்றென்று கொள்ளவேண்டும். அந்தக்ரணத்திற்குக் கர்மபலாதுபவ மில்லாவிடிலும், ஜீவனுடைய கர்மபலாதுபவத்திற்கு ஸாதகமாகையால் அதையும்* போக்தாவாக் உபசரித்துச் சொல்லிற்று. அந்த கர்மபல போக்தாவான ஜீவனே இங்கும் ப்ரஹ்ம ஷத்ர போக்தாவாகச் சொல்லப்பட்டவன் என்று பூர்வபக்தம். இப் ப்ரகரணத்தில் “மாஹாஹிகம் மஹாரோஷ்டு” என்று பரமாத்மாவுக்கும், “மாஹாப்ய விஸுதிஷ்டு” என்று ஜீவாத்மாவுக்குமே ஹ்ருதய குஹையில் ப்ரவேசம் சொல்லியிருக்கிறது. அந்தக்ரணத்ததக்காவது மற்றொன்றுக்காவது சொல்லவில்லை. ஆகையால் ஹ்ருதய குஹையைப் ப்ரவேசித்ததக் கர்மபலத்தை புஜிக்கிறவர்களாக மேல்வாக்கிப் பிற்சொல்லப்பட்டவர்கள் ஜீவாத்ம பரமாத்மாக்களே; பரமாத்மாவுக்குக் கர்மபலாதுபவமில்லையாயினும் ஜீவனுடைய கர்மபலாதுபவத்திற்குப் † ப்ரயோஜனாகையால் அவனையும் கர்மபல போக்தாவாகச் சொல்லிற்று; ஆகையால் இவ் வாக்யத்திலும் ப்ரஹ்மஷத்ர போக்தாவாகச் சொல்லப்பட்டவன் பரமாத்மா வென்று கொள்ளுதலையில் ஒருபாதகமுமில்லை.

சஉ.

வா. சச. விஸொஷுணாது.

(ஸ-ரா-வ்ய-ஹா.) விஸொஷுணாக்ஷ (இப் ப்ரகரணத்தில் ஜீவாத்ம பரமாத்மாக்களையே உபாஸகனென்றும் உபாஸ்யனென்றும், † ப்ராப்தாவென்றும் ப்ராப்யனென்றும்) விசேஷிக்கையாலும், (மற்ற அந்தக்ரணதிகளுக்கு இப் ப்ரகரணத்தில் ப்ரவேசமில்லை) “சூத்ராந்ரோயிநு” என்று பரமாத்மாவை உபாஸ்யனாகவும் ஜீவனை உபாஸகனாகவும், “வொஹிந்ரோயிநு” என்று பரமாத்மாவை ப்ராப்யனாகவும், ஜீவனை ப்ராப்தாவாகவும் சொல்லிற்று. ஆகையால், இங்கு சொல்லப்பட்ட போக்தா பரமாத்மா.

சச.

(ஸ - ஹா.) இப் ப்ரகரணத்தில் “சூத்ராந்ரோயிநு” என்றதொடங்கிச் சரமாத்மையுடைய ஜீவனை ப்ராப்தாவென்றும், “சூத்ராந்ரோயிநு” என்று பரமாத்மாவை ப்ராப்யனென்றும் வேறிட்டுச்சொல்லுகையாலும் இதுபரமாத்மப்ரகரணமாகையாலும் இங்கு பரமாத்மாவே சொல்லப்படுகிறது.

சச.

* போக்தா என்றால் போஜனம் செய்கிறவன். அசேதகமாகிய அந்தக்ரணம் போஜனம் செய்யாவிடிலும் ஜீவன்புஜிப்பதற்கு ஸாதகமாகையால் அதையும் போக்தாவென்னலாம் போஜனம் செய்யாமல் அதற்கு ஸாதகமானதை போஜனம் செய்கிறதாகச் சொன்னால் உபசரித்துச் சொல்லுகை என்று பெயர்.

† ப்ரயோஜனாகையாவது - அவனுக்குவேண்டிய † பலன்களை அவ்வ வகைகளில் ஏற்படுத்திக் கொடுக்கை.

அபி - சசு, லா - சரு, அனாஉவவதெஃ.

(ஸ்-ரா - ஸ்.) உவவதெஃ - (மேற்சொல்லிய குணங்கள் பரம்புருஷனிடத்திலேயே) அந்வயிக்கையாலே, அனாஃ - நேத்ரத்திற்குள் சொல்லப்பட்டவன், (பரமாத்மா).

சரு.

(ஸ்-ரா-ஹா.) “யவனஷொக்ஷிணிவாருஷொஹுஸ்யுதெ” இய்யாதி வாக்யம் இவ்வதிசுரணத்திற்கு விஷயம், — நேத்ரத்திற்குள் எந்தபுஷன் காணப்படுகிறானோ, இய்யாதியாகச் சொல்லப்பட்ட புருஷன், ப்ரதிபிம்பரூபனா, ஜீவனா, நேத்ரத்திற்கு அதிஷ்டாகதேவதையான ஸூர்யனா, அல்லது பரமாத்மாவா என்று ஸம்சயம், — நேத்ரத்தில் காணப்படுகிறானென்று ப்ரத்யக்ஷமாகச்சொல்லுகையாலே ப்ரதிபிம்பமாகலாம்; அத்வா — கண்டிறப்பதைப்பார்த்து மரணகாலத்தில்சீரத்தில் ஜீவனிருக்கிறதாக கிப்சயிக்கிறார்கள் ஆகையால் ஜீவனுக்கு நேத்ரத்தில் விசேஷஸாந்நித்யம் உண்டு. ஆகையால் ஜீவனுமாகலாம்; அத்வா — சக்ஷுரதிஷ்ட்டாக தேவதையான ஸூர்யன் நேத்ரத்தில்ப்ரதிஷ்ட்டிதனயிருக்கிறானென்று “ரஸூரிவிரெஷொஷிநு ஸ்ரூதிஷீதஃ” என்கிற ஸ்ருதி சொல்லுகையாலே அவனுமாகலாம் என்று பூர்வபக்ஷம், ஸகலாபீஷ்ட பரிபூர்ணன், பக்தாபீஷ்டபலப்ரதன், ஸ்ரீ நிராக்ஷய தீப்தியுத்தன் என்று மேல்சொல்லப்போகிறகுணங்கள் கீழ்ச்சொன்னவைகளில்கிடையாது; பரமாத்மாவினிடத்திலேயே யுண்டு ஆகையால் இவன் பரமாத்மா என்று ஸித்தாந்தம்.

சரு.

லா. சசு, லூநாஜிவ்யவபெஸாஹு.

(ஸ்-ரா-ஸ்-ஹா.) லூநாஜிவ்ய வபெஸாஹு. “யஸூக்ஷ-ஷிக்ஷுநு” எவன்கண்ணில் இருக்கிறானோ, அவன் ஸர்வாந்தர்யாமியான பரமாத்மாவென்று பரம்புருஷனுக்கே (நேத்ரத்திலே) ஸ்த்திமுதவிய குணங்களை சொல்லுகையாலும், (இவன் பரமாத்மா). யோகிகளுக்கு காண்னையாலே காணப்படுகிறானென்று ப்ரத்யக்ஷமாகச்சொல்லிற்று.

சசு.

லா. ஸு-வவிஸிஷ்டாஹிநாநாபெவஹு.

(ஸ்-ரா-ஸ்.) ஸு-வவிஸிஷ்டாஹிநாநாஹ்வவ-ஹாநெஸ்யஹு (“ஹ்ருஷ்ஹவஃ ஸ்ஹு” என்று) அபரிச்சிந்த ஸுகமுடையவனுன் பரம்புருஷனையே நேத்ரத்தில் உபாஸிக்க வேண்டுமென்கைக்காக (“யவனஷொக்ஷிணிவாருஷொஹுஸ்யுதெ” என்று) சொல்லுகையினாலேதானேயே, (இங்கு சொல்லப்பட்டவன் பரமாத்மா) பரமாத்மாவென்று நிர்ஸயிக்கைக்கு இதுஒன்றே போருமென்று கருத்து.

சஎ.

(ஸ்-ரா-ஹா.) ‘ஹ்ருஷ்ஹவஃ ஸ்ஹு’ என்று இவ்வாக்யத்தின்முதலில் அந்த ஸுகமுடைய, ப்ரஹ்மத்தைச்சொல்ல ஆரம்பித்திருக்கையால், அந்த ப்ரஹ்மத்திற்கு நேத்ரத்தை ஸ்தானமாகச் சொல்லிற்றுக்கையால் அக்ஷியிலிருக்கப்பட்ட புருஷனும் பரமாத்மாவே.

சஎ.

ஸூ. சஅ. சுதவஸவஸுஹ.

(ஸ்.நா.வ.) சுதவஸவ-அபரிச்சிந்த ஸுமுதையான புரமபுருஷனைச் சொல்லுகையிலேயே, ஸு - (வ)சப்தத்தினால் சொல்லப்பட்ட ஆகாசம், ஸுஹ - பரப்ரஹ்மமே. சஅ.

(ஸ்.நா.வ.) ஸம்ஸாரதாபங்களைக்கண்டுபயந்து ஸம்ஸாரத்தைவிட்டு மோக்ஷத்தையடைய விரும்பின உபகோஸன் ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தைக்கேட்க, அவனுக்கு உத்தரம்சொன்ன “யஜ்வாகம் துஷ்வவம் யுஷ்வவம் துஷ்வகி” என்கிறவாய்த்தில், எதுகம்மோ, அதுவே வம், எது வம்மோ, அதுவே கம் என்று ஒன்றைக் கொண்டு † வ்யாவர்த்தகமா, அளவற்றஸூசஸ்வரூபமான பரப்ரஹ்மத்தைச்சொல்லல் “வஸ.கடிகாசுஸுக்ரோயம்” என்று இதையே ஆகாசமென்றும் சொல்லுகிறார்கள் என்ற சொல்லுகையாலே, அவ்வாய்த்திலுள்ள “வம்” என்கிறபதத்திற்கு பூதகாசம் அர்த்தமன்று, பரப்ரஹ்மமே அர்த்தம். சஅ.

ஸூ. சக. ஸூதொவநிஷதமத்யுலியாநாஸு.

(ஸ்.நா.வ.) ஸூதொவநிஷதமத்யுலியாநாஸு-கேட்கப்பட்டப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தையுடைய(பரமாத்மஸ்வரூபத்தையறிந்த உபாஸகர்களாலே அடையத்தகுந்த (அர்ச்சிராதி) மார்க்கத்தை (கண்ணிலுள்ளபுருஷனையறிந்தவனுக்கும்) சொல்லுகையாலும், (கண்ணிலுள்ளபுருஷன் பரமாத்மா). சக.

ஸூ. ஓ. சுநவஸூதொஸம்ஹவாஸநெதாஸ.

(ஸ்.நா.வ.) சுநவஸூதொ - (ப்ரதிபிம்பமும் ஜீவனும், ஸூரியனும் ஸர்வகாலத்திலும் நேத்ரத்தில்) இல்லாமையாலும், சுஸம்ஹவாஸ-கீழ்ச்சொல்லிய குணங்கள் அவைகளில்) ஒவ்வாமையாலும், உதாஸ - பரமாத்மாவைக் காட்டிலும்வேறான ஜீவனும்ஸூரியனும் ப்ரதிபிம்பமும், கண்ணிலுள்ளவனாகச் சொல்லப்பட்ட புருஷனாகமாட்டார்கள். ஓ.

சுபி. கரு. ஸூ. ஓ. சுநாஸூயி ஷெவாயிஷொகாஷிஷு தகிஷு வுஷெஸாஸு.

(ஸ்.நா.வ.) சுயிஷெவாஷிஷொகாஷிஷு - அதிதைவ அநிலாகாதிபதங்களையுடைய வாக்யங்களில் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட, சுநாஸூயி-அந்தர்யாமி யானவன், தகிஷுவுஷெஸாஸு - பரமாத்மாவுக்கேயுள்ள தர்மங்களைச் சொல்லுகையாலே, (பரமாத்மா). ஓ.

(ஸ் - ஹ. “யஸ்யுயிஷுரா திஷுந” என்று ஆரம்பித்த “ஸூகருதாஸூரூபி” என்று பூமிமுதலியவற்றுக்கு அந்தர்யாமிஎன்ற சொல்லப்பட்டவன் தேவதையா, அல்லது அணிராதி ஸித்தியையுடையயோகியா, பரமாத்மாவா, அல்லது வேறொருவனா என்கிற ஸம்சயத்தில், இந்த சப்தம் அபூர்வமாயிருக்கிறபடி

† வ்யாவர்த்தகமாகையாவது-அவ்வஸ்துவை மற்றவைகளைக் காட்டில் வேறபடுத்துகை.

யால் இது அபூர்வமான வ்யத்தியையே சொல்லவேணும். யோகமஹிமையினால் ஜீவனுக்கும் ஒரு வஸ்துவுக்குள் ப்ரவேசம் கூடுமானகையால் அப்படிப்பட்ட யோகியாவது ஆக்கேண்டும். தேவதையாவது ஆகலாம். ப்ரமாத்மாவுக்கு சரீரமில்லாமையால் அடியான நியமனாதிசன் கூடாமையால் ப்ரமாத்மாவர்கமாட்டான். என்கிற பூர்வபக்ஷத்தை--புருதிவி முதலியவற்றின் தேவதைகளுக்கும் ஜீவனுக்கும் தெரியாதவனாய் அவர்களுக்கும் அந்தர்யாமியா யிருக்கிறனென்று சொல்லுகையாலே இவன் ஜீவனுமன்று; தேவதையுமன்று. அந்தர்யாமி என்கிற பதத்திற்கு உள்ளே நுழைந்து நியமிக்கிறனென்று அர்த்தமாகையால் இப்பதம் அபூர்வமல்லாததால் அபூர்வார்த்தத்தையும் சொல்லாது. ப்ரமாத்மாவுக்கு வேறு சரீரமில்லாவிடினும் புருதிவ்யாதிகளையே சரீரமாகக்கொண்டு நியமிக்கவும்கூடும். ஆதம்மவம் அம்ருதம்வம் முதலிய குணங்களும் அவனுக்கே உபபந்தமாயிருக்கும் ஆகையால் இப்படி சொல்லப்பட்டவன் ப்ரமாத்மா என்று நிரஸைம் செய்கிறார்.

இக.

(ஸா-ஹா.) “யேஹிவ்யயிவாஹிஷ்டநுப்யயிவாஹிஷ்டாஹி” இத்தாதி வாசம் இந்த அதிகதணத்திற்கு விஷயம். இங்கு அந்தர்யாமியாகச்சொல்லப்பட்டவன் ஜீவாத்மாவா ப்ரமாத்மாவா என்று ஸம்சயம்.—“ஐ, ஷ்டாஸ்தா” பார்க்கிறான் கேட்கிறான் என்று இந்த்ரியாதிஜ்ஞாநம் சொல்லுகையாலும், “நாநெஹாநெஹிஷ்டா” என்று இவனைக்காட்டிலும் வேறொருதர்ஷ்டா இல்லையென்று சொல்லுகையாலும் * இவன் ஜீவாத்மா என்று பூர்வபக்ஷம். பூமிமுதலிய ஸகலதத்வங்களையும் செலுத்தவல்லவனாய், அவைகளால் காணப்படாதவனாய், ப்ரமபோக்யனாய், மோக்ஷத்தை யளிக்குமவனாயிருக்கிறனென்று சொல்லுகையாலே, இக்குணங்கள் ஜீவாத்மாவுக்குச்சேராமையாலே இங்கு அந்தர்யாமியாகச்சொல்லப்பட்டவன்ப்ரமாத்மா “வஸுதௌக்யக்ஷுஹி” என்று கண்ணிஸ்ஸாமலே பார்க்கிறான், காதிஸ்ஸாமலேகேட்கிறான் என்று சொல்லுகையாலே, இங்குச்சொன்னது இந்த்ரியங்களினுண்டான ஜ்ஞாநமன்று. ஸ்வாபாலிசமான ஜ்ஞாநம்: இது இவனுக்கேயுள்ளது. வேறொரு தர்ஷ்டா இல்லையென்று சொன்னதற்கும்--புருதிவ்யாதிகளுக்குக் காணப்படாதவனானதான் அவற்றக்கு அந்தர்யாமியானாற்போல், அவனுக்கும் காணப்படாதவனாய் அவனுக்கும் வேறொரு அந்தர்யாமி இல்லையென்று அர்த்தமாகையாலே அதவும் உபபந்தம் என்று ஸித்தாந்தம்.

இக

ஸுத. நுஉ. நவஸூரூபிக ஐஹிவாபாபாஸூரூப.

(ஸா - ஸா - வ்ய.) சுதஐஹிவாபாபாஸு - மூலப்ரக்ருதிக்கும் ஜீவனுக்கும் சேராத நியத்ருத்வாதி குணங்களைச் சொல்லுகையாலே, ஸூரூபிகபிலஸ்ம்ருதியில் ஜகத்காரணமாகச்சொல்லப்பட்ட மூலப்ரக்ருதியும், ஸாஸூரூப - சரீரஸம்பந்த யோக்யனான ஜீவனும், ஸ - அந்தர்யாமி யாகமாட்டா. சங்கரபாஷ்யத்தில் “நவஸூரூபிக ஐஹிவாபாபாஸு” என்று இதுகரையிலுமே ஸூத்ரம்.

இஉ.

(ஸா-ஹா.) இங்கு அந்தர்யாமி அத்ருப்யன், அதாவது - காணப்படாதவன் என்று சொல்லுகையால், ரூப ரூப்யமாகையாலே கபிலச் சொல்லுகிற ப்ரக்ருதியும் காணப்படாதாகையால் அதலே அந்தர்யாமி யாகலாமே யென்னில், “ஐ, ஷ்டா”

* ப்ரமாத்மாவுக்கு கண் முதலியவை. இல்லாமையால் பார்ப்பதும் கேட்பதும் அவனுக்கிசையாதென்று கருத்து.

என்று இந்த அந்தர்யாமி பார்க்கிறவனென்று சொல்லுகையாலே பார்க்கிற குணம் அசேதமாயிய ப்ரக்ருதிக்குக் கிடையாதாகையால் அதாகமாட்டாது.

(ஸா-ஹா.) எல்லாவற்றையும் தன் செங்கோலால் நடத்தவல்ல சத்தி முதலிய குணங்கள் மூலப்ரக்ருதிக்குச் சேராவாகையால் மூலப்ரக்ருதி அந்தர்யாமியாகா தாப்போலே, அக்குணங்கள் ஜீவனுக்கும் சேராவாகையால் ஜீவனும் அந்தர்யாமி யாகமாட்டான். ௨௨

ஸூ. ௩௩. உஹயெவியிஹிஹெடி நெநரீயீயதெ.

(ஸ - ஸா - ஸ்.) உஹயெசுவி காண்வர்களும் மாத்தயந்திகர்க ளும், ஊந்ஸு - இந்த அந்தர்யாமியை, ஹெடிந - ஜீவனைக்காட்டிலும் வேறாக, ஸீயீயதெஹி - சொல்லுகிறார்களன்று. சங்கரபாஷ்யத்தில் 'ஸாஸீ ரஸுஸாஹயெவியிஹிஹெடிநெநரீயீயதெ' என்று ஸூத்ரம். ௩௩.

(ஸா-ஹா.) பார்க்கிற குணம் சேதக்ருதிய ஜீவனுக்கு உண்டாகையாலே இந்த அந்தர்யாமி ஜீவனாகலாமே யென்னில், —காண்வசாகையில் "யொவி ஜாநெதிஷ்டு" என்றும், மாத்தயந்தின சாகையில் "சூதநிதிஷ்டு" என்றும் ஜீவனைக்காட்டிலும் பரமாத்மாவை பிந்நமாகச் சொல்லுகையாலே இவன் ஜீவ னமாகமாட்டான். "விஜாநெ" என்றும் "சூதநி" என்றும் விவரித்ததில் என்ற அர்த்தம் "திஷ்டு" என்ற இருக்கிறான் என்றர்த்தம்.

(ஸா-ஹா.) "யசூதநிதிஷ்டு யொவிஜாநெதிஷ்டு" இத்தாதி வாக்யங்களினால் ஜீவனை அதிகரணமாகவும் நியாயமாகவும், பரமபுருஷனை *ஆதேயமாகவும் நிபந்தாவாகவும் பிரித்தச்சொல்லுகையாலே அந்தர்யாமி ஜீவனன்ற இங்கு பரமாத்மா. ௩௩

ஸயி. கசு. ஸூ. ௩௪. சுடிஸூஸூபிமூணகொயபெடிபுரெக்து.

(ஸ - ஸா - ஸ்.) பெடிபுரெக்து - ஸர்வஜ்ஞத்த்வாதி குணங்கள் சொல்லுகையாலே, சுடிஸூஸூபிமூணகொ - அத்ருப்யத்வம் (கண்ணுக்ககப் படாமை) முதலியகுணங்களையுடையவன், (பரமாத்மா.) ௩௪.

(ஸா-ஸா-ஹா.) "யதூடிஹிஸூபிமூணகொயபெடிபுரெக்து" என்ற வாக்யம் இந்த அதிகாரத்திற்கு விஷயம். — "சுடிஸூஸூபி" இத்தாதியினால் ப்ரக்ருதியும், "சுடிஸூஸூபிமூணகொயபெடிபுரெக்து" என்ற ஜீவனும் சொல்லப்பட்டனவா, அல்லது-இரண்டொன்றாகவென்றாலும் பரமாத்மாவே ப்ரதிபாத்யனா என்று ஸம்சயம். "சுடிஸூஸூபி" இந்த்ரியங்களுக்கு அகப்படாமென்று அசேத கங்களுக்குள்ள இந்த்ரியகோசாத்வத்தைத் தவிர்க்கையால் அதற்கு ஸஜாதீயமான ப்ரதானமே சொல்லிற்றாகவேணும். "சுடிஸூஸூபிமூணகொயபெடிபுரெக்து" பரமானவ்வா க்ருதத்தைக்காட்டிலும் பரானவன் என்கையாலே மூலப்ரக்ருதிக்குப் பரனாய் அதற்கு அவிஷ்டாதாவான ஜீவன், ப்ரதிபாதிதனாகவேண்டும் என்ற பூர்வபக்தம்.

* இருப்பிடம் சூதாரம், இருக்கிற வது ஆதேயமெனப்படும் - அவ்விரண்டும். கிணையும் அதில் உட்கார்த்த பகதியும்போல் ஒன்றாகமாட்டாது.

மேல்வாய்ப்பத்தில், “யஸ்யவ-ஜஸ்யவ-விசு” என்றும், “தஸ்யுரபெத ஐஹநா ரோவஹைவஜாபதெ” என்றும், காண்ப்பதற்காகச் சொல்லப்பட்ட வஸ்துவம் “ஸக்ஷராஹுராக்வரூ:” என்கிற வஸ்துவம் ஸர்வத்தையும் மறியவல்லது ஸகல ஜகத்துக்கும் காரணமானது. என்று சொல்லுகையால் அக்ருணங்கள் ஜீவனுக்கும் ப்ரக்ருதிக்கும் சேராமையால் அவ்விரண்டு வாக்கியங்களிலும் அக்ருணங்களை யுடைய பரமர்த்தமாவே சொல்லப்பட்டான் என்று வித்தாந்தம். ௧௪

ஸூ. ௫௫. விஸெஷணமஹவ்யவபெஸாஹுரானுமதாரள.

(ஸ - ரா - வு.) விஸெஷணமஹவ்யவபெஸாஹுரானு - (“கவலி நுஹமவொவிஜாபதெ ஐஹவஸ்யவிஜாதஹவதி” எனையறிந்தால் இதெல்லாம் மறிந்ததாகுமோ என்று) விசேஷிக்கையாலும், (“ஸக்ஷராஹுராக்வரூ:” என்று ப்ரக்ருதியைக்காட்டிலும் பரான ஜீவனைக் காட்டிலும் பரன் என்று ஜீவனைக்காட்டிலும்) பேதம் சொல்லுகையாலும், உதாரள - ஜீவனும் ப்ரக்ருதியும், ௨ - இந்தவாக்யங்களுக்கு அர்த்தமாகமாட்டா. ௫௫

(ஸ - ரா - ஹ.) காரணமான ம்ருத்பிண்டத்தை யறிந்தால் அதிலின்று முண்டான கலசசராவதிகள் அறிந்தனவாக இருப்போலே அத்ருஸ்யமென்று சொல்லப்பட்ட வஸ்துவையறிந்தால் ஸமஸ்தமும் அறிந்ததாகுமென்று சொல்லிற்று. இப்படி, கலசாதிகளுக்கு ம்ருத்பிண்டம்போல் ஸமஸ்த ஜகத்துக்கும் அத்ருஸ்யமாகச் சொல்லப்பட்ட வஸ்து காரணம் என்று விசேஷித்துச் சொல்லுகையால் அவ்வாக்யம் ஸகல ஜகத்காரணமான பரமபுருஷனையே சொல்லவேண்டுமே யொழிய ஸகல ஜகத்காரணமல்லாத மூலப்ரக்ருதியைச் சொல்லாது. ஸக்ஷரம் என்றால் மூலப்ரக்ருதி; “வரூ:” என்று அதைக்காட்டிலும் பரான ஜீவனைச் சொல்லுகிறது; “வரூ:” என்று அவனைக்காட்டிலும் பரன் என்று சொல்லுகையாலே ஜீவனைக்காட்டிலும் பரான பரமபுருஷனை அவ்வாக்யத்தில் சொல்லப்பட்டவனென்று அங்கீகரிக்க வேண்டும். ௧௫

ஸூ. ௫௬. ரூவொவநூலாது.

(ஸ - ரா - வு - ஹ.) ரூவொவநூலாது - (சுழிக்குழிபூ) இத்தயாதி வாக்யம் அத்ருஸ்யமாகச் சொல்லப்பட்டவனுக்கு ஸகலஜகத்தை யும்) சரீரமாகச் சொல்லுகையாலும் இவன் பரமர்த்தமாவே யாகவேண்டும்.

சுயி. ௧௭. ஸூ. ௫௭. வெஸாநர ஸாயாரணஸவவிஸெஷாக்

(ஸ - ரா - வு.) ஸாயாரணஸவவிஸெஷாக் - அகநி, அகக்கிக்கு அதிஷ்டானதேவதை, ஜடராகநி, பரமர்த்தா, இவைகளில் ஸாதாரணமான (இவைகளுக்கு வாசகமான) வைஸ்வானரசபதத்தைப் பரமர்த்தாவுக்கேயுள்ள குணங்களாலே விசேஷிக்கையாலே, வெஸாநரஃ - வைஸ்வானரென்று சொல்லப்பட்டவன், (பரமர்த்தா.) ௫௭.

(ஸ - ஹ.) “யஸ்யவதெவஸ்யாபெஸாஹுரானு ரிவிவிராத்நாதாநவெஸாநரஃ” என்கிற விடத்தில் வைஸ்வானர பதத்திற்கு அர்த்தம் ஜட

ராக்கியா, அக்ரிதேவதையா, அக்ரியா, அல்லது பரமாத்மாவா என்கிற ஸம்சயத்தில் புருஷனுடைய சரீரத்திற்குள் இருக்கிறதென்று சொன்னபடியால் இது ஜடராக்கியே யாகவேணும். அல்லது முதல் மூன்றிலும் அந்தந்த ப்ரகரணங்களில் வைச்வநர பதப்ரயோகம் காண்கையாலே அம்மூன்றி லேதாவதொன்றாகவேண்டும். அல்பபரி மாணமுடையவனாகச் சொல்லியிருக்கிறபடியால் பரமாத்மா காகமாட்டான் என்று சொன்ன பூர்வபக்ஷத்தினை - இப்ப்ரகரணத்தில் இந்த வைச்வநரனுக்கு த்யுலோகம் முதலியவைகளை சிரஸ்ஸு முதலிய அவயவங்களாகச் சொல்லியிருக்கிறது. ஜகத் ஸ்வரூபியாகிய பரமாத்மாவுக்கு அதிலேக தேசமாகிய ஒவ்வொன்று ஒவ்வொரு அவயவமாகலாம். மற்ற முதல் மூன்றுக்கும் ஸம்பவியூ தாகையாலும், உபக்ரமத்தில் “கொநசூத்ராகிஸ்யஹ” என்று ஆத்மா எது, ப்ரஹ்மம் எது என்று கேட்டிருக்கிறபடியாலும் அதற்குத்தரமாகச் சொல்லப்பட்ட வைச்வநரன் ஆத்மாவாகிய பர ப்ரஹ்மமே யாகவேண்டும். இந்த லக்ஷணங்களில்லாத மற்றவையாசமாட்டாவென்று நிரஸிக்கிறார்.

டு௭.

(ஸா-ஹ.) “சூத்ராநெவ்வெவ்வொஸாநஸம்ஸ்ய த்யுயெயுஷி” இந்த யாதி “சுலிலிவாநஜாதாநாவெஸாநஸம்ஸ்ய” என்கிற ஸம்சயம் இந்த அதிகரணத்திற்கு விஷயம். இவ்வு வைச்வநர சப்தத்திற்கு அர்த்தம் பரமாத்மா வென்று நிர்ஸயிக்கலாமா கூடாதா என்று ஸம்சயம். வைச்வநர னென்று அக்கிக்கும் அக்ரிதேவதைக்கும், ஜடராக்கிக்கும், பரமபுருஷனுக்கும் பேராக வேதங்களில் வழங்குகிறது. இந்நாலுக்கும் இப் ப்ரகரணத்தில் லக்ஷணமும் காண்கிறது. ஆகையால் நிர்ஸயிக்கக்கூடாதென்று பூர்வபக்ஷம்—“கொநசூத்ராகிஸ்யஹ” ஜீவாத்மாக்களான நமக்கு ஆத்மா ஆ? ப்ரஹ்மம் என்கிற தெது! என்று ஆரம்பித்து மேல்வாக்கியங்களில் “சூத்ராநெவ்வொஸாநஸம்” என்று, ப்ரஹ்ம சப்தம் சொல்லவேண்டும் ஸ்தானத்தில் வைச்வநர சப்தம் சொல்லுகையாலும், அந்த வைச்வநரன் ஜீவாத்மாவுக்கும் அத்தராத்மாவென்று சொல்லுகையாலும் ப்ரஹ்ம சப்தத்தினால் சொல்லப்பட்ட ஸகலாந்தர்யாமியான பரமாத்மாவே வைச்வநர சப்தத்திற்கு அர்த்தமென்று நிர்ஸயிக்கலாமென்று வித்தாந்தம்.

டு௭

ஸூ. டுஅ. ஸுர ஸுரணந்நுஜா நாவூஷிதி.

(ஸ - ஸா - ஹ.) உதி - இவ்விதமாக, (வைச்வநரனுக்கு அவயவமாக) ஸுர ஸுரணஸு - தோற்றுகிற (ஆகாசாதிகளின் ரூபம்), சுமூஜாநஸு - (வைச்வநரன் பரமாத்மா என்னுமதில்) தோதுவாக, ஸுராஸு-ஆகும். டுஅ.

(ஸ-ஸா-ஹ.) “அஜ்ஜாஸிஸிஸா” என்று தொடங்கி ஆகாசம் முதல் பூமி பர்யந்தமாயுள்ள ஸகல பதார்த்தங்களையும் இந்த வைச்வநரனுக்கு சிரஸ்ஸு முதலிய அவயவங்களாகச் சொல்லியிருக்கையால், இவ்விதமான ரூபம் மற்றவைகளுக்குக் கூடாமையால் வைச்வநரன் பரமாத்மா என்பது வித்தம்.

டுஅ.

ஸூ. டுசு. ஸவாஹிஸு ஜாஹி ஸு திஷாநாஹுநதிவெந் தயாடிஷிஷுஹவெஸாடிஸம்ஸவாஹுஸாஷிவிவெநஸ்யீயதெ.

(ஸ - ஸா - ஹ.) ஸவாஹிஸு - (வைச்வநரசப்தத்தோடு ஸமாகாதிகரணமான) அக்ரிசப்தம் முதலியவைகளினாலும், சுஹி - சரீரத்திற்குள், ஸு திஷாநாஹு - இருப்பதாகச் சொல்லுகையாலும், ஸ - ஸவஸ்

வாரன் பரமாத்மாவன்று, உதிவெகி-என்றால், கபா-அப்படி, டி-ஹி-
வெசாசு. உபாஸகம் சொல்லுகையாலும் (ஜடாக்கி சரீரகனாகப் பா
மாத்மாவை உபாஸிக்கவேண்டுமென்கைக்காக அப்படிச் சொல்லுகையா
லும்), சுலம்ஹவாகி - ஜடாக்கிக்கு ஆகாசாதிகள் அவயவங்களாகக்கூடா
மாய்நிலும், ந : வைச்வரநன் பரமாத்மாவன்றென்று சொல்லக்கூடாது.
வநந்ஸ - இந்த வைச்வரநனை, வாரூஷஸுவிவ - புருஷனென்றும்,
சுய்யகெவ - அத்தயகம் பண்ணுகிறார்கள் (சொல்லுகிறார்கள்) ருக்.

(ஸ-ரா-ஹ.) ; சுநிவெபுராநா : ” என்று வைச்வரநன் அக்கியெ
ன்று சொல்லுகையாலும், “ஹுடிபமாஹுபகது : டெநாநாமாரபுவ
யம், சுலூபாஹவநீய : ” என்று ஹருதயம் முதலிய இடங்களிலுள்ள இந்த
அக்கிக்கு *தரோதாக்கிஸ்வரூபம் சொல்லுகையாலும் சரீரத்திற்குள் இருக்கிறதென்
று சொல்லுகையாலும், இந்த விஸேஷணங்களைமுடைய வைச்வரநன் ஜடாக்கி
யே என்று நிர்ஸயிக்க வேண்டுகையாலே இவன் பரமாத்மா அன்றென்று பூர்வப
கூதம். — பரமாத்மாவை ஜடாக்கிசரீரகனாக உபாஸிக்கவேண்டுமென்கைக்காக ஜட
ராக்கி ஸக்ஷணங்களைக்கொண்டு வைச்வரநனாகிய பரமாத்மாவைச் சொல்லிற்று,
வெறும் ஜடாக்கியையே சொல்லும் பகூத்தில் அதற்கு மேல்வாக்கடங்களிற் சொல்
லியபடி ஆகாசம் முதலியவை அவயவங்களாகக்கூடாது. : சுநிவெபுராந
ரொயதுராஷ : ” என்று இந்த வைச்வரநன் புருஷனென்று சொல்லிற்று,
புருஷனென்று பரமாத்மாவுக்கே நாமமாகப் புருஷஸுத்தாதிகளில் ப்ரஸித்தமா யி
ருக்கிறது, ஆக இந்த ஹேதங்களினால் வைச்வரநன் பரமாத்மாவென்றே நிர்ஸயிக்
கப்படும் என்று வித்தாந்தம். ருக்.

ஸு. சு. சுதவனவ நடுவகாஹுதகன.

(ஸ - ரா - ப - ஹ.) சுதவனவ - இந்த கீழ்ச்சொன்ன † ஹேதகக்
களினாலேயே, வெவகா - அகந்திதேவதையும், ஹுதக - பஞ்சபூதங்க
ளிற்சேர்ந்த அக்தியும், உ - வைச்வரநரசப்தத்திற்கு அர்த்தமன்று. சு.

ஸு - சு. ஸாக்ஷாடிவபுவிவொய்வெஜிநி :

(ஸ-ரா-ப) ஸாக்ஷாடிவபு - ஸாக்ஷாத்தாகவும், சுவிவொயபு - பர
மாத்மாவைச் சொல்லுகையில் விவோதமில்லாமையை, வெஜிநி - ஹ
மிதி என்கிற ஆசார்யர் சொல்லுகிறார். சு

* தரோதாக்கிளாவன - கார்ஹபத்ய ஆஹவநீய தக்ஷிணாக்கிளென்ற பேரு
ள்ள மூவகையான அக்கிகள்.

† ஓரதிகாரியினிடத்தில் கார்யம் சொள்ளப்போகையில் அவனுடைய நிஜரூப
மிருக்க அவ்வதிகாரத்தி லிருக்கும்போதுள்ள ரூபங்களைச்சொல்லிப் புகழ்ந்த அதக்
குத்தக்க பலம் பெறுமாபோலே இங்கும் காண்பது.

‡ கீழ்ச்சொன்ன ஹேதங்களாவன : புருஷனென்றும், ஆகாசாதிகளை அவய
வங்களாக உடையவனென்றும் சொல்லுகை. ப்ரஹ்ம சப்தம் சொல்லவேண்டுமிட
த்தில் வைஸ்வரநரபதம் சொல்லுகை.

(ஸ-ஹ.) மே ஐம்பத்தொன்பதாவது ஸூத்தர்திற், பரமாத்மாவை ஐடராக்கி ஸ்வரூபமாகவாவது, அல்லது ஐடராக்கி ரூபபாதிவிசிஷ்ட ஸ்வரூபத்தைப் பரமாத்மா வாகவாவது உபாஸிக்கவேண்டுமென்கைக்காக வைச்வநர சப்தவாச்யனான பரமா த்மாவுக்கு ஐடராக்கிலக்கூணம் சொல்லிற்றென்று சொன்னார். இதில், ஐடராக்கிக்கு லக்கூணமாவது “பொயபிதீபுராவஷ” என்று சரீரத்திற்குள் இருக்கிற னென்று சொன்னது. உள்ளே இருக்கையாவது மத்பஸ்தரூபிருக்கை; அதாவது - ஸாக்ஷியாயிருக்கை. அது ஸாக்ஷிஸ்வரூபியாகிய பரமாத்மாவுக்கே எம்பவிற்கும். இதுக்கு இப்படி யர்த்தமென்று நிச்சயித்தபின்பு மற்ற பதங்களுக்கும் இதுக்கொருண மாக அர்த்தம் சொல்லவேண்டும் என்று ஐஜமிநி சொல்லுகிறதென்றது. சுரு.

(ஸா-ஹ.) வ்யாஸபகவான், அக்ரிபதத்திற்கு அக்ரிதியை சரீரமாக உடைய பர மாத்மாவென்று சரீரத்வாரா பரமாத்மாவை அர்த்தமாகச் சொன்னார். அப்படி சொ ல்லுகையன்றிகே * ஸாக்ஷாத்மாவே பரமாத்மாவை அர்த்தமாகச் சொல்லலாம், அதெப்படியெனில், வைச்வநர பதத்திற்கு ஸகல மதுஷ்யர்களுக்கும் நியமிக்கிற வன் வந்திற அவயவார்த்தத்தைக்கொண்டு பரமாத்மா அர்த்தமென்று ஸ்வீகரிப்பது போல், அக்ரி சப்தத்திற்கும் முன்புள்ள தேசத்தை, அதாவது - ஊர்த்வலோகத்தை அடைவிப்பிக்கிறவன் வந்திற அவயவார்த்தத்தைக்கொண்டு சொல்லலாம் என்று ஐஜமிநிமதம். சுரு.

ஸூ - சுரு. சுவிவ்யுதெரித ஸாஸ்யம்

(ஸா-ஹ.) சுவிவ்யுதெ:-(உபாஸகனுக்குமருள்ஸில்) விஷயமாகை க்காக, (பரமபுருஷனை ஆகாசாத் ப்ரதேசத்தளவாக அளவிட்டுச் சொல்லி ற்று), ஐதி - என்று, ஸாஸ்யம். ஆஸ்மாத்யரென்கிற ஆசார்யர் சொல் லுகிறார்.

(ஸ-ஹ.) ஆனால் “பூரெஸோத” என்று அல்பரிமாணமுள்ளவனாகச் சொல்லுவானென்னென்னில், - உபாஸகம் செய்கிறவர்களுக்கு அவர்களுடைய ஹ்ருதயத்தில் அவ்விதமாகக்காண்கையால் அப்படிச் சொல்லிற்றென்று ஆஸ்மாத்யா சொன்னார். சுரு.

(ஸா-ஹ.) “சுவிவிபாநஸு” அளவிந்தவன், என்று சொல்லப்பட்ட பரமபுரு ஷனை “யவெஸுதெரிவம் பூரெஸோத” என்று * பரிச்சின்னமாகச்சொ ல்லுகை எப்படி கூடுமென்னில், - பரமாத்மா அபரிச்சிந்னனிலும் அந்த ஸ்வரூபம் உபாஸகனுடைய புத்திக்கு விஷயமாகைக்காக இப்படி அளவிட்டுச் சொல்லிற்றெ ன்று கருத்து.

ஸூ - சுரு. சுநுஸ்யுதெவ்யாடிநி:

* பக்ஷம் என்றால் சேற்றில் உண்டானதென்றத்தம். ஆயினும் அந்த பதம் தவிர முதலியவைகளைச் சொல்லாது - இப்பக்ஷம் ஆயிரம்பொன் விலையுள்ள தெ ன்றால் நாமரைக்கு அந்தனை விலை தகாததாய்கையால் அப்போது சேற்றிலுண்டான மாணிக்கத்தையே சொல்லும் அதுபோல் இங்கும் ஆகாசத்தினை அவயவமாக உடைய அக்ரி பரமாத்மாவாகவான் என்று சொன்னார்.

* அளவுள்ளதாக.

(ஸ்-ரா-வ.) சுநு-வ்யுதெ-உபாஸகம் செய்கைக்காக (ஆகாசாதி களை அவயவங்களாகச் சொல்லிற்றென்று) வாடி-வாடி என்கிற ஆ சார்யர் சொன்னார்.

கஉ.

(ஸ்-ஹ.) அப்பரிமாணமாகிய ஹருதயத்திலிருக்கிற மனங்களுள் தயானிக்கப் படுகிறபடியால் அதனை அப்பரிமாண முடையவனாகச் சொல்லிற் றென்று பாதரி என்கிறரிஷ்சொன்னார்.

கஉ.

(ரா-ஹ.) ஆகாசநிப்ருதிவீபர்யத்தமான பதார்த்தங்களைப் பரமாத்மாவுக்கு அவயவமாகச் சொல்லுவானென்னென்னில்,—மோக்ஷார்த்தமாக இப்படி உபாஸி க்கவேண்டு மென்கைக்காக அந்த பதார்த்தங்களை பரமாத்மாவுக்கு சிரஸ்ஸு முதல் பாதபர்யத்தமான தேஹாவயவங்களாகச் சொல்லிற்றென்று தாற்பர்யம்.

கஉ.

ஸூ - சுச. ஸ்வவதெரிதிவெஜிநிவ்யூபாஹிடிஸுபுயதி.

(ஸ்-ரா-வ.) ஸ்வவதெ-ப்ராணஹுதிக்கு அக்நிஹோத்ராத்வஸித் யர்த்தம், (உபாஸகனுடைய ஹருதயம் முதலிய அவயவங்களை கார்ஹபத் யம் முதலிய அக்நி ஸ்வரூபங்களாகக் கல்பித்திருக்கிறது), உதி - என்று, வெஜிநி: - ஜெமிநி என்கிற ஆசார்யர் சொன்னார். உபாஹி - அப்படி யே, டுஸுபுயதி- (ஸ்ருதி) காண்பிக்கிறது.

கச.

(ஸ்-ஹ.) இந்த உபாஸகன் தன்னுடைய சிரஸ்ஸு முதலிய அவயவங்களை, பர மாத்மாவுக்கு சிரஸ்ஸு முதலிய அவயவங்களாகச் சொல்லப்பட்ட த்யுலோகம் முத லியவைகளாக த்யானிக்கவேண்டுமென்று சொல்லுகையாலே, உபாஸகனுடைய சரீ ரபரிமாணத்தைப்பற்றி பரமாத்மாவை அப்பரிமாணென்று சொல்லிற்றென்று ஹஜமிநி சொன்னார்.

கச.

(ரா-ஹ.) “ உரொவெடிவெ-டூரிநிஸஹி-டி” என்ற உபாஸகனுடைய மார்பு முதலிய அவயவங்களை * வேதி முதலிய அக்நிஹோத்ரோப கரணங்களாகச் சொல்லுக்கைப் ப்ரயோஜமென்னென்னில்,—வைச்வானராவியைக்கு, உபா ஸகன் தன்னுடைய சரீராவயவங்களை அக்நிஹோத்ரோப கரணங்களாக நினைத்து அதில் ப்ராணஹுதியை ஹோமம் செய்கிறதாக நினைக்கை அங்கமாகையாலே அந்த அங்கத்தை விவரித்து “ சுடியவனவம் விஹாநநிவெஹா-து-ஜெ-வெஹாதி ” என்று இந்த ஸ்ருதியும், உபாஸகன் தான்செய்கிற ப்ராணஹுதியை அக்நிஹோத்ர மாக நினைக்கவேண்டுமென்று சொல்லுகிறது. இங்கு அந்தந்த ஆசார்யர்கள் சொன் னார்களென்பது இவ்வர்த்தம் ப்ரமாணமென்கைக்காக.

கச.

ஸூ. சுரு. சூரிநனிடெவநிவ்யிநு.

(ஸ்-ரா-வ.) வநநு - இந்த வைச்வானரனை, சுவ்யிநு-இந்த உபாஸ கனுடைய சரீரத்தில், சூரிநனி - (ப்ராணஹுதி வேளைபில்) அதுஸந்திக் கச் சொல்லுகின்றன.

கரு.

(ஸ்-ஹ.) ஜபாலோபநிஷத்திலும் பூரமாத்மாவைக் கீழ்ச்சொன்னபடி த்யா னிக்கவேண்டுமென்று சொல்லியிருக்கிறது. ஆகையால் இங்கு வைச்வானரென்று சொல்லப்பட்டவன் பரமாத்மாவென்று வித்தார்த்தம்.

கரு.

(ஸா. ஹா.) “தவ்யஹ்வாவணதவ்யா தநொவெ ஸூநாஸ்யுதி
வெஷ்டவஸு-தெஜா:” இத்தாதி வாக்யங்கள், வைச்வாநரோபாஸகன் தன்
னுடைய சிரஸ்ஸு முதல் பாதபர்யந்தமான அவயவங்களை ‘வைச்வாநரனுக்கு
அவயவங்களாகச் சொல்லப்பட்ட ஆகாசம் பூமிபர்யந்தங்களாக அறஸந்தித்தக்
கொண்டு ப்ராணாஹுதியாகிற அக்ஷிஹோத்ரத்தினால் வைச்வாநரனை ஆராதிக்கவே
ண்டுமென்று சொல்லுகிறது. ஆகையால் வைச்வாநரன் பரமாத்மாவென்று ஸித்தம்.

2 - வது பாதம் ஸம்பூர்ணம்.

மூன்றாவது பாதம்.

சுயி-கஅ. ஸூ. சுசு. ௧௭-ஹா. ௭-அயதநஃஸூஸாஸாஸி.

(ஸ-ஸா-ஹா.) ஸூஸாஸாஸி - தனக்கு (பரமாத்மாவுக்கு) அஸாதார
ணமாகிய சப்தத்தைக்கொண்டு சொல்லுகையால் ௧௭-ஹா. ௭-அயதநஃ
ஸூஸாஸாஸி - பூலோகம் முதலியவைகளுக்கு ஆதாரமாகச் சொல்லப்ப
ட்டவன் (பரமாத்மா). சுசு.

(ஸ-ஹா.) “யவ்யிநுஷுஸ்யுயிவீவாஹுரிஷுஷொதம் ஃநஸூஹவ்யா
வெஸ்யஸாவெஷ்டி தவெஷ்டவகம் ஜாநயாதாநதேநா வாபொவீஸுஹ
ய அபி தவெஷ்டிஷுஷொதம்” என்கிற வாக்யத்திற்கு, எந்த வஸ்துவில், பூமி
யும் அந்தரிஷுஷொதமும் ப்ராணன்ருடனும் மற்றும் ஜீவன் முதலிய ஸகல வஸ்து
க்களுடனும் கொக்கப்பட்டிருக்கிறதோ, அந்த ஆத்மாவாகிய வஸ்து ஒன்றையே
அறியுங்கோள். மற்றைப்பேச்சை விடுங்கோள். இது மோக்ஷத்திற்கு ஸேத-அணை-
அதாவது - மோக்ஷத்தை அடைவிப்பிக்கிறது என்றத்தம். பூமி முதலானவைகளு
க்கு ஆதாரமாகிய வஸ்துவை யறியென்று தாத்பர்யம்.—இவ்வாக்யத்தில், அப்படி
ஸகல வஸ்துக்களுக்கு மாதாரமாகச் சொல்லப்பட்டது. ப்ரஹ்மமா, அல்லது வேறொ
ன்ற என்னில்,—இதை ஸேதவென்று சொல்லிற்ற, ஸேதவாவது அணை. அது
இக்களையிலிருந்து அக்களைக்குத் தாண்டிப்போக ஸாதகமாயிருக்கும். ப்ரஹ்ம மெ
ன்பது, ஸம்ஸாரமாகிய இக்களையில் நின்று ஸேதவழியாய்ப்போய் அடையத்தக்க
அக்களையிலுள்ள வஸ்து. வழியிலுள்ள அணையும், அணைக்கப்புகும் அக்களையிலுள்ள
வஸ்துவும் ஒன்றாகமட்டாது. ஆகையால் இங்கு சொல்லப்பட்டது ப்ரஹ்மமன்று.
மற்றது ஏதவாக்கட்டுமென்னில், பாணைட்டி முதலியவைகளுக்கு ஆதாரம் அவற்று
க்குக் காரணமாகிய மண் ஆகிறத்போல், பூமிமுதலிய காரியவஸ்துக்களுக்கு ஆதார
மாகச் சொல்லப்பட்டன - அவற்றுக்குக் காரணமாகிய ஸாங்க்யர்கள் சொல்லுகிற
மூலப்ரக்ருதி யாகவேண்டும், அல்லது வாயுவை எல்லாவற்றிற்கும் ஆதாரமாகச்
சொல்லியிருக்கையால் வாயுவாவது ஆகவேண்டும், அல்லது - பூமி முதலியவை
ஜீவர்களால் தங்கள் தங்கள் புண்ணியபாபங்களுக்குத்தக்கபடி அறுபவிக்கத்தக்கவை
யாகையால், அறுபவிக்கிற ஜீவர்களாவது அவற்றுக்கு ஆதாரமாகவேண்டும். இம்மு
ன்றையும் காட்டிப் வேறாகிய ப்ரஹ்மம் ஆகக்கூடாதென்கிற பூர்வபக்ஷத்தை—பூமி
முதலியவற்றிற்கு ஆதாரமாகச் சொல்லப்பட்ட வஸ்துவை “ஆத்மா” என்று இவ்
வாக்யத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. மூலப்ரக்ருதியும் வாயுவும் ஜடமாகையால் ஆத்
மாவாகமட்டாது. ஆகையால் ஸ்வயம்ப்ரகாசமாகிய ஆத்மாவான ப்ரஹ்மமே இவ்

கு ஸகலத்துக்கும் ஆதாரமாகச் சொல்லப்பட்டது. ‘ஸூதாபதநா:’ என்று வேரிடங்களிலும் இந்தப் ப்ரஹ்மத்தையே ஸகலத்துக்கும் ஆதாரமாகச் சொல்லியிருக்கையால் அத்தையே இங்கும் அர்த்தமாக ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியது நியர்யமாயிருக்கிறது. காணப்படுகிற ஸர்வமும் ப்ரஹ்மம் என்று சொன்னதின்பேரில், ஒருமரம் வேராயும் கிணியாயும் அடியாயும் நரநாரூபமாயிருப்பதுபோல், ப்ரஹ்மமும் தேவனென்றும் மறுஷ்பனென்றும் இப்படி நாரூபமாயிருக்குமென்று தோற்றுகையாலே இப்படி நாரூபமாகிய ப்ரஹ்மஸ்வரூபமே அறியத்தக்கதாக வேதாந்தங்களில் சொல்லிற்றென்கிற ப்ரமத்தைப் போக்குகைக்காக, ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தை தேவன் மறுஷ்யன் முதலாகிய நாரூபமுள்ளதாக அறிகை, ஸம்ஸாரத்திற்குக் காரணம், மோக்ஷத்திற்கு விரோதி யாகையால் அந்த நாரூபத்தைவிட்டு அந்த ரூபங்களுக்குக் காரணமாகிய ஸர்சிதாகந்த ரூபமான அத்தைத் ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தையே மோக்ஷத்தை அடைய நினைக்கிறவன் அறியக்கடவன் என்று இவ்வாக்யம் சொல்லுகிறது. தேவதத்தன் நிற்கும் ஆஸகத்தை யெடுத்துவாவென்றால் தேவதத்தனைவிட்டு அந்த ஆஸகத்தை மாத்திரம் எடுத்துவருவதுபோல் பூமி முதலியவற்றுக்கு ஆதாரமாகிய ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தை வறியென்றால் அவற்றைவிட்டு ப்ரஹ்மஸ்வரூபமே அறியத்தக்கதாகச் சொல்லிற்றென்று இவ்வாக்யத்தின் கருத்து. இங்கு ஸேதுவென்று சொன்னதும்-ஸேதுபதத்திற்கு தரிக்கை, அதாவது-ஆதாரம் அர்த்தம்; அதுவும் ப்ரஹ்மத்திற்கு கொக்கும் ஆகையால் இவ்வாக்யத்தில் சொல்லப்பட்டது ப்ரஹ்மமேயென்று நிரஸகம் செய்கிறார்.

சுக.

(நா.ஹ.) இந்த அதிகாரணத்திற்கு, ‘‘யவ்விநுஷுளஃ ப்யுயிவீவாணரிஷு ரொதஃநவ்ஸுஹ ப்ராடுனெஸு ஸடுவெஷுஷுடுடுவெகஞாநபாதுநபி ந்யாவாவாவிஸு-ஹு கடுதடுவெஷுஷுடுவெக-ஃ’’ என்கிறத விஷயவாக்யம்-இதில் பூம்யந்தரிஷுஷுலோகங்களுக்கு ஆதாரமாகச் சொல்லப்பட்டவன்ஜீவனா, பரமாத்மாவானது ஸம்சயம்.—இங்கு இவனைமஸ்ஸுப்ராணன் முதலியவைகளுக்கு ஆதாரமாகச் சொல்லியிருக்கிறபடியால் ‘‘ஹ்ராடுனெஸுஷுடுவெக-ஃ’’ என்று பரமாத்மாவுக்கு மஸ்ஸு-ம் ப்ராணனும் இவ்வேயென்றிருக்கிறபடியால் இவன் ஜீவனென்று பூர்வபக்ஷம்.—‘‘கடுதடுவெஷுஷுடுவெக-ஃ’’ என்று அணியானது இக்களையிலிருந்து அக்களையை அடைகைக்கு ஸாதநமாயிருப்பதுபோல் இவன் ஸம்ஸாரத்திலிருந்து மோக்ஷத்தை யடைகைக்கு ஸாதநமாயிருக்கிறானென்று சொல்லியிருக்கையாலும் ‘‘சூதா’’ என்று தான் நியந்தாவாய் எல்லாவற்றிலும் வ்யாபிக்கிறானென்று சொல்லுகையால் இக்குணங்கள் ஜீவனுக்கெல்லாமைமால் இப்படி சொல்லப்பட்டவன் பரமாத்மா. ஸகல ஜகத்துக்கும் ஆதாரமானவன் மஸ்ஸு- முதலியவைகளுக்கும் ஆதாரமாகக் குறையிலலை. இங்கு * கர்மாதிசமான ஆதாரம் சொல்லவில்லை; அகரம் உப்யானு ஈஸ்வரன் தன் ஸங்கல்பத்தினால் ஸகலத்தையும் தரிக்கிறானென்று சொல்லிற்று. என்று ஸித்தாந்தம்.

சுக.

ஸ.சி. ச.எ. ௧-தொவவ்யவ்யவ்யவெடிஸாஹு.

(ஸ-நா-வ.) ௧-தொவவ்யவ்யவ்யவெடிஸாஹு (இவனை) முத்தனுக்கு ப்ராப்பனாகச் சொல்லுகையாலும், (இவன்) பரமாத்மா. ச.எ.

* கர்மாதிசமாக ஆதாரமாகையாவது-முன்னும்களில் பண்ணிய புண்பாபங்களின் பிலமான ஸுகதக்கங்களை யதுபவிக்கைக்கு ப்ராணன் முதலியவற்றை ஸாதகமாகக் கொள்ளுகை.

55.

46.

म. २ (७)

கா.டி.

* எல்லா மதிந்தவன்.

பாதி. அக். வெவ்வு மயமொருது.

(1997-98-ஆம் ஆண்டு) வங்கியை வளப்படுத்தும் - (ஜவகர் கார்ட்டு) திட்டம்
 (இ) பித்தா கச்சொல்லு கையாலும், (இவ்வாறு மாற்றம்) க.க.

(ஸ் - ஹா.) இங்கு அந்த “ஆத்மாவை” அறியுங்கோள் என்று அறியவேண்டும் வஸ்துவாகிய ஆதாரத்தை “ஆத்மாவை” என்று இரண்டாம் வேற்றுமையாலும், அதி கிற ஜீவர்களை “அறியுங்கோள்” என்று முதல் வேற்றுமையாலும் சொல்லுகையாலே, அதாவது - ஜீவனை ஜ்ஞாநத்திற்கு ஆபராயமாகவும், ஆத்மாவை அந்த ஜ்ஞாநத்திற்கு விஷயமாகவும், பூமி முதலியவற்றுக்கு ஆதாரமாகிய வஸ்துவைக்காட்டிலும் ஜீவனை வேறாகச் சொல்லுகையாலே இவன் ஜீவனன்று.

சு.க.

(நா-ஊ.) ‘கந்தியாபொலத்திஹுரே ந: ஜஷ்டயபாவஸ்ய
கருத்யஸ்ய’ என்ற ப்ரக்ருதி பரவசனம் மோஹித்துக்கிடக்கிற ஜீவன், தன்னைக்காட்டிலும் பிங்களம் அகர்மவ்யயிரூக்கிற பரமாத்மாவையும் அவனுடைய மாஹாத்மயத்தையும் எப்பொழுது அறிகிறானோ, அப்போது சோகமோஹத்தை விடுகிறான் என்று இவனை ஜீவனைக்காட்டிலும் பிங்கமாசச் சொல்லி யிருக்கையாலே இவன் பரமாத்மா.

ഡി. എ. വ. കുറുപ്പാസ്.

(ஸ-நா-உ.) வு கரணாக-இது பரமாத்மாவை ப்ரதிபாதிக்கிற ப்ர
கரணமாகையாலே, (இங்கு சொல்லப்பட்டவன் ஜீவனன்று) எந்.

(ஸ-ஸா-ஹ.) இது ஜீவனைச் சொல்லுகிற ப்ரகாசமன்று, ப்ரஹ்மத்தைச் சொல்லுகிற ப்ரகாசம். ஆகையால் இப் ப்ரகாசத்தில் சொல்லப்பட்டவன் ஜீவனாகமாட்டான். எ0.

வாசி. எக. ஸ்ரீ திருநாவுரான்.

(ஸ-ஸா-வ.) ஸ்ரீதேநாஸாஸ - (ஒருவனுக்கு) உத்தமமான இரூபையும்; (மற்றொருவனுக்கு அவனிருப்பினிக்கு) கர்ம பலபோதையும் சொல்லுகையாலும், (ஜீவனைக்காட்டிலும் பரமாத்மா பிங்கனென்று தோற்றுகையாலே இங்கு சொல்லப்பட்டவன் ஜீவனாக மாட்டான்).

(ஸ்-மா.) மேலும் சூழி முதலியவற்றுக்கு ஆதாரமாகிய வஸ்துவ புண்யபாப பவமாகிய ஸுகதுக்கங்களை யதாவதியாமல் உதரவீரநாயகிருன்னென்றும், ஜீவனை, ஸுகதுக்கங்களை யதாவதிக்கிருன்னென்றும் சொல்லுகையாலே ஸுகதுக்கங்களை யுடைய ஜீவன் எப்போதும் ஸுகதுக்கங்களற்ற வஸ்தவாகமாட்டான் ஆகையால் இங்குச் சொல்லப்பட்டவன் ஜீவனுமன்று, மூலபராக்ருதியுமன்று, வாயுவுமன்று, பரஹ்மமே சொல்லப்பட்டதென்று வித்தாந்தம்.

(ரு-ஊ.) “தொபாநமல்விவலுஸாதிசுநஸநமெராகவிவர
கஸ்ரீதி” அவ்விருகரி லொருவன் கரம்பலத்தை புயிக்குறின், மற்றவன் அதில்வாதவ
ருய்விளக்குகிறான் என்று ஜீவனுக்கும் பாழாத்திவுக்கும் பேதம் சொல்லுகையா
லே, இங்கே மோகூ ஹேதலாகச் செல்லப்பட்டவன் ஜீவனாகமாட்டான் என.

கூடி, ககூ, லூ-எஉ, ஹிஜிஸூங் லாடிடியூ-வெடியாடி.

(ஸ - லு.) ஸம்புலாபாடிய - ப்ராணனைக்காட்டிலும் மேலாக, உவபெஸாக - சொல்லுகையாலே, ஹூர - பூமா என்று சொல்லப்பட்டவன் (ப்ரமேஸ்வரன்). எஉ.

(ஸா - லு.) ஸம்புலாபாடிய - ஜீவனைக்காட்டிலும் மேலாக, உவபெஸாக - சொல்லுகையாலே, ஹூர - பூமா என்று சொல்லப்பட்டவன், (ப்ரமாத்மா). எஉ,

(ஸ-ஹா.) “ஹூராவெவஜி ஜாவிக்ஷு” மோக்ஷத்தக்க பூமாவென்பதையே பறியவேண்டும் என்று சொல்லி, அதை என்றால், “யத்நாநுத்யுதிநாத்நுத்யுணாகிநாநுஜிவாநாகிவஹூர” என்ற சொல்லிற்று. இதற்கு பூரவபக்ஷி சொல்லு மர்த்தமாவது யத் - எந்த ப்ராணனில் (உறக்கும்போது இந்திரியங்கள் லயித்தவனவில்) நாநுக்ஷவஸூதி - வேறென்றையும் ஜீவன் பார்ச்சிறதில்லையோ, ஹூர - அது பூமாவெனப்படும், என்று ஸித்தாந்தி சொல்லு மர்த்தமாவது - யத் - எந்த நிர்ஞுண ப்ரஹ்மத்தில் (ஜீவன் லயித்தவனவில்) நாநுக்ஷவஸூதி - சுவாத்யருபமான வேறென்றை, அதாவது - ஜகத்தை, ப்ராந்தியினால் முன்போல பார்ச்சிறதில்லையோ, வஹூர - அந்த நிர்ஞுண ப்ரஹ்மமே பூமாவெனப்படும் என்று. பூரவபக்ஷிக்கு ப்ராணன் அர்த்தம். ஸித்தாந்திக்கு நிர்ஞுண ப்ரஹ்மம் அர்த்தம்.—வஹூர என்றித விடத்தில் பூமாவென்பதற்கு அதிகம் என்றர்த்தம். அதிகமென்று ஸாமான்யமாக இருக்கையாலே ஓர்ர்த்தம் நிரூபிக்கப்போகாது. அதற்காக வேறொரு பதத்தோடு அர்வயித்த இந்நுடைப அர்த்தத்தை நிரூபிக்கவேண்டும். இப்பதத்தை யர்வயிப்பதற்கு இரண்டிடமுண்டு அதாவது - இப்பதத்திற்கு ஸமீபத்திலுள்ள “பூரணாவாகுஸாபாஹுப” என்ற ஆசையைக்காட்டிலும் மேலாகச்சொல்லப்பட்ட ப்ராணனிடத்தி லர்வயிக்கலாம். அல்லது - இப்ப்ரகரணத்தி னுதியில் “தாதிஸொகாரதூவிக” ஆத்மாவையறிந்தவன் ஸம்ஸார துக்கத்தைத் தாண்டிஞுன் என்று சொல்லப்பட்ட ஆத்மாவோடாவது அர்வயிக்கலாம். இவ்விரண்டில் எது உசிதமென்றால், இப்ப்ரகரணத்தில், நாமத்தைக்காட்டிலும் வாக்குமேலானது, வாக்கைக்காட்டிலும் மனஸ்ஸுமேலானது என்று மேல் மேல் சொல்லிக்கொண்டிபோய் ப்ராணனை எல்லாவற்றக்கும் மேலாகச்சொல்லி முடித்தவிட்டது. இதற்கு மேலாக ஒன்றையும் சொல்லவில்லை. ஆகையால் எல்லாவற்றக்கும் மேலாய், இப்பதத்திற்கு ஸமீபத்திலுள்ள ப்ராணபதத்தினால் சொல்லப்பட்ட ப்ராணனேஇதற்கு “பூமா” வென்பதிற்கு அர்த்தம். “யத்நாநுத்யுதிநாத்நுத்யுணாகி” என்பதும், உறக்கத்தில் ப்ராணனிடத்தில் ஸகலேந்தரியங்களும் லயித்து அப்போது ஜீவன் ஸகல வ்யாபாரங்களையும் விட்டு ஸுகமாக உறக்கையாலே இதற்கு விரோதயில்லை. இப்ப்ரகரணத்தி னுதியில் ஆத்மா என்பதற்கும் “பூரணாவஹுபிதா” ப்ராணனே பிதா மாதா என்று சொல்லுகையாலே விரோதயில்லை. ஆகையால் இங்கு பூமாவென்று ப்ராணனுக்குப்பெயர் என்றித பூரவபக்ஷத்தை,—ப்ராணனைக்காட்டிலும் இந்த பூமாவை மேலாகச்சொல்லி வீருக்கையால் இது ப்ராணனாகமாட்டாது. எப்படியெனில், “வஹுதூவாகிவஹுதிபலவதேநாதிவஹுதி” என்று ப்ராணனை உபாஸநம்செய்த அதை எல்லாவற்ற

க்கும் மேலாகத் துதிக்கிறவனை எல்லோரினும் முயர்ந்தவனாகச் சொல்லி, பின்பு, அவனைக் காட்டிலும் மேலானவனுண்டு, அவன்பாடுகளில், ஸத்யம் என்கிற ப்ரஹ்மத்தை உபாஸனம் செய்து, அதை எல்லாவற்றுக்கும் மேலாகப் புகழுகிறவன் அவனைக் காட்டிலும் முயர்ந்தவனென்று சொல்லிற்ற, ப்ராணனை உபாஸனம் செய்கிறவனைக் காட்டிலும் ப்ரஹ்மத்தை உபாஸனம் செய்கிறவன் மேலென்றால், ப்ராணனைக் காட்டிலும் ப்ரஹ்மம் மேலென்பது ஸித்தமே. ஆகையால் அந்த ப்ரஹ்மமே இங்கு பூமாவாகச் சொல்லப்பட்டது. மேலும் மோக்ஷத்திற்கு ப்ரஹ்மஜ்ஞாந்தத்தைக் காட்டிலும் வேறு பரமயில்லையென்று “நாநுரிஷ்வமாவிரிபுதேசயநாய” இத்த்யாதி அநேக வாக்யங்களில் சொல்லுகையாலே இங்கு மோக்ஷத்திற்காக அறியத்தக்கதாகச் சொன்ன பூமாவென்பது ப்ரஹ்மமே யாகவேண்டும் என்று நிரஸம் செய்கிறார். எஉ.

(ரா-மா.) “இந்த அதிகரணத்திற்கு, “யத்ருநாநுரிஷ்வயுகிநஃநுவிபுணோதிநாநுரிஜிநாநாதிஸஹுரி” என்கிறத விஷயவாக்யம், — இதிஸ், ‘ஹுரி’ - நிரதிரய ஸுகஸ்வரூபி என்று சொல்லப்பட்டவன் ஜீவனா, பரமாத்மாவர் என்று ஸம்சயம். ஆத்மோபதேசம் பண்ணுகிற இவ்விடத்தில் நாமாதியாக மேல் மேல் சொல்லிக்கொண்டுபோய் இந்த உபதேசத்தை ஜீவனிடத்தில் ஸமாப்தி செய்த படியால், “அவன் நிரதிரய ஸுகஸ்வரூபி” என்ற சொல்லப்பட்டவன் ஜீவனே யாகவேண்டும் என்று பூர்வபக்ஷம். — “வஸஷுத-வா சுதிவடிதியஸுதேநாதிவடிதி” தானுபாஸனம் செய்கிற ஸத்ய சப்த வாச்யனான பரமாத்மாவை எவன் ஸ்லாகம் செய்கிறானோ, ஜீவோபாஸகனைக் காட்டிலும் பிந்தானான் இவனை* அதிவாதம் செய்கிறவன் என்று ஜீவோபாஸகனைக் காட்டிலும் பரமாத்மோபாஸகனை பிந்தானாய் உத்தமனாகச் சொல்லி அங்கே ஆத்மோபதேசத்தை ஸமாப்தி செய்திருக்கிறது; இதற்கு மூன்று ஜீவனிடத்தில் ஆத்மோபதேசம் ஸமாப்தியாகவில்லை. ஆகையால் ஸமாப்தியிற்சொன்ன பரமாத்மாவே இங்கு, ‘ஸு’ அவன் என்று சொல்லி, ‘ஹுரி’ நிரதிரய ஸுகரூபி என்று சொல்லிற்று ஆகையால் இப்படி இங்கு சொல்லப்பட்டவன் பரமாத்மா என்று வித்தாந்தம். எஉ.

ஸு. எஉ. யஜெ-ராவவதேஸு.

(ரா-பு-மா.) யஜெ-ராவவதே-தே-மேற்சொல்லிய குணங்கள் பரமாத்மாவினிடத்திலேயே அவ்விக்கையாலும், (இவன் பரமாத்மா). எஉ.

(ஸ-ரா-மா.) இப்ப்ரகரணத்தில் பூமாவுக்குச் சொல்லிய தர்மங்கள் ப்ரஹ்மத்திற்கேயுள்ளன. அவையாவன, — அழிவற்றிருக்கை, தன் மஹிமையினால்தான் விளங்குகை, எங்கும் பரந்திருக்கை முதலியவை. இவை மற்றொன்றுக் கொள்வாமையால் இந்த பூமாப்ரஹ்மமே. மேலும் பேதவாஸனையும் அதற்கடியான அவித்யையும் நசித்த பிறகு நிரகுண ப்ரஹ்மத்தில் ஸயிக்கிறவன் ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தைக் காட்டிலும் வேறான ஜகத்தைப் பார்க்கமாட்டா னாகையால் “யத்ருநாநுரிஷ்வயுகி” என்கிற வாக்யமும் நிரகுண ப்ரஹ்ம பரமாயே யிருக்கிறதென்று ஸித்தாந்தம். எஉ.

சுயி-உ-ஸு-எச. சுக்ஷுநுரி ராநயுகிதே?

(ஸ-பு.) சுக்ஷுநாநயுகிதே - ஆகாசம் வரையிலுள்ள ஜகத்தைத் தாக்கையாலே, சுக்ஷுநு-அக்ஷரமென்று டிசாஸ்ஸப்பட்டது ப்ரஹ்மம். எச.

(ரா - பு.) சுக்ஷுநாநயுகிதே - ஆகாசத்துக்குக்கண்ணமாகிய மூல

* அதிவாதம் செய்கையாவது - தான் உபாஸனமையும் தேவதையைப் புகழுகை.

ப்ரக்ருதியை தரிக்கையாலே, அக்ஷரம் - அக்ஷரம் என்று சொல்லப்பட்டவன், (பரமாத்மா).

எச.

(ஸ்-லா.) “வனதவெஹ்நகக்ஷரம்மாமி-” ஸ்ராவணாஸிவநி” என்ற வாக்யத்தில், பூமிக்காதாரம் ஜலம், ஜலத்திற்காதாரம். அக்தி; அக்திக்காதாரம் வாயு, வாயுவுக்காதாரம் ஆகாசம், ஆகாசத்திற்காதாரமெது என்று கேட்டவனுக்கு அதற்கு ஆதாரம் இந்த அக்ஷரம் என்று சொல்லப்பட்டது. அக்ஷரமென்றால் எழுத்துக்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் பெயர். இங்கு எதைச் சொல்லலாமெனில், அக்ஷரமென்பது எழுத்துக்குப் பெயராகவே உலகெனில் அதிகமாய் வழங்குவருகையாலும், ‘ஐக்ஷரவனவெஹ்வாயு’ என்ற ஓம் என்கிற ப்ரணவருப்பான எழுத்தே இந்த ஜகத்தி என்று ஓம் என்கிற எழுத்தை ஸகல ஜகத்துக்கும் ஆதாரமாய் மோக்ஷாத்தியினால் உபாஸகம் செய்யத்தக்கதாகச் சொல்லுகையால் ஓம்என்கிற எழுத்தை இங்கு ஸகல ஜகத்துக்கு மாதாரமாகச் சொல்லிற்று என்கிற சங்கையை.—எழுத்து ஜகத்துக்கு ஆதாரமென்பது ஸம்பவியாத. கீழ் உதவிரித்த வசனமும், ஓம் என்ற ப்ரஹ்மத்திரு வாக்ஷமாய்கையால் அவ்வெழுத்தினால் ப்ரஹ்மத்திதச் சொல்லி அந்த ப்ரஹ்மமே ஸகல ஜகத்துக்கும் ஆதாரமென்று அர்த்தமுள்ளதாயிருக்கும். ப்ரணவத்தைத் துதிக்கக்கூடியும் அப்படி சொல்லலாம். வேதங்களிலும் அநேக இடங்களில் அக்ஷரமென்ற ப்ரஹ்மத்தைச் சொல்வதாகப் ப்ரஸித்தியுண்டு. ஆகையால் இவ்ருள்ள அக்ஷர பதத்திற்கு எழுத்து அர்த்தமல்ல. ப்ரஹ்மமே அர்த்தமென்று நிரஸம் செய்கிறார்.

எச.

(ஸ்-லா.) “வனதவெஹ்நகக்ஷரம்மாமி-” இத்தயாதி வாக்யம் இந்த அநிகரணத்திற்கு விஷயம்.—இங்கு அக்ஷரமென்ற சொல்லப்பட்டவன் ஜீவனா, மூலப்ரக்ருதியா, பரமாத்மாவா என்று ஸம்சயம்.—“கூலிநு-வஜ்ராகாஸா ஐத ஸுபெராகஸு” என்ற ஆகாசத்திற்கு ஆதாரம் எது என்று கேட்டதற்கு இந்த வாக்யம் உத்தரமாகையாலே ஆகாசத்திற்கு ஆதாரமாகச் சொல்லப்பட்டது அதற்குக் காரணமாகிய மூலப்ரக்ருதியே யாகவேண்டும். ஜீவனும் ப்ருதிவ்யாத்ய சேதந வஸ்துவுக்கு ஆதாரமாகையால் ஆகாசத்திற்கு ஆதாரமாகச் சொல்லப்பட்டவன் ஜீவனாகலாம். பரமாத்மாவுக்கு அபிதம்மபந்த மில்லாமையால் இவன் பரமாத்மாவன்று என்று பூர்வபக்ஷம்.—தீரிகாலவர்த்தியாகிய ஸகல வஸ்துக்களுக்கும் ஆதாரமாகிய ஆகாசத்திற்கு ஆதாரம் எது என்கிற ப்ரச்சங்கேசியத்தில், இந்த பூதாசம் அந்த ஸகலவஸ்துக்களுக்கும் ஆதாரமல்லாமையால் அப்படிப்பட்ட மூலப்ரக்ருதியே ஆகாசம் என்று சொல்லப்பட்டது—அதற்கு ஜீவனும் மூலப்ரக்ருதியும் ஆதாரமல்லாமையால் இங்கு மூலப்ரக்ருதியாகிய ஆகாசத்திற்கு ஆதாரமாகச் சொல்லப்பட்டவன் பரமாத்மா என்று வித்தாந்தம்.

எச.

ஸூ. எஓ. ஸாவபு-ஸாஸநாக்.

(ஸ்-ஸா-பு.) ஸாவ-அந்த தரிக்கையும், ப்ரஸாஸநாக்-ப்ரக்ருஷ்டமான (அப்ரதிஹதமான) ஆஞ்ஞையினாலே, (என்று சொல்லுகையாலே இவன் பரமாத்மா).

எஓ.

(ஸ்-லா.) பூமிக்காதாரம் ஜலம் என்கிற வரிசையில் அவ்வவ வஸ்துக்களுக்கு ஆதாரம் அவற்றுக்குக் காரணமாகிய தத்வம் என்று சொல்லிக்கொண்டுவிட்டு ஆகாசத்திற்கு அக்ஷரம் ஆதாரமென்றால் ஆகாசத்திற்குக் காரணமாகிய மூலப்ரக்ருதி

நம் செய்கிறானே என்று இவ்வாக்யத்திற்கு அர்த்தம்.—இதற்கு முன் வாக்யத்தில் ஸத்யகாமனென்பவனைக்குறித்து பிப்பலாததொன்றி ருஷிசொன்னதாவது, “வண்த டெஹஸ்திசுக்ஷாவரூபாவரூப ஸ்ஹயபொஹாரூ” என்று மூர்த்தியில் வி ஷ்ணு ஸ்வரூபத்தை த்யாசிப்பதுபோல் ஒங்காரத்தில் பரமான நிருண ப்ரஹ்மத் தையாவது, அபரமான ஸருண ப்ரஹ்மத்தையாவது த்யாசிக்கலாம், நிருணத்தை த்யாசித்தவன் நிருணப்ரஹ்மத்தை யடைகிறான், ஸருணப்ரஹ்மத்தைத் த்யாசித்த வன்ஸருணப்ரஹ்மத்தை யடைகிறான் என்று ஸருணப்ரஹ்மோபாஸந்மும் நிருண ப்ரஹ்மோபாஸந்மும் சொல்லிற்று. “யஃபுநஃ” என்கிற வாக்யத்தில் ஸரு ணமென்றும் நிருணமென்றும் சொல்லாமல் பொதுவாக பரமபுருஷனை உபாஸ நம் செய்யவேண்டுமென்று சொல்லிற்று. ஆகையால் இவ்வாக்யம் எந்த ப்ரஹ்மத் தை உபாஸநம் செய்யச்சொன்னதாக நிர்ஸயிக்கலாமென்னில், இதற்கு மேல்வாக் யத்தில் இந்த உபாஸத்திற்கு பலமாக, “வடெஜவலிஸுரொ ஸுஃபநஃ” இத்தயாதியினால், இப்படி உபாஸநம் செய்தவன் ஸூர்யனிடம் சென்று அவ்வழியாய் ப்ரஹ்மலோகத்திற்குப்போய் அங்கு பரமாத்மாவைப் பார்க்கிறானென்று சொல்லி ற்று, ஸருணப்ரஹ்மத்தை உபாஸநம் செய்தவன்தான் வைருண்டமென்கிற லோகத் தை யடைந்த ப்ரஹ்மாநுபவம் செய்வான். நிருண ப்ரஹ்மத்தை உபாஸநம் செய் தவன் இங்கிருந்தே நிருணப்ரஹ்மத்தை யனுபவிப்பான், இங்குசொன்ன உபாஸநத் திற்கு பலமாக ஒருலோகத்திற்கென்று செய்யவேண்டும் ப்ரஹ்மாநுபவத்தைச் சொ ல்லுகையால் இங்கு ஸருணப்ரஹ்மோபாஸநமே யாகவேண்டும் என்கிற சங்கையை, இவ்வாக்யத்திற்கு சொல்லிய அர்த்தத்தை விவரித்துச் சொல்லுகிற வாக்யசேஷத்தில் “வராத்ரஸுஃபநிஸயஸுஃபநாஷீக்ஷதெ” என்று இப்படி உபாஸநம்செ ய்தவன் பரமோத்தமனான புருஷனைப்பார்க்கிறானென்று சொல்லிற்று. ஒருவிதமான வஸ்துவை மற்றொருவிதமாக த்யாநம் செய்யலா மல்லது ஒன்றை மற்றொன்றாகப் பார்க்க்பது அஸம்பவம். புற்றினருகில் கிடந்த கயிறைப் பாம்பாகப்பார்க்க்பது ப்ரந் தியாகுமல்லது உண்மையான பார்வையன்று, கயிறென்று பார்க்க்பதே உண்மையா னபார்வை. இங்கு நிருண ப்ரஹ்மத்தைப் பார்க்கிறானென்று சொல்லிற்று. அது நிருணப்ரஹ்மோபாஸநத்திற்கே பலமாகையால் இவ்வாக்யத்தில் சொல்லப்பட்டது நிருணோபாஸநமென்று பரிஹரிக்கிறார்.

எள.

(ரா-லா.) , “யஃபுநரெதஃ திரிபெருணௌ சித்யுநெநெவா ஸுரெணவரூபாவரூஷீலிய ஸூயீத” எந்த புருஷன் மூன்று மாத்தரையை யுடைய ஓம் என்கிற அக்ஷரமாகிய ப்ரணவத்தினால் இந்த பரமபுருஷனை உபாஸநம் செய்கிறானே, என்தொடங்கி, “வராத்ரஸுஃபநிஸயஸுஃபநாஷீக்ஷதெ” பராத்ரண புருஷனை ஸாக்ஷாத்கரிக்கிறான் என்கிற விடத்தில், சதர்முக ப்ரஹ் மாவா, பரமாத்மாவா ஸாக்ஷாத்காரத்துக்கு விஷயமாகச் சொல்லப்பட்டவன் என்று ஸம்சயம்.—ஒரு மாத்தரையையுடைய ப்ரணவத்தை உபாஸித்தவனுக்கு மனுஷ்ய லோக முண்டென்றும், இரண்டுமாத்தரையையுடைய ப்ரணவத்தை உபாஸித்தவ னுக்கு அந்தரிக்ஷலோக முண்டென்றும் சொல்லி மூன்று மாத்தரையையுடைய ப்ர ணவத்தை உபாஸித்தவனுக்கு ப்ரஹ்மலோகத்திலிருக்கிற புருஷதர்சனம் உண்டாகு மென்ற சொல்லுகையாலே, அந்தரிக்ஷலோகத்திற்கு மேல்பாகத்திலுள்ள ப்ரஹ்ம லோகத்திலிருக்கிற சதர்முகப்ரஹ்வானே இங்கு ஸாக்ஷாத்கார விஷயமாகச் சொல் லப்பட்டான் என்று ஸூர்வபக்ஷம்.—ஸாக்ஷாத்காரவிஷயமாகச் சொல்லப்பட்டபுருஷ னுடைய மஹிமையைச் சொல்லுகிற மேல்வாக்யத்தில் “ஸாஹஜிஜ்ஜிப்ய”

என்று காமக்ரோதாதிகளில்லாதவன், ஐகாமரணுதி விகாரமில்லாதவன், பரமபோக்ய பூதன் என்று சொல்லுகையாலே ஸ்வதஸ்ஸித்தமாகிய இக்குணங்கள் சதாநுபாஹ்மாவுக்குக் கூடாமையால் இவன் பரமாத்மா. இவனுக்கு வாஸஸ்த்தாந்மாசுச் சொல்லப்பட்ட ப்ரஹ்மலோகம் த்ரிபாத்வியுதியான பரமபதம் என்று ஸித்தாந்தம்.

சுயி.உஉ-வா-உ-அ. ஐஹரஉதரொஹு:

(ஸ்-ரா-வ்.) உதரொஹு: - உத்தரவாக்யத்திற் சொல்லிய பரமாத்மாவின் அஸாதாரண குணங்களாலே, ஐஹர:-தகராசாமென்று சொல்லப்பட்டவன், (பரமாத்மா என்று நிஸ்சயிக்கவேண்டும்.) எஅ.

(ஸ்-ஹ.) “சுயயபிஹிஸிநு ஸ்ரஹவ-ரொஹரஹவ-ஹுரீகாவெஸ்ரஹரஹவஹிஹஹர சுகாஸம்” ப்ரஹ்மபுரமென்று சரீரத்திற்குப்பேர். இந்த சரீரத்தில் சிறிதாகிய ஹ்ருதயகமலமுண்டு; அதில் சிறிய ஆகாசமுண்டு, அதைத் தேடவேண்டும் என்று இதற்கு அர்த்தம்.—இங்கு ஆகாசமென்று, ஐம்பூதங்களிற்சேர்ந்த ஆகாசத்தையா, ஜீவனையா, அல்லது ப்ரஹ்மத்தையா சொல்லுகிறது; எதைச் சொன்னால் யுத்தமாயிருக்குமென்னில், —ஆகாசமென்று ஐம்பூதங்களில் சேர்ந்த ஆகாசத்திற்கே பெயராக உலகத்தில் வழங்குகையால், அதைச்சொல்லுவது யுத்தம்; அல்லது, —ப்ரஹ்மமென்றால் ஜீவன், அவன் வாஸம் செய்யுமூர், அதாவது இடம். ஆகையால் சரீரத்திற்கு ப்ரஹ்மபுரமென்று பெயர். ஜீவனாவது - மனஸ்ஸு- என்கிற உபாதியினால் மூடப்பட்ட ப்ரஹ்மத்தினுடைய ஒருபாகம். அந்த ஜீவன் முக்கியமாய் ஹ்ருதயத்திலேயிருக்குமாகையால், சிறிய ஆகாசம்போல் சிறியனாயிருக்கிற ஜீவனையே இவ்வாக்யத்தில் ஹ்ருதயத்திலுள்ள தகராசாமென்று சிறிய ஆகாசமாகச் சொல்லிற்றாகலாமென்பதம் யுத்தமே என்கிற சங்கையை, —ஐம்பூதங்களிலொன்றான ஆகாசத்தைச் சொல்வது அயுத்தம். ஏனென்றால், மேல் இவ்வாகாசம் ஆகாசம் போன்றதென்று சொல்லுகிற வாக்யம் அர்த்தமற்றதாயிருக்கும். மதஷ்யன் மனுஷ்யன் போன்றவன், எருது எருது போன்றது என்று த்ருஷ்டாந்தம் சொல்வது கிடையாது. இந்த புருஷன் மஃமதன் போன்றவன் என்று ஒன்றுக்கு மற்றொன்றையே உபமானமாசச் சொல்வது ப்ரஸித்தம். இவ்வாகாசம் ஐம்பூதங்களிலொன்றான ஆகாசம் போன்ற தென்றால், இவ்வாகாசம் ஐம்பூதங்களிலொன்றான ஆகாசமாகக்கூடாது, வேறொரு வஸ்துவாகவே யாகவேண்டுமாகையால் இது பூதாகாசமன்று, மேல் வாக்யங்களில் இந்த தகராசத்தை ஸகல லோகங்களுக்கும் ஆதாரமாகவும் அபஹத பாபம்மவம் முதலிய குணங்களையுடையதாகவும் சொல்லுகையால் பரமாத்மாவுக்கே உள்ள இவை ஜீவனுக்கும் கிடையாதாகையால் இவ்வாகாச பதத்தினால் ஜீவனைச் சொல்லுவதம் யுத்தமன்று. ஆகாசம் அளவிட வொண்ணுதாகிலும் கடாகாசம் மடாகாசம் என்று சிறிதாய் அளவிட்டுக் காணும்படியு மிருப்பதுபோல் ஸகுண ப்ரஹ்மஸ்வரூபம், பத்திசெய்யு மவனுடைய ஹ்ருதயத்தில் சிறியவடிவுடன் இருக்குமாகையால் மேல் கூறப்படும் குணங்களையுடைய ஸகுண ப்ரஹ்மமே இங்கு சொல்லப்பட்டது, இதை உபாஸம் செய்து இவ்வழியாய் நிரகுணப்ரஹ்மத்தையடையக் கடவனென்று இவ்வாக்யத்திற்குத் தாத்பர்யமென்று பரிஹரிக்கிறார். எஅ.

(ஸ்-ஹ.) “சுயயபிஹிஸிநு” இத்யாதி “ஐஹரஹவஹிஹஹர சுகாஸம்” என்கிறது இந்த அநிகரணத்திற்கு விஷயவாக்யம்.—இவ்வாக்யத்தில், ஹ்ருதயபுண்டரீக மத்யவர்த்தியாக தகராசாசபத்தினும் சொல்லப்பட்டவன் ஜீவனும், பூதாகாசமாக, பரமாத்மாவாக

என்று ஸம்சயம். ஆகாசமென்கிற பதம் பூதாகாசத்தில் அதிகமாக வழங்குகிறபடியால் அதுவே இங்கு சொல்லப்பட்டது. மேல் இந்த தகராசாசத்திற்கு அபஹதபாப்மத்வாதி குணங்கள் சொல்லுகையால் அக்குணங்கள் பூதாகாசத்திற்குக் கூடாமையால் பூதாகாசமாகாது, ஆயினும், அக்குணங்கள் ஜீவனுக்கு ப்ராஜாபதி வாக்யத்தில் சொல்லப்பட்டன ஆகையால் அந்த ஜீவனே அக்குணங்களையுடையவனாக இங்கு தகராசமென்று சொல்லப்பட்டவன் என்று பூர்வபக்தம், —ப்ராஜாபதி வாக்யத்தில் முன் அநாதிமானயினால் மூடப்பட்டு பரமாத்மாவை யடைந்தபின் அபிவ்யக்தமான அபஹதபாப்மத்வாதி குணங்களையுடைய ஜீவன் சொல்லப்பட்டான். இவ்வாக்யம் மேலே, ஸர்வதா பாஸமாநமான அபஹதபாப்மத்வாதி குணங்கள் தகராசாசத்திற்குச் சொல்லியிருக்கிறது. ஆகையால் ப்ராஜாபதி வாக்யத்திற் சொல்லப்பட்ட ஜீவனைக் காட்டிலும் பிந்நாகிய பரமாத்மாவே தகராசாசப்பதத்திற்கு அர்த்தமென்று ஸித்தாந்தம்.

எ.அ.

ஸூ. எக. மதிஸ்வாஹ்யாந்தயாஹிபுஷ்டிஜ்ஞ.

(ஸ-பு.) மதிஸ்வாஹ்யாஸு - (உறங்கும்போது ஜீவர்களுடைய கமநத்தினாலும் ப்ரஹ்மசப்தத்தினாலும், (இந்த ஆகாசம் ப்ராஹ்மம்) கயாஹி. அப்படி ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் ஜீவனுக்கும்போது சேருகை, புஷ்டி லோகத்தில் காணப்பட்டது. விஜ்ஞ - (ப்ரஹ்மலோகமென்கிறபதத்திற்கு ப்ரஹ்மமாகிய லோகமென்று அர்த்தம் சொல்லுகைக்கு இதுவே) ஹேது.

(ஸா - பு.) மதிஸ்வாஹ்யாஸு - (ஜீவர்களுடைய) கமநத்தினாலும் (ப்ரஹ்ம) சப்தத்தினாலும், (தஹராகாசம் பரமாத்மாவென்று நிர்வாகப்படுகிறது). கயாஹி - அப்படியே ஜீவர்களுக்குப் பரமாத்மானிடத்தில் கமநம், புஷ்டி - காணப்பட்டிருக்கிறது. விஜ்ஞ - (இவ்வாக்யத்தில் சொல்லியிருக்கிற கமநமே தஹராகாசம் பரமாத்மா வென்பதற்கு) ஹேது வா கிறது.

எ.க.

(ஸ-ஹ.) “உஜாஸுவாஹி ப்ராஜாஹிபுஷ்டிஜ்ஞவாக்ஸுஹி வொகுவிந்ஹி” என்று தினந்தோறு முறங்கும்போது ஜீவர்கள் தஹராகாசமென்று சொல்லப்பட்ட இந்த ப்ரஹ்மலோகமென்கிற ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தை யடைகிறார்கள் என்று சொல்லிற்று. லோகத்தில், “இவனுக்கும்போது ப்ரஹ்மமாய்விட்டன” என்று ப்ரஹ்மத்தில் சேர்ந்ததாகச் சொல்லுகிறார்களல்லது ஆகாசத்தில் சேர்ந்ததாகச் சொல்லுகிறதில்லை. உலகமொழியிருக்க வேதத்திலும் மற்ற அனேக இடங்களில் உறக்கத்தில் ஜீவன் ப்ரஹ்மத்தில் லயிக்கிறதாகவே சொல்லியிருக்கிறது. இப்படி லோகவேத ப்ரமாணங்களினாலும், இவ்வாகாசத்தை ப்ரஹ்மலோகமென்று ப்ரஹ்மமாகச் சொல்லுகையாலும் இந்ததஹராகாசம் ப்ரஹ்மமேயாகவேண்டும். ப்ரஹ்மலோகமென்றால் சதுர்முகப்ரஹ்மாவினுடைய லோகமென்று அர்த்தம் சொல்லாமல் ப்ரஹ்மஸ்வரூபமென்று அர்த்தம் சொல்லுகைக்குக் காரணமென்னென்னில், இந்த ப்ரஹ்மலோகத்தை ஜீவர்கள் உறக்கத்தில் அடைகிறதாகச் சொல்லுகையால், இப்படி அடைவது ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தையே அடைவதாக மற்ற ப்ரமாணங்கள் சொல்லுகையால் இதற்கு இதுவே அர்த்தமாகக்கடவது.

எ.க.

(ஸா-ஹ.) உள்ளிருக்கிற பணத்தை யறியாமலே அந்த பூமிமேல் ஜீவர்கள் ஸஞ்சரிப்பதுபோல் தினந்தோறும் ஸுஷுப்தி காலத்தில் பரமாத்மாவை அடைந்

தம் நான் பரமாத்மாவை அடைந்தேனென்று ஜகத்களறிக்கிறதில்லை என்றுப் பரகரணத்தரங்களில் ஸுஷூப்திகாலத்தில் ஜீவன்கள் பரமாத்மாவை அடைகிறார்களென்று சொல்லுகையாலே ஸுஷூப்திகாலத்தில் ஜீவர்களா வடையப்பட்டவன் பரமாத்மாவாகிறான். இப்ப்ரகரணத்தில் தகராகாசத்தை ஸுஷூப்திகாலத்தில் ஜீவர்கள் அடைகிறார்கள் என்று சொல்லியிருக்கையாலே இந்த தகராகாசம் பரமாத்மா என்னக் குறையில்கூட. மேலும் இந்த தகராகாசத்தைப் ப்ரஹ்மலோகமென்று சொல்லியிருக்கிறது. ப்ரஹ்மலோகமாகிறது. ப்ரஹ்மமாகிய லோகம் ப்ரஹ்மமென்றும் தந்தம். இந்த விசேஷணத்தினாலும் தகராகாசம் பரமாத்மாவென்று நிச்சயிக்கப்படும். எக

ஸூ. அ. யு. தெ. ஸு. ஹி. ரோ. ஸு. ஹி. நு. வ. உ. ஹி.

(ஸு. ஹி.) ஸு. ஹி. - இந்த, யு. தெ. - தரிக்கையாகிய, ஹி. ஹி. - மா. ஹா. தம்யத்திற்கு, ஸு. ஹி. - இந்த தகராகாசமாகிய ப்ரஹ்மம்ஸ்வரூபத்தில். உ. வ. உ. ஹி. - காண்கையுண்டாகையால், (இது ப்ரஹ்மம்.) அ. ௦.

. (ரா. ஹி.) ஸு. ஹி. - இந்த பரமாத்மாவின் வடைய, யு. தெ. - ஜகத்தை தரிக்கையாகிய, ஹி. ஹி. - மா. ஹா. தம்யத்திற்கு, ஸு. ஹி. - இந்த தகராகாசத்தில், உ. வ. உ. ஹி. - உபலப்தியிருக்கையாலும், (தகராகாசம் பரமாத்மா.)

(ஸு. ஹி.) « சுயயுக்தாஸவெதுவி-யு. திரோஷாஹொகா நாரி ஸு. ஹி. ஹி. » என்று, உலகத்தில் பயிர் முதலியவற்றில் வெள்ளம்வழிந்த அலையழிந்த போகாமற்படி அணையானது ஜலத்தைத்தடுத்து நிறுத்தவதுபோல், இந்த தகராகாசமாகிய பரமாத்மாவானவன் வர்ணப்ரமாத் தர்மங்கள் ஒன்றுக்கொன்று கலந்து போகாமற்படி காக்கிறுனென்கிற இம்மஹிமை மற்றொன்றுக் கொல்வா தாகையால் இது பரமாத்மஸ்வரூப மெனப்படும். அ. ௦.

(ரா. ஹி.) ப்ரகரணத்தரங்களில் பரமாத்மாவே இந்த ஜகத்தை தரிக்கிறுனென்று சொல்லுகிறது. இங்கு தகராகாசம் ஜகத்தை தரிக்கிறதென்று சொல்லியிருக்கையாலே இந்த தகராகாசம் பரமாத்மாவென்று நிச்சயிக்கப்படும். அ. ௦.

ஸூ. அ. வ. ஹி. ஹி.

(ஸு. ரா. ஹி.) வ. ஹி. ஹி. - ஆகாச சப்தத்திற்குப் பரமாத்மானிடத்திலும் ப்ரஸித்தியிருக்கையாலும், (தகராகாசம் பரமாத்மா.) அ. ௧.

(ஸு. ஹி.) ஆகாசமென்று ஐம்பூதங்களிலொன்றான ஆகாசத்திற்கே பெயராயிருக்குமென்கிற நியமமில்லை. « சூகாஸொஹவெது நாரி ஸு. ஹி. ஹி. » என்று நாமரூபங்களைப்படைத்த பரமாத்மாவை வேதத்தில் ஆகாசமென்று சொல்லுகையால் அவனுக்கும் ஆகாசமென்று பெயருண்டு. அ. ௧.

(ரா. ஹி.) « சூகாஸொஹவெது நாரி ஸு. ஹி. ஹி. » இயாதியாகப் பலவிடங்களில் ஆகாசபதம் பரமாத்ம வாசகமாகப் ப்ரயோகித்திருக்கிறது. ஆகையால் ஆகாசமென்று பரமாத்மாவுக்கும் பெருண்டு. ஆனால் பரமாத்மாவையும் பூதாகாசத்தையும் இரண்டையும் சொல்லுகிற ஆகாசபதம் இங்கு யாரைச்சொல்வதாக நிச்சயிக்கவேண்டுமென்னில், இங்கு தகராகாசத்திற்குப் பரமாத்மரூபங்கள் விசேஷித்துச்சொல்லியிருக்கையாலே பரமாத்மாவையே சொல்வதாக நிச்சயிக்கவேண்டும். அ. ௧.

ஸூ. அ. ௨. உ. த. ர. வ. ரா. ஹி. ஹி. உ. தி. வ. ஹி. ஹி. ஹி. ஹி.

(ஸ்-ரா-வ்ய.) உதாராவராஜஸூக்ஷ்-பரமாத்மாவைக்காட்டிலும் பிஞ்
ன ஜீவனையும் (இப்பரகாசனத்தில்) சொல்லுகையாலே, ஸு-அந்தஜீவன்,
(தஹராகாசபதத்திற்கு அர்த்தம்,) உதிவெசு-என்றால், அஸூக்ஷ்வாக்-இவ
னுக்குச் சொல்லப்பட்ட குணங்கள் ஜீவனுக்கு ஸம்பவியா தாகையால், ந-
ஜீவன் தஹராகாசமன்று. அஉ.

(ஸ்-ஹ) இப்பரகாசனத்தில் “வாஷுஸாஸு வாரஜ” என்று ஜீவனையும்
சொல்லுகையாலே தஹராகாச சபதத்திற்கு ஜீவனை அர்த்தமாகச் சொல்லாமல் பர
ப்ரஹ்மத்தையே சொல்லுவானென்னென்னில், லோகங்களுக்கு ஆதாரமாக முத்
லிய குணங்கள் ஜீவனுக்குக் கிடையாமையால் அவனிக்கு அர்த்தமாகமாட்டான் ()

(ஸ்-ஹ.) இவ்வாக்யத்தில் ஜீவனை ப்ரஸ்தாவித்திருக்கற்படியால் அவனே தக
ராகாசத்திற்கு அர்த்தமாகலாமென்கிற சங்கை வேண்டாம். ஏனென்றால்,—இந்த
தஹராகாசத்திற்குச் சொல்லிய அபஹதபாப்மவாதி குணங்கள் பரமாத்மாவுக்கே
உள்ளதொழிய ஜீவனுக்கு ஸம்பவியாத. ஆகையால் தஹராகாசம் ஜீவனன்று. அஉ.

ஸூ. அக. உதாராவராவிவூதவூரூவவூ.

(ஸ்-வ்ய) உதாராவரே - மேல்வாக்யத்தினால் (அபஹதபாப்மத்
வாதி குணங்களையுடைய ஜீவன் தோற்றுக்கொள்ளென்றால், சூவிவூதவூ
ரூவூத - அபிவ்யக்தமான ஸ்வரூபத்தையுடைய ஜீவனே அவ்வாக்யத்
தில்தோற்றுக்கொள்ள.

அக.

(ஸ்-ஹ.) கீழ், தஹராகாசபதத்தினால் சொல்லப்பட்டவனை, ஆகாசம்போல் ஸர்
வ்வாயி என்றும் புண்யபாபங்களற்றவனென்றும் சொல்லுகையால் இக்குணங்கள்
ஜீவனுக்குக் கிடையாமையால் இப்பதத்திற்குப் பரமாத்மாவே அர்த்தமென்றது. இ
தில் இக்குணங்கள் ஜீவனுக்கு முண்டாகையால் இப்பதத்திற்கு ஜீவனுமர்த்தமாகலா
மென்கிறது.—மேல் ப்ரஹ்மா இந்த்ரனுக்கு உபதேசம் செய்யும்போது ஜீவனை புண்
யபாபங்களறாகை முதலிய குணங்களையுடையனாக உபதேசித்தா ராகையால் தஹரா
காசமென்பவன் ஜீவனாகலாமென்ற பூர்வபகூத்தை,—அவ்வாக்யத்தில் ஜீவன் சொல்
லப்பட்டவிலை, ஆவிர்ப்பூதஸ்வரூபமே, அதாவது - பரமாத்மஸ்வரூபமே சொல்லப்ப
ட்டது. முதல் ஜீவனுடைய ஜாக்ரதவஸ்தையைச் சொல்லி, இந்த விழித்திருக்கும்
தசை பலவிதமான ப்ராந்திக்குக் காரணம், ஸ்வப்நதசையில் இந்த்ரியங்கள் வெளியி
ல் போக்கற்று ஜீவனுடன் உள்ளுக்குள் மாத்ரம் ஸஞ்சரிக்கையால் இவ்வளவு ப்ரா
ந்தி கிடையாது. சிறிது ப்ராந்தியே யுண்டாகுமாய்கையால் ஸ்வப்நதசை ஜாக்ரதவ
ஸ்தையைக்காட்டிலும் மேலானதென்று அதை நிரூபித்த, பிறகு உறங்கும் தசையில்
ஸகலகரணகளேபராயி மாநங்களுமற்று எவ்விதப்ராந்தியுமின்றிகே யிருக்கிறானென்
று சொல்லிற்று. அக்காலத்திலுள்ள ஸ்வரூபமே ஆவிர்ப்பூதஸ்வரூபமென்பது. அது
பாப்ரஹ்மஸ்வரூபம். ப்ரஹ்மஸ்வரூபமே அவித்யை என்கிற உபாதியோடு சேர்ந்தி
ருந்தால் ஜீவனாகிறது; அப்போது ப்ரஹ்மத்துக்குள்ள குணங்கள் ஸம்பவியாத. அந்
த ஸ்வரூபமே உபாதியற்றால் ப்ரஹ்மமாகிறது. அக்குணங்கள் அப்போது கடும்
உபாதியினால் நிஜமான குணங்கள் மறைந்த விடுகையும், அதற்றால் பிரகாசிக்கையும்
என்கேகாணலாமென்னில், ஸப்பிகமுணி வெருப்பாயினும் அசோகம்பூ அருகிலிரு
ந்தால் அதின் நிர்மாகிய சிவப்பேகாணாமல்வது நிஜமான வெண்மை காணப்படாது.
அதுபோல் அவித்யையுள்ளவனாயில் ப்ரஹ்மகுணம் காணப்படாது. அது கழிந்த

ஸ்வரூபத்திற்கே அக்குணங்கள் மேல்வாக்யத்தில் சொல்லப்பட்டது ஆகையால் இங்குச் சொல்லப்பட்டவன் ஜீவனாகான். அங்.

(ரா-ஹ.) மேல் ப்ராஜாபதி வாக்யத்தில் அபஹதபாப்மத்வாதி குணங்கள் ஜீவனுக்கு முன்னென்று தோற்றுகையாலே அக்குணங்களையுடையதாகச் சொல்லப்பட்ட தஹராகாசமும் ஜீவனே யாகலாமென்று சங்கிக்கவேண்டாம். ஏனென்றால், அங்கு ஜீவனுக்குப் புண்யபாபரூப கர்மங்கழிந்தால் பிறகு அபஹதபாப்மத்வாதி குணங்கள் அபிவ்யக்தங்களாகிறதென்று சொல்லிற்று. இங்கு தஹராகாசத்திற்கு இக்குணங்கள் ஸர்வதா அபிவ்யக்தங்களாகச் சொல்லிற்று, ஆகையால் அபஹதபாப்மத்வாதி குணங்களையுடையதாகச் சொல்லப்பட்ட தஹராகாசம் ஜீவனன்று. அங்.

ஸூ. அச. சுந்யூய-ஸூவராஸூய-.

(ஸ-ரா-ஹ.) வாராஸூய-இங்கு ஜீவனைச் சொல்லுகிறது, சுந்யூய-வேறு ப்ரயோஜகத்தை யுடையது. அச.

(ஸ-ஹ.) ஆகில் அவ்வாக்யத்தில் “ஸம்ப்ரவார்டி” என்று ஜீவனைச் சொல்லுவானென்னென்னில், எந்த ஜ்யோதிஸ்ஸ்வரூபத்தை யடைந்தால் ஜீவன் தன்னுடைய நிஜஸ்வரூபத்தை யடைவதோ, அதை இஜ்ஜீவன் பராமர்சிக்கக்கூடவன் என்னைக்காகச் சொல்லிற்றல்லது கீழ்ச்சொன்ன அபஹதபாப்மத்வாதி குணங்களை யுடையிருக்கும் உபாயங்களுக்கும் சொல்லவில்லை. அச.

(ரா-ஹ.) ஆனால் இப்ப்ரகரணத்தில் ஜீவனைச் சொல்லுவானென்னென்னில், திரோஹித ஸ்வரூபமான ஜீவன் தஹராகாசத்த வாக்யமான பரமாத்மாவை யடைந்து ஸ்வஸ்வரூபாவிர்பாவத்தை யடைகிறான் என்று, தஹராகாசத்திற்கு ஜகதாதாத் வம்போல் ஜீவஸ்வரூபாவிர்பாவ காரணத்வமுமுன்னென்று சொல்லுகைக்காக இப்ப்ரகரணத்தில் ஜீவனைச் சொல்லிற்று. அவ்வளவு சொன்னமாதிரித்திலேயே ஜீவனே தஹராகாசமென்று நிர்வசிக்கக்கூடாது. அச.

ஸூ. அரு. சுந்யூய-தெரிதிவெதூக்ய.

(ஸ-ரா-ஹ.) சுந்யூய-கி- (தஹராகாசம்) அல்பபரிமாண முடையதென்று சொல்லுகையாலே, (அல்பபரிமாணமுடைய ஜீவனே யாகவேண்டும்; மஹத்பரிமாணமுடைய பரமாத்மாவாகக்கூடாது), ஹிதிவச - என்றால், கசு - இப்பூர்வபக்யத்திற்கு உத்தரம், உக்ய - (மஹத்பரிமாண முடையபரமாத்மாவுக்கும் அல்பபரிமாணம் த்யாகார்த்தமாகச் சொல்லிற்றென்று முன்னமே) சொல்லப்பட்டது. அரு.

(ஸ-ரா-ஹ.) தஹராகாசத்தைச் சிறிதாகச் சொல்லிற்று. ப்ரஹ்மஸ்வரூபம் எல்லாகடந்தது ஆகையால் இதஜீவனே யாகவேணுமென்னில், --மஹதான ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தையே த்யாகிக்கக்கூடச் சிறியஅளவுள்ளதாகச் சொல்லிற்று. இது “கஸு-கஸு கஸு” இத்தயாதி ஸூத்ரத்தில் விவரிக்கப்பட்டது. அரு.

ஸூ. அச. சுந்யூய-தஸ்யூய.

(ரா - ஹ - ஹ.) தஸ்யூய-அந்த பரமாத்மாவினுடைய, சுந்யூய-கி-வ. ஸாம்யத்தையடைகிறதினால், (ஜீவன் ஆவிர்பூதஸ்வரூபமாய் அபஹதபாப்மத்வாதி குணங்களையுடையவனாகிறான் என்று சொல்லுகையாலே, தஹராகாசத்தோடு ஸாம்யத்தையடைகிற ஜீவன் தஹராகாசமாகமாட்டான்.

(ஸ்-ஹா.) “நதகூவஸூரொலாதிநஸூபுதாராக்ய” என்ற தொடக்கி, தஜெவஹாணநுஹாதிஸவபுதௌலாவாவபுதிடி விவராகி” என்கிற வாய்ப்பத்திற்கு, அந்த வஸ்து ப்ரகாசிக்கும்போது ஸூர்யன் சந்திரன் நகூத்திரங்கள் மின்னல் அக்கினி இவைகள் பிரகாசிக்கமாட்டா, அவ்வஸ்துவை யதஸரித்தே ஸூர்யாதிகள் பிரகாசிக்கின்றன, என்று பூர்வபகூத்தில் அர்த்தம். அந்த வஸ்துவினுடைய பிரகாசத்தினால் ஸூர்யன் முதலிய இஜ்ஜகத்த பிரகாசிக்கிறது. அவ்வஸ்து இல்லாவிடில் இஜ்ஜகத்த பிரகாசிக்கமாட்டாது என்று ஸித்தாந்தத்திலர்த்தம் இவ்வாக்யத்தில் அவ்வஸ்துவென்று சொல்லப்பட்டது, தேஜஸ்ஸா, அல்லது ப்ரப்ரஹ்மமா என்று, இந்த சப்தம் இரண்டுக்கும் பெருதுவாயிருக்கையால், உண்டாகும் ஸம்சயத்தில்,—லோகத்தில் தேஜோரூபியான ஸூர்யன் இருந்தால் அதின்முன் மற்றதேஜோரூபியாகிய சந்திரன் நகூத்திரம் மின்மினி முதலிய தேஜோரூபியான வஸ்துக்கள் காண்கிறதில்லையென்பது அநுபவஸித்தமா யிருக்கிறது. ஆகையால் ஸூர்யன் முதலிய தேஜஸ்ஸுக்களை மறைக்கத்தக்கவஸ்து தேஜஸ்ஸாயே யாகவேணும். ஒன்றை ஒன்று அநுஸரிக்கிறதென்றால் அவ்விரண்டு வஸ்துவும் ஒரு ஜாதியாகவே யாகவேண்டு மாகையால் ஸூர்யாதிகளினு லதஸரிக்கப்படுகிற அவ்வஸ்து ஸூர்யாதிகளைப்போல் தேஜஸ்ஸையாகவேணும், பரமாத்மா வாகக்கூடாது என்று பூர்வபகூதி சொன்னான்.—அது பிரகாசிக்கல் ஜகத்த பிரகாசிக்கும், அதில்லாவிடில் ஜகத்து பிரகாசியாத எண்கையால் அப்படிப்பட்ட வஸ்து ப்ரப்ரஹ்மமே யாகவேணும். மேலும் ஒன்றை ஒன்று அநுஸரிக்கும்போது இரண்டும் ஒரு ஜாதியாகவேணுமென்கிற நியமமில்லை. காச்சின இரும்பு அக்கினியைப்போல் பிரகாசிக்கிறது. அஸையிரண்டும் ஒரு ஜாதியன்று; வாயுவை தான் அநுஸரிக்கிறது வாயுவும் தானும் ஒரு ஜாதியல்ல. அப்படி நியமமொப்புக்கொள்ளிலும் பாதகமில்லை. அநுஸரிக்கிற ஸூர்யன் முதலியவைகளைப்போல் ப்ரஹ்மமும் தேஜஸ்ஸென்று வேதத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையாலும் அந்த வஸ்து ப்ரஹ்மமென்பது ஸித்தம் என்று ஸூத்ரகாரர் சொல்லுகிறார்.

அசு.

ஸூ. அள. சுவிஸூரூபெத.

(ஸ்ர - லு - ஹா.) ஸூரூபெதசுவி- (ஜீவன்பரமாத்மோபாஸநத்தினால் பரமாத்மாவோடுஸாம்யத்தை அடைகிறானென்று “ஐடிஃஜாநமீவாஸ்ரி, சுரீரிலாபயிபூஜாமதாஃ” என்று) கீதையிலும் சொல்லப்படுகிறது. அள.

(ஸ்-ஹா.) இந்த ஸ்ருதிவாக்யத்தி னர்த்தத்தை கீதையிலும் “நதகூவஸூதெ” இத்தயாதி ஸ்லோகத்தினால் சொல்லப்பட்டது. அதற்குத் தாத்பர்யம். அவ்வஸ்து ஸூர்ய சந்திரர்களுடைய அபேகையின்றியே பிரகாசிக்கிறது. ஸூர்யாதி மற்ற வஸ்துக்களின் பிரகாசமெல்லாம் அவ்வஸ்துவின் பிரகாசாதிரமாயிருக்கிறது. என்று. ஆகையால் இப்படிப்பட்ட அவ்வஸ்து ப்ரமாத்மாவேயாகவேணும். பௌதிகமான தேஜஸ்ஸு ஆகமாட்டாது.

அள.

சுயி-௨௩-ஸூ-அஅ. ஸஷாபெவபுதிதஃ.

(ஸ்-ஸ்ர-ஹா.) ஸஷாசு - ப்ரமாத்மவாசு சப்தத்தினால், ஸூதிதஃ-அங்குஷ்டமாத்ரப்ரமாணமாகச் சொல்லப்பட்டவன், ப்ரமாத்மாவென்று நிஸ்சயிக்கப்படுவன்).

அஅ.

(௮-ஊ.) கடவல்லியில் ‘சுஜாஷ்டோத்ரம் வாரூஷோயித்ருதூதிதிஷ்டி’ இத்தாதி வாக்யத்தில், அங்குஷ்டபிரமாணமுள்ள புருஷன் சரீரத்தின் மத்தியில் இருக்கிறான். அவனே கீழ்க்கடந்தவைக்கும் மேல்வருமவைக்கும் பிரபு நீ கேட்டவஸ்து இதுதான்; என்று சொல்லப்பட்டவன் ஜீவனு பரமாத்மாவா வென்கிற ஸம்சயத்தில்,—விரலளவாகச் சொல்லப்பட்டவன், ஸர்வவ்யாபியான பரமாத்மாவாகமாட்டான். ஜீவனாகில் உபாதி ஸம்பந்தத்தினால் விரலளவாக இருக்கலாம். ஸம்ருதியில் அங்குஷ்டமாத்மாயுள்ள புருஷனை சரீரத்திலிருந்து யமனிமூக்கிரு நென்று சொல்லுகிறது; அது பரமாத்மாவுக்குச் சேராது. ஆகையால் இவன் ஜீவன் என்று பூர்வபகூறிசொன்னான்.—இந்தபுருஷன் கடந்தவைவருமவைகளுக்கெல்லாம் பிரபு என்று மேற்கூறியருணம் ஜீவனுக்குச் சேராது. மேலும், ப்ரஹ்மஸ்வரூபம் எது என்று கேட்டதற்கு, அந்த ஸ்வரூபம் விரலளவாகச் சொல்லப்பட்ட இதுதான் என்கையாலே இந்த உத்தரம் ப்ரஸ்ரவாக்யத்திற்குத் தக்கபடி பரமாத்மாவையே ப்ரதிபாதிக்கவேண்டும் ஆகையாலிவன் பரமாத்மாவென்று ஸித்தாந்தி சொன்னார். அஅ.

(௮-ஊ.) ‘சுஜாஷ்டோத்ரம் வாரூஷோயித்ருதூதிதிஷ்டி | ௦௦௦ ஸாநொஹுதஹவ்யஸு’ இத்தாதி வாக்யம் இந்த அதிகரணத்திற்கு விஷயம். இங்கு பெருவிரலளவாகச் சொல்லப்பட்டவன் ஜீவனு, பரமாத்மாவா என்று ஸம்சயம், ஸ்பஷ்டமாக ஜீவபரமான ‘புராணாயிவஸூகூரதிவ்ஸுகேடலிரஜூஷ்டோத்ரம்’ என்கிற வாக்யத்தில் ஜீவன் பெருவிரலளவாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கையால் ஜீவபரமாக அஸ்பஷ்டமான இந்தவாக்யத்திலும் பெருவிரலளவாகச் சொல்லப்பட்டவன் ஜீவனே என்று பூர்வபகூறும்.—‘புராணாயிவஸூகூரதிவ்ஸுகேடலி:’ தன்னுடைய புண்யபாபரூபகர்மங்களினால் ப்ராணாதிபன் ஸஞ்சரிக்கிறான் என்கிறவிடத்தில் தன்னுடைய கர்மங்களினால் என்கிற அடையாளத்தைக்கொண்டு அவ்வாக்யத்திற் சொல்லப்பட்டவன் ஜீவன் என்று நிர்ஸயிப்பதுபோல், ‘சுஜாஷ்டோத்ரம் வாரூஷோயித்ருதூதிதிஷ்டி | ௦௦௦ ஸாநொஹுதஹவ்யஸு’ த்ரிகாலவர்த்தியான ஸகல வஸ்துக்களுக்கும் நியாமகன் என்று பரமாத்மாவினுடைய லக்ஷணம் சொல்லியிருக்கையாலே இந்த லக்ஷணத்தைக்கொண்டு இவ்வாக்யத்தில் பெருவிரலளவாகச் சொல்லப்பட்டவன் பரமாத்மாவென்று நிர்ஸயிக்க வேண்டுமென்று ஸித்தாந்தம். அஅ.

ஸூ. அக. ஹுடிவெக்ஷயாது-உநுஷ்டாயிகாரக்யாசு.

(௮-௮.உ.) உநுஷ்டாயிகாரக்யாசு—(ஸாஸ்த்ரம்) மதுஷ்யனுக்கு உபாஸநத்தை விதிக்கக்கூக ப்ரவர்த்தித்ததாகையாலே, ஹுடிவெக்ஷயாது—(மதுஷ்யர்களுடைய) ஹ்ருதயாநுருணமாகவே. (பரமாத்மாவைப் பெருவிரலளவாகச் சொல்லிற்று). அக.

(௮-ஊ.) ஆகில் ஸர்வவ்யாபியான பரமாத்மாவை அங்குஷ்ட விரலளவாகச் சொல்லலாமோவென்னில், மதுஷ்யர்கள் தங்கள் ஹ்ருதயத்தில் அவனை யாநத்தினால் இருந்துகிறார்கள். அவர்களுடைய ஹ்ருதயம் அங்குஷ்டத்திற் தளவாகவேயிருக்கும். அதிலிருக்கு மவனும் அவ்வளவு பிரமாணமுள்ளவனாகவே யிருக்கவேண்டு மாகையால், த்யேயஸ்கருபியான அப்பரமாத்மாவை அங்குஷ்டத்தளவாகச் சொல்லிற்று. தேவாதிகளுடைய ஹ்ருதயம் அங்குஷ்டத்தைக் காட்டிலு மதிகவிசால முன்னதாயினும், த்யாநாதிகாரம் மதுஷ்யர்களுக்கே யாகையால் இப்படி சொல்லிற்று. இவ்வாக்

யம் உபாஸைபரமாகித் துவ்வர்த்தம் கொள்வது—ஜீவனுக்கும் பரமாத்மாவிற்கும் அபேதம் சொல்வது இவ்வாக்யத்திற்குத் தாத்பர்யமாகில்,—அங்குஷ்டத்தளவாகச் சொல்லப்பட்டவன் ஜீவனே. அந்த ஜீவன் தான் ஸகலஸ்துக்களுக்கும் பிரபுவாகிய பரமாத்மா வாகிறான் என்று அவ்வாக்யத்திற்கு அர்த்தம் கொள்க. அக.

(ரா-மா.) பரமாத்மா அபரிச்சித்தனாயிருக்க ஆவணப்பெருவிரலளவாகச் சொல்லக்கூடுமோவென்னில்,—சாஸ்த்ரம் மறுஷ்யர்களுக்குப் பரமாத்மோபாஸநத்தை விதிக்கிறது. உபாஸகமாவது. ஹ்ருதயத்தில் த்யானிக்கை, மறுஷ்யர்களுடைய ஹ்ருதயம் பெருவிரலளவானபடியால் அவ்வளவு ஹ்ருதயத்தில் அவ்வளவான ஸ்வரூபத்தையே த்யானிக்கக் கூடுமொகையால் பரமாத்மாவைப் பெருவிரலளவாகச் சொல்லக்கூடும் என்று ஸிந்தாந்தம். அக.

கயி-உச-வஸு-கூ. ௧௨-வாபுவிவாடிநாயணஸுஹவாச,

(ஸ-ரா-வ.) ஸுஹவாச - உபாஸஸாமக்ரி யுண்டாகையாலே, ௧௨-வாபிசுவி - மறுஷ்யர்களுக்கு மேலுள்ள தேவதைகளுக்கும், (உபாஸநத்தில் அதிகாரமுண்டென்று) வாபுவிநாயண-பாதராயணர், (சொல்லுகிறார்)

(ஸ-லா.) பாதராயண றென்கிற ஆசாஸ்யர், மறுஷ்யர்களுக்கு த்யானம் செய்ய அதிகாரமுண்டென்று சொல்லிற்றல்லது தேவர்களுக்கிலையென்று சொல்லவில்லை. த்யானம் செய்கைக்குக் காரணமாகிய சரீரம் முதலியவை தேவர்களுக்குமுண்டென்பது வேதங்களிலும் இதிலுமாஸபுராணங்களிலும் ப்ரஸித்தம். தேவதைக்கொரு தேவதையில்லை என்று நகர வித்யையில் சொல்லுகையால் அவர்கள் யானா எதுக்காக த்யானம் செய்யக்கூடுமென்னில், இந்த்ராகவேணுமென்றால் இந்த்ரனை த்யானம் செய்யவேண்டும். இந்த்ரன் தான் இந்த்ரனையே யிருக்கிறபடியால் அவன் அந்த இந்த்ரபதவிக்காக இந்த்ரனை த்யானம் செய்யவேண்டியதில்லை என்று அந்த வாக்யத்திற்கு அர்த்தமொழிய மோஷத்திற்காகப் பரமாத்மாவை த்யானம் செய்யக்கூடாதென்பது அர்த்தமன்று, - இப்படி தேவர்களுக்கு த்யானாதிகாரமுண்டாயினும் அவர்களுடைய ஹ்ருதயம் அவர்களுடைய அங்குஷ்டத்தளவாகவேயிருக்கும். ஆகையால் அங்குஷ்டப்ரமாணமுள்ளவனென்பது அவர்களுடைய அங்குஷ்டத்தளவென்று அர்த்தமாய் பரமாத்மாவையே சொல்லுகிறதென்று சொன்னார். கூ.

(ரா-மா.) தீழ் மறுஷ்யனுக்கே பரமாத்மோபாஸநத்தை சாஸ்த்ரம் விதித்ததென்று சொல்லிற்று. ஆனால் தேவதைகளுக்குப் பரமாத்மோபாஸநத்தில் அதிகாரமுண்டா, இல்லையா என்று ஸம்சயம்.—நித்யகர்மாநுஷ்டாநத்தினால் ராகத்வேஷாதிகள் நசித்த நிர்மல சித்தனானவனுக்கு உபாஸநத்தில் அதிகாரமுண்டு, தேவதைகளுக்கு சரீரமில்லை யாகையால் நித்யகர்மாநுஷ்டாந யோக்யதையும், அந்நியான சித்தநைர் மல்யமும் இல்லை ஆதலால் அவர்களுக்கு உபாஸநத்தில் அதிகாரமில்லை என்று பூர்வபஷ்யம்.—ஹ்ருஷ்டப்ரகரணத்தில் தேவதைகளுக்கும் சரீரமுண்டென்று சொல்லுகையாலே அவர்களுக்கும் நித்யகர்மாநுஷ்டாநமும் சித்தநைர்மல்யமும், அந்நியான உபாஸநமும் கூடும். உபாஸநத்திற்கு, பரமாத்மஸ்வரூப ததுபாஸநப்ரகாரஜ்ஞாநம், அர்த்தித்வம், சரீரவத்வம், இம்முன்றும் ஸாமக்ரீ. தேவதைகளுக்கு, பூர்வம் உத்தப்ரமாண பரமாத்மஸ்வரூப ததுபாஸநப்ரகாரஜ்ஞாநத்திற்கு மதப்பில்லை யாகையால் ஜ்ஞாநமும்,* தாபத்ரயாபிகாதமும் பரமாத்மஜ்ஞாநமு முண்டாகையால் அர்த்தித்வமும், தீழ்ச்சொன்னபடி சரீரமும் உண்டாகையாலே அவர்களுக்கும் அதிகாரம் உண்டென்று ஸிந்தாந்தம். கூ.

* தாபத்ரயாபிகாதமாவது - ஆத்யாத்மிக ஆதிபௌதிக ஆதிதைவிகங்களென்ற மூன்றுவிதமான துக்கங்களினால் வருத்தகை.

லா. கூக. விருடாய்க்குடிணிதிவெநூமெகவுதிவெதெடிசுடிநாசு.

(ரா-பு.) கூடுணி. (தேவர்களுக்கு சரீரம் ஒப்புக்கொண்டால்) யா காதிக்ரியையில், விருடாய் - அதுபபத்தி (ஸம்பவிக்கும்) உகிடுவசு - என் றால், கூடுமெகவுதிவெதெ. (தேவர்களுக்கு) அநேகசரீர பரிக்கரஹத்தை, டிசுடிநாசு - காண்கையாலே, க - அந்த விரோதம் வாராது. கூக.

(ஸ்-ஹ.) இந்த்ராதி தேவர்களுக்குச் சரீரமுண்டென்று கீழ்சொல்லிற்று. ஆக ல் யாதங்களில் ஹோமம் செய்கிற நுத்விக்குக்கர் எப்படி யாகத்திற் கருகிருந்தே நட த்துகிறார்களோ, அப்படியே தேவர்களும் யாகத் துக்கருகில் வந்தே இவர்களுக்கொடுக் கும் ஹவிஸ்ஸையாங்கவேண்டும்; ஒரு காலத்தில் அநேகம் இடங்களில் யஜ்ஞம்செ ய்தால் ஒரு சரீரத்துடன் இந்த்ராதிகள் அவ்வெல்லாவிடங்களுக்கும் எப்படிப்போவா ர்கள்? ஆகையாலவர்களுக்குச் சரீரமொப்புக்கொள்ளக்கூடாது என்கிறபூர்வபகூத்தி ம்ரு-ஒருதேவதைக்கே ஒரேகாலத்தில் அநேகம்சரீரங்களுண்டு என்று சாகல்ய யாஜ் ஞவல்க்ய ஸம்வாதத்தில் வேதம் சொல்லுகையால் அவர்கள் ஒவ்வொரு சரீரத்துடன் ஒவ்வொரு இடத்திற்குப்போய் ஹவிஸ்ஸாவாங்கலாம். மதுஷ்யர்களை யோகஸித்தியி னால் அணிமாதி அஷ்டைடவ்யந்தை யுடையராய் அநேக சரீர மெடுக்கிறார்களே ன்று சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லியிருக்க, தேவர்கள் தங்களுக்கிடமான அநேக சரீ ரங்களை ஒரே காலத்தி் லெடுப்பது ஓராப்சர்யம் என்று. மேலும், சரீரமுடையராயி னும், ஒருவனுக்கு அநேகம்பேர் அந்நமிட அவன் ஒரு சரீரமுடையனையே புஜிப் பது போலவும், அநேகம் நமஸ்காரம் செய்யில் அவர்களுக்கெல்லாம் ஒருவனே வந்தாம் செய்வது போலவும், ஒரேகாலத்தி் லனேகர்கள் ஒருவனை உத்தேசித்து ஹோமம் செய்வதிலும் அத்தேவர்கள் அதை அக்கேரிப்பதிலும் பாதகமில்லை. அவர் களை உத்தேசித்து ஹோமம் செய்யவேண்டு மல்லது அவர்கள் அங்கு வரவேணு மெ ன்கிற நியமமில்லை யென்று தாத்தர்யம். இப்படி தேவர்களுக்குச் சரீர முண்டாகை ல் உபாஸந்தி லதிகாரமுண்டு. கூக.

(ஸ்-ஹ.) தேவதைகளுக்கு சரீரம் ஒப்புக்கொண்டால், ஒரேகாலத்தில் அநேக இடங்களில் யாகம் செய்யும்போது அந்தந்த இடங்களுக்கு ஹவிஸ்ஸை வாங்குகை க்காகப் போகவேண்டி வருகையில் ஒருசரீரத்தோடு அவ்வளவிடங்களுக்கும் போக முடியாது ஆகையால் அவர்களுக்கு சரீரம் ஒப்புக்கொள்ளக்கூடாது என்றுவரில், - தபோமஹிமையுடைய ஸனபரி முதலியவர்களும் அநேக சரீரம் ஒரே காலத்தில் பரி க்ரஹிக்கக் காண்கையாலே, அதுபோல் தேவதைகளும் ஒரே காலத்தில் அநேக சரீர ங்களை யெடுத்துக்கொண்டு அநேக இடங்களுக்குப் போகலாமாகையால் இதில் ஒரு அதுபபத்தியுமில்லை. கூக.

லா. கூஉ. ஸபைதிவெநூகவுவவாது அகூகாநுஸாநாஹுடா.

(ஸ்-ரா-பு.) ஸபை. (சரீரம் ஒப்புக்கொண்டால்) வைதிக சப்தத்தில், (விரோதம்வரும்) உகிடுவசு - என்றால், கூகவுவவாசு - (இந்த்ராதிகள்) இந்த வேதசப்தத்தில் நின்று முண்டாகையாலே, க - அந்த விரோதமுமி ல்லை. ஆகூகாநுஸாநாஹுடா - ஸ்ருதிஸ்மருதிகளினாலே, (இந்த்ராதி கள் வேதசப்தத்தினு னுண்டாகிறார்களென்று நிச்சயிக்கப்படுகிறது. கூஉ.

(ஸ்-ஹ.) தேவர்களுக்குச் சரீர மொப்புக்கொள்ளில் வேதம் அநித்யமாய் அப் ராமாணிகமாய்விடும். அதெப்படியெனில், சப்தம் நித்யமாகும்போது அத்தால் சொல் லப்படுகிற அர்த்தமும் நித்யமாகவேண்டும். தேவர்கள் சரீரமும் நம்முடைய சரீரம்

போல் ஜகதமரணங்களோடுகூடி அநித்யமாயேயிருக்கு மாகையால் அதைச் சொல்லுகிற வேதமும் அநித்யமாய்விடும் என்கிற சங்கையை, —வேதம் நித்யமே, அதிலிருந்தே தேவர்கள் உண்டாகிறார்கள். அதாவது - ஆதிஸ்ருஷ்டியில் ப்ரஹ்மா இந்த்ரனைச் செய்ய நினைத்து, அவனை இன்னபடி செய்யவேண்டுமென் றறியாமல், வேதத்தில் இந்த்ரனுடைய ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களைச் சொல்லுகிற வாக்யத்தை பர்பாஸோசநம்பண்ணி அதிற்சொல்லியபடி ஸ்ருஷ்டிக்கிறான். சப்தத்திற்கு, ஜகதமரணங்களோடுகூடிய ஒருசரீரம் அர்த்தமன்று, அம்மாதிரியான அனைச சரீரங்களிலுள்ள ஆகாரமேசப்தார்த்தம். அது நித்யம். ஆகையால் வேதமும் நித்யமென்று தாத்பர்யம். ஒரு கலசமுடைந்தால் அவ்வாகாரமுள்ள மற்றொரு கலசமுண்டாவதுபோல் ஒரிந்தான் நசித்தால் அவ்வண்ணமுள்ள மற்றொரு நிற னுண்டாகிறுனென்று பொருள். இவ்வர்த்தமவேதத்திலும், மது முதலிய தர்மசாஸ்திரங்களிலும் சொல்லியிருக்கிறது என்றுபரிஹரிக்கிறார்.

கூட.

(நா-ஹ.) தேவர்களுக்கு ஏககாலத்தில் அநேக சரீரமொப்புக்கொள்ளுகையாலே கீழ்ச்சொன்ன அதுபபத்தி தப்பினாலும் வேதம் அர்த்த ரூபம் என்கிற அதுபபத்தி தப்பாது. அதெப்படியெனில், —அவர்களுக்கு சரீரம் ஒப்புக்கொண்டால் அந்த சரீரம் ஸாவயவமாகவேண்டும். அப்போது அது அநித்யமாகும். இப்படியானால் அந்த சரீரம் உண்டாகைக்கு முன்பும் அது நசித்தபிறகும ஸர்வதாயித்யமான வேதம், தனக்கு அர்த்தமாகிய இந்த சரீர மில்லாமையால் நிரர்த்தகமாய்விடும். அல்லது தான் அநித்யமாகவேண்டும் என்றவரில், இந்த்ரனென்று ஒருவனுக்கே பெயர் என்று, கலசம்என்றால் அந்த ஆகாரத்தையுடைய ஸகலவஸ்த்துக்களுக்கும் பெயராயிருப்பதுபோல், இந்த்ரனென்றால் அந்த அதிகாரத்தையுடையவனாய் அந்த ஸ்தானத்தில் வந்தவனுக்கெல்லாம் பேராயிருக்கும். முன்னுள்ள இந்த்ரன் நசித்தபிறகு, இந்த்ரானிகளுடைய ஆகாரவிசேஷவாசகமாகிய இந்த்ராதி சப்தங்களை ஆலோசித்து அதின்படியே வேறொரு இந்த்ரனை முன்புள்ள இந்த்ரன்போல் ப்ரஹ்மாஸ்ருஷ்டிக்கிறார் ஆகையால் அவ்வாக்யம் நிரர்த்தகமாகமாட்டாது. இவ்விஷயத்தில் வேதமும் தர்மசாஸ்த்ரங்களுமே ப்ரமாணம்.

கூட.

ஸூ. கூட, சுதவ்னவயநித்யஸூ.

(ஸ-நா-வ) சுதவ்னவ ஆகையாலேயே, நித்யஸூ. (வேதங்களுக்கு) நித்யத்வம் ஸித்திக்கிறது.

கூட.

(ஸ-ஹ.) நித்யமான ஆகார வாசகமான வேதத்தைப் பரிசீலித்து அவ்வாகாரமுள்ள ஜகதத்தைப் பிரமன் ஸ்ருஷ்டிக்கையினாலேயே வேதம் நித்யமெனப்படும். கூட.

(நா-ஹ.) இந்த்ராதி வேதசப்தங்களைக்கொண்டே அதிற்சொல்லிய ஆகாரவிசிஷ்டனான இந்த்ரானிகளை ஸ்ருஷ்டிக்கிறுனென்று அவ்ஃகிரிக்கையினாலேதான், ஆது நிகர்களான விரோமித்ரானிகளைச் சொல்லுகையாலே இந்த வேதம் அவர்களுக்கு பிறப்பிடே உண்டாயிருக்கவேண்டும் என்கிற சங்கையுமேபோய் வேதம் நித்யம் என்று நிர்ஸயிக்கப்படுகிறது. ப்ரளயாநந்தரம் ஸ்ருஷ்டி காலத்தில் ப்ரஹ்மா, 'விஸ்வாதித்ய ஸூஸூக்திஷுவதி' இத்த்யாதியான வேதவாக்யங்களை ஆலோசித்து, அத்யயநம் செய்யாமலே ஸ்வரவரணங்கள் தப்பாமல் வேதத்தில் சிஸபாகங்களை ஸாக்ஷாத்ஃகரிக்கத்தக்க சக்தியுடைய ஜீவன்களைப் பராமரித்து விஸ்வாமித்ரானிகளாக ஸ்ருஷ்டிக்கிறான். அவர்களும் அந்த வேதபாகங்களை அத்யயநமின்றியே யதாவத்தாக அழிகிறார்கள். அவர்களறிந்த பாகமாகையால் அதில் அவர்கள் பெயர் விளங்குகிறது.

இப்படி அரசாதிபதர்களான அதிகாரி விசேஷங்களைச் சொல்லுகையாலேயிப்பலா
யிதராதிபத கடிதமான வேதங்கள் அறிப்பங்களாகமாட்டா. கக.

மூலக் கூசு வரிகா நநாரிகை கூர்வது தாவது விரொடுபாடி
நாசுவது தெறு.

(ஸ-ரா-வ்.) சுவரூபங்களி-அவ்யாக்ருதாதிகளுடைய புரஸ்ஸருஷ்
டி.யிலும்; ஸாரிநநாரிஸுவகாஸய - பூர்வகல்பத்திற் பதார்த்தங்களோடு
ஸமாசமான பெயர்களையும் ஆகாரங்களையும் உடைத்தா யிருக்கையினாலே
யும், ஸவிநாராய: - (வேதநித்யவத்திற்) விரோதமில்லை, ஈஸ-நாஸ-இவ்
வர்த்தம் வேதத்தினாலும், ஸ்யுதெய - ஸ்ம்ருதியினாலும் (நிர்ஸயிக்கப்படு
கிறது).

559.

(ஸ்-ஹா.) ஒரு கலசமுடைந்தால் உடனே அதன்போன்ற மற்றொரு கலசம், அதுடைந்தால் வேறொன்று; இம்மாதிரி இடையின்றி உண்டாவதுபோல் ஜகத்தும் தேவர்களும் இடையின்றி உண்டானால் நீங்கள் சொல்வதுசரியாகும். மஹாப்ரஸயத்தில் எல்லாமழிந்த வெகுநாள் ஜகத்து இல்லாமலே இருக்கிறது. மறுபடி ஆகி ஸ்ருஷ்டியில் ஜகத்தைப்பிதிதாக உண்டாக்குகிறார்களென்று வேதமும் ஸம்ருதிகளும் சொல்லுகையால், இந்த ஸ்ருஷ்டியில், முன்புள்ள ஆகாரம் மஹாப்ரஸயத்தில் கசித்து மற்றொருகார முண்டாப்படியால், அவ்வாகாரத்தைச் சொல்லுகிற இப்போது முள்ள வேதத்திற்கு இப்பொழுது விஷயமில்லாமையால் வேதம் அநித்யமாயேயிலும் என்கிற சங்கைக்கு, ப்ரளயம் கழிந்தபிறகு ஸ்ருஷ்டிக்கும் போதும் ப்ரஹ்மா முன்போலவே ஸ்ருஷ்டிக்கிறார், வேறுவிதமாக ஸ்ருஷ்டிக்கிறதில்லை. முன்கல்பத்தில் நடந்த மஹவாகளுக்கு மற்துபோய் விடினும் ப்ரமாத்மாவின்னத்க்ரஹத்தினால் ப்ரஹ்மாவுக்கு அவ்வாகாரம் மறக்கிறதில்லை. முன்புள்ள விதமாகவே இப்போதும் ஸ்ருஷ்டிக்கிறா ரென்பதற்கு “யாக்யாயுர்வாவஸீக்யயஸு” இத்த்யாதிஸ்ருதியும் தர்மசாஸ்த்ரங்களும் ப்ரமாணம். இந்த ப்ரமாணங்களினால் முன்புள்ள ஆகாரமே இப்போது முண்டாகையால் அதைச் சொல்லுகிற வேதமும் நித்யமேயாகக் குறையில்லை என்று ஸமாதானம் சொல்லுகிறார். கூச.

(194-ஹா.) அவாந்தரப் பரளயத்தில் ப்ரஹ்மாவும் இன்னும் சில பதார்த்தங்களு முண்டு ஆகையால் அப்போது வேதமிருந்தாலும், ஸர்வமும் நசித்துப்போன் மஹா ப்ரளயத்திற்குப்பின் ஸ்ருஷ்டியுண்டாகும்போது வேதமில்லை யான்கையால் அது எப் படி நித்யமாகுமென்னில்,—அக்காலத்திலும் பரமபுருஷன் பூர்வ கல்பங்களிலுள்ள பதார்த்தங்கள்போலவே ஸகல பதார்த்தங்களையும் ஸ்ருஜித்து அஹற்றுக்கு அந்த நா மத்தையே இட்டு, முன்புள்ள ஆதபூர்வீப்ரகாரமே வேதத்தை ப்ரஹ்மாவுக்கு உப தேசிக்கிறான் என்று முருதிஸம்ருதிகள் சொல்லுகையாலே வேதத்தை நித்யமென்று அங்கீகரிக்கத்தட்டில்லை.வேதம் நித்யமென்றால், முன் எவ்விதமான ஆதபூர்வியிருந் ததோ அவ்விதமான ஆதபூர்வியுடன் அத்யயம்செய்கை.—ஆக இவ்வளவால் தேவர் களுக்கு சரீர்முண்டென்று ஸ்தாபிக்கையாலே அவர்களுக்கும் ப்ரஹ்மவித்யையில் அதிகாரமுண்டென்று ஸித்தாந்தம் செய்யப்பட்டது.

சுசு.

५५.

சுயி-உசு.வா-சுரு. சீயாழிஷுஸம்மவாடி நயிகாரம் வெஜிநி:

(ஸ்-ரா-வ்ய.) ஸலம் உவாஸ்-உபாஸ்யரன வஸ்வாதிகளுக்கு உபாஸகத்வம், ஸம்பவியாதாகையாவ், ஸ்யாதிஷு - மதுவித்தய முதலானவற்றில், சுதயிக்ரஸு - (தேவர்களுக்கு) அதிகாரமில்லாமையை வெஜ்ஜிதிஃ ஐஜயிந் சொன்னார்.

क. ५.

(1௩-ஊ.) ப்ரஹ்மவீத்யயில் தேவர்களுக்கு அதிகாரமுண்டாகிவ்மதுவீத்யையலும் அதிகார முண்டாகவேண்டும். அது தேவர்களுக்கு ஸம்பவியாது,--எப்படியெனில்,--மது என்பது ஸூர்யனுடைய சில கிரண விசேஷங்களே. அவற்றையுடைய ஸூர்யனை உபாஸநம் செய்ய வேண்டும். அதற்கு பலம் தேவர்களாகப்பிறப்பது. ஸூர்யன் தன்னைத்தான் உபாஸிக்கச்சேராது. இப்போதே தேவர்களானவர்களுக்கு, அதற்கு பலமான தேவப்பிறப்பும் ஸித்தித்திருக்கிற படியால் அவ்வுபாஸநம் நிஷ்பலமாயிருக்கும் ஆகையால் மதுவீத்யயில் அவர்களுக்கு அதிகாரமில்லை. அதுபோலவே ப்ரஹ்மவீத்யயிலு மதிகாரமில்லை, என்றார் ஜைமினி. கடு.

(1௪-ஊ.) : ‘ஸவஸவாக்ருஷிதொடெவ்யபு’ ” இத்த்யாதிக்ஷயம் இந்த அதிகாரத்திற்கு விஷயம்,—ருக் யஜுஸ் ஸாமவேதங்களிற் சொல்லிய யாகாதிகளினாலுண்டான ரஸம் ஸூர்யனிடத்திற் சேருகிறது. ஸூர்யன் அந்த ரஸஸ்வரூபியாயிருக்கிறான். அந்த ரஸஸ்வரூபனு ஸூர்யனை ஒவ்வொரு பக்கங்களை வஸுருத்ர ஆதித்யமருத்ஸாத்யர்களென்கிற ஐந்து கூட்டத்தார் புஜிக்கிறார்கள். அவர்களாலே புஜிக்கப்படுகிற அந்த பாகத்தை உபாஸநம் செய்யவேண்டும். அந்த அம்சம் வஸுவீனில் புஜிக்கப்படுகிறதென்று உபாஸநம் செய்தவன் வஸுஸ்வரூபியாகிறான் (இப்படியே மற்ற உபாஸகர்களையும் கண்டுகொள்வது) என்று இந்த வாக்யத்திற்கு அர்த்தம்,—இந்த உபாஸநத்தில் வஸ்வாதிகளுக்கு அதிகார முண்டா இல்லையா என்று ஸம்சயம்,—தான் தன்னை உபாஸநம் செய்யக்கூடாதாகையாலே, இந்த அம்சம் வஸ்வாதிகளினால் புஜிக்கப்படுகிறதென்கிற வஸ்வாதிவிஷயமான உபாஸநத்தை வஸ்வாதிகள் செய்யக்கூடாதாகையால் அவர்களுக்கு இந்த உபாஸநத்தில் அதிகாரமில்லை. மேலும் தான் இப்போது வஸுவாயிருக்கையாலே வஸுவாகைக்காக இப்படி உபாஸநம் செய்யவேண்டியது மில்லை. என்று பூர்வபக்யான ஜைமினி மதம் இது பூர்வபக்யம். கடு.

ஸூ. கூ.௬.ஜெஹ்நிவிஷ்வாவாது.

(15-ஊ-பு-ஊ.) ஜெஹ்நிவிஷ்வோதிச்சப்தவாச்யனுன பரமாத்ம விஷயத்தில், ஹாவாஸு-தேவமதுஷ்யங்களிருவருக்கும் அதிகாரம் உண்டாகையாலும், இப்படி அதிகாரமுண்டா யிருக்கச்செய்தே, ஜ்யோதிஸ்வருபிகளுக்குள் ஜ்யோதிஸ்வருபியான பரப்ரஹ்மத்தை தேவர்கள் உபாஸிக்கிறார்கள் என்று ‘தடெவாஜெஹ்நிவிஷ்வாஜெஹ்நி’ என்கிற வாக்யம் சொல்லுகிறது. இதில் தேவர்கள் என்றதுக்கு வஸ்வாதி தேவர்கள் அர்த்தம். அவர்களுக்கு இந்த வாக்யத்தில் தனியாக உபாஸநம் சொல்லி யிருக்கையாலே இந்த உபாஸநத்தில் அதிகாரமில்லை என்று பூர்வபக்யம். கூ.௬.

(16-ஊ.) மேலும் ஸ்வர்க்கம் ஸூர்யமண்டலம் முதலியவைகளை தேஜஸ்ஸென்று அசேதநமாகச் சொல்லுகிற படியால் அது ப்ரஹ்மத்தை உபாஸிக்க சேதனமுமன்று, அதற்கு சரீரமும் கிடையாது. ஆகையாலு மதிகாரமில்லை யென்றார். கூ.௬.

ஸூ. கூ.௭. ஹாவனுவாடிநாயணாவூவிஹி.

(17-ஊ-பு.) ஹாவரீயணஃ-பாதராயணர், ஹாவஸு-இந்த உபாஸநத்தில் வஸ்வாதிகளுக்கும் அதிகாரமுண்டென்பதை, (ஒப்புக்கொண்டார்). ஸூவிஹி - அவர்களுக்கு உபாஸ்யத்வமும் ப்ராப்யத்வமும் உண்டன்றோ.

(ஸ்-ஹ.) மதஷ்யாயில் ப்ரஹ்மணர்களுக்கு ராஜஸூயயாகத்தில் அதிகாரமி. ஸ்லாவிடிலும் மற்றயஜ்ஞங்களி லதிகாரமுண்டு. அதபோல் தேவர்களுக்கு மதவித் தையி லதிகாரமி. ஸ்லாவிடிலும் ப்ரஹ்மவித்தையி லதிகாரமுண்டு. ப்ரஹ்மத்தை உபா ஸநம் செய்து தேவர் வேண்டிய பலத்தை யடைந்ததாக வேதங்களில் சொல்லியிரு க்கிறது. ஸூர்யாதி மண்டலம், தேஜோமயமாகிலும் “ஸூர்யன் புருஷவேஷங்கொ ண்டு ருத்தியைப்புணர்ந்தான்” இத்தியாதியைச் சொல்லுகிற ப்ரமாணங்களினால் அம் மண்டலத்திற்கு அதிஷ்டான தேவதையாக ஒருசேதன்னுண்டு; அவனுக்கும் அவனை ப்போன்ற மற்றத்தேவர்களுக்கும் கீழ்ச்சொன்னபடிப் ப்ரஹ்மவித்தையி லதிகாரமுண் டு என்று பாத்ராயண பகவான் கூறினர். ௯௭.

(ஸ்-ஹ.) கீழ்ச்சொன்ன ஐயிரி மதத்தைக்கண்டுகிற பாத்ராயணருடைய மதத்தை இந்த ஸூத்ரத்திற் சொல்லுகிறார். தன்னை “நான்” என்று உபாஸிக்கக் கூ டாவிடிலும்* ப்ரஹ்மாத்தமகன் என்று உபாஸநம் கூடுமாகையாலே உபாஸகரான வஸ் வாதிகளுக்கு உபாஸ்யதவமும் கூடும். இந்த கல்பத்தில் தாங்கள் வஸூக்களாயிருந்தா லும் மேல் கல்பத்தில் தாங்கள் வஸூக்களாகைக்காகவும் இப்படி உபாஸநம் செய்யக் கூடுமாகையால் வஸ்வாதிகளுக்கும் இந்த வித்யையில் அதிகாரமுண்டு என்று, இது ஸித்தாந்தம். ௯௮.

சுயி-உஹ-வா-சு-அ. ஸு-மஸூ-தடி-நாடி-ஸூ-வணா-தடி-டி-வணா- து-வூ-தெ-ஹி.

(ஸ்-ஸ்-ஹ.) தடி-நாடி-ஸூ-வணா-சு-ஹம்ஸத்தினுடைய அநாதரவா க்யத்தைக் கேட்கையாலே, தடி - அப்போது, சூடி-வணா-சு - (ப்ரஹ் மோபாதேசத்திற்காக) ஓடுகையால், சுஸூ - இந்த ஜாக்ஸ்ருதிக்கு, ஸு-சு - துக்கம், ஸூ-வூ-தெ - ஸூசிப்பிக்கப்படுகிறது. ஹி - அக்காரணத்தினால், (அவனை சூத்ரா! என்று ரைக்வர் அழைத்தார்.) ௯௮.

(ஸ்-ஸ்-ஹ.) ப்ரஹ்மவித்தையில் சூத்ரர்களுக்கு அதிகாரம் உண்டா இல்லையா என்று ஸம்சயம், = அவர்களுக்கும் தேஜேந்த்ரியாதிகள் உண்டாகையால் ப்ரமாத் மோபாஸநத்திற்கு வேண்டிய ஸாமந்த்யமும், மோக்ஷேச்சையும் உண்டு. வேதாத்யயந த்தில் அதிகாரமி. ஸ்லாவிடிலும் புராணகிர்ப்ரவணங்களில் அதிகாரமுண்டாகையாலே அதினாலேயே ப்ரமாத்மோபாஸநத்திற்கு வேண்டிய ப்ரமாத்மஸ்வரூபத்தப் ப்ராப்த்யு பா யஜ்ஞாநங்களுண்டாகலாம். சூத்ரஜாதியிற்பிறந்த விதாதிகளுக்கும் ப்ரஹ்மவித் தைய உண்டென்று பலவிடங்களிலும் சொல்லுகிறது. “சூஜமோ ரொஸூடி” என் று ஒரு சூத்ரனே! நீ இவைகளைக்கொண்டுவா; இவற்றை நானக்கீகரித்த உனக்கு ப்ரஹ்மவித்தையைய உபதேசிக்கிறேன் என்று வேதத்திலும் ஜாக்ஸ்ருதியைக்குறித்து ரைக்வர் சொன்னதாகக் காண்கிறது. ஆகையால் சூத்ரர்களுக்கும் ப்ரஹ்மவித்தைய யில் அதிகாரமுண்டென்று பூர்வபக்யம், - வேதாத்யயநம் செய்து அதினுடைய அர்த் தத்தைப் ப்ரமாசித்த அதினுண்டான ஜ்ஞாநமே ப்ரமாத்மோபாஸநத்திற்கு மேதுவாகிறது. புராணர்ப்ரவணதிகளினுண்டான ஜ்ஞாநம் பாபக்யத்துக்கு ஹேதுவாகுமல்லது உபாஸநத்திற்கு ஹேதுவாகமாட்டாது. விதாதிகளுக்கு ஜக் மாந்தரத்தில் வேதாத்யயநம் செய்து அதினுண்டான ஜ்ஞாநம் மறவாமலிருந்து அதினால் இந்த ஐம்மத்தில் பக்தி உண்டாயிற்றென்று கொள்ளவேண்டும். இரண்டு ஹம்ஸங்கள் வந்த அதில் ஒன்று ஜாக்ஸ்ருதியை ஸ்தோத்ரம் செய்ய, மற்றொன்று ப்ரஹ்மஜ்ஞாநமி. ஸ்லாவிடிலுள்ள இவனை என்ன ஸ்தோத்ரம் செய்கிறது என்று இவனு

* தன்னைத்தான் த்யாநம் செய்யக்கூடாததிலும் தன்னுடைய அந்தர்யாமியான ப்ரமாத்மாவை த்யானிக்கக்கூடுமென்று கருத்து.

இது அவ்வாறும் படி சொல்ல, அதை ஜாஸூருதிசேட்டு எனக்குப் பரிசும் துராமியிலையே பென் கிற வ்யஸத்தையறிந்த, ஒ ரூத்ரா! என்று கூப்பிட்டார். ரூத்ரன் என்பதற்கு ரூத்ராஜாதிபிற் பிறந்தவன் என்று அர்த்தமன்று. தனக்குப் ப்ராஹ்மவீத்யை துல்லி பென்று தக்கப்படுகிறவன் என்று அர்த்தம். ஆகையால் வேதத்திலும் ரூத்ரா னுக்குப் ப்ராஹ்மவீத்யோபதேசம் சொல்லவில்லை. ஆதலால்குத்ரானுக்கு ஸாமந்த்யமும் மோக்ஷோக்கையு மிருந்த போதிலும் ப்ராஹ்மவீத்யையில் அதிகார மில்லை என்று சித்தாந்தம்.

கஅ.

ஸூ. கூக, கூத்ரியகூமதெஸூ.

(ரா-வ.) கூத்ரியகூமதெஃவ - (ரூஸூருதிக்கு) கூத்ரியதாமம காண்கையாலும். (இவன் ரூத்ரனன்று). கூக.

(ரா-வ.) சக்ரபாஷ்யத்தில் “கூத்ரியகூமதெஸூத்ருத்ரு வெத்ருரபெநலிஹாஸ” என்கிற வகையிலும் ஒரேஸூதிதாம். இதுக்கா த்தம்—உத்ருத்ரு - ஸம்வர்க்கவித்யையின் மேல்வாக்யத்தில், வெத்ருரபெந - சித்ராத்தென்கிறவனுடைய வம்சத்திலுண்டான அபிப்ரதாரியோ மிகூட (ச்சொல்லுகையாகிற), விஜாஸ-ஹேதுவினுலே, கூத்ரியகூமதெஃ வ - (ஜாஸூருதி) கூத்திரியனென்பது அறியப்படுகையினால், (ஜாஸூருதி ரூத்ரனன்று). இந்த வித்யையில் ஜாஸூருதியுடன் கூட சொல்லப்பட்ட அபிப்ரதாரியென்பவன் கூத்திரியன். இருவருக்கு ஒரு வித்யையில் ப்ராஸ்தாவம் வந்தால் அவ்விருவரும் ஒரு ஜாதியிற் பிறந்தவர்களே யாவார்களாகையால் ஜாஸூருதியும் கூத்திரியன். ரூத்ரனன்று. அபிப்ரதாரி கூத்திரியனென்பதற்குப் ப்ராமானமென்னென்னில், காபேயரென்கிற ப்ராஹ்மணர் சித்ராத்தென்கிற கூத்திரியனுடைய வம்சத்திற் பிறந்த அரசர்களுக்குப் புரோஹிதர்கள் அந்த ப்ராஹ்மண வம்சத்திற் பிறந்த ஒருவன் அபிப்ரதாரிக்குப் புரோஹித னென்று இங்குச் சொல்லியிருக்கிறது. ஆகையால் இவனும் அந்த ராஜவ ம்சத்திலுண்டானவனென் றறியப்படும்.

கக.

(ரா-ஹ.) இவன் அனேக க்ராமங்களைக் கொடுக்கிறனென்றும், பக்வாந்தா கம் செய்கிறனென்றும் இதுமுதலான கூத்திரியதர்மம் காண்கையாலே இவன் கூத் ரியனே யாகவேண்டும்.

கக.

ஸூ. ௧௦௦. உத்ருத்ரு வெத்ருரபெநலிஜாஸ.

(ரா-வ.) உத்ருத்ரு - மேல்வாக்யத்தில், வெத்ருரபெந-சைத்ரா ததேனே (காபேயனைக் கூட்டிச் சொல்லுகையாகிற), விஜாஸ - ஹேதுவி னுலே (இந்த வித்யையில் ப்ராஹ்மண கூத்திரியர்களுக்கே அவ்யம் காண் கிறது).

௧௦௦.

(ரா-ஹ.) இப்ப்ரகரணத்தில் ப்ராஹ்மண கூத்திரியர்கள் தவிர மற்றவரைச் சொல்லவில்லை. “ஸபஹஸுஸநகஜ்ஞகிர்வெய சிவிபு-தாரிணியு” என்று, இவ்வாக்யத்தில், செணநகர் ப்ராஹ்மணன், அபிப்ரதாரி சைத்ராத்தென்கிற கூத்திரியன், இவன் கூத்திரியனென்கைக்கு அடையாள மென்னவென்றால், ப்ரத்ராணந்தாத தில் காபேயதேனே ஸஹசாரியாயிருக்கிறவனை சைத்ராத்தன் என்கிற கூத்திரியன் என்று

லேயே இடியுண்டாகித் தானாகால் லோகத்துக்குப் பஜகமாயுகிறது. ஆகையாலிங்குச்சொல்லப்பட்டது. ப்ராணவாயுபேயென்ற பூர்வபக்ஷம்.—இது பரமாத்ம ப்ரகரணமாகையாலும் வஜ்ராயுதத்தை யெடுத்தால், இது கந்தஸி லென்கேவிழுக்கிறதோவென்று ஜகங்கள் பயப்படுகிறது - “ஹிஷாஸூராதாதிவ்வதெ” என்று அப்பரமாத்மாவுக்கேஸூர்யாதிகள் பயப்படுகிறார்களாகையாலும், ‘ப்ராணவ்யுப்ராணஸு’ ப்ராணனுக்கும் ப்ராணன் என்று ப்ராணபதம் பரமாத்மாவின் னிடத்திலும் வழங்குகையாலும், ‘அவ்யிநுபுரோகரஸிதாஸுவெபு’ என்று பரமாத்மாவையே

ஸகல ஜகத்துக்கு மாதாரமாகச் சொல்லுகையாலும், மோக்ஷத்துக்கு பரமாத்ம ஜ்ஞாநமோகரணமாகையாலும் இங்குச் சொல்லப்பட்டவன் பரமாத்மாவே யென்று வித்தாந்தம். க0கி.

ஸூ. க0க. ஜெராதிகி-ஸ-நாஸு.

(ஸா-பு-ஹ.) ஜெராதிகி-ஸ-நாஸு - இப்ப்ரகரணத்தில், ஸகல தேஜஸ்ஸுக்களுக்கும் ஆச்சாதகமாய்) நிர்வாகிக தேஜோருபியான பரமாத்மாவை (ஓதக்) காண்கையாலே, (இந்தபுருஷன் பரமாத்மாவேயாகவேண்டும்.)

(ஸ. ஹ.) “வஸ்ஷஸம் ப்ராணாஹிஷாஸூராதாதிவ்வதெ” இதற்குத் தம்—இந்த ஜீவன் இச்சரீரத்திலிருந்து கிளப்பி மேலான ஜ்யோதிஸ்ஸை யடைந்த தன்ஸ்வரூபத்துடன் சேருகிறான் என்று. இங்கு ஜ்யோதிஸ்ஸென்று இருளைப்போக்கும் தேஜஸ்ஸையா, பரமாத்மாவையா சொல்லுகிறதென்று ஸம்சயம்—இப்பதம் தேஜஸ்ஸிலே வழங்குகையாலும், இப்ப்ரகரணம் பரமாத்மாவைச் சொல்லுகிற ப்ரகரணமென்பதற்குக் காரணம் காணாமையாலும், ஜீவன் ஸூர்யனென்கிற தேஜஸ்ஸை மரித்த பிறகு முக்தியடையுமேபோது அடைகிறானென்று சொல்லுகையாலும், இப்பதம் பரமாத்மாவைச் சொல்லாதென்று பூர்வபக்ஷம்,—இப்ப்ரகரணத்தில் அபஹதபாப் மத்வம் முதலிய பரமாத்மகுணங்களைச் சொல்லுகையாலும், இந்தஜ்யோதிஸ்ஸைவிமரிசிக்கவேண்டுமென்றும் அறியவேண்டுமென்றும் சொல்லுகையாலும், ப்ரத்யக்ஷமாகக் காண்கிற ஸூர்யனை இப்படி சொல்வது கூடாமையாலும், சரீரமாயுக்களை ஜீவன் இந்த ஜ்யோதிஸ்ஸை யடைகிறானென்கையாலும், அதுபரமாத்மப்ராப்தியால்லது மற்றொன்று லுண்டாகாதாகையாலும், இந்த ஜ்யோதிஸ்ஸை ‘உதஜிவாருஷ்ட’ என்று உத்தமபுருஷனாகச் சொல்லுகையாலும் இவன் பரமாத்மாவே யாகவேண்டுமென்று வித்தாந்தம். க0க.

ஸூ. ௨௭-ஸூ. க0௭. சூகாஸொஹபுரஹாஹிஷுவபெஸாஸு.

(ஸா-பு-ஹ.) ஸூ-புரஹாஹிஷுவபெஸாஸு - ஜீவாத்மாவைக் காட்டிலும் வேறான பரமாத்மாவைக்கு அஸாதாரணங்களான காமரூப நிர்வாஹம் முதலிய தர்மங்களை (இவனுக்குச்) சொல்லுகையாலே, சூகாஸு - ஆகாசபதப்ரதிபாத்யன் (பரமாத்மா). க0௭.

(ஸா-ஹ.) “சூகாஸொஹபெவநாஸு ரூபபொநி-வ-ஹிதா” சப்தங்களையும் அர்த்தங்களையும் ஸ்ருஷ்டிக்கிறவன் ஆகாசம் என்று இதுக்கு அர்த்தம். இங்கு ஆகாசபதத்திற்கு பூதாகாசமா, ப்ரஹ்மமா அர்த்தமென்று ஸம்சயம். ஆகாசபதம் பூதாகாசத்தில் வழங்குகையாலும், சப்தங்களுக்கும் அர்த்தங்களுக்கும்

தநாஸ்வரீஷுக் நவாஹுக்ஷிவந வெடிநாஜாஸு” ஸர்வஜ்ஞன பரமாத்மாவோடு இவ்வாத்மா சேர்ந்தவனும் உன்னும் வெளியு முன்னவைகளை யொன்றையுமறிகிறதில்லை என்று ஸர்வஜ்ஞன பரமாத்மாவை அஜ்ஞன ஜீவனைக் காட்டிலும் வேறாகச்சொல்லுகையாலும், விழிக்கும்போதும், “பூஜெநாதநாநாஸு” என்று ஸர்வஜ்ஞன பரமாத்மாவின் அகிஷ்டிக்கப்பட்டவனாக ஜீவ பரமபுருஷர்களுக்கு பேதம் சொல்லுகையாலும் இவன் பரமாத்மாவே யாக வேண்டும்—ஆத்யந்தங்களில் சரீரஸம்பந்தமுள்ள ஜீவனைச்சொல்லி பிறகு அஜ்ஜீவனுக்கும் பரமாத்மாவுக்கும் அபேதம் சொல்லிற்று ஆகையால் உபக்ரமோபஸம்ஹார விரோதமில்லை, இடையில் விழித்துக்கொள்ளக் முதலிய அவஸ்த்தைகளைச் சொன்னதும் இவ்வவஸ்த்தைகள் ஜீவனுக்கொழிய இவ்வாத்மாவுக்குக் கிடையாதென்று சொல்லிற்றொழிய அவை இவனுக்குண்டென்று சொல்லவில்லை யாகையால் அவ்வி ரோதமும் கிடையாது ஆகையால்வ்வாத்மம் பரமாத்மபரமென்றுஸித்தாந்தம். ௧௦௮

(ரா-ஹ.) “நெஹநாநாஸு” ஜீவனுக்கும் பரமாத்மாவுக்கும் பேதமில்லையென்கையாலும், “தகூஸிஸி” என்று ஜீவனும் பரமாத்மாவும் ஒன்றென்று சொல்லுகையாலும், முத்த புருஷனைக் காட்டிலும் பரமாத்மா பிந்தென்று சொல்லக்கூடாது என்கிற சங்கைக்கு ஸமாதாநம் சொல்லுகிறார். ஸுஷுப்திகாலத்திலும் உத்தராந்தி காலத்திலும் “பூஜெநாதநாநாஸ்வரீஷுக்” பூஜெநாதநாநாஸு” என்று மூடஸியிருக்கிற ஜீவனைக்காட்டிலும் அப்போதே பரமபுருஷனை ஸர்வஜ்ஞனாகச்சொல்லுகையால், ஒரோகாலத்தில் ஒருவனை அஜ்ஞனாகவும் ஸர்வஜ்ஞனாகவும் ஆக்கக்கூடாமையாலே, இவ்விருவருக்கும் ஐக்யம் சொல்லக்கூடாது. இவர்களுக்கு பேதமில்லையென்று சொன்னதற்கு, குணம் த்ரவ்யத்தைவிட்டுப் பிரிந்திருக்க மாட்டாதுபோல் ஜீவனும் பரமாத்மாவைவிட்டுப் பிரிந்திருக்கமாட்டானென்று தாற்பர்யம். ௧௦௮.

ஸுதி, கபகூ. வத்யாபிஸவெஹு.

(ஸ - ரா - ஹ.) வத்யாபிஸவெஹு - (“ஸவ-ஸுஸுயிவதி ஸவ-ஸுஸுயி” இத்யாதிகளாலே ஆகாசசத்தவாச்யனை) பதிமுதலிய சப்தங்களினால், (விசேஷிக்கையாலே, ஸர்வத்திற்கும் அதிபதியாகிய இவன் பரமாத்மாவேயாகவேண்டும்.) ௧௦௯.

(ஸ-ரா-ஹ.) இவ்வாத்மத்தில் “ஸவ-ஸுஸுயிவதி ஸவ-ஸுஸுயிஸாந” இத்யாதியாக இவ்வாத்மாவை ஸர்வஸ்வாமியாகச் சொல்லுகையால் இவன் ஜீவனைக் காட்டிலும் வேறான பரமாத்மாவாகக்கடவன். ௧௦௯.

௩ - வதபாதம் ஸம்பூர்ணம்.

ச-வது பாதம்.

கயி.உ.அ. ஸா. கக, சூதுபாநிக்ஷெ கெஷாநிதிவெஹஸ்

நாடுவகவிநுஷமுஹீதெ டிசுபுயதிவ.

(ஸ-ரா-ஹ்) வளகெஷாடி - ஒருவருடைய, (சாகையில்), சூநுபிணி கிஷி - (ஸாக்யர் சொல்லுகிற) ப்ரதாநமும், (ஜகத்காரணமாகச் சொல்லப்பட்டது), ஐதிவெசு - என்றால், ஸரீராவகவிநுஸம்மஹீதே - சரீரமாகிற ரூபகஸ்தாநத்தில் (ரதமாகச்) சொல்லப்பட்டதை க்ரஹிக்கையாலே, ௬ - ப்ரதாநமும் ஜகத்காரணமாகச் சொல்லப்படவில்லை ஐஸ்யபகித்ய. ஸ்ருதியும் அப்படியே சொல்லுகிறது. ககர.

കകു.

(170-ஊ.) கீழ் - மோகூர்ந்திப் ப்ரஹ்மத்தை யறியக்கடவனென்று சொல்லி அத்தற்கு ஸக்ஷணமும் சொல்லி, அந்த ஜகத்காரணமாகிய ப்ரஹ்மம் ளாங்க்யர் சொல்லுகிற மூலப் ப்ரக்ருத்யாகலாமென்று சங்கீர்த்தி, ஜகத்காரணமாகிய வஸ்து ளங்கல்ப ரூபஜ்ஞாநமுள்ளதாகச் சொல்லுகையால் அக்ருணம் ஜடமான மூலப் ப்ரக்ருதிக்குக் கிடையாதாகையால் வேதாந்தத்தில் மூலப் ப்ரக்ருதி காரணமாகச் சொல்லப்படவில்லை என்று நிர்ணயித்தார், -இங்கு கடவல்லியில் மூலப் ப்ரக்ருதியைச் சொல்லுகையால் அதுவே ஜகத்காரணமாகலாம் என்கிற சங்கைக்கு, அதுவும் ப்ரஹ்மபர மென்று உத்தரம் சொல்லுகிறார். மற்ற அர்த்தம் ராமாநுஜபாஷ்யத்தில் காண்க. 460.

கக0.

(ரா.வா.) “ஐந்தியெஹு” வராஹியுடா” என்று தொடங்கு “பேஹு
கீவரபெஹு” பிவஹுபுராஹுபுரா, வுராஹுபுராபுராபுரா
என்கிறவாக்யம் இந்தஅதிகாரணத்திற்கு விஷயம்.—இங்கு அவ்யக்தமென்று ஸாங்க
யர் சொல்லுகிற ப்ரக்ருதியைச்சொல்லுமா, சொல்லாதா என்று ஸம்சயம்.—ஸாங்க
யர் சொல்லுகிற ஸ்ருஷ்டிக்ரமம் தோற்றகையால் இந்த அவ்யக்தபதத்திற்கு அவர்
கள் சொல்லுகிற ப்ரகாரமே அர்த்தமென்று புரவபக்யம்.—முன்வாக்யத்தில் சரீரத்
தை ரதமாகவும் இத்திரியத்தைக் குதிரைகளாகவும் மஹ்ஸ்தைக் கழுவாளமாகவும்
சொல்லி, இவ்வாக்யத்தில் இத்திரியாதிகளை அந்தத்தபதங்களினாலே சொல்லி, சரீர
மென்று சொல்லவேண்டிய இடத்தில் அவ்யக்தம் என்று சொல்லுகையாலே அவ்ய
க்தபதத்திற்கு சரீரம் அர்த்தம் என்று வித்தாந்தம். க்கு

சுதூ.

வலி, கக்க, வலிப்பு இது தடி உறுதிவாச.

(ஸ்ரீராம - வு.) வால்குண்டு - அவயத்தமே, (அவஸ்த்தாந்தரத்தை அடைந்து சரீரமாகிறது) தடிவாங்காங்க - அந்தசரீரத்துக்கே உபாஸநா தியோக்யதை உண்டாகையாலே, (காரணவாசி சப்தத்தினால் கார்யத்தைச் சொல்லுகிறது.) கக்க

കകക.

(19-10A.) அவ்யக்தம் என்றால் வ்யக்தமாகாதது, அதாவது கண்ணுக்கப்படாதது என்று அர்த்தம். இவ்வர்த்தமுள்ள பதம் ஸ்த்னுவமாய்க் கீரண்கிர சரீரத்தை எப்படி சொல்லுமெனில் - சரீரம் அவ்யக்தமென்று சொல்லப்பட்ட மூலப் பரக்குதியின் காரியமாகையால் காரணத்தைச் சொல்லுகிற சபத்தத்தினால் இங்கு காரியம் சொல்லப்பட்டது, 'மொலிபுரினீகிதாஸு' என்கிற விடத்தில் பசுவைச் சொல்லுகிற கோபத்திற்கு பசுவினிடத்தில் கின்று முண்டானபால் அர்த்தமாகவதுபோல் இங்கும்

அவ்யக்தத்திலின்றி முண்டான சரீரம் அவ்யக்தபதத்திற் கர்த்தமென்று கண்டு கொள்க. “மொலி” இத்தயாதிவாக்யத்திற்கு - பாலினால் ஸோமலதையைப் பாகம் செய்யக்கடவன் என்றர்த்தம். ககக.

(ஸா-ஹா.) அவ்யக்தமென்றால் மூலப்ரக்ருதிக்குப் பேராயிருக்க அந்தசப்தம் சரீரத்தை எப்படிச்சொல்லுமென்னில், சரீரம் அந்த மூலப்ரக்ருதியில் நின்று முண்டாகையாலே காரணவாசக சப்தத்தினால் கார்யத்தைச் சொன்னபடி. சரீரமே ப்ரக்ருத்திற்சொல்லிய உபாஸநாதி கர்மங்களுக்கு யோக்யமாகையாலே வசிகார்யங்களைச் சொல்லுகிற இப்ப்ரகரணத்தில் சரீரத்தையே சொல்லவேண்டும். ககக.

ஸூ. ககஉ. தடியீநக்வாடிசுபுலகி.

(ஸா-ஸா-பு.) தடியீநக்வாடிசு - (சரீராதிகள்) அந்த பரமபுருஷாதீக மாகையாலே, சுபுலகி - (இங்கு அவனைச்சொல்லுகை) ப்ரயோஜநமுடையதாயிருக்கும். ககஉ.

(ஸா-ஹா.) அவ்யக்தத்திலிருந்து சரீரமும் மற்றஜகத்தும் உண்டாகிறதென்று நீங்களே ஒப்புக்கொண்டீர்கள். அதினால் ஜகத்துக்கு மூலப்ரக்ருதியே காரணமென்று நாங்கள் சொல்லுகிற அர்த்தமேஸித்தித்தது. இனியதை நீங்கள் தாவுத்தபடியென்னென்னில், அவ்யக்தம் ஜகத்காரணமென்பது ஸத்யம், ஆயினும் உங்களைப் போல் அந்த அவ்யக்தத்தை ஸ்வதந்த்ரமாக ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. அது ஈஸ்வரனுடையசக்தி. அந்தசக்தியோடு கூடினவனும் ஈஸ்வரன் ஸ்ருஷ்டிக்கிறான். முக்தியையடைந்தவனுக்கு சத்வஜ்ஜ்ஞாதத்தினால் அந்தசக்தி ரஹித்தபடியால் அவன் ஸ்ருஷ்டிக்கிறதில்லை இதுவே ஆகாசமென்றும் அக்ஷரமென்றும் மாயையென்றும் இப்படி பல விதமாகச் சொல்லப்படும். இதனால் அவ்யக்தம் ஈஸ்வரனுக்குப் பராதீநமாய் ஜகத்காரணமாகிறதென்று சொல்லப்பட்டது. ககஉ.

(ஸா-ஹா.) ஆனால் இப்ப்ரகரணத்தில் “பு-பு-ஷா-ஷ வரங்கிணிக்” என்று பரமபுருஷனைச் சொல்லுவானென்னென்னில், சரீரம் இந்த்ரியம் ஆத்மா முதலிய ஸமஸ்தமும் அந்தர்யாமியான பரமபுருஷாதீகமாகையாலே அவனை வசிகரிப்பாவிடில் உபாஸநம் நிறைவேற்றாதாகையால் அவனையும் வசிகரிக்க வேண்டுமென்கைக்காக பரமபுருஷனை இங்குச்சொல்லிற்றென்று தாத்பர்யம். ககஉ.

ஸூ. ககஉ. ஜெயக்வாவலநாஸு.

(ஸா-ஸா-பு.) ஜெயக்வாவலநாஸு - (மூலப்ரக்ருதியை) அறியவேண்டுகையாகச் சொல்லாமையாலும், (இது மூலப்ரக்ருதியன்று.) ககஉ.

(ஸா-ஹா.) அவ்யக்தத்தை யறிகை மோக்ஷஸாதகமென்றும் அதை உபாஸநம் செய்கை அணிமாதியான வித்திகளுக்கு ஸாதகமென்றும் ஸாகங்கர்கள் சொல்லுகிறார்கள். அப்படியிங்கு அதையறியவேணுமென்றாவது உபாஸிக்கவேணுமென்றவது சொல்லவில்லை. இந்த அவ்யக்தமென்கிற தேரை வசப்படுத்தினால் விஷ்ணுபதத்தை யடைவான் என்றே சொல்லிற்று ஆகையால் இது அவர்கள்சொல்லும் மூலப்ரக்ருதியன்று. ககஉ.

(ஸா - ஹா.) அவ்யக்தமென்பது இங்கு மூலப்ரக்ருதியானால் ஸாகங்கர்கள் மோக்ஷார்த்தமாக அதை அறியவேண்டுமென்ற சொல்லுகையாலே, இங்கும் அப்படியே சொல்லவேண்டும். இங்கு அப்படிச்சொல்லாமையாலே இது ஸாகங்கர் சொல்லுகிற மூலப்ரக்ருதியன்று. ககஉ.

ஸூ. ககச. வடிக்கீவென பூரஜோஹிபு கரணாசு.

(ஸ்-ரா-பு.) வடிதி - (மூலப்ரக்ருதிக்கு ஜ்ஞேயத்வம் மேல்வாக்யத்தில்) சொல்லுகிறது, ஐ.கீவெசு - என்றால், ம - அப்படியன்று. பூரணாசு - ப்ரகரணத்தினால், பூரஜீஹி - ணர்வஜ்ஞான பரம்புருஷனே சொல்லப்படுகிறான்.

ககச.

(ஸ்-ரா-மா.) “ஹேதஃவரஹுபுரம் நிவாயுகம் பூகஜாபாபூபூயுகே” என்கிற மேல்வாக்யத்தில் மஹத்தத்வத்தைக் காட்டிலும் மேலான மூலப்ரக்ருதியை அறிந்து பின்பு ஸம்ஸாரத்தில்நின்றும் விடப்படுவான் என்று மூலப்ரக்ருதிக்கும் ஜ்ஞேயத்வம் சொல்லியிருக்கையாலே இங்கு அவ்யக்தமென்று சொல்லுகிறது மூலப்ரக்ருதியே யாகவேனுமென்னில், அந்தமேல்வாக்யம் “கஸு ஸபேஹுஸாபூ” என்று தொடங்கி பரமாத்மாவைச் சொல்லுகிற ப்ரகரணமாகையாலே அந்தப்ரகரணத்தில் மூலப்ரக்ருதியைச் சொல்லமாட்டாது, ஆகையால் அங்கு பரமாத்மாவே சொல்லப்பட்டான்.

ககச.

ஸூ. ககரு. துயாணாவேவெவஹுபந பூஸஃ பூஸு.

(ஸ்-ரா-பு.) துயாணாவ்ணவய - உபாஸகன் உபாஸநம் உபாஸயன் இம்முன்றுக்குமே, வணவு - இப்படி, உவந பூஸஃ - (இப்ப்ரகரணத்தில், உபந்யாஸமும், பூஸஃய - ப்ரஸங்கமும், காண்கிறது.)

ககரு.

(ஸ்-மா.) இந்த ப்ரகரணத்தில் அக்நி, ஜீவன், பரமாத்மா இம்மூவர் விஷயமாகவே நசிகேதா என்பவர் கேட்டார். அவ்யக்தத்தைச் கேட்கவில்லை. ஆகையால் அதற்கு உத்தரம்சொல்லும்போதும் அம்மூன்றையுமே நிரூபிக்கவேண்டுமல்லது அவ்யக்தத்தைச்சொல்லப் ப்ரஸத்தியேயில்லை. பரமாத்மத்தில் ஜீவப்ரஹ்மங்களுக்கு பேதமில்லாவிடினும் வ்யவஹாரதசையில் பேதமுண்டாகையால் அதைப்பற்றி வெவ்வேறாகக் கேட்டாரென்றறிசு.

ககரு.

(ஸ் - மா.) இப்ப்ரகரணத்தில், உபாஸகனான ஜீவன், உபாஸகமான பக்தி, உபாஸ்யனான பரம்புருஷன் இம்மூவரின் ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களே சிஷ்யன்சேட்கவும், அதற்கு குரு உத்தரம்சொல்லவும் காண்கிறது. மூலப்ரக்ருதிக்கு ப்ரஸங்கமும் உத்தரமும் காணவில்லை. ஆகையால் இங்கு ஜ்ஞேயனாகச் சொல்லப்பட்டவன் பரமாத்மா.

ககரு.

ஸூ. ககசு. ஹேது.

(ஸ்-ரா-பு.) ஹேதுசய - மஹத்தத்வத்தைப்போலவே, (அவ்யக்தமும் சொல்லப்படுகிறதில்லை.

ககசு.

(ஸ் - மா.) ஸாங்க்யர்கள் எந்த சப்தத்தினால் எவ்வஸ்துவைக் கூறுகிறார்களோ, வேதத்திலும் அந்தச்சப்தம் அவ்வஸ்துவையே கூறுமென்று நியமமில்லை. மஹத்து என்றால், அவ்யக்தத்தில் முதல்பரிணாமமூலிய நிர்விகல்பக ஜ்ஞாநமென்று சொல்லுகிறார்கள். வேதத்தில், “ஹேதுஃஸ்வீஹுபாதிநபு” என்று ஈஸ்வரனைச் சொல்லுகிறது. அதேபோல் இங்கும் அவ்யக்தமென்றாலும் அவர்கள் சொல்லுகிற ப்ரதானமாகமாட்டாது ஆகையால் இங்கு ப்ரதானம் சொல்லப்படவில்லை.

ககசு.

(ஸா - ஹா.) “ஸௌ-வெஜா-தாஜஹாநுவாஸி” என்கிறவாக்யத்தில் மஹா-
மனன்பதை சேதநவாசியான ஆத்மசப்தத்தினால் விசேஷிக்கையாலே அந்தமஹத்
சப்தம் அசேதநமான மஹத்தத்வத்தைச் சொல்லமாட்டாது. அதுபோலவே அவ்ய-
த்தசப்தமும் ஸாங்க்யர்கள் சொல்லுகிற மூலப் ப்ரக்ருதியாகமாட்டாது. ககச.

கயி.உக. ஸூ. கக௭. உஜிஸவடிவிஸெஷாஸி.

(ஸா.ஸா.பு.) உஜிஸவடி - சமஸபதத்திற்குப்போல், சுவிஸெஷாஸி-
விசேஷத்தோடுதான் லாபமையாலே, (“சுஜா” என்கிறபதம் மூலப் ப்ரக்ருதியை
ச்சொல்லாது.) கக௭.

(ஸா.ஸா.ஹா.) “சுஜாஜெகாந்வொஹித ஸுகூக்யஷாந்வஹிஃப்ரஜா
ஸுஜஜாநாஸாஸூவாஸி” என்கிற வாக்யம் இந்த அதிகரணத்திற்கு விஷயம்.
சிவப்பும் வெளுப்பும் கறுப்பும், அதாவது - ஸத்வராஜ ஸத்மோமயமாய் தனக்கு
ஸஜாதீயங்களான அநேகம் ப்ரணைகளை ஸ்ருஷ்டிக்கிறதமான உத்பத்தியில்லாத ப்ர-
க்ருதியை ஒருவனடைகிறான் மற்றொருவன்விடிகிறான் என்று அர்த்தம். இதில்
“அஜா என்கிறபதம் ஸாங்க்யர்சொல்லுகிற ப்ரஹ்மாத்தமகமல்லாத ப்ரக்ருதியைச்
சொல்லாமா சொல்லாதா என்று ஸம்சயம்.—“அஜா” என்று உத்பத்தியில்லை யென்-
றும், அநேகம் ப்ரணைகளைத் தானே ஸ்வதந்த்ரமாக ஸ்ருஷ்டிக்கிறதென்றும் சொல்-
லுகையாலே ஸாங்க்யர் சொல்லுகிற அப்ரஹ்மாத்தமகமான மூலப் ப்ரக்ருதியே அஜா
சப்தத்திற்கு கர்த்தமென்று பூர்வபக்ஷம். அஜா என்றால் உத்பத்தி யில்லாதது என்று
அர்த்தம். உத்பத்தியில்லாத வஸ்துக்கள் அநேகமாயிருக்க அவற்றிலொன்றான மூல-
ப்ரக்ருதியையே இந்த சப்தம் சொல்லுகிறதென்று நிர்ஸயிக்கக்கூடாது. இவ்வித-
மான சப்தங்களுக்கு யௌகிகசப்தங்களென்று பெயர், அதாவது - தான் ஓரர்த்தத்-
தைச் சொல்லும்போது அதிக்குணங்களைக்கொண்டு சொல்லுகை. இவ்விதமான
சப்தங்கள் வ்யக்திவிசேஷங்களையே சொல்லத்தகுந்த மற்றொரு ஹேதுக்களில்லா-
விடில் ஸ்வயமாக ஒரு வ்யக்தியைக்கூட்டாது. § அதெப்படியென்றால்,—“சௌ-வா-
மியௌபு-புஸு-ஹிஸூஸி” என்கிற வாக்யத்திற்கு கீழ்ப்புறம் தவாரமுள்ளதும்
மேல்பெருத்து மிருக்கிறது சமஸம் என்று அர்த்தம். சமஸமாவது - பக்ஷண ஸாதந-
மயனது. இதில் சமஸசப்தத்திற்கு கீழ்ச்சொன்ன பக்ஷணங்களையுடைய பக்ஷண-
ஸாதநமான தெதுவென்னில் “யயெடி-கஹிஸூ” என்று மேல்வாக்யத்தில் இந்த
சமஸத்தை சிரஸ்ஸு என்று சொல்லுகையாலே அந்தஹேதுவைக்கொண்டு இந்த
சமஸசப்தத்திற்கு சிரஸ்ஸு அர்த்தமென்று நிர்ஸயிக்கப்படுகிறது. அதுபோல் ப்ர-
க்ருதத்தில் அஜாசப்தத்திற்கு விசேஷஹேது ஒன்றும் காணாமையாலே இது அப்ர-
ஹ்மாத்தமகமான மூலப் ப்ரக்ருதியென்று நிர்ஸயிப்பது அரிது. மேலும் இது அநேகம்
ப்ரணைகளை ஸ்ருஷ்டிக்கிறதென்று சொல்லிற்றல்லது ஸ்வதந்த்ரமாக ஸ்ருஷ்டிக்கிற
தென்று சொல்லவில்லை. இந்தஸ்ருஷ்டி வேதாந்திகள் சொல்லுகிறபடி ப்ரஹ்மாத்-
மகமான ப்ரக்ருதிக்கும் கூடும் ஆகையால் இதனாலும் நிர்ஸயிக்கமுடியாது என்று
ஸித்தாந்தம். கக௭.

ஸூ. ககஅ. ஜெஜா திராவ க்ரஜாகு-கயாஹ்யீயதவனகெ.

§ இதற்கு லோகத்தருஷ்டாந்தம்—யாசகன்-அதாவது சமையல் பண்ணுகிறவன்
என்றால் இவ்வளவிலே இத்தொழிலையுடைய ஏற்படுகிறனல்லது இன்னொன்றை
ஏற்படான். யாசகன் ராமன் என்றால் இன்னொன்றேற்படுவன் அதுபோல்குமரிக.

(ஸ.பு.) ஜெஹாத்நா-வகுதா - தேஜன்னை ஆதியாக உடைய அக்கி ஜல அக்ஷங்கள் (அஜ - அதாவது பரக்ருயென்று சொல்லப்படுகிறது). கபாஹி - அப்படியே, ஊகெ - ஒருசாகையை அத்யயனம்செய்பவர்கள், சுயீயகெ - அத்யயனம் செய்கிறார்கள். (ஒருசாகையில் இம்மூன்றையுமே பரக்ருதியென்று சொல்லுகிறதென்று தாற்பரியம். ககஅ.

(நா : பூ.) ஜெயகிரிவகுராத - (இங்கு சொல்லப்பட்ட பா
க்ருதி) பரமாத்மாவைக் காரணமாகவுடைய பரஹ்மாத்தமமான பாக்ருதி
யே சொல்லப்படுகிறது. த்யாஹி - அப்படியே, வனகெ - ஒருத்தர்
(தைத்திரியர்), ஸயீயதெ - அத்யபனம் செய்கிறார்கள் (சொல்வுகிறார்கள்)

(ஸ-லா.) வாக்யசேஷத்தினால் சமஸ்பதத்திற்கு கிரஸ்ஸா என்றறிந்தோம் இங்கு அஜாபதத்திற்கு வாக்யசேஷத்தில் அர்த்தம் இன்னதென்று தோற்றான . பால் எதைக்கொண்டு இந்த அஜாபதத்திற்கு அர்த்தம் தெரிந்துகொள்ளலா மென் னில், சாந்தோக்யத்தில் ‘‘யேஹெவரோஹிதௌவம் தெஜஸஸூடி’ உவாய் வாஹுக்ஷ்வாயாபஸ்கூஷ்டைநஸு’’ என்கிறவாக்யத்தில், சிகப்பு வெளுப்பு கறுப்பு இம்மூன்றிருணங்களையும் க்ரமமாக உடையது அகநீ ஜலம் அந்தம் இம்மூ ளும் என்று சொல்லிற்று. ‘‘கஜாடுகொயொஹிதௌவாஹுக்ஷுவாடி’’ என்கிற வாக்யத்திற்கு சிகப்பு வெளுப்பு கறுப்பு இம்மூன்று குணங்களையுமுடையது அனை என்ற அர்த்தம். சிகப்பு வெளுப்பு கறுப்பு என்பது ரஜோகுண ஸத்வகுண தமோ குணங்கள். இம்மூன்றையுமுடையது மூலப்ரக்ருதி என்று ஸாங்க்யமதம். சிகப்பு வெளுப்பு கறுப்பு என்பது லோகத்திலும் வேதத்திலும் ஸத்வராஜஸ் தமோ குணங் களில் வழங்கக் காணவில்லை மூன்றுவிதமாக ரூபங்களிலேயே வழங்குவருகிறது. அம்மூன்று ரூபங்களையுமுடையது ப்ருகிவீ ஜல தேஜஸ்ஸாக்களென்று சாந்தோக் யத்தில் ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லுகையாலே அதைக்கொண்டே இவ்வாக்யத்திற் கும் அர்த்தம் நிர்ஸயிக்கவேண்டும். ஆகையால் இங்கு அனையென்பது மூலப்ரக்ருதியன்று.

ருதுயனது.

(ரா-ஊ.) இங்கு சொல்லப்பட்ட ப்ரக்ருதி பரமாத்மாவினிடத்தில் நின்றுப் பிறத்தாய் ப்ரஹ்மாத்மகமாக வேதாந்திகள் சொல்லுகிற ப்ரக்ருதியே என்று நிர்ஸயிக்கப்படுகிறது. அதெப்படியெனில், —தைத்திரீயசா கையில் “வஸுபுரணாஃ” என்றுதொடங்கி ஸகலவஸ்துக்களும் பரமாத்மாவினிடத்திலிருந்து உத்பந்நங்களாகையாலே அவற்றை ப்ரஹ்மாத்மகமாக அதுஸந்திக்கவேண்டுமென்று சொல்லுகிற ஸமயத்தில் “அஜாமேகாய” என்று ப்ரக்ருதியைச் சொல்லுகையாலே இந்தப் ப்ரக்ருதியையும் ப்ரஹ்மாத்மகமாக அதுஸந்திக்கவேண்டுமென்றே நிர்ஸயிக்கப்படுகிறது. அதுபோலவே அம்மந்த்ரத்தோடு ஸமாநமாகிய இம்மந்த்ரத்திலும் அந்த ப்ரஹ்மாத்மகமான ப்ரக்ருதியேயாகவேண்டும் என்று நிர்ஸயிக்கப்படுகிறது ஆகையால் ஸாங்க்யர் சொல்லுகிற ப்ரஹ்மாத்மகமல்லாத ப்ரக்ருதி இங்கு சொல்லப்படவில்லை.

ஸூ. ககசு. கூறு நோவடிசாறு ஐயாழிவடிவிராயம்.

(ஸ - பூ.) சீமூலிவசு - மதுமுதலாளவைகளைப்போல், கலுநொவ
 ஷெடாசுஷ - (ஆடாகக்) கற்பித்துச் சொல்லுகையாலே, ஸுவிநொய்
 ஷிரோதமில்ல. ககக.

(ரா-பு.) சுபூநொவபெஸாஸிவ - உத்பத்தியை உபதேசிக்கையாலும், ஸீபூபிவசு- (ஸூத்ரயனுக்கு) மதுஸ்வரூபம்போலே, சுவிரொகாயி- (இந்த ப்ரக்ருதி உத்பந்தமென்றும் உத்பந்த மல்லவென்றும் சொல்வதில் விரோதமில்லை. ககக.

(ஸ்-ஹ.) அஜை என்கிற பதத்திற்கு ஜம்மில்லாதது என்று அர்த்தமாயிருக்க அது ப்ருதிஜை தேஜஸ்ஸுக்களைச் சொல்லும்வகையென்னென்னில், அஜை என்றால் பெண் ஆகி. அத்தோடொத்தது என்று அர்த்தம். சிகப்பு வெளுப்பு கறுப்பு இம்மூன்று ரூபங்களை யுடைய ஒருபெண் ஆகி எப்படி அநேகமான ஆகிகளை உண்டாக்குகிறதோ, அப்படியே ப்ருதிஜை தேஜஸ்ஸுக்களும் கீழ்ச்சொன்ன மூன்று ரூபங்களையுடையதாய் அநேகமான வஸ்துக்களை உண்டாக்குகிறதென்று இந்தவாக்யத்திற்குத் தாத்பர்யம். ஆகில் ஆட்டோடொத்ததென்று சொல்லவேண்டாமோ வென்னில், மதுஸ்வரூபியல்லாத ஸூத்ரயனைமதுவென்றும், வாக்கை காமதேஹவென்றும் த்ரினோகத்தை அக்ரியென்றும் அவ்வவருணங்களைப்பற்றிச் சொல்வதுபோல் ஆட்டின் குணத்தைப்பற்றி இவற்றை ஆட்டைச் சொல்லுகிற சபத்தினால் சொல்லிற்று ஆகையால் இவ்வாக்யத்தில் ஸாங்க்யர் சொல்லுகிற மூலப்ரக்ருதி காரணமாகச் சொல்லப்படவில்லை என்று வித்தாந்தம். ககக.

(ரா-ஹ.) ஆனால் இந்தப்ரக்ருதி “அஜா” என்று உத்பத்தி யில்லாததென்றும், “ஜெஜாதிருவகூரோ” என்று பரமாத்மாவினிடத்திலிருந்து உண்டாயிற்றென்றும் சொல்லுகை பரஸ்பரவிரூத்தமன்றோவென்னில், ப்ரளயகாலத்தில் இந்தப்ரக்ருதி அதிஸூக்ஷ்மமாய் காரணாவஸ்த்தையை அடைந்து பரமாத்மாவுக்கு சக்தி ரூபமாயிருக்கிறதாகையால் அந்த அவஸ்த்தையைப்பற்றி இது உத்பத்தியற்றதென்றும், ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் மூன் ஸூக்ஷ்மமாயிருந்த ப்ரக்ருதியை ஸ்தூலரூபமாகப் பரமாத்மாரு ஸ்ஜிக்கையால் அந்த கார்யாவஸ்த்தையைப்பற்றி பரமாத்மாவினிடத்தில் நின்று முண்டாயிற்றென்றும் அவஸ்த்தா பேதங்களைப்பற்றிச் சொல்லுகையாலே விரோதமில்லை, இதற்குத் த்ருஷ்டாந்தம்.—ஸூத்ரயனை மது என்று சொல்லியிருக்கிறது. மதுவாவது - வஸ்வாதிகள் அறுபவிக்கிற ரஸத்துக்கு ஆதாரமாயிருக்கை. மற்றோரிடத்தில் அந்த ஸூத்ரயனையே உதயாஸ்தமயங்களும் நாமரூபங்களும் தூல்லாதவனென்ற சொல்லியிருக்கிறது; இப்படி ரஸாஸ்ரயமான ரூபமுடையவனென்றும் ரூபமில்லாதவனென்றும் பரஸ்பரவிரூத்தமாகச் சொல்லியிருக்கிறதற்குத் தாத்பர்யம், கார்யாவஸ்த்தையில் ரஸாதாரனென்றும், காரணாவஸ்த்தையில் நாமரூபங்களில்லாதவனென்றும் சொல்லிற்றென்று கொள்ளுகிறார்கள். அதபோலவே இங்கும் கண்டுகொள்வது. ககக.

சுயி.கூ.௦. ஸூ.கூ.௨௦. நஸுபூஜாவஸது ஹாடிவி நாநாஹாவா டிவிஸெஷாது.

(ரா - பு.) ஸுபூஜாவஸது ஹாடிவி - (“வனாவணிகா” என்கிறவாக்யத்தில் இருபத்தைந்து என்கிற) ஸங்க்யை அர்த்தமாகக்கொண்டாலும், நாநாஹாவாசி - (ஸாங்க்யர் ப்ரக்ரியையைக் காட்டிலும்) வேறுவிதமான ப்ரக்ரியை காண்கையாலும், சுவிரொகாஸிவ - இருப்பத

தைந்தைக்காட்டிலும் அதிகமான தத்வம் காண்கையாலும், ந - (அந்தவாக்யத்தில்) இருபத்தைந்து தத்வங்கள் சொல்லப்படவில்லை. கஉ௦.

(ஸ்-ரா-வா.) “யவ்விந்நுவனுஜநாக்ருகாஸஸூபுதிஷித்” இத்தியதி வாக்கியம் இந்த அதிகாரணத்திற்கு விஷயம்.—இந்தவாக்யத்தில் “வ்நுவனுஜநா” என்று ஸாங்க்யர் சொல்லுகிற இருபத்தைந்து தத்வங்கள் சொல்லப்படுகிறதா இல்லையா என்று ஸம்சயம்.—பஞ்சஜநா என்றால் ஐந்து ஐந்து போதளாய்ச் சேர்ந்த கூட்டங்கள். அந்தகூட்டங்கள் ஐந்து என்றால், இருபத்தைந்து என்ற அர்த்தம். இது மோக்ஷப்பிரகாரணமாயால் இங்கு சொல்லப்பட்ட இருபத்தைந்து ஸாங்க்யர் சொல்லுகிற இருபத்தைந்து தத்வங்களையாக வேண்டும் என்று பூர்வபக்ஷம்.—இங்கு “வ்நுவனுஜநா” என்பதற்கு இருபத்தைந்து என்று அர்த்தம். அப்படி யங்கீகரித்த போதிலும் “யவ்விந்நுவனுஜநா” ரூகாஸஸூபு” எந்த ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் ஐந்தான பஞ்சஜநங்களும் ஆகாசமும் இருக்கிறதோ, (அந்தப்ரஹ்மத்தைத் தயாரித்த முத்தியையடைகிறான்) என்று ஐந்தான பஞ்சஜநங்களும் பரமாத்மாவை ஆதாரமாக உடையதென்று சொல்லுகையாலே ஸாங்க்யர் சொல்லுகிற ப்ரக்ரியை தப்பிவிட்டது ஆகையால் இங்கு ப்ரஹ்மாத்தமகமான இருபத்தைந்து தத்வங்கள் சொல்லப்படவில்லை. மேலும், அவர்கள் ஒப்புக்கொண்டது இருபத்தைந்து தத்வம். இங்கு அவற்றைக்காட்டிலும் அதிகமாய் அவற்றுக்கு ஆதாரமாக ஒன்றும், ஆகாசமும் சொல்லுகையாலே இது அவர்கள் சொல்லுகிற இருபத்தைந்து தத்வங்களாகமாட்டாது. கஉ௦.

ஸூ. கஉக. ப்ராணாடியொவாக்யஸொஷாஸு.

(ஸ்-ரா-வா.) வாக்யஸொஷாஸு-வாக்யசேஷத்தினால், ப்ராணாடியஃ ப்ராணன் முதலானவைகள் (பஞ்சஜநபதத்திற்கு அர்த்தமென்று நிர்வாகிக்கப்படுகிறது.) கஉக.

(ஸ்-ரா-வா.) முன்ஸூத்ரத்தில் “வ்நுவனுஜநா” என்கிற பதங்களுக்கு இருபத்தைந்து தத்வங்கள் அர்த்தம். ஆனால் - வ்நுஜநா - பஞ்சஜந என்று பெயருடையவர்கள் ஐந்துபேர் என்று அர்த்தமென்று சொன்னார். அவர்கள் யாரென்னில் “ப்ராணஸூபுராணஸு” என்கிற மேல்வாக்கியத்தினால், ப்ராணன், சக்ஷுஸ், ஸ்ரோத்ரம், அந்நம், மஸஸு, ஆகிய இவ்வவைக்கும் பஞ்சஜநங்களென்று பெயர்; இவைகள் ஐந்து, “ஸூபுஸூபுஷுபு” என்பதுபோல் சொல்லிவென்று நிர்ணயித்தார். கஉக.

ஸூ. கஉஉ. ஜெஜாகிவெஷகெஷாஸூபுநெ.

(ஸ்-ரா-வா.) வனகெஷாஸு-ஒருவருடைய (காண்வர்களுடைய), (பாடத்தில்), சுஹெ - அந்நம், சுஸூதி - இல்லாவிடிலும், ஜெஜாகிஷா - ஜ்யோதிஸ்பதத்தினால், (பஞ்சஜநா என்று சொல்லப்பட்டவைகள் இந்திரியங்களென்று நிர்வாகிக்கப்படுகிறது.) கஉஉ.

(ஸ்-வா.) காண்வபாடத்தில் அந்நத்தைத் தவிர்த்த மற்றவையுமே சொல்லுகையாலே ப்ராணன் முதலியவை ஐந்தென்று எப்படி சொல்லக்கூடுமென்னில்,

அம்மந்தரத்தில் ஐந்தாவதைச் சொல்லாவிடிலும் அதற்குமுன் மந்தரத்தில் “அஹெ வர்ஜெஜாதிஷாஹெ ஜெஜாதி” என்று சொல்லியிருக்கிற தேஜஸையும் சேர்த்துக்கொண்டு ஐந்தாக எண்ணவேணுமாகையால் பாதையில்லை. கஉஉ.

(பா - ஹா.) காண்வபாடத்தில் இவ்வாக்யத்தில் அநந்தைச் சொல்லாமல், மற்ற நாலையுமே சொல்லியிருக்க பஞ்சஜந பதத்திற்கு இந்தரியங்களென்று எப்படி அர்த்தநிர்ஸயம் பண்ணப்படும் என்னில், ஆரம்பத்தில் “அஹெ வர்ஜெஜாதிஷாஹெ ஜெஜாதி” என்று ப்ரகாசகங்களுக்கெல்லாம் ப்ரகாசகளுவன் பரமாத்மா என்று சொல்லி, அங்குப்ரகாசகங்களென்று சொல்லப்பட்டவை எவையென்னில் “பஞ்சபஞ்சஜநா” என்று ஸாமான்யமாகச் சொல்லிப் பின்பு “ப்ராணஸ்யப்ராணம்” என்று விவரித்தது. முன் ப்ரகாசகங்களென்று சொல்லி அநந்தம் அவை ஐந்தென்று விவரிக்கையால் பஞ்சேந்தரியங்களுமே ரூபாதிருக்கு ப்ரகாசகங்களாகையால் ப்ரகாசகவாசகமான ஜ்யோதிர்ஸபத்தினால் பஞ்சஜநபதத்திற்கு இந்தரியங்கள் அர்த்தமென்று நிர்ஸயிக்கப்படுகிறது. ப்ராணனென்றால் த்வகிந்தரியம், அநந்தமென்றால் க்ராணேந்தரியமும் ரஸேந்தரியமும். கஉஉ.

சுயி. நக. ஸூ. கஉக. காரணகெநவாகாஸாடிஷு யபாவ்ய வடிவெஷ்டாகெஃ.

(ஸ-ஹ.) சூகாஸாடிஷு - ஆகாசம்முதவிய கார்யவஸ்துக்களின் ஸ்ருஷ்டியில் (பேதமுண்டாயினும்), யபாவ்யவடிவெஷ்டாகெஃ - அப்படிப்பட்ட குணங்களை யுடையவனையே மற்றவாக்யங்களிலும் காரணமாகச் சொல்லுகையாலே, காரணகெ - காரண த்வத்தில், ந-விவாதமில்லை. கஉக.

(பா-ஹ.) சூகாஸாடிஷு - ஆகாசாதி பதங்களையுடைய வாக்யங்களில், காரணகெந-காரண த்வவிசிஷ்டமாக, யபாவ்யவடிவெஷ்டாகெஃ- ஸர்வஜ்ஞத்வாதி குணவிசிஷ்டனையே சொல்லுகையாலே, (வேதாந்தவாக்யங்கள் பரமாத்ம பரங்கள்.) கஉக.

(ஸ-ஹ.) வேதாந்த வாக்யங்களில் ஓரிடத்தில் முன்னம் ஆகாசஸ்ருஷ்டியையும் மற்றோரிடத்தில், முன்னம் ப்ராணஸ்ருஷ்டியையும், வேறோரிடத்தில் முன்னம் ஜகத்ஸ்ருஷ்டியையும் இப்படி ஸ்ருஷ்டிக்ரமத்தில் ஒன்றுக்கொன்று விரோதமாகச் சொல்லியிருக்கையால் அவ்வாக்யங்கள் ப்ரமாணங்களாகமாட்டா. ஆகையால் அவற்றில் ப்ரஹ்மம் காரணம் என்று சொன்னதும் ப்ரமாணமாகமாட்டாது என்று பூர்வபக்ஷம் ஸ்ருஷ்டிக்ரமத்தில் ஒருவாக்யத்திற் கொருவாக்யம் விரோதமிருந்தாலும் ஸர்வஜ்ஞான ஸர்வேஸ்வரனே ஜகத்காரணமென்று ஒருமிடமாக பீரஸ்பரவிரோதமின்றி எல்லாவாக்யங்களிலும் சொல்லப்பட்டது. வேதாந்தத்திற்கு ப்ரஹ்மம் ஜகத்காரணம் என்று சொல்வதிலேயே முக்யதாற்பர்யம். ஜகத்ஸ்ருஷ்டிகொல்வது முக்யதாற்பர்ய மில்லை. முக்யமான அர்த்தத்தில் விரோதமுண்டாகில் அப்ரமாணமாகுமொழிய, அநுகியமான அர்த்தத்தில் விரோதமுண்டானாலும் அப்ரமாணமாகமாட்டாது. ஸ்ருஷ்டிக்ரமத்திலும் விரோதமில்லை யென்பதையும் மேலே ஸூத்ரகாரர் சொல்லப்போகிறார். ஆகையால் வேதாந்தங்கள் அப்ரமாணங்களாகமாட்டா வென்று ஸித்தாந்தம். கஉக.

(பா - ஹா.) வேதாந்த வாக்யங்கள் ப்ரதாந்ததை ஜகத்காரணமாகச் சொல்லுகிறதா, பரமாத்மாவை ஜகத்காரணமாகச் சொல்லுகிறதா என்று ஸம்சயம்.

சுயி. உஉ. ஸு. உஉ. ஜமலாபிதாசு.

(ஸ்-ரா-பு.) ஜமலாபிதாசு - (கர்மபதம்) ஜகத்துக்கு வாசகமா கையாலே, அறியத்தக்கவனாகச் சொல்லப்பட்டவன் பரமபுருஷன்.) உஉ.

(ஸ்-ரா-மா.) ‘பொருவெவாவாகவனதெஷா. வுருஷாணா. சுத-பாயவ்யு’வெவத-தூ-ஸு’வெவத-தூ-ஸு’ என்றவாக்யம் இந்த. அதிகாரணத் திற்கு விஷயம்.—இவ்வாக்யத்தில் அறியத்தக்கவனாகச் சொல்லப்பட்டவன் ஜீவனா, பரமபுருஷனா என்று ஸம்சயம்.—‘யேவ்யு’வெவத-தூ-ஸு’ இந்த புண்யபாப ரூப கர்மம் எவனுக்கு உள்ளதோ, அவன் யேதிதவ்யன் என்ற சொல்லுகையாலே புண் யபாபங்கள் பரமபுருஷனுக்கில்லாமையாலே அவற்றையுடைய ஜீவனே வேதிதவ்ய னாகச் சொல்லப்பட்டான் என்று பூர்த்தியும்.—கர்மம் என்றால் செய்யப்பட்டது. அதாவது லோகம், இப்படிச் சொல்லாவியல் இந்தகர்மம் என்னைக்குப் ப்ரயோஜக மில்லை. கர்மம் என்றாலேபோரும். ஆக, இந்தஜகத்தா எவனுடைய ஸ்ருஷ்டியோ, அவன் என்று அந்தவாக்யத்துக்கு அர்த்தம் இந்த ஜகதஸ்ருஷ்டிருத்தவம் ஜீவனுக்குக் கூடாமையாலே அநாதையுடைய பரமபுருஷனே இங்கு வேதிதவ்யனாகச் சொல்ல ப்பட்டவன் என்று வித்தாந்தம். உஉ.

ஸு. உஉ. ஜீவஹிபுராணலிஜாநெதிவெதூபூவூக்ய.

(ஸ்-ரா-பு.) ஜீவஹிபுராணலிஜாசு - (இவ்வாக்யத்தில்) ஜீவ போதகமான லிங்கமும் முக்யப்ராணபோதகமான லிங்கமும் காரணகை யாலே, உ-இங்கு) பரமாத்மாவைச் சொல்லவில்லை, உதிவெசு - என்றால், தசு - அந்தவிஷயம், வுராவூக்ய - (முன்னமே) சொல்லப்பட்டது.

(ஸ்-ரா-மா.) ‘வனதெரா-தூ-ஸு’ என்ற இவன் புஜிச்சிறு னென்று சொல்லுகிறது. போஜனம் ஜீவனுக்கேயல்லாத பரமாத்மாவுக்குக் கிடையாது. ‘சுயாவூபூரணவனவ’ என்று இவனைப் ப்ராணனாகவும் சொல்லியிருக்கிறது. இந்தவேதக்களாலே இவன் ஜீவனாவது ஆகவேண்டும், அல்லது ப்ராணனாவது ஆகவேண்டும், பரமாத்மா வாகக்கூடாது என்றால்.—பூர்த்தியாகிய ஸந்தர்ப்பங்களினால் இவன் பரமாத்மாவென்று நிர்ணயித்தபிறகு ஜீவாத்வைசக சப்தங்களும் ஜீவாத்வைசகனான பரமாத்மாவையே சொல்லுகிறதென்று இவ்வர்த்தம் முன்னமேயாகியாகம் செய்யப்பட்டது. இங்கும் அவ்விதமாகவே கொள்ளவேண்டும்.

ஸு. உஉ. சுநாஸுபூ-ஹிபுராணலிஜாநெதிவெதூபூவூக்ய - ப்ரஹ்மபூரணலிஜாநெதிவெதூபூக்ய.

(ஸ்-ரா-பு.) சுநாஸுபூ-ஹி - வேறு ப்ரயோஜனத்துக்காகவே, (இங்கு ஜீவனைச் சொல்லுகிறது). ப்ரஹ்மபூரணலிஜாநெதிவெதூபூக்ய - ப்ரஹ்மபூரணலிஜாநெதிவெதூபூக்ய (இவ்வர்த்தம் நிர்ணயிக்கப்படுகிறது). (என்று), ஹிபுராணலிஜாநெதிவெதூபூக்ய - ஹிபுராணலிஜாநெதிவெதூபூக்ய (ஹிபுராணலிஜாநெதிவெதூபூக்ய), ஹிபுராணலிஜாநெதிவெதூபூக்ய (ஹிபுராணலிஜாநெதிவெதூபூக்ய) ஸ்ரீராமமாகச்சொன்னார்கள்.

(ஸ்-ரா-மா.) வாராவூக்யம் அஜாத சத்ருவும், துக்குறே புருஷனிடம் சென்று ப்ராணனுடைய பேரைச் சொல்லிக்கப்படுதல், தடியினால் தட்டிதல் இவ்வாறு

தலான வ்யாபாரங்களினால் சரீரேந்தரியாதிகளைக் காட்டிலும் அதிகரித்தனான ஜீவனெருவனிருக்கிறனென்ற ப்ரதிபாதிப்பதாக இவ்வாக்யம் தோற்றகையாலே ப்ரமாதப பரமாக மாட்டாதென்கிற பூர்வபக்ஷத்தில், சரீராதிகளைக் காட்டிலும் அதிகரித்தனான ஜீவனிருப்பது போல், அவனைக் காட்டிலும் அதிகரிக்கனான பரமாத்மா ஒருவனுண்டென்று பதேசிக்கக்கூட இவ்வாக்யத்தில் ஜீவனைச் சொல்லிற்று. இதை எப்படியறிக்கிறதென்றால், — ப்ரஸங்கமும் உத்தரமும் பரமாத்மவிஷயமாகவே காண்கிறது. ‘‘ஓவெஷுவன தக்ஷாபாபகெவாஸுஹொஸயிஷு’’ என்று இதுவரையில் இந்த ஜீவன் எங்கே போய் படுத்துக் கொண்டிருந்தான் என்றது ப்ரஸங்கம். ‘‘ஓஸ்யாவ்ஸிநு ப்ராணவனவெவக்யபாஹவதி’’ என்று இதுவரையில் இந்த ஜீவன் ஸதஸப்ராணிகளுடைய ஜீவநமேதுவான பரமாத்மாவின்மீடத்தில் ஏகேபலித்திருந்தான் என்றது உத்தரம். இந்த ப்ரஸங்கப்ரதிவசனங்களினால் இவ்வாக்யம் பரமாத்மபரமென்றே நிர்ஸயிக்கப்படுகிறது. இந்த ஸம்வாதத்திலேயே வாஜஸநேயிகள் இவ்வாக்யத்தை ‘‘யவனவெஷுவனஹு-பூரயகுகாஸம்’’ என்ற பரமாத்மபரமென்று ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லிற்று. இவ்வர்த்தம் ஐயமிரு முதலான பெரியோர்களுக்கும் ஸம்மதமானது. கஉஎ.

கயி - ஈக, ஸூ. கஉஅ, வாகுராந்யாஸி.

(ஸ்-நா-பு.) வாகுராந்யாஸி-பூர்வாபர ஸதஸவாக்யங்களும் பரமாத்மாவின்மீடத்திலே அந்வயிக்கையாலே, (த்ரஷ்டவ்யனாகச் சொல்லப்பட்டவன் பரமாத்மா). கஉஅ.

(ஸ்-நா-ஹ.) ‘‘நவாகஸரெவத்யுஃ காராயவதிஹிப்யொபாஹவதி’’ உகாராஹி ‘‘சூத்ராவாரெஷுஷுஷு’’ இத்தாநிகாக்யம் இந்த அதிகாரணத்திற்கு விஷயம்.—இங்கு த்ரஷ்டவ்யனாகச் சொல்லப்பட்டவன் ஜீவனான பரமாத்மாவா என்று ஸம்சயம்.—பதிஜாயா புத்ரபச்வாதிகள் ஆத்மாவுக்கு பரியங்கனாகிற தென்று சொல்லி அந்தரம் அந்த ஆத்மாவை த்ரஷ்டவ்யனாகச் சொல்லுகையாலே பதிஜாயாதின் பரமாத்மாவுக்கு பரியங்கனாகாமையாலே இவ்ஜீவனையாகவேண்டும்; அவனையே மேலும் த்ரஷ்டவ்யனாகச் சொல்லுகிறதென்று பூர்வபக்ஷம்.—எவனுடைய ஸங்கல்பத்தினாலே பதிஜாயாதிகள் பத்யாதிகளுக்கு பரியமாக ஆகிறார்களோ, அவன் த்ரஷ்டவ்யனென்ற அந்தவாக்யத்துக்கு அர்த்தம். ஸர்வேஸ்வரன் அவரவர்கள் கர்மாறுகுணமாக சிலவஸ்துக்களைப் பரியமாகவும் சிலவஸ்துக்களை அபரியமாகவும் கற்பிக்கிறான். இவைகள் பரியமாகுகை அவனுடைய ஸங்கல்பத்தினாலேயாகையாலே அந்த ஸர்வேஸ்வரனே த்ரஷ்டவ்யனென்று சொல்லப்பட்டவன். இப்படிசொன்னால் தான் பூர்வோத்தரஸதஸவாக்யங்களும் ஸரஸமாக அந்வயிக்கும் என்று ஸித்தாந்தம். கஉஅ.

ஸூ. கஉக. பூ-கிஜ்ஜாலிபெனிகுராஸ்யாயிஃ.

(ஸ்-நா-பு.) பூ-கிஜ்ஜாலிபெனிகு-ஏகவிஜ்ஞானே ஸர்வவிஜ்ஞான ப்ரதிஜ்ஞானித்யர்த்தமாக, (ஜீவவாசகசப்தத்தினால் பரமாத்மாவைச் சொல்லிற்று) உகி - என்று, குராஸ்யாயி - ஆத்மாத்மர் சொன்னார். கஉக.

(ஸ்-நா-ஹ.) ஆனால் இப்பாகரணத்தில் ஜீவனைச் சொல்லுவா நென்னென்னில், பரமாத்மஜ்ஞானத்தினால் ஜீவாதி ஸதஸவஸ்துக்கும் ஜ்ஞாதங்களாய்விடுதல்.

கள் என்று ப்ரதிஜ்ஞாபண்ணுகையாலே, ஜீவனுக்கும் ப்ரமாத்மாவுக்கும் பேதமில்லாமையாலே ஜீவவாசக சப்தத்தினால் ப்ரமாத்மாவையே சொல்லிற்றென்று ஆஸ்மரத்யர் மகம். ௧௨௧.

ஸூ. ௧௩௦. உத்ரீஷ்ய தவ்வவம் ஸாவாஹித்யஸுபொயி.

(ஸ்.நா.பு.) உத்ரீஷ்யத் - (ஸம்ஸாரத்திலிருந்தும்) கிளம்பிப் பேசப்போகிறவனுக்கு, வ்வவம்ஸாவாஹி - ப்ரஹ்மபாவம் உண்டாகையாலே, (ஜீவவாசகசப்தத்தினால் ப்ரமாத்மாவைச் சொல்லிற்று), உதி - என்று ஐஸுபொயி - ஐஸுபொயி சொன்னார். ௧௨௦.

(ஸ்.நா.பு.) ஸம்ஸாரத்திலிருக்கும் வரையில் ஜீவனுக்கும் ப்ரமாத்மாவுக்கும் பேதமிருந்தாலும் முத்திரையில் பேதமில்லையாகையாலே அந்த அபேதத்தைப் பற்றி ஜீவவாசகசப்தத்தினால் ப்ரமாத்மாவைச் சொல்லிற்றென்று ஐஸுபொயி மதம். ௧௨௦.

ஸூ. ௧௨௧. ஐவஸூதெ தரிதிகாஸக்யத்.

(ஸ்.நா.பு.) ஐவஸூதெ - (ஜீவனிடத்தில் ப்ரமாத்மா அந்தர்யாமியாய்) இருக்கையாலே, ஜீவவாசகசப்தத்தினால் ப்ரமாத்மாவைச் சொல்லிற்று), உதி - என்று, காஸக்யத் - காசக்ருதஸ்நர் சொன்னார். ௧௨௧.

(ஸ்.நா.பு.) ப்ரமாத்மாவே ஜீவநுபிபாயிருக்கையால் ஜீவனுக்கும் ப்ரமாத்மாவுக்கும் அபேதம் சொல்லிற்று என்று காசக்ருதஸ்நர் சொன்னார். இதுவே ஸூத்ர காரருடைய ஸித்தாந்தமாகக்கூடியது. ௧௨௧.

(ஸ்.நா.பு.) ஜீவாத்மாவுக்குப் ப்ரமாத்மா சரீரியாகையாலே தேவதத்தாதி சரீரவாசகசப்தங்கள் அந்த சரீரமுள்ள ஆக்மாவைச் சொல்லுவதுபோல் ஜீவவாசக சப்தமும் ஜீவசரீரியான ப்ரமாத்மாவைச் சொல்லுகிற தென் றப்பிராயதத்தினால் ஜீவவாசகசப்தத்தினால் ப்ரமாத்மாவைச் சொல்லிற்றென்று காசக்ருதஸ்நரமதம் இதுவே ஸூத்ரகாரியமதம். ௧௨௧.

சுயி-௧௨. ஸூ. ௧௨௨. ப்ரக்யதிஸூத்ரஜாடிஷாநாவரொயாஸி.

(ஸ்.நா.பு.) ப்ரக்யதிஸூத்ரஜாநாவரொயாஸி - (எகவிஜ்ஞானே ஸர்வவிஜ்ஞா) ப்ரதிஜ்ஞாவுக்கும் த்ருஷ்டாந்தத்திற்கும் விரோதம் வாராமைக்காக ப்ரக்யதிஷ - உபாதாநகாரணமும், (ப்ரமபுருஷினே). என்றங் கீகரிக்கவேணும். ௧௨௨.

(ஸ்.நா.பு.) ஜாதகாரணமாகச் சொல்லப்பட்ட ப்ரஹ்மம் 'ஸூக்ஷ்மஸூத்ர'மான ஜாதகரூபியாக ஆகக்கூடவேன் என்று ஸங்கல்பித்தக்கொண்டு வருஷடித்தத என்னையாலேசேதமாயியுலபாக்குதிக்கு இவ்விதமான ஸங்கல்பங்கூடாதாயினும் ஸத்வரஜஸ்தமே மயமாய் ஜடமாகக்காண்கிற இஜ்ஜகச்சித்ருக்காரணம்இத்தோடு ஸஜாதீயமேயாகவேண்டும் சைதன்யமுள்ள ப்ரஹ்மத்திற்கு இத்ருணககன்னைடயாத. ஸேகத்தில்கடகசைதிசுக்கு அத்தோடு ஸஜாதீயமான மூர்த்திபிண்டம்முதலியவைஉபாதாமாகவும் சைதன்ய முன்னவன் நிமித்த காரணமாகவும் காண்கிறது. அதபோல ஜாதத்திற்கும் நிமித்தகாரணமீஸ்காலமீதும் உபாதாகாரணம் மூகப்ரக்ருதியே பென்

று சொன்னஸாங்க்யனைக்குறித்து, —ப்ராஹ்மஜ்ஞாநத்தினால் உலகமெல்லாம் அறிந்த தாய்விடம் என்று ப்ராஜ்ஞைருபண்ணி, அது எப்படி கடவுட்களினால், ம்ருத்பிண்டத்தை யறிந்தால் அதிலின்று முண்டான கடகலசாஸ்கன் ம்ருதவிசாரங்கொன்று அறியப் படுவதுபோல் என்று உதாஹரணம் காண்பித்தது முருகி. இதனால் கடத்துக்குறத் துப்போல் ஜகத்துக்குப் ப்ராஹ்மம் உபாதாநகாரணமுமாகிறது என்று அங்கீகரிக்கவே ண்டும் என்று உத்தரம் சொல்லுகிறார்.

க௭௨.

(ஸா-ஹ.) ஸர்கேஸ்வரன் ஜகத்துக்குநிமித்தகாரணமாத்ரமா, உபாதாநகாரணமா கவும் ஆகிறானா என்று ஸம்சயம்—தாசாநகார்யங்களுக்கு உபாதாநமாகிய ம்ருத்திகா களுக்கும் நிமித்தகாரணமாகிய தண்டசக்ராதிகளுக்கும் அபேதம் காணாமையிலே ஒருகார்யத்துக்கு நிமித்தோபாதாநங்கள் கெவ்வொருதேவியாகவேண்டும், ஜகத்துக்கும் ஸர்வரன் நிமித்தமாத்ரமேயாகிறான். உபாதாநமானால் பரிணாமகி தோஷங்களுந் ஸம்பவிக்கும்; இப்பரிணாமகிசன் நிர்விகாரான ஸர்கேஸ்வரனுக்கு ஸம்வியாது ஆகையால் இவன் நிமித்த மாத்ரமே யென்று பூர்வபக்தம். —ம்ருதாதிகளுக்கு ஸர் வஜ்ஞத்தமும் குலாலாதி-ளுக்கு ஸர்வசத்தயுயிலலாமையாலே அவைகள் ப்ரத்யே கம் இருவகையான காரணங்களாக விடிலும், ஸமஸ்தகஸ்து விலவண்ணம், ஸர்வஜ் ணுருப, ஸர்வசத்தமும், சித்சித்தசரீரகருப சாஸ்த்ரைக தேத்யனா ஸர்கேஸ்வரனுக்கு நிமித்தோபாதாநகாரணத்வங்களிரண்டும் கூடும். தேவதத்தாதிகள் பாரனாயுய்யவ-வா யும் ம்ருத்தையும் பரிணமித்தாலும் அந்தபால்யயெனவருகிகள் சரீரமாத்ரத்திலே யாய் ஆதமாவுக்குத் தன்ஸம்பந்த மில்லாதாப்போலே ஸாதுமசித்தித் சரீரகருப ஸர் கேஸ்வரன் உபாதாநமாகையால் இவன் ஜகதாநகாரமாப்பரிணமிக்கும்போது, அப்ப ரிணமம் தன்சரீரமாகிய சித்சித்வஸ்துகதமாகையால் நிர்விகாரனாகிய தனக்குப் பரிண மாததோஷமும் ஸம்பவியாது. மேலும் ப்ரமாத்மஜ்ஞாநத்தினால் ஸர்வமும் ஜ்ஞாத மாகிறதென்று சொன்னபதிஜ்ஞையும் ம்ருத்கடாதித்ருஷ்டாந்தமும் தீவ்ரத்தததி லேயேஸங்கதமாகும். அவைப்படியெனில், நிமித்தமானகுலாலாத்ஜ்ஞாநத்தினால் கல சாதிகார்யங்கள் இன்னஸ்வரூபமென்றறியப்படமாட்டா. உபாதாநமான ம்ருத்பிண்ட ஜ்ஞாநத்தினால் கலசாதி கார்யங்கள் மண்ணென்றறிப்படுகின்றன. அதபோலவே ஸர்வரன் உபாதாநமானாலே இவனுடைய ஜ்ஞாநத்தினால் ஜகத்துத் ஜ்ஞாதமாகும் ஆகையால் ஜகத்துக்கு ஸர்கேஸ்வரன் உபாதாநகாரணமு மாகிறான் என்று வித் தாந்தம்.

க௭௨.

ஸூ. க௭௩. சுலியெயாவபெஸாது.

(ஸ-ஸா-ஹ.) சுலியெயாவபெஸாஸு - ('ஸவஹுஸூ'))

என்று பரமபுருஷனே தானே ஜகதாநகாரமாக பஹுவிதமாகப் பரிணமிக்கி றேன் என்று) ஸங்கல்பித்துக்கொண்டா னென்று சொல்லுகையாலும் (உபாதாநகாரணமாகிறான்.)

க௭௩.

ஸூ. க௭௪. ஸாக்ஷாவொஹயாநாநாக்ஷ.

(ஸ-ஸா-ஹ.) ஸாக்ஷாஸு - ரேராகவே, உஹயாநாநாக்ஷ - நிமித்

தோபாதாந காரணத்வங்களாகிற இரண்டும் (ப்ரமாத்மாவுக்குச்) சொல்லு கையாலும், (உபாதாநகாரணமாகிறான்.)

க௭௪.

(ஸ-ஹ.) 'ஸவஹுஸூ' ஹவாஹி ஹிதாநாநாக்ஷாவொஹயா

தூஷிதெ குகாஸாபூதஸூயணி" என்று ஸகலஸ்தத்தகும் ஆகாசமென்

கிற ப்ரஹ்மத்தினிடத்தினின்ற முண்டாகிறத கடைசியில் அதிகலே லீமாய் விடுகிறதென்று சொல்வீற்று. லோகத்தில் தாய்யம் முதலியவைகள் மண்ணினின்றமுண்டாய் மண்ணிலேயே கடைசியில் லீனமாய்ச்சேருகின்றன. ஆகையால் அவற்றுக்கு மண் 'உபாதானமாகிறது; அதுபோலவே'ஜகத்தின் உத்பத்திலயங்களுக்கு ஆகாரமாகிய ப்ரஹ்மமே உபாதாந காரணமாகக்கடவது. ககச.

(ரா-ஹா.) 'கிஸ்விதிநட்யு' என்று தொடங்கி இந்த ஜகத்துக்கு உபாதாந காரணமெது, நிமித்தகாரணமெது என்று கேட்டதற்கு; 'ஸூஹுவயநட்யு' என்று தொடங்கி, ப்ரஹ்மமே உபாதாநமும் நிமித்தமும் என்று சொல்லுகையாலே பரமபுருஷன் உபாதாந மாகக்குறையில்லை. ககச.

சூதக்யுகெஃ-வரிணாரிசு.

(ஸ - ப்ர.) சூதக்யுகெஃ-தனக்கேகர்த்தருத்வம் சொல்லுகையாலே (ப்ரஹ்மம் உபாதாநகாரணம். அதெப்படி சேருமெனில்), வரிணாரிசு - (ஜகத்ரூபமாகத் தன்னைப்) பரிணமிப்பிக்கையாலே. (ககடு-கக்சு)

(ஸ-ஹா.) இந்த பார்வ்யத்திற்கு 'சூதக்யுகெஃ வரிணாரிசு' என்பது ஒரேஸூத்ரம்—'தடிாதூநஃ ஸ்யபிகுருத' என்று ப்ரஹ்மம் தன்னையே ஜகத்ரூபமாகத்தானே செய்தது என்கையாலேதானே ஜகத்தக்கு உபாதாநமும் நிமித்தமும் ஆகிறது. ஆனால் லோகத்தில் ம்ருக்ஸுவர்ணம் முதலியவை கட்டமாகவுக்குண்டஸமாகவும் பரிணமிப்பத மற்றொருவன் செய்கையினால் இங்கு மற்றொருவன் செய்கையன்றியே ப்ரஹ்மம் ஸாமர்த்த்யமுள்ளதாகையால் தன்னைத்தானே இவ்விதமாகப் பரிணமிப்பித்தது 'சூதக்யுகெஃ' என்பது ஒருஸூத்ரமும், 'வரிணாரிசு' என்பது வேறுஸூத்ரரூபமாகலாம், அப்போது முதலுக்கு முன்போலவே அர்த்தம் இரண்டாம் ஸூத்ரத்திற்கு விகாரியாகிய தீஜ்ஜகத் ஸ்வரூபமாக ப்ரஹ்மமாயிற்று என்று 'ஸூஹுவயநட்யு' என்கிறவாக்கியத்தின் சொல்லுகையாலும் ஜகத்துக்கு ப்ரஹ்மம் உபாதாநகாரணமென்பது ஸித்தம் என்று. (ககடு-கக்சு.)

ஸூ. ககடு. சூதக்யுகேஃ.

(ரா - ப்ர - ஹா.) சூதக்யுகெஃ - 'தடிாதூநஃ ஸ்யபிகுருத' என்று தன்னையே (ஜகத்ரூபமாகச்) செய்கிறானென்று சொல்லுகையாலும் (உபாதாநகாரணமாகிறான்.) ககடு.

ஸூ. ககசு. வரிணாரிசு.

(ரா - ப்ர.) வரிணாரிசு - (சித்சித்வஸ்து சரீரகஞான பரமபுருஷனே ஜகத்ரூபமாகப்) பரிணமிக்கையாலே, (ஜகத்ததோஷம் பரமபுருஷனுக்கு ஸம்பவியாது.) ககசு.

(ரா-ஹா.) பரமபுருஷனே ஜகத்ரூபமாகப் பரிணமித்தால் அவனுக்குள்ள அநஸ்திகாதிசயஜ்ஞாரோந்தாதி குணங்கள்போய் ஜகத்தமான துக்கம் அஜ்ஞாகம் முதலிய தோஷங்கள் சம்பவிக்குமே யென்னில், ப்ரஹ்மம் அவித்யையினால் ஆவரிக்கப்பட்டு ஜகத்ரூபமாகப்பரிணமிக்கிறதென்று சொல்லுகிற அத்வைதமதத்தில் இத்தோஷங்கள் ஸம்பவிக்கும். காமரூப மற்றதாய் ஸூக்ஷ்மமாயிருக்கிற சித்சித்சரீரகஞான பரமபுருஷன் ஸ்தனஸித்சித் விசிஷ்டனாகப் பரிணமிக்கிறானென்று வேதாந்திகள்

க-வது அத்தியாயம் ச-வது பாதம்.

அக.

மதம். இம்மதத்தில் தக்சம் அஜ்ஞாநம் முதலிய தே-வங்கள், சித்சித்துக்களுக்கே
முன்னது. சரித்தலுள்ள கறப்புவுட்புமுதலிய வர்ணங்கள் ஆத்மாவுக்குஸம்பவி
பாதபோலே. இததோவங்கள், இவற்றுக்கு ஆத்மாவான ஸகலகல்யாணருணுகரண
பரமபுருஷனுக்கு ஸம்பவ்யது.

ககஉ.

ஸூ. ககஉ. யோகியூஹிபிபதெ.

(ஸ்-ஸா-வ்ய.) ஹி - எந்தகாரணத்தினால், யோகிவ - உபாதாநகா
ரணமாகவும், பிபதெ - சொல்லப்படுகிறதோ, (அக்காரணத்தினால் பரம
புருஷன் உபாதாநகாரணமாகிறான்.)

ககஉ

(ஸ்-ஸா-வ்ய.) “யோகிகயோகியூ” என்றும், “யோகிவ்யூஹிபிபதெ” என்றும் இவ்வின
ஜகதபாதாநமாகச் சொல்லுகையாலேயும் இவன் உபாதாந
காரணமாகவு மாகிறான். யோகி யென்று உபாதாநகாரணம்.

ககஉ.

ஸூ. ககஉ. ஸூ. ககஅ. வனதெந ஸவெபுவராவ ராதாவராவராதாஃ,

(ஸ்-ஸா-வ்ய.) வனதெந-இந்த ந்யாயஸமுதாயத்தினாலே, ஸவெபு-
ஸகலவேதாந்த ஸாக்யங்களும், வராவராதாஃ - வ்யாக்யானம் செய்யப்
பட்டன.

ககஅ.

(ஸ்-ஸா-வ்ய.) இந்த ப்ரதாந காரணவாதம் கபிலர்முதலிய சிலபெரியோர்களினால்
அங்கீகரிக்கப்பட்டும், அதற்குத்தக்கபடி வேதாந்தமாகிய உபநிஷத்துக்களில் இந்த
மூலப்ரக்குதியைக் காரணமாகச் சொல்வதுபோல் சிவசூபாஸயுத்திகள் காரணகையா
லும் அல்பபுத்திகளுக்கு அம்மதம் நம்பக்கூடியதாயிருக்குமென்று ஸூத்ரகாரர் மற்ற
மதங்களை விட்டு இம்மதத்தையே பருவாக்கக்கண்டாம் செய்தார். இதைப்போலவே
பரமணுசாரணவாதம் முதலியனையும் வேதங்களிலெங்கும் சொல்லப்படாமையால்
அம்மதங்களும் நம்பத்தக்கவைகளல்லவென்று இதில் மற்றஅவைதிகமதங்களை பெல்
லாம் நிரஸநம் செய்கிறார்.

ககஅ.

(ஸ்-ஸா-வ்ய.) “ஜேநாடியூயதஃ” என்று தொடக்கி இதுவரையிற் சொ
ன்ன ந்யாயகலாபங்களைக்கொண்டே இங்கு விசாரம்செய்யாத ஸகலவேதாந்த வாச்
யங்களும் பரமபுருஷப்ரதிபாதகங்களென்று அர்த்தநிரணயம் செய்துகொள்ளவே
ண்டியது. “வராவராதாஃ” என்கிறபதத்தை இரண்டாவருத்திசொன்னது, அந்
ந்யாயம் முடிந்ததென்று ஸூகிப்பிக்கைக்காக.

ககஅ.

முதல் அத்தியாயத்தில் நாலாவது பாதம் முடிந்தது.

ப்ரதமாத்தியாயம் ஸம்பூர்ணம்.

உ - வ து அ த் ய ர ய ம்.

• க - வது பாதம்.

சுயி - நகர. ஸூ - கருகூ. ஸூதர நவகாஸ ஷாஷபுஸஜ்ஜதிவெநா
நூஸூதர நவகாஸஷாஷபுஸஜ்ஜாஸ.

(ஸ-ரா-வ.) ஸ்ரீகுருநவகாஸபொஷபவாஜம் - (கபிலஸ் நதியை உபப்நம்ஹணமாகக் கொள்ளாவிடில்) அந்தஸம்நுத்கு (அஸ்தக் கொண்டு அந்ததநீர்ணயம் பண்ணுகயாகிற) அவகாசமின்மையாகிய தோஷம் ப்ராஸங்கிக்கும் (வருப). ஐத்வெஸ - என்றால், அஸ்ரீஸ்ரீகுருநவகாஸபொஷபவாஜம் - வேறான (மர்வாத) ஸ்நந்திகளுக்கு அவகாசமின்மையாகிற தோஷம் ப்ராஸங்கிக்கயாலே, க-கபிலஸ்நதியை உபப்நம்ஹணமாகக் கொள்ளக்கூடாது. கங்.க.

(19-ஊா.) முதல் அடியாய்த் தில் ஜகத்குமஸ்த்சி தியசகாரணம் ஸ்வஜ்ஞமான பரப்ரஹ்மமென்று நிர்ணயித்து மூலப் ப்ருதி முதலியவற்றுக்கு ஜகத்காரணத்வம் இல்லையென்று கிரஸம் செய்யப்பட்டது இதில் மூலப் ப்ருதி முதலியவற்றை ஜகத்காரணமென்று சொல்லுகிற ஸாங்க்யாதி மதங்கள்லுள்ள தோஷங்களை வெளிபிடா விடில் மந்தமதிகளான ஜனங்கள் அம்மதத்தை நம்பி அதையதஸரித்தே வேதங்களுக்கும் அபார்த்தங்களைச் சொல்லிச் செட்டுப் போவார்களென்று அம்மதங்களில் தோஷத்தை தர்சிப்பிப்பாறாக முயன்த ஸ்ரீவேதவ்யாஸபகவான், முதலில் ஜைநபௌத்தாதி மதங்களைப்போல் கேவலம் வேதபாஹ்யமன்றியே வேதஸ்மதமாஸ சிஸுர்த்தங்களைச்சொல்லுமதாய் சிஷ்டபரிப்ருஹீதமாய், இந்தவேதாங்கினால் இம்மதம் வைதிகமென்கிற ப்ரமஜகமாயிருக்கிற ஸாங்க்யபாதஞ்சுமதஸ்தத்தங்களுக்குத்தம் சொல்லுகிறார் ஸாங்க்யர்கள் வேதார்த்தம் மந்தமதிளினால் நிர்ணயிக்கப்போகாது, ஸ்ம்ருதிகளைக்கொண்டே அவ்வர்த்தங்களை அறியவேணும், ஆகையால் வேதத்தில் ஸ்வஜ்ஞமான ப்ரஹ்மம் ஜகத்காரணமென்று மேலெழுத்தோற்றிலும் அவ்வர்த்தம், ஸ்வஜ்ஞராய் ஸ்ருதிஸ்ம்ருதிகளில் அவதாரமாகச்சொல்லப்பட்ட ஆபத்தமரான சபிஸ்மஹர்ஷிவேதார்த்தத்தை நிர்ணயிக்கக்காகச் செய்த ஸாங்க்யமதத்தைக்கொண்டே நிர்ணயிக்கத்தக்கது. அம்மதத்தில் மூலப் ப்ருதியே ஜகத்காரணமென்று முறையிடுகிறது, ஆகையால் இதற்குருணமாகவே வேதார்த்தத்தையறுதியிட்டு வேதத்திற்கும் ப்ரதாநகாரணவாதத்திலே தாத்பர்யமென்றங்கேரிககவேண்டும், மற்றமஹாதி ஸ்ம்ருதிகளில் ப்ரஹ்மமேகாரணமென்று சொல்லியிருக்கினும், அந்த ஸ்ம்ருதிகளில் வர்ணப்ரமாசாரங்களையும் மற்றமுள்ளதர்மங்களையும் சொல்லியிருக்கையால் அவ்வர்த்தங்களில் அவைகள் ப்ரமாணமாய் ப்ரயோஜனவத்தாகக்கடவன, இந்த சபிஸ்ம்ருதி அப்படியவன்றியே கேவலமோக்ஷத்தைப்பற்றியே சொல்லுகிறதாய்கையால் அவ்விதயத்திலும் இதப்ரமாணமாகில் இதுண்டானதற்கு ப்ரயோஜனம் காணாமையால் வ்யர்த்தமாய்விடும், அதற்காக இவ்வர்த்தத்தில் மற்ற ஸ்ம்ருதிகளைவிட்டு இதுதையே அவலம்பிக்கவேண்டும் என்று சொன்னார்கள். இப்பூர்வபக்ஷத்தை, இரண்டு ஸ்ம்ருதிகளில் ஒன்றைக்கொண்டு விரோதம்தோற்றினால் அவற்றில் எத்தஸ்ம்ருதிவேதத்துக்கிணர்திருக்கிறதோ அதையே யங்கேரிககவேண்டும், ஆகையால் வேதார்த்த

தோடு வீரோதித்த கபிலஸ்ம்ருதியினர்த்தம் அங்கேகரிச்சதக்கதன்று. மேலும் இதொன்றமே ப்ரதாநகாரணவாதம் சொல்லுகிறது; இதுதான் தக்காகப் ப்ரமாத்மகாரணவாதம் சொல்லுகிற மற்றமுன்ன அநேகம்ஸ்ம்ருதிகள் இதிஹாஸங்கள் புராணங்கள் பகவத்கீதையாகிய இவ்வளவுக்கும் அப்ராமாண்யம் சொல்வதுசரியன்று. மேலும் வேதத்தில் ஆபத்தமராகச் சொல்லப்பட்டபிலர், ஸகரபுத்தர்களை நீராக்கின வாஸுதேவாவதாரமானசபிலரொழிய அகந்யவதாரமாகிய இச்சபிலர் சொல்லப்படவில்லை, மேலும் இந்த ஸ்ம்ருதிப்ரமாணம், மற்றவை அப்ரமாணமென்றால், மற்றவை ப்ரமாணம் இதே அப்ரமாணமாக ஏனாக்கூடாது, ஆகையால் இவ்வர்த்தம் ப்ராமாணிகமாக நம்பத்தக்கதன்று என்று நிரஸித்தார்.

கநக.

(௬-ஹ.) முதல்அத்யாயத்தில் ப்ரஹ்மமேஜகத்காரணமென்று சொல்லிற்று இந்தஅத்யாயத்தில் அதின்மேல்நும் சங்கைகளைப்பரிஹரித்த அதையேத்தருடிகரிக்கிறது. கபிலஸ்ம்ருதியில் மூலப்ரக்ருதி ஜகத்காரணமென்று சொல்லிற்று. அந்த யுக்திகளினால் ப்ரஹ்மகாரணதவ்வாதம்சலிக்குமா சலியாதாென்று ஸம்சயம். வேதார்த்தம் முந்தமதிக்குத் தர்க்கஹமாயிருக்கிறதென்று அதற்குவ்யாக்யானரூபமாய்கேவலசத்வப்ரமாய் கபிலஸ்ம்ருதிப்ரவர்த்தத்து. அதைப்ரமாணமாகக்கொள்ளாவிடில் அதவ்யர்த்தமாவிரும் ஆகையால் அதற்கொல்லிய ப்ரதாநகாரணவாதமே வேதஸம்மதமென்று அங்கேதரிக்கவேண்டுமென்று பூர்வ கூறும். வேதார்த்த நிர்வயத்திற்கு உபப்நும்ஹணம் வேண்டியிருத்தாலுப, வேதார்த்தத்திற்கு விருத்தமல்லாத மங்வாதி ஸ்ம்ருதிகளையே உபப்நும்ஹணமாகக் கொள்ளவேண்டும். ஒரு கபிலஸ்ம்ருதிக்காக மங்வாதிஸ்ம்ருதிகளை உபப்நும்ஹணங்களாகள்வீசிரியாவிடில், அந்த அநேக ஸ்ம்ருதிகளுக்கு உபயர்த்தம் ஸம்பவிக்கும். அவ்வகன் தத்வததைபும் தர்மத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கையாலே தத்வாப்சத்தில் அப்ரமாணமானாலும் தர்மப்ரதிபாதாப்சத்தில் ப்ரமாணமாகையால் அவைகளுக்கு உபயர்த்தமில்லையென்னக்கூடாது. தர்மமாவது ப்ரப்ரஹ்மாராதாரூபம். ப்ரப்ரஹ்ம் ஸித்தியாவிடில் அதின் ஆராதாரூபமானதர்மமும் ப்ரமாணமாகமாட்டாது. ஆகையால் அவற்றுக்கு உபயர்த்தம் விர்த்தம்; அது வாராமைக்காக அவைகளை ப்ரமாணமாகக்கொண்டு ப்ரஹ்மகாரணவாதமே வேதஸம்மதமென்று அங்கேகரிக்கவேண்டும் என்று ஸித்தாந்தம்.

கநக.

ஸூ - தசு. உதரொஷாநா நு-வருஸ்யே.

(௬-வ.) உதரொஷாடி - மஹத்துமுதலியவற்றுக்கு, சுநு-வருஸ்யே - காரணத்வம் (ஜகத்தில் ப்ரஸித்தமாகக்) காணாமையாலே, (இதுவைதிகமன்று.)

கசு.

(௬-வ.) உதரொஷாடி-மற்றமங்வாதிக்கு, சுநு-வருஸ்யே. (ப்ரதாநகாரணத்வத்துக்கு) உபஸத்தியில்லாமையாலும், (அது வேதஸம்மதமன்று.)

கசு.

(௬-ஹ.) இம்மசத்தில் மஹத்ப்ரஹ்மகாரம் பஞ்சதந்மாத்தரகன் சொல்லியிருக்கின்றன, இவை லோகத்திலும் ப்ரஸித்தமாகக் காணவில்லை, வேதத்திலுமில்லையாகையால் இம்மதம் அங்கேகரிக்கத்தக்கதன்று.

கசு.

(௬-ஹ.) அப்ரத்யக்ஷங்களான ஸகலவஸ்த்துக்களையும் ஸாக்ஷாத்கரிக்கக் கூடல் யோகமஹி மயுடைய கபிலஹாமுனிக்கு ப்ரஹ்மகாரணத்வம் கோசரமாகாமையாலே ப்ரஹ்மகாரணதவவக்ஷ; ப்ராமாணிகமன்றென்னில், வேதார்த்த வித்துக்களில் தலைவர்களாய், ப்ராமாணிகர்களாக ஸ்ம்ருதிஸ்ம்ருதயாதிகளில் ப்ரதிபாதிக்கப்ப

ட்டவர்களாய், ஸகலாதீந்த்ரியார்த்தவேதந்தாக்களான மந்தவாதிகளுக்குப் ப்ரதானகாரணத்வம் தோற்றமையாலே ப்ரதானகாரணச்வபக்தும் ப்ராமாணிகமன்று. வேதாந்தவிருத்தமான அர்த்தத்தைப் ப்ரதிபாதிக்கிற கப்லஸ்மருதி, சபிஷ்ருடைய ப்ரான்தியினுற் கற்பிக்கப்பட்டதென்று நிர்ஸயிக்கப்படும். * கசு0.

சுயி - கூஎ. ஸூ - கசுக. ஸந்தெ நயொமஃ ப்ரூத்யு-தூஃ.

(ஸ் - ரா - ப்ர.) ஸந்தெந - வேதாந்தார்த்த விநோதத்தினாலே, யொமஃ - யோகஸ்நுதியும், ப்ரூத்யு-தூஃ-நிர்ஸம்செய்யப்பட்டது-கசுக.

(ஸ் - ஹ.) ஸாச்யமதம் வேதத்திலில்லாதவற்றைச் சொல்லுகையால் அப்ராமாணிகமாயிலும், பாதஞ்சலமதத்தில் வேதத்தில் சொல்லிய ப்ரமாத்மஸூகூத்தார வேதவான யோகமும் ஆஸந்ரமங்களும் சொல்லியிருக்கையால் வேதஸம்மதமான இந்தமதம் ப்ராமாணிகமாகலாம், ஆகில் இதிலும் ப்ரதானகாரணவாதமே சொல்லுகையால் இந்தவாதம் அங்கீகரிக்கத்தக்கதென்று சொன்னவர்களுக்கு, யோகசாஸ்திரத்தில் எந்தஅம்சம் வேதத்தோடொத்திருக்கிறதோ, அதேப்ரமாணம், அத்திருவீருத்தமானஅம்சம் அப்ரமாணமேயாகையால் இத்தப்ரதானகாரணவாதம் சரியன்று. கசுக.

(ஸ்ரா ஹ.) யோகஸ்நுதிதே தார்த்தத்தக்கு உபந்ரும்ஹணம்ஆகுமா, ஆகமாட்டாதான்று ஸாச்யம். யோகஸ்நுதியை ஸக வேசப்ரவர்த்தகனான ப்ரஹ்மாப்ரவர்த்திப்பிக்கையாலும், அந்த ஸ்மருதியில் ஸர்வாணை ஒப்பு கொள்ளுகையாலும் அதைக்கொண்டு ப்ரதானகாரணவாதத்தில் வேதாந்தார்த்தத்தை நிர்ஸயிக்கலாமென்று பூர்வபக்தி. கபிஸம்ருதியைப்போல் இதுவுமே வேதாந்தார்த்த விருத்தமாகையாலே இவையும் ப்ராமாணிகமாகக்கொள்ளக்கூடாது. ப்ரஹ்மாவே தடவரவர்த்தகனானும் அவனும் ஸம்ஸார ஸம்பந்தமுள்ளவனாகையாலே ப்ரமஸம்பாவினையுண்டு, அவனுடைய ப்ரான்தியினால் கற்பிக்கப்பட்டதென்று அங்கீகரிக்கவேண்டும் என்று ஸித்தாந்தம்.

சுயி - கூஅ. ஸூ. கசுஉ. ஸ்வியக்ஷணசிவாடிஸு தயாக்ஷணஸாஸாசு.

(ஸ்-ரா-ப்ர.) சுயு - இந்த ஜகத்திக்கு, வியக்ஷணக்ஷாசு - (ப்ரஹ்மத்தைக்காட்டிலும்) வைலக்ஷண்யமுண்டாகையாலே, க - ப்ரஹ்மகாரணத்வ ப்ரதிபாதம் கூடாது. தயாக்ஷண - அந்த வைலக்ஷண்யமும், ஸாஸாசு - சப்த்தத்தினால் (வேதவாக்யத்தினால், அறியப்படுகிறது) கசுஉ.

(ஸ்-ரா-ஹ.) வேதாந்தவாக்யம் ப்ரதானத்தைக்காரணமாகச் சொல்லுகிறதா, ப்ரஹ்மத்தைக் காரணமாகச் சொல்லுகிறது என்று ஸம்ஸயம். ஜ்ஞாநருசயமாய் ஜடமானகலசாதிகளும் ம்ருத்தம் ப்ருகிவியாறற்போல காரணங்களிரண்டும் வாத்ரவ்யமாய் ஏகரூபமாயிருக்கவேண்டும். ஜகத்தைக்காட்டிலும் ஸர்வஜ்ஞனாய் சிசந்ருண ஸர்வேஸ்வரன் வியக்ஷணனாய் பிந்த்ரவ்யமாகையாலே ஸர்வேஸ்வரன் காரணமாகமாட்டான். ஜகத்தும் ப்ரக்ருதியும் ஜடமாய் ஏகரூபமாயிருக்கையாலே அந்ரப்ரக்ருதியை ஜகத்காரணமாகவேண்டும். ஜகத்து ஸர்வரண்க்காட்டிலும் வியக்ஷணென்பதை, 'ஸேவிஜா நஸேவிஜா நஸு' என்கிற ஸ்ருதியேசொல்லுகிறது. 'ஸேவிஜா நஸு' என்றால் ஜ்ஞாநருசயமான ஜகத்து. ஆகையால் வேதாந்தம் ப்ரதானத்தைக் காரணமாகச் சொல்லுகிறது. என்று பூர்வபக்தம். * கசு2.

ஸூ - கசக. சுவிரோநிவ்யவபெஸஸு விஸெஷாநுமதிவ்யாபு.

(ஸ - ரா - ப்.) விஸெஷாநுமதிவ்யாபு - (தேவதைதெயன்கும) விசேஷணத்தினாலும் (சக்ஷுராதிகளில்) ப்ரவேசிப்பதினாலும், சுவிரோநி வ்யவபெஸு - (ப்ருதிவ்யாதிபதங்கள்) ப்ருதிவ்யாதிகளுக்கு கபிமாநிகளான தேவதைகளுக்கு வ்யபதேசமா யிருக்கிறது. கசக.

(ஸ - ரா - ஹ) , ஸ்வெவாவாஸகாரியண - ஜலம் இச்சித்தது" , கோபு யிவ்யுப்யஸீ - அதைக்குறித்த ப்ருதிவிசொல்லிற்று" இத்த்யாதியாக ப்ருதிவ்யாதி களுக்கும் ஜ்ஞாநமுண்டென்பதாகச் சொல்லுகையாலே அவைகளும் சேதநங்களாய், சேதானான ஈஸ்வரனுக்கு ஸஜாதீயமாய் இருக்கையாலே அவைகளுக்கு ப்ரஹ்மம் காரணமாகலாமே யென்னில், ப்ருதிவீ சொல்லிற்றென்னும்போது ப்ருதிவிதெய் னால் ஜடமான இந்த ப்ருதிவியைச் சொல்லுகிறதன்று. அசுத்தபிமாநியான தேவ தையைச் சொல்லுகிறது. அப்படியே ஜலாத்பதங்களிலும் கண்டு கொள்வது. அந்த தேவதைகள் ஜ்ஞாநவத்துக்களானாலும் காண்கிற ப்ருதிவ்யாதிகள் ஜடங்களாகையாலே இவற்றைக்குறித்து விஜாதீயமான ஈஸ்வரன் காரணமாகமாட்டான். ப்ருதிவ்யா திபதங்களுக்கு உவற்றைச்சபிமானி தேவதைகளர்த்தமென்று சொல்லுகைக்கு வேறு தெய்வென்னென்னில், 'உஜோவ்யுபெஸாபெவதாஃ. இந்தமுன்றதேவதைகள்' என்று தேவதாசப்தத்தினால் ப்ருதிவீ ஜல தேஜஸ்ஸுக்களைச் சொல்லுகையாலும், 'சுவி வ-ரா-மதிசுராஃ-வம் ப்ராவிஸு - அச்சி வாக்கீதேவதையாய்க்கொண்டு முகத்தில் ப்ரவேசித்தது இத்த்யாதியாக அத்த்யாதிகளுக்கு ப்ரவேசம் சொல்லுகையாலும், இவ் விரண்டும் அசேதநமான இந்தப்ருதிவ்யாதிகளுக்குச் சேராமையால் அப்பதங்களுக்கு அபிமானிதேவதைகளே அர்த்தம் என்று நிர்ஸயிக்கப்படுகிறது. ஆகையால் ப்ரதா நகாரணவாதமே வேதாந்தஸம்மதம் என்று பூர்வபக்ஷம். கசக.

ஸூ - கசச. ட்யுஸுபெதக.

(ஸ - ரா - ப்.) ட்யுஸுபெதக - (விஸக்ஷணவஸ்துவில் நின்றும் அதைக்காட்டிலும் விஸக்ஷணவஸ்துவுக்கு உத்பத்தி) காணப்படுகிறது.

(ஸ - ரா - ஹ) இந்தபூர்வபக்ஷத்தை நிரஸிக்கிறார். விஸக்ஷண வஸ்துக்களுக்குக் கார்யகாரணபாவமில்லைபென்கிற நியமங்கிடையாது. தேண்டையில் நின்றும் அதே சம் புழுக்களும் கோமயத்தில் நின்றும் தேளும் உண்டாகக்காண்கிறது. அதுபோ லவே சேதநமும் விஸக்ஷணமான ஈஸ்வரனிடத்தில் நின்றும் அசேதநமான ஜகத் தர் உண்டாகலாம் ஆகையால் ப்ரஹ்மகாரணவாதம் உபபந்நமாகிறது. வேதாந்தமும் இப்பக்ஷத்தையே ப்ரதிபாதிக்கிறது என்று வித்தாந்தம். கசச.

ஸூ - கசரு. சுஸுபிதிவெஸுபுதிவெஸுயோசுக்ஷாசு.

(ஸ - ரா - ப்.) சுஸுபி. (இப்பக்ஷத்தில் கார்யோசுபதங்க்குப் பூர்வம்) காரணம் அஸத்தாய் (இவ்லாததாய்) இரக்கும், உதிவெசு - என்றால், ப்ருதிவெஸுயோசுக்ஷாசு - (கார்ய காரணங்கள் ஏகரூபங்களாயே யாகவே ண்மம் என்கிற நியத்துக்கு) ப்ரதிவேதமாத்ரம் சொல்லுகையாலே, க - அஸத்தார்யவாதமில்லை. கசரு.

(ஸ - ஹ) கார்யம் காரணத்தைக்காட்டிலும் விஸக்ஷணமாகில் கார்யம் உண் டாவதற்கு முன்காரணரூபமாயிருத்ததென்று சொல்லப்பே:காது, ஆகையால் அஸத்

கார்யவாதம் ஒப்புக்கொண்டதாகும் என்னில், கார்யம் மித்யாருபமாகையால் உத்பத்திக்கு முன்பு எப்படி அஸத்தோ, இப்போதும் அப்படியே அஸத்தாயேயிருக்கிறது என்பது ஸித்தாந்தம். கார்யமொன்று உண்மையாயுண்டென்று ஒப்புக்கொண்டால் அங்னுட்கே இவ்வாபத்தி ஸம்பவிக்குமொழிய எக்தளுக்கு ஸம்பவியாதென்று கருத்து. கசடு.

(ஸா-ஹா.) கார்யமான கடமும் காரணமான ம்ருத்தம் ப்ருதிவியே; கடம் உண்டாவதற்கு முன்பு ம்ருத்பிண்டத்திலீனமாயிருக்கிறது, பிற்பாடு உண்டாகிறது, உண்டாகையாவது-நாமருபங்களையடைகை. முன்பில்லாதது இப்போது உண்டாகிறதென்ற த்ரத்தமன்று. இல்லாதவஸ்து உண்டானால் குகிரைக்கொம்பும் உண்டாகவேண்டியவரும். பிண்டமாயிருந்தால் ம்ருத்து என்றும், அந்த, அவஸ்தையைவிட்டு வேறுவிதமாய் வாயும் வயிறுமான ஆகாரத்தையடைந்தால் கடமென்றும் வ்யவஹரிக்கப்படுகிறது. இதற்கு ஸத்கார்யவாத மென்றபெயர். இதுவேவேதார்த்திகளுக்கு அபிமதமானது. இப்போது கார்யமான ஜகத்துக்கு விலக்ஷணமான ப்ரஹ்மம் காரணமானால், இவ்விரண்டும் ஏகத்ரவ்யமல்லாமையால் ஜகத்து உண்டாவதற்கு முன்பு ப்ரஹ்மத்தில் லீகமாயிருக்கிறதென்ற அங்கீகரிக்கக்கூடாது. ஒருஜாதிவஸ்துவில் மற்றொருஜாதிவஸ்து லீகமாகவுமமாட்டாது. ஆகையால் ஜகத்து உண்டாவதற்குமுன் இல்லையென்று கொள்ளவேண்டும். அஸத்கார்யவாதம் ஸித்திக்கும். இந்தகடம் ம்ருத்து என்றசொல்வதுதோல் இந்த ஸகஜஜகத்தும் ப்ரஹ்மம் என்று சொல்லுகிற (வஸுவ-உவவீஹ்-ஹ்) என்கிற ம்ருதியும் அபார்த்தகமாகுமெயென்னில்; நான்கள் கார்யகாரணங்கள் ஏகருபமாயே யிருக்கவேண்டுமென்கிற நியமமில்லையென்றே சொன்னோம்; கார்யகாரணங்கள் ஏகத்ரவ்யமென்பது எக்தளுக்கு இஷ்டமே. ஒருத்ரவ்யமேகாரணவஸ்தையைவிட்டுக் கார்யவஸ்தையையடையும்போது காரணத்தை யோடு ஸமாநலக்ஷணத்தையுமடையலாம், அசைக்காட்டிலும் விலக்ஷணமாயுமாகலாமென்றே நான்கள் சொன்னது. ஆகையால் நீங்கள்சொன்ன தோஷங்களுக்கு அவகாசமில்லை என்று ஸித்தாந்தம். கசடு.

வஸூ - சசக. ஸவீதள ததூதஸஹா டஹஜீஸூஸூ.

(ஸா-ஹா.) ஸவீதள - (ஜகத்து ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில்) லாபிக்கும்போதும் (அங்கிருந்து உத்பந்தமாகுமபோதும்), ததூச - ம்ருத்தர்வயம்போலே, ஸுஸஹாஸூ - (கார்யகுணங்கள் காரணத்தில்) ப்ரஸங்கிக்கையாலே, ஸவஜீஸூஸூ - (வேதாந்தவாக்யம்) சரியான அர்த்தத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறதாகமாட்டாது. கசக.

(ஸா-ஹா.) இவ்விதார்த்தமான ஜகத்து ப்ரளயத்தில் ப்ரஹ்மத்தில்கேவலிக்கிறதென்றால், கார்யருபமான இஜ்ஜகத்திலுள்ள புன்யபாபஸூக்தக ஜ்ஞாநகுன்யத்வஸூக்தபரிணமிதவாதி ஸவஜீதோஷகனும் ப்ரஹ்மத்திற்குண்டாகும்; மேலும் ப்ரஹ்மத்தோடு ஒன்றாய்வுததையா டைந்தபிறகு மறுஸ்ருஷ்டியில் ஒருவன் மேன்மையையுடையனாகவும் ஒருவன் கீழ்மையையுடையனாகவும் பிரக்கைக்கூக்காரணம்சாணது. மேலும் ப்ரஹ்மத்தோடு சேர்ந்துவிட்டஜகத்துக்கு மறுபடிஸ்ருஷ்டி ஒப்புக்கொண்டால் பூக்தியையடைந்தவனும் மறித்து ஸம்ஸாரியாகவேண்டியவரும். ஆகல் ப்ரளயத்தில் ஜகத்து ப்ரஹ்மத்தில்கேவலிக்கிறதில்லை, வேறுபட்டேயிருக்கிறது என்றால், அப்போது ஜகத்துக்கு ப்ரஹ்மம் காரணமென்றே ஏற்படவில்லை இத்த்யாதி தோஷங்கள் ப்ரஹ்மகாரணவாதத்திலுண்டு. என்று பூர்வபக்ஷம். கசக.

(ரா-ஹா.) காரணமான ப்ரஹ்மமே கார்யமான ஜகத்காய் ப்பரிணமிக்கிறதென்னில், ம்ருதத்தைக் காரணஸ்தையிலுள்ள பிண்டாகாரமும், கார்யாவஸ்தையிலுள்ள கடிகாரமும் ஸம்பலிப்பதுபோல், தோஷகந்தரஹிதமாய் ஜ்ஞாநந்த ஸ்வரூபமான ப்ரஹ்மத்துக்கு ஜகத்திலுள்ள உத்பத்திவிநாசங்களும் தக்க. ஜ்ஞாநங்களும் சேரும் என்று ஒப்புக்கொள்ளவேண்டு. ப்ரஹ்மம் ஜடம் அஜடம் ஸாக்ரிதத்தி தஷ்டம் நிர் தஷ்டம் என்கிற விருத்தார்த்தங்களைச் சொல்லுகையாலே வேதாந்தவாத்யம் அப்ரமாணமென்றுகொள்ளவேண்டியதும் என்று பூர்வபக்ஷம்.

ககச.

ஸூ - கசஎ. நகதுஷ்டாஷ்டவாவாஸு.

(ஸ-ரா-ஹா.) ஷ்டாஷ்டவாவாஸு - (பரிணாமத்தில் குணதோஷங்கள் வ்யவஸ்த்திதங்களென்பதில்) த்ருஷ்டாந்த முண்டாஸகயாலே, 6 - (ப்ரஹ்மத்திற்கு ஜகத்திலுள்ள தோஷங்கள்) ஸம்பலியாது.

கசஎ.

(ஸ-ஹா.) இந்தஸூத்திரத்தில், கீழ்ச்சொன்னதோஷங்களொன்றும் ப்ரஹ்மத்திற்குத் தட்டாதென்கிறது, அதாவது-ஸூவர்ணம் கடகமகுடகுண்டல ரூபமாகக் கார்யாவஸ்தையையடைந்தமரித்து ஸூவர்ணபிண்டமாய் காரணாவஸ்தையை யடையும்போது அக்காரணத்தில் முன்கார்யாவஸ்தையிலுள்ள கடகமகுடாத்யாகாரங்கள் காண்கிறதில்லை; அதுபோல் காரணமாகிய ப்ரஹ்மத்திலும் கார்யமான ஜகத்திலுள்ள தோஷங்கள் ஸம்பந்திக்கமாட்டா. ப்ரளயத்தில் ஜகத்துப்ரஹ்மத்தில்லயித்தபோதிலும் ப்ரஹ்மத்தினுடைய அந்தந்த அம்சத்தைக்கு அவித்தையின் ஸம்பந்தத்தினுண்டான ஜீவபாவமும் அதினுண்டான புண்யபாப ரூபகர்மங்களும்உண்டு, அவைநசித்திதல்லை, மறுஸ்ருஷ்டியில் அந்தபுண்யபாபங்களின் வைஷம்யங்களைப்பற்ற ஒருவருக் கொருவர் தேவன் மனுஷ்யன் தனிகன் தரித்திரன் புத்திமான் மூடன் முதலிய உயர்வு தாழ்வுகளையுடைய ஜன்மங்களையடைகிறார்கள். முக்தியையடைந்தவனுக்குத் தத்வஜ்ஞாநத்தினால் அவித்தைய நசித்து விட்டபடியால் அவனுக்கு மறுபடி ஜன்மங்கிடையாது. இப்படி நீங்கள் சொல்லுகிற எவ்விதமாகிய தோஷமுமில்லையாகையால் இந்த ப்ரஹ்மகாரணவாதமே ஸரி என்று வித்தாந்தம்.

கசஎ.

(ரா-ஹா.) இந்தஸூத்திரத்தில் ஸமாதானம் சொல்லுகிறார். ஒருமனுஷ்யன் பாலஸூயிருந்து யுகாவாய்ப்பின்பு வ்ருத்தயை ப்பரிணயியாநின்றாலும், பாலயஸௌவாவாந்தகங்களென்கிற அவஸ்த்தைகள் அவனுடைய சரீரத்திலேயேயிருக்கும், ஆத்மாவுக்கு ஸம்பலியாது அதுபோல் சித்சித்துக்களை சரீரமாகடைய ஈஸ்வரன் ஜகத்ரூபமாகப் பரிணமித்தால் அந்தஜகத்திலுள்ள உத்பத்தி விநாசாதிரதோஷங்கள் சரீரபூதங்களான சித்சித்துக்களில்லையேயிருக்கும்; அவற்றுக்கு அந்தராத்மாவான ஸர்வேஸ்வரனிடத்தில் ஸம்பலியாது அவனுடைய ஸ்வரூபம் நித்யாநந்தரூபமாயேயிருக்கும், ஆகையால் அந்த ஈஸ்வர ஸ்வரூபத்தைப் ப்ரதிபாதிக்கிற வேதத்திற்கு அப்ராமான்யமும்வராது.

கசஎ.

ஸூ - கசஅ. ஸுவக்ஷொஷாஷு.

(ஸ-ரா-ஹா.) ஸுவக்ஷொஷாஷு - தங்கள்பக்ஷத்தில் தோஷமிருக்கிறபடியாலும் (அப்பக்ஷத்தைவிட்டு இந்தவேதாந்திமதத்தையே பரிக்காஷிக்கவேணும்.)

கசஅ.

(ஸா-ஹா.) இத்தோஷங்கள் ஸாங்க்யருக்குமுண்டு. அதாவது காரணம் மூலப் ப்ரக்ருதியென்றும், கார்யம் இஜ்ஜகத்தென்றும், கார்யகாரணங்களுக்குப் பேதமில்லையென்றும் அவர்கள் அங்கீகரித்தார்கள், அதில் காரணமாகிய மூலப் ப்ரக்ருதியில் சப்த

ஸ்பர்சஸுபாஸம் முதலியகுணங்கள் கிடையாது, கார்யமாகிய இஜ்ஜகச்ச்திலுண்டு. இஜ்ஜகத்தாப்ரஸயத்தில் மூலப்ரக்ருதியில் லயிக்கும்போது இதிலாகுணங்கள் காரணத்தில்தான் ஸம்பந்திக்கமாட்டாது. இப்படி கார்யகாரணங்களுக்கு பேதமுண்டாகையால் அவ்விரண்டும் ஒருவஸ்தவாகமாட்டா. மேலும் ப்ருதியாயாதிகள் மூலப்ரக்ருதியில்லயித்தபின் மறுஸ்ருஷ்டியில் இந்தத் தர்யம் இத்தபுருஷனுடைய போகத்துடன் சென்றும் மற்றொன்று மற்றொருவனுக்கென்றும் சொல்லுக்கக்குறேதகாண்வில்து; இவ்விதமானநியமமில்லையென்னில், சிலதர்யங்கள் முத்தபுருஷனுக்கு ஏன்போகத்தை உண்டெண்ணமாட்டாது. இத்தாயாதிகளோஷங்கள் கண்டுகொள்க. கசஅ.

(ரா-ஹா.) வேதாந்தமதத்தை யவஸம்பிக்கைக்குக் காரணம் இப்பக்ஷத்தில் தோஷமில்லாமையேயன்ற; கபிலபக்ஷத்தில் தோஷங்களுமுண்டு, அவையாவன- ஆத்மா கிரமஸ்வரூபன்; அவனுக்குப் ப்ருதிஸாந்தியமும் அதினால் ஆத்மாவில் ப்ரக்ருதி தர்மாத்யாஸமு முண்டானால் இத்தஜ்ஜத்து உண்டாகிறதென்று அவர்கள் பகவும். அதின் ப்ரக்ருதி ஸாந்தியமாவது-ப்ரக்ருதியுடைய ஸத்பாவம், அதாவது-இருக்கையேயானால் இவ்விதமான ஸாந்தியம் முத்தனுக்கு முண்டாகையால் அவனுக்கும் ஸம்ஸாரப்ரஸங்க முண்டாகும். விகாரத்தை யடைந்த ப்ரக்ருதியின் ஸத்பாவந்தான் ப்ரக்ருதிஸாந்தியமென்றால், அத்யாஸத்திற்கு, அதாவது-ப்ரக்ருதியிலுள்ள கர்த்துவ போகத்திற்கு வகுணங்கள் ஆத்மாவில் ப்ரதிபலிக்கைக்கு ப்ரக்ருதியின் விகாரம் காரணமென்றாயிற்று. விகாரத்தைக்குமிதது அத்யாஸம் காரணமென்ற முன் சொல்லிற்று. இப்படி பாஸ்பரவிருத்தகங்களாயிருக்கிறபடியால் அம்மதம் தோஷபுத்தமாய் அளங்கதமாயிருக்கும், ஆகையால் அதைவிட்டு இம்மதத்தையே யாஸ்யிக்கவேண்டும். கசஅ.

ஸூ - கச௯. திகு-பாவு. திஷாநாடிவி.

(ரா-வ்ய.) திகு-பாவு. திஷாநாடிவி - யுத்திக்கு ஒரிடத்தில் நிலையில்லாமையாலும். (அப்பக்ஷம் அநாதரணீயம்.) கச௯.

(ரா-ஹா.) நூஸ்திகர்களுடைய யுத்திகளினால் கபிலர்கள் யுத்தி பாதிதமாகையாலும், யுத்திக்கு ஒரிடத்தில் நிலையில்லாமையாலும், யுத்தியையே முக்யமாகக் கொண்ட கபிலமதம் ஸமீகமென்று. கச௯.

ஸூ-கரு. சுந்யூபாநுபெயிதிவெ றெவெபுநிரெ-பாஷ்யவஸூ.

(ஸ-ரா-வ்ய.) சுந்யூபா - வேறுவிதமாக, சுநுபெயு - ஊஹிக் கத்தக்கது, உகிவெச - என்றால், வஸூவி - இப்படி ஊஹித்தாலும், சுநிரெ-பாஷ்யவஸூ. (யுத்திக்கு) முடிவில்லாமையாஸங்கிக்கும். கரு.

(ஸ-ஹா.) இந்த பாஷ்யத்திற்கு 'திகு-பாவு. திஷாநாடிவி. சுந்யூபாநுபெயிதிவெ றெவெபுநிரெ-பாஷ்யவஸூ' என்று இதுவரையில் ஒரு ஸூத்ரம். இதற்குத்தம்-வேதாந்தத்தைவிட்டுத் தங்கள் யுத்தியினாலொன்றைச் சொல்லில் இவணக்காட்டிலும் புத்திமானோருவன் பிற்து இதை துஷிக்கலாம், அதையும் மற்றொருபுத்திமான் துஷிக்கலாம், இப்படிஸித்தாந்தம் ஒரிடத்தில் நிலாமலே போய்விடும், கபிலர்போன்ற மஹாபுத்திமான்கள் சொல்லுக்கு ஒருநுஷணம் வாரா தாணயால் அதையங்கேகிக் கலாமெண்ணில், அதுவும் அவரைப்போன்ற மஹாபுத்திமான்களான கணநாதிகளினால், துஷிக்கப்பட்டது. யுத்தியைக்கொண்டு ஒன்றைநிரணயிக்கக்கூடாதென்று சொல்லக்கூடாது. ஸோகத்தில் சிலர் ஒருகார்யத்தைச் செய்து

அதினால் அவர்கள் அடைகிற ஸுகதுக்கங்களைக்கண்டு பின்புள்ளார் இக்காரியம் நன்ற இக்காரியத்தென்று தவறையுத்தியைக்கொண்டு நிர்ணயித்ததாங்களும்காரியங்களைச்செய்து ஸுகதுக்கங்களை யடைகிறார்கள். ஆகையால் யுத்திபென்பது மோர் ப்ரமாணமுண்டு. மூலப்ரக்ருதி ஐத்தகாரணமென்பதற்குச் சொன்னையுத்திகள் தோஷமுடையவைகளாயினும் தோஷமற்ற மற்றயுத்திகளைக்கொண்டு அகதஸ்த்தாபிக்கிறோமென்னில்; லோகத்தில் யுத்தியினால் சிலவஸ்துக்களை நிர்ணயிக்கும்போது அவ்வஸ்துக்களைச் சிலவிடங்களில் கண்டு அதிந்ஹேதுக்களையும் கண்டு ப்ரகு காலாந்தரத்தில் முன்கண்ட ஹேதுக்களோடு துஸ்யமாநஹேதுவை ஒரிடத்தில் கண்டு, இத்தால் முன்கண்டவஸ்து லோடு துஸ்யமானது இங்கிருக்கலாமென்ற ஊழிக்கிறார்கள் ப்ரஹ்மவிஷயத்தில் அப்படிப்பட்ட ப்ரத்யக்ஷம் எப்போதும் கிடையாதாவக்யால் இதை யுத்தியைக்கொண்டு நிர்ணயிக்க முடியாது. ப்ரத்யக்ஷமூலம் லாதயுத்திகள் மேல் மேல் தூஷிதங்களாயேயிடும ஆகையால் யுத்தியைவிட்டு வேதாந்தங்களில் சொன்னவர்த்தத்தையே அங்கீகரிப்பது நலம்.

கசக கடு.

(ரா-ஹ.) இப்போதுள்ள யுத்திகள் நான் திகர்களின் யுத்திகளினால் பாதிக்கப்பட்டிருந்தபோதிலும், இனி அவர்களின் யுத்திகளினால் பாதிக்கப்படாமல் வேறவிதமான யுத்திகளைக்கொண்டு இம்மதத்தை ஸ்தாபிக்கிறோமென்னில், இப்போதுள்ள யுத்திகளுக்கு மேலாக நீ யுத்திசொன்னபோதிலும், துனியை ரூபன் உண்ணைக்கட்டிலும் புத்திமானாய்ப்பிறந்த உனக்குமேல் யுத்திசொன்னால் அப்போது உன்யுத்திநில்லாது. இப்படி மேன்மேல் யுத்திசொல்லிக்கொண்டுபோனால் அதற்கொருகாலும் முடிவகப்படாது. ஆகையால் அம்மதத்தை விடவேண்டியது.

கடு.

சுயி - ௩௯. ஸு - கடு. வனதெநஸிஷ்டாவரிமு ஹா

சுவிவ்ராவ்ராதாரீ.

(ஸ - ரா - ஹ.) வனதெந - யுத்திக்கோரிடத்தில் நிலையில்லாமை யாலே, ஸிஷ்டாவரிமு ஹாரீ சுவி - மற்றுமுள்ளனவாய் (சிஷ்டர்களால்) அங்கீகரிக்கப்படாதவையுமான மதங்களும், வ்ராவ்ராதாரீ - (நிஸ்தங்க ளென்று) வ்யாக்யாநம் செய்யப்பட்டதுகள்.

கடு.

(ஸ-ஹ.) வ்யாஸபராசரர் முதலிய பெரியோர்கள் அங்கீகரித்த பரமஹ்ம காரணவாதாதிமதங்களும் யுத்திமூலங்களாகையால், அத்தயுத்திகளும் கீழ்ச்சொன்ன படியே நிலைநிற்கத் தக்கவைகளல்லாமையால் அம்மதங்களும் இதனாலேயே நிராகரிக்கப்பட்டன.

கடு.

(ரா-ஹ.) மற்றுமுள்ள வைசேஷிகமதம் முதலானவையுத்திமாத்ரத்தையே ப்ரதானமாகக்கொள்ளுகையாலே கீழ்ச்சொன்ன ஹேதுவினாலேயே நிரஸநாசெய்யப்பட்டதுகளென்றறியவும்.

கடு.

சுயி - ௪௦. ஸு - ௩௯. ஹோகூவதேரவிஹாமஸூ

தூரொகவச.

(ஸ-ரா-ஹ.) ஹோகூவதே - (நஸ்வானுக்கும்) ஸுகதுக்காறு பவம் ப்ரஸங்கிக்குமாகையால், சுவிஹாரீ - ஜீவேஸ்வரபேதம் ஸம்பவியாது; வெச - என்றால், வொகவச - லோகத்தற்போலவே, ஸூரக - ஜீவேஸ்வரபேதம் ஸம்பவிற்கும்.

கடு.

(ஸ-ஹ.) ப்ரஹ்மம் சக்ஷுராத்வி இந்திரியவ்யாருக்கு விஷயமல்லாமையால் அதையுத்தியைக்கொண்டு நிர்ணயிக்கமுடியாதென்பது ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கதே; ஆயினும், ப்ரஹ்மமும் ஜகத்தும் ஒன்றேயென்பது ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கதன்று. ஏனெனில், ஜகத்தில், போக்தாவென்றும் போக்யமென்றும் இருவகைவஸ்துக்களுண்டு; அதாவது புஷ்பம் பழம் முதலியவைகளையொத்தபடித்து ஸுகம்பெறுகிறவன். போக்தா, அவனுடைய ஸுகத்துக்குக் காரணங்களாகிய புஷ்பபலாதிகள் போக்யம். இவையிரண்டும் ப்ரஹ்மமேயாகில், ஜீவன் போக்தாவாகவும் புஷ்பாதிகள் போக்யமாகவும் ஆவதுபோல் புஷ்பாதிகள் போக்தாவாகவும் ஜீவன் போக்யமாகவும் ஏனாகக் கூடாது. ஆகையால் சூவ்வரண்டும் ப்ரஹ்மஸ்வரூபமென்று ஒப்புக்கொள்ளக்கூடாதென்பது உபசூகம். ஸமுத்திரத்திலுள்ள அலைநுரைகுமிழிகள் ஜகத்தின் விகாரமேயாயினும் அவைகளில் ஒன்று மற்றொன்றாக ஆவதுமில்லை, ஒன்றை மற்றொன்றாக வ்யவஹரிப்பதும்மில்லை. அதனால் அவைகள் ஜலத்தைக்காட்டில் வேறுவஸ்துவாக மாட்டாது. அதுபோல் இவை ப்ரஹ்மத்தைக்காட்டிலும் வேறுவஸ்துக்களாகவுமாகமாட்டா என்று வித்தாந்தம். கருட.

(ஸ-ஹ.) கர்மவ்யயனம் துக்கியான ஜீவனைக்காட்டிலும் நிர்திஸ்யாந்த ஸ்வரூபஞ்ஞ ஈஸ்வரன் விலக்ஷணமென்று வித்தாந்தம். ஈஸ்வரனுக்கும் சித்சித்துக்களாகத் தீர்முண்டாகையால் சரீரமுள்ளவளவும் ஜீவனுக்குப்போல் அவனுக்கும் ஸுகத்துக்கூறுபவ மொக்குமாகையால் ஜீவனைக்காட்டிலும் ஈஸ்வரனை விலக்ஷணமாகப் பிரித்துச் சொல்லமுடியாதென்று பூர்பசூகம். “வஸவஸ்யாஹவதி” என்று முக்தனுக்கும் சரீரமுண்டென்று சொல்லுகையாலே, அவனுக்கு துக்காறுபவமில்லாமையாலே, துக்காறுபவத்திற்கு சரீரஸம்பந்தமாதரமே ஹேதுவன்று. சாஸத்திரத்தில் வதித்தவிதக்கு உட்பட்டவனாயிருந்து அந்த விதியைச்செய்யாமல் அதிக்ரமித்தால் அதுவே துக்காறுபவத்திற்குஹேது. ஈஸ்வரன் ஸாஸ்திரவிதக்குட்பட்டவனன்றாகையால், சரீரவரணனாலும் அவனுக்கு துக்காறுபவம் ஸம்பவியாதலோகத்தில் ராஜாவினுடைய உத்திரவை அதிக்ரமித்தால் ஜநகளுக்கு தெண்டனை யுண்டு; ராஜாவுக்கு அதில்லை. அதுபோலவே இங்கும் கண்டுகொள்வது. ஆகையால் ஈஸ்வரனுக்கு எவ்விதத்திலும் துக்காறுபவம் ஸம்பவியாது. இதைக்கொண்டுஜீவேஸ்வரர்களுக்கு வைலக்ஷணயம் ஸம்பவிக்கு மென்று வித்தாந்தம். கருட.

கூயி-சக. ஸூ - கருட. தடி. ந. ந. ஹிஸுரோஜிணஸாஸாஹிஹி.

(ஸ-ஸா-ஹ.) ஹிஸுரோஜிணஸாஸாஹிஹி - ஆரம்பணசப்தத்தை ஆதியாக உடைய வாக்யங்களினால், தடி. ந. ந. ஹிஸு - பரமார்த்தமாவைக் காட்டிலும் (ஜகத்துக்கு) அபேதம், (ஸித்திக்கிறது). கருட.

(ஸ - ஹ.) கீழ்ஸூத்ரத்தில் வ்யாவஹாரிக் பேதத்தை யொத்துக்கொண்டு ஸமாதானம்செய்தார். இதில் பரமார்த்தமாக பேதம்கிடையாது. ஆகாசம் முதலிய கார்யரூபமான ஜகத்துக்கும், இவற்றக்குக்காரணமாகிய ப்ரஹ்மத்துக்கும் அபேதமே தோற்றுகிறது. இதற்குப்ரமாணம் “யஸாவஸொஜெஜெகமஜெகதினேந” என்று தொடங்கி “வராவாஸாஹணம் விகாரொநாஜெயெயம் ஜெகதினேந” வஸது” என்கிற சாந்தோக்யத்தின்வாக்யம். இதின் கருத்து—கார்யமாகப் பரிணமிப்பதக்குமுன் பிண்டாகாரமாயிருக்கும் மருத்து, அதாவது மண், அதை யறிந்தால் அதின் விகாரமாகிய கடம் (பாணை) சராவம் (மடக்கு) முதலிய கார்யங்க

ளும் மண்ணென்று அறியப்படும். அதாவது - கார்யமும் மண், காரணமும் மண், இரண்டுக்கும் பேதமில்லை. வாயும் வயிறுமான ரூபமும் கடம் என்கிற பேரும்வெறுமனே வழங்குகிறது, நிருபித்தால் அடொன்றும் உண்மையானதன்று. மண்ஏன்பதே உண்மையானது. அதுபோல் ஆகாசம். வாயு அக்சிமுதலிய ரூபங்களாயுடைய வஸ்துக்களடங்கிய ஜகத்தும் இதன்பேரும் உண்மையாகமாட்டாது. இதற்குக்காரணமாகிய ப்ரஹ்மமென்பதே ஸத்யமென்று இந்தப்ரமாணத்தைக்கொண்டு ஜகத்துக்கும் ப்ரஹ்மத்துக்கும் பேதமில்லையென்று கொள்ளவேண்டும். கடுங்.

(ரா-ஹா.) பரமாத்மாவீனிடத்திலிருந்து உத்பந்தமான ஜகத்து பரமாத்மாவை
க்காட்டிலும் வேறு, அன்றா என்று ஸம்சயம். கார்யகாரணங்களுக்கு பேதமுண்டா
இல்லையா என்று பலித்தது.—கார்யகாரணங்களுக்கு பேதமில்லையாகில் காரணத்தைப்
போலவே கார்யமும் முன்னமே இருக்கிறதென்று அங்கீகரிக்கவேணும், அப்படியா
னால், ஒருகார்யத்திற்காக லோகத்திற் செய்கிறயதற்கும் வ்யர்த்தமாம். காரணத்தில்
மருத்து என்றும் கார்யத்தில் கடமென்றும் வெவ்வேறுவிதமான வ்யவஹாரம்காண்
கிறது, அதுவுமில்லாமற் போகவேணும் - ஆகையால் இவ்வறுபபத்திகள் வாராதபடி
கார்யகாரணங்களுக்கு பேதமேயங்கீகரிக்கவேணும் என்று பூர்வபக்தம். “வாஹா ர
ஜிணாவிசாரொராநாஜிபெயது” “ஸுபெஹவஸாஜெஜிபிமுகூவீசு” இத்த்யாதி
வாக்யங்கள் ஜகீப்துக்கும் ப்ரஹ்மத்துக்கும் அபேதத்தையே சொல்லுகையாலேகார்
யகாரணங்களுக்கு அபேதமேயுள்ளது. காரணமான ம்ருத்தர்வ்யமே பிண்டமான
அவஸ்த்தையைவிட்டு கடருபமான அவஸ்த்தையை அடைகையாலே கார்யகார
ணங்களில் வெவ்வேறுவிதமான வ்யவஹாரங்கள் காண்கிறது. அந்த அவஸ்த்தா
ப்ராப்திக்காகவே லோகத்தில்யதற்குச்செய்கிறார்கள். ஆகையால் கீழ்ச்சொன்ன அறுப
பத்திகளொன்றும் ஸம்பலியாது. மேலும், காரணாவஸ்த்தையிலுள்ள ம்ருத்தே கார்யா
வஸ்த்தையிலுள்ள கடத்திலும் காரணையாலே அதைவிட்டு, காணாத வேறொருத்ர்வ
யம் கற்பிக்கை அறுகிதம்; ஆகையால் கார்யகாரணங்களுக்கு பேதமில்லை. கருட.

ஸூ-கருச. ஹாவெவாவயுஸைஃ.

(ஸ - ஸ்) ஹாவெலு - (காரணம்) இருக்கும்போதே, உவகுஷீஃ
(கார்யம்) காரணையாலே, கார்யமும் காரணமும் ஒன்று).

(ஸ்ர-ரா-வ.) ஹாவெலு - கார்யத்திலும், உவயுவெஸ்டி - (காரணம்) காரணகையாலே, (கார்யகாரணங்கள் ஏகமே). கருசு.

(ஸ்ரீ-லா.) மேலும், காரணமிருந்தால் காரியம் காண்கிறது. அதுவது - நூலி
ருந்தால் வஸ்த்திரம் காண்கிறது. அதில் ாலிடிஸ் வஸ்த்திரமுமில்லை. ஆகையால்
நூலும் அதிநுலுண்டான வஸ்திரமுமில்லை. ஒன்றே, வேறன்று. ஒன்றில்லாவிடிலும் மற்ற
ஒன்று காணாமலில் அவ்விரண்டுக்கும் பேதமுண்டு. அதுவது—வஸ்திரம் நெய்கிற
வன் இல்லாவிடிலும் வஸ்திரம் காண்கையால் நெய்கிறவனைக்காட்டிலும் வஸ்திரம்
வேறப்பட்டிருக்கும். நூலும் வஸ்திரமுமப்படியன்று, ஆகையால் அவ்விரண்டுக்கும்
பேதம் ஒப்புக்கொள்ளக்கூடாது. அதுபோலவே, ஐக்கத்துக்குக்காரணமாகிய ப்ரஹ்
மத்திரும் ஐக்கத்துக்கும் பேதம் ஒப்புக்கொள்ளக்கூடாது. கடுசு

(நா-ஹ.) கடா திகார்யத்திலும் சாரணமான ம்ருத்தர்வயமே காண்கையானே
கார்யகாரணங்களுக்கு பேதமில்லை. கடுச

வகு-கடுநு. வசுராஜாபாஸ

(ஸ-நா-வ்ய.) ஸவரஸு - கார்யத்துக்கு, ஸகாஸு - (காரணத் தன்) இ ஈர்பாஸு, (கார்யகாரணங்கள் அபிநிவ்ங்கள்) கருநு.

(ஸ-ஹ.) “ ஸுஷ்ருவஸாஸுஷ்ருவஸி ” என்கிற வாக்யம்— ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்னும் ஸத்ருபியாய்க்கொண்டு ஸத்தினிடத்திலிருந்து வந்து செல்லுகிறது. ஸத்தென்பது - ப்ரஹ்மம், எது எத்திருவடிக்கும் எவ் செயிருக்கிறதோ, அவ்விடையிலுள்ள ஒன்றைப்பற்றி. ஐகத்து ஸத்ருபியாகப் பெற்று ஸ்ருஷ்டிகாலத்திற்கு முன்பு ப்ரஹ்மத்திலிருந்து வந்து, ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் அந்தப் ப்ரஹ்மத்திலிருந்து ஐகத்துண்டாக மாட்டாது. அதெப்படியெனில், —மணல் எண்ணெயை கலையது. ஆகையால் மணலிலிருந்து எண்ணெய் உண்டாகிறதுபோல, அதுபோல கண்டுகொள்க. கருநு.

(ஸா - ஹ.) ஒருவனோடிறங்குப்போகும்போது வழியில் மருப்பிண்டத் தைக்கண்டு, மறுபடியும் திரும்பிவருப்போது அதிலின்றிருண்டான கலசாங்கிளைப் பார்த்து, இந்த கலசாங்கிளை இதற்குமுன் மருப்பிண்டமாயிருந்தது என்று சொல்லுகிறான்; இதுகாலகாரணத்திலேகார்யமும் இருக்கிறதென்று ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும்; ஆகையால் கார்யகாரணங்களுக்கு பேதமில்லை. கருநு.

* ஸூ-கருநு. ஸஸூபாஸுஷ்ருவஸாஸுஷ்ருவஸி

வாக்யஸுஷ்ருவஸி

(ஸ-நா-வ்ய.) ஸஸூபாஸுஷ்ருவஸி - (காரணவஸ்த்தையில் கார்யம்) இல்லையென்று சொல்லுகையாலே, ந - கார்யம் முன்னிலை, உத்திவஸ - என்றால், ந - அப்படியென்று, யுஷ்ருவஸி - அவஸ்த்தாந்தரத்தோடு கூடியிருக்கையாலே, (இல்லையென்று சொல்லுகிறது). வாக்யஸுஷ்ருவஸி - மேல்வாக்யத்தினாலும், யுஷ்ருவஸி - யுத்தியினாலும், ஸஸூபாஸுஷ்ருவஸி - (ஸமாநபாசாரணத்திலுள்ள) வேறுபாடுகளுக்கும், (கார்யம் முன்னிருக்கிறதென்றே வித்தமாகிறது). கருநு.

(ஸ-ஹ.) “ ஸஸூபாஸுஷ்ருவஸி ” என்கிற வாக்யம், இந்த ஐகத்து ஸ்ருஷ்டிக்குமுன் அஸத்தாயிருந்தது. அதாவது—இல்லாமலிருந்ததென்று சொல்லுகிறது; ஆகையால் ஸ்ருஷ்டிக்குமுன் காரணரூபியாயிருந்ததென்று சொல்லக்கூடா தென்னில், —இல்லை என்பதற்கு இந்த ஆகாரங்களுடனும் இப்பெயர்களுடனும் இல்லை என்றே அத்தம், உஸ்துவே இல்லை என்று அத்தமன்று. இதற்குஹேது-அஸத்தென்கிற இந்தபசம், வாக்யத்தினதிலிருக்கிறது. இது இரண்டுவதமான அத்தத்ததைக் கொடுக்கிறது இவ்வாக்யத்தின் கடைசியில் “ ஸு ” என்று இந்தஐகத்து ஸத்ருபியிருக்கின்றது ஸம்சயமறச்சொல்லுகிறது. ஆகையால் கீழ்ச்சொன்னபடியே அத்தம்கொள்ளவேண்டும். கருநு.

(ஸ-ஹ.) ஸ்ருஷ்டிக்குமுன் காரணத்தில் கார்யமிருந்ததென்பதற்கு யுத்தியு முண்டு. அதாவது—தயிருக்குக்காரணம் பால், வஸ்த்தாந்தரத்திற்குக்காரணம் நூல். தயிர்பாலிலும் வஸ்த்தாந்தரத்திலிருப்பதினாலேயே அவ்வவை வேண்டிய உண்டாகித் தோய்ப்பதிலும் நூலை வெய்தலும் உத்தமச்செய்கிறான் அவையவற்றிலுள்ளவியல் மற்றொன்றைவிட்டு அதிலேயே ப்ரவ்ருத்தி செய்யக்கூடாது; தேன் மண் முதலிய மற்றொன்றில் க்ருஷ்டிசெய்தும் அக்காரியங்களை லபிக்கலாம். ஆகையால் தயிச் சேனி

* இதுசங்கராஷ்யத்திற்கு இரண்டெழுத்தாயிருக்கும்.

ஹம் வஸ்திரம் மண்ணிலுயிலையென்றும் பாலிலும் தூவிலுயிருந்ததென்று மொப்புக்கொள்ளவேண்டும். தயிர் பாலில்லாவிடிலும் தயிரையுண்டாக்கும் எவபாவம் பாலுக்கேயுள்ளது, தேனுக்குக்கிடையாது. ஆகையால் தேனில்நின்றும் தயிருண்டாதிதில்லையென்னில், நாங்கள் ஸ்துலாகாராகிய தயிர் முன்னம்ஸுகூக்ஷமாசாரமாய் பால்விருந்ததென்கிறோம், நீங்கள் அந்த ஸுகூக்ஷமாகாரத்தையே எவபாவமென்றீர்கள், உங்களுக்கும் எங்களுக்கும் சப்பதபேதமொழிய அந்தபேதமில்லை. அதபோல ஜகத்தும் காரணரூபியாகிய ப்ரஹ்மத்திலிருந்ததென்பது ஸித்தம். இசற்கு வேதவாக்யமும் ப்ரமாணமுண்டு. அதாவது— “வடெவவொரெஜே மிதுசூலீஸு” இந்த ஜகத்துஸ்ருஷ்டிக்குமுன் ஸத்தாயேயிருந்ததென்பது. சீழ்ச்சொன்னையுத்தியும் இந்த வேதவாக்யமும் அஸத்காரவாதத்திற்கு விரோதமாகையால் அந்தவாதம் ப்ரமாணிகமன்று.

கடுக.

(ரா - ஹா.) “ஸூலாஹிஜேமிதுசூலீஸு” என்று இந்தகார்யம் முன்னம் இல்லையாயிருந்தது என்று சொல்லுகையாலே கலசாதிகார்யம் முன்னமே ம்ருத்பிண்டாத்காரணத்திலிருந்ததென்று சொல்லுகை ஸர்ப்பவியாதென்னில், அதற்குக்காரணம்—அப்போது கலசாவஸ்த்தையைவிட்டு பிண்டரூபமான வேறுஅவஸ்த்தையை யடைந்திருக்கையாலே அதை இல்லையென்று சொல்லிற்று. அதெப்படியறிகிறதென்றால், மேல்வாக்யத்தில் அந்த அஸத்து ஸங்கல்பித்ததென்று சொல்லுகையாலே, ரூபமாயிருந்தால் ஸங்கல்பம் கூடாமையாலே முன்னமேயிருக்கிறதென்றே நிர்ஸயிக்கப்படுகிறது. யுத்தியும் அப்படியே காண்கிறது. அதாவது—கடம் இருக்கிறதென்றும் இல்லையென்றும் சொன்னால் முன்பொரு அவஸ்த்தையையும் பின்பொருஅவஸ்த்தையையும் அடைந்திருக்கிற வஸ்த்தவே காண்டிறதொழிய வஸ்துதூண்யமாக்க்காண்கிறதில்லை. மேலும் இவ்வாக்யத்தோடு ஸமானப்ராசுரணத்தில், இங்கு அஸத்து என்று சொன்னவிடத்தில் அங்கு ஸத்து என்று சொல்லுகையாலே இங்கும் அவஸ்த்தாந்தரா ப்ரநமானவஸ்துவே சொல்லிற்றென்று நிர்ஸயிக்கவேண்டும். ஆகையால் கார்யம் காரணாவஸ்த்தையிலுயிருக்கிறதென்று ஸித்தாந்தம்.

கடுக.

ஸூ-கடு௭. வடவவது.

(ஸ-ரா-ஹா.) வடவஸிவ - (நூல்) வஸ்தர மாகிரூப்போலவும், (ப்ரஹ்மம் ஜகத்தாகிறது.) கடு௭.

(ஸ-ஹா.) வஸ்திம் மடித்துவைத்திருக்குப்போது இதவஸ்திரமோ அன்றோ என்று ஸம்சயிக்குப்படியாயிருக்கிறது. அதை விரித்துக்காட்டினால் முன் மடித்தவைத்திருந்தது வஸ்த்திரந்தான் என்று நிர்ஸயிக்கப்படுகிறது. மடித்தபோது ஓரவஸ்த்தையையும் விரித்தபோது ஓரவஸ்த்தையையும் அடைந்திருக்கும். அஃஸ்த்தையில் பேதமொழிய வஸ்துவில் பேதமில்லை. அதபோல் ஜகத்திலும் காண்க. கடு௭.

(ரா - ஹா.) நூர்கள் ஒன்றக்கொன்று சேர்ந்தால் படம் என்கிற பேரையும் வேறுவிதமான ஆகாரத்தையும், அடைந்த உடுத்திக்கொள்ளல் முதலிய கார்யங்களுக்கும் உபயோகிக்கிறுப்போலே ப்ரஹ்மமும் ஜகத்ரூபமாகப் ப்ரிணயித்து நாமருபங்கோயடைகிறது. கடு௭.

ஸூ-கடு௮. யயோவபுராணாஃ.

(ஸ-ரா-ஹா.) யயோ-எப்படி, புராணாஃ - ப்ராணன்கள் (வெவ்வேறு வ்ருத்திகளை யடைகிறதுகளோ, அப்படியே ப்ரஹ்மமும்). கடு௮.

(ஸ்-ஹ.) ப்ராணனை வெளியில்வரவொட்டாமல் உள்ளே யடக்கிவிட்டால் போவதுவருவதாகிற வ்யாபாரமற்றதாய் ஜீவிப்பதற்குமாத்திரம் உபயோகப்பட்டிருக்கும். அடக்காமல் விட்டுவிட்டால் போவதுவருவதாகிற வ்யாபாரத்தையுடையதாயிருக்கும். அவ்வளவே பேசமுள்ளது. ப்ராணவாயு என்பதற்கு இரண்டுகாலங்களிலும் ஸம்சயமில்லை. அதுபோல் ஜகத்திலும்காண்க. கடுஅ.

(ஸ்-ஹ.) சரீரத்திலிருக்கிற ஒருப்ராணனே வருத்திவிசேஷத்தினால் வெவ்வேறு நாமங்களை யெப்படி யடைகிறதுகளோ, அப்படியே ப்ரஹ்மமும் ஜகத்ரூபேண பரிணமித்து வெவ்வேறு நாமரூபங்களை யடைகிறது; ஆகையால் ஜகத்துக்கும் ப்ரஹ்மத்துக்கும் பேதமில்லை. கடுஅ.

சுயி சஉ. ஸூ-கடுக. உதரவ்யுவபெஸாஸி தாகுரணாடி

வெடிஷபுஸதீஃ.

(ஸ்-ஸா-பு.) உதரவ்யுவபெஸாஸி - (பரமாத்மாவை) இதானான ஜீவனைச் சொல்லுகையாலே, ஹிதாகுரணாடிவெடிஷபுஸதீஃ - (பரமாத்மா ஜகத்தைஸ்ருஷ்டித்தால்) (தனக்கு) நன்மையைச் செய்துகொள்ளாமை முதலிய தோஷங்கள் ஸம்பனிக்கும். கடுக.

(ஸ் - ஹ.) ப்ரஹ்மம் ஜகத்காரணமாகில் வேறொரு தோஷம் சொல்லப்படுகிறது. அதாவது - “தகூபிவி” முதலான வாக்யங்கள் ஜீவனும் ப்ரஹ்மமும் ஒன்றென்று சொல்லுகின்றன. ஜகத்து, ஜீவனுக்கு பிறப்பு இறப்பு பிணி மூப்புமுதலிய அநேகமான துயரங்களை விளைக்குமதாயிருக்கிறது. ஸமர்த்தனானவன் தனக்குத் துயரத்தை விளைத்ததென்னான். ஆகையால் ப்ரஹ்மம் ஜகத்காரணமாகக்கூடாது மூலப்ரக்ருத்யே காரணமாகவேண்டுமென்ற பூர்வபக்தம். கடுக.

(ஸ் - ஹ.) கீழேசொசுத்திரபுமான ஜகத்துக்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் பேதமில்லை யென்று சொல்லிற்று. “தகூபிவி - அந்த பரப்ரஹ்மமே நீயாகிய” “சுயிரிதாஸ்ய ஹ - இந்த ஜீவாத்மா ப்ரஹ்மஸ்வரூபம்” என்று சொல்லுகிற வாக்யங்களைக்கொண்டு இந்த ஜகத்திற்சேர்ந்த ஜீவனுக்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் பேதமில்லை யென்று ஒப்புக்கொண்டால், அந்தப் ப்ரஹ்மத்தை ஜகத்காரணமாகக்கொள்ளக்கூடாது. ஏனென்றால், இந்தஜகத்து ஜீவர்களுக்கு மிகவும் தக்கஐரகமாயிருக்கையாலே ப்ரஹ்மத்துக்கும் தக்கஐரகமாயேயிருக்கும், தன் ஸர்வஜ்ஞனாய், நினைத்தபடி பண்ணவல்ல ஸத்யஸங்கல்பனாயிருந்து தனக்கு ஸுக்ஐரகமான ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கவேண்டியிருக்க அசைவிட்டு, தனக்கு அடியந்த தக்+ஐரகமான ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கக் அதுசாதம் இத்தயாதியான அதுபபத்திகள் உண்டாகையால் ப்ரஹ்மம் ஜகத்காரணமன்ற என்ற பூர்வபக்தம். கடுக.

ஸூ-ககூ. சுயிக்ஷு-வெடிநிபெடிஸாஸி.

(ஸ்-ஸா-பு.) வெடிநிபெடிஸாஸி - ஜீவப்ரஹ்மங்களுக்கு (வேதத்தில்) பேதம் (உஷ்டென்று) சொல்லுகையாலே, சுயிக்ஷு - ஜீவனைக் காட்டிலும் ப்ரஹ்மம் வேறுபட்டதே. ககூ

(ஸ்-ஹ.) “ஸதாவஸாஸி க்ஷாஸாவஸாவதி” உறங்கும்போது ஜீவன் ப்ரஹ்மத்தோடுபோய் சேருகிறதென்று ஜீவனைக் காட்டிலும் ஜகத்காரணமாய் ப்ரஹ்மத்தைப்பிரித்துக்கொல்லியிருக்கையால் கீழ்ச்சொன்ன தோஷம்வராது.

ஆனால் அத்வைதமில்லையோவென்ன, பாரமார்த்திகதையில், அதாவது - மோக்ஷ தையில் அத்வைதத்தான். அப்போது ஜீவனென்றொருவனில்லை. ஸ்ருஷ்டியுட்கிடையாது. ஸம்ஸாரதையில் பேதமுண்டு. இப்போது இவ்விதமாக ஸ்ருஷ்டிக்கையில் பாதமில்லையென்று வித்தாந்தம்.

க௦௦.

(ரா-ஹ.) இந்த சங்கைக்கு ஸமாதானம் சொல்லுகிறார்.—‘‘கூரணாயி வாபிவ: - இந்த்ரியங்களுக்கு யஜமானனை ஜீவனுக்கும் யஜமானன்’’ ‘‘புயாந ஷ்ஷெதுஜ்வதிஃ - மூலப்ரக்ருதிக்கும் ஜீவனுக்கும் ஸ்வாமி’’ இப்படிப்பட்டவன் பரமாத்மா என்று இதுமுதலான வாக்யங்களினால் ஜீவனைக்காட்டிலும் பரப்ரஹ்மம் வேறென்று சொல்லுகையாலே ஜீவப்ரஹ்மங்கொன்றுதான். அந்தப்ரஹ்மம் ஜீவ னுடைய கர்மாத்ருணமாகவும் தன்னுடைய லீஸர்த்தமாகவும் ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்குறதென்று ஒப்புக்கொள்வதில் ஒருதோஷமுமில்லை. கீழ்ஜீவப்ரஹ்மங்களுக்கு பேத மில்லையென்று சொன்னது-ஜீவன் ப்ரஹ்மத்திற்கு சரீரமாகையால், இவன் சேதன ன் என்கிறவிடத்தில் கண்ணாக்கண்கிறஜடமான சரீரத்தைக்காட்டி அனைத்தேதனான கச்சொன்னால் இந்தசரீரத்தை யுடையவன் சேதனன் என்று அர்த்தமாய் அந்த சரீ ரத்திற்கும் சேதனனுக்கும் அபேதமாக வ்யவஹார முண்டாகிறாற்போல, இங்கும் ஜீவனை சரீரமாக உடையது ப்ரஹ்மம் என்று அர்த்தமாய் அவ்விண்டும் அபேத மாக வ்யவஹரிக்கப்படுகிறது ஆகையால் அதிலுமொரு அதுபபத்தியில்லையாகையால் ப்ரஹ்மம் ஜகத்காரணமாகலாம் என்று வித்தாந்தம்.

க௦௦.

ஸூ-க௬௧. சுஸாடிவது தடிநுவவதிஃ.

(ஸ-ரா-ஹ.) சுஸாடிவஸு - கல்முகலானவைகளுக்குப்போலவே, தடிநுவவதிஃ-ஜீவனுக்கும் ப்ரஹ்மத்தோடு அபேதம்ஸம்பவியாது.க௬௧

(ஸ - ஹ.) லோகத்தில் மண்ணின் விகாரமாகிய கற்கள் சில விலையுயர்ந்த ரத்தங்களாகவும், சில நடுத்தரமான ஸூர்யகாந்த சந்திரகாந்தமணிகளாகவும், சில வேறும் கற்களாகவும் காண்கின்றன. அதுபோல் ப்ரஹ்மத்தினின்றும்முண்டாகிய ஜகத்தும் ஜடம் அஜடம் இத்தாதி நானாவிதபேதங்களையுடையனவாக ஆகலாமென்று தாற்பர்யம்.

க௬௧.

(ரா - ஹ.) ஜீவப்ரஹ்மங்களுக்கு அபேதம் கூடாதென்பதில் யுக்கியமுன் டென்கிறார். அதாவது—ஜடமான சிலாகாஷ்டாதிகள் ஸ்வயம்ப்ரகாசமான ப்ரஹ் மஸ்வரூபம் எப்படியாகாதோ, அப்படியே தக்கியான ஜீவனுக்கும் ஆந்த்ரூபியான ப்ரஹ்மத்துக்குக்கூட அபேதம் ஸம்பவியாது.

க௬௧.

சுயி-ச௬, ஸூ-க௬௨. உவஸம்ஹாராஸுஸுநாஹைகிவெஹக்ஷிரவஸி.

(ஸ-ரா-ஹ.) உவஸம்ஹாராஸுஸுநாஹை - (ஸ்ருஷ்டிக்கிறவனுக்கு ஸாமக்ரிகளின்) சேர்கை காரணகையாலே, ந - (அதில்லாதப்ரஹ்மம்) ஜகத் காரணமாகாது, உகிவெஸு - என்றால், ந - இந்தசங்கைகூடாது, க்ஷிரவஸு ஹி - பால்போலே (ஜகத்காரணம் ஸம்பவிக்குமென்பது) ப்ரஸித்தமன்று

(ஸ-ரா-ஹ.) ஸோதத்திலொருவனொரு கார்யத்தைச்செய்யும்போது அதற்கு வேண்டிய அநேகமான ஸாமக்ரிகளைச் சேர்த்துவைத்துக்கொண்டு ஸ்ருஷ்டிக்கிறான். அதுபோலவே பரமாத்மாவும் ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கும்போது அநேக ஸாமக்ரிகளை யுடையவனையே ஸ்ருஷ்டிக்கவேண்டும். ‘‘வாபெவவொரீ’’ என்கி

ஸ்ருதியில், ஜகத்ஸ்ருஷ்டிக்குமுன் பரமாத்மா ஒரு உபகரணமில்லாதவனாயிருந்தான் என்ற சொல்லுகையாலே உபகரணமில்லாத அந்த பரமாத்மாவுக்கு ஜகத்காரணத்வம் கூடாதென்று பூர்வபக்ஷம். காரியத்தைச்செய்யும்போது அநேக ஸாமக்ரி வேண்டுமென்கிற நியமம் கிடையாது. அதெப்படியென்றால், பால் தயிராகும் போது ஒர் ஸாமக்ரியில்லாமல் தானேதயிராய்விடுகிறது. அதுபோலவே பரமாத்மாவும் ஸாமக்ரி சூர்யனாய் ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கலாமென்று ஸித்தாந்தம். கசுஉ.

ஸூ-கசுஉ. டெவாஹிவடிவீரொகெ.

(ஸ்-நா-பு-ஹ) ஹொகெ - (தங்கள் தங்களுடைய) லோகத்தில், டெவாஹிவடிவீ - (இந்த்ராதி) தேவதைகள் (தங்களுடைய) ஸங்கல்பத்தினாலேயே தங்களுக்கு வேண்டிய பதார்த்தங்களை ஸாமக்ரிசூன்யராய்க் கொண்டு ஸ்ருஷ்டிக்கிறது) போலவும், (ஸாமக்ரிசூன்யரான பரமாத்மாவும் ஸங்கல்பத்தினாலேயே ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கலாம்). கசுஉ. சுயி.சசு. ஸூ-கசுசு. க்ருதீவ்ரஸூதிநிஹவயவகஸூஷகொவொவாஹ.

(ஸ்-நா-பு.) க்ருதீவ்ரஸூதிநிஹவயவமான (ப்ரஹ்மத்தினுடைய) ஸம்பூர்ணஸ்வரூபமும் ஜகத்ரூபமாக உபயோகிக்கவேண்டியவரும். நிஹவயவகஸூஷகொவொவா - (இச்சங்காச ப்ரஹ்மம் ஸாவயவமென்றால்) ப்ரஹ்மம் நிஹவயவம் என்கிற சப்தத்திற்கு பாஸ்தவரும். கசுசு.

(ஸ்-நா-ஹ.) ப்ரஹ்மம் நிஹவயவமாகையால் அவயவரூபமான அம்சமில்லையாயசையால் ஜகத்ரூபமாகப் பரிணமிக்கும்போது இந்தஅம்சம் ஜகத்ரூபமாகப் பரிணமித்தது. மற்ற அம்சம் நித்யவியூதியில் இருக்கிறதென்று சொல்லமுடியாது. ஸம்பூர்ணஸ்வரூபமும் ஜகத்ரூபமாய்ப் பரிணமித்துவிட்டது என்று கொள்ளவேணும். ஆனால் நித்யவியூதியில் ப்ரஹ்மம் இல்லாமல்போகவேண்டியவரும். இந்த அநுபபத்திக் காச ப்ரஹ்மம் ஸாவயவம் என்று அங்கீகரித்து அதினுடைய சில அம்சம் ஜகத்ரூபமாகப்பரிணமித்த சிலஅம்சம் நித்யவியூதியிலிருக்கிறதென்று அங்கீகரித்தால் ப்ரஹ்மம் நிஹவயவம் என்று சொல்லுகிற ஸ்ருதிகள்கவியாயது. ஆகையால் ப்ரஹ்மம் ஜகத்காரணமாகமாட்டாது என்று பூர்வபக்ஷம். கசுசு.

ஸூ-கசுநு. ஸூ-கெவூஸூஷூலூகூகூ.

(ஸ்-நா-பு.) ஸூ-கெஃ - (இந்தவிஷயத்தில்) வேதம் ப்ரமாணமாகையாலே (இந்தசங்கைக்கு அவகாசமில்லை). ஸூஷூலூகூகூ - வேதவாக்யமே (ஈஸ்வரஸத்பாவத்தில்) ப்ரமாணமாகையாலே, (அந்த ஈஸ்வரன் லோகவிஜ்ஞாதீயனாகையாலே நிஹவயவான அவன் ஜகத்காரணமாகலாம்.)

(ஸ்-நா-ஹ.) இதற்கு ஸமாதானம்.—லோகத்ருஷ்டாந்தத்தைக்கொண்டு இப்படி சங்கிக்கக்கூடாது. ப்ரஹ்மமுண்டென்பதில் வேதமேப்ரமாணம். இதரப்ரமாணம் கிடையாது ஆகையால் அது லோகவிஜ்ஞாதீயம். லோகத்தில் நிஹவயவஸ்து விஷயமாக உண்டாகவேண்டிய சங்கையை லோகவிஜ்ஞாதீயமான ப்ரஹ்மத்தின் விஷயத்தில் செய்யக்கூடாது. இது நிஹவயவமாயினும் ஜகத்ரூபமாகப்பரிணமிக்கிற தென்பதிலும் வேதமே ப்ரமாணமாகையாலே ப்ரஹ்மத்தை ஒப்புக்கொண்டாற்போல் இஷையும் ஒப்புக்கொள்ளவேணும் ஆகையால் ப்ரஹ்மம் ஜகத்காரணமாகமாட்டாதென்கிற சங்கையிலை என்று ஸித்தாந்தம். கசுடு.

ஸூ.கௌ. சூ.தீ.திவெவம் விவித்ராஸூ.வி.

(ஸ-ரா-வ்.) சூ.தீ.திவ = ஜீவாத்மாவினிடத்திலும், வஸஸு - (விஜாதியமாகையாலே) அசேதநத்ரம்ங்கள் (ஜடத்வாதிகள்) ப்ரஸங்கியத்து விவித்ராஸூ.வி-(அசேதநங்களான அக்ராதிகளிடத்திலும்) விசித்ரசக்திகள் காண்கின்றனவன்ற.

கௌ.

(ஸ-ரா-ஹ.) ஜீவனிடத்தில் ப்ரக்ருதித்ரம் என் ஸம்பவிக்ஷவிலையென்றால் ப்ரக்ருதியைக்காட்டிவன் ஜீவன் விஜாதியனாகையாலேயென்று சொல்லவேண்டும். அப்படியே ஸ்வரனும் விஜாதியனாகையாலே நீங்கள் சொல்லுகிற சங்கைக்கு அவகாசமில்லை. அசேதநங்களான ஜும் தேஜஸ்ஸு முதலியவையும் ப்ரஸபரம் விஜாதியமான சைத்யம் உஷ்ணமுதலிய குணங்களையுடையவைகளாய்க் காண்கின்றன. அதுபோலவே விஜாதியனான ஸ்வரனிடத்திலும் விஜாதியசக்திகள் உண்டாகலாம்.

கௌ.

ஸூ.கௌ. ஸ்வகூடொஷாது.

(ஸ-ரா-வ்.) ஸ்வகூடொஷாது - தங்கள் (காபிர) பக்ஷத்தில் தோஷமிருக்கிறபடியாலும், (ப்ரஹ்மகாரண வாதமே ஒப்புக்கொள்ளவேணும்.)

கௌ.

(ஸ-ரா-ஹ.) ப்ரதாநகாரணவாதப்பக்ஷத்தில் ப்ரதாநம் லௌகிகவஸ்து ஸஜாதியமாகையாலே லௌகிகவஸ்துக்களைத் த்ருஷ்டாந்தமாகக்கொண்டு நீங்கள் சொல்லுகிற தோஷங்கள் ப்ரதாநத்திற்கு ஸம்பவிக்கும் ஆகையால் ப்ரதாநத்தைக் காரணம்க்கொள்ளக்கூடாது.

கௌ.

ஸூ.கௌ. ஸ்வெ-பாவெதாயதஜூ-நாசு.

(ஸ-ரா-வ்.) தஜூ-நாசு-(ஸ்வரன் ஸர்வசக்தியுள்ளவன் என்று ப்ரதிபாதிக்கிற) வேதம்காண்கையாலே, ஸ்வெ-பாவெதாய - ஸ்வரன் ஸர்வசக்தியை யுடையவனாகிறான்.

கௌ.

(ஸ-ரா-ஹ.) ஸ்வரன் ஸகலவஸ்து விஜாதியனென்று அவனிடத்தில் சக்தி யொப்புக்கொள்வதேயன்று. 'ஹேராவ்யஸூ.திவி-விவெயஸூ.யபதெ' என்று வேதமும் அவனுக்கு ஸர்வ சக்திகளுண்டென்று சொல்லுகிறது.

கௌ.

ஸூ. - கௌ. விசுணரகூடெகிவெதஜூ-தூ.

(ஸ-ரா-வ்.) விசுணரகூட - (ஸ்வரனுக்கு) உபகரணமில்லாமையாலே, ந - (அவன்) ஜகத்காரணமாகமாட்டான். உகிவெ-என்றால், தஜூ-தூ - இதற்கு ஸமாதாநம் (முன்னமே) சொல்லப்பட்டது.

கௌ.

(ஸ-ரா-ஹ.) ஸ்வரனுக்குக் கரணம், அதாவது-ஸாமக்ரி யில்லாமையாலே ஸ்ருஷ்டி ஸாமர்த்தியம் அவனுக்குக் கிடையாதென்றால் இதற்கு ஸமாதாநம்-கௌ. - ஸூத்ரங்களிற் சொல்லப்பட்டது - இங்கு மறுபடியும் சங்கீதத்த - இந்த மூர்த்தத்தை சிஷ்ய புத்தியில் ஊன்றிவைக்கக்கா.

கௌ.

ஸூ. - கௌ. ஸூ. - கௌ. நவ்யொஜநவகூட.

(ஸ-ரா-வ்.) நவ்யொஜநவகூட-(கார்யமெல்லாம்) ப்ரயோஜனத்தையுடையதாகையாலே, ந - (பரிபூர்ணமான) ஸ்வரனுக்கு ப்ரயோஜனமில்லாமையால் ஜகத்காரணத்வம்கூடாது.

கௌ.

(ஸ்-நா-ஹ.) ஒருவனொரு கார்யத்தைச் செய்யும்போது ஒருப்ரயோஜனத்தை யுத்தேசித்தே செய்கிறான். அதாவது—தானொரு பலத்தை யடையவேண்டுமென்றவது, மற்றொருவனுக்கு நன்மையைச் செய்யவேண்டுமென்றவது செய்கிறான். சுஸ்வரன் அவாப்த ஸம்ஸ்த காமனாகையால், தனக்கொரு பலத்திலும்பேசுகையில்லை யர்கையால், தன்னுடைய ப்ரயோஜனத்தக்காக ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கிற இன்று சொல்லக்கூடாது, இந்த ஸம்ஸாரம் ஜீவன்களுக்கு நாகஸம் முதலிய அந்த துக்கங்களுக்குக் காரணமாயிருக்கையால் ஜீவன்களுக்கு இஸ்ஸம்ஸாரம் கலமாகமாட்டாது; ஆகையால் அவர்களுடைய ப்ரயோஜனத்தக்காகச் செய்கிறான் என்றும் சொல்லமுடியாது. இப்படி இருவகையான ப்ரயோஜனமில்லாமையால் சுஸ்வரனுக்கு ஜகத்ஸ்ருஷ்டி ஸம்பவியாது என்று பூர்வபக்ஷம். கௌ.

ஸூ.களக. லொகவதூ-வீராகெவயுஷ.

(ஸ்-நா-ஹ.) வீராகெவயுஷ - கேவலம் லீலையே ஜகத்ஸ்ருஷ்டிக்கு ப்ரயோஜனமாகிறது. (அதெப்படியென்றால்), லொகவச - லேகுகத்தில் ராஜாக்களுக்குப் பந்தாகிடு வ்யாபாரம்போலே. களக.

(ஸ்-நா-ஹ.) இந்த சங்கைக்கு ஸமாதானம் சொல்லுகிறார்.—லோகத்தில் ராஜாவானவன் ஸம்ஸ்தகாம பரிபூர்ணனாயிருந்தாலும் வினோதார்த்தமாகப் பந்தாகிடுகை, வேட்டையாடுகைமுதலிய வ்யாபாரங்கள் செய்வதுபோல், இந்த ஜகத்ஸ்ருஷ்டியில் சுஸ்வரனுக்கு மற்றொரு ப்ரயோஜனமில்லாவிடினும் லீலார்த்தமாகவே இந்த ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கிறான் என்று வித்தாந்தம். கள.

ஸூ. - களஉ. வெவஷ்டி-நெவ்யு-புண்ணெ- ஸாவெக்ஷகா
தயாஹி உஸ-பதி.

(ஸ்-நா-ஹ.) வெவஷ்டி-நெவ்யு-புண்ணெ - (சுஸ்வரன் ஜகத்ஸ்ருஷ்டாவானால் அவனுக்கு) வைஷம்யமும் நிர்தயத்வமும் ப்ரஸங்கிக்கும் (என்றால்), ந - அவைஸம்பவியாது. (ஏனென்றால்), ஸாவெக்ஷகா - சேதநர்களுடைய கர்மஸாபேக்ஷை யிருக்கையாலே, தயாஹி - அப்படியே, உஸ-பதி - (வேதவாக்யம்) காண்பிக்கிறது. களஉ.

(ஸ்-நா-ஹ.) இந்த ஜகத்துக்கு சுஸ்வரன் கர்த்தாவென்று ஒப்புக்கொண்டால், சிலரை ஜாதி குணம் வித்யைஸம்பத்து முதலானவைகளினால் ஸூகிகளாய் உயர்ந்தவர்களாகவும், சிலரை ஜாதி குண வித்யைஸம்பத்து முதலானவை யற்றவர்களாய் துக்கிகளாய்த் தாழ்த்தவர்களாகவும், இப்படி விஷமமாக ஸ்ருஷ்டிக்கையால் அவனுக்கு வைஷம்யமவரும். ஜீவன்களை இந்த துக்கமயமான ஸம்ஸாரத்தில் ஸ்ருஷ்டிக்கையாலே அவன் நிர்தயனுமாவான், ஆக இவ்விரண்டு தோஷமும் ஸம்பவிக்குமாகையால் அவனுக்கு ஜகத்காரணத்வம் கூடாது என்று பூர்வபக்ஷம்—சுஸ்வரன் ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கும்போது, ஜம்மாந்தரத்திற் செய்த அந்தந்த சேதநர்களுடைய புண்யபாபரூப கர்மங்களைப்பார்த்துத் ததநுணமாகப் புண்யவான்களை உயர்ந்தவர்களாகவும், பாபிகளைத் தாழ்த்தவர்களாகவும் ஸ்ருஷ்டிக்கிறான். இந்த உயர்வும், தாழ்ச்சியும், தக்காறுபவமும் சேதநர்களுடைய கர்மாநுணமாகையால் சுஸ்வரனுக்கு வைஷம்யமும் நிர்தயத்வமும் ஸம்பவியாது என்று வித்தாந்தம்.—வேதத்திலும், ஸாவ்யாகாஸீ ஸாவ்ய-ஹ-பதிவாவகாஸீ ஷாவொஹவகி - புண்யத்தைப் பண்ணின்வன்

தூவஜன—ஸர்வஜ்ஞனை ஈஸ்வரனும் கஜ்ஞனை ஜீவனும் இவ்விருவரும் உத் பத்திருந்னர், என்று வேதத்தில் அநேக இடங்களிற் சொல்லுகிறது.—ஜீவனனா தியாயிருந்தாலும் ஸ்ருஷ்டிக்குமுன் தேவமதவ்யாதி நாமரூபங்க ளோன்றியில்லா மஸ்ஸூக்ஷ்மாவஸ்த்தையை யடைந்து இவ்ஸ்யென்னலாம்படி யிருக்கையால், ஈஸ் வரனொருவனே யிருக்கிறான் என்று சொல்லிற்று; ஆகையா ஷ்வாக்யத்திற்கும் விரோதமில்லை என்று வித்தாந்தம். கௌ.

ஸூ - கௌ. ஸவ்யபடுஷாவவதேஸூ.

(ஸ்-ரா-பு.) ஸவ்யபடுஷாவவதேஸூ - (காரணத்வோபயோ கியான) ஸகலதர்மமும் (ஈஸ்வரனிடத்தில்) உபபந்நமாகையாலேயும் (ப்ர ஹ்மகாரணவாதம் உபபந்நம்.) கௌ.

(ஸ்-ரா-மா.) பரமானுக்களும் ப்ரதாநமும் ஸ்ருஷ்டிக்கு உபயுத்தமான சக்தி யற்றவையாகையால் ஜகத்காரணங்களாகமாட்டா. பரமாத்மா ஸமஸ்த சக்தியுத் தாகையால் அவனே ஜகத்காரணம் என்று வித்தாந்தம். கௌ.

2 - வது அத்யாயம் க - வதுபாதம் ஸம்பூர்ணம்.

உ-வது அத்யாயம் உ-வது பாதம்.

ஸூ-சு. ஸூ-களநு, ரயநாநுவவதேஸூநாநுராமு

புவுதேஸூ.

(ஸ்-ரா-பு.) ரயநாநுவவதேஸூ - (ப்ரதாநத்திற்கு) ஸ்ருஷ்டி க்கையி லுபபத்தியினாலும், புவுதேஸூ - (ஸ்ருஷ்டியில்) ப்ரவ்ருத்தி யினுடைய, (அதுபபத்தியினாலும்), ஸநுராமு - மூலப்ரக்ருதி, க - ஜகத் காரணமாகமாட்டாது. கௌ.

(ஸ்-மா.) இந்த பாஷ்யத்திற்கு «ரயநாநுவவதேஸூநாநுராமு» என்று ஒரு ஸூத்ரமும், «புவுதேஸூ» என்பது வேறு ஸூத்ரமுமாக இருக்கும் அர்த்த பேதம் கிடையாது. கௌ.

(ஸ்-ரா-மா.) இந்த பாதத்தில் பரபஞ்சங்களிலுள்ள தோஷங்களை சொல்லு கிறார்.—ப்ரதாநம் ஜகத்காரணமாகுமா, ஆகாதா வென்று இந்த அதிகரணத்தில் விசா ரிக்கப்படுகிறது—ஜகத்தஸூகதுக்க மோஹாத்மகமர் யிருக்கிறது. அதில்ஸூகம் ஸத் வகுணத்தினுடையவும், துக்கம் ரஜோகுணத்தினுடையவும் மோஹம் தமோகுணத் தினுடையவும் காரியங்களாகையாலே, ஜகத்தும் ஸத்வரஜஸ்தமோமயமாயிருக்கும்: இவ்விதமான ஜகத்தக்கு இதுக்கதரூபமான வஸ்துவே காரணமாக வேண்டும். ப்ரு ண்மயமான கடா திகளைக்குறித்து அதுக்கதரூபமான ம்ருத்பிண்டமே காரணமாகிடு ம்போலே இந்த ஜகத்தக்கும் இதுக்கதரூபமாய் ஸத்வரஜஸ்தமோரூபமான ப்ரக்ரு தியே காரணமாகவேண்டும் என்று பூர்வபஞ்சம்—க்ருஹம் தேர் முதலியவை செ ளுக்கைக்குக் கட்டைகாரணமாயினும், அது அசேதனமாகையால் ஒரு புருஷனுடைய ப்ரயத்னமின்றிக்கேதானே க்ருஹ திகளைச் செய்ய ஸமர்த்தமாகிறதில்லை, அதே

லவே, ப்ரதாந மசேதநமாகையால் ஒரு புருஷனபேகையின்றி இந்த விநிதரமான ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்க ஸமர்த்தமாகமாட்டாது ஆகையால் ப்ரக்ருதி ஜகத்காரணமாக மாட்டாதென்று விந்தாந்தம். கஎஹி.

ஸுஉ-கஎஹி. வபொஹி - வவெததூவி.

(ஸு-ரா.பு.) வபொஹி - வசுவெசு - பால்போலவும் ஜலம்போலவும் (ப்ரக்ருதியும் ஜகத்தைஸ்ருஷ்டிக்கும்) என்றால், ததூவி - அந்த பால் ஜலங்களிலும், (பரமபுருஷன் அநிஷ்டத்திருக்கிறான்.) கஎஹி.

(ஸு-ஹா.) பால் பசுவின் முலையிலிருந்து தானே வழிவதுபோலும், நீர்தானே ஓடுவதுபோலும் ஒருவனுடையவபேகையின்றியே ப்ரதாநமும் தானே ஜகத்ரூபமாகப் பரிணமிக்கிறதென்று பூர்வபக்ஷம், பாகைப்பசு, கன்றினிடமிரங்கும்போதே பெருகச்செய்கிறது; அன்றியே கன்று ஊட்டுகையாலும் பால் முலையில்லின் மம்முக்கிறது. இவ்விரண்டு காரணமுமின்றித் தானே பெருருகிறதில்லை, நீர் பெருகைக்கும் தாழ்ந்ததேசமென்பதெரு காரணமுண்டு, அறவுமன்றி அந்தர்யாமியதிகரணத்தின்படி பாலிலும் நீரிலும் பரமாத்மா இருந்து அவற்றைப் பெருகச்செய்கிறானென்பது ஸித்தம். அவ்வித காரணமில்லாமையால் ப்ரக்ருதி ஜகத்காரணமாகமாட்டா. கஎஹி.

(ரா-ஹா.) ஒரு புருஷ ப்ரயத்நமின்றியிலே பால் தயிராகவும், ஜலம் மதுரமான இளநீராகவும், புளிப்பான எலுமிச்சரஸமாகவும் பரிணமிக்கிறுப்போல் ப்ரக்ருதியும் ஜகத்ரூபமாகத்தானே பரிணமிக்கலாமேயென்னில், "யொஸ்யுதிஷ்டு" என்று ஜலம் முதலானவற்றிலும் பரமபுருஷன் அந்தர்யாமியாயிருக்கிறானென்ற சொல்லுகையாலே, ஜலாதிகளும் பரமபுருஷ ப்ரயத்நத்தினாலேயே இளநீர் முதலானவை யாகப் பரிணமிக்கிறதென்றே கொள்ளவேண்டுமாய்கையால் அவை த்ருஷ்டாந்தமாகமாட்டா. கஎஹி.

ஸுஉ-கஎஹி. வ்யுதிருகாநவஸ்யிதே தஸாநவெக்ஷகாஹி.

(ஸு-ரா.பு.) சுநவெக்ஷகாஹி - புருஷாபேகையில்லாமையாலே, வ்யுதிருகாநவஸ்யிதே - ஸ்ருஷ்டியில்லாம விருக்கக்கூடாதென்கிற தோஷம் வருகையாலும், (அது ஜகத்காரணமாகாது.) கஎஹி.

(ஸு-ஹா.) ஜீவர்களுடைய சர்மமே ப்ரக்ருதியைப் பரிணமிக்கச் செய்கிறதென்னக்கூடாது. ஜீவன் நிர்விப்தன், அவனொரு கார்யத்தில் ப்ரவர்த்திக்கமாட்டான். இப்படியிருக்க, ஸாம்யாவஸ்த்தையை யடைந்திருக்கிற ஸத்வரஜஸ்தமோருணங்களின் ஸமுதாயமாகிற ப்ரக்ருதி ஒன்றற்கொன்றுபூகாடிக பாவத்தை யடைந்து ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கிறதென்பது அதுபபந்நமாயிருக்கும். ஸாம்யாவஸ்த்தையில் ப்ரக்ருதி யென்றும், வைஷம்யாவஸ்த்தையில் மஹதாசிகளென்றும் ஸாங்க்யர்கள் வ்யவஹரிக்கிறார்கள். கஎஹி.

(ரா-ஹா.) புருஷனுல அவன் தனக்கு இச்சையிருத்தபோது ஸ்ருஷ்டிக்கவும், இல்லாதபோது தவிரவும் கூடும். அசேதநமான ப்ரதாநத்திற்கு இச்சையில்லாமையாலே, இதுவே ஜகத்காரணமென்றபகத்தில் எப்போதும் ஸ்ருஷ்டித்துக் கொண்டே யிருக்கவேணும். அல்லது எப்போதும் ஸ்ருஷ்டிக்காமலே யிருக்கவேணும் இத்தாதி தோஷம் வரும். கஎஹி.

ஸுஉ-கஎஹி. சுநுத்யாஸாவரஹுநுத்யுணாடிவசு,

(ஸ்-ஸா-பு.) சுருது - எருதுதின்ற புல்லில், சுலாவாசுலுபாலா கப்பரிணமிக்கை யில்லாமையாலும், சூனாடிவசு - புல் பாலாகிரூப்போ லே, (ப்ரதாநம் ஜகத்தாகிரதென்றது), ந-கூடாது. கஎஅ.

(ஸ்-ஸா-ஹ.) பசு புல்லைத் தின்றால் அப்புல் தானாகவே பாலாய்ப் பரிண மிக்கிறது. அகற்கு ஒரு புருஷனுடையவும் ப்ரபந்தம் கண்ணிறத்தில்லை; அது போலவே ப்ரக்ருதியும் ஸ்வதந்த்ரமாய் ஜகத்ரூபமாகப் பரிணமிக்கலாமே யென் னில், அப்புல்லையே எருது தின்றால் அது பாலாகப் பரிணமிக்கிறதில்லை. ஆகையால் பசு தின்ற புல்லையும் பரமபுருஷனே பாலாகப் பரிணமிப்பிக்கிருனென்று அங் கேரிக்கவேண்டுமாயெயால் அதுவும் த்ருஷ்டாந்தமாகாது. கஎஅ.

ஸூ-கஎக. வாஸுஷாஸுவதிதிவெதயாவி.

(ஸ்-ஸா-பு.) வாஸுஷாஸுவசு - குருடான காலுள்ளபுருஷனைப் போலவும், இரும்பைப்போலவும், (ஜீவன் ப்ரக்ருதியைப் பரிணமிப்பிக்கி ருன்) உதிவெசு - என்றால், தயாசுவி - அப்படியும்கூட; ப்ரதாநம் ஜக த்ஸ்ருஷ்டியில் ப்ரவர்த்தியாது.) கஎக.

(ஸ்-ஸா-ஹ.) காந்தத்தை ஸமீபத்தில் வைத்தால் அசேதமமான இரும்பு இப்பால் சலிக்கத் தொடங்குகிறது, காலுள்ள ஒரு குருடன் தானே ஓரிடத்திற் குப் போக அஸமர்த்தனாயினும், கண்ணுள்ள ஒரு கொண்டி தானே ஓரிடம் போகச் சக்தியற்றவையினும், இந்த கொண்டி அந்த குருடன்மே லேறிக்கொண்டு இப்படி குதிக்குத் தானே ஸ்ருஷ்டிக்கச் சக்தியில்லாவிடலும், ஜீவன் வ்யாபாரகூன்யயிருந் தாலும் இந்த ஜீவன்தான் கிட்ட இருந்த அசேதமான ப்ரக்ருதியை ஜகத்ஸ்ருஷ்ட யிலேவுகிறான். எவகையாவது சமீபத்திலிருக்கையே. அதினால் ப்ரக்ருதி ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கிறதென்று சொல்லலாமென்னில் - காந்தம் ஏதோ ஒரு வேளைதான் இரும்பின் கிட்ட இருக்கும்; அப்போது அதின் ஸம்பந்தத்தினால் இரும்பு சலிக் கிறது. அதில்லாதபோது சலிக்கிறதில்லை. கொண்டி ஏதோ ஒரு வேளையில்தான் வழி காட்டுகிறான்; அப்போதுதான் குருடன் போகிறான்; மற்றபோது போகிற தில்லை. இங்கு புருஷன் எப்போதும் ப்ரக்ருதிக்கு ஸமீபத்திலே யிருக்கையாலே ப்ரக்ருதி எப்போதும் ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கவேண்டும்; ப்ரளய காலம் வரக்கூடாது ஆகையால் அவைவிரண்டும் இவ்விடத்திற்கு த்ருஷ்டாந்தமாகமாட்டா. கஎக.

ஸூ-கஅ௦. சுஷிக்ஷாநாஸவபதேஸூ.

(ஸ்-ஸா-பு.) சுஷிக்ஷாநாஸவபதேஸூ - அங்கித்வம் கூடாமையா லும், (ப்ரக்ருதிஜகத்காரணமாகாது). கஅ௦.

(ஸ்-ஸா-ஹ.) ப்ரளயத்தில் ஸத்வஜஸ்தமோ ருணங்கன் ஸமமாயிருக்கிற தென்றும், ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் வைஷ்ணவத்தையடைந்து ஒன்று அதிகமாகவும் மற்றவை குறைந்தும் இருக்கிறதென்றும் இந்த விஷமாவஸ்த்தையே ஸ்ருஷ்டிக்குக் காரணமென்றும் சொன்னால், ப்ரளயத்தில் ஸமமாயிருந்த ப்ரக்ருதி ஸ்ருஷ்டிகாலத் தில் விஷமாவஸ்த்தை படைக்கைக்குக் காரணமில்லாமையால் அப்போது ஸ்ருஷ்டி க்கக்கூடாது. (அங்கிபாவது—மூன்று ருணங்களில் ஏது அதிகமாயிருக்கிறதோ அது அங்கியென்றும் குறைந்திருக்கிற மற்றையிரண்டும் அங்கமென்றும் பெயர்.) ஆகையால் ப்ரக்ருதிக்கு ஜகத்காரணத்வம் ஸம்பவியாது.

ஸூ-கஅக. சும்யுபாநுபிதளவஜுஸதூவியொமாகி.

(ஸ-நா-பு.) சும்யுபா - வேறுபாக்காரமாக, சுமூபிதளவ - ஊழி
க்கிலும், ஜுஸதூவியொமாகி-புருஷனுடைய ஜ்ஞாநசக்தியில்லாமையாலே,
(கீழ்ச்சொன்ன தோஷங்கள் ஸம்பனிக்கும்.) கஅக.

(ஸ-நா-ஹ.) இப்போது சொன்ன யுக்திகளைவிட்டு வேறுவிதமான யுக்தி
யினால் ப்ரதாநம் ஜகத்காரணமென்று ஊழித்தாலும், அதற்கு அப்போதும் ஜ்ஞான
மில்லாமையாலே ஜகத்ஸ்ருஷ்டி ஸம்பவியாது. கஅக.

ஸூ-கஅஉ. சுஷு-வமரெவ்யுபுபாஹாவாகி.

(ஸ-நா-பு.) சுஷு-வமரெவ்யி - (ப்ரதாநத்தை) ஒப்புக்கொண்
டாலும், சுய-பாஹாவாகி - (அதினால்) ப்ரயோஜநமில்லாமையாலே, (அது
ஸித்தியாது.) கஅஉ.

(ஸ-ஹ.) இந்த ஸூத்ரம் சங்கரபாஷ்யத்தில் “வாஸுஷாஸூவாகி என்
ற ஸூத்ரத்திற்குமுன் இருக்கிறது.—இப்படி யொரு ப்ரக்ருதி யென்பதை யங்
கீகரித்ததினால் என்னப்ரயோஜனம். ஜீவன் எப்போதும் நிர்விப்தனாகையால் அக
னுக்கு இதனால் ஸம்ஸாரபோகமும் கிடையாது. அவன் எப்போதும் முத்தனாக
யால் இதனால் அவனுக்கு உண்டாகவேண்டிய முத்தியும் கிடையாது. இப்படி
ப்ரயோஜநமற்ற ப்ரக்ருதியை ஒப்புக்கொள்வது அமசுதம். கஅஉ.

(நா-ஹ.) ஜீவனுக்கு ஸம்ஸாரமோக்ஷங்கள் ஸித்திக்கைக்காகப் ப்ரக்ருதி ஒப்
புக்கொள்ளவேணும். நிர்விகாரான ஜீவனுக்கு ப்ரக்ருதி ஸந்திநாதத்தினால் ப்ரக்ரு
தியினுடைய தர்மங்கள் ஜீவனில் பிரதிபலிக்கிறது. இதுவே ஸம்ஸாரம். ப்ரக்ருதி
புருஷவிவேசநம்பண்ணி பின்பு யோகாப்யாஸத்தினால் ப்ரக்ருதி தர்மம் ஜீவனில்
ப்ரதிபலியாமலிருக்கை மோக்ஷம் என்று கொண்டார்கள். ஸம்ஸாரம் இவ்வித
மானால், ப்ரக்ருதியும் ஜீவனும் இரண்டும் நித்யமாய் ஸர்வகதமாகையாலே இரண்
டுக்கும் ஸந்திநாதமும் நித்யமாகையால் நித்யஸம்ஸாரமே ப்ரஸங்கிக்கும்; மோக்ஷ
மேயுண்டாகாது. மோக்ஷத்திற்கும் இந்தஸந்திநாதமே காரணமானால் ஸம்ஸாரம்
ஸித்தியாது; ஆகையால் ப்ரக்ருதியை ஒப்புக்கொண்டும் ஜீவனுக்கு ஸம்ஸாரமோ
க்ஷங்கள் ஸித்திக்காது. ஆகையால் இதை ஒப்புக்கொள்வதிலொரு ப்ரயோஜநம
யில்லை. கஅஉ.

ஸூ-கஅக. விபு-கிஷ்யபாஸுஜ்ஜஸ்ய.

(ஸ-நா-பு.) விபு-கிஷ்யபாஸுஜ - பரஸ்பரவிருத்தமாகையாலும்,
சுஷுஜ்ஜஸ்ய - (இம்மதம்) ஸமீகிதமன்று. கஅக.

(ஸ-ஹ.) ஸாங்க்யமதத்தில் சில இடங்களில். ஏழு இந்தரியங்கள், மஹானி
லிருந்து தந்மாத்தரைகளுக்கு உத்பத்தி, மூன்று அந்தஃகரணங்கள் சொல்லப்பட்டன;
மற்றோரிடத்தில், பதினொரு இந்தரியங்கள், அஹங்காரத்திலிருந்து தந்மாத்தரை
களுக்கு உத்பத்தி, ஒரு அந்தஃகரணம் சொல்லப்பட்டது. இப்படி ஒன்றுக்கொன்று
விருத்தமாயிருக்கையால் அம்மதம் ப்ரமானயாகமாட்டாது. கஅக.

(நா-ஹ.) ப்ரக்ருதி, ஜீவனுடைய ஸம்ஸாரமோக்ஷங்களுக்காக இருக்கிறது.
அதினுடைய ஸந்திநாதத்தினால் ஜீவன் கத்தாவாயும் போத்தாவாயும் ஆகிறான்.
அதின் ஸந்திநாதத்தையே ஹேதுவாகக்கொண்டு முத்தனாகிறான் என்றும், ஜீவன்

நர்விகாரன், இவன் கர்த்தாவாகவும் போக்தாவாகவுமாகிறதில்லை; இவனுக்கு ஸம்ஸாரபந்தமும் மோக்ஷமும் கிடையாது; நியதமூக்தன் என்றும் பாஸ்பரவிருத்தமாகச் சொல்லுகையாலே இம்மதம் ஸயுத்திகமன்று. கஅசு.

சுயி-சௌ. ஸூ-கஅசு. சீஹதீவ-புவாஹு-ஸ்வபரிஜ்ணரூஹ்யா,

(ஸ-ஸா-பு.) ஸு-ஸ்வபரிஜ்ணரூஹ்யா - த்வய்-நுகத்தினாலும் பரமானுமினாலும், சீஹதீவ-புவஸ்வா. மஹத்வதீர்க்கத்வ குணங்களை யுடைய த்ர்யணுக (த்வய்-நுக) ந்களுடைய உத்பத்தியப்போல் மற்றவையும் (ஸயுத்திகமன்று.) கஅசு.

(ஸ-ஸா) ப்ரதானகாரணவாதத்தில் உபாதானகாரணமாகிய ப்ரதானத்திலுள்ள ஸுகாதிகள் ஜடாத்மகமான ஜகத்தில் காணாமையால் ப்ரதானம் ஜகத்காரணமாகமாட்டாதென்று துஷணம் சொல்லில். இதற்கு ஸாக்த்யர் சொல்லுகிறார்கள்—ப்ரஹ்மம் ஜகத்துக்கு உபாதானகாரணமென்கிற பகூத்திலும், ப்ரஹ்மத்திலுள்ள சைதன்யம் ஜகத்தில்காணாமையால் ப்ரஹ்மமும் ஜகத்காரணமாகமாட்டாதென்கிற இத்தோஷம் ஸமாநமே என்று. இதற்கு ஸமாதானமாவது—இரண்டு பரமானுக்கள் த்வய்-நுகத்துக்கு உபாதானகாரணம், பரமானுக்களிலுள்ள சுக்லம் முதலிய ரூபங்களும் மதரம் முதலிய ரஸங்களும் இப்படியே மற்றமுள்ள குணங்களுமே த்வய்-நுகத்திலுள்ள சுக்லம் முதலிய ரூபங்களுக்கும் மதரம் முசலிய ரஸங்களுக்கும் மற்றுமுள்ள குணங்களுக்கும் காரணமாகிறது. பரமானு ஒரு ரூபமாயிருக்கில் த்வய்-நுகம் மற்றொரு ரூபமாயாகமாட்டாது. அப்படியே த்வய்-நுகம் த்ர்யணுகத்துக்கும், த்வய்-நுகத்திலுள்ள ரூபாதிகள் த்ர்யணுகத்திலுள்ள ரூபாதிகளுக்கும் காரணமாகின்றன. ஆயினும் பரமானுவிலுள்ள பாரிமாண்டல்யமென்கிற பரிமாணம் த்வய்-நுகத்திலுள்ள ஹ்ரஸ்வத்வ பரிமாணம் த்ர்யணுகத்திலுள்ள மஹத்வ தீர்க்கத்வங்களென்கிற பரிமாணங்களை உண்டாக்குகிறதில்லை. அதுபோலவே ப்ரஹ்மத்திலுள்ள சைதன்யமும் ஜகத்தில் சைதன்யத்தை யுண்டாக்குகிறதில்லை யென்று தாத்பர்யம். கஅசு.

(ஸ-ஸா-ஸா.) இவ்வதிகாரணத்தில் காணாத்களை நிரவீகீர்கிறார்கள்—நாரா அவயவங்கள் சேர்ந்தால் அவயவியென்றொரு வஸ்து உண்டாகிறது. அந்த அவயவங்கள் அதிகமாகச் சேர்ந்தால் மேருவைப்பால் பெரியவஸ்துவும், அற்பமாகச்சேர்ந்தால் கடுகைப்போல் சிறியவஸ்துவும் உண்டாகிறது. இப்படி அவயவங்கள் குறையக் குறைய அதற்கு ஒரிடத்தில் எல்லை சொல்லி நிறுத்தவேண்டும். அந்த எல்லையான அவயவம் பரமானு. அப்பரமானுக்கள் ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஸங்கல்பத்தினால் ஒன்றுக்கொன்று சேர்ந்து த்வய்-நுகம் முதலாக ஜகத்கண்டாகிறது. என்று காணுதர் சொன்னார்கள். இது அலங்கதம்—ஏனென்றால், ஒரு அவயவத்திற்கு கடுகு திக்கில் காலும் மேலும் கீழுமாக இரண்டும் ஆக ஆறு பக்கங்கள், அவ்வாறு பக்கங்களோடு சேர்ந்து (தூல்) முதலிய அவயவங்கள் ஒன்றுக்கொன்று சேர்ந்த பட்ம் (வந்தரம்) முதலிய அவயவியுண்டாகிறது. அதுபோலவே த்வய்-நுகமூண்டாகும்போதும் பரமானுக்கள் தன்னுடைய ஆறு பக்கங்களோடு ஒன்றுக்கொன்று சேர்ந்து த்வய்-நுகத்தை உண்டாக்குகிறதுகள் என்று அங்கீகரிக்கவேணும். பரமானு நிரவயமானால் அவை ஆயிரம் சேர்ந்தாலும் ஒரு பெரிய வஸ்து உண்டாகமாட்டாது ஆகையால் அவற்றுக்கும் அவயவம் ஒப்புக்கொள்ளவேணும். இப்படியே அவற்று அவயவத்திற்கும், இந்த யுத்தியினால் அவயவத்தாக்குக் கீழ் எல்லை இருந்ததென்று ஏற்படாது. ஆகையால் பரமானுக்கள் ஜகத்காரணங்களாகமாட்டா, இதுபோலவே அவர்களோடுபுக்கொண்ட மற்றவையும் அஸங்கதங்களாகையால் அம்மந்த சரியன்று. கஅசு.

ஸூ-கஅரு. உஹயபாவி நகூ-பாதவாடிவாவீ.

(ஸ - ப்.) உஹயபா-பிரயத்தினாலும், அபிகாதத்தினாலும், ககூ-ந-சலநமுண்டாகாது, கூகூ - ஆகையினால், தடிவாவீ - பரமானுஸம்யோக மில்லை.

(ரா - ப்.) உஹயபாஸவி - அத்ருஷ்டரூப கர்மத்தைச் சேதந னிடத்தி லொப்புக்கொண்டாலும் பரமானுஸிடத்தி லொப்புக்கொண்டா லும், ககூ - அத்ருஷ்டமானது, ந - காதாசித்தமாகக்கூடாது ; கூகூ - ஆகையினால், தடிவாவீ-கர்மத்தினால் பரமானுஸம்யோகம்கூடாது.கஅரு.

(ஸ-ஹா.) இதில் பரமானுஸகாரணவாதிகள் நிரூபிக்கப்படுகிறார்கள். அவர்கள் லோகத்தில் வஸத்திரம்நெய்நெய்வன் நெய்கைக்குப்பிரயத்தினம்செய்ய, தவனுடைய ப்ரயத்தினத்தினால் தூஷ்களில் சலநமுண்டாய் அதினால் ஒருதூல் மற்றொருதூலுடன் சேர்ந்து வஸத்திரம் உண்டாகிறது. அதபோலவே லோகத்திலுள்ள மண், நீர், தீ, காற்று, எஃகிற நூலுவிசமான வஸ்த்துக்களும் உண்டாவது நசிப்பதாய்க் காண்கையாலே,அவைகள், அவற்றுக்குக்காரணமாகியஅவயவங்களில் க்ரியையுண்டாய்ப்பின்பு ஸம்யோகமுண்டாய் அது மூலமாக உண்டாகின்றனவென்று நிர்ணயிக்கப்படுகிறது. வஸ்திரத்தக்கு தூஷ்போலே பெரிதுக்கு சின்னது அவயவமாகும். இவ்வவயவ பரம்பரை கீழ் கீழ்போய் ஓரிடத்தில் நிலவாயிடில் அநவஸ்த்தைவரும். ஆகையால் அதைப் பரமானுஸவிக்ரித்தி அப்பரமானுக்கள் நித்யங்களென்று அங்கீகரிக்கவே ணும். ஆகையில் ஸ்ருஷ்டியுண்டாகும்போது கீழ்ச்சொன்னவிதம் பரமானுக்களில் சலநமுண்டாய் அதை ஒன்றோடொன்று சேர்ந்து, த்வயணுக்ம் முதலாகக் கார்யங் களை உண்டெண்ணுகின்றனவென்று சொல்லுகிறார்கள்; ஆகையால் பரமானுக்களே ஜகத்காரணமாயிருக்க ப்ரஹ்மம் ஜகத்காரணமாகக்கூடாதென்று பூர்வபக்யம். அதை தூஷிக்கிற விதமாகது—கிரியை - அதாவது - சலநம், ஒருவனுடைய பிரயத்தினத் தினாலாவது அபிகாதத்தினாலாவது உண்டாகவேணும். ஜீவனுடைய ப்ரயத்தினத்தினால் சரீரத்தில் சேஷ்டையும், ஒருவனாகப்பதினில் மரம் முதலியவற்றில் சலநமு முண்டாகக்காண்கிறோம். மற்றப்படி சலநம் காணவில்லை. ஆகிஸ்ருஷ்டியி் பரமா னுக்களில் சலநமுண்டாய்போது எதினனுண்டாயிற்று. ப்ரயத்தம் முதலியவை ஜக த்ஸ்ருஷ்டிக்குப் பின்பு உண்டாகப்போகிறதாகையால் அப்போதவை கிடையாது. அவையில்லாமல் சலநமுண்டாகாது, ஆகையால் பரமானுஸகாரணவாதம் யுத்தி யுத்தமன்று.

கஅரு.

(ரா-ஹா.) இதுமுதல் அவர்களுடைய அஸங்கதிகையச் சொல்லுகிறது. அத் ருஷ்டம் பரிபக்ஷமானால் பரமானுஸில் க்ரியை உண்டாகிறது. அதினால் ஜகத்த உண்டாகிறது என்றார்கள் ; அந்த அத்ருஷ்டம் ஜீவனிடத்திலாவது இருக்கட்டிமே உண்டாகிறது என்றார்கள் ; அந்த அத்ருஷ்டம் ஜீவனிடத்திலாவது இருக்கட்டிமே பரமானுஸிலாவது இருக்கட்டிமே. எங்கேயிருந்தாலும் அது நித்யமாகையால் இத ற்குமுன் அந்த அத்ருஷ்டத்தினால் பரமானுக்கள் சேர்ந்து ஜகத்த ஏன் உண்டாக வில்லை. அது இப்போதுதான் பரிபக்ஷமாயிற்றென்றால் இவ்வளவு ஜீவன்களுடைய அத்ருஷ்டம் ஒரேகாலத்தில் பரிபக்ஷமாயிற்றென்பதில் என்னப்ரமாணம்; ஸர்வேஸ் வரனுடைய ஸங்கல்பத்தினால் பரமானுஸில் க்ரியை உண்டாயிற்றென்றால் உங்க ளுடைய அதுமானத்தினால் ஈஸ்வரன் ஸித்திக்ஃமாட்டா னாகையால் அவனுடைய ஸங்கல்பத்தினு லுண்டாகிறதென்பதும் கூடாது, ஆகையால் பரமானுஸில் க்ரியை யுண்டாகைக்குக் காரணமில்லாமையால் ஜகத்ஸ்ருஷ்டி வித்தியாது. கஅரு.

ஸூ-கஅரு. ஸூவாயாஹு-பவமோ, தவாஹி-நவஸூபிகை.

(ஸ்-ரா-வ்ய.) ஸுவிபாபாஸ்ய - ஸமவாயமென்கிற ஸம்பந்த மொப்புக்கொள்ளுகையினாலும், ஸாஷ்டாச - (ஸமவாயத்திற்கு மொரு ஸம்பந்தம் வேண்டுமென்கிற) ஸாம்யத்தினால், சு நவவ்யூதகஃ - அநவஸ்த்தா ப்ரஸங்கம் வருமாகையால், (இம்மத மஸமஞ்ஜஸம்.) கஅசு.

(ஸ்-ஹ.) த்வயணுகாதிகன் பரமாண்வாதிகளில் ஸமவாயஸம்பந்தத்தினு லிருக்கிறதென்று அசுபர்கம்மம். அப்போது ஸமவாயம் கடாதிகளில் இருக்கும்போது அதற்கொரு ஸம்பந்தம் வேணும், அப்படியே அந்த ஸம்பந்தத்துக்குமொரு ஸம்பந்தம் வேணும் என்று அநவஸ்த்தை வருமாகையால் அம்மதம் சரியன்று. கஅசு.

(ஸ்-ஹ.) கடாதிகன் பூசலத்திலிருக்கும்போது அசுபக்யிரண்டுக்கும் ஸமயோகமென்றொரு ஸம்பந்தம் காணப்படுகிறது. அதினால், ஒன்று மற்றொன்றிலிருக்கும் போது அவையிரண்டுக்கும் ஒரு ஸம்பந்தம் வேணும். அது ஸமயோகமென்றும் ஸ்வரூபமென்றும் பவவிதமாயிருக்கும். ஸமயோகமென்பது எத்தரவ்யம் முன்பு ஓரிடத்திலிருந்து பின்பு எந்த இடத்தில் வந்த சேருகிறதோ அவையிரண்டுக்கு முண்டான ஸம்பந்தம். அது மற்றொன்றுக்கு ஸம்பந்தமாகமாட்டாது. அப்படியே, ரூபாதிரூணங்களுக்கும் த்ரவ்யத்திற்கு மொரு ஸம்பந்தம் வேண்டுமென்று ஸமவாயமென்றொரு ஸம்பந்த மங்கீகரித்தார்கள். இப்படியானால் ஸமவாயத்திற்கும் த்ரவ்யத்திற்குமொரு ஸம்பந்தமேவேண்டுமாகையால் அதற்காக வேறொரு ஸம்பந்த மங்கீகரிக்க வேணும். அதற்கு மப்படியே மென்று அநவஸ்த்தைவரும். ஸமவாயத்திற்கு ஸ்வரூபமே ஸம்பந்தமென்றால் ரூபாதிசுளுக்குக்கூட ஸ்வரூபமே ஸம்பந்தமென்று சொல்லவமையுமாகையால் ஸமவாயம் வித்தியாது. கஅசு.

ஸூ-கஅஎ. நித்யுதேவஹாவாசு.

(ஸ்-ரா-வ்ய.) நித்யுதேவ - நித்யமாகவே, ஹாவாசு - (குணகுணிகள்) இருக்கையாலும் (கார்யகாரணபாவம் வித்தியாது). கஅஎ.

(ஸ்-ஹ.) மேலும், பரமாணுக்களுக்கு ஸ்ருஷ்டிக்கை ஸ்வபாவமா, அல்லது ஸ்ருஷ்டியாமலிருக்கையா, இரண்டுமா, இரண்டுமற்றிருக்கையா, ஸ்ருஷ்டிக்கை அவற்றுக்கு ஸ்வபாவமாகில் அது நித்யமேயுள்ளதாகையால்கீத்யம் ஸ்ருஷ்டியுண்டாகட்டும்; இரண்டாம்பகூத்தில் ஸ்ருஷ்டியே உண்டாகாமற்போகவேண்டியதும்; மூன்றாம்பகூத்தில், இரண்டு ஸ்வபாவமான்ருக்குக் கூடாமையால் அது சொல்லக்கூடாது. நாலாம்பகூத்தில் காரணமுள்ளபோது ஸ்ருஷ்டியும், அதில்லாதபோது ப்ரளயமுமென்று ஏற்படுகிறது. அக்காரணம் ஜீவன்களுடைய அத்ருஷ்டமாகவேணும். அவை நித்யமாகையால் முன்சொன்ன தூஷணங்களே வருமாகையால் அப்பகம் கூடாது. கஅஎ.

(ஸ்-ஹ.) ஸமவாயமென்கிற ஸம்பந்தம் நித்யமானால் அதிராஸ்ரயமாயிராதாகையால்அதற்காஸ்ரயமான அகயவாவயவிகளாகிற கடகபாலங்களும்கீத்யமாகவேணும். அப்போது ஒன்று காரணமென்றும் ஒன்று கார்யமென்றும்வித்தியாது. கஅஎ.

ஸூ-கஅஅ. ரூபவாஷிக்ஷாஸு விவரயுயோடிஸாநாசு.

(ஸ்-ரா-வ்ய.) ரூபவாஷிக்ஷாசு - (ப்ருதிவீஜல தேஜோவாயு பரமாணுக்கள்) ரூப ரஸ கந்த ஸ்பர்கவத்துக்களாகையாலே, டிஸாநாசு - (ரூபாதிமத்தான கடாதிகள் அநித்யமாகக்) காண்கையாலும், விவரயுயஃ (ப்ரமாணுக்களுக்கும்) அநித்யத்வம்வரு கஅஅ.

உ-வது அத்தியாயம் உ-வது பாதம்.

(ஸ்-நா-ஹ.) கட்டம் முதலிய ரூபவத்தான வஸ்துக்கள் அநித்யமாகக் காண்கையாலே, தத்தகுணமாக ரூபவத்துக்களெல்லாம் அநித்யங்களென்று வ்யாப்தி விர்த்திக் கையாலே ரூபவத்தான பரமானுவும் அநித்யமாக வேண்டும். கஅக.

ஸூ-கஅக. உஹயபாஹகோஷாஸு.

(ஸ்-நா-ஹ.) உஹயபாஹ - ரூபாதிகளைப் பரமானுக்களில் ஒப்புக் காண்டாலும் ஒப்புக்கொள்ளாமற்போனாலும், கொஷாஸு - தோஷம் ஸம்பவிக்கையால் (இம்மத மஸங்கதம்.) கஅக.

(ஸ்-ஹ.) மேலும், ப்ருதிவியில், ரூபம், ரஸம், கந்தம், ஸ்பர்சம் என்கிற நானு குணங்களும், ஜலத்தில் கந்தம்தவிர்த்து மற்றமூன்றும், தேஜஸில், ரூபஸ்பர்சங்களும், வாயுவில் ஸ்பர்சமும் ஒப்புக்கொண்டார்கள். இம்மாதிரி அவ்வவபரமானுக்களிலும் ஒப்புக்கொண்டால் ப்ருதிவீபரமானு வாயுபரமானுவைக்காட்டிலும் பெரிதாகக்காணவேணும். எது எதைக்காட்டிலும் அதிககுணமுள்ளதோ, அது அதைக்காட்டிலும் பெரிதாயே லோகத்தில் காண்கிறது. ஒருபலம் சந்தனத்தில் கொஞ்சம் வாசனையும், பத்துபலம் சந்தனத்தில் அதிகவாசனையும் இதுக்குத் தருஷ்டாந்தம். அப்படி ஒப்புக்கொள்ளாமல் நாலுவதமான பரமானுக்களிலும் நாலு குணங்களு முண்டென்றாவது, ஒரேகுணமுண்டென்றாவது, அல்லது குணமே இல்லையென்றாவது ஒப்புக்கொண்டால் முதல்பக்கத்தில் ப்ருதவ்யாதி வாயுபர்யந்தமான கார்யங்களிலும் அந்நாலு குணங்களும் இருக்கவேணும். இரண்டாம்பக்கத்தில் எல்லாக்கார்யங்களும் ஒரேகுணமுள்ளதாகவேணும், மூன்றாம்பக்கத்தில் கார்யங்கள் நிர்குணமாக வேண்டும். ஆகையால் அம்மதம் சேராத. கஅக.

(ஸ்-ஹ.) தூல் வெளுப்பாகில் அதிநுண்ணுண்டான வஸ்த்திரம் வெளுப்பாகவும், கறப்பாயிருந்தால் கறப்பாகவும் காண்கையாலே, காரணத்தில் எந்த குணமிருக்கிறதோ, அதேகுணம் கார்யத்திலுமுண்டாகிறது; மற்றொரு குணமுண்டாகாது. இப்படியிருக்க, கார்யமான ஜகதில் ரூபம் காண்கையாலே அதற்குக் காரணமாகப் பரமானுக்களில் ரூபம் ஒப்புக்கொள்ளவேணும். அப்படி பரமானுக்களில் ரூபாதிகளொப்புக்கொண்டால் கீழ்ச்சொன்ன வ்யாப்தியாலே அவை விர்த்தியாம். அதற்காக அஹ்நில் ரூபாதிகளை யொப்புக்கொள்ளாமற்போனால், காரணம் ரூபரூபமாதால் கார்யமும் ரூபரூபமாகுமாயால் பரமானு கார்யமான ஜகதும் ரூபரூபமாக வேண்டியவரும், இப்படி இரண்டுவிர்த்தியும் தோஷம் தவிராது. கஅக.

ஸூ-ககஃ சுவரிமுஹாஸு. கஜோநபெக்ஷா.

(ஸ்-நா-ஹ.) சுவரிமுஹாஸு - (இம்மதத்தை சிஷ்டர்கள்) பரிசுரஹியாமையாலும், கஜோநபெக்ஷா - அத்தயந்த முபேக்ஷைசெய்ய வேண்டியது ககஃ.

(ஸ்-நா-ஹ.) ஸாந்தியமதத்தில் வேதவிருத்தார்த்தங்களிருந்தாலும் ஸந்தாரியவாதம் முதலிய சில அர்த்தம் வைதிகஸம்மதமாயிருந்தது. இதில் எல்லாம் வேதவிர்த்தமாகையால் இதை வைதிகர்கள் கொஞ்சமும் ஆதரிக்கக்கூடாது. ககஃ.

ஸபி-சஅ. ஸூ-ககக. ஸூ-ஹாப உஹயவெஹத-கெவிதஹ்யாஸி.

(ஸ்-நா-ஹ.) உஹயவெஹத-கெவி - பரமானுக்களை உஹயவெஹதமாக உடையதும் ப்ருதிவ்யாதிகளை வேதவாத உடையதுமான, ஸூ-

ஈ.பெ. - ப்ருதிவ்யாதி ஸமுதாயத்திலும் சரீரந்தரீயாதிஸமுதாயத்திலும், கஹ்யாஷி - ஸமுதாயத்வ ப்ராப்தி (ஐகத்ரூபமான ஸமுதாயோத்தப்தி) ஸம்பனியாது. ககக.

(ஸ - ஹா.) ப்ருதிவீ பரமானு ஜஹ்ரமானு தேஜஹ்ரமானு வாயுபரமானு வென்று பரமானுக்கள் காங்குவிதமாயிருக்கும், ப்ருதிவியென்ற வேறோ வாய்விதமாயாது. ப்ருதிவீ பரமானுக்களின் கூட்டமே ப்ருதிவியெனப்படும்; இவ்வண்ணமே ஜலாதிகளிலும் காங்க, பரமானுக்களின் ஸமுதாய ரூபமாயிருக்கிற ப்ருதிவீ ஜலம் தேஜஸ்ஸு வாயுவென்கிற பூதங்களிலின்றும் சரீராதிகளும் இந்தரியங்களும்கூடாவென்கிற ஆலய விஜ்ஞானமும், ஸுகதுகாதுபவமும், வஸ்துக்களையறியும் ஜ்ஞானமும், சாகத்வேஷமோஹ தர்மாதர்மங்களு முண்டாகின்றன. இவ்வளவிலுமே லேயே லோகவ்யவஹாரம் நடந்து வருகிறது, ஆகையால் இதைவிட வேறுஸ்து வில்லையென்றார்கள் வைபாஷிகர். அவர்களுக்குத்தரமாயிருக்கிற இந்த ஸூத்ரம், பரமானுக்கள் ஜடமாகையால் ஒருவன் சேர்க்காமல் தானே ஒன்றுக்கொன்று சேர்ந்து ஸமுதாயமாக மாட்டாது. ஆலயவிஜ்ஞானமென்பது, பரமானுக்கள் ஸமுதாயமானபிறகு அதிலின்றி உண்டாகிறதாய்கையால் அது ஸமுதாயத்துக்குக் காரணமாகாது. இவற்றைக்காட்டிலும் வேறாய், இவற்றைச் சேர்க்கவல்ல ஒருசேதநீனை நீங்கள் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. சேதநனன்றியே தானே சேரும்படியான ஸ்வபாவ மவற்றைக்கொப்புக்கொள்ளில், அவை எப்போதும் சேர்ந்துக்கொண்டே யிருக்கவேணும். ப்ரளயத்திலு மொழியுக்கூடாது. மேலும் இவை உண்டான மறுகூணத்தில் நிகழ்கிறவைகளாகையால், இவை முதல்ஜ்ஞண்டாய், அதற்குமேல் இவற்றில் வ்யாபாரமுண்டாய், அதற்குமேல் மூன்றாம்கூணத்தில் சேருமளவும் மூன்றுகூண மிருக்கிறனவென்றொப்புக்கொள்ளாமையாலும் ஸமுதாய முண்டாகமாட்டாது. ஆகையாலம் மதம் நிலபெற்றதன்று. ககக

(ஸா-ஹா.) இவ்வதிகரணத்தில் வைபாஷிகளையும் ஸௌத்ரந்திரிகளையும் நிரவிக்றிருர்—இவ்விருவரும், ப்ருதிவீஜஸ்தேஜோ வாயுவென்கிற நாலுவிதமான பரமானுக்களுண்டு. அவை கும்பலாய்ச்சேர்ந்தால், ப்ருதிவ்யாதி நாலுபூதங்களுண்டாகின்றன. அந்தநாலுபூதங்களும்சேர்ந்தால் சரீரந்தரீயாதிகளுண்டாகின்றன. ஜ்ஞாநபரம்பரையே ஆத்மா. இவை யெல்லாம் முதல்கூணத்திலுண்டாய் இரண்டாம்கூணத்தில் நிகழ்கின்றனவாகையால் கூணிக்கங்களாம், என்றார்கள். இது அஸங்கதம். ஏனென்றால்—பரமானுக்கள் முதல்கூணத்தில் உத்பந்நமாய் இரண்டாம்கூணத்தில் சேர்ந்த மூன்றாம்கூணத்தில் ப்ருதிவ்யாதியாய், அதற்குமேல் அதைக்காரியத்தில் உபயோகப்படுத்திக்கொள்ளவேணும். பரமானுக்களும் ப்ருதிவ்யாதிகளும் கூணிகமானால் அவை ஒன்றோடொன்று சேரவேண்டிய மையத்திலேயே நஷ்டமாய்விட்டபடியால் அவைகளால் ப்ருதிவ்யாதிகளும், அவைகளால் சரீராதிகளும் உண்டாகமாட்டா. ககக.

ஸூ-ககஉ, உதரொதாப்யக்யகூடா-வவஹிதிவெ
ஸ்வஜாதவாவாநிதிதகூடா,

(ஸ-ஈ-பு.) உதரொதாப்யக்யகூடா - அவித்யைமுதல் ப்ருதிவ்யாதிபரியந்தமான பதார்த்தங்கள் ஒன்றுக்கொன்று காரணமாக உடைத்தானதாகையாலே, உவவஹி - (ஐகதுத்தபத்தி) உபபந்நமாகிறது. உதிவெஷ - என்றால், ஸ்வஜாதவாவாநிதிதகூடா - (அவித்யைக்கு) ஸமுதாய

யத்தின் காரியமான வ்யவஹாரங்களைக் குறித்துக் காரணவ்யயில்லாமை யாலே, ந- (அதுவும்) ஸம்பவியாது. ககஉ.

(ஸ-ஹ.) இந்தபாஷ்யத்துக்கு, உதரோதாபுத்யக்யாபிதிவேனோ துத்திராதிநிதிதக்யாஸ” என்று ஸுதரபாடம். இதற்குத் தம்—அவியை முத லானவற்றினால் ஸமுதாய முண்டாகிறது. மறுபடி அந்தஸமுதாயத்தினால் அவித் தை முதலானவை யுண்டாகிறது என்று ஒப்புக்கொள்ளக் கூடாது. ஏனென்றால் முன்புண்டான அவியை முதலானவை மேல்மேலுண்டாகும் பரமானுக்களுக்குக் காரணமென்றொப்புக்கொள்ளிலும் அவற்றின் ஸமுதாயத்திற்குக் காரணமா கமாட்டாது என்று. மேலும் பீஜாங்குரம் போல் அவியையினால் ஸமுதாயம், ஸமுதாயத்தினால் அவியை என்று இவ்வதமான உத்பத்தியை அநாதியென் றொப்புக் கொள்ளிலும், இந்தஸமுதாயம் எவனுடைய போகத்திற்காக உண்டாகி ரதோ, இதுண்டானபிறகு இதை யபேக்ஷித்து இதனால் ஸுகம் பெறத்தக்க ஒரு ஸத்திரமான ஆத்மாவைக் காணவில்லை. அவனதுபலிக்கும் வரையில் இந்த ஸமு தாயமும் ஸ்திரமாக இருக்கிறதில்லை யாகையால். இதனால் லோகவ்யவஹாரம் நடக்காது. ககஉ.

(ஸா-ஹ.) பரமானுக்கள் கூண்சமாயிறும் ஐகதுத்பத்தஸுபலிக்கும் - எப் படியென்றால், —அஸ்திரமான ப்ருகிய்யாதிகளில் ஸ்திரமென்ற அவித்தை. அதா வது அஜ்ஞாஸா. அந்த அவியையினால் ராசத்வேஷாதிகள், அகற்றால் சிததா பிஜ்வந மென்கிற விஜ்ஞாநம், அதினால் த்ரவ்யோத்பத்தி, அதினால் இந்நிரியோத் பத்தி. அதினால் சரீரோத்பத்தி, அதினால் ஜ்ஞாநம், அதினால் மறுபடியும் அவித்தை, இந்நாமாதிரி சக்கிரம் போல் இவையே மாறி மாறி உண்டாகின்றன வாகையால் ஐக துத்பத்தியில் அதுபபத்தியில்லை யென்றால் ஆயினும். அஸ்திரத்தில் ஸ்திரம் என் கிற அவியையினால் அஸத்திரமான ஐகத்து ஸத்திரமாக மாட்டாது. அதினால் ஒருகாரியமும் ஸாதிக்கமுடியாது. ஆத்மாவும் அநித்யமாகையால் ஜ்ஞாநம் பிரந்த இரண்டாம் கூணத்தில் நசித்துப்போகையால் அதனால் ராசத்வேஷாதிகள் யாருக்கு உண்டாகும்? ஆகையாலிம்மதம் சரியன்று. ககஉ.

ஸுதி-ககஉ. உத் ரொதூபுதெவபவபுமிரொயாஸு.

(ஸ-ஸா-வ.) உத்ரொதூபுதெ-உத்தா கூணம் உண்டாகும் ஸமயத் தில், வவபுமிரொயாஸு - பூர்வகூணம் நசிக்கையாலும், (ஐகதுத்பத்தி கூடாது.) ககஉ.

(ஸ-ஸா-ஹ.) மேலும் கடம் உண்டாக்களுக்குக் காரணமெது? அதற்குமுன் கூணம் காரணமென்று சொன்னால், அந்தகூணம் கடமுண்டாகும்போது நசித்துப் போனபடியால் கடமுண்டாகக்கூடாது. பூர்வகூணப்பாவமே ஹேதுவென்றால், இந்த அபாவம் எல்லாவற்றுக்கும் ஸமாநமாகையாலே கடமுண்டாகும்பேதம் மற்ற எல்லா வஸ்துக்களு முண்டாகவேண்டியவரும். கடாதிகாரண பூர்வகூணப்பாவு ரூபகாரணத்தி னால் கடஜாதியெயுண்டாகிறதென்றால், தேசாந்தரத்திலிருக்கிறகடமும் இங்கு உண் டாகவேண்டும். ஒருவ்யத்தியே யுண்டாகிறதென்றால், எந்தவ்யத்தி யுண்டாகிறதோ அதைச்சொல்லவேணும். எந்ததேசத்தில் எந்தவ்யத்தி யிருந்ததோ, அந்ததேசத்தில் தத்தேசஸம்பந்தியான வ்யத்தியே யுண்டாகிறதென்னிஃ, பூர்வோத்தரகூணங்களி லொருதேசத்தை ஸத்திரமாகக் கொள்ளாமையாலே இதுவும் ஸம்பவியாது. ககஉ.

(மு-ரா-பு-மா.) கலாதி-காரணியில்லாமலே கார்யமுண்டாகிறதென்
 . பூதிவிஜயபொராயம் - (இந்திரியம், ப்ரகாசம், விஷயம் முதலிய கார
 களினால் பதார்த்த தர்சனாதி கார்ய முண்டாகிற தென்கிற உங்க
 டய) ப்ரதிஜ்ஞைக்கு விரோதம் வரும். கூறியப - இந்த அதுபபத்தி
 கைக்காக, பூர்வகடத்துக்குக்காரணமானகூணமே இந்தக்கடோத்பத்தி
 ரயில் இருக்கிறதென்று ஒப்புக்கொண்டால், பெளமவடிபூ - பூர்வ
 கூணமும் இப்போதுண்டானகூணமும் ஒரேகாலத்தில் தோற்றவே
 வரும். (அப்படிதோற்றுகிறதில்லை, ஆகையால் இந்த கார்யகாரண
 ம் சரியன்று.) ககசு.

(ஸ-ரா-வ்) கவிவெஹாஸ-ம்(ருச்சிண்டாதிசுருங்கு) நாசம் காண
மையாலே, ப்ருச்சிண்டாதிசுருங்கு நிரொயாபாஹி: - ஸ்தூல
விநாசமும் ஸுக்ஷ்மவிநாசமும் ப்ராபியாது (ஸம்பவியாது). ' ககரு.

(ரா-ஹா.) கடைதிகள் தண்டம் முதலானவைகளினால் அடிப்பட்டு உடைந்தால் அந்த நாசத்திற்குப் ப்ரதிஷுங்க்யாநிரோதமென்றும், ப்ரதிஷுங்க்யம் உண்டாகிற கடை நாசத்திற்கு அப்ரதிஸங்க்யா நிரோதமென்றும் பெயர். முதலாவது - ஸ்தலநாசம்; இரண்டாவது ஸலிங்கநாசம். இவ்விரண்டுவிதமான நாசமும் த்ரவ்யத்திற்கு ஸம்பவியாது. ஏனென்றால், விநாசமாவது த்ரவ்யத்திற்கு ஓவஸ்த்தையென்றும், அது த்ரவ்யத்தை யாப்ரயத்திற்குக்கிறதென்றும் ஒக்கைப்போல் நீங்கள் ஒப்புக்கொள்ளுகிறதிஸ்ஸை. விநாசமென்கிற அவஸ்த்தைக்கு ஆப்ரயமே இல்லையென்றீர்கள். நாசம் இதற்குமுன்னமே ஆரம்பணுகிரணத்தில் உத்பத்திவிநாசங்கள அவஸ்த்தா விசேஷங்களென்றும், அவை ஒருத்ரவ்யத்தை யாப்ரயத்தேயிருக்குமென்றும் ஸ்தாபிக்கிறார்களேயும், ஆகையால் நீங்கள் சொல்லுகிற த்ரவ்யவிநாசம் ஸம்பவியாதுகூடு.

(ஸ்ரீ. ப்ர.) உலகப்பாசிய - அஞ்ஞாநம் ஜ்ஞாநத்தினால் நசிக்கிற
தென்றாலும் தானே நசிக்கிறதென்றாலும், டொஷாஷ - தோஷமுண்டா
நகையால். (அம்மதம் சரியன்று.)

உணவு அத்தியாயம் உணவு பாதம்

௮) உணவாகவி - துச்சத்திலிருந்து ஜகத்து உண்டா
 கப்படும், உத்பந்தமான ஜகத்துதுச்சமென்றாலும். **வெஷாச -**
 தோஷம் ஸம்பவிக்கையாலே, இம்மதமஸங்கதம்.) ககக.

(ஸ்-ஹா.) மேலும் அஜ்ஞானம் நசிக்கும் போது அது, ஒளியினால் இருள் போல், ஜ்ஞானத்தினால் நசிக்கிறதா, அல்லது தானே நசிக்கிறதா, ஜ்ஞானத்தினால் நசிக்குமாகில், காரண மின்றியே நசிக்கிறதென்று கீங்கொளப்புக்கொண்டது விரோதிக்கும். தானேநசிக்குமாகில், வழிதெரியாத குறுடனுக்கு வழியறியாமையாகிற அஜ்ஞானத்தைப் போக்குகைக்காக வழிகாட்டுகை வீணய்விடும். இப்படி இருவழியிலும் உங்கள் மதத்தில் தோஷமுண்டென்கிறார்கள். ககக.

(ஸ்-ஹா.) துச்சமென்பது - குதிரைக்கொம்புபோல் இல்லாதவஸ்துவை. ஜகத்து உனக்கும் காண்கையாலே அதைத் துச்சமென்னவொண்ணாது. துச்சத்தில் நின்றும் ஜகத்து உண்டாகிறதென்று நீ கீழ்ச்சொன்னபடி ஒப்புக்கொண்டால், ம்ருத்தில் நின்றும் ம்ருண்மயமான கடம், ஸுவர்ணத்தில் நின்றும் ஸுவர்ணமயமான மருடாதிகளே உண்டாகக்காண்கையாலே துச்சத்தில் நின்றும் முண்டான ஜகத்தும் துச்சமேயாம். அதினால் ஒருப்ரயோஜனமும் வித்தியாது. ககக.

ஸூ - ககௌ. சூகாபொவாவிஸெஷாச.

(ஸ்-ஸா.பு.) ஸவிஸெஷாச - மற்றபதார்த்த ஜ்ஞாநத்திற்காட்டில் ஆகாசஜ்ஞாநத்திற்கு விசேஷமில்லாமையாலே. சூகாபொவ - ஆகாசத்திலும், (துச்சஸ்வரூபத்வம் ஸம்பவியாது.) ககௌ.

(ஸ்-ஹா.) ஆகாசமும் மற்றவஸ்துக்களைப்போல் ஒருவஸ்துவாக் லோகத்தில் வ்யவஹாரம் காண்கையால் அம்மதத்தில் ஆகாசமில்லையென்பதும் சரியன்று. லோகவ்யவஹாரம் தப்பென்றாலும் காதினால்கேட்பது சப்தமென்றொரு குணமுண்டு, அதற்காதாரம் ப்ருதிவி முதலிய மற்றவஸ்துக்களாக மாட்டாவாக்கையால் அதற்காதாரமாகிய ஒருவஸ்து ஒப்புக்கொள்ள வேணும். அதேஆகாசமென்பப்டும்.

(ஸ்-ஹா.) ஆகாசம் இல்லையென்று நீ சொன்னது சரியன்று. ஏனென்றால், அங்கே உயரப்பருந்து பறக்கிறதென்றால் அங்கே என்கிறபதத்திற்கு அர்த்தம் இன்னதென்று சொல்லவேணும். அது ப்ருதிவீ ஜல தேஜோவாயுக்களாக மாட்டாது ஆகையால் அங்கே இங்கே என்று ப்ரத்யக்ஷமாகக் காண்கிற தேசவிசேஷமான ஆகாசமும், ப்ரத்யக்ஷமாய்க் காண்கிற ப்ருதிவ்யாதிகளைப்போல் ஒப்புக்கொள்ளவே வேண்டும். ககௌ.

ஸூ - ககஅ. சுநுஸ்யுதெஸு.

(ஸ்-ஸா.பு.) சுநுஸ்யுதெஸு - ப்ரத்யபிஜ்ஞையினாலும் (கடாதி களைக்ஷணிகமென்னவொண்ணாது. ககஅ.

(ஸ்-ஸா-ஹா.) காண்முன்னே பார்த்தவஸ்துவை இப்போதுபார்க்கிறேனென்று லோகத்திற் சொல்லுகிறார்கள். கடமும் பார்க்கிறவனும் க்ஷணிகமானால் முன்னே பார்த்த உடனே அந்த கடமும் பார்த்தவனும் நசித்துப்போனபடியால், அதையிப்போது பார்க்கிறேனென்று சொல்லக்கடாது. தீபம் ப்ரதிக்ஷணம்நசித்துப்போனதும் முன்பார்த்ததீபமே இதவென்று சொல்லுகிறார்கள் அதற்குக்காரணம் இத்தீபம் அத்தீபத்தோ டொத்திருக்கை. அதுபோலவே இங்கும் ஸாம்யத்தைக் கொ

ண்டு அதவே இதுவென்கிறார்கள் என்றால், ஆகிலும் அப்போது பார்த்தவன் இப் போதும் இருக்கவேண்டுகையாலே உன்மதத்தி லதில்லாமையாலே அஸங்கதமா கிறது. ககஅ.

ஸூ-ககக. நாலுதொடடிஷ்டகாச.

(ஸ-ஸா.வ்ய.) சுடிஷ்டகாச - (நசித்தவஸ்துவின் தர்மம் வேறொன் றில் ஸங்க்ரமிக்கக்) காணாமையாலே, 'சுஸுதஃ - இல்லாதபதார்த்தத்தினு டைய, (தர்மம்), ந - ஜ்ஞாநத்தில் ஸங்க்ரமியாது. ககக.

(ஸ-ஹ.) பீஜம் நசித்தபின் முளைஉண்டாவது போலவும், பாலின் ஸ்வபா வம் மாறினபின் தயிர் உண்டாவது போலவும், அபாவத்திலிருந்தே ஜகத்து உண் டாகிறது என்றார்கள். அதாவது இதுக்கிது காரணமென்கிற நியமமில்லை என்று சொல்லிற்றும். ஆகில், பாலிலின்றும் தயிரும் நூலிலின்றும் வஸ்தாரும், மண் ணிலின்றும் கலசமும் உண்டாவதுபோல் இக்கார்யங்களே மற்றேரிடத்தில் ின்றும் ஏனுண்டாகக்கூடாது. மேலும், மண்ணினு லுண்டானது மண்ணாயும், பொண்ணினு லுண்டானது பொன்னாயும் காண்பதுபோல், அபாவத்தினு லுண் டான ஜகத்தும் அபாவமேயாய், அதாவது ஒன்றும் இல்லாததாகவே யாகவே ணும், அப்படியான் ி வஸ்துவாக்காண்கையால் அந்தயுத்தி ஸாரமன்று. பாலினவ ஸ்த்தைமாரித் தயிராகிறதென்பதும் கிடையாது. பாலேதயிராகவும், வித்தேமுளை யாகவும் ஆகிறதாயால் உங்களது உதாஹரணமும் சரியன்று. ககக.

(ஸா-ஹ.) ஸௌத்ராந்திகள், கடாதிபதார்த்தங்கள் நசிக்கும்போது தன்னு டைய நீலம், பீதம், ப்ருதுபுத்தோதரம் முதலிய ஆகாரங்களை ஜ்ஞானத்திற் தொற்றி வைத்துப் போகிறதிகள். அதினால் ஜ்ஞானம் அவ்வாகாரங்களை யடைந்து ஒன்றுக் கொன்று விலக்ஷணமாயிருக்கிறது ஜ்ஞானம் விலக்ஷணமாயிருக்கைக் கடியாக விஷயங்கள் விலக்ஷணங்களாய் முன்புண்டாயிருக்கவேணும். என்று ஜகத்தை யுண் டென்று அறுமித்தான். அவனுக்கு ஜகத்த ப்ரத்யக்ஷ வித்தமன்று. அவன் மதத் தை நிரலிக்கிறார். — கடாதிகள் நசித்தால் அவற்றினுடைய ரூபாதிகள் மற்றொ ன்றில் ஸங்க்ரமிக்கக் காணாமையாலே கடம் நசிக்கும்போது அதினுடைய நீலாத் யாகாரம் ஜ்ஞானத்தில் ஸங்க்ரமிக்கிறதென்பது அஸங்கதம். ககக.

ஸூ - ௨௦0. உதாஹீ நானாவிபெவவஸிபிஃ.

(ஸ-ஸா.வ்ய.) வனவம் - இப்படியானால், உதாஹீ நானாவிபெ - ப்ரயத்தம் செய்யாதவர்களுக்கும், விரிபிஃ - பலம் வித்திக்கவேண்டியவரும்.

(ஸ-ஹ.) காரணமின்றியே கார்யமுண்டாகுமாயில் ஒருவனொரு பலத்தை க்ருறித்த முயற்செய்யவேண்டுவதேயில்லை. அவனுக்கும் தன்னடையே பலம்கை புருரக்காணலாம். அதாவது - ருயவன் மண்ணைப்பிசைவது, கைக்களையன் நூலை நெய்வது, தொழிலாளி ஏருழுவது முதலிய இவை வீண்முயற்சியாய்விடும் ஆகை யாலும் அம்மதம் சரியன்று. ௨00

(ஸா-ஹ.) இது வைபாஷிக ஸௌத்ராந்திகர்களிருவர்க்கும் துஷணம். — எல்லாம் கூணிகமாளால், ஒருப்ரயோஜகத்தைக் குறித்து ப்ரயத்தனம் செய்த வன் உடனே நசித்துப்போனால் அவன்யத்திரித்தப் பிரயோஜகத்தை இப்போது மற்றொருவன் ப்ரயத்த மில்லாமலே அடைகிறான் என்று ஒப்புக்கொள்ளவேணும். இப்படியானால், ஒருப்ரயோஜகத்தைக் குறித்து ப்ரயத்தம் செய்கையார்த்தமாய் ப்ரயத்த மில்லாமலே ஸர்வர்க்கும் ஸமஸ்தப்ரயோஜகங்களும் வித்திக்க வேண்டி யரும். ௨00.

உவது அத்தியாயம்-உவது பாதம்.

௧௩௩

அபி - சக. ஷு - ௨௦௧. நாவாவலவதுஸ்யி.

(ஸ்-ரா-வ்ய.) உவதுஸ்யி - (ஜ்ஞாநம் ஸகர்மகமாயும் ஸகர்த்ருகமாயும்) காண்கையாலே, அலாவீ - ஜ்ஞாநாதிரித்தமான வஸ்துக்களின் அபாவம், ௩ - அபித்தியாது.

௨௦௧.

(ஸ்-வா.) ஜ்ஞாநமாவது அறிவு. மரம் செடி முதலியவற்றைப்பார்த்து “இது மரம், இது செடி” என்றே உலகத்தார் அறிகிறார்கள்; அல்லது “இதுஅறிவு” என்று ஒருவரும் சொல்வதில்லை. கண்ணாடிகாண்கிற வஸ்துக்களை இல்லையென்பது ஒரு வன் பசிடணியபுறித்து, “நான் புறிக்கவுமில்லை, என்பசி தணியவுமில்லை” என்பது போல் இருக்கிறது.

௨௦௧.

(ஸ்-வா.) இதில் யோகா சாரண நிரவிக்ஷிதர். — அவன், ஜ்ஞாநம் மாத்ரமேயுள்ளது. அதைக்காட்டிலும் அதிரித்தமான பதார்த்தங்கள் கிடையாது, அந்த ஜ்ஞானமே நிலத்தினை ஸமஸ்தாகாரங்களையு முடையது. அந்த ஆகாரத்தை யுடைய ஹ்ருதயத்திலிருக்கிற ஜ்ஞானமே வெளியில் கடாதி பதார்த்தங்கள் போல் ப்ரமத்தினால் காண்கிறது. கடாதினை ஒப்புக்கொண்டவனும், ஜடங்களான அவை தானே ப்ரகாசித்த மாட்டா வாகையால் அவை ப்ரகாசிக்கக்கூடாது ஜ்ஞானம் அங்கே கிரிக்கவேண்டும். அப்போது, பதார்த்தம் ஜ்ஞானம் என்று இரண்டுஅங்கேரிப்பதைக் காட்டிலும் ஜ்ஞானமொன்றே அங்கேரிப்பது உசிதம். அதிலேயே ஸகலவ்யவஹாரங்களும் நடக்கிறது என்றான். — நான் இதை அறிகிறேன் என்னும்போது நான் என்று ஜ்ஞானத்துக் காஸ்ரயமாக கர்தாவும், இதை என்று அதற்கு விஷயமான கர்மமும் ஜ்ஞானத்தைக் காட்டிலும் வேறாகத் தோற்றி, அறிகிறேன் என்று ஜ்ஞானமும் வேறாகத்தோற்றிக் கொண்டிருக்க அம்மூன்றில் ஒன்றையங்கேரித்து, ப்ரத்யக்ஷமாகக் காண்கிறீமற்ற இரண்டையும் இல்லை யென்றது அதுகிதம். ஆகையால் இந்த மதம் ஸயுத்திகமன்று.

௨௦௧.

ஸு - ௨௦௨. வெவயி-புரா நவாபாபிவக்.

(ஸ்-ரா-வ்ய.) வெவயி-புராஸ்ய - ஸ்வப்நத்திற்காண்கிற பதார்த்தங்களைக்காட்டிலும் இப்பதார்த்தங்கள் விஜாதீயமாகையாலே, ஸ்வாபிவக்-ஸ்வப்நத்திற்காண்கிற பதார்த்தங்களைப்போல், ௩ - (இப்பதார்த்தங்கள்) ஆகமாட்டா.

௨௦௨.

(ஸ்-ரா-வ்ய.) இல்லாதபதார்த்தங்களே ஸ்வப்நத்தில் ப்ரமத்தினால் காண்கிறதுபோல், இல்லாதபதார்த்தங்களே நமக்கிப்போது ப்ரமத்தினால் காண்கின்றன, அவை வாஸ்தவமல்ல வென்னில், அதற்கு மிதற்கும் பேதமுண்டு. ஸ்வப்நத்திற்கண்ட பதார்த்தங்கள் விழித்தெழுந்தபின் காணாமையாலே, உறக்கத்திலுண்டான இந்தியதோஷத்தினால் அஸத்யமானவையே நம்மால் ஸத்யம்போல் காணப்பட்டனவென்று அங்கேரிக்கிறோம். இங்கு பார்த்தபதார்த்தங்கள் ஸத்திரமாகக் காண்கையாலும், அவ்விதமான தோஷங்களொன்று மில்லை யாகையாலும், அவற்றைப்போல் இப்பதார்த்தங்களை அஸத்யமாக ஸவீகரிக்கக்கூடாது.

௨௦௨.

ஸு - ௨௦௩. நவாவொநாவலிஸ்யி.

(ஸ்-ரா-வ்ய.) அநாவலிஸ்யி-ப்ரத்யக்ஷமில்லாமையாலே, நவாய - ஸ்வாபிவக், ௩ - உபபந்நமாகாது.

௨௦௩.

(௧௮-ஹா.) ஜ்ஞாநாதிரித்தவஸ்து வில்லையாகில் அநத் ஜ்ஞாநம் ஏகரூபமாயே யிருக்கவேணும், அப்படியன்றியே ஜ்ஞாநம் “இதிமண், இதிமரம்” என்று அனேகவிதமாகக் காண்கிறது. அதற்குக்காரணமாக மண் மரம் முதலியவஸ்துக்களையும் ஒப்புக்கொள்ளவேணும் என்ற கேள்விக்கு; ஜ்ஞாநத்தில் வாஸனையென்பதொன்றுண்டு; அதாவது - ஸம்ஸ்காரம். அந்த வாஸனை அனேகவிதமாயிருக்கும் ஆகையால் அந்த வாஸனைக்கு ஆதாரமாகிய ஜ்ஞாநமும் அனேகவிதமாகக் காண்கிறது, அவ்வளவேயன்றி, மற்ற மண் மரம் முதலிய வஸ்துக்களினாலன்று என்று உத்தரம் சொன்ன நாஸ்திகருக்கு உத்தரமாயிருக்கிறது இந்தஸூத்ரம்.—வாஸனையாவது - ஒன்றைக் கண்ணால் பார்த்தாவது காதினால் கேட்டாவது மற்றும் வேறு விதமாயாவது அறிந்தபின் அதினாலுண்டான ஸம்ஸ்காரம். வஸ்து அனேகவிதமாகையால் அதையறியும் ஜ்ஞாநமனேகவிதமாய் அதினாலுண்டான ஸம்ஸ்காரமும் அனேகவிதமாயிருக்கும். நாஸ்திகர் ஜ்ஞாநத்தைக்காட்டிலும் வேறான ஒரு வஸ்துவை ஒப்புக்கொள்ளவேயில்லை. இப்படியிருக்க, வாஸனை அனேகவிதமென்றும் அதினால் ஜ்ஞாநமும் அனேகவிதமாயிருக்கிறதென்றும் சொல்லி லோகவ்யவஹாரத்தை நிர்வஹிக்க முடியாது. ௨௦௩.

(௧௯-ஹா.) ப்ரத்யக்ஷவித்தமாய் அபாதிதமான விஷயங்களை ஒப்புக்கொள்ளாமல் அப்ரத்யக்ஷமான ஜ்ஞாநத்தை அங்கீகரித்தல் யுத்திமத்தன்று. ௨௦௩.

ஸூ. கூணிக்ஷாவது.

(௨௦ - ப்ர.) கூணிக்ஷாவது - (ஆலயளிஜ்ஞாநம்) கூணிகமாகையால், (ந - வாஸனைக்கு ஆதாரமாகமாட்டாது. இந்தபாஷ்யத்தில் இந்தஸூத்ரம் அதிகமாக இருக்கிறது.

(௨௦-ஹா.) நாஸ்திகமதத்தில் ஆலயவிஜ்ஞாந மென்றென்றுண்டு, அதே ஆத்மா என்பது; வாஸனையென்பது-அவ்வாலய விஜ்ஞாநத்திலிருந்து நானாவதிமான ஜ்ஞாநத்திற்குக் காரணமாகித் தென்றார்கள். அந்த ஆலயவிஜ்ஞாநமென்பது கூணந்தோறும் உண்டாய் நகிக்கிறதென்றும் சொன்னார்கள். அதற்கு னாஷணமாயிருக்கிறது இந்த ஸூத்ரம். ஆதாரமானது முன்னே உண்டாய் அதற்குப்பின் அதில் குணம் உண்டாகவேணும். அப்படிக்கன்றியே, வாஸனையும் அதற்கு ஆதாரமாகச்சொல்லுகிற ஆலயஜ்ஞாநமும் ஒரே கூணத்திலுண்டாகிறது. மறுகூணத்தில் கூடவே நகிக்கிறது என்று சொல்லுகிற அம்மதத்தில் ஆலயவிஜ்ஞாநம் வாஸனைக்கு ஆதாரமாக மாட்டாது. ஒருபசுவின் தலையில் இரண்டுக்கொம்புகள் ஒரே காலத்தில் முளைக்கும் போது அதில் ஒன்று ஆதாரமாயும் மற்றொன்று அதில் முளைத்ததாயுமாகமாட்டாது. அதுபோலவே இங்கும் கண்டுகொள்வது.

ஸயி - ௫௦. ஸூ. - ௨௦௪. ஸவப்யாநுவவதேஹு.

(௨௦-௧௪-ப்ர.) ஸவப்யாநுவ-ஸ்வப்ரகாரத்தாலும், ஸநுவ்வதேஹு - உபபத்தியில்லாமையாலே, (மாத்யமிகமத மஸங்கதம்.) ௨௦௪.

(௨௦-ஹா.) நாஸ்திகர்கள் எவ்விதமான யுத்திகளைச்சொன்னபோதிலும் அந்த யுத்திகளெல்லாம் ஒன்றோடொன்று பொருத்தமற்றதாகையால், மணலினால் கட்டி னிறைபோர் சிதிர்த்தேபோயல்லது அம்மதத்தை நினைநிறுத்த உபயோகிக்க மாட்டாது. ௨௦௪.

(௨௦-ஹா.) இதில் மாத்யமிகனை நிரூபிக்கிறார்.—அவன், ஜ்ஞாநம், ஜ்ஞேயம், ஜ்ஞாதாவென்ற பதார்த்தங்களோன்றமேகிடையாது. ஸம்ஸ்காரம் ப்ரஹ்மத்திலும்

தோற்றுகிறது. பதார்த்தங்களை ஒப்புக்கொண்டால் அவற்றுக்கு உத்பத்தி சொல்ல வேணும். அந்த உத்பத்திக்குக் காரணம் பாவமென்றும் அபாவமென்றும் சொல்ல முடியாது. பாவத்தினாலுண்டாகிறதென்றால், ம்ருத்து பிண்டமாயிருக்கும்போது கடமாகமாட்டாது. அதைத்துகைத்தபின்பே கடமாகிறது. அப்போது ம்ருத்பிண்டம் எகித்ததாய்கையால் பாவத்திலிருந்து கடோத்பத்தியில்லை; அபாவத்திலிருந்து உத்பந்நமாகிறதென்றால், அபாவத்திலிருந்து உத்பந்நமானது அபாவமாயே யாய் விடும். கார்யம் அபாவமானால் அது ஒருப்யோஜனத்துக்குப்பயோகிக்காது. இப்படி பதார்த்தோத்பத்தி நிரூபிக்கமுடியாமையாலே ஸர்வம் ரூந்யமென்றே வித்தித்ததென்றான்.—பாவமென்றும் அபாவமென்றும் பதார்த்தத்தினுடைய அவஸ்த்தா விசேஷங்கள். பாவமென்று அப்போதிருக்கிற அவஸ்த்தையைச் சொல்லுகிறது. அபாவமென்று காலாந்தரத்திலிருக்கிற அவஸ்த்தையைச் சொல்லுகிறது. நீ பாவமென்றாலும் அபாவமென்றாலும் அந்தந்த அவஸ்த்தைகளையுடைய ஒரு தர்மியரூபபதார்த்தம் வித்திக்கும் அல்லது நீ சொல்லுகிற ஸர்வருண்யம் வித்தியாது. ஆகையால் உண்மையில் அங்கத மென்கிறார்.

உ0௪.

ஸபி - ரூக. ஸுஉ - ௨0௫. வெநகஸிநுஸஹவாச.

(ஸ.நா.பு.) வஸகஸிநு - ஒருவஸ்துவில், ஸஹவாச - விருத்த தர்மங்கள் ஸம்பவியாமையால், ந - (ஜெநமதம்) ஸம்சேகமன்று. உ0௫.

(ஸ-நா-ஹ.) இதில் ஜெநமதத்தை நிரலிக்கிறார்.—அவர்கள், கார்யகாரண ரூபமான இந்த ஜகத்து ஏகமாயு மனேகமாயும் நித்யமாயு மநித்யமாயும், பிந்நமாயு மபிந்நமாயு மிருக்கிறது. காரணரூபமாவது-ம்ருத்து. அது கார்யாவஸ்த்தையிலும் காரணாவஸ்த்தையிலும் காண்கையாலே, நித்யமாய், ஏகரூபமாய் அபிந்நமாயிருக்கும். கார்யரூபமாவது - கடாவஸ்த்தை அது. சிலபோது கண்டும் சிலபோது காணாமையாலே அநித்யமாய், கடம், சராவம் என்று வெவ்வேறுகக் காண்கையாலே அநேகமாய் பிந்நமாயிருக்கும். இப்படியே ஸகலவஸ்துக்களும் பரஸ்பரவிருத்த தர்மயுக்தங்களாயிருக்குமென்றார்கள். காரணரூபேண, அதாவது-தர்வ்யரூபேண நித்யம் ஏகம் அபிந்நமென்றும், கார்யரூபேண, அதாவது-அவஸ்த்தாரூபேண அநித்யம் அநேகம் அபிந்நம் என்றும் சொன்னது கூடாது. அநித்யமாவது உத்பத்தி விநாசங்களையுடையது. நித்யமாவது உத்பத்தி விநாசங்களில்லாதது. பிந்நமாவது. விருத்த தர்மத்தையுடையது. அபிந்நமாவது விருத்ததர்மமில்லாதது. பரஸ்பரவிருத்தங்களான இவை இருளுமொளியும்போ லோரிடத்தில் சேராது. தர்மியான தர்வ்யம் நித்யமேகமபிந்நமென்றும், அதில் விசேஷணமான அவஸ்த்தை அநித்ய மனேகமபிந்நமென்றும் சொன்னால் ஓரிடத்தில் விருத்ததர்மங்கள் எப்படி சேர்ந்தது? இப்படி அர்த்த பர்யாலோசனை யில்லாமற் சொல்லுகிற இம்மதம் ஸயுத்திகமன்று.

ஸுஉ - ௨0௬. வஸவஹாசகாதுஷ்டு.

(ஸ.நா.பு.) வஸவஸு - இப்படியே, ஸுதூகாதுஷ்டு - ஆத்மாவுக்கு அபூர்த்தியும் (அம்மதத்தில் வருகிறது.) உ0௬.

(ஸ-நா-ஹ.) ஆத்மா சரீரமனவாக இருக்கிறதென்றார்கள்—ஆனால், ஆனியின் சரீரத்திலிருந்தபோது அவ்வளவு பெரிதாயிருந்த ஆத்மா அதைவிட்டு ஏறும்பின் சரீரத்தில் ப்ரவேசிக்கதால் அவ்வளவு பெரிய ஆத்மா ஏறும்பின் சரீரத்திலடங்கித் தானையால் ஏறும்பின் சரீரத்தில் ஆத்மா பூர்ணமாக இல்லையென்று அங்கே க்க வேண்டியாகும்.

(ஸ்.ரா.பு.) வாராயாச்சுவி - ஆத்மா அல்பபரிமாணத்தை
நீதாலும், விகாராஜிதும் - விகாரம்முதலியவை ஸம்பவிக்ஞையாலே,
வாராய - விரோதமில்லையென்கிறது, ௩ - இல்லை.

உ.௦௭.

உ0அ.

204.

உரு.

உலகம்

உ'க.

(மு-ஹா.) இந்த அதிகாரணத்தில், கடகத்துக்கு ஸுவர்ணம்போல், சூர்வரன் ஜகத்துக்கு உபாதாக காரணமன்று, கடகத்துக்குத் தட்டான்போல் நிமித்தகாரணமாக மாத்திரமாக இருள். என்றமதம் தாஷிக்கப்படுகிறது. ஸாங்க்யர்களும்பாசபதர்களும்தார்க்கிகர்களும் ஈசுவரன் ஜிததைஸ்ருட்டிக்கும்போது ஜகத்துக்கு உபாதா

காரணமாகிய மூலப் ப்ருதிக்கும் பரமானுக்களுக்கும் அதிஷ்டாதாவா யிருந்து, ஸ்ருஷ்டிக்கிருனென்றார்கள். அப்படி சொல்லும் படித்தில், ஐஸ்வர்யத்தினாலும் புத்தியினாலும் வித்யையினாலும் பலத்தினாலும் மற்றுமுள்ள ஆயுஸ்ஸு முதலானவைகளினாலும் ஒரு ஜீவனை யுயர்த்தவனாகவும் மற்றொருவனைத் தாழ்த்தவனாகவும் ஸ்ருஷ்டிக்கக்கூடாது. உயர்த்தவனாக ஸ்ருஷ்டிக்கைக்குப் பரீதியும் தாழ்த்தவனாக ஸ்ருஷ்டிக்கைக்கு அவனிடத்தில் த்வேஷமும் காரணமாகையால். இம்மாதிரி இன்னுமனேக தோஷங்கள் ஈஸ்வரனிடத்தில் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியவரும். உயர்வு தசம்வகளுக்கு அவரவர்களுடைய புண்ய பாபங்கள் காரணமென்றால், அவற்றைச் செய்விக்கிறவனு மீஸ்வரனாகையால் அந்த தோஷம் தவறாது. ஆகையால் அம்மதம் சரியன்று.

உ௦௧.

(ரா - ஹா.) இதில் பாசபதனை நிரலிக்கிறார். பசுபதியான ருத்ரன் ஸர்வ ஜ்ஞனையாலும், அவன், மோக்ஷஸ்வரூபத்தையும் தத்ஸாதஸ்வரூபத்தையும் அறிவிக்கைக்காகவே இந்த ஆகமத்தை யுபதேசிச்செய்யவல்லும். இம்மதம் எல்லாருக்கும் மாத்ரணியமாயிருக்குமென்று பூர்வபக்ஷம்—அபௌருஷேயமாய் நித்ய நிர்தோஷமாய் ஸ்வதஃபரமானமான வேதத்திற் சொன்ன வர்த்தங்களைக் காட்டிலும் இந்த ஆகமத்தில் விருத்தமான அர்த்தங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. அவையாவன—ஈஸ்வரன் ஜகத்துக்கு நிமித்த காரணம், ப்ருதி உபாதாநகாரணம், ஸதாசிவன் பரதத்வம், ஸ்ராரூப ஸ்தாபநம், அதில் பரதேவதார்ச்சநம் முதலியவை மோக்ஷஸாதாம், இத்தியாதிகள். ஆகையால் இம்மதத்தை சிஷ்டர்கள் அங்கீகரிக்கக்கூடாது என்று வித்தார்தம்.

உ௦௨.

ஸூ. - ஸ்ரீஸ்வரூப நுபவவதேஸு.

(ஸ - ஹ.) ஸ்ரீஸ்வரூப நுபவவதேஸு - ஸம்பந்தம் சரிப்படாதாகையாலும், (ஈஸ்வரன் நிமித்தகாரணமன்று) இந்தபாஷ்யத்தில் இந்தஸூத்ரம் அதிகமாகக் காண்கிறது.

(ஸ-ஹா.) மேலும், ஈஸ்வரன் ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கும்போது, குயவன் மண்ணைத் தொட்டுப் பாணையைச் செய்வதுபோல் மூலப் ப்ருதியையும் ஜீவர்களையும் தொட்டுச்செய்யவேண்டும். மூலப் ப்ருதிக்கும் ஜீவனுக்கும் ஈஸ்வரனுக்கும் மண்ணையும் குயவனையும்போல் ஒருருவில்லையாகையால் அப்படி தொட்டுச் செய்ய முடியாது.

ஸூ. உ௧௦. ஐயிஷாநா நுபவவதேஸு.

(ஸ-ரா-ஹ.) ஐயிஷாநா நுபவவதேஸு - (ஈஸ்வரன் ப்ரதாநத்திற்கு) அதிஷ்டாநம் என்பது அநுபந்நமாகையாலேயும், (இம்மதம் ஸமீசீரமன்று.)

உ௧௦.

(ஸ-ஹா.) மேலும் கண்ணல் காணத்தகுந்த ஸுவர்ணம் முதலானவற்றைக் கொண்டு தட்டான் முதலிய வேலைக்காரர்கள் கடகம் முதலியவஸ்துக்களைச் செய்கிறார்கள். ரூபமில்லாத மூலப் ப்ருதியும் ஜீவனும் கண்ணுக்குக் காணமாட்டா வாகையால் அவற்றைக்கொண்டு ஈஸ்வரன் ஜகத்தைச் செய்யமுடியாது.

உ௧௦.

(ரா-ஹா.) ஜகத்காரணமான ப்ரதேசம் அசேதநமாகையால் தானே ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்க ஸாமர்த்த்யமுடையதன்று. ஒரு புருஷனே அதைக்கொண்டு ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்க வேண்டும் என்ற அநுமானத்தினால் ஈஸ்வரனை ஒப்புக்கொண்டு அவன் ஜகத்ஸ்ருஷ்டிக்காக ப்ரதேசத்தை அதிஷ்டிக்கிரு நென்றார்கள். லோகத்

ப்ரதம வசுஞ்ச பாவ்யம்

இக் கடாதிசுக்குக் கர்த்தாக்களான குலாலாதிகள் சரீரமுடையவர்களாய் கொண்டு ம்ருத்பிண்டாதிகாரணங்களை யதிஷ்டித்து ஸ்ருஷ்டிக்கிறார்கள். அதுபோலவே ப்ரதாசத்தை யதிஷ்டிக்கிற ஈஸ்வரனுக்கும் சரீரம் ஸித்திக்கும். அவனுக்கு சரீரம் ஒப்புக்கொண்டால் அது நித்யமென்றும் அநித்யமென்றும் சொல்லக்கூடாது. என்று கீழே துஷணம் சொல்லியிருக்கிறது. சரீரம் ஒப்புக்கொள்ளாமற்போனால் ப்ரதாசத்திற்கு அதிஷ்டாசமாகமாட்டான் ஆகையால் அம்மதம் யக்கி யக்தமன்று.

ஸூ. ௨௧௧. கௌவஸுயெஹ்வொமாவஹிஃ

(ஸ-ஸா-பு-வா) கௌவஸுயெஹ்-இந்த்ரியத்துக்கும் சரீரத்திற்கும் அசரீரியான ஜீவன் அதிஷ்டாசமாகிருப்போலே அசரீரியான ஈஸ்வரன் ப்ரதாசத்திற்கு அதிஷ்டாசமாகலாம் என்றால், லொமாவஹிஃ - புண்யபாபாநுபவம் முதலானவை ப்ரஸங்கிக்கையாலே, ௩ - அப்படி ஈஸ்வரனுக்கு ஸம்பவியாது. (அதாவது - ஜீவனுக்குக் கர்மாநுபவத்துக்காக இந்த்ரியாத் யதிஷ்டாசமுண்டு. ஈஸ்வரனுக்குக்கர்மாநுபவமில்லாமையால் அது கூடாது. ஒப்புக்கொண்டால் ஜீவனைப்போலவே கர்மாநுபவம்முதலானவையு மொத்துக்கொள்ளவேண்டியவரும்.)

௨௧௧.

ஸூ. ௨௧௨. ஸஹஸுயெஹ்வொமாவஹிஃ

(ஸ-ஸா-பு.) ஸஹஸுயெஹ் - விநாசத்தை யுடைத்தாகையும், ஸவஸுயெஹ் - ஸர்வவிஷயஜ்ஞாந மில்லாமற்போகையும், (ப்ரஸங்கிக்கும்.) ௨௧௨.

(ஸ-ஹா.) மேலும், தார்க்கிகர் ஜீவர்களையும் ஈஸ்வரனையும் எங்கும் நிறைந்தவர்களாகச் சொல்லுகிறார்கள். ஈஸ்வரன், அவர்களை அளவற்றவர்களாக அறிகிறானால், அவை அளவுபட்டிருக்கவேணும். அளவுடைய கடாதி வஸ்துக்கள் உத்பத்தி விநாசவத்துக்களாகக் காண்கையாலே, ஜீவஈஸ்வரர்களும் அப்படியே உத்பத்தி விநாசமுடையவர்களாவார்கள். இது இவ்வளவென்று அவற்றினளவை ஈஸ்வரனறியானால், அவனை நீங்கள் ஸர்வஜ்ஞன்-அதாவது - எல்லாமறிந்தவன் என்று சொல்வது பொய்யாம் ஆகையாலும் அம்மதங்கள் சரியன்று.

௨௧௩.

(ஸா-ஹா.) ஈஸ்வரனுக்கு ப்ரதாசாதிஷ்டாசம் ஸித்திக்கைக்காக சரீரமும், அந்த சரீரம் ஸித்திக்கைக்காக புண்யபாபங்களும் ஒப்புக்கொண்டால், ஜீவனைப்போலே ஈஸ்வரனும் ஜ்ஞம்மரணங்களை யுடையவனாவன். இப்படி கர்மபாவசூன பின் அவனுக்கு ஸர்வஜ்ஞன்வமும் ஸித்தியாது. இத்தயாதி தோஷங்களுண்டாகையாலே இம்மதம் ஸமீகீரமன்று.

௨௧௪.

ஸூ. ௨௧௫. ஸூ. ௨௧௬. உத்பத்திஸம்பவாஸி.

(ஸ-ஸா-பு.) உத்பத்திஸம்பவாஸி-(ஜீவனுக்கு) உத்பத்திஸம்பவியாமையாலே, (ஜீவோத்பத்தி சொல்லுகிற பாஞ்சராத்திரம் ப்ரமாணமாக மாட்டாது.)

௨௧௫.

(ஸ-ஹா.) கீழ் ப்ரஸுபத மதத்தை நிரஸித்து இவ்வதிகாரத்தில் பாஞ்சராத்திரமத்தைத் துஷிக்கிறார். பாஞ்சராத்திரத்தில் வாஸுதேவன், ஸங்கர்ஷணன், ப்ரத்யும்னன், அநிருத்தன் என்று நான்கு பூதங்கள் சொல்லப்பட்டது. அதில், வாஸுதேவன் ஷாட்ருஷ்ய யதிரூபமானவன். ஸங்கர்ஷணன் - தீரன், ப்ரத்யும்னன் - மரணன், அநிருத்தன் - அநந்தரீகம். வாஸுதேவனிடத்திலிருந்து ஸங்கர்

ஷண்மென்கிற ஜீவனுண்டாகிறது, ஸங்கர்ஷணனிடத்திலிருந்து ப்ரத்யுத்நன், ப்ரத்யுத்நனிடத்திலிருந்து அநிருத்தன் என்று இப்படி உத்பத்தி சொல்லி யிருக்கிறது. ஜீவனுக்கு உத்பத்தி இடையாது. அவன் நியன் என்று வேதத்தில் சொல்லியிருக்க அதற்கு விருத்தமான ஜீவோத்பத்தியை ப்ரதிபாதிக்கையாலும், ஜீவனுக்கு உத்பத்தி ஒத்துக்கொள்ளில் விநாசமும் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டுகையாலே மோக்ஷமில்லா தொழிகை முதலான தோஷங்கள் வருகையாலும், ஸூத்ரவிரோத முண்டாகையாலும் அம்மதம் சரியன்று. உக௭.

(௩௩-ஹ.) இவ்வதிகரணத்தில் பகவத்ப்ரோக்தமான பாஞ்சராத்ரம் வேதம் போலே ப்ரமாணதமமென்று ஸ்தாபிக்கிறார்.—அதற்காக முதலில் பூர்வபக்ஷத்தைக்காண்பிக்கிறார்.—ஸாங்க்யஸம்ருதிபோலவும் சைவாகமம்போலவும், பாஞ்சராத்திரத்திலும்சிலவேதவிருத்தார்த்தங்கள்ப்ரதிபாதிக்கப்படுகின்றன. அவையாவன—“வாஸு-தேவா-தஜ்ஷ-புணா நாஜீ-வொஜாபக” என்று ஸங்கர்ஷணென்கிற ஜீவன் உண்டாகிறுனென்று சொல்லிற்று. இது, “நஜாயதேஜீயதே” என்று ஜீவனுக்கு உத்பத்திவிநாசங்க ளில்லையென்று சொல்லுகிற வேதத்தோடு விரோதிக்கிறது. மேலும், நாலுவேதங்களிலும் பரமபுருஷார்த்த மின்னதென்ற கப்படாமல் பின்பு இப்பாஞ்சராத்ரத்தைக் கற்றுனென்று வேதத்தையநாதரித்துச் சொல்லிற்று; ஆகையால் இவ்வாகமமும் அப்ரமாணமென்று பூர்வபக்ஷம். உக௭.

ஸூ. உக௭. நவகத-பு-ஃ கரணபு.

(௩௩-௩௩-பு.) கூத-பு-ஃ - கர்த்தாவான ஜீவனிடத்திலின்றும், கரணபு - இத்திரியமானமனஸ்ஸு (உண்டாயிற்றென்பது வேதவிருத்தமாகையால்), ந - ஸம்பவியாது. உக௭.

(௩௩-ஹ.) மேலும்; ஒரு மரத்தை வெட்டுகைக்குக் கர்த்தா-தச்சன், அதுக்குக் கரணம் - கோடாலி, இந்த கரணம் அந்த கர்த்தாவனிடத்திலிருந்து உண்டாகிற தில்லை. இங்கு, கர்த்தாவாகிய ஜீவனிடத்திலிருந்து கரணமாகிய மனஸ்ஸுக்கு உத்பத்தி சொல்லியிருக்கிறது. அதுவும் அறுபவவிருத்தமாகையால் அம்மதம் சரியன்று.

(௩௩-ஹ.)மேலும், “ஸஜ்ஷ-புணா-தஜ்ஷ-பு-ஃ ஸங்கர்ஷணனிடத்திலிருந்து ப்ரத்யுத்நனென்கிற மனசுஉண்டாகிறதென்றுசொல்லிற்று. வேதத்தில் “வன-தஜ்ஷ-புணா-தஜ்ஷ-பு-ஃ” என்று இந்த பரமாத்மாவனிடத்திலிருந்து மனஸ்ஸு உண்டாகிறதென்று சொல்லுகையாலே இதுவும் வேதவிருத்தம்ஆகையால் இவ்வாகமமும் ப்ரமாண மாகமாட்டாதென்று பூர்வபக்ஷம்.

ஸூ. உக௭. விஜாநாபிவாவெவாததபு-திஷெபு.

(௩௩-௩௩-பு.) விஜாநாபிவாவெவா- (ஸங்கர்ஷணதிகளுக்கு) ஜ்ஞாநஸ்வரூபமாய் ஜகத்காரணனை பரமாத்மஸ்வரூபத்வம் வித்தித்தவளளில், ததபு-திஷெபு - (பாஞ்சராத்ரத்துக்கு) ப்ராமான்யப்திஷேதம் கிடையாது. உக௭.

(௩௩-ஹ.) சீழ்ச்சொன்ன நாலு வ்யூஹங்களும் ஜ்ஞாநஸ்வரூபமான ப்ரமாத்மாவாகையால் ஜீவோத்பத்தி அங்கு சொல்லவில்லையென்னில், ஆகிலும் ப்ரமாத்மவனிடத்திலிருந்து மற்ற மூவர்க்கும் உத்பத்தி சொல்லுவதும் அனங்கதம்.

• தான்.ஸுவர்ணத்திலிருந்து உண்டான கடகம் அதைக்காட்டிலும் ஹஸ்யமான அவஸ்த்தையை யடைந்திருக்கிறது. இங்கு அதுபோல் கால்வர்க்கும் கொஞ்சமும் பேதம் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. ஏக ரூபமானவர்களென்கிறார்கள். மேலும், ஒரு ஈஸ்வரனே ஜகத்தினுடைய ஸ்ருஷ்டிஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களுக்குப் போருமாயிருக்க நாலுஈஸ்வர்களுையொப்புக்கொள்வதும் சரியன்று. உகடு.

(நா-ஹா.) இந்த பூர்வபகுத்தை நிரவிக் கிறார்.—ஸங்கர்ஷண நிருத்தாதிகள் பரப்ரஹ்மமான வாஸுதேவஸ்வரூபர்கள். ஆகையால் ஸங்கர்ஷணதிகளுக்குச் சொன்ன உத்பத்தி “ஐஜாபரோநொவஹுபாவிஜாயதே” என்று கர்மாதிசமான உத்பத்தியன்றிற்கே ஸ்வேச்சையினால் ஜகத்ரக்ஷணத்துக்காகப்பண்ணின அவதாரமாகையால் நீங்கள் சொன்ன தோஷம் வாராது. ஸங்கர்ஷண னென்றொரு ஜீவனுக்குப் பேர் கிடையாது. ப்ரத்யும்னென்றும் ஒரு மகஸ்ஸுகிடையாது. அவ்வாக்யங்களுக்கீர்த்தம் - ஜீவனுக்கு அதிஷ்ட்டாதாவான ஸங்கர்ஷணனும், மகஸ்ஸுக்கு அதிஷ்ட்டாதாவான ப்ரத்யும்னும் அவதரித்தார்கள் என்றார்த்தம். கீழ் வேதத்தை யகாதரித்துச் சொன்னது, அதுதிதஹோமத்தை ஸ்த்ரோத்ரம் செய்யும்போது உதிதஹோமத்தை நிந்தித்தாற்போல் வேதத்தை நிந்திப்பதில் தாத்பர்யமில்லை. இவ்வாகமத்தில் ப்ரமான்யஜ்ஞாந முண்டாகைக்காக அப்படிசொல்லிற்று. ஆகையால் வேதத்துக்கு விருத்தமான அம்சங்களென்றும் இதில் சொல்லாமையாலும் வேதத்திற்சொன்னபடி ஜகத்துக்கு உபாதாகநிமித்தகாரணங்களும் ப்ராப்யனும், பரதத்வமும் பரமபுருஷனுள் ஸ்ரீமந்நாராயணனென்றும், அவன்விஷயமாக கர்ம ஜ்ஞாநபக்தியுணைகள் செய்யவேண்டியதென்றும் சொல்லுகையாலும் பாஞ்சராத்ரம் முத்யப்ரமாணமாகக்கூடும் என்று லித்தார்த்தம். உகடு.

ஸூ. ௨.௧௬, விபு, திஷெயாஸு.

(ஸ - ப்ர.) விபு, திஷெயாஸு - (வேதத்தை) நிந்திக்கையாலும், (இம்மதம் சரியன்று).

(நா - ப்ர.) விபு, திஷெயாஸு - (பாஞ்சராத்ரத்தில்) ஜீவோத் பத்தியை நிஷேதிக்கையாலும், (இது ப்ரமாணதமம்.) உகசு.

(ஸ-ஹா.) சாண்டில்யமுனி, நாலுவேதங்களிலும் கேமகரமாகச் சொல்லப்பட்ட தொன்றைக் காணாமல் இந்த பாஞ்சராத்ரத்தை அத்யயகம் செய்தாரென்று வேதத்தை நிந்தித்திருக்கையாலும் அந்த ஆகமம் சரியன்று. உகசு.

(நா-ஹா) இவ்வாகமத்தில் “ஸஹுநாடிந நஹு” என்று ஜீவனுக்கு உத்பத்தி விசாகங்களில்லையென்று சொல்லுகையாலே ஸங்கர்ஷணனுண்டாகிற னென்றுசொன்னது ஜீவோத் பத்தியைச் சொன்னதன்று. பரமபுருஷனுடைய அவதாரவிசேஷத்தைச் சொன்னது ஆகையால் இதில் வேதவிருத்தார்த்தமொன்றும் கிடையாது, இதுவேதம்போல் ப்ரமாணதமமென்று லித்தார்த்தம். உகசு.

இரண்டாம் அத்தியாயத்தில் இரண்டாம்பாதம்

ஸம்ப்ரீர்ணம்.

உ-வது அத்தியாயம் ஈ-வது பாதம்.

ஸபி-இச. ஸு - உகௌ. நவியடிஸு-தெஃ.

(ஸ-நா-வ்.) வியச - ஆகாசம், .க - உண்டாகிறதில்லை. (நித்யம்) சுஸு-தெஃ. (அஸம்பாஸிதமான அர்த்தத்துக்கு) ஸ்ரவணம் கூடாதாகையாலே, (ஸ்ருதியிற்சொன்ன ஆகாசோத்பத்தி கௌணம்.) உகௌ.

(ஸ-ஹா.) பரமதங்களில் பூர்வாபர விரோத முண்டாகையால் அம்மதங்கள் சரியன்றென்று சொல்லப்பட்டது. இனி; உபநிஷத்தங்களிலும் பூர்வோத்தர விரோத முண்டாகையால் அம்மதமும் சரியன்று என்று சங்கித்துப் பரிஹாரம் செய்கிறார்.

சாந்தோக்யத்தில் ஸ்ருஷ்டிக்ரமம் சொல்லும்போது முதல் தேஜஸ்ஸு உண்டாயிற்று, பிறகு ஜலம்; பின்பு ப்ருதிவி உண்டாயிற்றென்று சொல்லியிருக்கிறது. ஆகாசமுண்டானதாகச் சொல்லவில்லை. ஆகையால் ஆகாசமும் ப்ரஹ்மத்தைப் போல் நித்யமாயிருக்கிறதென்று ஒப்புக்கொள்ளவேணும். இப்படியாகில் ப்ரஹ்மத்தைக்காட்டிலும் வேறாகிய ஆகாசமொன்றுண்டாகையால், ப்ரஹ்மமொன்றே, மற்றொருவஸ்து வில்லையென்கிற அத்வைதமதம் சரியன்று என்று பூர்வபகம். உகௌ.

(நா-ஹா.) இந்தபாதத்திலும் மேல்பாதத்திலும் வேதாந்த வாக்கியங்களுக்குப் பரஸ்பரம் விரோதமில்லை யென்று ஸமர்த்திக்கிறார் - கீழ்ஜீவனுக்கு உத்பத்தியில்லை யென்று சொல்லிற்று; ஜீவனைப்போலவே ஆகாசமும் நிரவயவமாகையாலும், வேகத்தில் ஸாவயவமான பதார்த்தங்களுக்கே உத்பதிகாண்டிதே மாகையாலும் ஆகாசத்திற்கும் உத்பத்தி கூடாது ('ஸூகாஸஸூஹதஃ') என்கிற வேதவாக்யம், ஆகாசத்திற்கு இல்லாத உத்பத்தியைச் சொல்லமாட்டாதாகையால், ஜீவனுண்டாகிறெனென்று சொல்வதுபோல் ஆகாசமுண்டாகிற தென்பதம் கௌணமாகவே அங்கீகரிக்கப்படும். அதாவது—ஸூக்ஷ்மமாயிருந்த ஆகாசம் ஸ்த்தூலாவஸ்த்தையை யடைந்த தென்றதற் கர்த்தம் என்று பூர்வபகம். உகௌ.

ஸு - உகஅ. சுஸி-த.

(ஸ-நா-வ்.) சுஸி-த - (ஆகாசத்திற்கும் உத்பத்தி) உண்டி. உகஅ.

(ஸ-ஹா.) சாந்தோக்யத்தில் சொல்லாவிடினும் 'ஸூகூதநஸூகாஸஸூஹதஃ' என்று தைத்திரீயத்தில் ஆகாசோத்பத்தி சொல்லியிருக்கையால் அத்வைதமதம் சரியென்று ஸமாதாகம். உகஅ.

(நா-ஹா.) அதீந்திரியமான அர்த்தங்களைப்ப்ரதிபாதிக்கிற வேதத்தில் ஆகாசோத்பத்தி சொல்லியிருக்கையாலே ஆகாசமுண்டாகிறதென்றங்கீரிக்கவேணும். ப்ரபலப்ரமாணமான வேதத்திற்சொல்லிய அர்த்தத்திற்கு விருத்தமாக, நிரவயவமாகையால் ஆகாசத்திற்குத்பத்தி கூடாதென்றையுத்திப்பாவர்த்தியாது. ஆத்மாவுக்கும் உத்பத்தி யில்லையென்றங்கீரிப்பது வேதத்திற் சொல்லுகையாலே. புத்தியினுலன்று என்று வித்தார்த்தம். உகஅ.

ஸு-உகௌ. மனஸுஸூஹவாஸஸூஹ.

(ஸ-நா-வ்.) ஸஸூஹவாஸ - (தேஜஸ்ஸு உண்டானதின் பிறகு ஆகாசோத்பத்தி) கூடாமையாலேயும், ஸூஹவாஸ - (ஆகாசத்துக்கு காச

உதகம்.

உதக.

உதக.

220.

(ஸ்ரீ-ரா-ஸா.) ஆனால் “சூத்ரமசூகாஸஸ்யஸி” என்ற வாய்யத்திலிருக்
கிற ஸம்ஸ்கிருதசப்தத்தையே “வாபெராயி” இய்யாதி மேல்வாய்யங்களில் வைத்
துக்கொள்ள வேண்டுகையாலே, அந்த ஒருஸம்ஸ்கிருதபதத்திற்கே ஒரீடத்தில் கௌ
ணேப்பத்தியும், “வாபெராயி” இய்யாதி மற்ற இடங்களில் முக்யேப்பத்தி
யும் அர்த்தமாகக்கூடாதேயென்னில், “தஸ்யாபெதஹ்நாஸரஸபிஹ்நு
ஜாயபத” என்றெவ்விடத்தில் ப்ரஹ்மசப்தத்திற்கு மூலப்ரஹ்மியர்த்தமும், அதே

ப்ரகாணத்திலுள்ள ‘தவஸாலீயபத்ஸுஹ’ என்கிற வாக்கியத்திலுள்ள ப்ரஹ்ம சபத்தத்திற்குப் பரமாத்மா அர்த்தமுமாய், இப்படி ஒருப்ரகாணத்திலுள்ள ஒருசபத்தத்திற்கு இரண்டர்த்தமானாற்போலே இங்கும் ஒருஸம்பூத சபத்தத்திற்கு இரண்டு விதமான உத்பத்தியு மர்த்தமாகலாமென்று பூர்வபக்ஷம். ௨௨௦.

ஸூ-௨௨௧, பூ-திஜர்-உஹாநிரவபூகிரொகாஸ.

(ஸ-ஸா-பூ.) சுயபூகிரொகாஸ - (ஆகாசம் ப்ரஹ்மத்தினால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட பதார்த்தங்களைக் காட்டிலும்) அதிரித்த மாகாமையினாலே, பூ-திஜாஹாமி - (ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தை யறிந்தால் ஸர்வமும் அறிந்ததாகுமென்கிற) ப்ரதிஜ்ஞைக்கு ஹாநிவராது. ௨௨௧.

(ஸா-ஹா.) அந்த பூர்வபக்ஷத்தை நிரவிக் கிருர். ‘யெநாஸூ-தபூ’ என்று தொடங்கி ப்ரஹ்மத்தை யறிந்தால் மற்ற ஸகலபதார்த்தங்களும் அறியப்பட்டதாம் என்று முதலில் சொல்லிற்று. அதெப்படியென்றால் காரணமான ம்ருத்பிண்டத்தை யறிந்தால் அதின் கார்யமாகிய கடஸ்வரூபமும் அறியவருமாப்போலே, ஸகல ஜகத்துக்கும் ப்ரஹ்மம் காரணமாகையாலே அதையறிந்தால் ஸகலமும் அறிந்ததாமென்றர்த்தம். அதில், ஆகாசம் ப்ரஹ்மத்தினிடத்திலிருந்து உத்பந்நமாகாமற்போனால் இது ப்ரஹ்மகார்ய மல்லாமையாலே ப்ரஹ்மஜ்ஞாநத்தினால் ஆகாசஸ்வரூபம் அறியப்பட்டமாட்டாது. அதினால் முன்சொன்ன ப்ரதிஜ்ஞைகெட்டுப்போகும். அது கெட்டுப்போகாமென்காது ஆகாசமும் ப்ரஹ்மத்தினிடத்திலிருந்து உத்பந்நமாயிற்றென்று அங்கீகரிக்கவேணும் என்று விர்த்தாந்தம். ௨௨௧.

ஸூ ௨௨௨. ஸவெஹி.

(ஸ-ஸா-பூ.) ஸவெஹி - சப்தங்காமினாலும் (ஆகாசோத்பத்தியாங்கீகரிக்கவேணும்.) ௨௨௨.

(ஸ-ஹா.) இந்த பாஷ்யத்தக்கு ‘பூ-திஜாஹாநிரவபூகிரொகாஸவெஹி’ என்று ஒரே ஸூத்ரம். இதனால் கீழ் பூர்வபக்ஷத்தக்கு ஸமாதானம் சொல்லுகிருர். ‘யெநாஸூ-தபூ’ என்று தொடங்கி ப்ரஹ்மத்தை யறிந்தால் ஸகல பதார்த்தங்களு மறிந்ததாம். என்று சொல்லிற்று. அதாவது - காரணவஸ்துவையறிந்தால் அதின் கார்யங்களையெல்லா மறியலாமென்றபடி, ஆகாசம் நித்யமாகில் அது ப்ரஹ்மத்தின் கார்ய மல்லாமையால் ப்ரஹ்மத்தை யறிந்தபோதிலும் ஆகாசமறிந்ததாகமாட்டாது - ஆகாசமென்பது ப்ரஹ்மம்போல் நித்யமாய் ஸர்வவ்யாபியாகையால் ப்ரஹ்மத்தோடு ஸஜாதீயமாய் ப்ரஹ்மத்துடன் கலந்தே என்குமீருக்கையால் ப்ரஹ்மத்தை யறிந்தபோதே ஆகாசமுமறிந்ததாகலாம் எதுபோல வென்னில், பாலில் நீர்கலந்திருந்தால் அப்பாலையறிந்த போதே அத்துடன்சேர்ந்த நீரு மறிந்ததாமாப்போலே, என்றுசொல்லக்கூடாது. மேலே உதாஹரணம் காண்பிக்குமிடங்களில், ம்ருத்து, கடம், ஸுண்ணம், கடகம், என்று இம்மாதிரி உபாதா காரணத்தையும் கார்யத்தையுமே காண்பித்திருக்கையால் ஆகாசமும் அம்மாதிரி யானகார்யமென்றே ஒப்புக்கொள்ளவேணும். மேலும் ‘வெணகடாஹிபிஹி’ என்கிற வாக்கியங்களும் ஆகாசம் முதலிய ஸகலவஸ்துக்களும் ப்ரஹ்மஸ்வரூபமென்றே சொல்லுகிறது. ஆகையால், ஆகாசம் ப்ரஹ்மத்தில் நின்று முண்டாகிறதென்கிற வேதாந்தமே சரியானது. ௨௨௧ ௨௨௨.

(ஸா-ஹா.) ஸ்ருஷ்டிக்குமுன் ப்ரஹ்மம் ஒன்றேயிருந்ததென்றும், இவையெல்லாம் ப்ரஹ்மஸ்வரூபமேயென்றும் சொல்லுகையாலே முன் ஆகாச மில்லையென்றும் பிற்பாடு உண்டாயிற்றென்றும் ஸ்பஷ்டமாகத் தோற்றுகிறது. சாந்தோக்யத்தில் ஆகாசோத்பத்தி சொல்லாமல் தேஜஸ்ஸினுத்பத்தியை முதலில் சொல்லியிருந்தாலும் அது தைத்திரீயத்தில் ஆகாசோத்பத்தியைச் சொல்லுகிற வாக்மியத்திற்கு பாதகமாகாதென்று தாத்பர்யம்.

உஉஉ

ஸா-உஉஉ. யாவதிகாரணம் விவரமொரோகவச.

(ஸா-ஸா-ஹ.) ஓகவச - லோகத்திற்போலே, யாவதிகாரணம் - ஆகாசம் முதலிய ஸகலவஸ்துக்களும் ஜந்யம், (என்று அங்கீகரிக்கையாலே) விவரம் - உத்பத்தி (சொல்லப்பட்டது).

உஉஉ.

(ஸா-ஹா.) லோகத்தில் விகாரத்தையடைந்த வஸ்துக்களே வளையென்றும், குண்டலமென்றும், கலசமென்றும், மடக்கென்றும், ஊசியென்றும், சாலென்றும் வேறுபட்டுக்காண்கிறது. விகாரமில்லாவிடில் ஸுவர்ணமென்றவது மண்ணென்றவது, இரும்பென்றவது ஒரேவிதமாய்க் காணப்படுகிறது. அதபோல் ஆகாசமும் ப்ருதிவி ஜலம் தேஜஸ்ஸுக்களாக் காட்டிலும் வேறுபட்டுக் காண்கையால் இதுவும் ப்ரஹ்மத்தின்விகாரமாயே யாகவேணும். ஆகையால் ஆகாசத்துக்கு உத்பத்தியங்கீ கரிக்கவேணும்.

உஉஉ.

(ஸா-ஹா.) லோகத்தில், இவர்கள் கால்வரும் தேவதத்தனுடைய புத்திரர்கள் என்று சொல்லி அதில் இருவருடைய பிறப்பின் வகையைச்சொல்லி மற்றிருவர்க்கும் சொல்லாமற்போனாலும் அவ்விருவரும் தேவதத்தனுக்குப் புத்திரானென்று தோற்றமாட்டார்கள்; அதபோலவே “வெண கடிபு” என்று இதெல்லாம் பரமாத்மகார்யமென்று சொல்லுகையாலே ஆகாசத்திற்குப்பிரித்து உத்பத்தி சொல்லாமற்போனாலும் பரமாத்மாவினிடத்திலிருந்து உண்டாயிற்றென்று வித்திப்பதில் தடையிலை.

உஉஉ.

ஸா-உஉஉ. ஸந்தே நஜாதிரிஸூராவய்யாகி.

(ஸா-ஸா-ஹ.) ஸந்தே - இந்தியுத்தியிஞலேயே, ஜாதிரிஸூர (நிராசமில்லாதவனென்று சொல்லப்பட்ட) வாய்யும், வ்யாவ்யாகி - (பரமாத்மானினிடத்திலிருந்துண்டானென்று) வ்யாக்யானம் செய்யப்பட்டான்.

ஸா-உஉஉ. கஸஜ்வலஸூலவதாநநாவவததீ.

(ஸா-ஹ.) கஸஜ்வலவததீ - உபபத்தியில்லாமையாலே, ஸதீ - ப்ரஹ்மத்துக்கு, கஸஜ்வல - உத்பத்தியில்லாமையாது.

உஉஉ.

(ஸா-ஹா.) ஸதீ - பரமாத்மாவுக்கே, கஸஜ்வல - உத்பத்தியாவம் (உத்பத்தியில்லையென்று சொல்லப்பட்டது) கஸஜ்வலவததீ - (பரமாத்ம ஜ்ஞானத்தினால் கஸகலவஸ்துவியக ஜ்ஞானம் உண்டாகிறதென்பது, இவை பரமாத்மானி விடத்திலிருந்து உத்பந்நங்களாகாமற்போனால்) சேராதாகையாலே, (இவை பரமாத்மகார்யங்களுன்றே சொல்லப்பட்டன.)

உஉஉ.

(ஸா-ஹா.) வாயு முதலிய வஸ்துக்கள் விகாரியான ஆகாசங்களில் நின்றுமே உண்டானதாகக் காண்கிறது. அதபோல் ஆகாசமும் விகாரியான ப்ரஹ்மத்தில் நின்றுமே உண்டாயிற்றென்று சொன்னவேண்டுகையால், ப்ரஹ்மமும் விகாரியெ

ன்று கொள்ளவேண்டியவரும் என்கிற சங்கையைப் பரிஹரிக்கிறார். ஸர்மாத்ரஸ்வரூபியாகிய ப்ரஹ்மத்துக்கு உத்பத்தி சொல்லும்போது அதற்குக்காரணமாகிய வஸ்துவும் ஸர்மாத்ரஸ்வரூபியாகிய அந்த காரணவஸ்துவுக்கும் இந்த ப்ரஹ்மத்துக்கும் ஒரு விசேஷமுமில்லாமையால் அந்த வஸ்து காரணமாகமாட்டாது. 'லோகத்தில் ஓராகாரமில்லாமல் பிண்டமாயிருக்கிற மண் ஸுவர்ணம் முதலியவற்றில் நின்றும் பாளை குண்டலம் முதலியவை வாயும் வயிறும் உருட்சி நீட்சி முதலிய ஆகாரங்களை யுடையதாய் உண்டாகையாலே காரணத்தைக்காட்டிலும் கார்யத்தில் சில விசேஷங்கள் ஒப்புக்கொள்ளவேணும். இந்த ப்ரஹ்மம் நிர்விசேஷமாகையால் இது ஒன்றில்நின்று முண்டாயிற்றென்று சொல்லமுடியாது. மேலும், இப்படியே, இந்த ப்ரஹ்மத்திற்குக் காரணமாகிய வஸ்துவுக்கும் மற்றொன்று காரணமொப்புக்கொள்ளவேணும். அதுக்கு மப்படியே. இம்மாதிரி அநவஸ்த்தைவரும். மேலும், ஆகாசத்துக்குச் சில விடங்களில் உத்பத்தி சொல்லியிருக்கிறது. ப்ரஹ்மத்திற்கு அப்படி சொல்லவில்லை. எல்லாவிடங்களிலும் ப்ரஹ்மம் நித்யமென்றே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் ப்ரஹ்மத்திற்கு உத்பத்தி சொல்லாது உபபந்தமன்று. உஉகி.

சுயி.நிந், ஸு-உ உக. தெஜோஉதஸுபாஹுரஹ.

(ஸ்-நா-பு.) சுதஃ - இந்த வாயுவினிடத்தில் நின்றும், தேஜஃ - தேஜஸ்ஸு (உண்டாயிற்று) தபாஹி - அப்படியே, சூஹ-சொல்லிற்று.

(ஸ்-ஹா.) உபநிஷத்துக்களில் சில விடங்களில் 'ஐஹுவைக்ஷிஷ்யத' என்று எல்லாப்பதார்த்தங்களையும் ப்ரஹ்மமே படைத்ததாகச் சொல்லுகிறது. சில விடங்களில், 'சூகாஸாநாநாய ஃ|வாயொநாநாயி.' இத்தயாதியினால் ஆகாசத்தில் நின்றும் வாயுவும், அதில் நின்றும் தேஜஸ்ஸு முண்டானதாகச் சொல்லுகிறது. இப்படி யொன்றுக்கொன்று விருத்தமாயிருக்கிற வேதவாக்யங்களில் எதை உண்மையாக நம்பவேண்டியதென்னில்; ஆகாசத்தில் நின்றும் வாயு அதில் நின்றும் தேஜஸ்ஸு இம்மாதிரியாக ஒரு பூதத்தில் நின்றும் மற்றொரு பூத முண்டாகிற தென்பதையே உண்மையாக நம்பவேண்டியது. தகப்பனிடத்திலிருந்து பிள்ளை, அவனிடத்திலிருந்து அவன் பிள்ளை இம்மாதிரி ஸந்ததியுண்டானபோதிலும், இந்த ஸந்ததியெல்லாம் அந்த மூலபுருஷனிடத்தில் நன்று முண்டாயிற்றென்று சொல்லுவதுபோல், ஸகலவஸ்துக்களுக்கும் ஸாக்ஷாத் தாகவாவது பரம்பரையாகவாவது ப்ரஹ்மமே மூலகாரணமாகையால் ஜகத்துக்கெல்லாம் ப்ரஹ்மமே காரணமென்ற மருதிவாக்யத்திற்கும் விரோதமில்லை. என்று வித்தாந்தம். உஉக.

(நா-ஹா.) இவ்வதிகரணத்தில் தேஜஸ்ஸு முதலிய பதார்த்தங்களுக்கும் பரமாத்மாவே காரணமென்கிறார். "வாயொநாநாயி" என்றவாயுவினிடத்திலிருந்து அக்ரி உண்டாயிற்றென்று வேதத்தில் சொல்லுகையாலே அக்ரிக்கு வாயுவேகாரணம்; பரமாத்மாவன்று "வா தஸாஜாஉதெ" என்கிறவாக்யத்தில் பரமாத்மாவை இதற்குக்காரணமாகச் சொல்லியிருந்தாலும் தேஜஸ்ஸுக்குத் தாரணமாகிய வாயுவுக்குக் காரணமாகிய ஆகாசத்திற்குக் காரணமாகையால் பரம்பரையாக காரணமென்றபிராயத்தினால் பரமாத்மாவைக் காரணமாகச் சொல்லிற்று என்று பூர்வபகம். உஉக.

ஸு-உஉஎ. சூவஃ.

(ஸ்-நா-பு.) சூவஃ - ஜலம், (அக: - இந்ததேஜஸ்ஸில் நின்றும்முண்டாயிற்று.) தபாஹி - அப்படியே சூஹ? சொல்லிற்றுவேதம்.) உஉஎ.

(ஸ-ஹா.) ஜலமும் தேஜஸ்வியின்மே யுண்டாகிறது, ப்ரஹ்மத்தினிடத் தில் நின்றும் ஸாக்ஷாத் உண்டாகித்திலை. ‘சுமேரூபாபி’ என்கிற வாக்யமும் இவ் வர்த்தத்தையே சொல்லுகிறது. என்று விரித்தாந்தம். ௨௨௭.

(ஸ-ஹா.) அப்படியே ‘சுமேரூபாபி’ என்று அக்நியினிடத்தில் நின்றும் ஜலம் உண்டாயிற்றென்று சொல்லுகையாலே ஜலத்திற்குக் காரணம் தேஜஸ்ஸே யாகிறது. பரமாத்மாவாகித்திலை. என்று பூர்வபக்ஷம். ௨௨௭.

ஸ-௨௨௮. ப்யபிவீ.

(ஸ-ஹா.) ப்யபிவீ-பூமி, (சுதஃ தீர்த்தஜலத்தில் நின்றும் உண் டாயிற்று) தயாவஹ - அப்படியே வேதம்சொல்லிற்று.) ௨௨௮.

(ஸ-ஹா.) “தாஸஹிஷ்யஜனீ” அந்தஜலம், அந்ந மென்று சொல்லப்பட்ட ப்ருதிவியைஸ்ருஷ்டித்ததென்று சொல்லுகையாலே ப்ருதிவிக்கு ஜலமேகாரணம் ; பரமாத்மா காரணமன்று என்று பூர்வபக்ஷம். ௨௨௮.

ஸ-௨௨௯. சுயிகாரரூபஸஹானரொஹி.

(ஸ-ஹா.) சுயிகாரரூபஸஹானரொஹி - ப்ரகாணத்தினு லும், (மேற்சொல்லுகிற) வர்ணத்தினாலும், (ஸமாந் ப்ரகாணஸ்த்த) சப்தத் தினாலும், (அந்நஸப்தத்திற்கு ப்ருதிவி அர்த்தமென்று நிர்ணயிக்கப்படுகிறது.

(ஸ-ஹா.) இந்த பாஷ்யத்திக்கு “ப்யபிவ்யுயிகாரரூபஸஹானரொ ஹி” என்று ஒரேஸூத்ரம் “தாஸஹிஷ்யஜனீ” அந்த ஜலம் அந்நத்தை ஸ்ருஷ டித்தது என்கிற வாக்யத்தில் அந்நமென்றுசொல்லப்பட்டது தான்யமா, அல்லது ப்ருதிவியாவென்று ஸம்சய முண்டாகும். அதற்குப்பூர்வபக்ஷி சொல்லுகிறான்— அந்நமென்று லோகத்தில் நெல் முதலிய தாந்யங்களிலேயே வழங்குவருகிறது. மழையினால் தாந்யம் விளைகையால், ஜலம் அந்நத்தை ஸ்ருஷ்டித்ததென்று சொல் லப்படுகிறது என்றான். இது ஆகாசம் வாயு முதலிய பூதங்களின் காலாவது பூத மாகிய ஜலத்திற்குப்பின் ஐந்தாவதான ப்ருதிவியைச்சொல்லவேண்டியிருக்க அதை விட்டு தாந்யத்தைச்சொல்வது ப்ரகாணத்திற்குச் சேராதாகையாலும், இந்த அந் நம் க்ருஷ்ணவர்ணமென்று சொல்லுகையாலும், அந்ந வர்ணம் ப்ராயிகமாக ப்ரு திவிக்கேயுள்ள தாகையாலும், ‘சுஹிஷ்யபிவீ’ என்ற வாக்யம் ஜலத்தில் நின் றும் ப்ருதிவியுண்டாயிற்றென்று ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லுகையாலும், இங்கு ப்ரு திவிதான் அந்நமென்று சொல்லப்பட்டது என்று விரித்தாந்தம். ௨௨௮. ௨௨௯.

(ஸ-ஹா.) அந்ந மென்றால் ப்ருதிவிக்கு எப்படி பேராகு மென்னில், பஞ்ச பூதங்களைச்சொல்லுகிற இந்தப்ரகாணத்தில் மற்றவைகளைச் சொல்லிப்ருதிவியைச் சொல்லவேண்டிய இடத்தில் அந்நமென்று சொல்லிற்று. மேல்வாக்யத்தில், ப்ருதி விக்குண்டானக்ருஷ்ண வர்ணத்தை “யதூஷ்ணஹிஷ்யஜனீ” என்று அந்நத்திற் குச் சொல்லிற்று. இத்தோடு ஸமீகமான மற்றொரு ஸ்ருஷ்டி ப்ரகாணத்தில் ‘சுஹிஷ்யபிவீ’ என்று ஜலத்தில்நின்ற ப்ருதிவி உண்டாயிற்றென்று ஸ்பஷ்ட மாகச்சொல்லிற்று. ஆக இந்தவேறுதகளைக் கொண்டு இங்குள்ள அந்நஸப்தத்திற் குப்ருதிவியே அர்த்தமென்று நிர்ணயிக்கப்படும். என்று பூர்வபக்ஷம். ௨௨௯.

வா.உ.உ. ௦. கடிவியு நாடுவது தவிழ்கு.

(ஸ-நா-பு.) கவிழ்கு - அவற்றின்ஸ்ருஷ்டிக்கு ஹேதுவாய், கடிவியு நாடு. பரமாத்மாவின்னுடைய ஸங்கல்பத்தைச் சொல்லுகையாலே, ஸ்ரீமதா-அந்தபரமாத்மாவே, (அவற்றுக்குக்காரணம்) (நா) து-என்கிறது கீழ்ச்சொன்ன பூர்வபக்ஷத்தைக் காட்டிலும் வேறான வித்தாந்த ரூபர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறதென்கைக்காக. உ.உ.௦.

(ஸ-நா.) ஆகாசம்முதலிய பூதங்கள், தனக்கும் பின்புள்ள வாயுமுதலிய பூதங்களைத் தாங்களே ஸ்ருஷ்டிக்கின்றனவா, அல்லது அவற்றில் பரமாத்மா அந்தர்யாமியாயிருந்து இவற்றை ஸ்ருஷ்டிக்கிறானென்று உதித்த ஸம்சயத்துக்குப் பூர்வபக்ஷி, “சூகாஸாநாபாஃ - வாயொருமி” என்று ஒருபூதத்தில் நின்றும், மற்றொருபூதமுண்டானதாகச் சொல்லுகையாலே, பின்புள்ள வாயுமுதலிய பூதங்களை முன்புள்ள ஆகாசம்முதலிய பூதங்களை ஸ்ருஷ்டிக்கின்றவென்றான். “யஃ பூதபிரயோகிஷ்ணு” என்று துடங்கிப் ப்ருஷதாரண்யத்திலும் மற்றும் அனேகஉபநிஷத்துக்களிலும் ப்ருதிவிமுதலிய ஸமஸ்தவஸ்துக்களும் ஸர்வேஸ்வரனுக்குச்சரீரமாக இருக்கிறதென்கையாலும், “சூகாஸாவெஷ்ணு” இத்தாதி வாக்யங்கள் ஆகிய முதலிய பூதங்கள் ப்ருதிவிமுதலிய பூதங்களை ஸ்ருஷ்டிப்பதாக ஸங்கல்பித்துக்கொண்டு அவற்றை ஸ்ருஷ்டித்ததாகச் சொல்லுகையாலும் இப்படி ஸங்கல்பிக்கை அசேதநமாகிய ஆகாசாதிபூதங்களுக்குக் கூடாமையாலும், ஸர்வேஸ்வரனே ஆகாசாதிகளைச் சரீரமாகக்கொண்டு அந்தந்த பூதஸ்வரூபமாயிருந்து ஸ்ருஷ்டிக்கிறானென்பது வித்தாந்தம். உ.உ.௦.

(நா-வா.) இந்த பூர்வபக்ஷத்தை நிரூபிக்கிறார். — “ததேஜவெஷ்ணுத-ஸவஹுராவ்யஜிரயெய” என்று அந்ததேஜஸ்ஸுஸங்கல்பித்தது, அந்ததரம் ஜலத்தை ஸ்ருஷ்டித்தது என்று சொல்லுகையாலே அசேதநமான தேஜஸ்ஸுக்கு சேதநதர்மமான ஸங்கல்பம் கூடாமையாலே அப்படி ஸங்கல்பித்தவன் தேஜஸ்ஸைச் சரீரமாக உடைய பரமாத்மா, அவனே தேஜஸ்பத்தினால் சொல்லப்பட்டவன் ஆகையால்வெறும்தேஜஸ்ஸுஜலத்திற்குக் காரணமாகச் சொல்லவில்லை, அதைச் சரீரமாக உடைய பரமாத்மாவே காரணமாகச் சொல்லப்பட்டானாகையால் அவனே ஜலாதிகளுக்குக் காரணமென்று வித்தாந்தம். உ.உ.௦.

வா.உ.உ.௧. விவராயேண துக்ரொத உவவடிதெய.

(ஸ-வ.) சுதம் - இந்த ஸ்ருஷ்டிக்ரமத்தைக் காட்டிலும், விவராயேண - விபரீதமாக, சுதம் - ப்ரளயக்ரமமானது, (இருக்கிறது). உவவடிதெய - (இதுவே) உபபந்நமாயிருக்கிறது. உ.உ.௧.

(நா-வ.) சுதம் - பரமாத்மாவின்னிடத்தில் நின்றும் ஜலாதிகளுண்டாகையினாலேயே, விவராயேண - (இங்குச்சொன்ன க்ரமத்தைக்காட்டிலும்) வேறுவிதமாகச் சொல்லப்பட்ட, சுதம் - (ஸ்ருஷ்டி) க்ரமம், உவவடிதெய - உபபந்நமாகிறது. உ.உ.௧.

(ஸ-வா.) இதுவரையில் ஸ்ருஷ்டிக்ரமம் சொல்லியாயிற்று. இனி ப்ரளயம்மம் சொல்லப்படுகிறது. ஆகாசத்தில் நின்றும் வாயு, வாயுவில் நின்றும், அகி, அக்

(ஸ-ஹ) தைத்திரியத்தில் “சூகதமிகுதாஸஸூஹதஃ” என்று தொடங்கி, ஆத்மாவில் நின்று மாகாசம், அதில் நின்றுமாயு இம்மாதிரி உத்பத்தி க்ரமம் சொல்லப்பட்டது. அதர்வணோபநிஷத்தில் “ஹ தஸாஜாயதெவ்ரானோஜே ஸுவெபுஜி, யாணிவ்வவாயுஜெயா கிராவஃஸ்யயிவீ” என்று ஆத்மாவில் நின்று ஆகாசமுண்டாவதற்கு முன்னமே இந்த்ரியோத்பத்திசொல்லியிருக்கிறது; இப்படி ஒன்றுக்கொன்று விருத்தங்களாயிருக்கிற இவ்விரண்டு ஸ்ருதிகளில் எதை நம்பவேண்டுமென்னில்; இந்த்ரியங்களெல்லாம் பஞ்சபூதங்களினுண்டான தாகையால், முதல் ஆத்மாவில் நின்று ஆகாசம் முதலிய பஞ்சபூதங்களுண்டாய், அதன்பின் அந்த பஞ்சபூதங்களினால் இந்த்ரியங்களுண்டாயிற்றென்று கொள்வதே யுத்தமாகையால், தைத்திரியத்தில்சொன்ன க்ரமமேசரி, மற்றோருபநிஷத்தில் ஆத்மாவினிடத்தில் நின்று இந்த்ரியங்களும் பூதங்களுமுண்டாயிற்றென்று மொத்தமாகச் சொல்லிற்றல்லது உத்பத்தி க்ரமம் சொல்லவில்லை. உகஉ.

(ஸா-ஹ) பானயக்ரமத்தில் ஆகாசம் இந்த்ரியங்களிலும் அவை த்ரமாத்திரைகளிலும் லீநமாகிறதென்று சொல்லிற்று. வயக்ரமம்போலவே ஸ்ருஷ்டிக்ரமமாகையால் க்ரமமாக த்ரமாத்திரைகளில் நின்று இந்த்ரியங்கள் அவற்றில் நின்று ஆகாசம் உண்டாயிற்றென்ற ஹிகேரிக்கவேணும். அந்த க்ரமத்தையே “ஹ தஸாஜாயதெவ்ரானோ” இத்யாதி வாக்யம் சொல்லுகிறது. எல்லாம் பரமாத்மாவினிடத்தில் விருந்துண்டாகிறதென்று இவ்வாக்யத்துக்குத் தாத்பர்யமன்றென்று பூர்பகம்—ஸ்ருஷ்டிக்ரமம் இவ்விதமாக ஒப்புக்கொண்டாலும் ஆகாசவாய்வாதி சப்தங்கள்போலே இந்த்ரியமநப்ராண சப்தங்களும் அவற்றைச்சரீரமாக உடைய பரமாத்மாவுக்கே வாசகங்களாகையால், அவ்வவைகளைச் சரீரமாக உடைய பரமாத்மாவினிடத்தில்நின்று அந்தந்த பதார்த்தங்க ளுண்டாயிற்றென்றே அங்கேரிக்கவேணும். ஆதலால் இவ்வாக்யம் ஸர்வவிதத்திற்கும் பரமாத்மா காரணமென்றதென்பதற்குறையில்லையென்று வித்தார்த்தம். உகஉ.

ஸூ-உகஉ. ஹாஹவ்யவாஸ்யஸூஹதமிகுதாஸஸூஹதஃ
ஹதஸாஜாயதெவ்ரானோ

(ஸ - ஹ) தமிகுதாஸஸூஹதஃ - ஹம்மரண முள்ளதாகச் சொல்லுதல், ஹாஹவ்யவாஸ்யஸூஹதஃ - ஜங்கமஸ்த்தாவர விஷயமானதே, (முக்யம்). தஸாஜாயதெவ்ரானோ - சரீரமுண்டாகும்போதே இவ்வுண்டானுனென்கிற வ்யவஹாரமுண்டாகையாலே, ஹதஃ - (விவரிடத்தில் ஜநமரண வ்யவஹாரம்) கௌனம். உகஉ.

(ஸா - ஹ) தஸாஜாயதெவ்ரானோ - (பரமாத்மா) அவைகளில் ஆக்மாவாக அநுப்ரவேசித்திருக்கையாலே, ஹாஹவ்யவாஸ்யஸூஹதஃ - ஜங்கமஸ்த்தாவரங்களை ஆஸ்ரயித்திருக்கிற (சொல்லுகிற) தமிகுதாஸஸூஹதஃ - தேஜஸ்ஸு வாயுமுதலியசப்தம், ஹதஃ - (பரமாத்மாவினிடத்தில்) முக்யமாக, வ்யாஸ - ஆகம். உகஉ.

(ஹ-ஹ) பூதங்களினுடைய உத்பத்தி க்ரமம் சொன்னபின், “தேவதத்தன் பிந்தான், இந்நான்” என்று ஜீவாத்மவிஷயமாகவும் உத்பத்திவிநாச வ்யவஹாரம் காண்கையாலே இவனுக்கும் உத்பத்திவிநாசங்களுண்டாவென்னில்; மறவ்ய பசுபகி முதலிய ஜங்கமங்களும், சொஷிசெடி முதலிய ஸ்த்தாவரங்களும் உண்டாகின்றன, சிசிக்கின்றன. அவற்றைச் சரீரமாக உடைய ஆத்மா கசிக்கிறதில்லை, ஆகிலும்

அவனுடைய சரீரம் போனமையால் அவன் போனானென்று சொல்லுகிறார்கள். அது முக்யமான வ்யவஹாரமன்று. சரீரமுண்டாம்போது, “உண்டானான்” என்றும் அது நிகழ்த்தப்போது, “நிதித்தான்” என்றும் சொல்லுகையால் அந்த வ்யவஹாரத்திற்கு இப்படியே உபபத்தி சொல்லவேணும். இல்லையாகில், ஆத்மாவித்யமென்றே வசனங்களோடு விரோதம்வரும். உடகூ.

(17A-ஹா.) லோகத்தில் தேஜஸ்ஸு வாயு முதலியவற்றுக்கு வாசகங்களாகப் ப்ரவித்தமாயிருக்கிற சப்தங்கள் ப்ரமாத்மாவுக்கு வாசகங்களாக எப்படியாகும் என்றில், —ஸகல பதார்த்தங்களிலும் ப்ரமாத்மா அந்தர்யாயியாய் ப்ரவேசித்து அவற்றுக்கு ஆத்மாவாக இருக்கிறான், அவனுக்கு இவ்வயெல்லாம் சரீரமாயிருக்கிறது. சரீரத்தைச் சொல்லுகிற சப்தங்கள் அந்த சரீரத்தோடுகூடிய ஆத்மாவையே சொல்லு மாகையால் ஸகல சப்தங்களும், அவற்றுக்கர்த்தமாயிய வஸ்துக்களுக்கு அந்தர்யாயியாகிய ப்ரமாத்மாவைச் சொல்லத்தட்டில்லை. உடகூ.

கூயி-ஞிக. ஸூ-உகூச. நாதாஸூ-தெநிபுத்யுக்ஷாஹுதாஹு:.

(17B-ஹா.) ஸூ-தெஃ- ஜீவனுக்கு உத்பத்தியில்லையென்று சொல்லுகையாலும், தாஹு: - அந்த வேதவாக்யங்களினாலே, நித்யுக்ஷாஹு - நித்யத்வம் தோற்றுக்கையாலும், ஸூ-கா - ஜீவன், ந - உண்டாகிறதில்லை.

(17B-ஹா.) இதில் ஜீவாத்மாவித்யமென்று ஸ்த்தாபிக்கிறார். —ஜீவாத்மாவுக்கு உத்பத்தி ஒப்புக்கொள்ளாமற்போனால் அவ்வாத்மா ப்ரஹ்மஸ்ருஷ்டியிற் சேராமையாலே ப்ரஹ்மஜ்ஞாதத்தினால் ஜீவாத்மஜ்ஞாநமுண்டாகாதாகையால் முன்சொன்ன ஏதவிஜ்ஞாதத்தினால் ஸர்வவிஜ்ஞாந ப்ரஜிஜ்ஞைக்கு பங்கம்வரும். மேலும் “தெநிபுத்யுக்ஷாஹுதாஹு:” ஜலத்துடன் கூட ஜீவன்களை பூமியில்விட்டான் (ஸ்ருஷ்டித்தான்) என்றும், “பூ-ஜாஹுதாஹு:” ப்ரஹ்மா ப்ரஜைகளை ஸ்ருஷ்டித்தானென்றும் சொல்லுகிறது. ஆகையால் ஜீவனுக்கும் உத்பத்தி ஒப்புக்கொள்ளவேணும். ஜீவன் நித்யமென்று சொல்லுகிற வாக்யங்களுக்கு பஹு காலமிருக்கிறானென்று கௌணமாக அர்த்தம் சொல்லவேணும் என்று பூர்வபக்ஷம். “நஜாபதெநி, பதெவாகுடாஹி” என்று ஜீவனுக்கு உத்பத்தி விநாசங்களில்லையென்று சொல்லுகையாலும், ஜீவனை அநித்யமென்று ஒப்புக்கொண்டால் அவன் உண்டான உடனே அறுபவிக்கிற ஸுகதுக்கங்களுக்கு புண்யபாபரூப நேதுக்களில்லை யாகையால் காரணமில்லாமலே கார்யமுண்டாயிற்றென்ற தோஷமும்; அவன் நசிக்கைக்கு முன்செய்த புண்யபாபங்களுக்கு பலமில்லாமற் போகையும், ஈஸ்வரன் காரணமில்லாமலே ஒருவனை அதிகமாகவும் மற்றொருவனைக் குறையவும் ஸ்ருஷ்டிக்கையாகிற அவனுக்கு வைஷம்யமும், துக்கரூபமான இந்த ஸம்ஸாரத்தில் ஸ்ருஷ்டிக்கையாகிற நிர்தயத்வமும் ஸம்பவிக்கையும் ஆக இந்த தோஷங்கள் வருகையாலும் இப்பக்ஷத்தைவிட்டு “நிதெநி, நித்யுநாபு” என்று வேதத்திற் சொல்லியபடி ஜீவன் நித்யமென்றே அங்கேரிக்கவேணும் என்று ஸித்தாந்தம். உடகூ.

கூயி-ஞிக. ஸூ-உகூச. நாதாஸூ-தெநிபுத்யுக்ஷாஹுதாஹு:.

(17C-ஹா.) சுதீஹவ - நித்யமாகையாலே (ப்ரமாத்ம் ஸ்வரூபியாகையாலே) ஜீ: (ஜீவன்) நித்யஸ்வரூபமானவன். உடகூ.

(17D-ஹா.) சுதீ - இந்த வேதக்கிலே. ஜீஹவ - (ஜீவன்) ஜ்ஞாநாஸ்ரயனியே ஆகிறான். உடகூ.

(17E-ஹா.) இந்த ஜீவனுக்குச் சைதன்யம் எப்போது முன்னதா, அல்லது சில காலங்களிலே யுன்னதானென்னில்; உதற்கும்போதும் மூர்க்கையடைத்திருக்கும்

போதும் ஈசதர்யத்தைக் காணுமையாலும், தெளிந்தெழுந்தபின் அவனைக்கேட்டான், நான் இதுவரையில் ஒன்று மறியேன் என்று சொல்லுகையாலும், ஈசதர்யம் சிலகாலங்களிலேயே யுள்ளதென்று தார்க்கிகர் சொன்னார்கள். இந்த ஜீவனுக்கு உத்பத்தியில்லாமையாலே, பரப்ரஹ்மமே அநாதியாகிய அஞ்ஞாதத்தினால் இப்படி ஜீவனுயிருக்கிறனென்று ஜீவனை ப்ரஹ்மஸ்வரூபமாகச் சொல்லுகையாலும், அந்த ப்ரஹ்மம் 'விஜ்நாநாநாநாநா' என்று ஸ்வயம் ப்ரகாசமாய் ஜ்ஞாஸ்வரூபியென்று சொல்லுகையாலும், ஜீவன் ஸ்வயம்ப்ரகாசமான சித்ஸ்வரூபியாயிருக்கிறான். உறக்கும்போது அறிபுவேண்டிய விஷயமொன்றும் எதிரில்லாமையால் ஜ்ஞாசம் உண்டாகிவிட்டது. ஸ்வஸ்வரூபஜ்ஞாசம் மாத்திரம் அப்போது முண்டென்று வித்தார்த்தம். உஉடு.

(ரா-ஹா.) ஜீவன் ஜ்ஞாசஸ்வரூபனா, அல்லது - ஜடஸ்வரூபனாய் காலவிசேஷங்களிலேயே ஜ்ஞாசத்தையுடையவனா, அல்லது-எப்போதும் ஜ்ஞாசத்தையுடையவனா என்று ஸம்சயம்.—'விஜ்நாநாபஜாதநா' ஜ்ஞாசஸ்வரூபனா ஆத்மாய்ஜ்ஞாசத்தைச்செய்கிறான் என்றும், 'விஜ்நாநாநாநா' ஜ்ஞாசஸ்வரூபனா ஜீவாத்மாவில் பரமாத்மா இருக்கிறான் என்றும், இத்யாதி அநேகவசான்கள் இருக்கையாலே ஜீவன் ஜ்ஞாசஸ்வரூபனாகலாம்; உறக்கத்திலும் மூர்ச்சையிலும் ஜ்ஞாசமில்லாமையாலும், 'நபெத்யாஸாஜாஸி' என்று முத்தியில் ஜ்ஞாச மில்லையென்று சொல்லுகையாலும், ஜீவனானவன் ஜடஸ்வரூபனாய் சிலகால விசேஷங்களில் ஜ்ஞாசமுள்ளவனாகிறான் என்றும் சொல்லலாம்; எப்போதும் ஜ்ஞாசாப்ராயனென்பது கூடாது. என்று பூர்வபக்ஷம்.—'அப்யபெரவெரெடிஜிவ்யாணீதிவசூதா' எவன் வாஸநை மோருகிறேனென்கிறானோ; அவனே ஜீவன் என்று ஸம்ஸாரத்தை யிலும், 'வாஸாஹ்வயாபயாதி' என்று ஸர்வவிஷயகஜ்ஞாச முடையவனென்று முத்தித்தையிலும் ஜீவனை ஜ்ஞாசமுள்ளவனாகச் சொல்லுகையாலே எப்போதும் ஜ்ஞாசமுடையவனையாகிறான். உறக்கத்திலும் மூர்ச்சையிலும் ஜ்ஞாசம் இருந்தாலும் அப்போது ஸங்கோசத்தை யடைகிற தாகையால் ப்ரகாசிக்கவில்லை. அவ் வளவுமாத்திரத்தினால் ஜடஸ்வரூபனாய் சில காலங்களில் ஜ்ஞாசமுடையவன், மற்ற காலங்களில் ஜ்ஞாசமில்லாதவனென்று சொல்லக்கூடாது. ஜ்ஞாசத்தைப்போல் ஆத்மாவும் ஸ்வயம் ப்ரகாசமாகையாலும், ஜ்ஞாசம் ஜீவனுக்கு முக்யகுணமாகையாலும் ஜீவனை ஜ்ஞாசஸ்வரூபனென்கிறது. அது கௌணம். முத்தியில்ஜ்ஞாச மில்லையென்றதற்கு ஸம்ஸாரஜ்ஞாசமில்லையென்றார்த்தம். ஆகையால் முன்பகஷங்களைத் தவிர்த்து எப்போதும் ஜ்ஞாசமுடையவனென்றே அங்கீகரிக்கவேண்டுமென்று வித்தார்த்தம். உஉடு.

ஸூ-உஉ௬. உ-காணியத்யாமதீநாடி.

(ஸ-ரா-ஹா.) உ-காணியத்யாமதீநாடி - சரித்ததைவிட்டுப் புறப்படுகை லோகாந்தரம் போகை அங்கிருந்து வருகை இவைகளை, ஜீவனுக்கு வேதம் சொல்லுகையாலே ஜீவன் விபுவன்று. உஉ௬.

(ஸ-ஹா.) ஜீவன் அனுஸ்வரூபியா, விபுஸ்வரூபியாவென்றசகீகையில் அனுஸ்வரூபியென்று, இதுமுதல் பத்து ஸூத்ரங்களினால் பூர்வபக்ஷ யுத்தியைச்சொல்லி அதன்பின், ஜீவன் அனுஸ்வரூபியன்று, இவன் பரப்ரஹ்மமாகையால் விபுஸ்வரூபியென்று வித்தார்த்தம் செய்கிறார். ராமாநுஜபாஷ்யத்துக்கு ஜீவன் அனுவென்றமதமாகையால், ஜீவன் அனுவென்பதற்குத்தக்க யுத்திகளைச்சொல்லுகிற இத் தஸூத்

ரங்கள் வித்தாந்த ஸூத்ரங்கள். இந்த யாஷ்யத்துக்கு இவை பூர்வபக்ஷ ஸூத்ரங்களாயிருக்கின்றன.—மரணகாலத்தில் ஜீவன் சரீரத்தைவிட்டுக் கிளம்பிப்போகிறுனென்றும், ஸ்வர்க்க நரகாதிகளில்நின்றும் வருகிறுனென்றும் சொல்லுகையாலே ஜீவன் விபுவாகில் அவனுக்கு வெளிக்கிளம்புகை போக்குவாவுகடாமையால் ஜீவன் அனுபவன்று பூர்வபக்ஷம். உகௌ.

(ஸா-ஹா.) இந்தஅதிகரணத்தில் ஜீவன் விபுவன்றென்கிறார்.—“ஹவக்ருதூநிஷ்டாதி” இந்த ஜீவாத்மா வெளிக்கிளம்புகிறுன் என்றும், “சுஸூரொகூரூதூயதி” இத்யாதியில் இந்த லோகத்திலிருந்து சந்த்ரலோகம் முதலியவற்றுக்குப் போகிறுனென்றும், “தஸூரொகூரூதூநரொதி” அந்தலோகத்திலிருந்து திரும்பி யிங்கே வருகிறுனென்றும் சொல்லுகையாலே, ஜீவன் விபுவானால் இவைகள் ஸம்பவியா வாகையால் அனுஸ்வரூபனென்றே ஒப்புக்கொள்ளவேணும்.

ஸூ-உகௌ. ஸூரூதூநாவொதூரயொர்.

(ஸா-ஸா-ஹா.) உதூரயொர் - பிற்பட்டதான கம்நாகமநங்களுக்கு, ஸூரூதூநாவ-தன்ஸ்வரூபத்தினாலேயே, (ஸம்பவம் சொல்லவேண்டும்.)

(ஸா-ஹா.) முன் ராஜாவாயிருந்தவன், அந்த ராஜ்யாதிக்காரம் போன்வாதே, அவனந்த ராஜ்யத்திலேயே யிருந்தபோதிலும், “அவன் ராஜ்யத்தைவிட்டு வெளிக்கிளம்பினான்” என்பதுபோல், ஜீவன் சலியாமலிருக்கச்செய்தேயும் மரணகாலத்தில் இந்த தேகத்தி லபிமாந்ததை விட்டுவிடுகிறுனாகையால் இதைவிட்டு வெளிக்கிளம்பினானென்கிறது. இது அனுபவன்பதற்கு ஸாதகமாகாதே யென்னில், ஆயினும், போக்குவாத்துக்கள் அனுஸ்வரூபிக்கேயுள்ள தர்மமாகையால் அவ்விரண்டினால் ஜீவன் அனுஸ்வரூபியாகிறுனென்று பூர்வபக்ஷம். உகௌ.

(ஸா-ஹா.) கீழ்ச்சொன்ன மூன்றில் முதல்தான் உத்த்ரந்தியாவது சரீர நாசமே என்று ஒப்புக்கொண்டு அதற்கு ஒருவிதமான ஸமாதானம் சொன்னாலும், அந்த்ரம் சொன்ன போக்கு வரத்துக்கள் ஆத்மாவிலேயே நடக்கவேண்டிய தாகையால் ஆத்மா விபுவானால் அவை ஸுதராம்சேதாது. உகௌ.

ஸூ-உகௌ. நூணூரூதூவொகரித்திவெநெதூராயிகூரூரூசி.

(ஸா-ஸா-ஹா.) சுதூவொகரி - (ஜீவனை) அனுபிந்தமான மஹானென்று சொல்லுகையாலே, சுணூர் - அனுஸ்வரூபனாக, ந - ஆகமாட்டான், உதிவெசி - என்றால், உதூராயிகூரூரூசி - இதரான பரமாத்மாதிகாரமாகையாலே, ந - அப்படியன்று. உகௌ.

(ஸா-ஹா.) “ஹவாவூஷிஹாநஜிகூதூ” இந்த ஆத்மா மிகவும் பெரியவன், விபுவானவன் என்று சொல்லிந்நேயென்னில், அம்வாக்யம் பரமாத்மாவைச் சொல்லுகிற ப்ரகரணத்திலிருக்கையால் அது பரமாத்மவிஷயம், ஜீவவிஷயமன்று.

(ஸா-ஹா.) ஜீவனைச்சொல்லுகிற ப்ரகரணத்தில் “ஹிஹாநஜிகூதூ” என்று கீழ்ச்சொன்ன ஜீவனை மஹான் அதாவது - விபு என்று சொல்லுகையாலே அவன் அனுவாகமாட்டானென்னில், இவ்வாக்யத்திற்கு முன்னமேஜீவப்ரகரணம்முடிந்து அந்த்ரம் ஆரம்பித்தபரமாத்மாதிகரணத்தில் இவ்வாக்யமிருக்கிறதாகையால் இவ்வாக்யத்தில் விபுவென்று பரமாத்மாவையே சொல்லிந்நது. ஜீவனைச் சொல்லவில்லை.

ஸூ-உகக. ஸுஸஞ்ஜாநாநஹுஜா.

(ஸ்-நா-பு.) ஸுஸஞ்ஜாநாநஹுஜா - அனுவென்கிற சப்த்தி இலும் ஹீநெல்லியின் துனியை த்ருஷ்டாந்தமாகவெடுத்து அதின் பரிமாணத்தை ஜீவனுக்குச்சொல்லுகையாலும் (ஜீவனனு) உகக.

(ஸ்-ஹ.) “வ்ஷொணுநாநாதவதவாவெழிதவ்யு! பவ்விநுபாணவ்ஜுபாஸவ்விவெஸ” எவ்விதத்தில் பஞ்சபாணன்கள் சேர்த்திருக்கிறதோ அந்த ஆத்மா அனுஸ்வரூபியென்று சொல்லுகையால், ப்ராணஸம்பந்தமுள்ளவன் ஜீவனே யாகையால் ஜீவன் அனுஸ்வரூபியாகிறான். மேலும், “வாநாநுஸதஹாமஸுஸதயாகவ்விதவ்யு | ஹாமொஜீவஸுவிஜே” நெல்லின்வால் துனியில் பதியிரத்தி லொருபங்குபோல் ஜீவன் அனுஸ்வரூபியாயிருக்கிறான் என்று சொல்லுகையாலும் ஜீவன் அனுஸ்வரூபியாகிறான். உகக.

(ஸ்-ஹ.) “வ்ஷொணுநாநா” இந்த ஜீவாத்மா அனுஸ்வரூபனென்றும் “சுநாநுஸித” ஹீ நெல்லியின் துனியவ்வளவே யிருக்கிறனென்றும் ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லுகையாலே ஜீவன் அனுஸ்வரூபன். உகக.

ஸூ-உச௦. சுவிநொயஸுநுநவஸ.

(ஸ்-நா-பு.) ஸுநுநவஸ - சந்தநம்போலே. சுவிநொயஸு - விநோத மில்லை. உச௦.

(ஸ்-நா-ஹ.) ஆத்மா அனுவானால் சரீரத்திலோரிடத்திலிருக்கவேணும்; அப்போது சரீரத்தில் இதராவயவங்களில்பிறக்கிற ஸுகதுக்கங்களை எப்படி யறுபவிக்கிறனென்னில், சந்தநத்தை ஓரிடத்தில் பூசிக்கொண்டபோதிலும் அது சரீராத் யந்தம்ஸந்தோஷ ஜகமாகிருப்போலே, ஆத்மா ஓரிடத்திலிருந்தாலும் சரீராத் யந்தமுள்ள ஸுகதுக்கங்களை யறுபவிக்கிறனென்று சிவர்கொன்னார்களென்கிறார்.

ஸூ-உசக. சுவஸூகிவெவெஸெஷுஷுகிவெஹாஹுபமஜிஷுகிவ்வி.

(ஸ்-நா-பு-ஹ.) சுவஸூகிவெவெஸெஷுஷுகி-(சந்தனம்) சரீரத்திலொருஸ்த்தலத்திலிருக்கையாலே அது ஆபாதமஸ்தகம் ஸுகஜகமாகலாம். ஆத்மா அப்படி ஓரிடத்திலெல்லாமையால் இவன் ஆபாதமஸ்தகம் ஸுகதுக்காநுபவம் செய்யக்கூடாது. உகிவெஸ - என்றால். ஹுஷி - (“ஹுஷிஷுகிஷுகி” என்று ஜீவனுக்கும்) ஹ்ருதயத்தில் சுஹுபமஜிஷுகி-(ஸ்த்தி) ஒப்புக்கொள்ளுகையாலே. உ - அந்த அநுபபத்தியில்லை. உசக.

ஸூ-உசஉ. மூணாநொகவஸ.

(ஸ்-பு.) நொகவஸ - லோகத்தில் (மணிமுதலியவற்றின் காந்தி) போல். மூணாநவா - (ஜ்ஞாந) குணத்தினாலேயாவது. (ஜீவன் ஸகலசரீரவ்யாபியாகிறான்.) உசஉ.

(ஸ் - பு.) குநொகவஸ-வெளிச்சம்போலே. மூணாநவா-(தன்) குணமான ஜ்ஞாநத்தினாலேயே (ஸுகதுக்கங்களை யறுபவிக்கிறான்). உசஉ.

(ஸ்-ஹ.) கீழ் ஸூத்ரத்தில், ஜீவன் அனுவாயினும் அவனோடு ஸம்பந்தித்த த்வகிந்த்ரியம் ஸகலசரீரவ்யாபியாகையால் அவ்வுழியாகஇவன்ஸகலாவயவங்களிலு

முன் ஸுகதுக்கங்களை யறிகிறென்றது சொல்லி இதில் அப்படியில்லாவிடினும், னோகத்தில் மணி முதலியவை யோரிடத்திலிருக்க அவற்றினொளி பெய்கும்பரவி அக்கங்குள்ள பதார்த்தங்களைக் காட்டுமாப்போலே, ஜீவனோரிடத்திலிருத்தபோதிலும் ஜீவனுடைய குணமாகிய ஜ்ஞாநம் உடம்பெங்கும் வ்யாபித்திருக்கையால் அக்கங்குண்டாகிற ஸுகதுக்கங்களை யறிகிறென்றான் பூர்வபகி. ௨௨௨.

(ரா-லா.) இதில் தன்மத்தைச்சொல்லுகிறார்.—நீபம் முதலியவற்றினொளி தீபமோரிடத்திலிருக்கத் தான் மற்றவிடங்களில் வ்யாபித்து அக்கங்குள்ள பதார்த்தங்களைப் ப்ரகாசிப்பிக்கிறுப்போலே ஆத்மாஒரிடத்திலிருந்தாலும் அதின் ஜ்ஞாநம் மற்றசீராவயவங்களில் வ்யாபித்து ஸுகதுக்கங்களை யறுபலிப்பிக்கிறது. ௨௨௨.

ஸூ-௨௨௨. வ்யூகிரொகொமஸவத்யாஹிபஸ-பதி.

(ஸ-பு.) மஸவஸ - பரிமளம்போல். வ்யூகிரொகஃ - (ஜ்ஞாநம் ஜீவணவிட்டுப்) பிரிந்திருக்கை (கூடும்.) தபாஹ - அப்படியே. பஸ-பதி (ஸ்ருதி) காண்பிக்கிறது. ௨௨௩.

(ரா-பு.) மஸவஸ - தந்தம்போலே, வ்யூகிரொகஃ - பேதம். (அங்கேரிக்கவேணும்.) தபாஹி - அப்படியே. பஸ-பதி - ஸ்ருதிசொல்லுகிறது.

(ஸ-லா.) இந்த பாஷ்யத்திற்கு, “வ்யூகிரொகொமஸவஸ” என்ற வரையில் ஒரு ஸூத்ரம். “தபாஹிபஸ-பதி” என்பது வேறு ஸூத்ரம். ஜ்ஞாநம் குணமாகிய அது தனக்காஸ்ரயமான ஆத்மாவைவிட்டு மற்றோரிடத்திலிராது. ஆகையால், அம்மூலமாக ஸகலாவயவங்களிலுமுள்ள ஸுகதுக்கங்களை அணுவாகிய ஆத்மா அறிகிறென்பது கூடாதென்னில்; ரூபம் ரஸம் முதலிய குணங்கள் வஸத்திரம் சர்க்கரை முதலிய ஆஸ்ரயத்தைவிட்டு மற்றோரிடத்தில் இல்லாவிடினும். புஷ்பமோரிடத்திலிருக்க, அதின் பரிமளம் மற்றோரிடத்திலுமிருக்குமாப்போலே, ஆத்மா ஒரிடத்திலிருத்தபோதிலும் அதின் குணமாகிய ஜ்ஞாநம் மற்றோரிடத்திலும் வ்யாபித்திருக்கலாம்.

(ஸ-லா.) “சூவொஃஸூத்ரதவாமெய்யூ” என்கிற ஸ்ருதியும், அணுநுபியாய் ஹ்ருதய தேசத்திலிருக்கிற ஆத்மா தன்னுடைய ஜ்ஞாநத்தினால் கால் முதல் தலைவரையில் வ்யாபிக்கிறென்றது சொல்லுகிறது. ௨௨௨.

(ரா-லா.) விஜ்ஞாநபஜ்ஞாதநாதே” இத்தயாதி வாச்யங்களில் ஆத்மாவை ஜ்ஞாநஸ்வரூபமாகச் சொல்லுகையாலே அப்படியே அங்கேரிக்கவேணுமாகையால், ஆத்மா ஒரிடத்திலிருக்கிறதென்றும் அதினுடைய குணமாய் அதைக்காட்டிலும் வேறான ஜ்ஞாநம் எங்கும் வ்யாபிக்கிறதென்றும் சொல்லவொண்ணாதென்னில், வாஸநையுடையது சந்தம் என்றால் சந்தத்தைக்காட்டிலும் வாஸநா பிந்தமாகத் தோற்றமாப்போலே, நானறிகிறேன் என்கிற விடத்திலும் நான் என்று ஆத்மாவும், அவனைக்காட்டிலும் பிந்தமாக ஜ்ஞாநம், அதாவது அறிகை ஒன்றும் தோற்றகையாலும், “ஜ்ஞாதாதி” என்று வேதத்திலும் ஜீவனைக்காட்டிலும் ஜ்ஞாநத்தை வேறுச்சொல்லுகையாலும் ஆத்மாவைக்காட்டிலும் ஜ்ஞாநமேறே. ௨௨௨.

ஸூ-௨௨௨. வ்யூகிரொகொமஸவத்யாஹிபஸ-பதி.

(ஸ-ரா-பு-லா.) வ்யூகிரொகொமஸவத்யாஹிபஸ-பதி (“நவிஜ்ஞாதவிஜ்ஞாதவிபவிரிவொவொவிபதி”) ஜ்ஞாதாவான ஆத்மானினுடைய ஜ்ஞாநத்தி

நஞ் சாசியில்லையென்று ஆத்மாவையும் அதிநுடைய ஜ்ஞாநத்தையும்) பூர்த்திசொல்லுகையாலே (ஆத்மாவைக்காட்டிலும் ஜ்ஞாநம் வேறு.) உசு

௨௪௭-உசு. அநுஸாரகாரது-ததுவபெஸ்-பூர்த்தி.

(௪௭ - ப.) பூர்த்தி - பரமாத்மாவைப்போல், அநுஸாரகாரி - அந்த புத்தியினுடைய குணத்தைப் பரதாநமாக உடைத்தாயிருக்கையினால், ததுவபெஸ் - அனுபவன்கிற வ்யவஹாரம். உசு

(௪௮ - ப.) அநுஸாரகாரி - ஜ்ஞாநமாகிற குணத்தைநாமாக உடையவனாகையாலே, பூர்த்தி - ஸர்வஜ்ஞான ஈஸ்வரன்ஜ்ஞாநவருபனென்று சொல்லப்படுகிறப்போலே, ததுவபெஸ் - ஜ்ஞாநவருபனென்று சொல்லப்படுகிறான். உசு

(௪௯-ஹ.) இந்த ஸூத்ரத்தினால் ஸித்தாந்தத்தைச் சொல்லுகிறார். ஜீவாத்ம அனுஸ்வரூபியன்று; ஜீவாத்மாவென்பவன், விபுஸ்வரூபமான பரபீரஹ்ஸ்வரூபிய கையால் இவனும் விபுஸ்வரூபியாகிறான். அனுவாகிய ஜீவன் தானோடுத்திலிருந்த தன்னுடைய குணமாகிய ஜ்ஞாநத்தினால் ஸகல சரீரங்களையும் வ்யாபிக்கிறுனென்பது சரியுள்ளது. ஜ்ஞாநம் ஜீவனுடைய குணமாகில் அவனைவிட்டு அப்பால் போகமாட்டாது. புஷ்பத்தினுடைய பரிமளமும் ஆஸ்ரயத்தைவிட்டுப்போகிறதில்லை. புஷ்பத்தினுடைய ஸூக்ஷ்மமான பரமானுக்கள் புஷ்பத்தில் நின்றும் புறப்பட்டுகாற்றினால் சுற்றும் வ்யாபிக்கையால் அதிலுள்ள கந்தம் பரததுவமாகக் காணப்படுகிறது. மேலும் ஆத்மா குணியென்றும் ஜ்ஞாநம் குணமென்றும் இப்படிவிபாகமேகிடையாது. ஆகில் ஜீவனை அனுவாக வேதத்தில் சொல்லிற்றேயென்னில்; அனுபவம் புத்தியினுடைய குணம். புத்தியிலுள்ள ஸுகதுக்கங்கள் முதலிய குணங்கள் ஆத்மாவில் அப்யஸ்தமாய் ஆத்மா ஸுகியென்றும் துக்கியென்றும் வ்யவஹரிக்கப் படுகிறான். இக்குணங்களொன்றும் ஆத்மாவுக்குக்கிடையாது. இந்த அத்யாஸ முன்னவளவும் ஜீவனுக்கு ஸம்ஸாரம். ஸுகதுக்காதிகளைப்போலவே அனுபவமும் ஜீவனிடத்தில் அப்யவரிக்கையால் ஜீவன் அனுஸ்வரூபியெனப்படுகிறான். உபாதியாகிய புத்தியின் குணம் ஜீவனில் வ்யவஹரிக்கப்படுமோவென்னில்; ஸகுணப்ரஹ்மோபாஸகத்தில் “ஈனீபாநுயீ, ஹெவ-பு” நெல்லைக்காட்டிலும் பரமாத்மா நின்னவன் என்று த்யாநிக்கிறவனுடைய ஹ்ருதயமாகிற உடாதிஸம்பந்தத்தினால் பரமாத்மாவையும் அனுவாகச்சொல்லுகிறது. அதுபோலவே இங்கும் ஜீவனும் உபாதிஸம்பந்தத்தினால் அதிநுடைய குணத்திலேதான் அனுபவன்று வ்யவஹரிக்கப்படுகிறான். ஹ்ருதயத்திலிருக்கிறதும், வெளிக்கிளம்புகிறதும், போவதும் வருவதும் எல்லாம் புத்தியே, அதை வ்யவஹரிக்கவேண்டும் வ்யவஹாரத்தினால் ஜீவன் வ்யவஹரிக்கப்படுகிறான் ஆகையால் ஜீவன் விபு என்று ஸித்தாந்தம். உசு

(௫௦-ஹ.) ஆனால் ஆத்மாவை ஜ்ஞாநமென்று சொல்லுவானென்னென்னில். ஜ்ஞாநமே இவனுக்கு பரதாநமானகுணம்; அதைப்பற்றி இவனை ஜ்ஞாநமென்கிறது. இதற்கு த்ருஷ்டாந்தம்—ஸர்வஜ்ஞான பரமாத்மாவை “ஸக்யுஜ்நநிதகிஸ்யகி” என்று ஜ்ஞாநஸ்வரூபனென்று சொன்னாற்போல் இங்கும் கண்டுகொள்வது. ஜோகத்திலும் ஒருவன்வேதாத்யயசம் செவ்வையாகச்செய்திருந்தால் அவனை வேதமூர்த்தி பென்கிறார்கள். உசு

௨௪௮-உசு. பரவரததுவபெஸ்-ததுவபெஸ்-பூர்த்தி.

(ஸ-வ.) பாவஹாநவாவிஹாஸ-ஜீவனுக்கு ஸம்ஸாரியா யிருக்குமள
யும் புத்திஸம்பந்த யிருக்கையாலே, கஹ-நாஸ - அப்படியே ஸ்ருதி
சொல்லுக்கையாலே, நஹாஷஃ - தோஷமில்லை. உசச.

(ரா-வ.) பாவஹாநவாவிஹாஸ - ஜ்ஞாநம் ஆத்மா உள்ளவரை
யில் அதைப்பற்றியிருக்கையாலும், கஹ-நாஸ - அப்படியே லோகத்
தில் கான்கையாலும், நஹாஷஃ - ஜ்ஞாநசப்தத்தினால் ஆத்மாவைச்சொல்
வதில் தோஷமில்லை. உசச.

(ஸ-வா.) கீழ் ஸூத்ரத்தில் ப்ரஹ்மஸ்வரூபமே புத்தியினுடைய ஸம்பந்தத்தி
னால்ஜீவனுக்கிறது. அந்த புத்தி ஸம்பந்தமுள்ள வரையில் தான் ஸம்ஸாரியாயிருக்கிறது
என்று சொல்லிற்று. இப்படியாகில் புத்திஸம்பந்தம் நசுத்த பின்பு ஜீவனில்லாமல்
போகட்டும், அவன் ஸம்ஸாரியாகாமல் போகட்டும் என்ற சங்கைக்கு இந்த ஸூத்
ரத்தினால் ஸமாதானம் சொல்லுகிறார். — புத்திக்கு மாத்தாவுக்கும் ஸம்பந்தம் அஜ்ஞா
நத்தினால் லுண்டாயிற்று. அந்த அஜ்ஞாநம் தவ்ஜ்ஞாநத்தினால் நசுக்கிறது. அப்போ
துதான் புத்தியும் நசுக்கும். அதன்பின் ஜீவன் முத்தையும் விடுகிறான். அதாவது தன்
னுடைய ஜீவத்வத்தையும் ஸம்ஸாரித்வத்தையும் விட்டு விட்டு, ஜ்ஞாநாநந்தஸ்வரூப
மாகிய ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தோடு கலந்துவிடுகிறான். இவன் முத்தியடைவதற்குமுன்
எதுவரையில் ஸம்ஸாரியாயிருக்கிறானோ, அதுவரையிலும் புத்தியிருக்கிறபடியால்
கீழ்ச்சொன்ன தோஷம்வராது. ‘யொய-விஜ்ஜாநஸ்ய’ என்கிற ஸ்ருதியும்,
புத்தியோடு ஸம்பந்தித்தவனாகக் கொண்டு, தான் போவது வருவதுபோலிருக்கிற
னென்று இவ்வர்த்தத்தையே சொல்லுகிறது. உசச.

(ரா-வா.) கோ (மொ) பதத்திற்குப் பசவினாகார மர்த்தமா யிருந்தாலும்
அவ்வாகாரம் பசு உள்ளவரையில் அதைப்பற்றி யிருக்கையாலே பசுவையும் கோ
(மொ) வென்று சொல்லுகிறார்கள்; அதுபோலவே ஜ்ஞாநம் ஆத்மாவை யெப்
போது மாஸ்ரயித்திருக்கையாலே அவனை ஜ்ஞாநமென்று சொல்லலாம்; இதில்
பாதகமில்லை. உசச.

ஸூ-உசச. வா-ஸூ-அவிஹாஸ-ஸூ-ஸூ-தாவிவ்யுத்தியொமாஸ.

(ஸ-வ.) வா-ஸூ-அவிஹாஸ - ஆண்தன்மை முதலானதுபோல், ஸூ-
(ஸூக்ஷ்மமாக) இருக்கிற கஸ்ய - அந்தபுத்திக்கு, ஸவிவ்யுத்தியொமாஸ -
ப்ரகாசமுண்டாகையால், உறக்கத்தில் புத்தியில்லை யென்கிறதோஷமில்லை.

(ரா-வ.) ஸூ-
அவிஹாஸ-பும்ஸ்த்வமென்கிற தாதுவைப்போலே, ஸவிவ்யுத்தியொமாஸ - அபிவ்
யக்தி ஸம்பவிகையாலே, (ஜ்ஞாநம் ஞாவதாந்மபாவி). உசச.

(ஸ-வா.) ஜீவன் உறக்கும்போதும் ப்ரஹ்மகாலத்திலும் ப்ரஹ்மத்தில்லி
த்துவிடுகிறனென்று ‘ஸூ-தாவிவ்யுத்தியொமாஸ’ என்கிற ஸ்ருதி
சொல்லுக்கையாலே, அப்போது புத்தி ஸம்பந்தமில்லை யென்றே ஒப்புக்கொள்ள
வேண்டும். இப்படியாகில், இந்த ஜீவன் முத்தியை யடையும் வரையில் புத்தியோடு
ஸம்பந்தித்திருக்கிறனென்பது சேராது என்கிற சங்கைக்கு ஸமாதானம். — அக்கா
லங்களிலும் புத்தி ஸூக்ஷ்மமாய்க்கொண்டு ஜீவனோடு ஸம்பந்தித்திருக்கிறது. அது
வே உறக்கி யுறக்கும்போதும் ஸ்ருக்ஷ்மகாலத்திலும் ப்ரஹ்மத்தை யடைகிறது. அவ்

வளவேயன்றி அக்காலங்களில் புத்தி நசித்துப்போகிறதென்பதில்லை. இப்படி ஸூக்ஷ்மாயிருந்த ப்ரகாசத்தை யடையுமோவென்னில்; பால்யத்தில் பிள்ளைகளுக்கு புஸ்த்வம் ஸூக்ஷ்மாயிருக்கிறது. அதுவே வயஸ்ஸுவந்தால் ப்ரகாசத்தை யடைகிறது. அந்தபுஸ்த்வம் பால்யத்திலில்லாமலிருந்து நல்லவயஸ்ஸில் உண்டாகிறதென்றால் நபும்ஸகனுக்கும் அம்மாதிரியே யுண்டாக வேண்டியவரும். ஆகையால் முன்பு ஸூக்ஷ்மாயிருந்ததே பின்பு ப்ரகாசிக்கிறதென்று சொல்லவேணும். அது போலவே புத்தி விஷயத்திலும் சொல்லவேண்டியது. புத்தியாவது - அந்தக்ரணம்.

(ஸா-ஹா.) உறக்கம் மூர்ச்சை முதலிய அவஸ்தைகளில் ஜ்ஞாநம் காணாமையாலே ஆத்மா உன்னவரையில் ஜ்ஞாநமிருக்கிறதென்று எப்படி சொல்லலாமென்னில், ஜ்ஞாநம் அப்போது முண்டு; ஆனால் அப்போது ஸங்கோசத்தை யடைந்து ப்ரகாசியாமலிருக்கிறது. அதுவே விழித்தெழுந்தால் ப்ரகாசிக்கிறது. இதற்கு த்ருஷ்டாந்தம்—ரேதஸ்ஸு என்று சரீரத்தில் ஒரு தாதுவண்டு, அதையே புமஸ்த்வமென்பது. அந்த தாதுவில்லாவிட்டால் ஸப்ததாதுமயமான சரீரமேயாகாது. ஆகையால் சரீரத்தில் பால்யம் முதல் இருக்கிறதென்று அங்கீகரிக்கவேணும். இருந்தாலும் பால்யத்தில் ப்ரகாசியாது; யௌவனத்தில் ப்ரகாசிக்கிறது. அதுபோலவே இரும் கண்டுகொள்வது.

உசஎ.

ஸூ-உசஅ. நிதெஜாவஹுஸ்ய நுவஹஸிவ ஸஹோ உநுதா
நியஜோவா உநுதா.

(ஸ-ஹா.) சுநுதா - அந்தக்ரணத்து யங்கீகரியாமல்போனால், நிதெஜாவஹுஸ்ய நுவஹஸிவ ஸஹோ-எப்போதும் விஷயங்களினுடைய ப்ரத்யக்ஷமாவது அப்ரத்யக்ஷமாவது உண்டாகவேண்டியவரும். சுநுதா நியஜோவா - ஆத்மா இத்திரியம் இவ்விருண்டி லொன்றுக்கு ப்ரதிபந்தகம் இருக்கிறதென்றாவது ஒப்புக்கொள்ளவேணும்.

உசஅ.

(ஸா-ஹா.) சுநுதா - ஆத்மஜ்ஞாந ஸ்வரூபனொன்றாலும் விபுவென்றாலும், நிதெஜாவஹுஸ்ய நுவஹஸிவ ஸஹோ - நித்யமாக ஜ்ஞாநப்ரகாசமும் அப்ரகாசமும் வரவேண்டியவரும். சுநுதா நியஜோவா - இரண்டி லொன்றே எப்போது முண்டாகவேண்டியாவது வரும்.

உசஅ.

(ஸா-ஹா.) இதில் அந்தக்ரண முண்டென்பதற்கு யுத்தி சொல்லுகிறார். அந்தக்ரணத்துக்கே சித்தமென்றும் மஃஸ்ஸென்றும் புத்தியென்றும் இப்படி யணைக நாமங்களுண்டு. அந்தக்ரண மெதுக்காக ஒப்புக்கொள்ள வேணுமென்னில்; ஒருப தார்த்தத்தை யறிகைக்குக்காரணம் இன்னதென்று சொல்லவேணும். ஆத்மா, இத்திரியம், பதார்த்தம் ஆகிய இவையேகாரணம், இம்மூன்றும் இருந்தால் வஸ்து அறியப்படுகிறது என்றால், ஒருவனுக்கு ஐந்தித்திரியங்களும் ஐந்து வஸ்துக்களில் ஸம்பந்திக்கிருக்கும்போது ஒரேகாலத்தில் ஐந்து ஜ்ஞாநங்களுண்டாகவேண்டியவரும் அப்படி யுண்டாகிறதில்லை. இம்மூன்று மிருந்தாலும் சில ஜ்ஞாநம் உண்டாகிறதில்லையென்னில், ஆனால் எப்போதும் உண்டாகாமலே போகட்டும். ஆத்மாவுக்காவது இத்திரியங்களுக்காவது ஏதாவது தோஷமிருந்தால் உண்டாகிறதில்லை யென்னில்; முன்பின் ஷுணங்களில் அவை ஒரு தோஷமுமின்றியே ஜ்ஞாநங்களை உண்டெண்ணுமிக்க, அந்த ஷுணத்தில் மாத்திரம் அவற்றுக்கு தோஷம் ஸம்பவிக்கைக்குத் தகுந்தகாரணம் காண்கிறதில்லை. இவ்விதமான அறுபபத்திகளைப்பரிஹரிக்கைக்காக, மஃஸ்ஸென்பதை யொப்புக்கொள்ள வேணும். இப்போது, அந்த மஃஸ்ஸு எந்த

விஷயத்திலவதானம் செய்கிறதோ, அந்த ஜ்ஞாநமுண்டாகிறது; மற்ற ஜ்ஞாநமுண்டாகிறதில்லை என்கிறியமம் சரியாயிருக்கிறது. ஆகையால் மகஸ்ஸென்பதொன்று ஒப்புக்கொள்ளவேணும். உசஅ.

(ஸா-ஹா.) ஆத்மா ஜ்ஞாநஸ்வரூபனென்றால், ஆத்மா ஒருகால் ப்ரகாசித்த ஒருகால் ப்ரகாசியாம விருக்கக்கூடாது. என்னென்றால் ஆத்மா ப்ரகாசிக்கைக்கு ஜ்ஞாநம்காரணம், ஆத்மாவே ஜ்ஞாநஸ்வரூபமாய் அதுரித்யமுமாயிற்று. ஆகையால் எப்போதும் ப்ரகாசிக்கவேண்டும். அப்படிப் ப்ரகாசிக்கிறதில்லை ஜ்ஞாநமிருக்கும் போது ப்ரகாசியாமைக்குவேறொரு சரியான காரணம் கூடாமையால் அதுக்கும் ஜ்ஞாநமே காரணமென்று சொல்லவேண்டும். ஆகையால் நித்யமாகப் ப்ரகாசியாம லும் இருக்கவேண்டும்.—இப்படி ப்ரகாசிக்கைக்கும் ப்ரகாசியாமைக்கும் ஒன்றே காரணமாகக் கூடாமையால் இவ்விரண்டில் எதோ ஒன்றுக்கே ஜ்ஞாநம் காரணமாக வேண்டிமென்னில், அப்போது எதோ ஒன்றே நித்யமாயிருக்கவேண்டும். மற்றொன்று எப்போது முண்டாகக்கூடாது. இப்படியே, ஆத்மா விபுவானால் ஸமஸ்த ஆத்மாக்களோடும் மகஸ்ஸு ஸர்வதாசேர்ந்திருக்கையால் எல்லாருக்கும் எப்போதும் ஜ்ஞாநமுண்டாகவேண்டியதும் ஆகையால் ஆத்மாஜ்ஞாநமுன்று விபுமன்று. உசஅ.

சுயி. நு அ. ஸ. உ-உசக. சுத-பாஸாஸாய-பவக்யாஸி.

(ஸா-ஸா-ஹ.) ஸாஸாஸாய-பவக்யாஸி - சாஸ்த்ரம் ப்ரயோஜந வத்தா கையாலே, சுத-பா - (ஆத்மா) கந்தாவாகிறான். உசக.

(ஸா-ஹா.) இதில் இன்னும் ஜீவனுக்குள்ள தர்மங்களைச் சொல்லுகிறது. யாகாதிகளைச் செய்யவேண்டியவன் அதின்ஸ்வரூபத்தையறிந்து, 'நான் தைச்செய்யோம்' என்று ஸங்கல்பித்துக்கொண்டு செய்யவேணும். அந்தகாரணம் அசேதநமாகையால் அதுக்கு இம்மாதிரி ஜ்ஞாநம் கூடாமையால் அதினால் யாகம் செய்யவொண்ணாது. ஜீவனும் செய்யபாவிடில் யாகாதிகளைச் செய்யச்சொல்லுகிற சாஸ்த்ரம். செய்கிறவனில்லாமையால் வீனய்வீடும். ஆகையால் சேதநனே கர்த்தாவென்று ஒப்புக்கொள்ளவேணும். உசக.

(ஸா-ஸா.) இவ்வதிகாரத்தில் ஆத்மாவுக்குக் கர்த்தருத்யமுண்டென்று ஸாதிக் கிறார்.—“சுத-பாஸாஸாய-பவக்யாஸி தி-பா-பவ” ஆத்மா அவந்கா ர்த்தினால் மூடறாய் (யதார்த்த ஜ்ஞாநகுந்யரூபம்) நான் கர்த்தாவென் றெண்ணுகிறான் என்றும், (சுத-பா-பவ) மூ-வெண்-பவக்யாஸி” என்று ஸத்வாஜஸ்தமோகுணம் களைக்காட்டிலும் வேறு கர்த்தா இல்லையென்றும் சொல்லுகையாலே ப்ரக்ருதியே கர்த்தா, ஆத்மா கர்த்தாவன்றென்று பூர்வபகம்.—ஸ்வர்க்காதிவோகங்களை யடைகைக்காக யஜ்ஞயாகாதிகளைப்பண்ணு என்று சாஸ்த்ரம் விதிக்கிறது. சொன்னதை யறிந்து செய்யவல்ல பருஷனைக்குறித்தே, ஒரு அர்த்தத்தை சாஸ்த்ரம் விதிக்கும். ப்ரக்ருதிக்கு ஜ்ஞாந மில்லாமையால் அதைக்குறித்து விதிக்கக்கூடாது. ஆத்மாவுக்குக் கர்த்தருத்ய மில்லையென்றால் இவனைக்குறித்து விதித்து உபயோகமில்லை. அப்போதுசாஸ்த்ரம் நிரந்தரமாய்ப் போய்விடும். அப்படிபோகாமைக்காக ஜீவாத்மா கர்த்தாவென் தறங்கீகரிக்கவேணும் என்று ஸத்தார்த்தம். உசக.

ஸ. உ-உரு. உவாடிநாஜிஹாரொவபெஸாஜ.

(ஸா-ஸா-ஹா.) உவாடிநாஜி. “வணவெவெஷஷண தாஸ் ப்ரா னாது மூஷிகா” இந்தஆத்மா இந்தப் ப்ரணான்களை க்ரஹித்துக்கொண்டு

என்று ஆத்மாவுக்குப் ப்ராணன்களைக் க்ரஹிக்கைசொல்லுகையாலும், விஹாரொவபெஸாசு - “யபாகாஃவரிவ துதெ” யதேச்சமாக உலாவுகிறுனென்று உலாவுகை சொல்லுகையாலும், (இவ்விரண்டு கர்மங்களை யும் ஆத்மா செய்கிறுனென்று சொல்லுகையாலே ஆத்மா கர்தாவென்பது வித்தம்). ௨௫௦.

(ஸ-ஹ.) இந்த பாவ்யத்துக்கு இது இண்ணு ஸூத்ரம். அதில் “விஹாரொவபெஸாசு” என்பது முதல் ஸூத்ரம், “உவாடா நாசு” என்பது இரண்டாவது ஸூத்ரம். இவற்றினர்த்தம் - விஹாரொவபெஸாசு - (ஸ்வபகாலத்தில் ஜீவன் “ஸாஃரஃயதெ” காயத், காஃ” யதேஷ்டமாக ஸஞ்சரிக்கிறுனென்றும், வெஸாஸீரெயபாகாஃவரிவ துதெ” தன்சரீரத்தில் யதேஷ்டமாக ஸஞ்சரிக்கிறுனென்றும் ஜீவனுக்கு) ஸஞ்சாரம் சொல்லுகையாலே, (ஜீவன் கர்த்தாவாகிறுன். என்று முதல் ஸூத்திரத்தின் தாத்பர்யம்—உவாடா நாசு—(“புராணாநுமூ ஷீகா” இந்திரியங்களைச் சுரணமாக அங்கீகரித்துக்கொண்டு என்று, இந்திரியங்களை அங்கீகரிக்கிறுனென்கையால் (இவன் கர்த்தாவாகிறுனென்று அங்கீகரிக்க வேண்டும்). என்று இரண்டாம் ஸூத்ரத்திற்குச் தாத்பர்யம். ௨௫௦.

ஸூ-௨௫௧. வுபெஸாசு கியாயம். நவெநிபெ-ஸவிவாயம்.

(ஸ-ரா-வ.) கியாயம் - யஜ்ஞாதி கார்யங்களில், வுபெஸாசு - (ஆத்மாவைக் கர்த்தாவென்று) சொல்லுகையாலும், (ஆத்மா கர்தாவாகிறுன். நவெசு - (இப்படி) இல்லாமற்போனால், நிபெ-ஸவிவாயம் - வேறுவிதமாக (தருதியந்தமாக)ச் சொல்லவேண்டி வரும். ௨௫௧

(ஸ-ரா.) விஜா ஸபஜஃநுதெ” என்கிற விடத்தில் ஜ்ஞாநவானு ஆத்மாயஜ்ஞம் முதலிய கர்மங்களைச் செய்கிறுனென்று சொல்லுகையாலேயும் ஆத்மா கர்த்தாவாகிறுன். அவ்வாக்கியத்தில் விஜ்ஞாநபத்திற்கு ஆத்மா அர்த்தமன்று ஜ்ஞாநமே அர்த்தமாயைவால் ஆத்மாவைக் கர்த்தாவாகச் சொல்லவில்லை என்கிற பகூத்தில், ஜ்ஞாநம் ஒரு கார்யத்திற்குக் கணம் (ஸாதம்) ஆகுமல்லது கர்த்தாவாகமாட்டாது. அப்போது ஜ்ஞாநத்தினால் செய்கிறுனென்று சொல்லவேணும். அப்படி மூன்றாம் வேற்றுமையாகச் இங்கு சொல்லாமையால் ஆத்மாவையே கர்த்தாவாகச் சொல்வற்று. ௨௫௧

ஸூ-௨௫௨. உவபுஸிவடி நியஸி.

(ஸ-வ.) உவபுஸிவசு - பார்ப்பதுபோல், சுநியஸி - (செய்வதிலும்) நியமமில்லை. ௨௫௨.

(ஸ-வ.) உவபுஸிவசு - ஜ்ஞாநம்போலவே, சுநியஸி - போகத்ருத்வ நியமமில்லாமற் போகவேண்டிவரும். ௨௫௨.

(ஸ-ஹ.) ஜீவன் ஸ்வதந்த்ரானுயத் கர்த்தாவாகில் தனக்கு நன்மையையே செய்துகொள்ளவேணும். அப்படியன்றியே லோகத்தில் ப்ராணிகள் நன்மையைப் போல் நிமையையும் வினாத்தக்கொள்ளக் காண்கிறார்கள் ஆகையால் இவன் ஸ்வதந்த்ராகர்த்தாவன்று என்ற சங்கைக்கு, ஜீவன் ஸ்வதந்த்ரானு போதிலும் தனக்கு

அனுக்ஷலமானதையே பார்க்கிறுனென்றி நியமமில்லை. கண் முதலான இந்திரியங்கள் எதில் ஸம்பந்திக்கிறதோ, அதைப்பார்க்கிறுன் என்பதுபோல, நன்மைத்திமைகளைச் செய்கைக்கும், தேசமும் காலமும் மற்ற புத்தி அந்ருஷ்டம்முதலிய காரணங்களும் எதைச் செய்கைக்கு அனுக்ஷலங்களா யிருக்கின்றனவோ, அதைச்செய்கிறுன். மற்ற காரணங்களை யபேக்ஷித்தே இவன் காரியம் செய்தபோதிலும் இவன் கர்த்தாவாகைக்குத் தடையில்லை. ஒருவன் சமையல் பண்ணும்போது அனேக உபகரணங்களைக்கொண்டே செய்தபோதிலும் அவனே அதுக்குக் கர்த்தாவாகிறுப்போலே இங்கும் கண்டுகொள்வது. நன்மையை விளைக்கும் என்கிற ப்ரார்த்தியினால் திமையைச்செய்கிறுனென்று கருத்து. ௨௫௨.

(ஸா-ஹா.) ப்ரக்ருதிக்குக் கர்த்தருத்வமும் ஆத்மாவுக்குப் போக்த்தருத்வமும் அங்கீகரித்து அதின் ஸாந்திர்த்த்யத்தினால் ஆத்மாவுக்கு ஸுகாத்யநுபவமென் றங்கீகரித்தால், ப்ரக்ருதி ஸகலாத்மாக்களுக்கும் ஸமாநமாகையாலே தத்ஸாந்திர்த்த்யமுடைய இந்த ஆத்மாவுக்குப்போலே மற்ற ஆத்மாக்களுக்கும் ஸமாநமான ஸுகதுக் கங்களுண்டாகவேண்டியதும். ப்ரக்ருதி ஸர்வஸாதாரணமாயினும் அவ்வவ ஆத்மாக்களுக்கு அஸாதாரணமான அந்தக்ரணமுண்டு, அதினுடைய ஸாந்திர்த்த்யத்தினாலேயே ஸுகதுக்காநுபவம் பிறக்கிறதென்றால், ஆயினும் ஆத்மா ஸர்வவ்யாபியாகையாலே ஸகலாந்தக்ரணங்களோடும் ஸாந்திர்த்த்யம்ஸகலாத்மாக்களுக்கு முண்டாகையாலே ஸர்வர்க்கும் ஸமாநமாக ஸுகாத்யநுபவம் ப்ரஸங்கிக்கும். ஆகையால் கர்த்தா ஆத்மாவேயாகவேணும். ௨௫௨.

ஸூ-௨௫௩. ஸூத்ரிவாஸ்யாஸு.

(ஸா-ஸா-ஹா.) ஸூத்ரிவாஸ்யாஸு - போக்த்தருத்வ சக்திக்கு ஹாஸிவருகையாலே, (ஆத்மா கர்த்தாவாகவேண்டும்.) ௨௫௩.

(ஸா-ஹா.) கர்த்தருத்வத்தை ஜீவனிடத்தில் ஒப்புக்கொள்ளாமல் அந்தக்ரணத்திலொப்புக்கொள்ளில், கர்த்தா கரணங்களிரண்டு மொன்றாகக் கூடாதாகையால் அந்த அந்தக்ரணத்துக்குக் கரணத்வம் நமுவும். அந்தக்ரணம் கர்த்தாவாய், அதற்கு வேறொரு கரணமொப்புக்கொள்ளில் நாங்களொப்புக்கொண்டதம் நீயொப்புக்கொண்டதம் ஒன்றே; ஆகில் நாமத்தில் பேதம் ஆகையால் ஜீவனே கர்த்தாவாகிறுன். ௨௫௩.

(ஸா-ஹா.) எவன்புண்ய பாபங்களைச் செய்கிறுனோ, அவனே அதின்பலமான ஸுகதுக்கங்களை யனுபவிக்கிறுன். மற்றொருவனுக்கவ்நுபவம் கிடையாது. புத்தி புண்யபாபங்களைச் செய்கிறதாகில் ஆத்மாஸுகாதிகளை அனுபவியாமற் போகக் கடவன். ஆகையால் ஆத்மாவே கர்த்தாவும் போக்தாவுமாகிறுன். ௨௫௩.

ஸூ-௨௫௪. ஸூத்ரியாஸ்யாஸு.

(ஸா-ஸா-ஹா.) ஸூத்ரியாஸ்யாஸு - ஸமாதிஸம்பவியாதாகையாலும், (ப்ரக்ருதிக்குக் கர்த்தருத்வம் கூடாது.) ௨௫௪.

(ஸா-ஹா.) ஜீவன் கர்த்தா வாகாவிழல் “நிஷிஷ்யாஸிதவ்யு” இத்தயாதியனால் பரமாத்மப்ராப்திக்கு ஸாதநமாகச் செய்யச்சொன்ன த்யாதம் சேதானுச்சு ஸம்பவியாது. ஆகையாலும் சேதனனே கர்த்தாவென்பது லித்தம். ௨௫௪.

(ஸா-ஹா.) ப்ரக்ருதியைக்காட்டிலும் ஆத்மாபிச்சென்று ஏகாக்கித்தாகத் யாநிக்கையே மோக்ஷஸாத மென்று சொல்லித்த. ப்ரக்ருதியேத்யாகம் செய்கிற

தென்பகத்தில் தண்ணீர்காட்டிலும் வேறாகத்தண்ணீர்தான் த்யாநிக்கக்கடா தாகையால் பரக்குதிக்குக்கர்ந்ருத்வம் கிடையாது. உருசு.

ஸூ-உருரு. யயோவ தகொஹயயோ.

(ஸூ-ஹ.) தகொ தச்சன், யயோ - எப்படி, உஹயயோ - ஸுகதுக் கங்களிரண்டையு மடைகிறானே, (அப்படியே ஜீவனும்) உருரு.

(ஸூ-ஹ.) தகொ - தச்சன், யயோ - எப்படி, உஹயயோவ - செய்கை க்கும் செய்யாமைக்கும் ஸமர்த்தனாகிறானே, (அப்படியே ஆத்மாவும்.) உருரு

(ஸூ-ஹ.) இந்த அதிகரணத்தில் ஜீவனுக்குக் கர்ந்ருத்வம் ஸ்வதஸ்வித்தமா, அல்லது வந்தேறியாவென்று விசாரிக்கப்படுகிறது.— கீழ்திகரணத்தில், விதிநிலே தசாஸ்திரங்கள் வ்யர்த்தமாகாமைக்காக ஜீவன்கர்த்தா வென்று ஒப்புக்கொள்ள வேணுமென்று சொல்லப்பட்டது. அந்தகர்ந்ருத்வம்ஜீவனுக்குஸ்வதஸ்வித்தமன்று; ஏனென்றால், லோகத்தில் தச்சன் எதுவரையில் வாசிமுதலியவைகளைப் பிடித்துக் கொண்டேவேலைசெய்கிறானே, அதுவரையில் அவன் துக்கியாகவேகாண்கிறான், அவனே அவ்வாயுதங்களைப் பொகட்டு விட்டு வீட்டிற்குவந்து சேர்ந்து ஒருவ்யாபாரமும் செய்யாதிருந்தானாகில் ஸுகந்தையடைகிறான்; அதுபோலவே ஜீவன்கர்த்தாவா கும்வரையில் துக்கியாயெய்யுப்பன் மோகமெப்போது முண்டாகாது;அதற்காக, அந்த கரணத்தினுடைய ஸம்பந்தத்தினால் இவனுக்குக் கர்ந்ருத்வம்வந்தேறியென் றே ஒப்புக்கொள்ளவேணும் என்கிறார். உருரு.

(ஸூ-ஹ.) ஆத்மா கர்த்தாவானால் தனக்கு இச்சையுள்ளபோது செய்யலாம் இல்லாதபோது தவிரலாம். அநெப்படியெனில், தச்சன் தன்னிடத்தில் ஸகல ஸாமக்ரியுந்நாலும் இச்சையிருந்தால் சிப்பவேலைசெய்கிறான்; இச்சையில்லை யாகில் வெறுமனேயிருக்கிறான். அது போலிவ்ருங்கண்டு கொள்வது. புத்திக்குக் கர்ந்ருத்வ மொப்புக்கொண்டால் அதுஅசேதநமாகையால் அதற்குஇச்சையிறவாது; அப்போது ஒரு கார்யத்தைச் செய்கைக்கும் தவிருகைக்கும் இவ்விதமானவ்யவஸ்த தைசொல்லமுடியாது. உருரு.

கயி-ருசு. ஸூ-உருசு. வராத த உருவெஃ.

(ஸூ-ஸூ-ஹ.) த உருவெஃ - கர்ந்ருத்வம் பரமாத்மாயத்தமென்று வேதத்திற்சொல்லுகையாலே, வராத த - பரமபுருஷனிடத்தில் நின்று மே, (ஜீவனுக்குக் கர்ந்ருத்வம் வித்திக்கிறது.) உருசு.

(ஸூ-ஹ.) ஜீவனுக்குக் கர்ந்ருத்வமுண்டென்று கீழ்சொல்லப்பட்டது. அது ஸ்வதத்தர்கர்ந்ருத்வம்மா, அல்லது ஈஸ்வராஜீனமா என்று இதில் விசாரிக்கப்படு கிறது. ஜீவன் ஒரு காரியத்தைச் செய்யும்போது ஈஸ்வரன் ஸகாயமாக வேண்டிய தில்லை. வ்யவஸாயம் செய்யும்போது எருதுகலப்பை முதலிய ஸாமக்ரிகளைக்கொ ண்டே ஜீவன் கார்யத்தை நடத்துகிறான்; இதுபோலவே மற்றும் எக்காரியத்திலும் ஈஸ்வரனிருந்து தலைக்கட்டிவைக்கிறானென்பதில்லை. என்கிற பூர்வபகூத்துக்கு,— ஜீவன் ஒருகாரியத்தைச் செய்யும்போது ஈஸ்வரானாலேயே செய்விக்கப்படுகிறான். இதற்குப்பரமான்மம்,—“ஊஷணவஸாயாஸிபகாரபதி” இந்த ஈஸ்வரனே ஸத்கர்மங்களையும் அஸத்கர்மங்களையும் செய்விக்கிறான் என்கிற வேதவாக்யம் என்று ஸமாதானம். சொல்லுகிறார்., உருசு

(ஸ்ர-ஸா-வ்ய.) நர-நா - பிந்நமாகவும், சும-ஸா-வ்ய - அபிந்நமாகவும், வ்யவபெஸாஸ - சொல்லுகையினாலே, சுஸா - (ஜீவன் பரமாத்மாவின்) ஏகதேசம். வஸக-ஒருத்தர், (ஆதர்வணிகர்), டாஸகித-உபாஸகி - (பரமாத்மாவுக்கு) தாசன் சிதவன் முதலான ஸ்வரூபமா யிருக்கையை, சுயயபெ - அத்தியாயம் செய்கிறார்கள்.

உருஅ.

(ஸ்ர-ஸா.) ஜீவனுக்கு க்ரியைகளைச் செய்வித்து ஈஸ்வரன் உபகாரம் செய்கிறானென்று கீழே சொல்லிற்று. அந்த உபகாரமானது யஜமானன் வேலைக்காரனுக்குச் செய்வதுபோலாயிற்று. அப்பொழுது ப்ராஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறான ஜீவனுண்டென்று ஏற்பட்டது. இதனால் அந்நவதம் வித்திக்கவிலையே யென்னில், “யசு த்நிதிஷ்டுநு தா நகௌரொயபதி” எந்த ஈஸ்வரன் ஜீவாத்மாவின்னையிருந்து அவனை அவ்வகாரியங்களில் நியமிக்கிறானென்ற ஜீவீஸ்வரர்களுக்கு பேதமும், “ஸு ஹிஸாஸா” ஒடக்காரன் முதலிய ஸகலப்ராணிகளும் ப்ரம் ஸ்வரூபமேயென்று ஒன்றாகவும் சொல்லுகையாலே ஜீவன்ப்ரம்மத்தினுடைய அம்சமென்று ஏற்படுகிறது. சரீரத்திலொர் பாகமாகிய கால் கைகளை ஒருகால் சரீரத்தைக்காட்டிலும் வேறிட்டு இந்த சரீரத்தின் கை கால்கள் என்பதுமுண்டு, ஆகிலும் அது சரீரத்தைக் காட்டிலும் வேறுகாது. அதுபோலவே இங்கும் ஜீவன்ப்ராஹ்மத்தைக்காட்டிலும் வேறுகாளுகையால் அந்நவதத்துக்குமாநியில்லை. இதனால் பேதஸ்ருதிக்கும் அபேதஸ்ருதிக்கும் விரோதமில்லை யென்பதும் சொல்லப்பட்டது.

உருஅ.

(ஸ்ர-ஸா.) “ஸுயயமா தா மவ்வ ரிதாஸகித” என் ஜீவாத்மாவைக்காட்டிலும் பரமாத்மாவை பிந்நமாக அறியவேணுமென்று இருவர்க்கும் பேதம் சொல்லுகையாலே பரமாத்மாவைக் காட்டிலும் ஜீவன் அத்யந்தம் பிந்நனென்றார்கள். சிலர் “தகூபதி” அந்த ப்ராஹ்மமே நியாகிறயென்று ஜீவனுக்கும் பரமாத்மாவுக்கும் அபேதம் சொல்லுகையாலே இருவர்க்கும் பேதமில்லை. ப்ராஹ்மமே மாயையினால் அஜ்ஞாநத்தை படைத்து ஜீவனாத் தோற்றுகிற தென்றார் சிலர்; அந்த ப்ராஹ்மமே ப்ரமார்த்தமான உபாதியோடு கூடி ஜீவனாய் பாலிக்கிற தென்றார் சிலர்; இம்முடைய இவ்வதிகாணத்தினால் நிர்லகிக் கிற ஜீவன் பரமாத்மாவைக் காட்டிலும் அத்யந்த பிந்நனென்றால் அபேதம் சொல்லுகிற ஸ்ருதிக்கு, அரசனால் பரிபாலிக்கப்பட்ட ஜகத்தை “அசனே ஜகத்த” என்பது போல் கௌணமாக அர்த்தம் சொல்லவேணும். மற்ற இரண்டு பக்ஷத்திலும் பேதஸ்ருதியையாவதாரிக தசையினால் பேதத்தைச் சொல்லுகிற தென்று அதுக்குவங்கோ சம்செய்யவேண்டும். ஸர்வஜ்ஞமான ப்ராஹ்மத்திற்கு அஜ்ஞாநாதிரோஷங்களும் கற்பிக்கவேண்டும்; இம்முன்று பக்ஷங்களைக்காட்டிலும், ஜீவன்பரமாத்மாவுக்கு சரீரம். இதில் ப்ரமாணம் “யஸு தாஸாஸீந” என்ற ஸ்ருதி. சரீரமானது சரீரியினுடைய ஏகதேசம், ஆகையால் ஜீவனை சரீரமாக உடைய பரமாத்மாவின்னுடைய ஏகதேசம் அவனுக்கு சரீரமான ஜீவன் என்ற பக்ஷமே ம்ரோஷ்ட்டம். இப்பக்ஷத்தில், சரீரவாசகசப்தம் சரீரியைச் சொல்லுகையாலே “தகூபதி” “யஸு தாஸாஸீந” இயாதி வாக்யங்களில் ஜீவவாசக சப்தத்திற்கு ஜீவசரீரியான பரமாத்மா அர்த்தமாகையாலே அந்தஸ்ருதிகளுக்கும் விரோதமில்லை. அனுவாய அல்பஜ்ஞான ஜீவனுக்கும் விபுவாய ஸர்வஜ்ஞான பரமாத்மாவுக்கும் ஸ்வரூபஸ்வபாவங்கள் பிந்நங்களாகையாலே பேதஸ்ருதிக்கும் விரோதமில்லை. இப்புடியங்கீகரிக்கையினாலே, ஸகலாந்

தர்யாபியான பரமாத்மாவை, 'வ்யூஹாஸாஸ்ய, ஹுஹாஸாஸ்ய, ஹுஹாஸாஸ்ய, ஹுஹாஸாஸ்ய' என்று தாசனென்றும் தாஸனென்றும் கிதவெனென்றும் ஆதர்வணிகர் சொல்லுகிறபுத்தியினர்த்தமும் ஒத்திருக்கிறது ஆகையால் ஜீவன் பரமம்மத்தினுடைய அம்சமென்பதே விரித்தார்த்தம் உடுஅ.

வாசி-உடுக. கீது வண-காச.

(ஸா-ரா-வ்) ஜெ.வண-காங் - “வாடொஸு” விழா மூலதானி ”
என்கிற மந்திரத்தினாலும், (ஜீவன் பரமாத்மாம்சமென்பது ஸித்தம்.) இந்த
பரமாத்மாவுக்கு ஸமஸ்தபூதங்களும் பாதமென்று இந்தஸ்ருதிக் கர்த்தம்.
பாதமாவது ஏகதேசம். சரீரத்தில் பாதம் ஏகதேசமானதுபோல் பரமாத்
மாவுக்கு ஸமஸ்தபூதங்களும் ஏகதேசமென்றபடி. ௨௫௧.

(ஸ்-ஸ்-ஹா.) இவ்வர்த்தத்தில்ப் பரமாணம் (வொடொலு) ஸவ-காலிதாநி”
என்கிற வேதவாக்யம். ஸவ-காலிதாநி - ஸகல்பராணிகளும், சுலபு - இந்த
பரமம்த்தினுடைய. -வொடொ அம்சம், அதாவது-எகதேசம் என்று இதை
அர்த்தம். உடுக.

வலி-2௬௦. சுவிலுரா, தெ.

(ஸ்.ரா.பு.) ஸ்ரீராமதேவ - ("செவ்வாம்பொ ஜீவவொகஜீவ வலிதவூ நா த ம்" என்கிற) சீதாவாக்யத்திலும் ஜீவன் பரமாத்மாவின் டைய அம்சமென்று சொல்லப்பட்டது. (அநாதியான ஜீவன் என்னுடைய அம்சமென்று அந்த க்ருஷ்ணவசந்திற் கர்த்தம்.) உசு0.

(ஸ்-ரா-லா.) : “பெலுவாம்பொஜீவவொக ஜீவவா^வதவநாதநம்”
 லோகத்தில் அநாதியான ஜீவன் என்னுடைய அம்சந்தான் என்ற கீதையும் இது
 க்குப் பரமாணம். உக0.

ஸரி.உகட. புகாஸாழிவதுவெ நவவாஃ.

(ஸ்.ரா.பு.) டாக்டர் காசாடிவக - (மணிமுதலியவற்றின்) பாகாசாதி
களைப்போல், வரம் பரமாத்மா, வரவம் ந - ஜீவனுடைய ஸ்வபாவத்தை
யுடையவனன்று. உகக.

(ஸ்-லா) ஜீவனுக்கும் ப்ரஹ்மத்துக்கும் பேதநிலையாகில் ஜீவனுக்குண்டான துகக்களெல்லாம் ப்ரஹ்மத்துக்குமுண்டாம். ஒருவனுக்குக்காலில்வெதனையுண்டா னால் அவ்வேதனையவனுக்குமுண்டாகிறுப்போலே அம்சத்தினுண்டான துக்கம் அம் சிக்குத்தவறுது. இனிமுத்தியடைந்து ப்ரஹ்மாவதைக்காட்டிலும் ஸம்ஸாரியாயிரு ப்பதே நலமென்று யேதாந்தத்தைக்கேட்க அதிகாரிகளே யகப்படார்களேயென் னில், —ஜீவனுடைத்துக்கம் ப்ரஹ்மத்துக்குஸம்பவியாது. ஜீவன் அஜ்ஞாநத்தினால் மூடப்பட்டிருந்ததோமே ஆத்மாவென்றுப்ரமித்து, அதக்கொரு சிக்குவினைத்தால் அதைத்தன்னதாகப்ரமிக்கிறுன். இவ்விதமானப்ரம் ப்ரஹ்மத்துக்குக்கிடையாது. ஜீவனுக்கும் துக்கப்ரம்மொழிய வாஸ்தவமாக துக்கம்கிடையாது. எப்படியானால் ஸூரியகிரணம் கோணலில்லாமலிருந்தபோதிலும் வெய்யிலில் கைகரங்களைக்கோ ணலாகக்காட்டினால் அக்கிரணம்கோணலாகக்காண்டிறதோ, எப்படியானால் முகம் சலியாமலிருந்தபோதிலும் நீரில் பாங்கும்பேரது அதின்சலாத்தினுல்தான் சலிப்

பதுபோல் காண்மிறதோ, ஜீவனுடையதுக்க்ப்ராந்தியு ம்ப்படிப்பட்டதேயாகையால் ஜீவனுக்கு வாஸ்தவமான துக்கம் கிடையாது. அதினால் ப்ரஹ்மத்துக்கும் துக்கம் கிடையாது. -

உகக.

(ரா-ஹா) அம்சமாவது ஏகதேசம். சரீரத்தினோம்சத்தில் ஒருதோஷமிருந்தால் அதுசரீரத்தின்தோஷமாகிறது. அப்படியே பரமாத்மாவினுடைய ஏகதேசமான ஜீவனிலுள்ளதோஷங்களும் பரமாத்மாவினதேயாகவேணும். அப்போது பரமாத்மா நிர்தோஷிஎன்கிறபொருதியோடு விரோதம்வருமென்னில், காந்தியோடுகூடினமணிக்குக்காந்திஎப்படி அம்சமோ, அதுபோல் பரமாத்மாவுக்கு ஜீவன் அம்சமாகிறான். காந்திக்குஸங்கோசவிகாஸங்கள் முதலியதோஷங்கள்வந்தாலும் அத்தோஷங்கள் மணிக்குஸம்பவியாதாப்போலேஜீவனுடையதோஷங்களும் பரமாத்மாவுக்குஸம்பவியாது. சரீரியான ஆத்மாவுக்கு சரீரம் அம்சம். சரீரத்திற்குண்டான ஜகமரணம் முதலியதோஷங்கள்ஆத்மாவுக்கு ஸம்பவியாது. இதுமுதலான த்ருஷ்டாந்தங்கள் கண்டுகொள்வது.

உகக.

ஸூ-உகஉ ஸூனிய,

(ஸ-ஹா) ஸூனிய - “தத்யப் வராதிதூஹிஸநிதித்யாதி ம-ஹுணஸ்யுதம் | நயிவ்யுக்தஹெவெஸூவி வடிவத்யாவிஹஸா” தாமரைநிலையில் நீர் ஓட்டாகதுபோல் நிர்க்குணனாகிய பரமாத்மாவினிடத்தில் புன்யபாபங்கள் சேராது என்று வ்யாஸரும்சொல்லியிருக்கிறார். உகஉ

(ரா-வ்ய-ஹா) ஸூனிய - வஸகபெஸஸூபிசஸூபாஹே ஜெயாதிவாஸி ஸூரிணியஸா | வரஸ்யுவ்ய ஹுணஸூதி ஸபெயஸிவிஹுஜமஸி” என்று அக் நிக்குக்காந்திபோல் பரமாத்மாவுக்கு ஜகத்து அம்சமாகிறது என்று இவ்வர்த்தத்தையே பராசராதிகளும் சொல்லுகிறார்கள்.

உகஉ.

ஸூ-உகஉ. சுநுஜாவரிஹாரளபெஹஸஸவஸாஜெயாதிராஹிவஸ.

(ஸ-ரா-ஹா) ஜெயாதிராஹிவஸ - அக்ரிமுதனிய வற்றுக்குப்போல, பெஹஸஸவஸாஸ - சரீரஸம்பந்தத்தினாலே, சுநுஜாவரிஹாரள - (வேதாத்யயநாதிகளில்சிலர்க்கு) அநுமதியும் (சிலர்க்கு) நிஷேதமும்கூடும்.

(ஸ-ஹா) கீழ் ஜீவன் ப்ரஹ்மத்தினுடைய அம்சமென்று சொல்லப்பட்டது. ப்ரஹ்மம் நிரவயமாயாகையால் அதுககு அம்சமென்பதுகூடாது. ஸாவயவமான வஸ்துவத்தே அம்சமுண்டு. ஆகையால் ஜீவன் அம்சமென்றது-அம்சம்போலே என்றாய், ஜீவன் ஸாக்ஷாத் ப்ரஹ்மஸ்வரூபமென்றே அறிகேசிக்கவேணும். இப்படியாகில் எல்லா ஜீவர்களும் ப்ரஹ்மஸ்வரூப மாகையால், ருதுஸ்நாகம்பண்ணினவன்று தன் பார்யையையப் புணரவேணும், யாகத்தில் பசுவதம் செய்யவேணும் என்று சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்ட அந்தந்த கார்யங்களி லதற்குஞையும், ரூபந்நியுடன் புணரலாகாது, ஸகல பூதங்களையும் ஹிம்ஸிக்கலாகாது என்ற நிஷேதமும்கூடாது. தன்னுடைய பந்நியென்றும் ரூபந்நியென்றும் பேதமாக சாஸ்த்ரம்சொன்னதுக்குத் தாத்பர்ய மென்னென்னில்,—இந்த பேதம் தேஹஸம்பந்தத்தினு லுண்டானது. அதாவது - தேஹமே ஆத்மாவென்கூட ப்ராந்தி - லோகத்தில், “என்செய்கிறேன், என் போகிறேன்” என்ற வ்யவஹாரமெல்லாம் தேஹாத்ம் ப்ரமமூலமாயே யிருக்கிறது. தத்வஜ்ஞாநம் பிறந்தபின் பேதமில்லாவிடிலும், அது பிறப்பதற்குமுன் ஸம்ஸாரதசையில் பேதமுண்டாகையால், அக்காலத்தில் செய்யவேண்டு மெவ்வுக்கு அதுஜ்ஞாபரிஹாரங்கள் சாஸ்த்ரத்தில் சொல்லப்பட்டது. தத்வஜ்ஞாநம் பிறந்தவ

னுக்கு இந்த அஜ்ஞாபரிஹாரங்கள் கிடைப்பது. ஆகிலும் அவனுக்கு நேதமாத்ம் ப்ராந்தி யில்லாமையால், அவன் ஒருநிஷித்தகர்மங்களையும் செய்யவும் மாட்டான். இதற்கு த்ருஷ்டாந்தம்—லோகத்தில் நெருப்பு ஒன்றையிருந்தபோதிலும், சுவத்தில் பட்ட நெருப்புக்கூடாதென்றும், மற்ற நெருப்பு கடுமென்றும், ஸூர்யகிரண மொ ன்றையிருந்தபோதிலும் அமேத்யத்தில்பட்ட கிரணம் கூடாதென்றும் மற்ற கிரணம் கடுமென்றும் லோகத்தில் காண்கிற அஜ்ஞாபரிஹாரங்களைப்போல் சாஸ்த்ரத்தி லும் கண்டதொவ்வது. உகச.

(நா-ஹா.) ஆத்மாக்களெல்லாம் பரமாத்மாவின்னுடைய அம்சமானால் ஒருவ ரதிகரென்றும் ஒருவர் ந்யூனரென்று மில்லாமையாலே எல்லார்க்கும் வேதாத்யயந யஜ்ஞயாகாதிகளில் அதிகாரம் உண்டாயிருக்க; சிலர்க்குண்டென்றும் சிலர்க்கில்லை யென்றும் சொல்லும்தவ மென்னென்ன, அக்ரி ஒன்றையாயினும் அது யஜ்ஞத் தில் ஸம்பந்தித்திருந்தால் புரிசுத்தமாய் ஸத்கர்மங்களுக்கு யோக்யமாயும், ஸமசா ரத்தில் ஸம்பந்தித்திருந்தால் அசுத்தமாய் அயோக்யமாயு மாகிரூப்போலே, புரி சுத்தமான ப்ராஹ்மண சரீரமெடுத்தவன் அவற்றுக்கு யோக்யனென்றும் புரிசுத்த மில்லாத குத்ரசரீர மெடுத்தால் அயோக்யனென்றும் சொல்லுகை உபபந்நமர்கும்.

ஸூ-உகச. அஸனுகெ தஸரவ்யுதிசுரீ.

(ஸ-பு.) அஸனுகெ தீ - ஸ்வசரீர ஸம்பந்தமில்லாமையால், அவு திகார - ஸுகதுகஸாங்கர்யமில்லை. உகச.

(நா-பு.) அஸனுகெ தீ வ - ஜீவபரமாத்மாக்களுக்குப் பரஸ்பரம் பேதத்தினாலும், அவு திகார - (போகத்தில்) ஸம்பந்தக்கமில்லை. ஸந்ததியா வது - விடாமல் ஒன்றாய் சேர்த்திருக்கை. அதாவது அபேதம். அஸந்தி யாவது - அதுக்கெதிர்த்தட்டான பேதம். உகச.

(ஸ-ஹா.) ஜீவன்களெல்லாம் ப்ரஹ்மஸ்வரூபிகளாகில், ஜீவன்களுக்குப் பரஸ் பரம் பேதமில்லாமையால், ஒருவன் செய்த கர்மத்தின் பலத்தை மற்றொருவனும் அநுபவிக்கட்டும். இதனால் எல்லாரும் எல்லாபலங்களையும் அநுபவிக்க வேண்டி வரும். இவன் ஸூகி, இவன் துதி என்கிற பேதம் இல்லாமல் போய்விடும். அத ற்காக ஜீவன்கள் ஒவ்வொரு சரீரத்திலும் பெய்வேறு யிருக்கிறார்களென் றெப்புக் கொள்ளவேணும். இப்பொழுது எந்த ஜீவன் எந்த கர்மத்தைச் செய்கிறானோ, அவன் அதின்பலத்தை யடைகிறான் என்று வ்யவஸ்த்தை யேற்பட்டிருக்கும் என்கிற சங் கைக்கு உத்தரம்—ஜீவனென்பது கேவலப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தையன்று, புத்தியோடு கூடினப்ரஹ்மாம்சமே ஜீவனெனப்படும். அந்தபுத்தியென்பது அனுஸ்வரூபமாகை யால்அது எல்லாசரீரத்திலுமுள்ள தொன்றன்று;அது ஒவ்வொருசரீரத்திலும் வேறு பட்டிருக்கும், ஆகையால் அந்த புத்தியோடுகூடின ஜீவனும் ஒவ்வொரு சரீரத்தி லும் வேறுபட்டிருக்கையால், அந்தந்த புத்தியோடுகூடின ஜீவன் பண்ணின கர்ம த்தின் பலத்தை அந்தந்த ஜீவனநுபவிக்கிறு நென்கிற வ்யவஸ்த்தை கடுமென்று.

(நா-ஹா.) இப்பகூத்தில், ஜீவர்கள் அனுவாய் ப்ரதிசரீரம் பித்ராய் இருக் கையாலே ஒருவனுக்குண்டான ஸுகதுக்கங்கள் மற்றொரு ஜீவனுக்கும் பரமாத்மா வுக்கும் ப்ராஸங்கியாது. ப்ரஹ்மமே ஜீவனென்கிற பகூத்தில் ஜீவனுக்குண்டான ஸகலதோஷங்களும் ப்ரஹ்மத்திற் குண்டாகும். உகச.

ஸூ-உகசு. 3 குஹாலாஸவய.

3 குஹாலாஸவய - குஹாலாஸவய - என்று இரண்டுபடிமுண்டு.

(ஸ் - ௨௫.) சூலாஸ்யவ-ப்ரஹ்மதீதின் அஜ்ஞாந்தினில் ப்ரதிபிம்பமே.

(ஸ் - ௨௬.) சூலாஸ்யவ-வ - (ப்ரஹ்மமே அஜ்ஞாந்தினில் ஜீவனுகிறதென்றபகூத்தில் ஸ்வஜ்ஞான பரமாத்மாவுக்கு அஜ்ஞாநமும் ஸ்வரூபாவரணமும் கல்பிக்கவேண்டிமாகையால், அபேதஸாதகமான ஜேத்ருக்களெல்லாம்) தோஷயுக்தங்களாயே யிருக்கும். ப்ரஹ்மம் நிர்துஷ்டமென்கிற ஸ்ருதியும் விரோதிற்கும் உகரு

(ஸ்-௨௭.) கீழ் இதுவரையில், ஜீவனென்பவன், புத்தியென்கிற உபாதியோடு கூடின ப்ரஹ்மத்தி னம்சமென்று சொல்லிக்கொண்டுவந்து, அதற்குமேல் வந்ததோஷங்களையும் பரிஹரித்தார். இதில் அப்பகும் ஸரியன்றென்கிற அபிப்ராயத்தினில் வேறொருபகும் சொல்லுகிறார். ஜீவனென்பவன் ப்ரஹ்மத்தினுடைய ப்ரதிபிம்பமே, மற்றொன்றன்று. இப்பகூத்தில் கீழ்ச்சொன்ன தோஷங்களொன்றும் வராது. எப்படியெனில்—நாலுகலசங்களில் நீரைக்கொடுத்து வெய்யிலில் வைத்தால் அந்நாலிலும் ஸூரியனுடைய ப்ரதிபிம்பம் வீழுகிறது. அவற்றில் ஒரு கலசம் அசைந்தால் அக்லசத்தில் காணப்படுகிற ப்ரதிபிம்பமே யசையும். மற்றொரு கலசத்தில் காண்கிற ப்ரதிபிம்பம் அசைகிறதில்லை. அதுபோலவே, ஒவ்வொரு புத்தியிலும் ஜீவனென்று சொல்லப்படுகிற ப்ரதிபிம்பம் வெவ்வேறுகையால், ஒரு ஜீவனுக்குண்டாகிய ஸுகதுக்கள் மற்றொருவனுக்குண்டாகாதென்று கண்டுகொள்க. உகரு

ஸூ-௨௭ - சுடிஷ்டாநிபரீக.

(ஸ் - ௨௮.) சுடிஷ்டாநிபரீக - புண்யபாபங்களுக்கு நியமமில்லாமையாலே, (இந்ததோஷம் ஆத்மா விபுவென்பவர் பகூத்தில்வரும்.) உகரு.

(ஸ் - ௨௯.) சுடிஷ்டாநிபரீக - அத்ருஷ்டத்தினாலும் நியமம்கூடாதாகையால். (அபேதவாதம் அஸாரம்.) உகரு.

(ஸ்-௩௦.) ஆத்மா விபுவென்றும் அனேகமென்றும் ஒப்புக்கொள்ளில், எல்லா ஆத்மாக்களும் எல்லா இடங்களிலுமிருக்கையாலே. ஒரு ஆத்மாவோடு சேர்ந்த எந்த மஸ்ஸும் வாக்கும் காயமும் அவ்வாத்மாவினுடைய புண்யபாபங்களுக்கு ஜேதுவாகிறதோ, அந்தமனோவாக் காயங்கள் மற்றோ ராத்மாவோடும் சேர்ந்திருக்கையால் அதினாலுண்டான புண்யபாபங்கள் ஒருவனுக்கேயுண்டு, மற்றொருவனுக்கு இல்லையென்கிற நியமம் சொல்லமுடியாது. உகரு.

(ஸ்-௩௧.) பரமார்த்தி கோபாதியோடுகூடின ப்ரஹ்மத்தினுடைய சிலசில அம்சங்களுக்கு ஜீவனென்று பெயர்; இந்த அம்சங்களிலுண்டான அநாதியான அத்ருஷ்டத்தினாலே உண்டான உபாதியும் அநாதியாகையால் அவ்வம்சங்களிலுண்டான தோஷங்கள் ப்ரஹ்மத்தினுடைய இதரபாகத்தில் ஸம்பலியாது. ப்ரஹ்மம் நிர்துஷ்டமென்கிற ஸ்ருதிக்கும் விரோதமில்லை. ஸுகதுக்காறுபவங்களிலும் பரஸம்பரஸம்பர்க்கமில்லை என்கிற பாஸ்கரமத்திலும், அத்ருஷ்டாதிகளினால் ப்ரஹ்மத்தில் நின்று அம்சத்தைப் பிரித்தெடுக்க முடியாமையால் அத்ருஷ்டமும் உபாதியும் ப்ரஹ்மாஸ்ரயங்க ளாகையாலே தோஷங்களும் ப்ரஹ்மாஸ்ரயந்தனையாகும் ஆகையால் கீழ்ச்சொன்ன தோஷங்கள் நிவர்த்தியாது. உகரு.

ஸூ-௨௯. சுவிவஸ்யுரஹிஷ்டிபிபெவஸ்யு.

(ஸ்-௩௨.) சுவிவஸ்யுரஹிஷ்டிபி - அபிஸந்திமுதலான வற்றிலும் கூட, வஸ்யு - இப்படியே. உகரு.

(ரா-பு-ஹ.) சுவிஸூரூபிஷு-சுவி- (அத்ருஷ்டத்திற்குக்காரணமாக ஒப்புக்கொண்ட) ஸங்கல்பம் (அதுஷ்ட்டாநம்) முதலியவைகளிலும், ஊஸ்ய - இப்படியே. (இவைகளும் ப்ரஹ்மத்தைப் ஆஸ்ரயிக்குமென்று கருத்து) உசஎ.

(ஸ-ஹ.) எந்த ஜீவன் “ஏக்காரியத்தை நான் செய்யக்கடவேன்” என்ற ஸங்கல்பித்துக்கொண்டு ஏக்காரியத்தைச் செய்கிறானே, அதினாலுண்டான புண்ய பாபங்களை அந்த ஜீவனே அடைகிறான் என்று ஒப்புக்கொள்ளுகிறோமென்னில்,— ஸங்கல்பமாவது ஒருவிதமான ஜ்ஞாநம், அது எந்த ஆத்மா வோடுமனஸ்ஸு சேர்ந்தால் அந்த ஆத்மாவிலுண்டாகிறதென்று சொல்வதெனும். எல்லா ஆத்மாக்களும் எங்கும் நிறைந்திருக்கையால், இந்த ஆத்மாவோடு மனஸ்ஸு சேரும்போது மற்ற எல்லா ஆத்மாக்களோடும் சேருமாகையால், இவ்வாத்மாவிற்போல் மற்ற ஆத்மாக்களிலும் இந்த ஸங்கல்பம் ஏன் உண்டாகக்கூடாது. அதினாலுண்டான புண்ய பாபங்கள்தான் மற்ற ஆத்மாக்களுக்கு ஏன் ஸம்பவியாது. ஆகையால் ஆத்மாவியு அனேகம் என்ற மதம் சரியன்று. உசஎ.

ஸூ-உசு-பு. ப்ரஹ்மஸூத்ராதிவெணாநவ-பாவாஸு

(ஸ-பு.) ப்ரஹ்மஸூத்ரா - சரீரமாகிற ப்ரதேசபேதத்தினால் (நியமம் ஸம்பவிக்வும்), உதிவெசு - என்றால், சுணஹ-பாவாஸு - (அந்தசரி ரத்தில் மற்ற எல்லா ஆத்மாக்களும்) அந்தர்ப்பவீத்திருக்கையாலே, ம - (அந்நியமம்) சரிப்படாது. உசு-பு.

(ரா-பு-ஹ.) ப்ரஹ்மஸூத்ரா-உபாதிபுத்தப்ரதேசத்தைக்காட்டினும் அதில்லாத ப்ரஹ்மப்ரதேசம் பிந்நமாயிருக்கையால், (அதுக்குக் கீழ்ச் சொன்ன தோஷங்கள் வாராது), உதிவெசு - என்றால், சுணஹ-பாவாஸு - (அப்ப்ரதேசமும்) உபாதிபுத்த ப்ரதேசத்திற்குள் அந்தர்ப்பவீக்கையாலே, ந - அப்படிசொல்லக்கூடாது. (ப்ரஹ்மம் விபுவாகையால் அதுசலியாது உபாதியேபோகவேண்டும். அது உபாதியில்லாத ப்ரஹ்மப்ரதேசங்களிலுங் கூடப்போமாகையாலே கீழ்ச்சொன்னவிபாகம் வாராதென்று தாற்பார்யம்.)

(ஸ-ஹ.) ஆத்மாக்கள் விபுவாயினும் அனேகமாயினும், ஒவ்வொரு ஆத்மாவுக்கும் சரீரம் வேறுவேறாயிருக்கும். எந்த சரீரத்துக்கு எ - ஆத்மாவோ, அந்த சரீரத்திற்குள் அந்த ஆத்மாவோடு மனஸ்ஸு சேர்ந்தால் அவ்வாத்மாவுக்கு ஜ்ஞாநமுண்டாகிறதென்று ஒப்புக்கொள்ளினும், எங்குமுள்ள ஆத்மாக்கள் அந்த சரீரத்திற்குள்ளு மிருக்கையாலே அம்மனஸ்ஸு அந்த சரீரத்திற்குள் அவ்வாத்மாவோடு ஸம்பந்திப்பதுபோல் மற்ற ஆத்மாக்களோடும் ஸம்பந்தித்தே யிருக்குமாகையால், அவ்வாத்மாவுக்கே ஜ்ஞாநமுண்டாகிறது, மற்ற ஆத்மாவுக்கு உண்டாகிறதில்லை என்கிற நியமம் சரிப்படாது. இப்படி ஆத்மா விபுவென்கிற பக்ஷத்தில், புண்யபாப வ்யவஸ்த்தையில் எவ்விதமான யுக்தியும் சரிப்படா தாகையால் அத்தை வஸ்த்தார்த்தப்படி அனுஸ்வரூபியான புத்தியென்னு மந்தகரணத்தினு லாவரீக்கப்பட்ட ப்ரஹ்மாம்ச மாத்மாவென்றாவது, அல்லது, அந்தப்புத்தில் ப்ரதிபலிக்கிற ப்ரஹ்மத்தின் ப்ரதிபிம்ப மாத்மாவென்றாவது ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும்.

உ-ம் அத்யாயத்தில் உ-ம் பாதம் முற்றிற்று.

ச - வது பாதம்.

ஸபி - 'சு. ஸ. ௨௪௬. தபாபுரணாஃ.

(ஸ - ரா - ப்.) ப்ராணாஃ - ப்ராணன்கள், தபா - அப்படியே, (ஜீவனைப்போலே நித்யங்கள்). ௨௪௬.

(ஸ-ஹா.) இந்த பாதத்தில் இந்த்ரியஸ்வரூபம் நிஷ்கர்ஷிக்கப்படுகிறது—உப நிஷத்தில் சிலவிடங்களில், 'வஸ தஸாஜாயதெவ் ப்ராணோ நஸுவெதி, யா ணிஹ' என்று ஆகாசாதிகளைப்போல் இந்த்ரியங்களும் ஸ்ருஷ்டிகாலத்தி லுண்டா கின்றன வென்று சொல்லப்பட்டது. சிலவிடங்களில் 'ஐஷ்யொவாவதெவ் ஸுடாஸுது' தபாஹஃகெதெஐஷ்யயதிப்ராணாவாஐஷ்யம்" என்று ஸ்ரு ஷ்டிக்குமுன், ருஷிகளிருந்தார்களென்றும். ருஷ்களென்று ஆரைச்சொல்லுகிறதெ ன்றால், இந்த்ரியங்களைச் சொல்லுகிற தென்றும், இப்படி இந்த்ரியங்கள் ஸ்ருஷ்டி க்கு முன்னிருந்தன என்று சொல்லுகையாலே, அவற்றுக்கு உத்பத்தியில்லை, ஆத் மாவைப்போல் நித்யங்களென்று தோற்றுகிறது. இவ்விரண்டில் எதை விர்த்தாந்த மாகக் கொள்ள வேண்டுமென்னில், ஆகாசாதிகளைப்போல் இந்த்ரியங்களு முண்டா கின்றன வென்பதேவிர்த்தாந்தம் 'ப்ராணாஃ' என்பது - இந்த்ரியங்களை. ௨௪௬.

(ரா-ஹா.) இவ்வதிகரணத்தில் இந்த்ரியங்களும் உத்பத்தி விகாசங்களையுள்ள வையென்று ஸ்த்தாபிக்கிறார்.—'ஐஷ்யொவாவதெவ் ஸுடாஸுது. கெதெ ஐஷ்யயதி - ப்ராணாவாஐஷ்யயதி" ஐதஸ்ஸ்ருஷ்டிக்குமுன்னே ருஷிகளி ருந்தார்கள். அவர்கள் யாரென்றால் ப்ராணன்கள் என்று, இந்த்ரியங்கள் ப்ரளயகா லத்திலும் இருந்ததாகச் சொல்லுகையாலே அவையும் ஆத்மாவைப்போல் நித்யங் கள் என்று பூர்வபகம். ௨௪௬.

ஸபி ௨௪௭. மளணுஸஹவாச ததாசுதெஸு

(ஸ-பு.) மளணுஸஹவாசு. இந்த்ரியங்களுக்கு)கொணோத்பத்தி கூடாமையாலும்.

(ஸ-பு.) ததாசு - (இந்த்ரியவாசகமான) ப்ராணசப்தத்திற்குமுன், ஸு - தெஃ - 'ஜாயதெ' என்கிற சப்தம் கேட்கப்படுகையாலே, (இந்த்ரி யங்கள் அநித்யங்கள்.) ௨௪௭.

(ரா - பு.) ததாசுதெஃ - அந்த பரமாத்மாவுக்கே ஸ்ருஷ்டிக்கு முன் ஸ்த்திதி சொல்லுகையாலே, (இந்த்ரியங்களநித்யங்கள்). ஸஹஹவாசு - (ப்ரளயத்தில்) அனேகவஸ்து வில்லாமையால், மளணி - (பருவசகம்) ௨௪௭.

(ஸ-ஹா.) பூர்வபகி, இந்த்ரியங்களுக்கு உத்பத்தியில்லையென்று ஸ்த்திரப்பித் திக்கொண்டு, சில இடங்களில் இந்த்ரியங்களுக்கு உத்பத்தி சொல்லியிருந்தபோதி லும், அதை கெணமாசக் கொண்டான். இதில் அதை நிரவர்கிறார்.—'மௌ ணுஸஹவாசு" இந்த்ரியங்களுக்குக் கெணமான உத்பத்தி ஸம்பவியாமை யாலே, இந்த்ரியங்களுப்பங்குகென்கிற ஸ்ருதியே முஃயம். ஏனென்றால், இந்த் ரியங்கள் ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் நின்றும் உண்டாகாவிடில், அவை ப்ரஹ்மத்தின் விகாரங்களல்லாமையால் ப்ரஹ்மதையறிந்தால் இந்த்ரியங்களைறிந்ததாகமாட்டாது.

இப்படியாகில், “கஷிந்-ஹமவொவிஜாதெ ஸவபுரிடிவிஜாதஹயதி” என்று ப்ரஹ்மத்தையறிந்தால் மற்ற ஸகலபதார்த்தங்களு மறிந்ததா மென்றிஸ்ரு தியோவெவிரோதம் வரும், ஆகையால் உத்பத்தியை வித்தாந்தமாகக்கொண்டு, ஸ்ருஷ்டிக்குமுன் இந்த்ரியங்க ளிருந்தன வென்பதற்கு, அவாந்தர ஸ்ருஷ்டிக்குமுன் அவாந்தரப்ரளயத்திலிருந்ததென்று அர்த்தம் சொல்லவேணும்; இப்படி சொல்லில் ஆதிஸ்ருஷ்டிக்குமுன் மஹாப்ரளயத்திலிருந்ததாக ஏற்படாமையால் ஸ்ருதிவாக்யங் களுக்கு விரோதமில்லை. அவாந்தர ஸ்ருஷ்டியாவது-சுதர்முகப்ரஹ்மா, தன்னுடைய ஒவ்வொரு தினத்திலும் ஸ்வர்க்கபூமி பாதாளாதி லோகங்கள் ஸமுத்ராஜலத்தினால் முழுகிப்போக, அந்த அவாந்தரப்ரளயத்திற்குப்பின் தன்னுடைய மறுதினத்தில் படைக்கிற படைப்பு, ஆதிஸ்ருஷ்டியாவது - சுதர்முகப்ரஹ்மாவும் உட அழிந்திருக்கிற மஹாப்ரளயத்திற்குப்பின் பரப்ரஹ்மம் மற்றொரு சுதர்முக ப்ரஹ்மாவைப் படைக்கிற படைப்பு. உஎ0.

“வஸதஸாஜாபதெபுராணம்” (இந்த ப்ரஹ்மத்தில் நீண்டும் ப்ராணன் மகஸ்ஸு இந்த்ரியங்கள் ஆகாசம் முதலிய பஞ்சபூதங்கள் இவையெல்லா முண்டா யிற்றென்று சொல்லிற்று) என்ற விவாக்யத்தில் ஆகாசாதிகளைப்போல் இந்த்ரியங்களு முண்டாயிற்றென்று சொல்லியிருக்க, அவற்றில், இந்த்ரியங்களைவிட்டு மற்றவையுண்டாயிற்றென்றும், இவைமாத்திர முண்டாகவில்லை யென்றும் சொல்வது சரியன்றாகையால் அவைகளைப்போலவே இந்த்ரியங்களும் உண்டாயிற்றென்று அங்கீகரிக்கவேணும். இந்தபாஷ்யத்திற்கு ‘மௌண்யஸாஹவாச, ததூரஸுரூபதஸ்’ என்று இரண்டு ஸூத்ரம்.

(ரா-ஹா.) இதில் வித்தாந்தம் சொல்லுகிறார்—‘வஸகொஹவெநாநாபயனசூவீச’ என்று ப்ரளயகாலத்தில் ஸ்ரீமந்நாராயண னொருவனே இருந்தா னென்கையாலே இந்த்ரியங்கள் இல்லை என்று வித்தம். மேலும் ஆத்மாவுக்கு உத்பத்தி விநாசங்களிலையென்று சொன்னாற்போற் இந்த்ரியங்களுக்குச் சொல்ல வில்லை. முன் சொன்ன வாக்யத்தில் ப்ராணனென்று பரமாத்மாவையே சொல்லிற்று. ருஷ்டி என்றால் கண்ணுக்கெட்டாதவைகளை யறிகிறவனென்றர்த்தம். அறிகை அசேதமான இந்த்ரியங்களுக்குக் கூடாதாகையால் அவையங்குசொல்லவில்லை. “ப்ராணு” என்று பஹுவசநமாகச்சொன்னது - ப்ரளயத்தில் அனேகர் இல்லாமை யால் அந்த பஹுவசநத்திற்கு பஹுவம் அர்த்தமன்று. ஆகையால் இந்த்ரியங்க ளந்தியங்களென்று வித்தாந்தம். உஎ0.

ஸூ - உஎக. கதூலவடகணாசூரம்.

(ஸ - ஹ.) வாயி - வாய்க்ந்த்ரியத்துக்கு, கதூலவடகணாச - தேஜஸ்ஸை முன்னமுடைத்தாகையினால், (ஸ்ருந்த்ரியங்களினுத்பத்தி சொல்லப் பட்டது.) உஎக.

(ரா-ஹ.) வாயி - நாமதேயத்துக்கு, கதூலவடகணாச - ஆகாசம் முதலிய பதார்த்தங்களை முன்னாக உடையதாகையாலே, (ப்ராணபதத்திற் குப் பரமாத்மாவே அர்த்தம்.) உஎக.

(ஸ-ஹா.) சாந்தோக்யத்தில் ஸ்ருஷ்டிக்ரமம் சொல்லும்போது ஸூதியில் “ததெஜொஹுஸ்யுத” என்று தொடங்கி தேஜஸ்ஸு ஜலம்ப்ருதிவி இவைக ளுக்கே உத்பத்தி சொல்லிற்று, இந்த்ரியங்களினுத்பத்தி சொல்லவில்லை. ஆயினும்

(சுநதிரபாஹிவஸாதி) ௩௦: 'என்று தொடங்கி அந்த உபநிஷத்திலேயே, ப்ருதிவி பரிணாமமாயி அந்தத்திலின்றும் மஃஸஸும், ஜலத்தில் நின்றும் ப்ராணனும், தேஜஸ்ஸிலின்றும் வாகிந்திரியமுமுண்டாயிற்றென்கையால், ஒரிந்திரியத்துக்குப்பத்தி சொன்னது ஸகலேந்திரியோத்தபத்திக்கு முபலக்ஷணமாய், ஸகலேந்திரியங்களுமுத் பத்திமத்துக்கள் என்பதே அந்த உபநிஷத்துக்கும் தாத்தர்யமாயிருக்கிறது. உ௧௧.

(நா-மா.) ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் முதலில் ஆகாசாதிகளை ஸ்ருஷ்டித்து அந்த ரம் அவைகளுக்கு நாமகரணம் செய்ததாகச் சொல்லுகையாலே ஆகாசாதிகளுண் டானபோதே அவற்றுக்கு வாசகங்களான நாமங்களுண்டு ப்ரளயத்தில் அவை யில்லாமையால் அவற்றின் நாமங்களும் இல்லையாகையால் அப்போது ப்ராணனெ ன்று, அப்போதள்ள பரமாத்மாவையே சொல்லிற்று. அப்போதில்லாத வாயுவி காரணமான ப்ராணனைச் சொல்லவில்லை. உ௧௧.

சுயி-சுஉ, ஸஉ-உ௭௨. ஸவ மெ தவி-ஸெஷி தகூஅ.

(ஸ-வ.) மெ தஃ - லிவஸெமுகூடப் போகையாலும், விஸெஷி த கூஅ - கீழ் ஏழையே குறித்திருக்கையாலும், ஸவ - (இந்திரியங்கள்) உ௭௨.

(நா-வ.) மெ தஃ - (எழுக்கே லிவஸுடன்) கமநம் சொல்லுகையா லும், விஸெஷி தகூஅ - (அவற்றின்) பேரைக்குறித்துச் சொல்லுகை யாலும், ஸவ - (இந்திரியங்கள்) எழு. உ௭௨.

(ஸ-மா.) இந்த அதிகரணத்தில் இந்திரியங்களின் ஸங்க்ய நிர்ணயிக்கப் படுகிறது. இந்திரியங்கள் ஏழென்றும், பதினென்றென்றும், பலவிடங்களில் பல வாகுதச் சொல்லி யிருக்கையால் எது வித்தாந்தமென்னும் சங்கையிலும், ஜீவன் இந்த சரீரத்தைவிட்டுப் போம்போதற்குட எவை கூடப்போகிறனவோ, அவையே இந்திரியங்க ளெனப்படும், 'ஸெயதெஷு ஷவாக்ஷுஷ்வோஸுஷு' என்று தொடங்கி சகூஸ்ஸு, ஸ்ரோத்ரம், த்வக், ஜிஹ்வை, க்ராணம், மஃஸஸு, புத்தி என்றிவ்வேழையும்கொல்லி, பின்பு, 'சகூஸுஷுஷ்வோஸுஷு' என்ற

தாரிணி" என்று கீழ்ச்சொன்ன ஸகல இந்திரியங்களும், ஜீவன் இச்சரீரத்தை விட்டு வெளிக்கிளம்பிப் போகும்போது அவனுடன்கூடப் போகிறனவென்று இவ் வேழுக்குமே ஸகாகமநம் சொல்லுகையாலே இந்திரியங்க ளேழேயென்று பூர்வ பகி சொன்னான். உ௭௨.

(நா-மா.) இந்திரியங்கள் எத்தனையென்றால் 'ஸெவபுராணாஃஷு ஸவனி' என்று எழு இந்திரியங்களுக்கே ஜநகமரணங்களில் ஜீவனுடன் ஸஞ்சாரம் சொல் லுகையாலும், 'வஸாவதிஷுதெஜாநாந்ரிநஸாஸஹ | ஸா-ஜிஸு" என்று ஐந்து ஜ்ஞானேந்திரியங்கள் மஃஸஸு புத்திகளாகிற இவை இந்திரியங்க ளென்று இவைகளைப் பேரிட்டுச்சொல்லி மற்றவையைச்சொல்லாமையாலும் இந்திரியங்கள் எழு என்று பூர்வபகம். உ௭௨.

ஸஉ-உ௭௩. ஹஸாடியஸு-ஸிதெகெ காவெநவடி.

(ஸ-வ.) ஹஸாடியஃ - கைமுதலானவைகளும் (உண்டும்). ஸிதெ - (ஏழிந்திரியங்களைக்காட்டிலு மதிகம்) உண்டாயிருந்தவளவில், (ஏழே என் னப்போகாது). சுதஃ - ஆகையால், ஹவந்த - தூப்படியன்று. உ௭௩.

(ரா-பு.) ஹிஸ்டரிபு: ௧ - கை முதலானவைகளும், ஸ்டிரிசு (சீரம்) இருக்குமளவில், (ஜீவனுக்கு உபகரணங்களாகின்றன). அதி ஆகையால் - ஸ்வபு - இந்திரியங்கள் ஏழுஎன்கிறபடி, ௧ - அன்து. ௨௭௩.

(ஸ்-ஹ.) எந்த ஜன்மத்திலும் விட்டுப்பிரியாமல் கடவேயிருந்த ஜீவனுக்கு வேண்டு முபகாரங்களைச் செய்கிறவைகளே இந்திரியங்களென்பதும். ஜீவனை ஸம்ஸாரத்தில் நின்றும் போகவொட்டாமல் ப்ரதிபந்தகங்களானவை இந்திரியங்களென்று தாத்தாயம். வேதத்தில் மற்றோரிடத்தில் 'உபஸொபிஷாஸா' - 'உபஸொபிஷாஸா' என்று, த்வக், சக்ஷுஸ்ஸா, ஸ்ரோத்ரம், ஜிஹ்வை, க்ரானம்; என்கிற ஐந்து ஜ்ஞானேந்திரியங்களும். வாக், பாசம், பாணி, பாயு, உபஸ்த்தம், என்கிற ஐந்து கர்மேந்திரியங்களும், ஆத்மாவென்று சொல்லப்பட்ட மஸ்ஸாம் ஆகிய பதினொரு இந்திரியங்களுண்டு என்று சொல்லுகையாலும், 'ஹிஸ்டரிபு: ௧ - அன்து. ௨௭௩' என்று துடவகி, கர்மேந்திரியங்களும் எல்லா ஜன்மங்களிலும் ஜீவனுடன்கடவேயிருந்த அவனை ஸம்ஸாரத்தில் ப்ரதிபந்தகமானவை வென்கையாலும், இந்திரியங்கள் எழேயன்று, பதினொன்று என்று வரித்ததாந்தம். இவற்றைக்காட்டிலும் அதிகமாக. பன்னிரண்டு பதினொன்று உண்டென்பது, அவையும் இவற்றின் அவாந்தர பேத மாகையால் விரோதமில்லை ஜ்ஞானத்தாக்கு ஸாதகமானவை ஜ்ஞானேந்திரியமென்றும் க்ரியைக்கு ஸாதகமானவை கர்மேந்திரியமென்றும் சொல்லப்படுகிறது. இப்பத்தும் வெளியிலேயிருக்கிறவையாகையால் பாஹ்யேந்திரியமென்றும், மஸ்ஸாம் உள்ளே இருக்கிறதாகையால் அதாக்கு ஆந்திரியமென்றும் பெயர். ௨௭௩.

(ரா-ஹ.) "உபஸொபிஷாஸா" - 'உபஸொபிஷாஸா' என்று, த்வக், சக்ஷுஸ்ஸா, ஸ்ரோத்ரம், ஜிஹ்வை, க்ரானம்; என்கிற ஐந்து ஜ்ஞானேந்திரியங்களும். வாக், பாசம், பாணி, பாயு, உபஸ்த்தம், என்கிற ஐந்து கர்மேந்திரியங்களும், ஆத்மாவென்று சொல்லப்பட்ட மஸ்ஸாம் ஆகிய பதினொரு இந்திரியங்களுண்டு என்று சொல்லுகையாலும், 'ஹிஸ்டரிபு: ௧ - அன்து. ௨௭௩' என்று துடவகி, கர்மேந்திரியங்களும் எல்லா ஜன்மங்களிலும் ஜீவனுடன்கடவேயிருந்த அவனை ஸம்ஸாரத்தில் ப்ரதிபந்தகமானவை வென்கையாலும், இந்திரியங்கள் எழேயன்று, பதினொன்று என்று வரித்ததாந்தம். இவற்றைக்காட்டிலும் அதிகமாக. பன்னிரண்டு பதினொன்று உண்டென்பது, அவையும் இவற்றின் அவாந்தர பேத மாகையால் விரோதமில்லை ஜ்ஞானத்தாக்கு ஸாதகமானவை ஜ்ஞானேந்திரியமென்றும் க்ரியைக்கு ஸாதகமானவை கர்மேந்திரியமென்றும் சொல்லப்படுகிறது. இப்பத்தும் வெளியிலேயிருக்கிறவையாகையால் பாஹ்யேந்திரியமென்றும், மஸ்ஸாம் உள்ளே இருக்கிறதாகையால் அதாக்கு ஆந்திரியமென்றும் பெயர். ௨௭௩.

அபி ௧௩. ஸு-௨௭௩ அனவஸு

(ஸ்-பு.) அனவ: ௨ - இந்திரியங்கள் காண்ணல் பார்த்தறியத்தக்க சூபங்களற்றவையாய். அளவுபட்டவையுமா யிருக்கின்றன. ௨௭௩.

(ரா-பு.) அனவ: ௨ - (இந்திரியம்) அனுவாயுமிருக்கும் ௨௭௩.

(ஸ்-ஹ.) இந்திரியங்கள் "இவ்வளவு அவ்வளவு" என்று பரிமிதியற்றவையாய் ஸைதேச வ்யாபியாயிருக்குமென்று ஸாங்க்யர் சொன்னது சரியன்று. அப்படியானால், அனுவாயுபியாகிய ஆத்மாவுக்கு விபுவாயிருக்கு மது கரணமாக மாட்டாது. பரமானுவைப்போல் மிசவும் சிறியதென்ற தார்க்கிகர் பக்ஷத்தில், த்வெந்திரியம் சரீரமென்றும் வ்யாபித்திருக்கக்கூடாது. அதுசரீரமென்றும் வ்யாபித்த அந்நெருண்டான ஸாதகங்களை ப்ரதிபந்தகமாகையால், சரீரத்தளவு

டென்று ஒப்புக்கொள்ளவேணும். ஆகில், அது சரீரத்தைவிட்டுக் கிளம்பிப்போகும் போது அருகேயுள்ளவர்களுக்கு ஏன் தெரிகிறதில்லை யென்னில்; பிறர் காண்கைக் குரிய ரூபம் அதிலில்லாமையால் காண்கிறதில்லை என்று வேதாந்தமதம். உஎச.

(ரா-ஹ.) இந்தரியங்கள் விபுவா; அணுவா என்னில், 'ஸவெபுநஹாஃ' இந்தரியங்கள் எல்லாம் அவதிறந்நவைகளென்று சொல்லுகையாலே விபுக்கள் என்று பூர்வபகம்—'வ்யாணரீநதூரீஹிஸவெபுபாணாநதூரீஹி' என்று ப்ராணன் சரீரத்தைவிட்டுக் கிளம்பும்போது அத்துடன் ஸகலேந்தரியங்களும் கிளம்பிப்போகின்றனவென்று சொல்லுகையாலே விபுவுக்கு கமனம் ஸம்பவியாமையால் விபுவன்று; கண்ணுக்குக் காணாமையால் நடுத்தரமுமன்று; இதனால் அணுவென்பது விரித்தம். அவதிறில்லையென்பதுக்கு - அதை உபாவித்தால் அவனுக்குப் பலம் நிரவதிதமாக்கிடைக்கு மென்றாத்தம்; ஆகையால் அந்த ஸ்ருதிக்கும் விரோதமில்லை என்று விரித்தாந்தம். உஎச.

ஸுதி - உஎரு. ஸ்ரஹுஸு.

(ஸ-ரா-ஹ - ஹா.) ஸ்ரஹுஸு - ஸ்ரேஷ்ட்டப்ராணனென்ற ப்ராண வாயுவும் (உத்பத்தியையுடையது.) உஎரு.

அயி-சுத. ஸுதி - உஎசு. ஸவாயுகியெவ்யஸுமாவதெஸாகு.

(ஸ-ரா-ஹ.) வ்யஸுமாவதெஸாகு - (வாயுவைக்காட்டிலும்) வேறு கச்சொல்லுகையாலே, வாயுகியெந - (ப்ராணன்) கேவலம் வாயுவாகவும், கேவலம் க்ரியையாகவும் ஆகமாட்டாது. உஎசு.

(ஸ-ரா-ஹ.) ப்ராணனென்பது வாயுவா, அல்லது வாயுவின் க்ரியாவிசேஷமா, அல்லது - வாயுவிசேஷமா என்றுஸம்சயம். 'யேஷாணஸுவாயுஃ' என்று ப்ராணனென்பது வாயுவென்று சொல்லுகையாலே வாயுவே ப்ராணனென்று சிலரும், மற்ற வாயுக்களில் ப்ராணனென்கிற வ்யவஹாரமில்லாமையாலும், மூச்சுவாங்கு வது விடுவதாகிற வாயுவின் க்ரியையையே ப்ராணனென்று வ்யவஹரிகையாலும் வாயுவின் க்ரியையே ப்ராணனென்று சிலரும்பூர்வபகித்தார்கள்—இதை நிரவிக் கிருர். 'வாஸதஸாஜாயதெஸுபாணா ரீஸுஸவெபுநியாணிவ...வாயுஃ' என்று பரம்பருஷனிடத்திலின்றும் ப்ராணனும்வாயுவும் உண்டாகிறதென்று வாயுவையும் ப்ராணனையும் வெட்டேறிக் சொல்லுகையாலே ப்ராணனென்பது கேவல வாயுவன்று. வாயுவின் க்ரியையாகலாமென்னில், மேல்தேஜஸஸ் முதலியவற் றைச்சொல்லி, அந்தரம் அவற்றின் க்ரியையும் உண்டாகிறதென்று சொல்லாமை யாலே தேஜஸஸைச்சொன்னபோதே அவற்றின் க்ரியையும் வித்தமென்பதுபோல இங்கும் வாயுவைச்சொன்னமாத்மே போருமாயிருக்க அதின் க்ரியையான ப்ராணனைச் சொல்லவேண்டியதில்லை. இப்படி யிருக்க இங்கு வேரூகச் சொன்னது ப்ராணன் வாயுவின் க்ரியையென்பதை ஸத்தாபிக்கிறது. ஆகையால் வல்விர ண்பெருமூன்று; உச்சாஸ நிரவாச ரூபவ்யாபாரத்தையுடைய வாயு விசேஷமே ப்ராணனென்பது விரித்தாந்தம். உஎசு.

ஸுதி - உஎஎ. வகூ-ராபிவது - ததஹஸிஷு ராபிஸு.

(ஸ்-வ.) தக்ஷணஸிஷ்டிபாஷிஸி - அந்த நயநேந்திரியம் முதலான வற்றோடுகூட சொல்லியிருக்கையாலே, உக்ஷுராபிவச - (ப்ராணனும்) நயநேந்திரியம் முதலானதைப்போலே (ஜீவனுக்குக்காரணம்) உளள.

(ஸ்-வ.) தக்ஷணஸிஷ்டிபாஷிஸி - அந்தசக்ஷுராதிகளுடன் சொல்லுகையாலே, உக்ஷுராபிவச - சக்ஷுராதிகளைப்போலே, (ப்ராணனும் ஜீவனுக்குபகாரணம்.) உளள

(ஸ்-வா.) மற்ற இந்த்ரியங்கள் ஜீவனுக்கு ஆட்பட்டிருப்பதபோல் இந்தப்ராணனும் ஜீவனுக்கு ஆட்பட்டேயிருக்கும். அவைகள் ஜீவனுக்கு, ராஜாவுக்கு மற்ற பரிஜாகங்களைப்போலிருக்கும். அவ்விந்த்ரியங்களுக்கெல்லாம் இந்த முக்யப்ராணன் ப்ரதாநமாகையால் ஜீவனுக்கு, ராஜாவுக்கு மந்த்ரியைப்போலிருக்கும். இது மற்ற இந்த்ரியங்களைப்போல் ஆட்பட்டிருக்குமோவென்னில்; உபநிஷத்தங்களில் அவற்றுடன்கூடவே இதையும் சொல்லியிருக்கிறது. எங்கும் கூடச்சொல்லப்படுகிற வஸ்துக்களிரண்டும் ஒரு தர்மத்தையுடைத்தாயிருக்கு மாகையால், இந்த்ரியங்களைப்போல் ப்ராணனும் ஜீவனுக்கு ஆட்பட்டிருக்கு மென்று நிர்ஸயிக்கப்படுகிறது. உளள.

(ஸ்-வா.) ஆனால் ப்ராணன், வாயுவைக்காட்டிலும் பிங்கமாய் ஆகாசாதிகளைப்போல் வேறு பூதமாகுமோவென்னில், ஆகாத. ப்ராணனென்பது - பஞ்சபூதங்களிலொன்றான வாயுவில் சேர்ந்ததே. அம்வாயுவே, உப்வாஸ நிர்வாஸரூபக்ரியையை யுடைத்தாய் ஜீவனுக்கு சக்ஷுராதிஇந்த்ரியங்கள்போல உபகரணமாயிருக்கிறது. ப்ராணனுக்கும் உபகரணங்களாகிற மற்ற இந்த்ரியங்களுக்கும் நடந்தஸம்வாதத்தைச் சொல்லுகிற ப்ரகரணத்தில் ப்ராணனை இந்த்ரியங்களோடொக்கச் சொல்லுகையாலே இதுவும் ஜீவனுக்கு உபகரணமென்பது வஸ்தம். உளள

ஸலி - உளஅ, சுக்ரணக்ஷாஸுநொஷஸுஸா ஹிஸு-பயதி.

(ஸ்-வ.) சுக்ரணக்ஷா - சுக்ரணமல்லாமையினால் நேரிடுந், ஷொஷி - தோஷமானது. ந - கிடையாது, சுஸா - அப்படியே, ஷுஸ-பயதி ஹி - வேதம் சொல்லுகிறதன்று. உளஅ.

(ஸ் - வ.) சுக்ரணக்ஷா - ஜீவனுக்கு உபகாரம் செய்கையாகிற வ்யாபாரத்தை யுடைத்தாகாமையால், (உண்டான), ஷொஷி - (ப்ராணன் ஜீவனுக்கு உபகரணமன்றென்கிற) தோஷம், ந - வராது, சுஸாஹி - ஜீவனுக்கு ப்ராணன் உபகாரம் செய்கிறதென்பதை, ஷுஸ-பயதி - வேதம் சொல்லுகிறது. உளஅ.

(ஸ்-வா.) எந்த வஸ்து எவ்விதத்தினாலாவது ஜீவனுடைய போகத்துக்குவாதகமாகிறதோ, அம்வஸ்துவே ஜீவனுக்குக் கரணமாகிறது. த்யக் சீதோஷணங்களை யும், சக்ஷுஸ்ஸு ரூபாதிகளையும், ஸ்ரோத்ரம், சப்தத்தையும், ஜ்ஞ்ஞவை ரஸத்தையும், க்ராணம் கந்தத்தையும் அறிகைக்கு ஸாதகங்களாயிருந்து அதினாலுண்டான ஸுசுத்தை ஜீவனுக்கு வினைக்கின்றன. பாதம் ஸஞ்சரிக்கைக்கும், பாணி ஒன்றை எடுக்கைக்கும், வாக்கு சப்தத்தைச் சொல்லுகைக்கும், பாயு மலத்தை விடுகைக்கும், உடஸ்தம் ஸ்த்ரீபுருஷர்களுடைய சேர்த்தியினாலுண்டான ஸுகத்தக்கும், மாஸ்ஸு வஸ்துக்களை நினைக்கைக்கும் காரணமாயிருந்து ஜீவனுக்கு அதினாலுண்டான பே

கத்தை விளக்கின்றன. ஜீவனுடைய போகத்துக்கு இவை யொழிய வேறொருவிஷயமில்லாமையால், இந்த்ரியங்களைக் காட்டிலும் அதிகமாகப் ப்ராணனென்றொரு உபகரணம் அங்கீகரிப்பதில் ப்ரயோஜனமில்லை. ஆகையால் ப்ராணன் ஜீவனுக்கு உபகரணமாக மாட்டாதென்கிற சங்கையைப் பரிஹரிக்கிறார்.—ப்ராணன் ஜ்ஞாநத்துக்கும் கர்மத்துக்கும் ஸாதகமாயிருந்து ஜீவனுடைய போகத்துக்கு உபகரணமாகாவிடிலும், ப்ராணனுள்ளவளவுமே மற்ற இந்த்ரியங்கள் தங்கள் தங்கள் கார்யங்களை ஸாதிக்கின்றன. ப்ராணன் கிளம்பிப்போனால் ஒரு இந்த்ரியமும் ஒரு காரியமும் செய்யாது. மேலும் ஒரு இந்த்ரியம்போனால் அதினுடைய கார்யமே நின்றவிடம். ப்ராணன்போனால் எல்லாக்காரியங்களும் நின்றவிடம். சரீரமும் அழிந்துவிடும், இப்படி சரீரதாரணத்துக்குப் ப்ராணன் முக்யமான தாகையால், மற்ற இந்த்ரியங்களைப் போல் ஜீவனுக்கு உபகரணமாகையென்றித்கே அவற்றைக்காட்டிலும் முக்யமான உபகரணமாயிருக்கும். 'யஸ்யிநுதாநே ஐஃஸரீரவாவிஷு தரஜிவடிஸ்யுதேகா' என்று எழுந்தபோனால் இந்த சரீரம் விகாரமாய்க் காண்கிறதோவென்று உபநிஷத்தம் இவ்வாற்த்தையே சொல்லி இதுக்கு உபகரணத்துத்தை ஸந்தாபிக்கிறது. உஎஅ.

(ரா-ஊ.) சகஸ்ராதிகள் ஜீவனுக்கு ஜ்ஞாநத்தையுண்டாக்குகிறது. வாகாதிகள் அஹனுக்கு சப்தத்தை உச்சரித்தல் கமனம்செய்தல் முதலிய வ்யாபாரங்களைச் செய்கிறது. அதபோல ப்ராணன் ஆத்மாவுக்கு ஒரு ப்ரயோஜனத்தையும் செய்யாமையால் இது உபகரணமாக மாட்டாதென்னில், ஜீவனுக்கு உபகரணங்களாகிய சரீரமும் இந்த்ரியமும் ப்ராணனாயுவினாலேயே தரித்திருக்கிறது; ப்ராணன் இல்லாவிடில் சரீரமும் இந்த்ரியமும் சித்தவிடம்; ஆகையால் அவைகளைக்காட்டிலும் ப்ராணன் ஆத்மாவுக்கு விசேஷமான உபகரணத்தைச் செய்கையால் இது உபகரணமாகக் குறையிலை. 'யஸ்யிநுதாநே ஐஃஸரீரவாவிஷு தரஜிவடிஸ்யுதேகா' என்று எழுந்தபோனால் சரீரம் விகாரத்தை யடைகிறதோவென்று ப்ராணனே சரீரதாரகமாக யேதத்திலும் சொல்லிற்று. உஎஅ.

ஸூ-உஎ௧ வஹுதீக்ஷிதேநாவத்யுபஸ்யுதே.

(ஸ-ஹ.) க்ஷிதேநாவத - மகஸ்ஸைப்போல், வஹுதீக்ஷி - ஐந்துவ்யாபாரங்களை யுடைத்தானதாக, வ்யுபஸ்யுதே - சொல்லப்படுகிறது. உஎ௧.

(ரா - ஹ.) வஹுதீக்ஷி - ஐந்துவிதமான வ்யாபாரங்களையுடைய ப்ராணனோ, க்ஷிதேநாவத - மகஸ்ஸைப்போலே, வ்யுபஸ்யுதே - (ஐந்துவிதமாகச்) சொல்லப்படுகிறது. உஎ௧.

(ஸ-ஊ.) மகஸ்ஸானது எப்படி காமமென்றும் ஸங்கல்பமென்றும் அனேக விதமான வ்யாபாரங்களினால் ஜீவனுக்கு போகஸாதகமாகிறதோ அப்படியே ப்ராணனும் ப்ராண அபாந வ்யாந உதாந ஸமாநங்களென்கிற ஐந்து வ்யாபாரங்களினால் ஜீவனுக்கு அந்யந்தோபகாரங்களாக இருக்கின்றனவென்று உபநிஷத்துக்களில் சொல்லப்படுகிறது. ப்ராணனென்பது மூச்சை வெளியில்விடுகைக்கும், அபாநமென்பது மூச்சை இழுக்கை முதலானவற்றுக்கும், வ்யாநம் தைர்யமாக ஒரு கார்யம் செய்கைக்கும், உதாநம் மேலே கிளம்புகைக்கும், ஸமாநம் சரீரமெங்கும் வ்யாபித்து அந்த ரஸத்தை எல்லாவிடங்களிலும் ஆடைவிப்பிக்கைக்கும் ஸாதகமாய்

ருக்கையால் இதில்லாவிடில் இக்காரியங்கள் நடவாமையால் சரீரம் தரிப்பதரிதா கையால் இதுவே ஜீவனுக்கு முக்யமான உபகரணம். உ௭௧.

(ஸா-ஹா.) அபாநம் வ்யாநம் முதலிய வாயுக்களும் இந்த ப்ராணவாயுவிலே யே சேர்ந்தது. இதுக்கு, ப்ராணநம், அபாநநம், வ்யாநநம், ஸமாநநம், உதாநநம், அதாவது-மூச்சைவிடதல், இழுத்தல், ஸ்த்தம்பித்தல், சரீரமெங்கும் பரவுதல், மேற் கினம்பல்என்கிற ஐந்துவிதமான வ்யாபாரங்களுண்டு. அவற்றில் ஒவ்வொரு வ்யாபா ரத்தையடையும்போது ஒவ்வொருநாமத்தை யடைகிறது. இதற்குத்ருஷ்டாந்தம்— மகஸ்ஸு ஒன்றேயாகிலும் அது ஒவ்வொரு விகாரத்தை யடையும்போது காமம், ஸங்கல்பம், இத்த்யாதி நாமங்களை யடைகிறது. அதுபோலவே இங்கும். உ௭௧.

சுயி-சுரு. ஸூ-௨௮௦. சுண-ஸூ.

(ஸ-ஸா-ஹ.) சுண-ஸூ - (ப்ராணன்) அணுவாயுகிறது. உ௮௦.

(ஸ-ஹா.) மற்ற இந்த்ரியங்களைப்போல் ப்ராணனும் பரமானுவைப்போல் அணுவும் ஆகாசத்தைப்போல் விபுவுமன்றிக்கே சரீரத்தனவாய், பிறர் காணத்தக்க ரூபமற்றதாயிருக்கும். உ௮௦

(ஸா-ஹா.) இந்த ப்ராணன் அநந்தம், அதாவது அவதியற்றது என்று சொ ல்லுகையாலே இது விபுவென்று சிலர் பூர்வபுகித்தார்கள். — “ப்ராணோநதி தாஜிதி” என்று ஜீவன் சரீரத்தில் நின்றும் புறப்பட்டுப்போம்போது ப்ராணனும் புறப்படுகிறதென்று சொல்லுகையாலே விபுவானால் புறப்படுகை கூடாமையால் ப்ராணன் அணுஸ்வரூபமென்பது வித்தாந்தம். உ௮௦.

சுயி-சுசு. ஸூ-௨௮௧. ஜெ-திராடியிஷா நஹ-தஜாநநா

பூ
காணவ தாஸஸாசு.

(ஸ - ஹ.) தஜாநநாச - அப்படியே வேதத்தில் சொல்லுகை யாலே, ஜெ-திராடியிஷா நஹ - அக்நிமுதலானவற்றுக்கு அதிஷ்டாந தேவதைகளினால் அதிஷ்டிக்கப்பட்டதாய்க்கொண்டு (இந்த்ரியங்கள் தங் கன் தங்கள் கார்யங்களைச் செய்கின்றன.)

(ஸ-ஹ.) ஸஸாசு - வேதவாக்யத்தினால், பூ-காணவதா - ஜீவ னோடே, (இந்த்ரியங்களுக்கு ஸம்பந்தம் சொல்லப்படுகிறது.) உ௮௧.

(ஸா-ஹ.) தஜாநநாச - அந்த பரமாத்மாவிலுந்து ஸங்கல்பத்தி னால், பூ-காணவதா - ப்ராணனுக்கு அதிஷ்டாதாவான ஜீவனோடுகூட, ஜெ-திராடியிஷா நஹ - அக்நியாதிக்குக்கும் இந்த்ரியாதிஷ்டாநம், (உண்டு), ஸஸாசு - வேதவாக்யத்தினால், (இவ்வாந்தம் நிஸ்சயிக்கப்படு கிறது.) உ௮௧.

(ஸ-ஹா.) இந்த பாஷ்யத்துக்கு இது இரண்டு ஸூத்ரமாயிருக்கிறது. சகஸ் ஸ்ஸு முதலான இந்த்ரியங்கள் தங்கள் தங்கள் ஸாமர்ய்யத்தினால் பார்க்கை கேட் கை முதலான கார்யங்களைச் செய்கின்றனவா, அல்லது - ஒரு தேவதையினால் ஆவேசிக்கப்பட்டு அத்தேவதை எவ்வுதின் முஹிமையினால் செய்கின்றனவா வென்

னில்; தேவதை இந்திரியங்களை ஆவேசித்து எவக் கார்யம் நடக்குமாகில், அதினு லுண்டான ஸுகதுக்கங்கள் அத்தேவதைக்கு உண்டாகவேண்டியுறும், ஜீவனுக்கு இல்லாமல் போய்விடும் ஆகையால் இந்திரியங்கள் தங்கள் ஸாமர்த்தியத்தினாலே யே கார்யம்செய்து தங்களுக்கு ஸ்வாமியாகிய ஜீவனுக்கு ஸுகதுக்கங்களையுண்டா க்குகின்றனவென்று பூர்வபகி சொன்னான். உபநிஷத்துக்களில் ‘ஆழிவ-ஆமூ லுக்ஷா-வாஸு-ராவிஸு’ என்று துடங்கி அக்நிவாகிர்த்திரியமாய்க்கொண்டு, அதா வது வாகிர்த்திரியத்துக்கு அதிஷ்ட்டாதாவாய்க்கொண்டு முதத்தில் ப்ரவேசித்தது என்று இம்மாதிரி கைலேந்திரியங்களுக்கும் ஒவ்வொரு அதிஷ்ட்டாத தேவதை யைச் சொல்லுகையாலே, இந்திரியங்கள் அக்நி முதலிய அதிஷ்ட்டாத தேவதைகளினு லேவப்பட்டதாய்க்கொண்டே கார்யம் செய்கின்றன. இந்திரியங்களுக்கே கார்யம் செய்ய சக்திஉண்டான போதிலும், தேசாந்தரம் போகவல்ல வண்டி ஒரு துள்ளினு லீழுக்கப்பட்டே எப்படி போகிறதோ; அப்படியே தேவதையினு லதிஷ்ட்டிடிக்கப்பட்டே கார்யம் செய்கின்றன என்று வித்தார்த்தம்.

. (ஸ-ஹ.) இந்திரியங்களுக்கு அக்நி முதலானவர்கள் அதிஷ்ட்டாதாக்களா கில் அதினுலுண்டான ஸுகதுக்கங்களை அவர்களே யடைவார்களென்கிற சங்கை க்குஸமாதாகம்—‘சுய ப்யாவேதேடிஜியூரணிகிலுரு தாமஸ்ராயவய, ரணடி’ இத்யாதி உபநிஷத்துக்கள், இந்திரியங்களின் செயலினுலுண்டான ஸுகதுக்கங் கள் ஜீவனுக்கேயுள்ளதென்று சொல்லுகிறது. மேலும், ஒவ்வொரு இந்திரியத்துக்கு மொவ்வொரு தேவதையாய் அனேக தேவதைகளுண்டாகையால் அவையெல்லா வற்றுக்கும் போக்குருத்வம் கூடாமையால் ஒரு ஜீவனுக்கே அதை யொப்புக்கொ ள்ளவேணும்.

உஅக.

(ஸா-ஹ) “யோ முளதிஷு நுழிஷ்ரோயயிதி” என்று பரமாத்மா அக்நி முதலியவற்றிலிருந்து அவ்வவகார்யங்களில் நியமிக்கிறுனென்று சொல்லு கையாலே, ஜீவனும் அகந்யாபிகளும் பரமாத்ம ஸங்கல்பத்தினாலேயே இந்திரியங் களுக்கு அதிஷ்ட்டாத மாகின்றனவென்று நிர்சயிக்கப்படுகிறது. ஜீவனும் அக்ந் யாதி தேவதைகளும் இந்திரியங்களுக்கு அதிஷ்ட்டாதமாய்போது பரமாத்மாவின் நியமர்த்தினுலாகிறார்களல்லது தாங்களே ஸ்வ-புத்தராய்க்கொண்டு இந்திரியங்களை அதிஷ்ட்டிடிக்க சக்தரல்லரென்று தாற்பர்யம்.

உஅக.

ஸூ-உஅஉ. கஸு)வ மிகுக்ஷாசு.

(ஸ-வ்ய.) கஸு)-அந்த போக்தருத்வத்துக்கு, மிகுக்ஷாசு - (ஜீவ னேடு) எப்போதும் ஸம்பந்தமுண்டாகையால், (ஜீவனேபோக்தா). உஅஉ.

(ஸா - வ்ய-ஹ.) கஸு)வ - அந்த பரமாத்மநியமரத்துக்கும், மிகுக்ஷாசு - நித்யத்வமுண்டாகையாலே, (பரமாத்மா இவற்றை நியமிப்பது அவனுக்கு ஸ்வபாவஸித்தமாகையாலே மற்ற கார்யங்களும் அவன் நியமரத் தினாலேயே நடக்கிறதென்பது வித்தமென்று கருத்து) உஅஉ.

(ஸ-ஹ.) ஜீவனுடைய பண்யபாபங்களினால் அவனுக்கு ஸுகதுக்காநுபவார் த்மாக ஏற்பட்ட சரீரத்திலுள்ள இந்திரியங்களின் செயல்கள் அவனுக்கே ஸுக துக்கங்களை விளைக்கின்றன. இந்திரியங்களை தேவதைகள் ஆவேசித்து எவ்வதும், வண்டியோட்டுகிற வண்டிக்காரன் செயல்போன்றனவாயிருக்கும். ஜீவன் இருக் கும்போதுகூட இருந்தும் வெளிக்கிளம்பி லோகாந்தரம் சரீராந்தரம் போகும்போ

தும் கூடவே போகும்வைகளாகையால் இந்திரியங்கள் ஜீவனுக்கே எப்போதும் கரணமாயிருந்து போகத்தை வினைக்கும். உஅஉ.

சுயி-சுஎ ஸு ௨ அசு. உஅநி, யாணித திவவெஸாச .

உஅநித்ரெஸாசு.

(ஸ-வ.) ததிவெஸாச - அப்படி (ப்ராணனைக்காட்டிலும் வேறாகச்) சொல்லுகையினால், ஸ்ரெஸாசுஉஅநித்ர-முக்யப்ராணனைக் காட்டிலும் வேறாக, தெ-அந்தசக்ஷுராதிகளே, உஅநி, யாணி-இந்திரியங்கள் உஅஉ.

(ஸா-வ.) ஸ்ரெஸாசு - ஸ்ரேஷ்டமான ப்ராணவாயுவைக் காட்டிலும், உஅநித்ர - வேறான இந்திரியங்களிலேயே, ததிவெஸாச - இந்திரியவயவஹாரம் காண்கையாலே, தெ - ப்ராணவாயுவைக்காட்டிலும் பிந்நமானவையே, உஅநி, யாணி - இந்திரியங்கள். உஅஉ.

(ஸ-ஹ.) இந்திரியங்கள், ப்ராணபாநாதிகளைப்போல் முக்யப்ராணனுடைய அவஸ்தாபேதமா, அல்லது வேறு தத்வமாவென்கிற சங்கையில். இந்திரியங்களை யும் முக்யப்ராணனையும் "ப்ராணன்" என்று ஒருசப்த்தத்தினால் சொல்லுகையாலே அவையும் முக்யப்ராணனிற் சேர்ந்தவையே, வேறு தத்வமன்று என்றால் பூர்வபக்ஷி. "வன்கவ்யாஜாபதேவ்ரணோமஸு"வெஸாநி, யாணி" ப்ராணமாவில் நின்றும் ப்ராணன் மஸஸு இந்திரியங்கள் உண்டாயிற்றின என்று முக்யப்ராணனைக் காட்டிலும் வேறாக இந்திரியங்களைச் சொல்லுகையாலே இந்திரியங்கள் ப்ராணனைக்காட்டிலும் வேறு தத்வங்கள். இந்திரியங்களைக்காட்டிலும் மஸஸை வேறாக இவ்வாக்யத்தில் சொல்லியிருந்தபோதிலும், மற்றும் அநேக இடங்களில் மஸஸைப் பதினொராவது இந்திரியமாகச் சேர்த்திருக்கிறது. ப்ராணனை அப்படி யெங்கும் சேர்க்கவில்லை. இந்திரியங்களை ப்ராணனென்று சொல்லுவது - ப்ராணனுண்டான போதே அவைகள் கார்யகாரிகளாய் அதில்லாதபோது அல்லாதவைளாயிருக்கையாலே அவையெல்லாம் ப்ராணனுக்குக்கீழ்ப்பட்டதென்ற அர்த்தத்தைக்கொண்டு ப்ராணனென்று சொல்லப்படுகின்றன என்று வித்தாந்தம். உஅஉ.

(ஸா-ஹ.) ப்ராணனென்று சொல்லப்பட்டவை யெல்லாம் இந்திரியந்தானா, அவற்றில் சிலதே இந்திரியமா என்று ஸம்சயம். ப்ராணனென்கிற சப்தமெல்லாம் ஏகரூபமாகையாலே அந்தசப்த்தத்தினால் சொல்லப்பட்ட சக்ஷுராதிகளும் வாகாதிகளும் மஸஸும் முக்யப்ராணனுமாகிய இவையெல்லாம் இந்திரியங்களென்று பூர்வபக்ஷம்.—ப்ராணவாயுவைவிட்டு மற்ற சக்ஷுராதிகளிலேயே இந்திரிய வயவஹார முண்டாகையாலும், இந்திரியங்கள் பதினொன்று என்று கணக்கிட்டிருக்கையாலும் ப்ராணவாயுவுக்கு இந்திரியமென்கிற பேரில்லையென்று வித்தாந்தம். உஅஉ.

ஸு ௨ அசு. வெஸாசு-தெவெஸாசுணாஜ.

(ஸ-வ.) வெஸாசு-தெஃ - (வேதத்தில் ப்ராணனை இந்திரியங்களைக் காட்டிலும்) வேறாகச் சொல்லுகையாலும், (ப்ராணன் இந்திரியங்களைக் காட்டிலும் வேறு.)

(ஸ-ஹ.) இந்த பாஷ்யத்துக்கு இது இரண்டு ஸூத்ரம். வேதங்களில் இவ்விடமேயன்றிக்கே மற்ற மனேக இடங்களிலும் இந்திரியங்களைக்காட்டில் ப்ராணனை வேறாகச் சொல்லுகையாலேயும் ப்ராணன் இந்திரியமன்று.

(ஸ்-ஹ) “வெவக்ஷணாஸு” இந்த்ரியங்களைக்காட்டிலும் ப்ராணன், விலக்ஷண மாகையாலும் ப்ராணன் இந்த்ரியமன்று. அதாவது - ப்ராணன் சரீரத் துக்கு தாமாகம், இந்த்ரியங்க ளப்படியல்ல. இந்த்ரியங்கள் ஜ்ஞாநத்துக்கு ஸாதகங் கள். ப்ராணனப்படிப்பட்டதல்ல. உற்றும்போது இந்த்ரியங்களுறங்கிவிடும்; ப்ரா ணன் மாத்திரம் அப்போதும் தன் கார்யத்தைச் செய்யும். இம்மாதிரி அனேக பே தங்களுண்டாகையால் ப்ராணன் இந்த்ரியமன்று. உஅச.

(ஸ்-ஹ-ஹா.) ஹேஸு - வெஃ - (வெஃ தஸாஜாயதெவ்யாணோ உந ஸ்வெபுந்ரீயாஸிவ” என்று இத்த்ரியங்களையும் ப்ராணனையும்) வெவ்வேறு கச் சொல்லுகையாலும், வெவக்ஷணாஸு - (உபக்கத்தி விந்த்ரியங்க ளொழிந்தாலும் ப்ராணனிருக்கையாலே இந்த்ரியவ்யாபாரங்களைக் காட்டி லும் ப்ராணனுடைய வ்யாபாரம்) விலக்ஷணமாகையாலும், (ப்ராணன் இந்த்ரியங்களைக்காட்டிலும் வேறு). உஅச.

ஸயி-சுஅ. ஸு-உஅநு. ஸுஜாதிதிதிவிஸு-திவ்ய-தூவ-த
உவபெஸாசு.

(ஸ்-ஸ்-ஹ.) த்ரிவ்யுத்தகரணம் பண்ணுகிறவனு க்கே, உவபெஸாசு - நாமரூபங்களைப்பண்ணுகை சொல்லுகையாலே, ஸுஜாதிதிதிவிஃ - நாமரூபங்களைச் செய்கை (வ்யவ்திஸ்ருஷ்டி) (பரமா த்மானினுபேய செய்ப்பட்டது). உஅநு.

(ஸ்-ஸ்-ஹா.) ஸமவ்திஸ்ருஷ்டியென்றும் வ்யவ்தி ஸ்ருஷ்டியென்றும் ஸ்ரு ஷ்டி இரண்டிலிதம். ப்ரக்ருதியில் சின்றும் மஹத் அவரகாரம் பஞ்சதந்த்ர ஆகாசாதி மஹபூதங்கள் இவைகளை ஸ்ருஷ்டிக்கை ஸமவ்திஸ்ருஷ்டி. அண்டத்தி லுள்ள தேவமதவ்யாதிகளை ஸ்ருஷ்டிக்கை வ்யவ்தி ஸ்ருஷ்டி. இதுவரையில் ஸம வ்தி ஸ்ருஷ்டியைப்பரமாத்மா செய்கிறென்று சொல்லீற்று. இதில் வ்யவ்திஸ் ருஷ்டியும் ப்ரமாத்மாவே செய்கிறென்றுசொல்லுகிறது.—(சுரு. ந. நஹீ வநா த்நா நுபு விஸு) நாரே விவ்யாகரவாணி” என்று, நாமரூபங்களை (வ்ய வ்தி ஸ்ருஷ்டியைச் செய்கிறேன், அதற்காகப் பஞ்சபூதங்களையும் பஞ்சீகரணம் பண்ணுகிறேனென்று சொல்லுகையாலே பஞ்சீகரணம் செய்தவனும் ஜகத் ஸ்ரு ஷ்டி செய்தவனும் ஒருவேன் என்று தோற்றுகிறது. இங்கு த்ரிவ்யுத்தகரணம் சொ ன்னது பஞ்சீகரணத்திற்கும் உபலக்ஷணம். பஞ்சீகரணம்செய்தவன் யாரென்னில், பஞ்சபூதங்களை ஸ்ருஷ்டித்தபின் அவைகள் ஒரு கார்யத்தைச்செய்ய யோக்யதை யற்றிருந்ததைக்கண்டு, அந்தும் பஞ்சீகரணம் செய்து அதினால் அண்டத்தையும் அதில் ப்ரஸ்மாவையும் ஸ்ருஷ்டித்தான் பரமபுருஷன், ஆகையால் அந்த ப்ரமபுரு ஷனே ஜீவனுள் ப்ரஸ்மாவுக்கு அந்தர்யாமியாய்க்கொண்டு ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டித்தா னென்று வித்தாந்தம். உஅநு.

ஸு-உஅசு. ஸாஸாதிஹஸிபயாஸாவிரி காயொஸு.

(ஸ்-ஸ்-ஹ.) ஸாஸாதி-மாம்ஸம் முதலானது, ஹஸி - பூமியினாலே வ்ருத்தியடைவிக்கப்பட்டது. உதாரபொஃ-மற்ற இரண்டுக்கும், பயாஸ

கசுஅ

ப்ரஹ்ம ஸூத்ர பாஷ்யம்.

ஷுபு-("சுவஃவீதாஃ"இத்யாதியாகச்சொன்ன) சப்தப்ரகாரம், (ஜலத்தினாலும் தேஜஸ்ஸினாலும் வ்ருத்திசெய்விக்கப்படுகை என்று அறிக.) உஅக.

(ஸ-நா-ஹ) "சுஷோஸி தந்தே,யாவிஜுதே" என்று தொடங்கி, புஜிக்கப்பட்ட அந்நத்தில் ஸ்துலபாகம் மலமாகவும், மத்யமபாகம் மாம்ஸமாகவும், ஸுக்ஷ்மாம்சம் மநஸ்ஸாகவும், ஜலத்தில் ஸ்த்நூலாம்சம் மூத்ரமாகவும், மத்யமாம்சம் ரக்தமாகவும், ஸுக்ஷ்மாம்சம்பாணனாகவும், தேஜஸ்ஸில் ஸ்த்நூலபாகம் எலும்பாகவும் மத்யமபாகம் மஜ்ஜையாகவும், ஸுக்ஷ்மபாகம் வாக்காகவும் பரிணமிக்கிறதென்று, ப்ரஹ்மாஸ்ருஷ்டித்த இந்த லோகத்திலுள்ள பதார்த்தங்களிலேயே த்ரிவ்ருத்தகரணம் சொல்லுகையாலே இந்தத் த்ரிவ்ருத்தகரணம் ப்ரஹ்மாவுக்கும் கடமொகையால் இந்த ஜகத்தையும் ப்ரஹ்மாவே ஸ்ருஷ்டிக்கலாமென்னில், இங்கு த்ரிவ்ருத்தகரணம் சொல்லவில்லை த்ரிவ்ருத்தகரணம் செய்த பதார்த்தங்கள் புஜித்தால் மூன்றுவிதமாகப் பரிணமிக்கின்றனவென்று சொல்லிற்று. இதே த்ரிவ்ருத்தகரணமானால் அந்நம் ஜலம் தேஜஸ்ஸு இவைகளை மூன்றாகப் பிரித்தபோது அவைகளில் ஸ்த்நூலபாகமெல்லாம் ப்ருதிவியாகவும், மத்யமபாகமெல்லாம் ஜலமாகவும், ஸுக்ஷ்மபாகமெல்லாம் தேஜோம்சமாகவும் ஆகவேண்டியவரும். அவ்வாக்யத்திலப்படியெல்லாம் மலமாம்ஸ மநஸ்ஸுக்களை அந்நமாகவும், இப்படியே மேலாண்டையம் சொல்லுகையாலே இது த்ரிவ்ருத்தகரணமென்பது வித்தம். ஆகையால் இதற்கு முன்னுதே த்ரிவ்ருத்தகரணம்; அதுக்குச் கர்த்தாவான பரமபுருஷனே ஜகத்தாகும் கர்த்தாவென்று வித்தம்.

அக.

ஸூ-உஅள. வெவஸௌஷ்டா ததாபிஷ்டாபி.

(ஸ-நா-ஹ) வெவஸௌஷ்டா - அதிகபாகமிருக்கையாலே. ததாபிஷ்டா - அப்படி சொல்லப்படுகிறது. உஅள.

(ஸ-நா-ஹ) ஸமஸ்தவஸ்துக்களும் த்ரிவ்ருத்தகரணமாகியிருந்தால் ஸமஸ்தத்திலும் ப்ருதிவீ ஜலதேஜஸ்ஸுக்கள் மூன்று இருக்கையாலே, ஒன்றை ப்ருதிவியென்றும் ஒன்றை ஜலமென்றும் சொல்லுகிறவிதம் எப்படியென்னில், ப்ருதிவீ ஜல தேஜஸ்ஸுக்களை ஒவ்வொன்றையும் நாலு நாலு பாக மாக்கி அவற்றில் இரண்டிரண்டு பாகத்தை யெடுத்து ஒவ்வொரு பாகத்தை மற்ற இரண்டு தத்வங்களிலும் சேர்க்கை த்ரிவ்ருத்தகரணமாகிறது. இப்படி செய்தால் ப்ருதிவியில் ப்ருதிவீ பாகம் இரண்டும் ஜலபாக மொன்றும் தேஜோபாக மொன்று இருக்கிறது. இப்படியே மற்றவைகளிலும், இனி ப்ருதிவியில் அந்தபாக மதிகமாயிருக்கிறபடியாலே ப்ருதிவியென்று சொல்லப்படும். இப்படியே மற்றவைகளிலும் கண்டுகொள்வது. இங்கு "ததாபிஷ்டா" என்று இரண்டாம்தரம் சொன்னது அத்யாயம் முடிந்ததென்று தெரிகைக்காக. உஅள.

இரண்டாவது அத்யாயம் ஸம்பூர்ணம்.

மூன்றாவது அத்தியாயம் - முதல்பாதம்.

கயி.க.க. ஸ.உ-உ அ.அ. க.உ.கொ.பு.திவ.தள.ர.ஹ.திவ.ஃ

வ.ரிஷ.தஃ ப்ர.ஸ்.நீர.உ.வ.ண.ஹ.டி.

(ஸ் - ரா - ப்ர.) க.உ.கொ.பு.திவ.தள. (ஹிவன்) சரீரந்தரத்தை யடையுந்தபாது, வ.உ.வ.ரிஷ.தஃ - (சரீரத்துக்குக் காரணங்களான பூதங்க ளுடைய ஸலக்ஷமாம்சங்களுடன்) குழப்பப்பட்டவனும், ரஹ.தி-போகிறான். ப்ர.ஸ்.நீர.உ.வ.ண.ஹ.டி - ப்ரஸங்கத்தினாலும், அதற்குத்தரம்சொன்ன வாக்பத்தினாலும் (இவ்வந்தம் மூலப்படுகிறது.) உ.அ.அ.

(ஸ்-ஹ. இப்பொழுது ஜீவனுடைய ஸைலக்ஷயத்திற்காக சார்தோக் யத்தில் சொல்லப்பட்ட பஞ்சாக்கி வித்யை நிரூபிக்கப்படுகிறது. கீழ்பாதத்தில் ஜீவன் இந்த சரீரத்தைவிட்டுப் போம்போது ப்ராணன் மஃஸஸு இத்தீரியங் கள் ஆகிய இமைக்கவும் அவனுடன்கூடவே போகின்றனவென்று சொல்லப்பட் டது. அதபோல் இவனுடைய சரீரத்திற்கு உத்தபாதகங்களான ஸலக்ஷமாயுள்ள பஞ்சபூதங்களும் கூடவே போகிறதென்று இங்கு சொல்லப்படுகிறது. ஜீவனுக்கு இத்தீரியமாகப்போய் போய் சரீரமும் ஸைலக்ஷய சாதகமாகையால், அஃவித்தீரியா திகள் மாத்திரம் போகின்றன, இந்த சரீரமேதாவான பஞ்சபூதங்களும் ஸலக்ஷ மாய்க்கொண்டுபோகிறதில்லை என்பதசரிமன்றாகையால் இவையும்கூடவே போ கிறதென்று சொல்லப்படுகிறது. ஆகவே அஃவாக்யத்தில் இத்தீரியாதிகள் மாத்தி ரமே கூடப்போவதாகச் சொல்லப்பட்டது. பூதஸலக்ஷமங்கள் போவதாகச் சொல் வவில்லை. இதனால் இவையும்கூடவே போகிறது இல்லையென்று ஸம்சய முதிக்கிறது.)

(ஸ்-ஹ. கீழ் இரண்டு அத்தியாயங்களினால் பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தை அபா திதமாக நிரூபித்த இந்த மூன்றாம் அத்தியாயத்தினால் அந்த பரமாத்ம ப்ராப்திக்கு ஹேதுவான பக்த்யுபாயத்தை நிரூபிக்க ஆரம்பிக்கிறது. அதில் மூன்னம், பக்திக்கு விஷயந்தர ஸைலக்ஷயம் காரணமாகையால் அந்தவையாக்யம் பிறக்கக்கூட இப் பாதத்தில் ஸம்ஸாரஸ்வரூபத்தை நிரூபிக்கிறது.—ஜீவன் மஃணமடைந்தபின், இங் குச்செய்த புண்யபாப கர்மங்களின் பலத்தை யதபவிக்கைக்காக ஸ்வர்க்க நரகங் களுக்குப்போய் அங்கு அபந்தரபவத்தக்குத் தகுதியான சரீரமெடுக்கிறது. அந்த சரீரங்களுக்கும் பூதஸலக்ஷமங்களே காரணம். அந்த காரணமாகிய பூதஸலக்ஷமங் கள் அந்தலோகங்களிலே யிருக்கிறது. அல்லது ஜீவனிடத்தே சரீரத்தைவிட்டுப் போய் போதுதனைக்கு ஸ்வர்க்கநரகங்களில் சரீரமுண்டாகைக்காக இந்தசரீரத்தைக்கடை ந்தெடுத்த பூதஸலக்ஷமங்களோடுகூடினவனும்போகிறானென்று ஸம்சயம்.—இவ் வுலகினிற்போல் லோகாந்தரங்களிலும் அஃவயசரீரங்களுக்குக் காரணமாகிய பூத ஸலக்ஷமங்களுண்டாகையாலே அவற்றினாலேயே அங்குச்சரீரமுண்டாகிறது. அதற் காக இங்குள்ள பூதஸலக்ஷமங்களுடன் போகவேண்டியதில்லை என்று பூர்வபக்யம். சார்தோக்யத்தில் பஞ்சாக்கி வித்யையில் ம்வேத கேதுவை ப்ரயாஹணரென்றி ராஜா வெஸ்யயயாபக.ஜோரஹ.தாவாவ. வு.ர.ஷ.வ.வ.லொ.ஹ.வ.னி” ப்ருதிவ்யாதிகளோடுகூடின ஜலம், ஸ்வர்க்கலோகம், மேகம், பூமி, புருஷன் ஆகிய இந்த நாலு அக்கிகளிலும் ஹோமம்பண்ணப்பட்டு ஸந்தீயாகித் ஐந்தாவதான அக்கி யில் ஹோமம் செய்யும்போது நாமரூபங்களை யுடைத்தாய் புருஷனாகிவிதம் தெரி யுமஎன்று ப்ரஸங்கம் செய்ய, ம்வேதகேது அதையறியாமல் தந்தகப்பனாரான உத் தாலகனாமிடம் சென்று கேட்க, அவருறியாமல் அந்த வரசனிடன்சென்று கேட்க

அப்போதத்த ருஷிக்கு அவ்வாசன் 'ஐதிவஹோ ராஹு-தாவாவஃவா-ருஷுவவஸொஹவஹி' இவ்வீதமாக ஸ்திரீயின் கர்ப்பத்தில் ப்ரவேசித்தலாகிற ஜந்தாவது ஆஹுதியில் ப்ருதிவ்யாதிகளோடுகூடிய ஜலம் புருஷனென்று வ்யவஹரிக்கப்படுகிறது என்று உத்தரம் சொன்னார். இங்கு ஜலம் என்று பூதஸூக்யம் களோடு கூடின ஜீவனுக்குப்பெயர். இந்த ப்ரஹ்ம ப்ரதிவசகங்களில் ஜலம் என்று சொல்லப்பட்ட பூதஸூக்யம் களோடே கூடினவனையே அக்ரியாக நிரூபிக்கப்பட்ட ஸ்வர்க்கத்தில் ப்ரவேசிக்கிறானென்று சொல்லுகையாலே ஜீவன் சரீரத்தை விட்டுப் போம்போது பூத ஸூக்யம் களோடு கூடினவனையே போகிறது என்று வித்தாந்தம். உஅஅ.

ஸூ-உஅஅ. த்ரூதூக்ஷாது-ஹிபஸூரஃ.

(ஸ்-நா-வ்.) த்ரூதூக்ஷாது - (ஜலம் த்ரிவ்ருத்தரணம் செய்யப் பட்டு) ப்ருதிவிஜலம் தேஜஸ்ஸு என்கிற த்ரிதயஸ்வரூபமாயிருக்கையாலே (ஜலபதத்திற்கு ப்ருதிவிஜலம் தேஜஸ்ஸுக்கள் அர்த்தம்.) ஹிபஸூரஃ - (ஜலபாகம்) அதிகமாகையினாலே, (ஜலமென்று சொல்லப்படுகிறது) உஅக.

(ஸ்-ஹ.) சரீரத்தில் ரக்தம் சுவர் முதலிய ஜலபாக மதிகமாயிருந்த போதிலும் அந்த பாகம் ப்ருதிவீபாகத்தைவிடக் குறைந்தேயிருக்கும். ஆயினும் ப்ருதிவிதவிர மற்ற பூதங்களைக்காட்டிலும் ஜலபாக மதிகமாகையால் அதையுட்கொண்டு சரீராரம்பகங்களான பூதஸூக்யங்கள் ஜலமென்ற சப்தத்தினால் சொல்லப்பட்டது.

(நா-ஹ.) கீழ் ப்ரஹ்மோத்தர வாக்யங்களில் 'ஸூவஃ' என்று ஜலத்தையே சொல்லிற்று. இப்படியிருக்க ப்ருதிவீ ஜலதேஜஸ் ஸூக்யங்களோடு போகிற தாதச் சொன்னவித மெப்படி சேருமென்னில், த்ரிப்ருத்தரணம் பண்ணும்போது ஜலத்தில் ப்ருதிவீபாகமும் தேஜோபாகமும் சேர்ந்திருக்கையாலே அவற்றின் ஸூக்யமாசங்கங்களோடும் கூடப்போகிறனென்பது வித்தம். சரீரத்தில் ரக்தம் முதலியவை ஜலபாகம். இந்த பாகமே சரீரத்திலதிகமாகையால் அதுக்குக்காரணமாகிய பூதஸூக்யங்களிலும் ஜலபாக மதிகமென்று அம்முன்றையும் ஜலமென்று சொல்லிற்று. உஅக.

ஸூ-உக0. ப்ராணமஃதஸூ.

(ஸ்-நா-வ்.) ப்ராணமஃதஸூ - இந்த்ரியங்களுடைய கமநம் சொல்லுகையாலும், (ஜீவன் பூதஸூக்யங்களோடே போகிறான்.) உக0

(ஸ்-நா-ஹ.) ப்ராணமஃதஸூ - ஸாவெ-ப்ராணாகமஃதஸூ - 'இ' என்று ஜீவன் சரீரத்தைவிட்டுப் புறப்படுமபோது அவனுடன் ப்ராணனும், அத்துடன் இந்த்ரியங்களும் புறப்படுகிறதுகள் என்று சொல்லிற்று. இந்த்ரியங்களுக்கு ஆஸ்ரயமான ஸூக்ய சரீரம் போகாமல் இந்த்ரியங்கள் போகாதாகையால் பூதஸூக்யங்களும் கூடவே போகின்றன என்று ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும். உக0.

ஸூ - உகக. சுதூரஹிதிஸ்ரூ-தேரிதிவேஹவாதூக்ஷாது.

(ஸ்-நா-வ்.) சுதூரஹிதிஸ்ரூ-தேரி - அக்னிமுதலியவற்றில் வாக் குமுதலிய இந்த்ரியங்களுக்கு கமநம் சொல்லுகையாலே, (இந்த்ரியங்கள் ஜீவனோடுபோகிறதில்லை), உகிவெசு - என்றால், ஹாதூக்ஷாது - (வாக் குமுதலிய பதங்கள்) அமுக்யங்களாகையாலே, ந-அப்படியன்று. உகக.

(ஸ்-ரா-வா.) சுழிவாமவெயிதி” என்று தொடங்கி ஜீவன் மாணமடைந்த பின் வாசுந்தரியம் அக்ரியில் லயிக்கிறதென்று தொடங்கி ஒவ்வொரு இந்திரியமும் ஒவ்வொரு தேவதையில் லயிக்கிறதென்று சொல்லுகையாலே ஜீவனுடன் போகிற தென்பது எப்படி சேருமென்னில், அங்கு வாசுந்தரியமென்றால் வாசுந்தரியத்து கதிஷ்ட்டாரதாவான தேவதைக்குப்பேராய் அந்த தேவதை அக்ரியில் லயிக்கிறது என்று சொல்லிற்று. இப்படியே மேலும் காண்க. அந்த வாக்யத்திலேயே ‘ஸூஷ்யீ ஷெ-பூரூதி வநஹு கீ’வகஸா’ என்று மயிர் முதலானவை புருஷனுடைய மாணகாலத்தில் இவனைவிட்டுப் பிரிந்துபோய் ஒஷதிமுதலானவற்றை அடைகிற தென்று சொல்லிற்று. அவைகளை எப்படிப்போவதாகக் காணவில்லை. இங்கே பஸ்ம மாயாவது மண்ணுயாவது ஆய்விடுகிறது. ஆகையால் அங்கு அவற்றினதிஷ்ட்டான தேவதை போகிறதென்றே சொல்லவேணும். அதுபோல் விடங்களிலும்கண்டு கொள்க. ஆகையால் இந்திரியங்கள் ஜீவனோடு போகிறதென்பதில் பாதையில்லை.

ல-உகஉ, பூ-பூ-பூ-வணாடி தியென தாவனவ

ஹு-வவதேஃ.

(ஸ்-ரா-பூ.) பூ-பூ-பூ- (ஐந்துஆஹுதியில்) முதலாவதான ஸ்வர்க் கமாகிற் அக்ரியிற்செய்யப்பட்ட ஆஹுதியில் (ஸ்வர்க்கப்பரவேசத்தில்), சுபூ-வணாடி- (ஜலத்துக்கு) ஸ்ரவணமில்லாமையாலே, ஜீவனுடன் பூதஸூக்ஷ்மங்கள் போகிறதில்லை, உ-தியெச - என்றால், ந - அப்படியன்று. உவ-வதேஃ - ப்ரஸ்ஸோத்தாங்க ரூபங்கமாகையாலே, தாஃவனவ - “சூவ” என்று சொல்லப்பட்டஜலமே, (அங்கும் சொல்லப்பட்டதென்று நிச்சயிக் கப்பட்டது.)

உகஉ.

(ஸ்-வா.) மேல் “ஸ்ரத்தை” யென்பது ஒரு ஜ்ஞாநவிரோஷம். அதை ஹோ மம்செய்கிறார்களென்றே சொல்லிற்று. ஜலத்தைச் சொல்லவில்லையென்னில் அந்தஸ்ரத்தை ஜீவனிடத்திலுள்ளது. அதை ஜீவனைவிட்டுப் பிரித்தெடுத்து ஹோ மம் செய்யமுடியாது. ஆகையால்ஸ்ரத்தையென்பதற்கு அங்கு ஜலமேயர்த்தமாகக் கொள்ளவேணும். ஆகில் ஜலபாகத்துக்கு ஸ்ரத்தை யென்ற பெயர் வருவானென் னென்னில், ஜீவன்ஸ்ரத்தையோடு யஜ்ஞயாகாதிகளைப் பண்ணினால் அதினால் தே வாதி சரீரமுண்டாகையால், அதற்கு ஸ்ரத்தை காரணமாயிற்றென்று கார்யத்வத லக்ஷணமாகக் காரணவாசி சப்தத்தினால் சொல்லுகிறது. விம்ஹம்போன்ற வீர்ய முடையவனைப்பார்த்து இவன் விம்ஹம் என்று சொல்வது லோகப்ரவித்தமாயி ருக்கும்.

உகஉ.

(ஸ்-வா.) “தவ்விநெ-கவ்விநெ-வாஃஸ்ர-பூ-ஜ-ஹுதி” இந்த த்ய லோகத்தில் ப்ராணன்கள் ஸ்ரத்தையை ஹோமம் பண்ணுகிறார்கள். அதாவது— அதில் ப்ரவேசிப்பிக்கிறார்கள் என்று சொல்லிற்று. ஸ்ரத்தையாவது ஜீவன். இத னால் ஜீவனுக்கே ஸ்வர்க்கலோக ப்ரவேசம் சொல்லிற்று. பூதஸூக்ஷ்மங்களுக்குச் சொல்லவில்லையே யென்னில், “சூவ” என்று சொல்லப்பட்ட ஜலத்தினுடைய ஐந்துஆஹுதியின் விஷயமாகச்செய்த ப்ரஸ்ரத்திற்கு உத்தரம் “தவ்விநெ-கவ்விநெ-வாஃஸ்ர-பூ-ஜ-ஹுதி” என்று கீழ்ச்சொன்ன வாக்யம். இவ்வாக்யத்திற்கு ப்ரஸ்ரவாக்யாறு ருணமாக அர்த்தம் சொல்லவேணு மாகையால் உத்தரவாக்யத்திலுள்ள ஸ்ரத்தாபதத்திற்கு “ஆப” என்ற பதத்தினால் சொல்லப்பட்ட பூதஸூக்ஷ்மங்களே அர்த்தம் ஆகையால் முதலிலும் பூதஸூக்ஷ்மங்கள் செல்லப்பட்டன.

உகஉ.

வலு-௨௬௩. சுபு-தகூபிதிவெஷ்டாபிகாரிணாஹ். தீதே.

(ஸ-ஸா-பு.) சுபு-தகூபி - (ஜீவன்) கேட்கப்படாமையாலே (த்யுலோகாதிகளுக்கு ஜீவன்போகிறதில்லை), உதிவெசு - என்றால், உஷ்டாபிகாரிணாபு - (மேல்வாக்யத்தில்) யஜ்ஞம் முதலியவை செய்கிறவர்களுடைய, பூதீதே - ப்ரதீதியினாலே, ௪ - அப்படிசொல்லக்கூடாது ௨௬௩.

(ஸ-ஸா.) அப்பு என்கிற ஜலபாகம் ஐந்தாவது ஆஹுதியில் ப்ருஷ்டாகாரத்தை யடைகிறதென்று ஒப்புக்கொள்ளலாம். அத்துடன் சேர்ந்தே ஜீவன் போகிறதென்று என்றும் சொல்லாமையால் அது ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கதன்று என்கிற பூர்வ பகூத்தக்கு ஸமாதாரம்—அக்ஷோத்ர தர்சபூர்ணமாஸாதி கர்மங்களில் ஆஹவரீ யாக்யத்தில் ஹோமம் செய்யப்படுகிற தயிர் பால் நெய் முதலியவை அதிஸூக்ஷ்மரூபங்களையடைந்து ஹோமம் செய்கிற யஜமானனுடைய சரீரத்தோடுவந்து சேர்த்திருக்கிறதிகள். பின்பு அந்த யஜமானன் மரித்தபின் அவனுடைய சரீரத்தை இங்குள்ளவர்கள் “இவனுக்கு இந்த சரீரம் ஸ்வர்க்கலோகத்தில் ஸுகபோகத்தாக்கு ஸாதகமாக ஆகக்கடவது” என்று மந்த்ரத்தைச் சொல்லி தவறாமல் செய்கிறார்கள். அப்பொழுது அந்த யஜமானனுடைய சரீரத்தின் சேர்ந்திருந்த முன்கூறிய ஜலபாகமானது ஸ்வர்க்கலோகத்தில் அவனுக்கு ஸுகத்தை யுண்பெண்ணுகைக்காக அந்த ஜீவாத்மாவுடனே சேர்ந்தபோய் ஸ்வர்க்கலோகத்தில் அவனுக்குச் சரீரமாகப் பரிணமித்து அவனுக்கு ஸுகத்தை உண்பெண்ணுகிறதிகள். இப்படிச் சொல்லுகைக்குக் காரணம்—ஸ்வர்க்கத்தில் இந்த ஆஹுதி ஸோமராஜனாக ஆகிறதென்று, முன்கூறிய ஜலபாகத்தக்கு ஸோமராஜனாக ஆகுகையைச் சொல்லிற்று. அதன்பின் வாக்யசேஷத்தில், இங்ஹாபூத்தங்களைச் செய்த இத்தயஜமானன் தாமாதிமார்க்கமாக ஸ்வர்க்கலோகமடைந்து அங்கே ஸோமராஜனாக போகிறதென்று முன்சொல்லிய அர்த்தத்தை விவரித்தது. ஆஹுதி ஸோமராஜனாகுகையாகது, ஆரத்தகரமான சரீரமாகப் பரிணமிக்கை, யஜமானன் ஸோமராஜனாகுகையாகது, ஆரத்தகரமான சரீரத்தையுடையனாக, இங்ஹால், ஹோமம் செய்யப்பட்ட முன்கூறிய ஜலபாகமே இவனுக்கு ஸ்வர்க்கலோகத்தில் சரீரமாக ஆகிறதென்று தோற்றுகையால், அவை இங்கிருந்தே ஜீவனுடன் சேர்ந்தே ஸ்வர்க்கலோகம் போகிறதென்ற அர்த்தம் கிடைக்கிறது. ௨௬௩.

(ஸ-ஸா.) கீழ்ப்பரந்தரத்தா வாக்யங்களில் “பு.” என்று சொல்லப்பட்ட ஜலமே த்யுலோகம் முதலியவற்றில் போகிறதென்று சொல்லிற்று. ஜீவன்போவதாகச் சொல்லவில்லை. ஆகையால் ஜீவன் மரணநந்தம் த்யுலோகாதிகளுக்குப் போகிறதில்லை என்று பூர்வபகூம்—கீழ்வாக்யங்களில் ஜீவனைச் சொல்லாவிடினும், மேல், “சுபுயஜெம்ம, ப்ருஷ்டாவதிதே ப்ருஷ்டாபி” இத்தயாதியால் யாதாதிகள் செய்கிறவனும் கோவில் குளம் தோப்பு முதலியவையுள்ள நிரமிக்கிறவனும் தாரம் செய்கிறவனும் த்யுலோகத்தை யடைகிறதென்று சொல்லுகையாலே, அவ்வர்த்தத்துக்கருணமாக கீழ்வாக்யத்தில் “புஷ்டி” என்கிற பதத்திற்கு பூதஸூக்ஷ்மங்களோடுகூடிய ஜீவனே அர்த்தமென்றங்கேரித்த அவனுக்கே லோகாத்ரங்களில் கமசம் சொல்லிற்றென்று ஸ்வீகரிக்க வேண்டுமென்று விரித்தார்த்தம். ௨௬௩.

வலு-௨௬௪. மாத்வா நாதவயி தாதயா ஹிபுஸாயிதி.

(ஸ-ஸா-ஸா) ஹிபு தாதயா - பரமாத்மஸ்வரூப மறியாதவனாகையாலே, (அவனை தேவர்கள் புஜிக்கிறார்களென்பது), மாத்வா - கொணம், தயாஹி - அப்படியே, உபாயிதி - ஸ்ருதிசொல்லுகிறது.

(10-மா.) ஆஹவீயாச்சியில் தோஷம் செய்யப்பட்ட பால் தயிர் முதலானவை ஸூக்ஷ்மரூபமாய்ச்சென்று ஸ்வர்க்கலோகத்தில் சரீரமாகப் பரிணமித்து யஜமானனுக்கு ஸுகத்தை விளைக்கின்றனவென்று கீழே சொன்னதுசரியன்று. “ஹேவாஹக்ஷய:தி” இங்கிருந்துபோனவனை அங்குள்ள தேவர்களுக்குக் கிரூர்களு என்று சொல்லியிருக்கிறது. அப்படி இவனை புகுத்தால் இவனுக்கென்ன ஸுகமுண்டாகும்? புலி முதலியவை மறுஷ்யனைப் பிடுங்கித்தின்னும்போது அந்த மறுஷ்யனுக்கு ஒரு ஸுகத்தையும் காணோம். அவன் துக்கத்தையே அறுபலிக்கிறதாகக் காண்கிறோமென்கிற சங்கைக்கு ஸமாதாரணம்—அந்தம் என்றால் சோற்றுக்கே பெயரன்று, ஸுகபோகத்துக்கு ஸாதகமாகிய பெண்டாட்டி பிள்ளை தரும் வீடு சரீரம் வேலைக்காரன் முதலிய பரிஜனங்கள் இவை யெல்லாவற்றையும் அந்த மென்கிற பதம் சொல்லும். புகுக்கிரூர்களு என்றால் புலி முதலியவற்றைப்போல் பிடுங்கித்தின்று விடுகிரூர்களு என்றே அந்த மன்று. இவனைப்பார்த்தும் தொட்டும் இவனிடத்தில் தங்களுக்குரிய வேலைகளைச் செய்வித்துக் காண்டும் தாங்கள் ஸுகிக்கிரூர்கள் என்றார்த்தம். ஆகையால் இங்கிருந்து போகிறவன் அங்குள்ள தேவர்களுக்கு வேலைக்காரனாயிருந்து அவர்களிட்டவேலையைச் செய்து அவர்களுக்கு ஆநந்தத்தை யுண்டிபண்ணுகையால் இவனை அந்தமென்றும் அங்குள்ளவர்கள் இவனை புகுக்கிரூர்களு என்றும் சொல்லுகிறது. அரசனுடைய வேலைக்காரன் அவனுக்கு வேலைசெய்தபோதிலும் தண்டீட்டிலகப்படாத அங்குள்ள சந்தரம் தாம்பூலம் முதலிய வஸ்துக்களைக் கொண்டு தானும் ஸுகத்தை யநுபவிப்பதுபோல், இந்த யஜமானனும் அவர்களுக்குத் தொழுவாளியாயிருந்தபோதிலும் தானும் ஸுகத்தை யநுபவிக்கிறான். இவன் பரமாத்மாவைக்குறித்து யாகம் செய்யாமல் கேவலம் இந்த்ராதிகளைக் குறித்தே செய்கையால் இவனை தேவர்கள் தங்களுக்குத் தொழுவாளியாக்கிக்கொள்ளுகிறார்கள். “ஹேவாஹக்ஷய:தி” என்று வேதமே இவ்வர்த்தத்தை வெளியிடுகிறது.

உகச.

(10-மா.) “ஹேவாஹக்ஷய:தி” என்று “ஹேவாஹக்ஷய:தி” என்று “ஹேவாஹக்ஷய:தி” என்று சொல்லப்பட்டவஸ்து தேவலோகத்திற் போய் தேவர்களுக்கு அந்தமாகிறது. அதை தேவர்கள் புஜிக்கிறார்கள் என்று சொல்லிற்று; ஜீவன் நித்யனாகையால் அவனை புஜிக்கக்கூடாதாகையால் கீழ் ஜீவனைச்சொல்லவில்லை என்று பூர்வபகம்.—“ஹேவாஹக்ஷய:தி” என்றகீழ்வாக்யத்தில் தேவதைகளினை புஜிக்கிரூர்களு என்று சொல்லவில்லை. இந்த ஜீவன் பரமாத்மாதாத்மய மறியாதவனாகையால் இவனைக் கொண்டு அவர்கள் தங்கள் கார்யங்களைச் செய்வித்துக்கொள்ளுகிரூர்களு என்றே சொல்லிற்று. மத்திரேரிடத்திலும் “பயோவஸுரொவஸுஹேவாஹக்ஷய:தி” என்று பசுவைப்போல்தேவர்களுக்கு இந்த ஜீவன் உழைக்கிறானென்றே சொல்லிற்று ஆகையால் ஜீவனை இங்கு சொல்வது லொருபாதகமில்லையென்று வித்தார்த்தம். உகச.

கூயி-எசு, ஸூ-உகசு. கூ-கா-கூயெ-நு-ஸயவா-நு-ஷு-ஷு-தி-ஷா-
ய-யெ-த-உ-ந-வ-ஷு.

(10-மா - வ.) கூ-கா-கூயெ - முன்செய்த புணியகர்மம் (ஸ்வர்க்காநுபவத்தினால்) நிசித்தவளவில், சு-நு-ஸயவாநு - (ஜீவன்) அநுபவித்து மிகுந்த கர்மசேஷத்தை யுடையவனாய், (புலோகத்திற்குத் திரும்புகிறான்). ஷு-ஷு-ஷு-தி-ஷா-நு - வேத வாக்யத்தினாலும் ஸ்மருதி வாக்யத்தினாலும், (இவ்வர்த்தம் நிர்சயிக்கப்படுகிறது), பயோ-உ-த - எவ்வழியினால் ஸ்வர்க்

கத்தை யடைகிறதோ அவ்வழியினாலும், அநெகவம் - வேறுவழியினாலும், (திரும்புகிறான்.) உகடு,

(ஸ்-ரா-மா) புண்யம்செய்தவன் தேவலோகத்திற்குப்போய் புண்யபலமான ஸுகமதயவித்தத் திரும்பும்போது எல்லாபுண்யத்தையும் ஸம்பூர்ணமாக அறுபவித்தத் திரும்புகிறான், அல்லது கொஞ்சம் புண்யசேஷமுடையவனாகத் திரும்புகிறான் என்று ஸம்சயம். 'புராணோக்ஷணம்' என்று புண்யத்தைக் கடைசியாகியவருபவ்வித்தத் திரும்புகிறான் என்று சொல்லுகையாலே கொஞ்சமும் புண்யசேஷமில்லாதவனாகத் திரும்புகிறான் என்று பூர்வபக்தம். 'நீணியவரணம்' கூறியவரவருபவருடையோடு 'புராணோக்ஷணம்' என்று புண்யமுடையவன் உயர்ந்த ஜன்மத்தை யடைகிறான் என்று வேதத்திலும், 'ததேவரிபுதளகேடுஸெஷணஜாதி' என்று அங்கிருந்து திரும்பும்போது புண்யசேஷத்தினால் ஜாதிரும்பு முதலியவற்றில் உயர்ந்த பதவியை யடைகிறான் என்று ஆபஸ்தம்பரும் சொல்லுகையாலே புண்யசேஷ முடையவனாகத் திரும்புகிறான். 'புராணோக்ஷணம்' என்று கீழ்ச்சொன்னதற்கு எந்தபுண்யம் ஸ்வர்கத்தில் பலத்தைக் கொடுக்குமோ, அதைப்பூர்ணமாக அறுபவித்த என்று அர்த்தமாகையால் விரோதமில்லை. பூலோகத்திற்கு இறங்கும்போது, ஏறும்போது எவ்வழியாவறினதோ அவ்வழியாகச் சிலவிடங்களிலும் வேறுவழியாகச் சிலவிடங்களிலும் இழிகிறான். அதாவது சந்தரலோகத்திலிருந்து ஆகாசத்திலிழியும்போது போனவழியே இழிகிறான், வாய்வாதிகளிலிழியும்போது வேறுவழியாக இழிகிறான் என்று வித்தாந்தம். உகடு.

ஸ 265 வரணாதிதிவெறுதடிபவகூணாயெடுத்தி

காஷ்டாஜநி.

(ஸ்-ரா-பு.) வரணாச - ஆசாரத்தைச்சொல்லுகையாலே, (புண்யத்தைச்சொல்லவில்லை.) உதிவெசு - என்றால், 1 - அப்படியன்று, தடிவகூணாயெடுத்தி - (சரணபதம்) புண்யத்திற்கும் உபலக்ஷகமாகிறது, உதி - என்று, காஷ்டாஜநி - கார்ஷ்ணஜநி என்பவர் சொன்னார் உகடு.

(ஸ்-ரா-மா.) கீழ்ச்சொன்ன 'நீணியவரணம்' என்றவாக்கத்தில் சரணமென்று ஸந்த்யாவந்தனாகியான கல்ல ஆசாரத்திற்குப்போய் கல்லொழுக்கமுடையவன் உயர்ந்தஜாதியாகிறான் என்றே சொல்லிற்று; புண்யத்தைச் சொல்லவில்லையென்னில், புண்யத்தையும் சொல்லவேண்டுமென்கிற அபிப்பிராயத்தினாலேயே அங்கு கல்லொழுக்கத்தைச் சொல்லிற்று. ஆகையால் புண்யவானே உயர்ந்தவனாய் பிறக்கிறான் என்று கார்ஷ்ணஜநியென்பவர் சொன்னார். உகடு.

ஸ 266. சூ நக்யுக்யுதிதிவெறுதடிவகூணாயெடுத்தி

(ஸ்-ரா-பு.) சூ நக்யுக்யுதி - ப்ரயோஜனமில்லாமையு, (ப்ரஸங்கிக்கும்), உதிவெசு - என்றால், தடிவகூணாயெடுத்தி - (புண்யமும்) ஆசாராபேக்ஷையுடையதாகையாலே, 2 - வையர்த்தம் வாராது. உகடு.

(ஸ்-ரா-மா.) ஸந்த்யாவந்தனாகிய கல்லொழுக்கத்தினால் உயர்ந்தபதி கிடையாவிட்டால் அவ்வாசாரம் வினாய்விடுமென்கின்ற, ஸந்த்யாவந்தனம் முதலிய கல்லொழுக்க மில்லாதவன் ஒருகர்மத்திற்கும் யோக்யதையற்றவனாகையால் அது வீணாகமாட்டாது. உகடு.

ஸூ.௨௯ அ. ஸாக்யதௌதெவையிதாஸாடிநி.

(ஸ-நா-பு.) ஸாக்யதௌதெவைய - புண்யபாபங்களே, (சாணசபத்திநா சொல்லப்பட்டது), உதி - என்று, ஸாடிநி- பாதரியென்பவர் சொன்னார், ௨௯அ.

(ஸ-நா-ஹ.) “நுணீயவாணா” “கவலயவாணா” என்ற விடங்களில் சாணசப்தம் கர்மத்திற்குப்போய் புண்யபாபங்களைச் சொல்லுகையால அவையே உயர்வுதாழ்வுகளுக்குக் காரணங்களென்று அவ்வாக்யங்களிற் சொல்லிற்று என்று பாதரிசொன்னார். இதுவேவரித்தாந்தம். ௨௯அ.

ஸுபி-௭௧. ஸூ.௨௯௯. சுநிஷ்டாஹிகாரிணாஹிவஸு - கடி.

(ஸ-நா-பு.) சுநிஷ்டாஹிகாரிணாஹி - யாகம் முதலிய புண்யகர்மங்களைச் செய்பாதவர்களுக்கும், ஸு - கடி - (சந்த்ரலோகப்ராப்தி) வேதத்திற் சொல்லப்பட்டது. ௨௯௯.

(ஸ-நா-ஹ.) பாபிகள் மரணமடைந்தபின் புண்யவான்களைப் போல் சந்த்ரலோகத்திற்குப் போகிறார்களா இல்லையா என்றால், — “வெவெவகெவாஹா ஹோகாஹிவஸுநிஷ்டாஹிகாரிணாஹி” இங்கிருந்து மரித்துப் போகிறவர்களைல்லாம் சந்த்ரலோகத்திற்குப் போகிறார்களென்று சொல்லுகையாலே அவர்களும் போகிறார்களென்று பூர்வபகம். ௨௯௯

ஸூ.௨௯௦. ஸுயேநெநு - ஸூ.௨௯௦. தரெஷாஹிரெஷா

வரெஷாஹி கடி திடிஸு - நாசி.

(ஸ - நா - பு.) கடி திடிஸு - நாசி - பாபிகளுக்கு யமலோகமகம் வேதவசந்திற் காண்கையாலே, உதரெஷாஹி - பாபிகளுக்கு, ருரெஷாஹாவரெஷாஹி - சந்த்ரலோகத்திற்கு ஏறுகையும் அங்கிருந்து இறங்குகையும், ஸுயேநெ - யமனாடைய ஆற்றினாயில், சுநு - ஸூ.௨ - (நாகங்களை) அதுபவித்து, (அநந்தாமுண்டாகிறது.) ௨௯௦

(ஸ-ஹ.) பாபம்செய்தவனும் ஸ்வர்க்கத்தையடைந்து ஸூகத்தை யதுபவிதால் புண்யம் செய்தவனுக்கும் இவனுக்கும் ஒருபேதமில்லையாயிருக்க கஷ்டப்பட்டுப் புண்யம் என்செய்யவேணும்? அதற்காகப் டாபம்செய்தவன் ஸ்வர்க்கலோகம் போகிறானென்று சொல்லுகிறவர்களும் கூட அவனுக்கு அங்கே ஸுகாநுபவம் கிடையாதென்றே சொல்லவேணும். இப்படியாகில் இவன் ஸ்வர்க்கலோகம் போவதற்கு ஒருப்ரயோஜனமுமில்லை. ப்ரயோஜனமில்லாமல் அங்கேயேயுறவது அதுசிறம். மாமேறுகிறவன் பழம்முதலியவை பறித்து அதுபவிக்கவேணுமென்றால் ஏறுகிறான். விழவேணுமென்றாவது, வெறுமனே யேறியிறங்கவேணுமென்றாவது ஏறமாட்டான் ஆகையால் பாபிக்கு ஸ்வர்க்கலோகமகம் சொல்வது அதுசிறம். ௨௯௦.

(நா-ஹ.) ஆனால்பாபிகளுக்கும் புண்யவான்களுக்கும் விசேஷமென்னெனில், “வெவெவஸுதஸுநிஷ்டாஹிகாரிணாஹி” என்று பாபிகளுக்கு யமலோகப்ராப்தி சொல்லுகையாலே முதல் யமலோகத்தில் பாபபலத்தையனுபவித்து அநந்தம் சந்த்ரலோகம் போகிறார்கள் இதனே இவர்களுக்கு விசேஷம். ௨௯௦.

ஸூ-உ-௧. ஸுரஜிவ.

(ஸ-ஸா-பு-ஹ) ஸுரஜிவ - ('ஸவெபுபெவெதவஸாபாஜியஸு') என்று பாபிகளெல்லாரும் யமனுக்கு வசப்படுகிறார்களென்று தர்ம சாஸ்த்ரங்களும் சொல்லுகிறதுகள். ௩௦௧.

ஸூ-உ-௨. சுவிஸவ.

(ஸ-ஸா-பு-ஹ) ஸுபகவி - (பாபிகள் அடையத்தக்க நரகங்கள்) ஏழு (என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.) ௩௦௨.

(ஸ-ஸா-ஹா) பாபம் செய்தவர்கள் ரௌரவம் முதலிய எழுவிதமான நரகங்களை யடைகிறதாகச் சொல்லியிருக்கையால், அவர்களுக்குச் சந்த்ரலோக ப்ராப்தி கிடையாது. ௩௦௨

ஸூ-உ-௩. தத்ரவிதத்யூரவாராடிவிரோயம்.

(ஸ-ஸா - ப்.) தத,சுவி - அந்த ஏழுநரகங்களிலும், தத்யூரவாராடி - யமனுடைய ஆஜ்ஞை நடக்கையாலே, சுவிரோயம் - விரோத மில்லை. ௩௦௩.

(ஸ-ஹா.) பாபம்பண்ணினவர்கள் யமதண்டனையையடைந்து யமலோகத்திலே வாஸம்செய்யவேண்டும். அதைவிட்டு சித்ராபுத்தன் முதலியவர்கள் அதிகாரம் செலுத்துவதாகச் சொல்லுகிற ரௌரவாதி நரகங்களுக்கு எப்படிப் போவார்களென்னில்; அந்நரகங்களும் இயமனுடைய அரசாட்சிக்குட்பட்டதே, சித்ராபுத்தன் முதலியவர்களும் இயமனுடைய ஸேவகர்களாய்க்கொண்டே அந்த நரகங்களில் அதிகாரம் செலுத்துகிறார்கள். ௩௦௩

(ஸா-ஹா.) பாபிகள் ரௌரவாதி எழுபுகையான நரகங்களுக்குப் போவதாகவும் யமனவீட்டிற்குப் போவதாகவும் இரண்டிவிதமாகச்சொன்ன வாக்யங்களைப் படி சேருமென்னில், ரௌரவாதிகளும் யமனுடைய ஆஜ்ஞைக்குட்பட்டதாகையால் அவற்றையே யமாலயமென்று சொல்லிற்று ஆகையால் இரண்டொக்யங்களுக்கும் விரோதமில்லை. ௩௦௩

ஸூ-உ-௪. விடிாகரூபுணொரிதிசுபுக்ஷகூச.

(ஸ - ஸா - ப்.) விடிாகரூபுணொரி - (அர்ச்சிராதியும் தூமாதியும், வித்யைக்கும் கர்மத்துக்கும்) பலமாகச்சொல்லப்பட்டது. உதி - இவ்விதமாகவே, ப்,க்ஷகூச - இப்ப்ரகாரமுபக்யமித்திருக்கையாலே, (இவ்வர்த்தமே கொள்ளவேணும்.) ௩௦௪.

(ஸ-ஹா.) சாந்தோக்யத்திற் சொல்லியிருக்கிற பஞ்சாங்கி வித்யையில், 'வேஸ்யபயாலுளவொகநவலராபுதே' இந்த ஸ்வர்க்கலோகம் யாரால் நிறைகிறதில்லை, அதாவது—இதற்குயார்வருகிறதில்லையென்றுகேட்ட, 'கெபெயொபாநபுகதரெண உதாநீராகி க்ஷுபூணா வாக்யராவதீபு நியலகாநிவவனிஜாபஸூரி பவெவெதரூதசுத்யுதீயஸூநாநெநாஸளவொகநவலராபுதே' ப்ராணிகளிறந்தபின் போகைக்கு தேவயாகமென்றும் பித்ருயாணமென்றும் இரண்டிவழிகளுண்டு ப்ரஹ்மவித்யையறிந்தவர்கள் தேவயாகத்தினால் போய் முக்தியை யடைகிறார்கள். அதையறியாமல் யஜ்ஞயாகாதிகளைப் பண்ணுகிறவர்கள் பித்ருயாணத்தினால்போய் ஸ்வர்க்கலோகத்தை யடைகிறார்கள். பாபிகள் இவ்விரண்டு வழிகளிலும் போகிறதில்லை; அவர்கள் புழுமுதலிய க்ஷுத்ர

ஐந்தாவது அடிக்கடி பிறப்பது பிறப்பது யிருக்கிறார்கள், இவர்களைச் சுவர்க்கலோகத்திற்கும் போகிறதில்லை என்றுத்தாம் சொல்லியிருக்கிறது. இதனும் பாபிகள் ஸ்வர்க்கலோக மடைகிறதில்லை என்று வித்திக்கிறது. ௨௦௪

(௬௪-௭௦) சீழ்ச்சொன்ன பூர்வபக்தத்திற்கு ஸமாநாகம் சொல்லுகிறார். மரித்தவர்களெல்லாரும் சந்தரலோகத்திற்குப் போகிறார்களென்று சீழ்ச்சொன்ன பாக்ஷத்தில், அர்ச்சிராதிமார்க்கமென்றும் துமாதிமார்க்கமென்றும் இரண்டு. இதில் ஜ்ஞானவான்கள் அர்ச்சிராதியினாலும் புண்யவான்கள் துமாதிதியினாலும் போகிறார்களென்று இவ்விரகருமே இவ்விரண்டையும் பலமாகச் சொல்லிற்று. ஆகையால் பாபிகளுக்கு துமாதிமார்க்கத்தினால் சென்று சந்தரலோகத்தை யடைகிறதில்லை. அவ்வாயத்தில் எல்லாரும் போகிறார்களென்றதற்கு புண்யவான்களெல்லாரு மென்றர்த்தம் என்று வித்தார்த்தம். ௨௦௪

வா.உ.௦(௬). தத்யுதீயெதயோவகுஸ்யை.

(௬௪-௭௦-வ்ய.) த்யுதீயெ - பாபஜன்மத்தில், (சரீரோத்பத்திக்காக), த - சந்தரலோகம் முதலிய ஐந்து ஸ்தத்தாங்களில் ப்ரவேசிக்கையாகிற பஞ்சாஹுதி வேண்டியதில்லை. தயா - அப்படியே, உவகுஸ்யை - காண்கையாலே, (இவர்கள் தேவலோகம் போகிறதில்லை) ௨௦௫.

(௬௪-௭௦.) புழு முதலியவைகளாய்ப் பிறக்கிறவர்கள் ஐந்தாவது சூஹுதியில் இப்படி பிறக்கிறார்களென்பதும் கிடையாது. பாபிகள் கூந்தரஜத்துக்களாய்ப் பிறப்பிறப்புக்களை யடைகிறார்களென்று மாத்திரமே சொல்லியிருக்கிறது. ஸ்வர்க்கலோகமடைத்தவன் மாத்திரமே ஐந்தாவது சூஹுதியில் புருஷனாகப் பிறக்கிறானென்றும் சொல்லியிருக்கிறது. பாபிகளும் ஸ்வர்க்கம்போய்த் திரும்பிவரும்போது தங்கள் பாபத்தினால் கூந்தர ஜத்துக்களாய்ப் பிறக்கிறார்கள், மதுஷ்யராசுப்பிறக்கிறதில்லையென்று சொல்லில், ஸ்வர்க்கம்போனவர்கள் ஐந்தாவது சூஹுதியில் புருஷர்களாய், அதாவது மதுஷ்யராய்ப் பிறக்கிறார்களென்கையால் அவர்களுக்கு இந்த புழு முதலிய கூந்தரஜன்மம் கிடையாது. இதனாலும் பாபிகளுக்கு ஸ்வர்க்கலோக மில்லையென்று ஏற்படுகிறது. ஐந்தாஹுதியாவது-புருஷன் ஸ்ரத்தையினால் ஸ்வர்க்கத்தை யடைகிறான். பின்பு அங்குநின்றும் அழிய தன்னுடைய சரீரம் கரைத்து மேகத்தில் வந்து சேருகிறான். அதன்பின், மழைவழியாக பூமியில்வருகிறான், பிறகு அக்கமாய்ப்கொண்டு புருஷனுடைய கர்ப்பத்தில் வருகிறான். கடைசியில் அங்கு நின்று ரோதஸ்ஸு வழியாக ஸ்த்ரீயின் கர்ப்பத்தில் சேருகிறான். இதே ஐந்தாஹுதி பென்பது. ஸ்வர்க்கம் மேகம் பூமி புருஷன் ஸ்த்ரீ இவைகளையே பஞ்சாதிதி பென்று சொல்லுகிறது. ௨௦௫.

(௬௪-௭௦.) சந்தரலோகம் மேகம் பூமி புருஷன் என்கிற காலிடங்களிலும் தங்கி அகத்தாம் ஸ்த்ரீயின் கர்ப்பத்தில் ப்ரவேசித்தால் சரீரமாகிறதென்று சொல்லிற்று. இந்தக் கயாயத்தினால் பாபிகளுக்கும் சரீரமுண்டாகக்கூட சந்தரலோகத்தில் சிலகாலம் தங்கி அகத்தாம் சீழ்ச்சொன்ன மேகாதிசனின் தங்கி வாயெல்லாம் தாவரப்புகழாகையாலே பாபிகளுக்கும் சந்தரலோகம் கமாய் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டுமென்றால் வேண்டா; கேவல பாபிகளுக்குச் சரீரமுண்டாம்போது அவர்கள் சந்தரலோகாதிசனில் தங்கிவாயென மென்மறதில்லை. 'தேவதாஸனென்கொண்டவன்' என்று பாபிகள் தேவலோகத்திற்குப் போகிறதில்லை என்று சொல்லுகிறது. ஆகையால் பாபிகளுக்குச் சந்தரலோகம் கமாய் ௨௦௬

ஸூ-௨௦௬. ஸூரூபெதவிவொகெ,

(ஸ்-நா-பு.) வொகெ-லோகத்தில், ஸூரூபெதவி - ஸ்மரிக்ஷம் படுகிறது. ௧௦௬.

(ஸ்-ஹா.) கீழ் புழு முதலியவைகளாகப் பிறப்பதற்கு ஐந்தாவது நி யென்றிற் க்ரம்ம வேண்டியதில்லையென்று சொல்லிற்று; அப்படி ஐந்தாவது ஸூக்மநியில் பிறக்கிறவன் மறுஷ்யனாயேபிறப்பன், மற்றொரு கூடா ஐந்துவாகப்பிறவான் என் றே நியமம்; மறுஷ்யனாகப் பிறக்கிறவனெல்லாம் ஐந்தாவது ஆஹுதியில் பிறக்கி ருனென்றிற் நியமமில்லை யென்றது. த்ரோணசார்யர் ஸ்திரீயின் கர்ப்பத்தில் ப்ர வேசமில்லாமலே பிறந்தார். த்ரோணபதிமுதலியவர்கள் அந்நியில்.நின்றும் பிறந்தார் கள். அவர்களுக்கு ஸ்திரீகர்ப்பம் புருஷ கர்ப்பம் இரண்டிலும் ப்ரவேசமில்லை. இப்ப டியே பகவிகளிலும் வயதாகக்கன் ஸ்திரீபுருஷஸம்யோக மில்லாமலே பிறக்கிறதெ ன்று லோகத்தில் ப்ரவித்தமாகச் சொல்லுகிறார்கள். ஆகையால் சரீரம் ஐந்தாவது ஆஹுதியிலேயே வருகிறதென்ற நியமமில்லை. ௨௦௬.

(ஸ்-ஹா.) கீழ்ச்சொன்ன பஞ்சமாஹுதியில்லாமலே த்ரோணபதிமுதலியவர் களுக்குச் சரீரம் அந்நியில் நின்று முண்டாயிற்று என்பது லோகத்தில் ப்ரவித்தமா யிருக்கிறது. ௨௦௬.

ஸூ-௨௦௭. டிஸூநாஸு,

(ஸ்-நா-பு.) டிஸூநாஸு - (பஞ்சமாஹுதியின்றி சரீரோத்பத்தி) வேதத்திற் சொல்லுகையாலும், (பாபிகளுக்குச் சந்த்ரலோக கமநமில்லை.)

(ஸ்-நா-ஹா.) “தெஷாஹவொஷாஹுதாநாஸு” என்றிற் ஸ்ருதியில் பேன்செடி முதலானவைகளுக்குக் கீழ்ச்சொன்ன பஞ்சமாஹுதியில்லாமலே சரீர முண்டாகிறதென்றும் சொல்லியிருக்கிறதுகள். ௨௦௭.

ஸூ-௨௦௮. துதீயஸஸூவரொபஹூஹொகஜஸூ.

(ஸ்-நா-பு.) ஸூஹொகஜஸூ - வேர்வைபிணுணடான (பேன் முதலிய) ஐந்துவுக்கு, துதீயஸஸூவரொபஹூ - முன்றாவதான உத்பிஜ்ஜ சப்தத்தினால் ஸங்க்ரஹம் செய்யப்பட்டது. ௨௦௮.

(ஸ்-ஹா.) அவ்வேத வாக்யத்தில் அண்டஜ மென்றும் ஜீவஜ மென்றும் உத்பிஜ்ஜமென்றும் மூன்றுவிதமான ஜத்துக்களையேசொல்லிற்று. ஸ்வேதஜமென்றென் னைச் சொல்ல வில்லையே யென்னில், மூன்றாம் பதமான உத்பிஜ்ஜ சப்தத்திற்கே ஸ்வேதஜமும் அர்த்தமென்று கண்டுகொள்வது. ஆகையால், பாபிகளுக்குச் சந்த்ர லோக கமநமில்லை என்று வித்தாந்தம். ௨௦௮.

ஸூ-௨௦௯. துதீயஸஸூவரொபஹூவதிருவவதெஃ.

(ஸ்-நா-பு.) உவவதெஃ - ஸூகதுக்காநுபவாபாவமில்லாமை உப பந்நமாகையாலே, துதீயஸஸூவதிரு - ஆகாசாதி ஸாத்ருஸ்யப்பாப்தி, (ஜீவனுக்குள்ளது.) ௨௦௯.

(ஸ்-ஹா.) இந்த பாஷ்யத்துக்கு “ஸூவாஸூபதிருவவதெஃ” என்ற பாடம். ஸூவாஸூபதியாவது “ஸமாசதர்மத்தை புடையதாகை. சந்த்ரலோ கத்தைக்கூடத் புண்புருஷன் புண்புரு மதபவித்தபின் அங்கு நின்று ப்ரலோ கத்தில் கிரும்போது. ப்ரபெதஜாஸூபதிருவாஸூப - வரபாஷ்யத்தின்படி “இத்யாதிருக, குதயித், ஆகாசமாதிருக, பிஷ்டு ஸூவாதிருக”

அதன்பின் தாமமாகிறது. அப்புறம் அப்ரமாகிறது, மேகமாகிறது என்று இம்மா திரியாக இடங்கும் க்ரம்ம் சொல்லிற்று அப்பொழுது ஆகாசமாகிறது என்பதற்கு, ஆகாசஸ்வாபமாய் விடுகிறது, அல்லது அதின் தர்மத்தையடைகிறது என்ற சங்கையில், ஆகாசமாகிறதென்று ஸபஷ்டமாகச் சொல்லியிருக்கையால் ஆகாச ஸ்வரூபமாயேயாய்விடுகிறதென்று பூர்வபக்ஷி சொன்னான். சந்த்ரலோகத்திலுள்ள புண்யபுருஷனுடைய சரீரம், அவனுடைய புண்யம் கழிந்தபின் “இனி பூமியில் விழப்போகிறோமே” என்கிற து:காக்கியினுல்கரைந்து, ஆகாசம்போல் அதிஸூக்ய மாவஸ்த்தையையடைகிறது, இந்த அவஸ்த்தையையே ஆகாசமாகிறது என்கிறது. ஜலத்தவம் ஆகாசத்தவமாகக் கூடாமைடால் பூர்வபக்ஷிசொன்னது அர்த்தமன்று. ஆகாசமாகிறது என்பதற்கு ஆகாசம்போலாகிறதென்றே அர்த்தம். இப்படியே, வாயுவாகிறதென்பதற்கும், அந்த சரீரத்தினுடைய ஸூக்யமபாகம் வாயுவுக்குப் பரவசமாகிறதென்றே அர்த்தம். இப்படியே மேல்வாக்யங்களிலும் கண்டுதொன் வது என்று ஸமாநாதம்.

௩௦௧.

(ஸா-ஹா.) இதில் சந்த்ர லோகத்திலிருந்திறங்கும்போதுள்ள விதத்தைச் சொல்லுகிறது. — சந்த்ர லோகத்திலிருந்து பூலோகத்திற்கு ஜீவன் திரும்பும்போது ஆகாசமாகவும்குழியாகவும்கூடாமைடால் ஆகாசமாகவும்கூடாமைடாகவுமாகிறது என்று சொல்லிற்று. இங்கு ஆகாசமாகையாவது ஆகாசத்தைச் சரீரமாகக் கொள்கையா, ஆகாசத்தைப்போலிருக்கையா என்று ஸம்சயம். சந்த்ர லோகத்தில் அம்ருத மயமான சரீரமெடுப்பதுபோல் ஆகாசமாகிறசரீரமெடுக்கையே ஆகாசமாகை என்று பூர்வபக்ஷம். சரீர மெடுப்பது ஸூக்யத்தாறு பவத்திற்காக ஆகாசாதிகளைச் சரீரமாகக் கொண்டு ஜீவன்ஸூக்யத்தக்களை யனுபவியாமையால் ஆகாசாதிகளைச் சரீரமாகக் கொள்ளுகையில் ப்ரயோஜனமில்லை யாகையால் ஆகாசாதிகளைச் சரீரமாகக் கொள்ளுகிறதில்லை. ஆகாசாதிகளைப்போலிருக்கிறதென்று வித்தாந்தம்.

௩௦௧.

அபி-எஃ.வா.உ-௩.௧௦. நாதிவிரொணவிஸொஷாஸு.

(ஸா-ஸா-வ்ய.) விஸொஷாஸு - வீரவியில் பருகால மாத்ரம் திருக்கிறு தென்று விசேஷிக்கையாலே, சுதிவிரொண - (ஆகாசாதிகளில்) பருகாலம் திருக்கிறதில்லை.

௩௦௧.

(ஸா-ஸா-வா.) ஜீவனிறங்கும்போது ஆகாசம் வாயு முதலிய வற்றில் பருகால மிருந்து வருகிறது, அல்லது அங்கிருந்து சீக்கிரத்திலிறங்குகிறது, அல்லது சிலரிப்படியும் சிலரப்படியும் வருகிறார்களா என்று ஸம்சயம். சீக்கிரத்திலிறங்குகிறு ன்ன்றும் அங்குசிலகாலம் தங்குகிறது என்றும் சொல்லாமையாலே அதில் நியமமில்லை என்று பூர்வபக்ஷம். — “சுதொவெவவபுஷு - திஷ்டுஷுபதஸு” என்று மேலே வீரவியில் (தாந்யத்தில்) நின்று சீக்கிரத்தில் இந்ஜீவன் லவளிக் கினம்புகிறதில்லை யென்று சொல்லுகையாலே, அதற்குக் கீழுள்ள ஆகாசாதிகளில் சிரகாலம் தங்குகிறதில்லை யென்று நியஸிக்கப்படுகிறதென்று வித்தாந்தம்.

௩௦௧.

அபி-எஃ.வா.உ-௩.௧௧. சுத்யூயிஷ்டெதவவபுஷுஷிவாஸு.

(ஸா-ஸா-வ்ய.) வவபுஷுஷு - முன் (ஆகாசாதிகளில்) போலவே, சுதிவிரொண - சொல்லுகையாலே, சுத்யூயிஷ்டெத - வேறொரு ஜீவனாவதில் டிக்கப்பட்ட வீரவியில், ஜீவன் ஸம்யோகத்தை மாத்ரம் அடைகிறான்.

(ஸா-ஸா-வா.) ஜீவன் தேவலோகத்தில் நின்று ஆகாசம் வாயுதம் அப்ரம் மேகம் ஆக இவற்றின்வழியாக இரங்கி “வீ, வியபவ் டுஷுபிய நவம் தபுஷெத விரொணவொ” என்று வீரவியாதி தாந்யங்களிலொருவனுக்குப் பித்தகிறதென்று

ன்றுசொல்லிற்று. தாந்யாதிராகப்பிறக்கையாவது, தன்னுடைய ஸுகதுக்காநுபவ யோக்யமாக அத்தை சரீரமாகப் பரிக்காணிக்குறது, வேறொருவனுல் அப்படி பரிக்காணித்த தாந்யத்தில் சேர்ந்திருக்கிறதென்று ஸம்சயம்—பிறக்கிறு நென்று சொல்லுகையாலே அத்தை சரீரமாகப் பரிக்காணிக்குறென்று பூர்வபகம்—ஆகாசாதிகளிற்போலவே தாந்யத்தில் பிறக்கைக்கும் புண்யபாப ரூபமேது ஒன்றும் சொல்லாமையாலே தாந்யத்தை சரீரமாகப் பரிக்காணித்த தில்லை. மற்றொரு ஜீவன் பரிக்காணித்த தாந்யத்தில் சேர்ந்துமாத்திரமிருக்கிறுநென்று வித்தாந்தம்.

ஸூ-க-கஉ. சுஸு-பிவிதிவெஹஸஸாஸி.

(ஸ-நா-பு.) சுஸு-பிவிதி (யஜ்ஞாதிகள்) சுத்தமன்று (ஹி-ஸா-ரூபம்)

உதிவெசு - என்றால், ஸஸாஸி - (இதுஹிம்ஸையாண்டுநென்று) வேதவாக்யம் சொல்லுகையாலே, ப் - (இது) ஹிம்ஸஸுடாகமாட்டாது. ககஉ.

(ஸ-ஹ.) அந்த ஜீவன் நெல்லாயிருக்கிறு நென்னும்போது, வேறொரு ஜீவனுக்குச் சரீரமாயிருக்கிறநெல்லில்சேர்ந்திருக்கிறுநென்றுசொல்லிற்றுக்கீழ், இதில் இவனுக்குஅந்த நெல் சரீரமாகமாட்டாது என்பது சரியன்று. நாய் முதலிய ஜம்மங்கள்மிக்கபாபத்தினுல் நேரிடுகிறது. நெல் முதலிய ஸத்தாவா ஜம்மம் அனைக்காட்டிலும் மிகுந்த பாபத்தினுல் நேரிடுகிறது. அவ்விதமான ஜம்மத்தை யடையத்தக்க பாபமில்லனுக்குண்டு. அதாவது-யாகத்தில் பசுவைக்கொல்லுகை. அப்பாபத்தின் பலத்தை யதபவிக்கைக்காக இப்படிநெல்லைச்சரீரமாக நரிக்கிறுநென்பதே உசிதமென்றான் பூர்வபகி.—ஒருகார்யமே தேசகால நிமித்த பேதங்களினுல் தர்மமுமாகும். அதர்மமுமாகும். யாகத்தில் தேவனைக்கு அர்ப்பணம் செய்யவேணுமென்று உத்தேசியாமல் பசுஹிம்ஸை பண்ணினால் அதவே அதர்மமெனப்படும். யாகத்தில் பசுஹிம்ஸை புண்யமென்று சாஸ்த்ரம் சொல்லுகையாலே, யாகரூபமிடத்த பேதத்தினுல் அந்த ஹிம்ஸையே தர்மமாய்விடுகிறது. ஆகையால், நெல்லாகப் பிறப்பதற்குரிய பாபமில்லனுக்கில்லை யாகையால், இவன் நெல்லோடு கூடியிருக்கிறான். அப்போது அந்நெல் இவனுக்குச் சரீரமாகிறதில்லை என்று வித்தாந்தம். ககஉ.

(நா-ஹ.) தாந்யமாகப் பிறக்க நேரது சொல்லா விடினும் இவன்செய்த யஜ்ஞயாகாதிகளில் செய்கிற பசுஹிம்ஸை பாபமாகையாலே அப்பாபத்தை யனுபவிக்கைக்காக தாந்யமாகப் பிறக்கிறுநென்று நிர்வசயிக்கலாமென்னிலும், யாகாதிகளில் செய்த பசுஹிம்ஸை பாபமாகாது. அந்தபசு ஸ்வர்க்கம் போய் ஸுகித்திதென்று சொல்லுகையாலே, அது தாந்ய ஜம்மத்திற்கு நேரதுவாகமாட்டாது. ககஉ.

ஸூ-க-கஉ. நொ தஸிவமயோமோய.

(ஸ-நா-பு.) சுஸு அதற்குப்பின், நொ தஸிவமயோமோ-ரே தஸ்ஸேசகம் செய்கிற புருஷனிடத்தில் சேர்கை, (ஜீவனுக்குச் சொல்லிற்று.) ககந.

(ஸ-ஹ.) மேல்வாக்யத்தில் 'பொயொ ஹிவிதிபொயொநொ தஸிவிதி' என்று, ஸ்வர்க்கத்தில்நின்றும் விழுந்தபுருஷன் அந்நமாய்க்கொண்டுபுருஷனுடைய உதரத்தில் போனபின் அப்புருஷன் ரேதஸ்ஸேசகம் பண்ணுகிறுநென்று சொல்லுகிறது. அப்படி ரேதஸ்ஸேசகம்செய்கை, நெருகாலம் கழிந்து யௌவகம் வந்தபின் செய்யவேண்டிய வ்யாபாரம். அப்படியிருக்க, இவன் அந்நாபியாயிருக்கச்செய்தே ரேதஸ்ஸேசகம் செய்கிறுநென்பது சரியன்று. ஆகையால் ரேதஸ்ஸேசகம் செய்கிற புருஷனோடு சேர்ந்திருக்கிறுநென்றே சொல்லவேணும். அப்படியே நெல்லாகிறுநென்ற விடத்திலும் நெல்லோடு கூடியிருக்கிறுநென்றே அர்த்தம் சொல்லவேணும். ககக.

(10A-ஊா.) அந்தக்குப்பின், அந்த ஜீவன் சேர்ந்திருக்கிற தாங்குத்தை எவன்புலி
க்கிருனோ, ஸ்திரீயினிடத்தில் சேதஸ்ஸேசமம் செய்கிருனோ, அந்த புருஷனிடத்
தில் வந்து அந்த ஜீவன் சேருகிறான். அந்ததரம் புருஷனிடத்திலும் பூரவம் ஆகா
சாதிகளிலும் சேர்ந்திருக்கையே சொல்லுகையாலே நடுவிலுள்ள தாங்குத்திலும்
சேர்ந்திருக்கிறானென்றே யங்கீகரிக்கவேணும். கூ.கச.

ஸூ-உகச, வெயா வெ நய்யுநீநுடி.

(ஸ்ரீராம்) பொருள்-யோவையடைந்ததற்கு (அந்தரம்) ஸரீ
ரம் - சரீரமுண்டாகிறது. நகச.

(ஸ-ரா-ஹா.) ஸ்த்ரீயின் கர்ப்பத்திற்சேர்ந்த பின்பே ஜீவனுக்கு சரீரமுண்டாகி
றது. அந்த சரீரத்திலேயே அந்த ஜீவனுக்கு ஸுகதக்காநுபவமுண்டாகிறது. அத
ற்குமுன் ஸுகதக்காநுபவமில்லை யாகையால் இத்தற்குமுன்புள்ள ஆகாச வாய்வாதி
கள் அந்த ஜீவனுக்கு சரீரமாகமாட்டாபென்று வந்ததாந்தம். கூச.

கூ-வது அத்தாயம் க-வது பாதம் ஸம்பூர்ணம்.

ந-வது அத்தியாயம், உ-வது பாதம்.

சுயி-எ'டு, ஸத-ஊகடு, ஸஸ்யஸ்ய ஸ்ரீநாமஹி.

(ஸ-வ.) ஸ்தலம் - ஸ்வபந்தத்தில், ஸ்தலம் - ஸ்தலம், (பர
மார்த்தம் ஏனென்றால், சூலம் - ஸ்தலம்) சொல்லிவருகிறது. கரு.

(ரா.வ.) ஸுருஷ - ஸ்வபகத்தில் (காண்கிற பதார்த்தங்களினு
டைய), ஸுருஷ - ஸ்ருஷ்டி (வினாஸ் செய்யப்பட்டது). சூலாஸி - (அவ
னையே கர்த்தாவாக வெதம் சொல்லிற்றன்று. கரு.

(ஸ்ர-ஊ.) கீழ்பாத்தில் பஞ்சாக்கி வித்யையைக்காட்டி ஜீவனுடைய ஸம்ஸாரத்திலிருப்பினவாந்தரபேதங்கள் சொல்லப்பட்டது. இப்பாத்தில் இவ்விருப்பினவஸ்தாபேதங்கள் சொல்லப்படுகின்றன.—ஜீவனுக்கும்போது ஸ்வபகம் காண்கிறான். அந்த ஸ்வபகத்தில் காண்கிற, தேர், ஊர், வீடு, முதலிய வஸ்துக்கள், விழித்துக்கொண்டிருக்கையில் காண்கிற வஸ்துக்களைப்போல் உண்மையானவைகளா—அல்லது, இந்த ஜாலத்தில் காண்கிற விசித்ர வஸ்துக்களைப்போல் மாயையா வென்னில், ஸ்ராயாநுஸ்யயொமாநுஸ்யஸ்யஜிதெ” தேர்களுக்கும் குதிரைகளையும் வழிகளையும் அந்தஸ்வபகாலத்தில் ஸ்ருஷ்டிக்கிறானென்று ஸ்ருதி சொல்லுகையாலே அவைகள் உண்மையானவைகளே.

(ரா-ஹா.) இந்த பாதத்தில், பரமபுருஷனிடத்தில் பத்திருசி யுண்டாகைக் காக அவனுடைய கல்யாணகுணங்களையும் ஹேயப்பயத்தயநீகத்தவத்தையும் சொல்லுகிறத.—எந்ததத, ரயாந ரயயொமாநவநாநொ ஹவகையரயரயாநுரயயொமாநநுஸ்யஜகெ” என்று தொடங்கி “வஹிகத” என்று மனவாக, ஸ்வபகத்தில் ஜீவன் பதம் முதலிய அநேக பதார்த்தங்களைப் பார்க்கிறான். அவை, அதற்குமுன் இல்லை. அப்போதே ஸ்ருஷ்டிக்கப் படுகின்றன. அவைகளை ஸ்ருஷ்டிக்கிறவனே கர்த்தாவாகிருகொண்டு சொல்லிற்று. இங்கு அப்பதார்த்தம் களை ஸ்ருஷ்டிக்கிறவன் ஜீவன, பரமபுருஷனே என்று ஸம்சயம்.—இதற்குமுன் வாச்யத்தில் ஸ்வபகத்தைப்பார்க்கிறவன் ஜீவன் என்று சொல்லி, இங்கு அவன் கர்த்தாவென்று சொல்லுகையாலே ஜீவனே கர்த்தாவென்று தோற்றுகிறது. அவனுக்கும்

ஸத்யஸம்ஸ்பத்வாதிகள் - அதாவது தான் நினைத்தபடி செய்யவல்ல ஸாமர்த்த்யம் உண்டென்று சொல்லுகையாலே ஜீவனே ஸ்வப்நத்தில் காண்கிற பதார்த்தங்களை ஸ்ருஷ்டிக்கிறனென்று பூர்வபகூம். க.கரு.

ஸூ.க.கௌ. நிஜ-பா தாரனெனெகவா-தூரடியஸ்.

(ஸ்ர-நா-வ.) வனகெ - சில, நிஜ-பா தாரஸ் - (ஜீவனே) ஸ்ருஷ்டி கர்த்தாவாக, (சொல்லுகிறார்கள்) வா-தூரடியஸ். புத்தராதிகளும் (ஸ்வப்நத் தில் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட வஸ்துக்கள்). க.கௌ.

(ஸ்ர-லா.) மேலும், இந்த ஸ்வப்நவஸ்துக்களை ஸ்ருஷ்டிக்கிறனென்று சொ ல்லுகிறது பரமாத்மபரகரணமாயிருக்கிறது. ஆகையால் இவற்றைப் பரமாத்மாவே ஸ்ருஷ்டிக்கிறனென்று அந்த ஸ்ருதிக்கு அர்த்தம். ஆகையால், பரமாத்மா ஸ்ருஷ் டித்த இந்த ஜகத்தா இப்போது உண்மையாயிருப்பதபோல் அவனே ஸ்ருஷ்டித்த அதவும் உண்மையாயே யிருக்கவேணும் என்று பூர்வபகூ சொன்னான். க.கௌ.

(நா-லா.) 'யவனஷஷஸுவெஷஸூரமதிபுராணகாரேவா-ஸூரெஷா நிபிபுராண' என்று தனக்கு இச்சாவிய்யங்கனான புத்ர பசு தராதிகளை ஜீவ னான புருஷன் ஸ்ருஷ்டிக்கிற னென்றும் சொல்லுகையாலே ஜீவனே ஸ்ருஷ் டிக்கிறான். க.கௌ.

ஸூ.க.கௌ. லோயாபேதூனுகாவெதூ-நாமயவ்யுதஸூரலவ

கூயாஸ.

(ஸ்ர-வ.) காவெதூ-ந - ஸம்பூர்ணமாக, சுமயவ்யுதஸூரலவ கூயாஸ - (இவ்வஸ்து தர்மங்களில்) அபிவ்யாக்தியில்லாத ஸ்வரூபத்தை யுடைத் தாயிருக்கையால், லோயாபேதூ - ஸ்வப்நத்தில் காண்கிற வஸ்துக்கள்; கேவல மாயையே உண்மையானவையன்று. க.கௌ.

(ஸ்ர-வ.) காவெதூ-ந - ஸம்பூர்ணமாக, சுமயவ்யுதஸூரலவ கூயாஸ - (ஜீவனுடைய ஸத்யஸங்கல்பத்வம் ஸம்ஸாரதசையில்) ப்ரகடநஸ்வ ரூபத்தை உடைத்தாகாத தாகையால், லோயாபேதூ - ஆஸ்சயகரமான ஸ்வ ப்நபதார்த்தங்களெல்லாம், (பரமபுருஷனுல் ஸ்ருஷ்டிக்கப்படுகிறது. க.கௌ.

(ஸ்ர-லா.) இந்த பூர்வபகூத்துக்கு ஸமாதானம் சொல்லுகிறார்.—ஸ்வப்நத்தில் காண்கிற வஸ்துக்கள் உண்மையேயன்று. அவ்வளவும் இத்தராஜாலம்போல் மாயை தான். ஏனென்றால்,—ஜீவன் தன் சரீரத்திற்குள் தேர்யானை குதிரை நகரம் வரம் முதலிய ஸமஸ்த வஸ்துக்களையும் காண்கிறான். அவ்வளவு பெரிய வஸ்துக்கள் இந்த அல்ப சரீரத்தில் ஒருகாலு மடங்கமாட்டா. இவன் உறங்குகிற அந்த அல்ப காலத்திற்குள் பஞ்சுதாரம் தூறு இருதுறையோஜனை தூரமுள்ள இடங்களுக்கு போவ தாகவும் அங்கிருந்து திரும்பி வருவதாகவும் தோற்றுகிறான். அந்த அல்பகாலத்திற் குள் அவ்வளவுதாரம் போவதும் வருவதும் ஒருகாலும் இணங்காதது. அப்போது கா ண்கிற தேர் முதலியவற்றைச்செய்ய எவ்வளவோ தினங்கள் பிடிக்கும், அவ்வளவு தினங்களில் செய்யவேண்டியவற்றை அந்த சிறிதுகாலத்திலேயே செய்து விடத்த மாய்விட்டதாகக் காண்கிறான். அதுவும் யுத்திக்குச்சேராதது. ஒரு தேர் செய்யவே ணுமாகில் அதற்கு மரம் உளி வாச்சி முதலிய அனேக ஸாமக்கிரிகளவேணும், அவை யொன்றும் அக்காலத்தில் கிடையாது. அலைவிடலாமல் உண்மையான டேரைச்

நுகள்.

நகல்.

நக அ.

(ஸ்ரீ ஹரி) ஸ்வப்நத்தில் பார்த்த வஸ்துக்கள் பொய்யாகில், வேதத்திலும் ஸ்வப்நாத்யாயங்களிலும், ஸ்வப்நத்தில் ஸ்ரீ கண்ணாடி பழம் பூ சித்ரம் முதலிய நல்லவஸ்துக்களைப்பார்த்தால் சீக்கிரத்தில் இவனுக்கு ஸுகமுண்டாகுமென்றறியவேணும், கறுத்தபுருஷன் கறுத்தபற்களை யுடையவன் முதலிய கெட்டவஸ்துக்களைப்பார்த்தால் சீக்கிரத்தில் இவனுக்குத் துன்பமுண்டாகவேணுமென்றறியவேணுமென்றும் சொல்லியிருக்கிறது, அப்படியே அநுபவத்திலும் காண்கிறது, அதெல்லாம் சரிப்படாமல் போய்விடுமென்னில்;—உழியில் விழுந்துகிடக்கிற தகரத்தைப்பார்த்து வெள்ளியென்று பார்ப்பித்து அதினால் ஆகந்தத்தை யடைகிறான். இருட்டிலுள்ள ஒரு கயிற்றைப்பார்த்துப் பாம்பென்று பார்ப்பித்து பயப்படுகிறான். இவனடைகிற ஆகந்தமும் பயமும் உண்மையானபோதிலும், அவற்றுக்குக் காரணமாக நினைத்த வெள்ளியும் பாம்பும் உண்மையானதன்று, இதனால் காரணமுண்மையாகாவிடினும் பார்ப்பதிலினால் உண்மையான காரியமுண்டாவது அநுபவமாயிருக்கிறதென்று ஏற்பட்டது. அதுபோலவே இங்கும், ஸ்வப்நத்தில் கண்ட வஸ்துக்கள் உண்மை யாகாவிடினும், அதைப்பார்ப்பது, உண்மையாகிய சபாசபங்களுக்குக் காரணமாகலாம். ஸ்வப்நவஸ்துக்களைச் சிலவிடங்களில் ஜீவன் ஸ்ருஷ்டிப்பதாகவும், சிலவிடங்களில் பரமாத்மா ஸ்ருஷ்டிப்பதாகவும் சொல்லியிருந்தபோதிலும், “இக்கலப்பைநான் என்னைக் காப்பாற்றுகிறது” என்று உலகமொழியுண்டு; கலப்பை மறுக்கையைக் காப்பாற்றுகையாவது, தாயானவன் பிள்ளையைக் காப்பாற்றுவதுபோலன்று, கலப்பையினால் வ்யவஸாயம் செய்தால் அதினால் பூமியினாந்து அதினால் இவன் சோறண்டு பிழைக்கையாம். அதுபோலவே ஜீவன் ஸ்ருஷ்டிக்கிருனென்பதும். அதாவது - இந்த மாதிரி ஸ்வப்நம் காண்பதற்கு ஜீவனுடைய அந்ருஷ்டம் காரணமாகையால் இப்படி சொ

ல்லக்கூடும். பரமாத்மா ஸ்ருஷ்டிக்கொரு னென்பதும், ஜீவன் பரமாத்மாவினுடைய அம்சமாகையால் அந்த ஸ்ருதிக்கு மொருபாதையில்லை. உகடி.

ஸூ.உகடி. வரஹியுராநாத-திரொஹித்யு

கடொஹ்யுஸ்யஸவ்வரஹ்யபுள.

(ஸ-உ.) திரொஹித்யு-மறைந்திருக்கிருகனும், வரஹியுராநாத. பரமாத்மாவின் த்யாநத்தினால், (வெளிப்படுகிறது). தகஃ - அந்த த்யாநத்தினால், ஸவ்யு-இந்த ஜீவனுக்கு, வஸவ்வரஹ்யபுள-ஸம்ஸாரமோஷங்கள்.

(ஸ-ஹ.) பெருநெருப்பிலிருந்து தெறித்த நெருநெருப்பு நெருப்பேயாகிடுப் போல் பரமாத்மாவினிடத்தில் நின்று முண்டான ஜீவன் பரமாத்மாவேயாகிருன். அவ்விருவர்க்கும் பேதமில்லை யென்றது கீழ். அதுசரியன்று. பெருநெருப்பிலின்று முண்டான நெருநெருப்பில் அதுக்குண்டான ப்ரகாசம் உஷ்ணம்முதலிய குணங்கள் முற்றும் காண்கிறது. ஜீவனிடத்தில் பரமாத்மாவின் குணங்களாகிய ஜ்ஞாநசக்தி முதலியவைகளொன்றும் காணவில்லையே யென்னில், சாம்பல்முடின நெருப்பில் ப்ரகாசம் மறைந்திருப்பதுபோலவும், அரண்க்கட்டையிலுள்ள நெருப்பில் ப்ரகாசம் உஷ்ணம் முதலிய குணங்கள் மறைந்திருப்பதுபோலவும், ஜீவனுக்கும் அநாதி மாயையினால் ஜ்ஞாநசக்தி முதலான குணங்கள் காண்கிறதில்லை. அங்ஙனவையன்றி ஜீவனுக்கு இக்குணங்கள் இல்லை யென்னப்போகாது. அக்குணங்கள் அந்த ஜீவனுக்கு பகவத்த்யாநத்தினால் அம்மாயைநீங்கி பின்பு ப்ரகாசத்தையடைகின்றன. இவ் ஸீஸ்வரைய யறியாமலிருப்பதே ஸம்ஸாரத்தாக்கும், அவனை யறிவதே மோஷத்துக்கும் காரணமாயிருக்கின்றன. இதனால், ஸ்வப்நத்தில் காண்கிற தேர் முதலியவை செய்கைக்கு மரம் உளி வாச்சு முதலிய காரணங்களில்லாவிடினும் பரமாத்ம ஸ்வ ரூபியாகிய ஜீவனை தன்னுடைய ஸத்யஸங்கல்பத்தினால் ஸ்ருஷ்டிக்கொருன், ஆகையால் ஈஸ்வரன் தன்ஸங்கல்பத்தினால் ஸ்ருஷ்டிக்க இங்ஙனத்துக்களைப்போல் அவையுமீ உண்மையாகலா மென்றதற்கு,—ஜீவன் ஈஸ்வரனான போதிலும் அவனுக்கு ஸம்ஸாரதசையில் ஸத்யஸங்கல்பம் மறைந்திருக்கையால் அதினால்வன் ஸ்ருஷ்டிக்க முடியாதென்று ஸமாதாநம் சொன்னதாயிருக்கிறது உகக.

ஸூ.உகக. டெஹ்யொராஹ்யாலொஹி.

(ஸ-உ.) ஹொஹி - அதுவும், டெஹ்யொராஹ்ய - ஈரஸம்பந்தத்தினாலுண்டாகிறது. உகக.

(ஸ-ஹ.) ஜீவன் ஈஸ்வரம்சமாகில் இவனுக்கு ஸத்ய ஸங்கல்பத்தவாதிகள் மறைந்திருப்பா னென்னென்னில், ஸம்ஸாரதசையில் ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தினால் அவைமறைந்திருக்கின்றன என்று வித்தாந்தம். உகக.

ஸூ.உகடி. வரஹியுராநாத-திரொஹித்யு

கடொஹ்யுஸ்யஸவ்வரஹ்யபுள.

(ஸ-ஹ.) வரஹியுராநாத - பரமபுருஷ ஸங்கல்பத்தினால், திரொஹித்யு-மறைக்கப்பட்டது. தகஃ-அந்த பரமாத்மாவினிடத்திலிருந்து, ஸவ்யு - இந்த ஜீவனுக்கு, வஸவ்வரஹ்யபுள - ஸம்ஸாரமோஷங்கள் (உண்டாகின்றன.) உகடி.

(ரா-ஹா.) ஜீவனுக்கு ஸத்யஸங்கல்பத்வம் ஸ்வாபாவிகமானால் அது ஸம்ஸார தசையில் மறைந்திருப்பானென்னென்னில் இவனுடைய கர்மாநுணமாக பரம புருஷ ஸங்கல்பத்தினால் மறைந்துபோகிறது. இவனுடைய ஸம்ஸாரமும் மோகமும் பரமபுருஷ ஸங்கல்பத்தினாலேயே யுண்டாகிறது. கஉஅ.

ஸூ - கஉக. லெஹபொமாபாவஸாவி.

(ரா-வ்ய.) ஸூக்ஷ்மி - அந்தஸத்யஸங்கல்பத்திற்குமறைவும், லெஹ யொமாஸ - சாரஸம்பந்தத்தினால் (உண்டாகிறது). கஉக.

(ரா-ஹா.) இப்போது இந்த சாரமாகிற அசித்தின் ஸம்பந்தத்தினாலும் ப்ர ணயத்தில் ஸூக்ஷ்மமான அசித்தின் ஸம்பந்தத்தினாலும் ஜீவனுக்கு ஸத்யஸங்கல்பத் தும் கார்யகரமல்லாமற் போய்விடுகிறது. கஉக.

ஸூ.கஉஉ. ஸூத்யகஸுஹிஸூதெராவகஸுதேவதஜிஹி.

(ரா-வ்ய.) ஸூதேஹி - வேதவாக்யத்தினால், ஸூத்யகஸு (ஸ்வப்நம் சுபாசுபங்களுக்கு) ஸூதகமாகவுமாகிறது. (என்று நிர்ஸயிக்கப்படுகிறது). தஜிஹி - ஸ்வப்நசாஸ்த்ர மறித்தவர்கள், சூத்யகஸுதேவ (ஸ்வப்நம் சுபாசுப ஸூதகமென்று) சொல்லுகிறார்கள். கஉஉ

(ரா-ஹா.) ஸ்வப்நத்தில் ஸத்தீயைப்பார்த்தால் ஸம்பந்த உண்டாகிற தென் றும் கறுத்த புருஷனைப்பார்த்தால் அநீக்ட முண்டாகிறதென்றும் சொல்லிற்று, ஜீவன் ஸ்வப்நபதார்த்தங்களை ஸ்ருஷ்டித்தால் தன்னுடைய நன்மைக்காக நல்ல உஸ்தக்களையே ஸ்ருஷ்டித்த அதையே பார்ப்பன். அப்போது கெட்ட ஸ்வப்நம் ஒருவனுக்கும் உருக்கூடாது ஆகையால் அப்பதார்த்தங்களை ஸ்ருஷ்டிக்கிறவன்பரம புருஷன்; ஜீவன். கஉஉ.

ஸூ - கஉக. ஸூதேஹி. கஉஹாவொநாயீஷு. தஜுதெராவதஜிஹி.

(ஸ-ரா-வ்ய.) தஜுதேஹி - அம்மூன்றையும் (ஸ்த்தாநமாகச்) சொல் லுல்கையாலே, கஉஹாவொ - ஸ்வப்நமில்லாமை, (உறங்குகை). நாயீஷு - காடிகளிலும், சூதஜிஹி - ஆத்மாவிலும், (உண்டாகிறது). கஉக.

(ஸ-ரா - ஹா.) ஸூதேஹி - கஉஹாவொநாயீஷு - ஸூதெராவதஜிஹி" அப்போது இந்தநாடிகளில் உறங்குகிறென்றும், "வூரீதகிஸெதெ" புரீதத் என்கிற ஸ்த்தாநத்தில் படுக்கிறென்றும். "வூதாவொநாயீஷு - ஸூதெராவதஜிஹி" அப்போது பரமாத்மாவோடு சேருகிறென்றும், ஆக இப்படி ஜீவன் ஸ்வப்நமில் லாம லுறங்கும்போதுநாடிகளிலும், புரீதத்திலும் பரமாத்மாவிலும் உறங்குகிறென ன்றுமூன்றுஸ்த்தாநம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இங்கு மூன்றிடத்திலும் ஒரேகால த்தில் உறங்குகிறா, அல்லது, ஒவ்வொரு காலங்களில் ஒவ்வொன்றிலுறங்குகிற னவென்று ஸம்சயம். - ஒருவனொருகாலத்தில் மூன்றிடங்களிலிருக்கக்கூடாமையா லே ஒவ்வொருகாலத்தில் ஒரோரிடத்தி லிருக்கிறென்று பூர்வபகம் - ஒருவன் உப்பரிக்கையின்மேல் கட்டிலையும் அதின்மேல், மெத்தையையும் பரப்பிக்கொண்டு அதின்மேல் படுத்திருந்தால் அவன் உப்பரிக்கையில் படுத்தான். கட்டிலில் படுத் தான், மெத்தையில் படுத்தான் என்று ஒருவனுக்கே ஒரேகாலத்தில் மூன்றிலும் படுக்கை கூடுமொகையால், அதுபோலவே இங்கு மூன்றிலும் படுக்கிறென்று வித்தார்த்தம். கஉக.

வாசி-உடல். சுத:வ, வெய்யொட்டி-வழி.

(ஸ்.ரா.வ.) கலாசாலை இந்த பரமபுருஷனிடத்திலிருந்து வந்தவா
ப: - விழிக்கை (சொல்லப்படுகிறது). கூதர் - ஆகையால், (ஜீவன் பரமாத்
மாவிடத்திற் படுக்கிறான்). ந.உ.

(ஸ-நா-வா), (வா-த-சூ-ம-யி) நவீன-வா-த-சூ-ம-யி என்றுள்ளவன் விழிக்கும்போது பரமபுருஷனிடத்தில் நின்று வருகிருன், ஆகிலும் கானக்கிருந்து வந்தேனென்ற நினைப்பில்லை என்று சொல்லுகையாலே உறங்கும்போது அவனிடத்தில் சேராமற்போனால் விழிக்கும்போது அடனிடத்திலிருந்து வரக்கூடாமையாலே ஸுஷுப்தி காலத்தில் நியமோ பரமபுருஷனிடத்தின்போய்ச் சேருகிறுனென்று நிச்சயிக்கப்படுகிறது. ௩.௨.௨.

சுயி-எள-மூ-நடக, மனவத-கழி-ந-மூ-திமவ

۱۰۰۰

(ஸ்.நா.வ.) கலைநம்புதல் சிவனவியல் கர்மாநுவதினும்.
அவனே நானென்கிற நம்பாணத்தினும், முன் சீர்த்துடனே யாகிறனே
ன்ற வாக்யத்தினும், மோகோபாய விதாந்தத்தினும், ஸ்வீகம் - அவ
னே, (எழுந்திருக்கிறனென்று நிர்வகிக்கப்படுகிறது.) உ.உ.

(ஸ்ரீமான்) ஜீவன் உறங்கும்போது பரமாத்மாவின் தலையில் வயித்துவிடுகிற
னென்று சொல்லி, விழிக்கும்போது அவனிடத்தில் நின்று மெழுந்து வருகிறானெ
ன்று சொல்லிற்று. அப்படி எழுந்து வரும்போது இந்த ஸ்ரீவேணை எழுந்து வருகிறானு.
அல்லது மற்றொருவனும் எழுந்திருக்கிற இத்தசரீரத்தில் பிரவேசித்தாலாமா வெண்
னில்,—அவனை வந்து இதில் பிரவேசிக்கவேண்டும், மற்றொருவன் பிரவேசித்தானு
கில், சரீரத்தில் நேற்றிருந்த ஜீவன் ஒரு காரியத்தைச் செய்யத்துடங்கி அத முடிய
தற்குமுன் உறங்கிவிட்ட இன்றை அவனால்லாத மற்றொருவன் அதின் வகையை யறி
யானாகையால் அவனால் அக்காரியத்தை மேல்படுத்தி முடிக்கப்போகாது. துடங்கின
வனை அக்காரியத்தை முடிய நடத்தவேண்டாம். இதனால் நேற்றிருந்தபடினே இன்றும்
இச்சரீரத்தில் பிரவேசித்தானென்று ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும். மேலும், நேற்றத்தான்
நேரோபார்த்த அறுபவிர்த்தை இன்றுகளைக்கிறான். இவன் வேறுஜீவனாகில் இதிலும்
சரிப்படாது. வேதமும் “குஹ்யாயேவ்யூர்வர வயிர்வொவா யடிபூஷணி”
உறக்கத்தில் பரப்ராந்தம்தில்லயித்திருந்த ஜீவன் மறுநாள் எழுந்திருந்துவந்து, நே
ற்று எப்படியிருந்தானோ புலியாகவோ, விரிதாமாகவோ. இன்றும் அந்த புலியாக
வேளிர்ந்தாமாகவே ஆகிறான், என்று நேற்றும் இன்றும் ஒரு ஸ்ரீவேணை இந்தசரீரத்தில்
பிரவேசிக்கிறானென்று சொல்லுகிறது. மேலும் யாகாதிகளையும் பரமாத்மோபாஸ
நத்தையும் விதிக்கிற வேதங்கள், நேற்றுள்ள ஜீவனின்றைக்கு வந்தால் மாத்திரமே
சரிப்படும். இல்லையாகில் உபயோகமற்றதாம். உறங்கின மாத்திரத்தில் அவன் பா
மாத்மாவில்லயித்தா முத்தனய் விட்டானாகில், எல்லோருமே ஸுகமாக உறங்கி
முத்தியடைவதைவிட்டு சுமனமாகிய யோகாப்பாஸாதிகளை யார்தான் செய்வார்
கள்? இன்றைக்கு ஒருவனுந் ப்ராஞ்ஞமத்தில்லயித்த முத்தனய் விடுகிறான். மறு
நாள், இதுவரையில் இம்மாதிரி முத்தனை மற்றொருவ னெழுந்து வருகிறானென்
றால், முத்தியென்பது அநித்யமாய்விடும். ஸம்ஸாரத்தை மறித்த எப்போதும் நிரூ
பி யடையாமற்படி யிருக்கவேண்டுமென்று முத்திக்கு யதாம் செய்திருர்கள்.
அந்த முத்தி இம்மாதிரியாய்விட்டால் அதை ஒருவரும் வீரும்பார்கள். ஒரு ருஷத்

தில் ஒருதளி நீரைவிட்டு மறநான் அவன் அக்குளத்தில் நீரை மொள்ளும்போது . முதல்காண்விட்ட துளியையே யெடுக்கிறுனென்ற நியமமில்லை, அதுபோல், நேற்று உறங்கிப் பரஹ்மத்தில் லயித்தவனே இன்றைக்கு வருகிறுனென்ற நியமமில்லை யென்னில்,—நேற்றுப்பொகட்ட நீர்த்துளியைக் கண்டுபிடிக்க இவனால் முடியாதாகையால் அதை யெடுக்க முடியாது; இங்கு இந்தஜீவனுடைய கரம்பேதங்களையும் அவிய்யா பேதங்களையும் கண்டு ஸர்வஜ்ஞனான ஜீவன் எடுத்துவிடுகிறானாகையால் நேற்றுப்போனவனே வரலாம். பாலில் கலந்த நீரை நம்மால் பிரிக்க முடியாதபோதிலும், அதையறிந்து ஸம்ஸம்,பிரித்தெடுப்பதுபோல் இந்த ஜீவனை நாமறியாவிலும்கூட பரமாத்மா அறிந்து எடுத்துவிடக்கூடும்.

உஉஉ.

(ஸா-மா.) ஸுஷுப்திக்கந்தரம் விழிக்கும்போது பரமாத்மாவினிடத்திலிருந்து வருகிறவன் முன்புபோய்ச் சேர்ந்தவனாக, அல்லது வேறொருவனாக என்று ஸம்சயம்.—முன்புள்ளவன் கரணகளேபரங்களைவிட்டு பரமாத்மாவில் லீகமாய் முத்தனைப்போலேயாய் விட்டபடியால் அவன் திரும்பி வருகிறதில்லை ஆகையால் அங்கிருந்து அந்தரம் வருகிறவன் வேறொருவன் என்று பூர்வபகம்—ஸுஷுப்தியில் பரஹ்மத்தில் லயிக்கிற ஜீவனுக்கு தத்வஜ்ஞான நிலாமையாலே, அவன் முன்புசெய்த புண்யபாபங்களை அவனே அதுபவிக்கவேண்டுமாயாகையால் அதற்காக அவனே வரவேண்டும். மேலும் நானே முன் இக்காரியம் செய்தேன். பின்புறங்கினென். இப்போது விழித்தேன் என்கிறான்; இங்ஙனும் அவனுடைய மொருவனே யாகவேண்டும். மேலும் ‘சுகுஹவ்யாவெய்யாவாவியாவெஹாவா’ இத்யாதி வாக்யத்தில் விழித்த அந்தரம் முன்யாராயிருந்தானே,அவனையே யாகிறுனென்றும் சொல்லுகிறது. உறங்கினமாதிரத்தில் முத்தனும்போனால் மோகப்பரபதிக்காக உபாயங்களை விதிக்கிற சாஸ்திரங்கள் நிஷ்பரயோஜனங்களாய்விடும். இந்த நேரங்களினால் முன்புபோய்ச் சேர்ந்தவனே திரும்பிவருகிறுனென்று வித்தாந்தம். ஸுஷுப்திகாலத்தில் கரணகளேபரங்களை விடுவதற்கிடயாது விழித்திருக்கும்போது வேலை செய்து ஆயாஸமுண்டானால் அதைத்தீர்த்துக்கொள்ளுக்கக்காகச் சிறிதுகாலம் வ்யாபார குன்யனாயிருக்கிறான் ஆகையால் முத்தனைப்போலாகமாட்டான். உஉஉ.

அபி-எஅ ஸு-உஉச. ஸுயெ-உஸஸவதீஃவரிஸௌஷ

(ஸா-மா-பு.) ஸுயெ-மூர்ச்சையடைந்தவனிடத்தில், (காண்கிற அவஸ்த்தை), வரிஸௌஷ - மூர்ச்சவருகை முதலியவை காண்கையாலே. அப-உஸஸவதீஃ (மரணத்தில்) பாதிவஸ்த்தை யாகிறது. உஉச.

(ஸா-மா-மா.) மூர்ச்சாவஸ்த்தை மரணத்திற் சேர்ந்ததா, வேறானதா வென்று ஸம்சயம்.—இத்திரிய வ்யாபாரங்களும் ப்ராணவ்யாபாரங்களும் காணாமையாலே மரணாவஸ்த்தையென்று பூர்வபகம்—மரணத்திற் காண்கிற விகாரம் மூர்ச்சையில் சரிந்ததிற் காணாமையாலும் கொஞ்சமாக மூர்ச்சவருகையாலும் மூர்ச்சை தெளிந்தபின் எழுந்திருக்கையாலும் இது மரணாவஸ்த்தையன்று. மூர்ச்ச ஒடுங்கியிருக்கிறபடியால் ஜாகராவஸ்த்தையன்று. அதைக்காட்டில் வேறானவஸ்த்தை என்று வித்தாந்தம். உஉச.

அபி-எச-ஸஸஉஉரு. நஸூநதொவிவரஸ்யௌய

வஸூஸவ-உருஹ.

ஸஸு வரஸு - பரமாத்மாவுக்கு, ஸூநதஃஸவி - உபாதிருளும், உஹபவிஷு-ஸாகாரம் ஸாக்ர நிராகாரம் என்கிற இரண்டு விதங்களும்.

களும், ௨ - கிடையாது; ஸவ-ஆத்மா - வேதத்தில் எல்லா விடங்களிலும் (அப்படியே சொல்லியிருக்கிறது.) ௩௨௫.

(௩௩ - ப்ர) ஸ்ரீமத் - (மதுர்யாதிரசீரத்தில்) ஸத்தியினால் (உண்டான தோஷம்), ஸவ-ஆத்மா - பரமபுருஷனுக்கு, ௩ - ஸம்பவிக்ஞாநில்லை. ஸவ-ஆத்மா - வேதசாஸ்த்ரங்களிலெங்கும், உவ்யவிஜ்ஞாந-நிர்தோஷத்வம் கல்யாணகுணத்வமாகிற இரண்டு ஸ்வரூபமும் (பரமாத்மாவுக்குச் சொல்லப்பட்டது.) ௩௨௫.

(௩௪-ஹா.) ஜீவனுக்கும்போது உபாதி கழிந்து ப்ரஹ்மத்தில் லீகமாகிறானென்றது.—வேதத்தில்விடங்களில், “ஸவ-ஆத்மா ஸவ-ஆத்மா ஸவ-ஆத்மா ஸவ-ஆத்மா ஸவ-ஆத்மா” அந்த பரமாத்மாவாகிய ப்ரஹ்மம், ஸகலகர்மங்களையுடையது; ஸகலவிதமான போக்யவஸ்துக்களை யுடையது, ஸர்வவித பரிமளங்களையுடையது. எல்லா ரஸங்களையுடையது என்று ப்ரஹ்மத்துக்குக் குணங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. சில விடங்களில், “கஸ்யுதமரிநண ஸுஸூதீவ்ய-ஆத்மா” அந்த ப்ரஹ்மம், மற்றதன்று, நுண்ணியதன்று, சிறியதமன்று, பெரியதமன்று என்று ஸத்தெனஸ்யம் கார்ஸ்யம் முதலிய குணங்கள் ஒன்றுமே கிடையாது என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது; இவ்விரண்டில் எது உண்மை, எதுபோய்; ஒரே ப்ரஹ்மம் குணவத்தாகவும் குணரூபமாகவுமாகமாட்டாது. ஆகையால் இவ்விடத்தில் எதோ ஒருபடியாக இருக்கிறதென்றே சொல்லவேணும். இவ்விருவகையு முண்மையாக மாட்டாது.—ப்ரஹ்மத்துக்கு நிர்க்குணமாயிருக்கை ஸ்வபாவம், உபாதியின் ஸம்பந்தத்தினால் அந்த ப்ரஹ்மமே ஸகுணமுமாகிறதென்னில்,—ஸ்வரூபமான ஸ்வபாவத்தையுடைய ஸப்படிதம் செகப்பு முதலிய மற்றொரு ஸ்வதத்தினின் ஸம்பந்தத்தினால் தன்ஸ்வபாவத்தைவிட்டு அவ்வஸ்துவைப்போல் செகப்பாக எப்படியாகாதோ, அப்படியே நிர்க்குண ஸ்வபாவமாகிய ப்ரஹ்மம், உபாதியின் ஸம்பந்தத்தினால் அந்த ஸ்வபாவத்தைவிட்டு ஸகுணமாக எப்படியாகும். ஸ்ருதி சொல்லுகிறபடியே ப்ரஹ்மத்துக்கு ஸகுணம் நிர்க்குணம் என்கிற இரண்டு ஸ்வபாவத்தையும் ஒப்புக்கொண்டோ மென்னில், அவை ஒன்றுக்கொன்று வருத்தங்களாகையால், அவ்விடத்தில் ஸ்வபாவங்களும் ஒன்றில் சேராது. ஆகையால் எந்த ஸ்வபாவத்தை விடலாம், எந்த ஸ்வபாவத்தைக் கைக்கொள்ளலாமென்னில்,—வேதங்களில் ப்ரஹ்மம் ஸகுணம் என்கிற வாக்யங்களும்கூட முதல் ஸகுணமென்று சொல்லிப் பின்பு நிர்க்குணமென்று சொல்லுகையாலும், மற்ற வாக்யங்கள் முதலிலே தொடங்கி நிர்க்குணமென்றே சொல்லுகையாலும் இப்படி நிர்க்குணவாக்யம் அதிகமாயிருக்கையால் ப்ரஹ்மம் நிர்க்குணமென்பதே விர்த்தாதம். ௩௨௫.

(௩௫-ஹா.) ஜீவன், சரீரத்திலிருப்பதினால் தோஷவாணுகிறப்போல் ஸர்வத்திலும் அந்தர்யாமியாயிருக்கிற பரமபுருஷன் தோஷவாணுகிறானு, இவ்வேயா என்று ஸம்சயம்—ஸர்வாத்ர்யாமியானவன் மலாதிகளில் ஸ்வேச்சைசினாலும்கூட அந்தர்யாமியாயிருக்கை “ஹேயமாகையாலே அவனுக்கு அதினால் தோஷமுண்டு என்று பூர்வபகம்—வஸ்துக்கள் அவனவனுடைய கர்மாநுகுணயாகவே ஒருவனுக்கொன்று ஹேயமாயும் மற்றொருவனுக்கு உபாதேயமாயுமாகிறது. பரமபுருஷனுக்கு அப்படிப்பட்ட புண்யபாபரூபகர்மங்களில்லை யாகையால் மலாதி ஸம்பந்தம் ஹேயமாக மாட்டாது. “கஸ்யுதமரிநண ஸுஸூதீவ்ய-ஆத்மா” இத்தயாதி வாக்யங்களில் பரமபுருஷனுக்கு தோஷமே கிடையா தென்றும் “யஸுஸு-ஆத்மா ஸுஸு-ஆத்மா” இத்தயாதி வாக்யங்களில் அநேககல்யாண குணங்களுண்டுமென்றும் கொல்லுகையாலே பரமாத்மா நிர்வாணம் என்ற விர்த்தாதம். ௩௨௫.

வசு-கஉசு. ஹெஹிதிவெந்புதெகுகிதஹநாசு.

(ஸ-ஹ) ஹெஹி - (உபாஸநப்ரகரணங்களில்) பேதம் சொல்லியிருக்கையாலே, ந - ப்ரஹ்மம் நிர்க்ருணமன்று, ஐதிவெசு - என்றால், ஹதெகுகு - ஒவ்வொரு ப்ரகரணங்களிலும், சுதஹநாசு - நிர்க்ருணமென்கையாலே, ந - ப்ரஹ்மம் ஸகுணமன்று. கஉசு.

(ஸா - ஹ) ஹெஹி - ஸ்த்திதிபேதத்தினாலே, (பரமாத்மாவுக்கும் தோஷமுண்டு), ஐதிவெசு - என்றால், ஹதெகுகு - ஒவ்வொரு வாக்யத்திலும், சுதஹநாசு - தோஷகுந்யமென்று சொல்லுகையாலே, ந - தோஷவானாகமாட்டான். கஉசு.

(ஸ-ஹ) உபநிஷத்துக்களில், முப்பத்திரண்டு வித்யைகள் சொல்லியிருக்கின்றன. அதாவது - ப்ரஹ்மத்தை இத்தனை விதமாக உபாஸநம் செய்யவேண்டுமென்று அப்படி உபாஸநம் முப்பத்திரண்டு விதமாகைக்குக்காரணம் - ஒருவித்யையில் உபாஸ்யமாகச் சொல்லப்பட்ட ப்ரஹ்மகுணங்களை மற்றொருவித்யையில் சொல்லாமல், அதில் உபாஸ்யமாக வேறுப்ரஹ்மகுணங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த விஷயம் மேல் முன்றும்பாதத்தில் விசதமாகும். இப்படி ஒவ்வொரு உபாஸநகட்டங்கள்தோறும் ப்ரஹ்மத்தைக் குவெவ்வேறு குணங்களைச் சொல்லுகையால், இப்படி அநேக குணமுள்ள ப்ரஹ்மத்தை நிர்க்ருணமென்று சொல்லமுடியாது, ஆகையால், ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வபாவம் நிர்க்ருணமென்றும், ஸகுணஸ்வபாவம் உபாதிநிலை வந்ததென்று மொப்பிக்கொள்ளவேண்டும்; இப்படி சொல்லாவிடில், ஸகுணமென்று சொல்லுகிற வேதங்களெல்லாம் பொய்யாய்விடும் என்னில், - ஒன்றுக்கு இரண்டாகாரம் தோஷதென்பதை முன்னமேசொன்னோம்; ஸகுணமென்று சொல்வது - ப்ரஹ்மத்தை ஸகுணமாக உபாஸநம் செய்யவேண்டுமென்கைக்காக, ஆகையினாலேயே, அந்தத் உபாஸநகட்டங்களில் கடைசியில், 'பஸூயம்புயிபுயாஸு' என்றுதூதங்கி எல்லாவிடங்களிலும் ப்ரஹ்மம் ஏகாகாரமே, இரண்டாகாரம் கிடையாது என்று முறையிடுகிறது. ஆகையால் ப்ரஹ்மம் நிர்க்ருணமென்பது வித்தம்.

(ஸா ஹ.) ஐவனுக்கும் தோஷஸம்பந்தம் ஸ்வபாவவித்தமன்று, ஆயினும் தேவாதிசரீரஸம்பந்தத்தினால் தோஷவானாகுகுன்; அதபோல் ஸ்வபாவத்தினால் தோஷகுந்யான ஸ்வரூபத்துக்கும் ஸகலாதர்யாமியா யிருக்கையைப்பற்றி தோஷஸம்பந்த முண்டாகலாமென்னில், அந்தர்யாமி ப்ரஹ்மணத்தில் ஒவ்வொரு வாக்யத்திலும் ப்ருதிவ்யாதிகளுக்கு அந்தர்யாமியாயிருக்கிறான், அவனுக்கு தோஷஸம்பந்தமில்லை என்று சொல்லுகையாலே அந்தர்யாமியாயிருக்கை இவனுக்கு தோஷதேதுவாகமாட்டாது. கஉசு.

வசு-கஉசு. சுவிவெவெகெகெ.

(ஸ-ஹ) சுவிவ - பின்னும், வசு - இப்படியே, வசுகெ - ஒருசாகிகள் சொல்லுகிறார். கஉசு.

(ஸ-ஹ.) 'நெஹநாநாஸிகிணநிபுதெகுகுகிதஹநாஸிகி' என்று ஒருசாகையில், ப்ரஹ்மத்தைக்காட்டிலும் வேறான இரண்டாவது வஸ்துகிடையாது. எவன் அப்படி இரண்டாவதுவஸ்து இருக்கிறதென்றறிகிறானோ, அவன் ஸம்ஸாரத்திலேயே உழலக்கடவன் என்று, ப்ரஹ்மத்தைக்காட்டிலும் வேறாக ப்ரஹ்மகுணம் முதலானவை புண்டென்றறிகையை சிந்திக்கையால் ப்ரஹ்மம் நிர்க்ருணமென்பது வித்தம். கஉசு.

(ரா.வா.) ஐராவண-பாலப-ஜா ஸவாபாலப-நவ்ரூப-அவநிஷ்ட-ஜாதெதயொநந்ய-விபுல-வாது-தந-நத-நிராக்ஷி-பாக்ஸி-தி' என்கிற ஸ்ருதியில் ஜீவனும் ஈஸ்வரனும் ஒருசரீரத்திலிருக்கிறார்கள். 'அதில் ஜீவன் கர்மபலத்தை அறுபவிக்கிறான். ஈஸ்வரன் அறுபவிக்கிறதில்லை என்று சொல்லுகையாலே கர்மபலாறுபவருபமான கீழ்ச்சொன்ன தோஷம் ஈஸ்வரனுக்குக்கிடையாது.

கஉஎ

ஸூ-கஉஅ. ஈரூபவெவவஹி தத்யாநதூக.

(ஸ-வ்) தத்யாநதூக - நிர்க்ருணப்ரஹ்ம ப்ரதிபாதந்திலே ப்ரதாநங்களாகையாலே, ஈரூபவெவவஹி - (ப்ரஹ்மம்) ரூபம் முதலானவை அற்றதென்றே நிர்சயிக்கப்படுகிறது.

கஉஅ.

(ரா.வ்) வ-யாநதூக - நிர்வாஹகளுகையாலே, தக-அந்தப்ரஹ்மம், ஈரூபவ-ரூபகுந்யம்.

கஉஅ.

(ஸ-ஹ.) ப்ரஹ்மம் ஸுருணமென்று சிலவாக்யங்களும் நிர்க்ருணமென்று சிலவாக்யங்களும் சொல்லியிருக்க, அவ்வாண்டில் நிர்க்ருண வாக்யங்களையே முக்யமாக அங்கீகரிப்பானென்னென்னில்,—ஸுருணவாக்யம் ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தைச்சொல்வதற்காக வந்ததன்று; அது உபாஸகத்தைச் சொல்வதற்காகவந்தது; ஆகையால் அதுப்ரஹ்மஸ்வரூப நிருபணத்தில்ப்ரதாநமாகமாட்டாது. நிர்க்ருணவாக்யம், அதைப் போல் வேறென்றைச் சொல்லவந்த தன்றிக் க. ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்துவத் சொல்வதற்காகவே வந்ததாகையால் அந்தவாக்யமே முக்யப்ரமாணமாகக்கடவது. அதைக் கொண்டு ப்ரஹ்மம் நிர்க்ருணமென்று நிர்சயிக்கப்படுகிறது.

கஉஅ.

(ரா-ஹ.) ஜீவன் சரீரஸம்பந்தத்தினால் நாமரூபங்களை யடைந்து ஸுகதங்களை யறுபவிக்கிறான். அதிபோல் ஈஸ்வரனும் சரீரவானுகையாலே, இவனுக்கும் நாமரூபங்களும் அதினால் ஸுகதங்களுமுண்டு என்னில்,—ஜீவன் சரீரத்தில் தன்னுடைய கர்மாநுருணமாக ஸுகதங்களை யறுபவிக்கக்கூட விரும்புகிறான். ஈஸ்வரன் ஜீவனுக்கு அக்கர்மாநுருணமாக பலம் கொடுக்கக்கூட இருக்கிறானாகையால் கர்மாநுபவம் பண்ணிவைக்கிற இவனுக்குக் கர்மாநுபவத்துக்குக் காரணமாகிய நாமரூபங்களும் தத்ப்ரயுத்ததோஷமும் கிடையாது.

கஉஅ.

ஸூ-கஉக. வ்ரகாஸவஹிவெவயஸூ-பூக.

(ஸ-வ்) வ்ரகாஸவஹி - தேஜஸ்ஸைப்போல், அவெவயஸூ-பூ - (ஸுருணவாக்யங்களுக்கு) ப்ரயோஜனமில்லை யென்பதில்லை.

கஉக.

(ரா-வ்) அவெவயஸூ-பூக-(ருணபோதகவாக்யங்களுக்கு)வையர்த்தம்வாராமைக்காக, வ்ரகாஸவஹி-ப்ரகாசஸ்வரூபம்போலவே,(ருணவானென்று மங்கீகரிக்கவேண்டும்.)

கஉக.

(ஸ-ஹ.) ஆகில், ப்ரஹ்மம் ஸுருணம் என்று சொல்லுகிற வாக்யங்கள் பொய்யைச் சொன்னதாய், அப்ரமாணங்களாகும், வேதத்தில் சில வாக்யங்கள் ப்ரமாணங்களென்றும் சில அப்ரமாணங்களென்றும் ஒப்புக்கொள்வது சரியின்றே யென்னில்,—காங்கள் ஸுருணவாக்யங்களை அப்ரமாணங்களென்று சொல்லவில்லை. வேதத்தில் அப்ரமாண வாக்யங்களே கிடையாது. ஸுருணவாக்யங்கள், ப்ரஹ்மத்துக்கு ஸுருணம் ஸ்வபாவம் என்று சொல்லமாட்டாதுகள் என்றே சொன்னோம். அச்சுருணமென்பது ப்ரஹ்மத்துக்கு ஸ்வபாவமாகவிலிதனும், உபாதிஸம்பந்தத்தினால்

வந்தது. அது ப்ரஹ்மத்துக்கு ஸ்வஹ தர்மமாகமாட்டாது. எப்படியெனில்,—வெய்யில் நிலா முதலியவை ஆகாசமெங்கும் ஏகாகரமாகப் பரவியிருக்கிறது. அதில் குறுக்காகக் கையை யாவது கட்டையையாவது பிடித்தால், கட்டை முதலியவை கோணலாயிருந்தால் அய்விடத்தில் வெய்யிலும் கோணலாகக்காண்டிற்று. அப்படி கோணலாயிருக்கை, கட்டைமுதலிய உபாதியினால்வந்தது ஆகையால் அதவெய்யிலுக்கு ஸ்வபாவமாகமாட்டாது, அதை எடுத்துவிட்டால் முன்போல ஏகாகரமாக வே காணும், அதுவே அதுக்கு ஸ்வபாவம். அதுபோல் இங்கும் உபாதி நசித்தவிடில் அதினுண்டான ஸகுணமான ஆகாரம்போய் ஸ்வபாவிகமான நிரக்குணமான ஆகாரமே தோற்றம் என்றே சொன்னோம். இந்த்ரஜாலத்தில் காண்கிற வஸ்துக்கள் பொய்யாயினும், இந்த்ரஜாலத்தையிருக்கும், இந்த்ரஜாலத்தில் காண்கிற வஸ்துக்கள் என்கிற வாக்யம் அப்ரமாணமன்றே, அதுபோல் ஸகுணவாக்யமும் அப்ரமாணமன்று.

உஉக.

(ரா-வா.) “ஸுதஜாந் நநஹ்வஹ” என்கிற வாக்யத்தில், ப்ரஹ்மத்துக்கு ஸ்வயம் ப்ரகாசமான ஜ்ஞானமே ஸ்வரூபமென்று சொல்லியிருக்க அவனுக்குக் குணங்களை எப்படி யங்கீகரிக்கலாமென்னில், அவ்வாக்யாதகுணமாக ஞான ஸ்வரூபமங்கீகரித்தாற்போல் “யஸுவ-ஹ்வஹ-ஹி” இத்த்யாதியான அவனுக்கு ஜ்ஞானாதிகுணங்களைச் சொல்லுகிற வாக்யாதகுணமாக கல்யாணகுணமும் கூட வங்கீகரிக்கவேண்டும்.

உஉக.

ஸு-உஉஉ. சூஹவத நாத்யு.

(ஸ-வா.) சூஹவத்யு- (ப்ரஹ்மத்துக்கு) ஜ்ஞானமாத்ரத்தையே (ஆகாரமாக) சூஹ - சொல்லுகிறது (வேதம்)

உஉஉ.

(ரா - வா.) சூஹவத்யு - ஜ்ஞானஸ்வரூபமாத்ரத்தையே, சூஹவ - (ஸுதஜாந், என்கிற சுருதி) சொல்லிற்று.

உஉஉ.

(ஸ-வா.) “யஸாவெஸஸ்வஹ” என்றவொருவாஹு: சுதஜாந் ஸுவநவநவஹ” உப்பானது உள்ளே ஒரு ரஸம் வெளியில் ஒரு ரஸம் என்றில்லாமல் எல்லாம் வண்ணஸமாயே எப்படியிருக்கிறதோ, அப்படியே ப்ரஹ்மமும் உள்ளே ஒருவிதம்வெளியிலொருவிதமென்றில்லாமல் உன்றும் வெளியு மெங்கும் ஜ்ஞானஸ்வரூபமாயே யிருக்கும் என்று உபநிஷத்தில் சொல்லியிருக்கையால், ப்ரஹ்மம் ஜ்ஞானஸ்வரூபமே, அதில் மற்றொரு குணம் கிடையாது என்பது ஸித்தம்.

உஉஉ.

(ரா-வா.) “ஸுதஜாந்” இத்த்யாதி ஸ்ருதி பரப்ரஹ்மம் ஜ்ஞானஸ்வரூபமென்று சொல்லிற்றெழிய அவனுக்குக் குணமில்லை யென்று சொல்லவில்லை யாகையால் அவனுக்குக் கல்யாணகுணங்க ளுண்டென்பதில் ஆந்த ஸ்ருதி பாதகமாகாது.

உஉஉ.

ஸு-உஉஉ. டிஸ-ஹித்யாவியாஸவிஸுரூபெ.

(ஸ-வா.) ஸயொ - ஸகல்வேதமும், (டிஸ-ஹித்ய - ப்ரஹ்மம் நிர்குணம் என்று) சொல்லுகிறது. ஸுரூபெகசுவி - (அப்படியே) ஸம்நுதியிலும் சொல்லப்படுகிறது.

(ரா-வ.) ஸபொ - ஸகலவேதமும், ஈஸ்யபுத்திஃ-(பரமபுருஷன் ஹேயப்ரத்யயீகன் கல்யாணகுணகான் என்று) வேதம் சொல்லுகிறது. ஸுருதேகஸி - ஸம்நுதியிலும் சொல்லப்படுகிறது. உஉஉ.

(ஸ-ஹ.) உபநிஷத்தில் முன்னம் ப்ரபஞ்சம் முதலிய பேதத்தைச் சொல்லி, அதன்பிறகு “ஐதேகசுருதேகஸொநேதிநதி” இனிப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தை உள் ளபடி சொல்லுகிறேன். கீழ்ச்சொல்லிய ப்ரபஞ்சம் ஒன்றும்கிடையாது என்று அத் வைதத்தையே சொல்லுகிறது. “யதெகாவாவொநிவததிஹே | ஸ்வாபுயே நஸாஹ” ஒரு வஸ்துவைச் சொல்லவும் நினைக்கவும் வேணுமாயில் அதிநு ணத்தையிட்டுச் சொல்லவேணும். ப்ரஹ்மம் நிர்க்குண மாகையால் வேதங்கள் அதி ன் ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லவும் நினைக்கவும் மாட்டாமல் திரும்பிவந்து விடுகிறது கள் என்றும் சொல்லுகிறது. இம்மாதிரி அத்வைதம் சொல்லுகிற ப்ருதிபலமுண் டாகையால் ப்ரஹ்மம் நிர்க்குணமென்பது வித்தம். உஉஉ

(ரா-ஹ.) “நிஷ்டேஷநிஷிபு” இத்தயாதிகாயம் பரமபுருஷனை தோ ஷமற்றவ னென்றும் “தரீஸுராணாம்பரேஹேஸுரு” இத்தயாதி வாக்யம் கல்யாணகுணகானென்றும், இப்படியே கீதையிலும் சொல்லுகையாலே இவன் ஸகலஹேய ப்ரத்யயீகனாயும் ஸமஸ்தகல்யாணகுணகரனாயு நிருக்கிறுனென்று அக் கேரிக்கவேணும். உஉஉ.

ஸூ-உஉஉ. சுதவன்வொபேரஸூருகாபிவசு”

(ஸ-வ.) சுதவன்வய - ஆகையாலே, ஸூருகாபிவசு-ஸூர்யன் முத லானவற்றைப்போல் (என்று) உபேர - ஸாத்ருஸ்யம் சொல்லப்பட்டது.

(ரா-வ.) சுதவன் - ஆகையினாலேயே, ஸூருகாபிவசு - ஸூர் யன் முதலானவைபோல், (என்று) உபேர - உபமானம் சொல்லப்படுகிறது.

(ஸ-ஹ.) ப்ரஹ்மம் ஜ்ஞாஸ்வரூபம், நிர்க்குணம், சொல்லவும் நினைக்கவும் போகாது. சித்த்யனுக்கு ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தை உபதேசிக்கும்போது, இதுவன்று இதுவன்று என்று மற்ற வஸ்துக்களைக்கூறித்தான்ருந்ததைப்ரஹ்மமென்றறியென்றே உபதேசிக்கவேணும்என்றும் கீழ்ச்சொல்லிற்று. இதற்கறகுணமாகவே த்ருஷ்டார்த மும் வேதத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது—“யயாஹ்யஹேஜாதி ராதுரலிவஸூநவொஹிதெகாவஹுஹெபகொநுமயது” என்று துட ன்கி, ஸூர்யன் ஒருவன் ஆயினும், நீர்க்கரைந்த அநேகம் கலசங்களில் ஒவ்வொன்றி லும் ஒவ்வொருவனும்ப் பல ஸூர்யர்களாய்க் காண்கிறான். அதுபோலவே ப்ரஹ் மும் நிர்க்குணமாய் ஏகாகாரமாயிருக்கச்செய்தேயும், அந்தாகாண ரூபஉபாதி யின் ஸம்பந்தத்தினால் அனேகமாயும் ஸகுணமாயும்காண்கிறது என்று, இதனாலும் ப்ரஹ் மம் நிர்க்குணமென்பது வித்தம். உஉஉ.

(ரா-ஹ.) பரமபுருஷன் ப்ருதிவ்யாதிகளிலிருந்தாலும் அதினால் எவ்வித மானதோஷமும் அவனுக்குக் கிடையாதென்பதற்கு, ஸூர்யன் ஜலத்தில் ப்ரதிப லித்தாலும் அந்த ஜலத்திலுள்ள தோஷம் ஸூர்யனுக்கு கேரிடாதாப்போலவும், எங்கும் வ்யாபித்த ஆகாசம் கடத்தாக்குள்ளிருந்தாலும் அதின் தோஷ மர்காசத்தி ற்கு ஸம்பவியாதாப்போலவும் பரமபுருஷன் ப்ருதிவ்யாதிகளிலிருந்தாலும் அவற்றி லுள்ள தோஷங்கள் இவனுக்கு ஸம்பவியாதென்று உபமானமாகச் சொல்லியிருக் கிறதும ஸங்கதமாகிறது. உஉஉ.

(ஸ்.மா.) 'வாஸுதே விஷிவாஸுதே, வதுஷிவாஸுதே வக்ஷிவக்ஷிவாஸுதே' பரமாத்மா இரண்டு சொல்சையுடைய மதவ்யன் முதலானவற்றையும், நாலுசொல்சையுடைய பசு முதலானவற்றையும் ஸ்ருஷ்டித்து, அதில்தான் ப்ரவேசித்தானென்றும், 'சுமேத நஜீவெநா க்ஷிநாநுபுலிஸு)' தான் ஜீவாத்மாவாய்க்கொண்டெடுத்துக்களில் ப்ரவேசித்து அவற்றுக்கு காமரூபங்களை யுண்டாக்கினு னென்றும் ப்ரஹ்மம்-சரீராதியான உபாதியில் பிரவேசித்து அந்தந்த ஸ்வரூப மாயாகிறதென்று கொலுசையாலே உபாதி ஸம்பத்தத்தினாலேயே ப்ரஹ்மம் ஸுருணமாகிறது அதற்கு ஸுருணமென்பது ஸ்வபாவமன்று. கிரீக்குண மென்பதே ஸ்வபாவம் என்று வித்தாங்கம். * உ.உ.க.

(ரா-லா.) இந்த பூர்வபுகழத்தை நினைக்கிறார்.—சீம, ஜலத்திலில்லாத ஸூரியனையும், கடாதிகளிலுள்ள ஆகாசத்தையும் த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லிற்று, அதிலொன்றான ஆகாசம் கடாதிகளிலிருந்தாலும் அனைப்போல் பெருத்தல் கிறுத்தல் முதலிய தோஷங்களை யடைகிறதில்லை. இந்த த்ருஷ்டாந்தமும் பரக்ருதத்தில் ஸக்தமாகைக்காக ப்ருதியாதிகளிலுள்ள சுஸ்வாநுக் -ம் அவற்றின் தோஷம் ஸம்பவிக்கிறதில்லை என்றே அங்கீகரிக்கவேண்டும். இரண்டாயித த்ருஷ்டாந்தமான ஸூரியன் ஜலத்திலில்லாமற் போனபோதிலும், ஜலத்திலுள்ள தோஷம் அவனிடத்தில் ஸம்பவியாமை மாத்தரத்தைக்கொண்டே த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லப்பட்டான். முகம் சந்த்ரன்போன்றதென்று த்ருஷ்டாந்தம் சொன்னால் த்ருஷ்டாந்தமான சந்த்ரனிடத்திலுள்ள எல்லா குணங்களும் முகத்திலிருக்க வேண்டுமென்கிற நியமமில்லை. அதுபோலவே ஸூரியனிடத்திலுள்ள ஜலாஸம்பந்தம் பரமாத்மாவனிடத்திலில்லாமற்போனாலும் அவனுக்கு ஜலத்தில்பரதிபலித்தால் அதிலுண்டான தோஷமவனுக்கு வராதாற்போல் ப்ருதியாதிகளிலிருப்பதினாலுண்டான சுஸ்வாநுக்கு அவற்றின் தோஷங்கள் ஸம்பவியாதென்று வித்தாந்தம். உஉச.

ஸா.க.க.நு. பூசுரெத.தவ துஹிபூதெஷபதிதெதா
 ஸுவீதீவஸூய்.

(ஸ.பு.): புகுவெகதாவகுவளி - கீழ்ச்சொன்ன இவ்வளவாய்
ருக்கையையன்று, புகுவெகதி - நிகேதககிது, ககி - அதன்பிறகு,
ககி - மறுபடியும், புகுவெகதி - சொல்லுகிறது.

(நா.பு.) : புகுவெதகாவத்து - கீழ்ச்சொன்ன இவ்வளவென்
பதையன்றா, புகிவெயதி.நிஷேதிக்கிறது தகல் - அதைக்காட்டிலும்,
வசியி-இன்ன மதிகமாக, புகு வீதிவ - சொல்லுகிறது. உஉரு.

(பா.மா.) “வெவரவர ஹனொராவெரெக-ஹாரெக-ஹெவ”
 பாராட்டிக்கு முர்த்தமென்றும் அமுர்த்தமென்றும் இரண்டுமமுண்டே. (முர்த்த

மாவது - உருவமுள்ள ப்ருதிவீ ஜலதேஜஸ்ஸுக்கள். அமூர்த்தமாவது - உருவமற்ற வாய்வாகாசங்கள்) என்று துடங்கி பஞ்சபூதங்களையும்சொல்லி, இவற்றுக்கு ஆதாரம் பரமபுருஷன் என்று சொல்லி, அதன் பின் ‘‘சுபா தக்ரஹெஸொநெ தகிநெ தி’’ இனிதத்வோபதேசம் பண்ணப்படுகிறது, கீழ்ச்சொன்ன இது தத்வமன்று இதுதத்வமன்று என்று சொல்லிற்று. இங்கு இது தத்வமன்று இது தத்வமன்றென்று, கீழ் ப்ரஹ்மத்தினுடைய இரண்டுருவமாகச் சொல்லப்பட்ட பஞ்சபூதங்களை மாத்திரம் நிஷேதித்ததால், அல்லது. அவற்றுக்கு ஆதாரமாகச் சொல்லப்பட்ட ப்ரஹ்மத்தையும் நிஷேதித்ததாவென்னில், —‘‘இதுவன்று இதுவன்று’’ என்று இரண்டிராமம் சொல்லுகையால், முதல் அன்றென்பதினால் ப்ரஹ்மத்தினுடைய மூர்த்தா மூர்த்த ரூபங்களை இல்லையென்று சொல்லி, இரண்டாவதான அன்றென்பதினால் ப்ரஹ்மத்தை யில்லையென்று சொல்லுகிறதென்று பூர்வபக்ஷி சொன்னான். ஆதிதாடங்கி ‘‘ப்ரஹ்மத்தைச் சொல்லுகிறேன்’’ என்று பெரிய ப்ரயத்தந்ததுடன், ப்ரமாணுத்தாரா ஸித்தமான ப்ரஹ்மத்தைத் தானே சொல்லி, இப்போது அதை யில்லையென்பது அநுகிதம்; காண்கிற பஞ்சபூதங்களும் ப்ரஹ்மரூபங்களென்று சொல்லி, இதற்கெல்லாம் ஆதாரமாக அத்ருஸ்ரயமா யொரு ப்ரஹ்மமுண்டென்றுசொல்லி, பின்பு இப்படி காண்கிற இந்த பஞ்சபூதங்களும் தத்வமன்று என்று, லோகத்தில் ஸாதாரணமாகத் தத்வமாகக்காண்கிற இவற்றைத் தத்வமாக நினைக்கவேண்டாமென்றே சொல்லிற்று. ப்ரஹ்மில்லையென்று சொல்லவில்லை. இந்த ஸ்ருதிக்கு இதேயர்த்தமென்பதென்கொண்டென்னில். இவ்வாக்யத்திற்குமேல், ‘‘சுந ௧) தாரீஸி’’ இவற்றைக்காட்டிலும் வேறான தத்வமொன்றுண்டென்று சொல்லுகையாலே இதேயர்த்தமென்று நிர்ஸயிக்கப்படுகிறது. என்று ஸமாதானோத்தரம். ௨௨௮.

(௩௩ லா.) ‘‘சுபா தக்ரஹெஸொநெ தகிநெ தி’’ இத்த்யாதி வாக்யத்தில் கீழ்ச்சொன்ன சித்சித்துக்களெல்லாம் பரமாத்ம ஸ்வரூபங்களென்ன என்று நிஷேதிக்கையாலே நிர்வீசேஷ சித்மாத்தரமே ப்ரஹ்மஸ்வரூபம் என்றக்கிரிக்க வேணும், ஆகையால் உபயலிங்க மாகமாட்டா தென்கிற பூர்வபக்ஷத்தை நிரஸிக்கிறார்.—சித்சித்துக்கள் பரமாத்மாவுக்கு சரீரங்களாயிருக்கிறவதும் ப்ரத்யக்ஷாதி வேறு ப்ரமாணங்களுக்கு விஷயமாகமாட்டாது. அப்படியிருக்க கீழெல்லாம் அவை பரமாத்மாவுக்கு சரீரங்களென்று ஒருவர்க்கும் தெரியாதவற்றைத் தெரியச்சொல்லி, அநந்தரம் அவை சரீரங்களாகமாட்டாவென்று சொல்லுகை அவங்கதமாயிருக்கும். லோகத்தில் ஹிதபரானுயிருக்கிறவன், ஒருவனுக்கு முன்புள்ள ப்ராந்தியைப் போக்குகைக்காகவே சிலவற்றையுபதேசிக்கிறான். அவ்வளவேயல்லது, இல்லாத ப்ராந்தியைக் கற்பித்து அதைப்போக்குகைக்காக உபதேசிப்பது காணவில்லை. அதுபோலவே வேதம் ஹிதபரமாகையாலே உள்ள ப்ராந்தியையே போக்கவேண்டுமொழிய இல்லாததைக் கற்பித்துச்சொல்லி அதைப்போக்குகைக்காக யத்நம் செய்யக்கூடாது. ஆகையால் இங்கு சித்சித்துக்களை பரமாத்மாவுக்கு சரீரங்களென்று இல்லாத ப்ராந்தியை உண்டாக்கி, அநந்தரம் அதை நிஷேதிக்கிறதென்பது ஸம்பலியாது. ஆனால் இங்கு எதை நிஷேதிக்கிறதென்றால், முன்பு பரமாத்மாவின்ஸ்வரீயத்தைச்சொல்லி, அநந்தரம், அவனுடைய ஐஸ்வர்யம் இவ்வளவேயென்று, இன்னும் அநந்தமாயிருக்கிறதென்று சொல்லுகைக்காக ‘‘நேதிநேதி’’ என்று பரமாத்மாவின்னுடைய ஐஸ்வர்யத்திற்கு அவதியை நிஷேதித்தது. அவனுடைய ஐஸ்வர்யத்தையே நிஷேதித்தால் மேல்வாக்யத்தில், ‘‘ஸுந ௧) ஸு ௧) ஸு ௧)’’ இத்த்யாதியால், பரமாத்மாவைக்காட்டிலும் எவ்விதத்திலும் மேலானவஸ்து ஒன்றில்லை யென்றும், அசிததைப்போலே ஜீவனும் பரமாத்மாவுக்கு சேஷப்பட்டவனென்றும் இவற்றை யெல்லாம் நிர்வஹிக்கும்படியான ஐஸ்வர்யத்தொதுபுடையவன் பரமாத்மாவென்றும் சொல்

வது சேராத. ஆகையால் இவ்வாக்யம் பூயத்தா நிஷேத பரமென்றே சொன்ன வேண்டும். உஉஉ

ஸூ. உஉஉ. தடிவுத்தூஹவரி.

(ஸ்.பு.) கஃ - அந்தப்ராஹ்மம், ஸவுத்தூ - இந்த்ரீயத்துக்கு விஷயமாகாதது; சூஹவரி-(வேதம் அப்படியே) சொல்லிற்றன்று. உஉஉ.

(ஸ்.பு.) கஃ - அந்தப்ராஹ்மம், ஸவுத்தூ - இந்த்ரீயாதிக்கு விஷயமன்று (என்று), சூஹவரி சொல்லிற்றன்று. உஉஉ.

(ஸ்.ஹ.) பரப்ராஹ்மமென்றென்றுண்டாகில் அதேன் ஒருவர்க்கும் தெரியவில்லையென்னில, - அதுகண்ணுக்குத்தோற்றாது. இதற்குப்ராமாணம்—“நவகூஷாஷாபுஷுதெ” கண்ணினால் அந்தப்ராஹ்மம் அறியப்படாது இத்தயாதி வேதவாக்யம். உஉஉ.

(ஸ்.ஹ.) ஜகத்து ஸத்யமென்பதில் ப்ராமாணமில்லை. ஸ்வபகத்திற் காண்கிறதபோல் இவையெல்லாம் ப்ராஹ்மத்தினால் காணப்படுகிறது. ப்ராஹ்மமென்றே ஸத்யம். அதே ஸகலஜ்ஞாதத்தினாலும் தோற்றுகிறது. ஆகையால் கீழே, ப்ராமிஷயங்களான அஸத்யபதார்த்தங்களைச்சொல்லி அநந்தரம் “நேதிநேதி” என்று அவற்றை ஸத்யங்களென்றே நிஷேதிக்கிறதென்று சொன்னால்,—“நவகூஷாஷாபுஷுதெ” என்று ப்ராமாநமஸ்வரூபம் இந்த்ரீயாதிகளுக்கு விஷயமென்றே சொல்லுகையாலே ஸகல ஜ்ஞாதத்திலும் ப்ராஹ்மம் தோற்றுகிறதென்பது அஸங்கதம். உஉஉ.

ஸூ.உஉஉ. ஸவிஸாநாயபநெவ துக்ஷாநாநாஸுபு.

(ஸ்.பு.) ஸவி - மேலும், ஸாநாயமெ - த்யானத்தில், (க்ருஹிக்கப்படுகிறது.) ப்ரதுக்ஷாநாநாஸுபு-ஸ்ருதஸ்ம்ருதிகளினால் (தூவ்வர்த்தம் சொல்லப்படுகிறது) உஉஉ.

(ஸ்.பு.) ஸவி - இன்னும், ஸாநாயமெ - பக்தியில் (அடையப்படுகின்றென்று), ப்ரதுக்ஷாநாநாஸுபு-வேதத்தினாலும் கீதையினாலும் (சொல்லப்பட்டது.) உஉஉ.

(ஸ்.ஹ.) அந்தப்ராஹ்மம் இந்த மாமஸ நேதரத்திற்குத்தெரியாவிடினும்,யோகாப்யாஸத்தினால் காமக்ரோதம் முதலிய கல்மஷங்கள்போய் நிர்மலமான மகஸ்ஸைக்கொண்டு பத்திசெய்யும்போது அந்த பக்தியினால் அந்த நிர்க்ருண ப்ராஹ்மத்தை அறியலாம் இதற்குப்ராமாணம்—“ஜாநவ ஸாநெநவிஸாஸஸாஸிதகஸூதாவஸுதெநிஷ்ஷுஷாபுஷாநி” என்ற ஸ்ருதியும்,—“பொயிநவஸூபாஸுநிஷ்ஷுஷாபுஷாநி” என்ற ஸ்மருதியும். உஉஉ.

(ஸ்.ஹ.) “நாபரிதூப்யவநெநவஹி” என்று தொடங்கியபடுவெஷவுணாதெநெநவஹி” என்று வேதத்திலும், “நாஹிவெஷவுதநவஹி” இத்தயாதி தோவாக்யத்திலும், வேதாத்யயசம் யாகம் முதலியவைகள் ப்ராமாநம் ப்ராப்திக்கு ஸாதகங்களென்றும், பக்தியினாலேயே அடையத்தக்கவென்றும் சொல்லுகையாலே ஸகலஜ்ஞாதத்திற்கும் ப்ராமாநமா விஷயமாகின்றென்பதஸங்கதம். உஉஉ.

வசு-உ.உ.அ. ப்ரகாஸாபிவக்யாவெஸெஷ்யுப்ரகாஸாபிவக்யா
ணுமூரவாசு.

(ஸ-உ.) ப்ரகாஸாபிவக்ய - வெய்யில்போலே, ப்ரகாஸ - ஜீவன், கசி-ணி - உபாதியில் (பேதத்தையடைகிறான்.) கவெஸெஷ்யு (ப்ரஹ்மம் ஸ்வத) பேதமற்றது கவூரவாசு - (தூவ்வர்த்தம்) அடிக்கடி சொல்லுகையினால் நிர்ஸயிக்கப்படுகிறது).

உ.உ.அ.

(ஸ-உ.) கசி-ணி - பக்திருபக்சியையில், கவூரவாசு - ஆவ்ருத்தியினாலே, ப்ரகாஸ-ஜ்ஞாநம், (யாருக்குண்டாயிற்றோ, அவர்களுக்கு) ப்ரகாஸாபிவக்ய - ஜ்ஞாநாநியைப்போல், கவெஸெஷ்யு - (ஜகதை ஸ்வரயத்திற்கும்) விசேஷமில்லை (ஜ்ஞாநம்போல் ஜகத்தும் ப்ராமாணிகர்களான மஹர்ஷிகளுக்குத் தோற்றுகையால் அதுவும் ஸத்யமென்றர்த்தம்).

(ஸ-உ.) ப்ரஹ்மம் த்யாநம் பண்ணப்படுகிறதாகில், த்யாநத்திற்கு விஷயமான ப்ரஹ்மம் ஒன்று. த்யாநம் செய்கிறவனொருவன் என்று பேதம் வித்தித்தது, அபேதம் வித்திக்கவியல்பேயே மென்னில், அகந்யானது ஏகாகாரமாயிருந்தபோதிலும் கட்டையின் ஸம்பந்தத்தினால் சிலவிடத்தில் கறுப்பாகவும் சிலவிடத்தில் பசுமையாகவும் சில விடத்தில் மஞ்சளாகவும் எப்படி காண்கிறதோ, ஆகாசம் ஏகாகாரமானபோதிலும் கடம் மடம் ருதலியவற்றின் ஸம்பந்தத்தினால் கடாசாசம் மடாசாசம் என்று பேதப்பட்டுக் காண்கிறதோ, அப்படியே ஜீவனும் சரீராத்யபாதி ஸம்பந்தத்தினால் இப்படி நானாவாகக் காண்கிறான். அவ்வளவேயன்றி ஜீவனுக்கு பேதப்பட்டிருக்கை ஸ்வபாவமன்று. இப்படி சொல்லுகைக்குக் காரணம்—“கவூரவாசு” இந்த ஜீவன் ப்ரஹ்மந்தான். “கவூரவாசு” கீ அந்த ப்ரஹ்மமாகிறான் என்று பலவிடங்களிலும் சொல்லுகிற வேதவாக்யம்

உ.உ.அ.

(ஸ-உ.) வாமதேவாதிகள் பகதியினால் பரமாத்மாவை ஸாக்ஷாத்கரிக்கும் போது பரமாத்மாவின்மீது ஜ்ஞாநாநந்தாதி குணங்களும் உபயவிபுத்தையுமாய்மும் தோற்ற, அவர்களுக்குத் தோற்றினவற்றில் பரமாத்மா ஒருவனே ஸத்யமென்றும் மற்றருள் ஐஸ்வர்யாதிகள் அஸத்யமென்றும் ஸ்வீகரிக்கக்கூடாது. ஆகையால் பரமாத்மா அகிலவேய ப்ரத்யநீகனாயும் ஸமஸ்த கல்யாணகுணத்தகனாயும் இருக்கிறான்.

உ.உ.அ.

வசு-உ.உ.அ. கவெஸெஷ்யுத்யாவறிவிஷய.

(ஸ-உ. உ.) கசி-பேதம் பொய்யாய் அபேதம் வாஸ்தவமாகையால் கவெஸெஷ்யு - பரமாத்மாவோடு, (ஜீவன் ஒன்றாய்விடுகிறான்). கவூரவாசு - அப்படியேயன்றி, விஷய - (“ஸூரவாசு” கவெஸெஷ்யு) ப்ரஹ்மத்தை யறிந்தவர் ப்ரஹ்மமேயாய் விடுகிறான் என்று சொல்லுகிற வேதம் இப்படி நிர்ஸயிக்கைக்கு வேதவாயிருக்கிறது.

உ.உ.அ.

(ஸ-உ. உ.) கசி - ஆகையால், கவெஸெஷ்யு - அஸங்க்யாத்மான் கல்யாணகுணங்களோடே, (பரமாத்மா கூடியிருக்கிறான்) கவூரவாசு அப்படியாகையால், விஷய - (பரமாத்மாவுக்கு) லேயப்ரத்யநீகத்வக் கல்யாணகுணத்தகத்வங்களாகிற உபயஸிங்கம் (வித்திக்கிறது).

(உ.உ.அ.)

கதவு

ப்ரஹ்மஸூத்ரா பரவுத்தியம்.

அபி.அ.உ.உ.உ.உ.உ.உ. உலபவ்யவபெஸாதுவிசு-ஸுலபசு.

(ஸ.பு.) உலபவ்யவபெஸாது - பேதம் அபேதம் இரண்டையும் சொல்லுகையால், சுவிசு-ஸுலபசு - குண்டலாகாரமான ஸர்ப்பம்போல், (பேதம் அபேதம் இரண்டுமுண்டு.) உசு0.

(ஸா.பு.) உலபவ்யவபெஸாது - (பரமாத்மாவை அசித்தைக் காட்டிலும் பிங்கமென்றும் அபிங்கமென்றும்) இரண்டுவிதமாகச் சொல்லுகையாலே, சுவிசு-ஸுலபசு - ஸர்ப்பத்தினுடைய குண்டலாகாரம்போலே, (ஐகத்தும் பரமாத்மானினுடைய அவஸ்த்தாநிசேஷமே.) உசு0.

(ஸா.பு.) சிலவிடங்களில் “யஸுவபுராணிஹதகாநுநரொயயதி” எத்தபரமாத்மா ஸர்வப்ராணிகளையும் உள்ளே புகுந்து சியமிக்கிறதே, என்று இம் மாதிரியாக பரமாத்மாவை சியந்தாவாகவும் ஓவனை சியம்யனாகவும் ஓவனுக்கும் பரமாத்மாவக்கும் பேதம் சொல்லுகிறது. சில விடங்களில், “சுஹாஸு ஷுராஸி” நான் பரப்ரஹ்மாகிறேன் என்று அபேதம் சொல்லுகிறது. இவ்விண்டு வாக்யங்களும் பரமாணங்களாகையால் அவற்றில் சொல்லியபடியே ஓவனுக்கும் ப்ரஹ்மத்துக்கும் பேதம் அபேதம் இரண்டும் ஒப்பிக்கொள்ளவேணும். ஒரு ஸர்ப்பம் சுருட்டிக்கொண்டிருந்தால் “இது முன் கீண்டு காணப்பட்ட ஸர்ப்பந்தான். ஆகிலும் இது சுருட்டிக்கொண்டிருக்கிறது என்று நீட்சியையுடைய அந்த ஸர்ப்பத்துக்கும் குண்டலாகாரத்தையுடைய அந்த ஸர்ப்பத்துக்கும் இரண்டும் ஸர்ப்பப் பானென், சிற அபேதமும், அது கீண்டது, இதுகருண்டது என்று பேதமும் சொல்லுவதுபோல் இங்கும் அக்கிரிக்கவேணுமென்று பேதாபேத வாதி சொன்னான். உசு0.

(ஸா.பு.) ஸத்தவஸ்துக்கம்மங்களான அசித்தவஸ்துக்கள் பரமாத்மவருபங்களென்று சொல்லிற்றுக்கூடும். இதற்குத் தாத்தியமென்றும்ருத்துகடமாகிருப்போலே ப்ரஹ்மமே ஐகத்ருபமாகப் பரிணமிக்கிறது; அல்லது அவனை இவன் என்றும் போல் ப்ரஹ்மமும் ஐகத்தும் ஒருவிதமான வஸ்துவா, அல்லது இவை ப்ரஹ்மத்திற்கு சரீரங்களா என்று ஸம்சயம். “யஸுவபுராணிஹதகாநுநரொயயதி” இதைல்லாம் ப்ரஹ்மமென்று ஐகத்தையும் ப்ரஹ்மத்தையும் ஏகமாகச் சொல்லுகையாலும், “வொகாநாஹோமுகுபெரி.காரணஜிஹா” என்று ஐகத்தையும் ப்ரஹ்மத்தையும் ஐக்கமாகச் சொல்லுகையாலும் இவ்விண்டு ப்ரயோகமும் ஸரியாகும்படிக்கு ஐகத் ப்ரஹ்மங்களை ஒருவஸ்துவாகவே கொள்ளவேணும். ஆனால் ஐகத்த என்றும் ப்ரஹ்மம் என்றும் வ்யவஹாரம் வருகைக்குவோது வென்னென்னில், ஸர்ப்பம் வட்டமாய்ச் சுற்றிக்கொண்டிருக்கும்போது குண்டலாவஸ்த்தையையும், ஸ்வபாவமாயிருக்கும் போது தீர்க்காவஸ்த்தையையும் ஆக இரண்டவஸ்த்தையை யடைகிறப்போலே ப்ரஹ்மத்திற்கும் இரண்டவஸ்த்தையுண்டு - அதில் ஸ்வபாவாவஸ்த்தையில் ப்ரஹ்மமென்றும், மற்றோரவஸ்த்தையில் ஐகத்தென்றும் வ்யவஹரிக்கப்படுகிறதென்று பூர்வபகம். உசு0.

ஸா.உ.சு.க. ப்ரகாஸாஸு பவதாதேஜஸூசு.

(ஸ.பு.) தேஜஸூசு - தேஜஸ்ஸாயிருக்கையினால், ப்ரகாஸாஸு பவதா - வெய்யிலையும் அதுக்கு ஆஸ்ரயமான ஸூரியனையும் போலாவது (பேதாபேதம் அங்கீகரிக்கவேணும்.) உசு0.

(௩௩-அ.) தேஜஸாஸ - தேஜஸ்வஜாதியோகத்தினுலே, பூகாஸாஸ்யபவஸி - பூகாசமும் அதுக்காஸ்ரயமான தீபமும்போலே, (இரண்டும் ஒருவிதமானவஸ்து. ஒன்றன்று என்றுபாவம்.) உசஉ.

(௩௪-அ.) வெய்யில் ஸூர்யன் இவ்விரண்டும் தேஜஸ்ஸாகையால் அவ்வாகாரத்தினால் இரண்டுக்கும் அபேதமும் வெய்யிலுக்கு ஸூர்யன் ஆதாரமாகையால், ஒன்று ஆதாரம் ஒன்று ஆதேயம் என்ற ஆகாரங்களினால் பேதமும் காண்கிறதோல் லீவப்ரஹ்மங்களுக்கும் பேதாபேதங்களிரண்டு மொப்புக்கொள்ள வேணும். என்றான்.

(௩௩-அ., ப்ரஹ்மேஜகத்தாகப் பரிணமித்தால் ஜகத்துக்குண்டான உத்பத்திலிநாசாதி தோஷங்கள் ப்ரஹ்மத்திற்கு ஸம்பலிக்குமாகையால் அப்படி சொல்லக்கூடாது. ஒளியும், ஒளியையுடைய தீபமும் வெவ்வேறாயினும் இரண்டும் ஒருவிதமானத்ரவ்யமாகையாலே இரண்டையும் தேஜஸ்ஸு என்று அபிந்நமாகச்சொல்லுகிறப்போல், ஜகத் ப்ரஹ்மங்களும் ஒரு விதமானத்ரவ்யமாகையாலே இரண்டையும் அபிந்நமாகச் சொல்லுகிறதென்று இரண்டாம் பூர்வபகம். உசஉ.

ஸூ-உசஉ. வசுவஸ்வயா

(௩௫-அ.) வசுவஸ்வசுவா - முன்சொன்னாற்போலவே (அபேதமே ஸ்வாபாதிதமென்னவேணும்.) உசஉ.

(௩௬-அ.) வசுவஸ்வசுவா - முன்போலவே (சரீராத்ம பாவத்தினால் ஜக்யவ்யவஹாடம் ஸமர்த்திக்கவேணும்.) உசஉ.

(௩௭-அ.) அப்பகூத்தை இதில் சிஸகம் செய்கிறார்:—அதே தம் போல்பேதமும் ஸ்வாபாலிகம். யதார்த்தம், பொய்யன்று என்றொப்புக்கொள்ளில், பேதருபமாகிய ஸம்ஸாரத்தை தத்வஜ்ஞானத்தினால்நசிப்பிக்கவொண்ணாது; பொய்யானவஸ்துவே தத்வஜ்ஞானத்தினால் நசிக்கும். தகரத்தில் பொய்யாகக்காண்கிற வெள்ளி “இதுவெள்ளியன்று தகரத்தான்” என்ற யதார்த்தஜ்ஞானத்தினால் நசிக்கிறது; மெய்யானவெள்ளி நசிக்கிறதில்லை. அதுபோல் ஸம்ஸாரம் பொய்யென்கிற எங்கள் பகூத்தில் ப்ரஹ்மஜ்ஞானத்தினால் ஸம்ஸாரம் நசிக்கிறது. உங்களுக்கு அதுமெய்யாகையால் நசியாமல் போகவேண்டியதும், தத்வஜ்ஞானத்தவிர ஸம்ஸாரம் நசிக்கைக்கு வேறுகாரணம் காணாமையால் சீவனுக்கு எப்போதும் முக்தியில்லாமலேபோம். ஆகையால், பேதாபேதஸ்ருதிகளிரண்டுக்கும் நாங்கள் சொன்னபடியே அர்த்தம் சொல்லவேணும் என்று விர்த்தாந்தம். உசஉ.

(௩௮-அ.) இவ்விரண்டு பகூங்களையும் நிரஸிக்கிறார்:—கீழ் அம்சாதி காரணத்தில் ப்ரஹ்மத்தோடு லீவனை பிந்நமாகவும் அபிந்நமாகவும் சொல்லுகையாலும் லீவனுடைய தோஷங்கள் ப்ரஹ்மத்தில் வாராமைக்காகவும் லீவனை ப்ரஹ்மத்திற்கு சரீரமென்றற்கேகித்த அவ்விரண்டு விதமான வ்யவஹாரத்தையும் ஸமர்த்தித்தாப்போல், இங்கும், அகித்தான ஜகத்து ப்ரஹ்மத்திற்கு சரீரமாகையாலே சரீராத்மபாவத்தைக்கொண்டு அபிந்நமாகவும் நிஷ்க்ருஷ்டாம்சத்தைக் கொண்டு பிந்நமாகவும் சொல்லுகிறதென்று விர்த்தாந்தம். உசஉ.

ஸூ-உசஉ. பூகிஷெயாஸு.

(௩௯-அ.) பூகிஷெயாஸு - பூகாதக்ருஷெஸாபெகதிதெதி” என்று தத்வஸ்வரூபம்சொல்ல ஆரம்பித்து, ப்ரஹ்மத்தைக்காட்டிலும் வேறுகிய இந்த ப்ரபஞ்சமெல்லாம் பொய்யென்று சொல்லுகையா

லும், ப்ராஹ்மே பரமார்த்தம் மற்றது அபரமார்த்தம் என்று வ்யாஸபக
வான் சொல்லுகிறார். உ.உ.உ.

(ரா.வ. - ஸா.) பூதிஷெயாஸம் - (ஐக்கத்திலுள்ள உத்பத்தி விநாசாதிதோஷங்களை "சுஜெரோரீரீ" என்று ப்ரஹ்மத்திலில்லையென்று) நிஷேதிக் கையாலும், ஐக்கத்தும் ப்ரஹ்மமும் ஏகத்வவ்யபென்றங்கேரிகக்கூடாது.

சுயி-அக. வாதி-ஈ.சச. வாழ்தவென்தகுநா நலம்வையுமெடி
வடுவெடிசெய்யு^{டு}.

(மு-பு.) வெகதநா நலவெங்கைவுவெடுசொல்லி - (பாண்
மத்தை) வேதுவென்கையாலும் அளவிட்டுச்சொல்லுகையாலும் ஜீவனேயி
ஸம்பந்தம் சொல்லுகையாலும் வேறுகச்சொல்லுகையாலும், கூகி - இந்த
பாணுமக்கைக்காட்டிலும், உரடி - வேறானவஸ்து உண்டு. ரூசு.

(ரா. வ.) வெ.கதிநா.நஸம்ஸ்யுஜைவ்யவபேசெஹி - (ஜகத்
காரணனு ஸர்வேஸ்வரனை) நேதுவாகச்சொல்லுகையாலும் அளவிட்டிச்
சொல்லுகையாலும் பலத்தையடைவிப்பிக்கிற உபாயமாகச் சொல்லுகை
யாலும் பிநனென்று சொல்லுகையாலும், கூகி - ஜகத்காரியமாகச் சொ
ல்லப்பட்ட இந்த பரமபுருஷனைக்காட்டில், வரூ - உயர்ந்தவஸ்து (ஒன்
றுண்டு) ந.சு.ச.

(ஸ்ரீ-ஹா) ப்ரபஞ்சம் அஸத்யமென்று சொல்லிற்றுச்சிறும்; இப்பொழுது, ப்ரபஞ்சமஸத்யமாயிலும் ப்ரஹ்மத்தைக்காட்டிடலும் வேறானவற்றோரு தத்வமுண்டா இல்லையாவென்று விசாரிக்கிறது— “யசு சூர்யஸூரியை” பரமாத்தமா ஸேத வென்று சொல்லியிருக்கிறது. ஸேதாவாவது இரண்டு ஜலத்திற்கும் கவிஷங்கள் சுட்டைமுதல்வந்நினால் செய்யப்பட்டப்ரதேசம்; ஜலத்துக்கு அக்கரையில்லும் இக் கரையிலும் ஸேதவைக்காட்டிடலும் வேறான ப்ரதேச மிருப்பதுபோல், ஸேதவாகச் சொல்லப்பட்ட இதைக்காட்டிடலும் வேறு தத்வமு முண்டென்று நோற்றுகிறது. ‘(வெடது+அகீ+ஆ)’ ப்ரஹ்மமாகிர ஸேதவைத்தான்டி என்னையாலே, இதைத் தான்டி அப்பால் போகத்தக்க இடம் உண்டென்று நோற்றுகிறது. ‘(உத+ஹா) சு+ஹி+ஸம்’ ப்ரஹ்மம் காதுகளையுடையது, எட்டுகுளம்பையுடையது என்று அளவிட்சிச் சொல்லுகையால் அளவில்லாத வேறொரு தத்வமுண்டென்று நோற்றுகிறது. ‘(ஸ்தா+வொரி) தௌ+ஸ்வ+ஹா+ஸதி” இந்த பரமாத்தமாவோடு ஜீவன் சேருகிறனென்று சொல்லுகையாலே, ஜீவனொருவன் வேறுபட்டுண்டென்று நோற்றுகிறது. “பவஸ்வொஹி ரொழிவ து விரணயப் புவா+ஸம்” ஸூர்யமண்டலத்தில் பரமாத்தமா இருக்கிறனென்றும், ‘(பவஸ்வொஹி ரொகிணி) புவா+ஸம்+ஹி+ஸம்’ கண்ணினுள்ளே இருக்கிறவன்பரமாத்தமாவென்றும் இரண்டு பரமாத்தமாவைச் சொல்லுகையாலே இரண்டுதத்வமுண்டென்று நோற்றுகிறது. இந்த மேதுக்களினால் ப்ரஹ்மத்தைக்காட்டிடலும் வேறுதத்வமுண்டென்று நிர்ணயிக்கவேறுமென்று யூர்வகபி சொன்னான்.

உரச.

(நா-மா. அடியேதொடக்கி இதுவரையிற்சொல்லப்பட்ட ஜகத்காரணஞ்
பரமபுருஷனே பரதத்வமா, அல்லது இவனைக்காட்டிலும் மேறெரு பரதத்வமிரு

கிறதாம் என்றஸம்சயம்—தீழ்ச்சொன்ன இந்தபரமபுருஷனை ‘யசு தூஸஸெ
து’ என்று ஸேதுவாகச்சொல்லி ‘வனகாவெது’ ‘தீக்யா’ என்று அதைத்தா
ண்டவேனுமென்கையாலே இவனுக்கப்பால் அடையவேண்டியவஸ்து ஒன்றுண்டெ
ன்று தோற்றுகிறது. மேலும், ‘வதுவாடி வுஷாபஸகயு’ இந்த ப்ரத்
ம் காலுபாதங்களை யுடையதென்றும்பதினாகலைகளை யுடையதென்றும் அளவிட்டுச்
சொல்லுகையாலே அளவில்லாதது வேறென்றுண்டென்பது தோற்றுகிறது. மே
லும், ‘கஜேசுவெஸுஷெஸுது’ என்று மோகத்தை அடைகைக்கு இந்த
பரமாத்மா ஸேதுவாய் - அடைவிப்பிக்கிறவனாகியிருக்கிறென்கையாலே அடைவி
ப்பிக்கிறவனைக்காட்டிலும் அடையத்தகுந்தவஸ்து வேறென்றுண்டென்று தோற்
றுகிறது. மேலும், ‘கதேகாயசு-தரதரது’ என்று இவனைக்காட்டிலும் மே
லான தொன்றுண்டென்றும் சொல்லிற்று. இந்த ஹேதுக்களினாலே இவனைக்காட்
டிலும் வேறொரு பரதத்வமுண்டென்று பூர்வபகம்.

கசச.

ஸுஉஉரு. ஸாரே நிரது.

(ஸு-உ.) ஸாரே நிரது - ஸமாநமாயிருக்கையினால், (ப்ரத்மத்தை
ஸேதுவாகச்சொல்லிற்று.)

கசரு.

(ஸு-உ.) ஸாரே நிரது - ஸாந்ருஸ்பத்தினாலே, (இவனை ஸேதுவா
கச்சொல்லிற்று.)

கசரு.

(ஸு-உ.) இந்த சங்கைக்கு ஸமாதானம் சொல்லுகிற ரிதி:—ஸேதுவானது
இரண்டு ஜலத்தையும் ஒன்றோடொன்று சேரவொட்டாமல் காப்பதுபோல் பரமா
த்மாவும் லோகத்திலுள்ள மாயாதைகளே, (அதாவது - வர்ணஸ்ரமதர்மங்கள், தேவ
மறவிய பசு பகி முதலிய அவ்வவஜாதிக்ரும தர்மங்கள்) ஒன்றோடொன்று சேர
வொட்டாமல் காத்துக்கொண்டிருக்கிறபடியால் அந்த ந்ருஷ்டாந்தத்தைக்கொ
ண்டு ஸேதுவென்று சொல்லிற்று. பரமாத்மாவாகிற ஸேதுவைத் தாண்டியென்ற
தக்கும், ஸேதுவையடைந்தென்றே யர்த்தம். ‘‘இவன் ஒரு சாஸ்த்ரத்தைத்தாண்டி
னான்’’ என்பதுபோல் இவ்விரண்டினாலும் வேறொரு தத்வமுண்டென்று ஏற்பட
வில்லை.

கசரு.

(ஸு-உ.) இந்த பரமபுருஷனை ஸேதுவாகச் சொன்னது—ஸேதுவானது
எப்படி இரண்டு பக்கங்களிலுள்ள நீரை ஒன்றோடொன்று சேரவொட்டாமல் செ
ய்யுமோ, அப்படியே இவனும் ஐகத்தில் தானேற்படுத்தின மாயாதைகளே ஒன்றுக்
கொன்று கலவாமற்படி ரகிக்கிறென்று சொல்லிற்று. இவ்வர்த்தம் ‘வனஷா
வொகாநாஸிஸ. வொஷாய’ என்று மேல்வாக்யத்தில் ஸ்பஷ்டமா யிருக்கிறது,
இந்த ஸேதுவைத்தாண்டி என்றது - வேதாந்த சாஸ்த்ரத்தைக் கடந்தானென்றால்
அதைப்பூர்ணமாக வடைந்தானென்பதுபோல் இவனையடைந்தானென்றே யர்த்த
மாகையால் இது வேறொரு பரதத்வமுள்ளதென்பதில் ஹேதுவாகமாட்டாதாகை
யால் இந்த பரமபுருஷனை பரதத்வமென்று வித்தாந்தம்.

கசரு.

ஸுஉ-கசச. ஸு-உருஷு-ஃபாடிவசு.

(ஸு-உ.) வசடிவசு - கால்போலே, ஸு-உருஷு-ஃ - உபாஸநார்த்தம்
(இப்படி சொல்லப்பட்டது.)

கசச.

(ஸு-உ.) வசடிவசு - வசடிவாடிஸுஷு-ஃபாடிவசு என்பதுபோல்,
ஸு-உருஷு-ஃ - உபாஸநார்த்தம், சொல்லப்பட்டது.

கசச.

(ஸ-ஹா.) ஆகார ரூபமான ப்ரஹ்மத்தை த்யாநிப்பது அல்பபுத்திகளுக்கு அரிதாகையால், அவர்கள் புத்தியில் ஒரு ஆகாரம் தோற்றத்தைக்காக, ப்ரஹ்மம் நாலு கால் எட்டு ரூபம்புகளையுள்ளதென்று ஓராகாரத்தையிட்டு அளவுபடுத்திச் சொல்லிற்று. லோகத்தில் கொடுக்கல்வாங்கல்முதலியம்யவஹாரம் நடக்கைக்காக, ஒரு ரூபாய்க்கே அனேக பாகங்களை யேற்படுத்தி கால் அரைக்கால் என்று சொல்வதுபோல் இக்கும் கண்டுகொள்வது. இதனால் ப்ரஹ்மஸ்வரூபம் அளவுபட்டதென்று ஏற்படவில்லை ஆகையால் இதனாலும் வேறு தத்வம் வித்தியாதா. உசௌ.

(ஸா-ஹா.) இந்த ப்ரஹ்மத்தை நாலுபாதங்களை யுடையதென்று அளவிட்டுச் சொன்னது - இவ்விதமாக உபாஸநம் பண்ணவேண்டு' மென்கைக்காக. இதனால் இவன் அபரிச்சிந்நனென்று தோற்றது. உசௌ.

ஸூ-உசௌ. ஸ்ரூநவீஸௌஷா ஆகாஸாஹிவச.

(ஸ-ஹா.) ஸ்ரூநவீஸௌஷா - வெய்யில் முதலானவற்றைப்போல், ஸ்ரூநவீஸௌஷா - உபாதிபேதத்தினால் (ஸம்பந்தமும் சொல்லப்பட்டது.)

(ஸா-ஹா.) ஸ்ரூநவீஸௌஷா - ப்ரகாசம் முதலானவற்றைப்போல், ஸ்ரூநவீஸௌஷா - ஸந்தாரகவிசேஷத்தின் ஸம்பந்தத்தினாலே, (அபரிச்சிந்நத்தைப் பரிச்சிந்நமாக அநுஸந்திக்கலாம். உசௌ.

(ஸ-ஹா.) ஐங்குள் சென்று ஐகா அடைகிறார்கள் என்றால் அய்யர் ஸ்வய்யாபியன்றிக்கே அளவுபட்டதாகக்காண்கிறது. அதுபோல் ப்ரஹ்மத்தை ஜீவன் அடைகிற நென்கையால், ப்ரஹ்மமும் அளவுபட்டிருக்கும். அளவுபட்டது எல்லா வற்றுவுக்கும் மேலானதாகாது; ஆகையால் இதைக்காட்டிலும் மேலானதென்று பூர்வபுகழி சொன்னது சரியன்று. ஏனென்னில்,--வெய்யில் ஸ்வய்யாபியாயிருக்கச்செய்தேயும், நடுவே பந்தலிட்டு வைக்கில், அங்கிரண்டருகும் அய்வெய்யிலே வேறுபட்டுக்காண்கிறது. அப்பந்தலை யெடுத்தலில் "இய்வெய்யில் அய்வெய்யிலோடு கலந்துவிட்டுக்கொண்டிருக்கள். அங்கு வெய்யில் இப்போதாக ஒன்றும் கலக்கவில்லை, முன்னேபிடித்துக்கலந்தேயிருந்த, பந்தலினால் வேறுகத்தோற்றிற்று. அதை யெடுத்தலில் அந்தப் பம்மம் போய்விட்டது. அதுபோல் ஸ்வய்யாபியான ப்ரஹ்மமே சரீராதியான உபாதிஸம்பந்தத்தினால் ஜீவனாகக் காண்கிறது. அந்த உபாதி கழிந்தால் ஜீவனென்கிற ப்ராந்தி கழிகிறது. இதையே ப்ரஹ்மத்தோடு ஜீவன்சேருகிறனென்றது. இதனால் ப்ரஹ்மம் ஸ்ரூநைப்போல் அளவுபட்டிருக்கிறதென்று வித்திக்கவில்லை. ஸ்வர்யமண்டலத்தி லுண்டாகச்சொல்வதும் உபாதிஸம்பந்தத்தினாலுண்டான ப்ராந்தி, கடாகாசம் மடாகாச மென்பதுபோல், ஆகையால் இதனாலும் வேறுதத்வம் வித்திக்கமாட்டாது. உசௌ.

(ஸா-ஹா.) ப்ரஹ்மஸ்வரூபம் அபரிச்சிந்நமானால் அதைப்பரிசேதித் தறுபலிக் கக்கூடாதேயென்னில், ஆகாசம் அபரிச்சிந்நமாயினும் கலசாதிகளில் பரிச்சிந்நமாகாகக் காண்கிறப்போலவும், ஸ்வர்யகிரணம் எவ்ரும்பரவி வ்யாபகமாயிருந்தாலுடகவாகுங்களில் ஸூக்ஷ்மமாகக் காண்கிறப்போலவும் ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தையும் பரிசேதித்து உபாஸநம் செய்யலாம். உசௌ.

ஸூ-உசௌ. உவவதெஸ்.

(ஸ-ஹா.) உவவதெஸ் - (இப்படிச்சொல்வதே) சரிப்பட்டிருக்கும் கையால், (இதுவே பொருள்.) உசௌ.

(ரா.வ.) உவவதெய்வ-(ஸேதுபோல் ப்ராபகனாகையாலே இவனை ஸேதுவாகக்கொன்னதும்) உபபந்தமாகையாலேயும், (இவனோபரதத்வம்.)

(10-வா. “ஸ்டீவீ” காலவதி) ஜீவன் ப்ரஹ்மஸ்வரூபமாகிய தன்னைத் தானே அடைகிறான் என்று சொல்லியிருப்பது - ஜீவனுக்கும் ப்ரஹ்மத்துக்கும் பேதமில்லையென்கிற ப்ரகடத்தில் தான் சரியான அர்த்தமாகும். ஆகையால் அத்வைதமே உண்மை.

(1944-45) சேதநர்க்கோ, ஸம்ஸாரத்தைவிட்டு நீக்கித் தன்னைத்தானே அடை
விப்பித்துக் கொள்ளுமையாலே இவனை ஸேதுவாகச் சொல்லிற்று. அவ்வளவுமாத்
ரத்தினால் பரததீபம் வேட்கொன்றுண்டு என்று கிரீணயிக்கமுடியாது. டிசு.அ.

ஸூ-உதக. தயா நயவு திஷயாசு.

(மா.வ.) கூறிய திவஷயாசுவேறுவஸ்துவை இல்லையென்கையால்,
தயா - அப்படியே பேதமும், சுவதஸ்ஸித்தமாய்ந்து. ருசக.

(பா.வ.ப. சபா - அப்படியே, சுநுபுதிஷ்யாக - வேறொரு
பாதத்தை நினைக்கையாலே, (இவனே பாதத்வம்) உசுக.

(ஸ்ரீ. ஹா.) 'ஃவவஃரவெதூவஃடிவெநஃஹநாநாவிதிஃஹ' எல்லாம் பரமாத்மஸ்வரூபத்தான்மேயவஸ்து கிடையாதன்கையால்தீவனென்றும் பரஹ்மமென்றும் இரண்டுவஸ்து இவ்வேயென்பதவத்தம், இரண்டுவஸ்து இல்லாதபோது ஜீவன் பரஹ்மத்தோடே சேருகையாகுத - த்வஹைக்குக் காரணமாகிய உபாதி நசிக்கை என்று சொல்லவேணும். இத்தருவையே பேதமும் ஸ்வதஸ்ஸித்தமன்று என்று வித்திக்கிறது. உசுசு.

(ரா-மா) : “கடவுளெப்போகருந்” இத்தாதி வாக்யங்களில் இந்த பரமாத்மாவைக்காட்டிலும் மேற்பட்டவனில்லையென்று சொல்லுகையாலே இவனே பரதத்தும்.

ஸ்தி-க. (நு). கூடுதலாவது தங்கோபாஜிஸ்வரத்திலும்.

(ஸ்.வ.) சுமேதம் - திருநெல்வேலி பூர்வபக்தத்தை நிர்வாகம் செய்கையாலே, சூப்பாஸிஸ்டாண்டி ஸ்பீஷ்யாண்டு முதலியவற்றைச் சொல்லுகிற வாக்யங்களில், லக்ஷணத்தால் - (பாவனமத்துக்கு) எங்கு மிருக்கை விதித்தது.

(நா-வா.) கூடுதல் - இந்தப் பரமாத்மாவின்னாலே, ஸ்வ-பித்தகூழ்-எங்
கும் வ்யாபித்திருக்கை, சூயாபிஸூயாபிஸூ - வ்யாபித்தோதகசத்தம்முதல்
லானவைகளினால், (சொல்லப்பட்டது.) கூடு0.

(ஸ்-லா.) இப்படி பூர்ப்புகம் தள்ளுண்டவா? “சூகாசவசுவ” வந்தது. “சூகி தி” இப்படிவாக்யங்களினால் பற்றும்ஸர்வவ்யாபியென்று வித்தித்தது.

(நா.வா) “வெள்ளைநெல்பருவத்தைப் பார்த்து” இந்தப் பரமபுருஷனும் ஸர்வமும் நினைத்திருக்கிறதானதும், “சுதவ்யவியிதம் தவ்யவ்யா வுநாநாயணவியிதம்” பரிமந்தாராயணன் உள்ளும் வெளியும் வ்யாபித்திருக்கிறான் என்றும், “சூரெதவெடிவயவ்யு” இந்த ஸகலவஸ்துவம் இந்த பரமாத்மஸ்வரூபமென்றும் இவனே ஸர்வவ்யாபகனென்றையாலே இவனைக் காட்டிலும் வேறுபாத்மவியில்லை. ஐகத்தாரணபூதனான இந்த பரமபுருஷனே பாதத்வம். உகி.

சுயி-அஉ.ஸுஉ-உரு 3. ஹஸீதஉவவபெஹி.

(ஸ்-ஸா-பு.) உவவபெஹி - யுக்தியுக்தமாகையால், சுதீ-இந்தபரம புருஷனிடத்திலிருந்து, ஹஸு - புருஷார்த்தம், (கிடைக்கிறது). ௩௩௩.

(ஸ்-ஸா-ஹ.) சாஸ்த்ரங்களில் ஸ்வர்க்காதி பலங்களைக் குறித்த யாகாதிகளும் மோக்ஷத்தைக் குறித்து பக்தியும் விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அந்த யாகாதி கர்மம், தானே ஸ்வர்க்காதிகளைக் கொடுக்கிறதா, அல்லது அக்கர்மத்தினால் ஆராதிக்கப் பட்ட பரமபுருஷன்கொடுக்கிறானா என்று ஸம்சயம் — வேதத்தில் ஸ்வர்க்காதிகளைக் குறித்து கர்மத்தை ஸாதகமாகச் சொல்லுகையாலும், லோகத்தில் பயிர், வர்த்தகம் முதலிய வ்யாபாரம் ஒருவனுடைய அபேலாக்யினிற்கே தானே பலன்கொடுக்கக் காண்கையாலும் யாகாதிகர்மமே பலன்கொடுக்கிறதென்று நிச்சயிக்கப்படும். பலன்கொடுப்பது பலமுண்டாகும்போது அதற்கு அடுத்தமுன் கூணத்திலிருக்கவேண்டும், யாகாதிகள் அப்படியில்லாமல் வெருகாலத்திற்கு முன்னமே கசித்துப்போன போதிலும், யாகாதிகளினால் உண்டான புண்யம் இருக்கையாலே அந்தாரம் பலமுண்டாகத் தடையிலலை என்று பூர்வபாடம் — யாகம் என்கிற பதத்திற்கு தேவதா பூஜும் அர்த்தம். இதனால் அக்கர்மத்தினால் ஆராதிக்கப்பட்ட பரமபுருஷனே பலப்ரதனென்பது யுக்தம். மேலும் 'வாயுவு' ி' ஸ்ரீமதாரவம கமலதிகா' என்று தொடங்கி மேல்வாக்யங்களில் 'ஸவன நஹி திமயிபதி' என்று வாயு தேவதாகமான யாகம் செய்தால் அவனுக்கு வாயுதேவதை ஐஸ்வர்யத்தைக்கொடுக்கிறதென்று சொல்லிற்று. "தவெவா ந ஸுபாப" என்று அந்த வாயுவையும் பரமாத்மஸ்வரூபமாகச் சொல்லிற்று ஆக இந்த ஸோதங்களினால் பரமபுருஷனே பலப்ரதனென்பது லிததார்த்தம். ௩௩௩

ஸுஉ-உரு௩. ஸு - உக்ஷாஸ்ய.

(ஸ்-ஸா-பு.) ஸு - உக்ஷாஸ்ய - ஸோதத்தில் பரமபுருஷனே பலப்ரதனாகச் சொல்லுகையாலும், (அவனே பலப்ரதன்) ௩௩௩

(ஸ்-ஸா-ஹ.) "ஹஸீதஉவவபெஹி" என்று அந்தம் ஸம்பதது முதலிய வந்தை அவனே கொடுக்கிறனென்றும், "ஹஸுபெஹி வ ஸுபாதி" என்று அவனே ஹீவர்களுக்கு மோக்ஷாதர்த்தத்தைக் கொடுக்கிறனென்றும் சொல்லுகையாலும் அவனே பலப்ரதன். ௩௩௩.

ஸுஉ-உரு௩. யஉ-ஹெஜிதி ராசுஹ.

(ஸ்-ஸா-பு.) சுதீஹவ - உபபத்தியினாலேயே, ஹெஜிதிஃ ஐயமிசி மஹர்ஷி, யஉ-பு - தர்மத்தையே, (பலப்ரதமாக ஒப்புக்கொண்டார்.) ௩௩௩.

(ஸ்-ஸா-ஹ.) லோகத்தில் வ்யவஸாயம் உர்த்தகம் முதலிய வ்யாபாரங்கள், ஒருவனபேலாக்யினியே, செய்கிறவனுக்குப் பலத்தை அடைவிப்பிக்கையாலும், யாகாதிகளை தேதத்தில் பல ஸாதகமாக விதிக்கையாலும் கர்மமே பலப்ரத மென்றார். ஐயமிசி என்பவர். ௩௩௩.

ஸுஉ-உரு௩. வஉ-ஹெஜிதி ராசுஹ.

(ஸ்-ஸா-பு.) ஹெஜிதிஃ ஹெஜிதிஃ - ஹெஜிதிஃ ஹெஜிதிஃ, ஹெஜிதிஃ - பாதாராயண ரென்பவர், வஉ-ஹெஜிதி - முன்பு கதைதே, (அங்குகரித்தார்.) ௩௩௩.

(ஸ-வா.) ‘‘வெத-வ)வபெஸா-’’ என்பதற்கு ‘‘வனஷவனவஸா-’’ கருபுராபுதி’’ இத்தாயியினால் கர்மங்களைச் செய்கிறவனும் பரமாத்மாவே யென்கையில் பலபரதாதாவும் அந்த பரமபுருஷனே என்று விரித்தம். உரு.

(ஸா-வா.) வாயுவைக்குறித்துச் செய்த யாகத்தின் பலத்தை வாயுவே கொடுக்கிறதென்றும், அந்த வாயுவும் பரமபுருஷ ஸ்வரூபமென்றும் கீழ்ச்சொன்ன ஹேதுக்களைக்கொண்டு பரமபுருஷனே ப்ல பரதனாகிறதென்று பாதராயண மஹர்ஷி ஸ்வீகரித்தார். உரு.

நவது அத்தியாயம், உவது பாதம் ஸம்பூர்ணம்.

நவது அத்தியாயம், நவது பாதம்.

சுயி-அஉ-வஉ-உரு, ஸவ-வெஷாநவ-அப-வொஷ-நா

உ-விஸெஷாசு.

(ஸ-ஸா-வா.) வொஷ-நா-உ-விஸெஷாசு - விதிப்பது முதலானவற்றில்பேதமில்லாமையாலே, ஸவ-வெஷாநவ-அப-வொஷ-நா-வெதாதந்தக் களிலேயும் தோற்றப்பட்ட தகராதிவித்யை ஒன்றே. உரு.

(ஸ-வா.) கீழ் இதுவரையில் ப்ரஹ்மஸ்வரூபம் நிர்ணயிக்கப்பட்டது. இதில், அந்த ப்ரஹ்மப்ராப்தி-ரூப மோக்ஷத்துக்கு ஸாதநமாகிய அத்வைத ஜ்ஞாநம் பேத வாஸனா கசித்தபின் உண்டாகவேண்டியது. அதற்காக முதல் நிர்ணய ப்ரஹ்மத்தில் மனம் செல்லாதாகையால் ஸருண ப்ரஹ்மத்தையே ஏகாக்ரமாக த்யாரித்து மனதை மற்றோரிடத்தில் போகவொட்டாமற்படி பண்ணி மெள்ள மெள்ள பேத வாஸனையைக்கழித்து அதினால் சித்தம் நிர்மலமானபின் ஸர்வம் ப்ரஹ்மாத்மகம் என்கிற அத்வைத ஜ்ஞாந முண்டாகும். ஆகையால், இவ்விதமான அத்வைத ஜ்ஞாநத்துக்கு ஸாதநமாகிய ஸருண ப்ரஹ்மோபாஸந ஸ்வரூபம் விசாரித்து நிர்ணயிக்கப்படுகிறது.—பஞ்சாக்கிரிவித்யை ப்ராணவித்யை முதலான வித்யைகள். அதாவது-உபாஸகமென்று சொல்லப்படுகிற பக்தி, வாஜஸநேய சாகை ஸாமசாகை முதலிய அனேக இடங்களில் சொல்லியிருக்கிறது. அந்த பஞ்சாக்கிரி வித்யையெல்லாம் ஒன்றேயா, அல்லது வெவ்வேறு, இப்படியே ப்ராணவித்யை தகரவித்யை சாண்டிலிய வித்யை முதலான வித்யைகளும் வெவ்வேறிடங்களில் சொல்லப்பட்டதாய் ஒரே பேரையுடையதான அவற்றுக்கு ஒன்றுக்கொன்று பேதமுண்டா, இல்லையாவென்று விசாரிக்கு மனவில்த், பஞ்சாக்கிரிவித்யை என்று பெயர் ஒன்றையிருத்தபோதிலும், வாஜஸநேய சாகையில், ஸாமசாகையிற் சொன்ன ஜந்தக்கிரிகளையும் சொல்லி, அதற்குமேல் ஆறுவது அக்ரியும் சொல்லப்பட்டது. ஸாமசாகையில் ஜந்தே அக்ரித்யாநிக்கத்தக்கதாகச் சொல்லப்பட்டது. இப்படியே ஸாமசாகையில் ப்ராணவித்யையில் பஞ்சேந்திரியங்களும் ப்ராணனும் மாத்ரமே சொல்லப்பட்டது. வாஜஸநேய சாகையில் ரேதஸ்ஸும் சேர்த்துச் சொல்லப்பட்டது. இப்படி யொன்றுக்கொன்று ரூபம் பேதிக்கிறது. இப்படியே, முண்டகோபநிஷத்தை அத்தியாயம் செய்கிறவர்கள் சிறுவில் அக்ரிச்சட்டியை வைத்துக்கொண்டு அத்தியாயம் செய்யவேணும் என்றும் மற்றவர்களுக்கு அந்த வாதம் இல்லையென்றும் ஆகாரமும் பேதித்திருக்கிறது. ஆகையால் பேர் ஒன்றையினும் வெவ்வேறிடங்களில் சொன்ன பஞ்சாக்கிரிவித்யை முதலிய உபாஸகம் வெவ்வேறுதவே ஆகக்கடவது என்று பூர்வபுதி சொன்னுள்.

இப்படி மற்ற பேதங்களிருந்தபோதிலும் பெயர் ஒன்றாயிருக்கையாலும், அந்தந்த இடங்களிற் சொல்லிய பஞ்சாக்கிரிவீத்யைக்கெல்லாம் பலமொன்றாய், இப்படியே ப்ராணவீத்யை முதலாக ஒரேபெயரையுடைய வீத்யைகளுக்கெல்லாம் பலமொன்றாயே யிருக்கையாலும், “உபாஸநம் செய்யவேண்டும், பக்திசெய்யவேண்டும், அறிய வேண்டும்” என்று இம்மாதிரியாக அவ்வவ உபநிஷத்தங்களில் சொல்லப்பட்ட புருஷப்ரயத்தம் ஒரேவிதமா யிருக்கையாலும் பஞ்சாக்கிரிவீத்யையெல்லாம் ஒன்றே, ப்ராணவீத்யையெல்லாம் ஒன்றே, இப்படியே மற்றவீத்யைகளையுமறிக்க என்று வ்யாஸபகவான் லித்தாந்தம் சொல்லுகிறார். ௬௮௮.

(௬௮-ஊ.) இனி பரமாத்ம ப்ராப்திக்கு உபாயமான பக்தியை விசாரிக்கக் கோல் அதில் எந்தெந்த வீத்யையில் எந்தெந்தகுணங்களையுடையவனாக உபாஸநம் செய்யவேணுமோ, அதை விசதமாக அறிவிப்பிக்கைக்காக. அந்தந்த ப்ரகரணங்களிற் சொன்ன வீத்யைகளில் சிலவற்றுக்குப் பரஸ்பரம் பேதமுண்டென்றும் சிலவற்றுக்கு இல்லையென்றும் நிர்ணயிக்கிறார்.—தகரவீத்யையென்பது சாந்தோக்யத்திலும் தைத்திரீயத்திலும் சொல்லப்பட்டது. இவ்விரண்டிடத்திலும் சொல்லப்பட்ட தகரவீத்யை வெவ்வேறு, அல்லது ஒன்று என்று ஸம்சயம்.—வெவ்வேறு ப்ரகரணங்களில் சொல்லியிருக்கிறபடியால் வேறுவேறென்று பூர்வபகம்.—இரண்டிடத்திலும் சொல்லப்பட்டபோதிலும் தகரவீத்யை என்று பேர் ஒன்றாயிருக்கையாலும், இவ்விரண்டிக்கும் பரமாத்ம ப்ராப்தியாகிற பலம்ஒன்றாகையாலும், ‘உபநிஷத்த’ என்றும், ‘சேஷுவாஸித்ய’ என்றும் இரண்டிடத்திலும் ஒரேவிதிப்ரய்யத்தினால் சொல்லுகையாலும் இரண்டும் ஒன்றே; இப்படியே கைஸ்வாக்ராதீவீத்யைகளிலும் கண்டுசொன்வது என்று லித்தாந்தம். ௬௮௯.

ஸ-௬௮௯. ஹேஷாஹிதிவெவெகஸ்யுர்த்வி.

(௬௮-ஊ.) ஹேஷாஹி—(ஒருபேதமின்றிக்கே தூண்டிடத்திற் சொல்லுகையாலே) பேதம் தோற்றுக்கையாலே (இரண்டும் ஒன்றாய்), உதிவெச—என்றால், வசகஸ்யுர்த்வி - ஒரு வித்யையையே இரண்டிராம் சொல்லுதல். ௬௯௦.

(௬௮-ஊ.) இனி பூர்வபகரியனுடைய ஒவ்வொரு யுக்தியையும் தனித்தனியே சொல்லிக் கழிக்கிறார்.—ஸாமசாகையிற் சொன்ன பஞ்சாக்கிரிவீத்யையில், ஜீவன் ஸ்வர்க்கலோகத்தில் ஸாக்மநுபவித்தபின் தன்னுடையபுண்யம்கழிந்தவாதே அங்கு நின்றும் நமஸ்கரணத்தில் காற்றுடன் சேர்ந்து அல்லாடுகிறான், பின்பு மேகத்திலவந்து சேருகிறான், அதன்பின், மழை பெய்யும்போது அந்த தாரைவழியாக பூமியிலே விழுந்து தான்யருபமாகிறான், பிறகு அந்த தான்யத்தை எந்த புருஷன் புகழ்க்கிறானோ, அவனுடைய சகீரத்தில்போய்ச் சேருகிறான், பின்பு, அவனுடைய ரேதஸ்ஸு வழியாக ஸ்த்ரீயினிடத்தில் சேருகிறான்; இப்படி ஜீவன் ஆகாசம் மேகம் பூமி புருஷன் ஸ்த்ரீ என்கிற ஐந்திடங்களில் இருக்குமிருப்பை யதஸ்திக்கக்கடவன். இவ்வைந்திடங்களிலுமிருப்பு, அக்கரியினிடையிலிருப்பும்போல் அத்திஸ்ஸஹ மாகையால் இவ்வைந்தையும் அக்கரியென்று சொல்லுகிறது. இவ்விருப்பை அடிக் கடி மகம் செய்தால் இந்த ஸம்ஸாரத்திலுள்ள பாதை நெஞ்சிப்பட்டு ஜீவனுக்கு வைராக்யம் பிறக்குமென்கைக்காக இந்த பஞ்சாக்கிரிவீத்யையை உபாஸநம் பண்ண்சொல்லிற்று. வாஜஸுநேய சாகையில் இம்மாதிரியாகவே ஐந்தக்கிரியைகளையும்கொல்லி “தஸ்யுரதிருவாஸித்ய-ஹி” என்று ஆரவதோ ரக்கியும் சொல்லப்பட்டது. இப்படி தயாரிக்கவேண்டிய அக்கிரி ஒன்றில்பூர்தாய் ஒன்றில் ஆரய்விட்ட

படியால் இரண்டிடத்திற் சொன்ன பஞ்சாக்கிரி வித்யைகளும் ஒன்றாகமாட்டா. இப்படியே சாந்தோக்யத்திற் சொல்லப்பட்ட ப்ராணவித்யையில், ப்ராண ஸம்வாதத்தில் முக்யப்ராணன்தவிர மற்ற வாக், சக்ஷஸ்ஸு, ஸ்ரோத்ரம், மஸஸ்ஸு, என்று நாலும் த்யாகம் செய்யத்தக்கதாகச் சொல்லப்பட்டது. (அங்கு.- வாக்கு, சக்ஷஸ்ஸு, ஸ்ரோத்ரம், மஸஸ்ஸு, முக்யப்ராணன், இவ்வைந்தும் உத்தாநம் பண்ணத்தொடங்கி; முக்யப்ராணன் தவிர மற்ற நாலுக்கும் ரஜோகுணமும் தமோகுணமுண்டாகையால் அந்நாலும் உத்தாநம் செய்ய யோக்யதை யற்றதுகளுன்றும், முக்யப்ராணனுக்கு அத்தோஷ மில்லாமையால் அதுவே உத்தாநத்துக்கு டியாக்யமென்றும் சொல்லி, பின்பு வாக்கு முதலியவை, தங்கனிடத்திலிருந்த வலி வுட்டதும், அதாவது - நல்ல சப்தங்களை யுச்சரிக்கை, முதலிய ஒவ்வொரு குணங்களுயும் முக்யப்ராணனுக்குக் கொடுத்ததுகளுன்றும் சொல்லியிருக்கிறகதையைக் கண்டுகொள்வது) வாஜஸநேய சாகையில் அந்நாலுடன் ரேதஸ்ஸையும் சேர்த்து ஐந்தாகச்சொல்லியிருக்கிறது. ஆகையாலவை யொன்றாகமாட்டா, வெவ்வேறாகவே யாகவேணும் என்று இப்படி பூர்வபக்ஷி உபாஸநங்களின் ரூபபேதங்களைச் சொல்லி அவ்வ இடங்களிற் சொல்லிய பஞ்சாக்கிரிவித்யை முதலானவை வெவ்வேறென்று சொன்னான்—வித்யை ஒன்றாயிருந்தபோதிலும் அதிலே ஓரிடத்திற்கோரிடம் சில பேதங்கள் சொல்லியிருந்தபோதிலும் அந்த வித்யை வெவ்வேறாகமாட்டாது. அப்படிப்பட்ட பேதமும் இங்கேகிடையாது. சாந்தோக்யத்திற்சொன்ன ஐந்தக்கிரியையே வாஜஸநேய சாகையிலும் த்யாகம் பண்ணச்சொல்லிற்று. ஆறாவது அக்கிரியைத் த்யாகம் பண்ணுகைக்காகச் சொல்லப்பட்டதன்று. கீழ்ச்சொன்ன இவ்வைந்தும் அக்கிரியைப்போலே யிருக்கையால் இவற்றையக்கிரியென்கிறது என்று கீழ்ச்சொன்னதை அந்வாதம் செய்கிறது. ஆகையால் பஞ்சாக்கிரிவித்யையில் பேதமில்லை. ப்ராண வித்யையிலும், சாந்தோக்யத்தில் ரேதஸ்ஸைச் சொல்லாவிடினும், வாஜஸநேயத்தில் சொன்ன அந்த ரேதஸ்ஸை இங்கும் வைத்துக்கொள்ள வேண்டியதாகையால் இரண்டு ப்ராண வித்யைக்கும் பேதம் கிடையாது. என்று வித்தார்த்தம் பண்ணுகிறார்.

௩௫௬.

(ஸா-ஹா.) இரண்டிடத்திலும் சொன்ன வித்யை ஒன்றாகில், ஓரிடத்திற்சொன்னதே போதுமாயிருக்கும். ஓரிடத்தில் காட்டிலும் மற்றோரிடத்தில் அந்த வித்யைக்கு ஏதாவது விசேஷம் சொல்லியிருந்தால் ஒரேவித்யையை இரண்டிடத்தில் சொல்ல உபயோகமுண்டு. அப்படியின்றிக்கே இரண்டிடத்திலும் ஏகரூபமாய்ச் சொல்லியிருக்கையாலும் வெவ்வேறு ப்ரகாரணங்களிற்சொல்லுகையாலும் இரண்டுக்கும் பேதமே தோற்று மாகையால் இரண்டுமொன்றன்று என்று பூர்வபக்ஷம். ஒரு வித்யையையே ஒருவனுக்காக ஒரு ப்ரகாரணத்திலும், மற்றொருவனுக்காக ப்ரகாரணத்தால்திலும் சொல்லக்கூடமொகையால் இது வேறென்பதற்கு நேதவாக மாட்டாது.

௩௫௭.

ஸூ-௩௫௭. ஸூய்யூரயஸ்யுத்யாவேஷவஹிஸூரயாரெயி

காராஸுஸவஸுதநியஃ.

(ஸா-ஹா.) ஸூய்யூரயஸ்யு-வேதாத்யயநத்திற்கு, த்யாவேஷவஹி-ஸம்ஸ்கார விசேஷமுண்டாகைக்காகவன்றோ (சிரோவ்ரதம் சொல்லிற்று). ஸூரயாரெ - ஸமாசாரம் என்கிற க்ரந்தத்தில், சுயிகாராஸு - சொல்லுகையினாலும், (இந்த வ்ரதம் வித்யாங்கமன்று, ஸவஸக - (ஸப்தஸூர்யாதி) ஹோமம்போல, தநியஃ - அந்த வ்ரதநியமும்.

௩௫௮.

(ஸா-ஹா.) தே; வித்யைகளுக்கு ரூபபேத மில்லை யென்று சொல்லி, இதில் ஸாரபேதமுமில்லையென்றார்—ஆதர்வணிகர்களுக்கு சிரோவ்ரதம் சொல்லியிருக்கிறது. சிரோவ்ரதமாவது - நிலையில் கெடுப்புச்சட்டியை வைத்துக்கொள்ளுக. மற்றவர்களுக்கு அந்த வ்ரதம் சொல்லவில்லை. இப்படி வ்ரதம் பேதித்துப்போய் விட்டபடியால், அந்த வ்ரதத்துடன் செய்யவேண்டிய உபாஸகமும் அந்தவ்ரதமின்றியே செய்யவேண்டிய உபாஸகமும் ஒன்றாக மாட்டாது. என்றான் பூர்வபகி—ஆதர்வணிகர்கள் தங்கள்சாகையை அத்யயகம் செய்யும்போது சிரோவ்ரதம் மறுஷ்டிக்கவேண்டுமென்றே சொல்லிற்று அப்படி அத்யயகத்துக்கு அங்கமாகச் சொல்லப்பட்ட அந்த வ்ரதம் உபாஸகத்துக்கு அங்கமாகமாட்டா தாகையால், அவர்கள் செய்யு முபாஸகத்திற்கும் மற்றவர்கள் செய்யு முபாஸகத்திற்குப்போல் சிரோ வ்ரதம் அங்கமாக மாட்டாது. இதற்கொரு த்ருஷ்டாந்தம்—ஆதர்வணிகர்களுக்கு, ஸௌர்யாதி ஸவ்ஹோமங்களை ஒரே அக்ரியில் பண்ணச்சொல்லிற்று. மற்றவர்களுக்கு த்ரேதாக்கியில் பண்ணச்சொல்லிற்று. இப்படி இரண்டவிதமாகச் சொல்லியிருந்தபோதிலும், ஏகர்ஷி ஸம்ஜ்ஞையையுடைய அக்ரி ஆதர்வணிகர்களுக்கேசொல்லப்பட்ட தாகையால், ஸௌர்யாதி ஹோமம் சொல்லுகிறவிடத்தில் அவர்களுக்குச் சொல்லப்பட்ட அக்கியிலேயே அவர்களுக்கு ஹோமம் செய்யச்சொல்லியிருக்கையால், அதை ஆதர்வணிகர்களே செய்யவேண்டும், மற்றவர்கள் த்ரேதாக்கியிலேயே செய்யவேண்டும் என்று நியமம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதுபோலவே இந்த சிரோவ்ரதமும் அவர்களுடைய அத்யயகத்துக்கே வ்ரதமென்று கண்டு கொள்வது. இப்படி இரண்டிடத்திற் சொன்ன வித்யைக்கும் அங்கத்தில் பேதமில்லாமையால் அவ்விரண்டிடத்திலும் ஒரே வித்யைதான் சொல்லப்பட்டதென்று வித்தாந்தம்.

(ஸா-ஹா.) முண்டகோபரிஷத்தில் ஆதர்வணிகர்களுக்கு அக்ரவித்யையைச் சொல்லிக் கடைசியில் அந்த வித்யைக்கு அங்கமாக சிரோவ்ரதம் என்ற வ்ரதத்தை அறுஷ்ட்டிக்கச்சொல்லிற்று. வாஜிஸேக்யத்தில் கார்பிரஸ்கத்திலும் அக்ரவித்யை சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. முன்சொன்ன சிரோவ்ரதம் ஆதர்வணிகர்களுக்குக் கொழிய வாஜிஸேக்யமுதலிய மற்றவர்களுக்கு அறுஷ்ட்டிக்கக்கூடாது, ஆகையால் கார்பிரஸ்கத்திற் சொன்ன அக்ரவித்யைக்கு சிரோவ்ரதம் அங்கமாகமாட்டாது. ஆதலால் முண்டகோபரிஷத்திற் சொன்ன அக்ரவித்யையும் கார்பிரஸ்கத்திற் சொன்ன அக்ர வித்யையும் ஒன்றாகமாட்டாது என்று பூர்வபகம்—முண்டகோபரிஷத்தில் ஆதர்வணிகர்களுக்குச்சொன்ன சிரோவ்ரதம் அக்ர வித்யைக்கு அங்கமாகச் சொல்லவில்லை. ஸப்தஸூரிய ஹோமங்களும், சதோதக கர்மமும் தங்கள் செய்த வேதாத்யயகத்திற்கு ஒரு விதமான ஸம்ஸ்காரமுண்டாகைக்காக ஆதர்வணிகர்களுக்கே விதித்தது. அதுபோலவே இந்த சிரோவ்ரதமும் (வேதாத்யயகத்திற்கே அங்கமாக விதிக்கப்பட்டது- இப்படியே ஸமாசாரமென்றிற் காத்தத்திலும் சொல்லிற்று. ஆகையால் இரண்டிடத்திற் சொன்ன அக்ரவித்யைகளுக்கும் சிரோவ்ரதம் அங்கமன்று, ஆதலால் இரண்டிடத்திற் சொன்ன அக்ரவித்யையும் ஒன்று என்று வித்தாந்தம்.

(௩௫௭.)

ஸா-௩௫௮. ௧௪௦-பதிவ.

(ஸா-நா-ஹ.) ௧௪௦-பதிவ-வேதமும் இரண்டிடத்திற்சொன்னதுக்கும் அபேதத்தைக்காண்பிக்கிறது. ௧௫௮.

(ஸா-நா.) “வாவே-வேதாபதாரிதணி” ஸமந்தவேதங்களும் எந்த பிரதமஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிறதோர் என்ற சிஞ்ஞப்பிரதமஸ்வரூப மொன்றையே கடைவேதங்களாகும் அறிவித்திருந்த வேதம்சொல்லிற்று. இப்படி சி

குண ப்ரஹ்மம் எகரூபமாகையால் தத்விஷயமான ஜ்ஞாநமும் எகரூபமாயே யிருக்கும் என்று நிர்குண ப்ரஹ்மவித்யைக்யம் சொல்லி, பின்பு, ஸகுணப்ரஹ்மோ பாஸகம் சொல்லுகையாலே, அவ்வுபாஸகத்திலும் எல்லா விடங்களிலும் அந்த ப்ரஹ்மத்தையே அறியத்தக்கதாகச் சொல்லியிருக்கையால், அவ்வுபாஸகமல்லாம் எகரூபமே, பேதம்கிடையாது என்பது வேதஸம்மதமா யிருக்கும். (நடுஅ.)

(ஸா-ஹா.) தைத்திரீயத்தில், தஹராகாசத்திற்குள்ளுள்ளவைகளை உபாவிக்க வேண்டுமென்று, ஸாமான்யமாகச் சொல்லிற்று; சாந்தோக்யத்தில் தஹராகாசத்திற்குள்ளுள்ள அபஹதபாபம்வ்ரதி குணவ்ரதகங்களை உபாவிக்கவேணுமென்று விசேஷித்தச் சொல்லிற்று. இவ்விரண்டும் ஒன்றானதான் ஒரிடத்தில் ஸாமான்யமாகவும் ஒரிடத்தில் விசேஷமாகவும் சொல்லக்கூடும். மற்றப்படி கூடாதாயால் இரண்டுமொன்று என்றே வேதத்தினால் நிர்ணயிக்கப்படுகிறது. நடுஅ.

ஸூ-உடுக உபஸம்ஹாரொபாஸ்யாமொஹாபிபி

ஸெஷவத்ஸோநெய.

(ஸா-ஸா-வ.) ஸோநெய (ஸதி) - துல்யமான (ஒன்றான) வளவில் ஸ்யாமொஹாஸ - விஷயத்துக்கு பேதமில்லாமையாலே, விய்ஸெஷவஸ-விதிக்கப்பட்ட வித்யைக்கு சேஷமான குணங்களைப்போல், உபஸம்ஹாரம் - உபஸம்ஹாரம் (மற்ற குணங்களுக்கும்) செய்யவேண்டியது. நடுக.

(ஸா-ஹா.) பலவிடங்களிற் சொல்லப்பட்ட பஞ்சாக்கிரிவித்யைக்கு (இப்படியே மற்ற எல்லாவித்யைகளுக்கும்) பேதமுண்டா இல்லையா என்று விசாரித்து நிஷ்கர்ஷம் செய்கைக்கு ப்ரயோஜநம் சொல்லுகிரா—சாந்தோக்யத்தில் பஞ்சாக்கிரி வித்யையில் சொல்லப்பட்டாமல், வாஜ்ஸனேயசாகையில் பஞ்சாக்கிரி வித்யையில் சொல்லப்பட்ட குணங்களையும், வாஜ்ஸனேயத்தில் சொல்லப்பட்டாமல் சாந்தோக்யத்தில் சொல்லப்பட்ட குணங்களையும் எல்லாம் எல்லா பஞ்சாக்கிரிவித்யையில் அநுஸந்திக்கவேண்டும், அவ்விடத்திற் சொல்லவில்லை யென்றசிலகுணங்களை விடக்கூடாது. அப்படியானுஸந்தியாவிடில், அக்குணத்தையே ஸந்திப்பதினால் அந்த உபாஸகத்துக்கு உண்டாகிற அதிசயம்நேரிடாமற்போய்விடும். இதுவே எல்லா சாகைகளையும் ஆராய்கைக்குபலம். இதற்கு உதாஹரணம் - அக்நிஹோத்ரமென்கிற கர்மத்தை யோரிடத்திற் சொல்லி அங்கு அதுக்குச்சில அங்கங்களைச்சொல்லி, மற்றோரிடத்தில் அந்த கர்மத்தை அநுவாதம்பண்ணி முன்புசொல்லாத இன்னும் சில அங்கங்களைச்சொன்னால் அந்த அங்கங்களையும்கூட முற்கூறிய அக்நிஹோத்ரத்திற்கு அங்கமாக அதுவ்ரதப்படுத்துண்டு; அதுபோலவே இங்கு கண்டுகொள். நடுக.

(ஸா-ஹா.) இப்படி நானாவிடங்களிற் சொல்லப்பட்ட தகரவித்யைக்கும், அவ் வண்ணமாக, வைஸ்வானரவித்யை அக்ஷரவித்யை சாண்டில்யவித்யைகளுக்கும் ஜக்யம் விதித்தித்தானாகையால், அந்தவித்யையைச் செய்யவேணுமென்று விதிக்கிற ஒரு ப்ரகரணத்திலுள்ள வாக்யத்தில் அந்தவித்யைக்கு சேஷமாகச் சொல்லப்பட்ட குணங்கள் எப்படி அந்தவித்யையில் அநுஸந்திக்கப்படுகின்றனபோ, அப்படியே, ப்ரகரணத்தரத்தில் அவ்வித்யையை விதிக்கிற வாக்யத்தில், முன்சொல்லப்பட்டாத வேறு குணங்களை அநுஸந்திக்க விதித்திருந்தால் அக்குணங்களையும்கூட அந்த வித்யையை யப்பவிதிக்கிறவன் அநுஸந்திக்கக்கடவன். உடுக.

ஸயி-அச. ஸூ-உடுக. ஸந்யாஸ்யஸாஸாபிதி

உபஸாவிஸெஷாஸ.

(ஸ-ஸா-பு.) ஸஜாச - வட்யத்தினுலே, சுந்யபாக்ஷ - பேதம் (தோற்றுகிறது), உதிவெச - என்றால், சுவீசொஷாச - விசேஷமில்லா மையினுலே, ௩ - (பேதம்) கிடையாது. உக0.

(ஸ-ஸா.) இவ்வதிகாணத்தில் வியாபேதம் காண்பிக்கப்படுகிறது.—வாஜ் ஸநேயத்தில், “தெஹமஷ்வாஹவஃஹம்தாலஸுநாநு யஜுஜீபேநாது யாவேதி” என்று துடங்கி வாக்கு முதலானவற்றை ரஜோகுணத்தோடு கூடிய தென்று நிந்தித்து, முக்யப்ராணனுக்கு இத்தோஷங்க ளொன்றுநிலை யாகையால் அதுவேஸ்ரேஷ்டமென்று ஸ்தோத்திரம் செய்திருக்கிறது, அப்படியே சாந்தோக்யத்திலும் சொல்லியிருக்கிறது, இவ்விரண்டும் ஒன்று அன்று என்று விசாரிக்கில், வாஜ்ஸநேயத்தில் ஸம்பூர்ணேதீதம் உபாவிக்கத் தக்கதென்றும் அந்த உபாஸநத்துக்குக்கர்த்தா ப்ராணனென்றும் சொல்லப்பட்டது. சாந்தோக்யத்தில், உத்தோவயவமான ஓங்காரம் உபாவிக்கத்தக்கதென்றும் ப்ராணனை உத்தமமாக உபாவிக்கவேணுமென்று ப்ராணனை உத்தீதோபாஸநத்துக்குக் கர்மமாகவும் சொல்லப்பட்டது; இப்படிவெவ்வேறு விதமாகச் சொல்லியிருக்கையால் இரண்டிடத்திலும் வெவ்வேறு விதையே சொல்லப்பட்டதென்று ஸித்தாந்தி சொன்னதுக்குப் பதில், இப்படிசிலபேதங்கள் காணப்பட்டபோதிலும், இரண்டிடத்திலும், தேவாஸுரயுத்தம் ப்ராணப்ரசம்ஸை, வாக்குமுதலானவற்றை நிந்திக்கை, ரஜஸ்தமோகுணங்களாகிற அஸுரரை யழிக்கவேணுமென்கிற அபிப்பிராயம். உத்தீத ப்ரஸ்தாவம், ப்ராணனை அவலம்பித்து அஸுரரை ஜயிக்கை முதலிய அநேக விஷயங்கள் ஒத்திருக்கையால் சாந்தோக்யத்தில் உத்தீதபத்திற்ரு ஸம்பூர்ணேதீத ப்ரமாக அர்த்தம்சொல்லியும் ப்ராணனை அங்குசசொன்ன உத்தீதோபாஸநத்திலும் கர்த்தாவாக ஒப்புக்கொண்டும், இரண்டிடத்திலும் ஒவ்வொன்றை சொல்லப்பட்டதென்று அங்கீகரிக்கவேணும் என்று பூர்வப்படுவோன்றோம். (உக0)

(ஸா-ஸா.) இப்படி ஸமாந்யமாக வித்யைகளுக்கு அபேதத்தைச் சொல்லி இவ்வதிகாணத்தினால், சாந்தோக்யத்திலும் வாஜ்ஸநேயசாகையிலும் சொல்லப்பட்ட உத்தீதவித்யைகளுக்கு பேதத்தை ஸ்தாபிக்கிறார். சாந்தோக்யத்தில் உத்தீதத்தில் ப்ராணத்ருஷ்டி செய்யவேணுமென்றும், அதற்கு பலம் சத்ருநாசமென்றும் சொல்லிற்று, வாஜ்ஸநேயிகளும், உத்தீதத்தில் ப்ராணத்ருஷ்டி செய்யவேணுமென்றும், அதுக்கு சத்ருநாசம் பலமென்றும் சொன்னார்கள். இவ்விரண்டிடத்திலும் ஒரேவித்யை சொல்லப்பட்டதால் வெவ்வேறுவித்யையா என்று ஸம்சயம்.—சாந்தோக்யத்தில் உத்தீதத்திலும், மற்றோரிடத்தில் உத்தீதத்தை காரணம் செய்கிற உத்தகாதாவினிடத்திலும் ப்ராணத்ருஷ்டி செய்யச்சொல்லுகையாலே இரண்டிடத்திலும் வெவ்வேறுவித்யை விதிக்கப்பட்டதென்று சங்கிக்கவேண்டா. ஆரம்பத்தில் இரண்டிடத்திலும் உத்தீதம் என்று ஆரம்பித்திருக்கையாலேயும் ப்ராணத்ருஷ்டியும், பலமும் ஒன்றாயிருக்கையாலேயும் இரண்டுமொன்றே என்றும், உத்தீதத்தையே உத்தகாதாவென்று லக்ஷணையாகச் சொல்லிற்றென்றும் கொள்ளவேணும் என்று பூர்வபகம். உக0.

ஸூ-உகௌ. நவாபுக்ரணமஷா துரொவரீயஸூஅவச.

(ஸ-ஸா-பு.) ப்ரகாணமஷாச - (இரண்டிடத்திலும்) ப்ரகாணம் வேறுகையாலே, ௩ - (ஒன்றென்பது) கூடாது. வரொவரீயஸூஅவச - மற்றசேதநரைக்காட்டிலும் ஸ்ரேஷ்டமான ப்ரஹ்மாவுக்கும் ஸ்ரே

ஷ்ட்டனயிருக்கையாகிற குணம்முதலியவை வித்யைகளுக்கு எப்படிபேத ஜநகமாயிற்றோ?) (அப்படியே, இங்கும்கண்டுகொள்க. ௩௬௧.

(௬-ஊ.) பூர்வபக்ஷியனுடைய மதத்தில், சாந்தோக்யத்தில் இந்தவித்யையின் ஆரம்பத்தில் ஒங்காரத்தைப் புகழ்ந்து, உத்தீதாவயவமான அந்த ஒங்காரமாகப் ப்ராணனை உபாஸிக்கவேண்டுமென்று சொல்லுகையாலே இதைஸம்பூர்ணத்தீத விஷயமென்று எவ்விதத்திலும் சொல்ல முடியாது. அப்படி ஒப்புக்கொள்ளில் உபக்ரமவிரோதமும், கர்மமாகச்சொன்னதைக் கர்த்தாவாகச் சொன்னால் லக்ஷண தோஷமும்வரும்.வாஜிஸநேயத்திற்கொன்ன உத்தீதபதத்திற்கு உத்தீதாவயவமானப் ப்ராணவமாக அர்த்தம் சொல்ல இரண்டையும் ஒன்றாக்குவோ மென்றாலும், அப்படி ஸங்கோசம் செய்யவேறு வொன்றும் காணவில்லை. மேலும், சாந்தோக்யத்தில் ஒங்காரம் உபாஸ்யம், வாஜிஸநேயத்தில் ப்ராணன் உபாஸ்யம். இப்படி பல விதமான விரோதங்களுண்டாகையால் இரண்டும் ஒன்றாகமாட்டாது. இதற்குஉதாஹரணம்-சாந்தோக்யத்திலேயே, ஓரிடத்தில்உத்தீதாவயவமான ஒங்காரத்தை ஆகாசஸ்வரூபமாகவும், மற்றோரிடத்தில் 'ஹிரண்ய' 'ஸூர' 'ஹிரண்ய' 'கெஸ' என்றுசொல்லப்பட்ட ஸூர்யமண்டலமத்யவர்தியான புருஷஸ்வரூபமாகவும் உபாஸ்யம் பண்ணச் சொல்லிற்று. அப்பிரண்டிடத்திலும் உத்தீதோபாஸந மென்ற பெயரும் உத்தீதாவயவமான ஒங்காரமும் மற்றும் அநேகதர்மங்களும் ஒன்றாயிருந்தபோதிலும், அந்த ஒங்காரத்தில் பண்ணவேண்டிய அபிஸந்தி பேதத்தினால் இரண்டு வித்யையும் பேதித்திருக்கும்.அப்படியே இங்கும்கண்டுகொள்வது.(உ௬௧)

(௬-ஊ.) இந்த பூர்வபக்ஷத்தை நிரவரிக்கிறார்.—முதலிலே உத்தீதத்தையே இரண்டிடத்திலும் உபாஸ்யமாகச்சொல்லியிருந்தால் அப்படி கொள்ளலாம். அது வெவ்வேறு. என்னெனில், சாந்தோக்யத்தில், உத்தீதாவயவமானப் ப்ராணவத்தையும், மற்றோரிடத்தில்உத்தீதத்தையும் உபாஸ்யமாகச்சொல்லுகையாலேஆரம்பத்திலேயேபேதித்துவிட்டது.—இதற்குதாஹரணம் ஒருப்ராணவத்திலேயே ஓரிடத்தில் ஹிரண்யமய விக்ரஹஸித்த புருஷத்ருஷ்டியும், மற்றோரிடத்தில்,பரோவீர்யஸ்த் வகுணவிசித்த புருஷத்ருஷ்டியும் விதித்தவிடங்களில் அவ்விரண்டிடமும் எப்படி வெவ்வேறுவிஷயமென்று அவ்விதரிக்கப்படுகிறதோ,அப்படியே இங்கும்ஆரம்பத்தில் ஓரிடத்தில் ப்ராணவத்தையும், மற்றோரிடத்தில் உத்தீதத்தையும் சொல்லுகையாலே அந்தரத்திலும், ஓரிடத்தில் உத்தீதத்திலும் மற்றோரிடத்தில் உத்தீதாவயினிடத்திலும் ப்ராணத்ருஷ்டி விதித்ததென்று வெவ்வேறு விஷயமாகச் சொல்வது யுத்தமாய் ப்ரகரணம் பேதித்தபடியாலே இரண்டு வித்யையும் வெவ்வேறுகக் கொள்ளவேண்டுமென்று வித்தார்த்தம். ௩௬௧.

ஸூ.௩௬௨. ஸாஜா தஸௌ தஸௌ தஸௌ தஸௌ தஸௌ.

(௬-௬.௭.) ஸாஜா தஸௌ - பேரினுடைய அபேதத்தினால் (இரண்டுக்குமொரு பேராயிருக்கையால்), தஸௌ - அந்தவித்யை ஒன்று, (என்று) உகௌதஸௌ - சொல்லப்பட்டதேமானால், தஸௌதஸௌ - அந்தநாமக்கயமும், ஸூ.௩௬௩ - வெவ்வேறுவித்யைகளுக்கு முண்டு. ௩௬௨.

(௬-ஊ) நாகாஸ்தலங்களில் சொல்லப்பட்ட வித்யைகளுக்கு பஞ்சாக்கி வித்யையென்ற பெயர் ஒன்றாயிருப்பதைப்பற்றி அவ்வித்யைகளுக்கு பேதமில்லையென்றதுபோல் இங்கும் உத்தீத வித்யையென்கிற பெயர் ஒத்திருப்பதினால் இரண்டுவித்யையும் ஒன்றாகலாமென்னில்;—வேறுபாதகமில்லாத விடத்தில்பெயர் ஒன்றாயிருந்தால் இரண்டும் ஒன்றாகலாம். இங்குகீழ்ச்சொன்ன பலவிதமான

விரோத முண்டாகையால் ஒன்றாகக்கூடாது. தர்சபூர்ணமாஸம் அந்நிஷோத்ரம் என்கிற இரண்டுகர்மங்கள் வெவ்வேறாயிருந்த போதிலும் அவ்விரண்டுக்கும் காடகம் என்று பெயர் ஒன்றாயிருப்பது போல் இங்கும் கண்டுகொள்வது. (உகஉ)

(ஸா-ஸா.) சாந்தோக்யத்திலும் வாஜிஸநேயத்திலும் இந்த வித்யையை உத்தேசிமென்று நாமத்தையிட்டுச் சொல்லுகையாலே இரண்டுமொன்றே யாகவேண்டுமென்று பூர்வபக்யம்.—அந்நிஷோத்ரமென்கிற கர்மம் நித்யாக்நிஷோத்ரமென்றும் அடநாக்நிஷோத்ரமென்றும் இரண்டிலிதம். நித்யாக்நிஷோத்ரமாவது - நித்யம் செய்யத்தக்கது. அயநாக்நிஷோத்ரமாவது - ரூண்டபாயிகள் அயனந்தோறும் பண்ணுகிறது. இவ்விரண்டுக்கும் பேர் ஒன்றாயினும் கர்மம் வெவ்வேறாயே யிருக்கிறது. சாந்தோக்யத்தில் ப்ரதமப்ரபாடகத்தில் அநேகவிதமாகச் சொல்லப்பட்ட உத்தேசிவித்யைகளில்பெயர் ஒன்றாயினும் பரோவீரயஸ்த்வம்முதலியருண விசிஷ்டருண பரமபுருஷத்தருஷ்டியுத்தபாண உத்தேசிவித்யையும், ஹிரண்மயஸ்ம்ஸுரு விஷ்டபுருஷத்தருஷ்டியுத்தமான உத்தேசிவித்யையும் பிந்ரபிந்ரங்களாகின்றன. அதுபோல் இங்கும் ப்ரணவத்தில் ப்ராணத்தருஷ்டியுத்தமான சாந்தோக்யத்திற் சொன்ன உத்தேசிவித்யையும், வாஜிஸநேயத்திற் சொன்ன உத்தகாதாவிடத்தில் ப்ராணத்தருஷ்டியுத்தமான உத்தேசிவித்யையும் வெவ்வேறென்று வித்தாந்தம். நகஉ.

ஸூ-உகஉ. வ்யாவெஸஸஜ்ஜீஸ்ய.

(ஸா-ஸா-பு.) வ்யாவெஸ்ய - வ்யாப்தியினாலும், ஸஜ்ஜீஸ்ய - (கீழ்ச் சொல்லப்பட்ட அர்த்தம்) யுக்தியுத்தமாகிறது. ககந.

(ஸா-ஸா) “ஹிசெ” தபகாபிஃபீபிஃபாஸீத” உத்தேசமாகிய ஒவ்வொரு காரத்தை உபாஸகம் செய்யவேண்டியது என்று சொல்லியிருக்கிறது. உத்தேசமாகிய ஒவ்வொரு காரம் என்று ஒன்றை விசேஷணமாகவும் மற்றொன்றை விசேஷ்யமாகவும் சொன்னால் இதற்கு ஸாமானாகிகரணம் என்றுபெயர். அதாவது இரண்டுபதமும் சேர்ந்து ஒன்றைச்சொல்லுகிற தென்றர்த்தம். இந்தஸாமானாகிகரணம் அத்யாஸம், அபவாதம். எகத்வம், விசேஷணம் என்றநாவிடத்திலும் வரும். அதில் அத்யாஸமாவது - இவ்வஸ்து அவ்வஸ்துவன்றென்று தெரிந்திருக்கச் செய்தேயும் இதை அவ்வஸ்து வாகபாவின்கை; ப்ரதிமையில் விஷ்ணுவைத்யாறிக்கை அத்யாஸமாம். அபவாதமாவது—முன்னம் ப்ராந்தியினுண்டாய், பின்யதார்த்த ஜ்ஞாகத்தினால் பாதிக்கப்படுவது; முன்புதேகத்தையேஆத்மாவாக எண்ணியிருந்து, பின்பு சாஸ்திரத்தில் ஆத்மாவென்று வேறொருவனுண்டென் றறிந்து முன்புண்டான தேகமே ஆத்மாவென்கிற ஜ்ஞாகம்போகை அபவாதமாம். எகத்வமாவது—இரண்டு மொன்றே யாயிருக்கை; ப்ராஹ்மணோத்தமன் த்விஷ்ணோத்தமன் என்பது எகத்வமாம். விசேஷணமாவது—ஸூரியமான மற்றொரு வஸ்துவில் நின்றும் வேறுபடுத்திக்காட்டுகை. சிவந்த தாமரைப்பூவைக் கொண்டுவா வென்பது விசேஷண மெனப்படும். இந்நாலில் இங்கு எதுவாக அங்கேரிக்க வேணுமென்னில், அத்யாஸ பக்யத்தில், உத்தேசி சப்தத்திற்கு ஒவ்வொரு காரத்தில் லக்ஷண சொல்லவேண்டுமென்கையாலும், அபவாதபக்யத்தில், இரண்டில் ஏதோஒன்று ப்ரமமாக வேண்டுமென்கையாலும், எகத்வபக்யத்தில், ஒரேசப்தத்தினால் சொல்லவேண்டியிருக்க இரண்டு சப்தத்தை யிட்டுச்சொல்வது வ்யாப்தமாகையாலும். இம்முன்று பக்யங்களும் சரியன்று; விசேஷணபக்யமே இங்கு வேண்டுகது. ஒவ்வொரு காரத்தை உபாஸகம் செய்யவேணுமென்றால், ஸகல வேதங்களிலுமுள்ள ஒவ்வொரு சொல்லொன்றும் தோற்றம்; அதற்காகஅவற்றில்உத்தேசவ்யாமாயி“ஒவ்வொரு காரத்தை உபாஸிக்கவேணுமென்று

மற்ற ஒக்கரங்களைநீக்கி இதைமாத்திரம் சொல்ல வேண்டுமாயைால் இப்பகூ, மே சரியானது.

உகஉ.

(ரா-ஹா.) சாந்தோக்யத்தில் ப்ரதமப்ரபாடகத்தில் ஆரம்பத்திலும், மேல் எல்லா இடங்களிலும் உத்தீதமென்று உத்தீதாவயவமான ப்ரணவத்தையே சொல்லுகையாலே, நடுவில் ப்ரணத்தருஷ்டிக்கு விஷயமாகச்சொல்லப்பட்ட உத்தீதமும் உத்தீதாவயவமான ப்ரணவமே யாகவேணும் ஆகையால் இரண்டிடத்திற் சொல்லப்பட்ட வித்யைகளும் ப்ரஸ்பரம் பிந்நங்களென்று வரித்தாந்தம்.

உகஉ.

சுயி-அரு. ஸு-ந். சுச. ஸவ-புரஹேஷாநுபுத்திரே.

(ஸ-ஸா.வ.) ஸவ-புரஹேஷாநு - ஜ்யைஷ்ட்ய ஸ்ரைஷ்ட்யாதிஸக லாம்சங்களிலும் பேதமில்லாமையாலே, சுநுத - வேறான (கௌஷீதகி யிற்சொல்லப்பட்ட) ப்ராணவித்யையிலும், உரு - இந்த வஸிஷ்ட்டத்வாதி குணங்கள், (அநுஸந்தேயங்கள்.)

உகச.

(ஸ-ஹா.) வாஜிஸநேயத்திலும் சாந்தோக்யத்திலும் ப்ராணவித்யையில்முதல் ப்ராணனுக்குவாக்கு, ஸுகவாஸத்துக்குஹேதுவாகியவாசாலத்வமாகியதன்னுடைய வஸிஷ்ட்டத்வத்தையும், சகூஸ்ஸு, நல்ல இடத்தில் அடிவைப்புக்குக்காரணமாகிய தன்னுடையப்ரதிஷ்டாத்தத்தையும், ஸ்ரோத்ரம், ஸம்பத்துக்குக் காரணமாகிய தன்னுடைய ஸம்பத்வமென்ற குணத்தையும், மநஸஸு, ஸர்வபோக்ய வஸ்துக்களையும் அடைகைக்குக்காரணமாகிய தன்னுடைய ஆயதத்வமென்ற குணத்தையும் கொடுத்ததாகச்சொல்லியிருக்கிறது. கௌஷீதகியில் சொன்ன ப்ராணவித்யையில் இதுசொல்லவில்லை. ஆகையால் இவ்விண்ணும்ஒரேவித்யையா, அல்லதுவெவ்வேறு என்று ஸம்சயமுதிக்கிறது. கௌஷீதகியில் ப்ராணனுக்குச் சில குணங்களைச் சொல்லி, பின்பு, “இவ்விதமாகவே ப்ராணனை த்யாகம் பண்ணவேணும்” என்கையால் இந்த உபநிஷத்தில் சொன்ன ப்ராணவித்யையில், மற்ற இரண்டு உபநிஷத் துக்களில் சொன்ன வஸிஷ்ட்டத்வாதி குணங்களை அநுஸந்திக்கக்கூடாதென்று ஏற்படுகிறது, ஆகையால் இந்தப்ராணவித்யை அதைக்காட்டிலும் வேறாகவேணுமென்று பூர்வபகிசொன்னான்—சகூராதிகளை நிந்திக்கை, ப்ராணனை ஸ்துதிக்கை முதலிய குணங்களெல்லாம் அங்குமிங்கும் ஒன்றியிருக்கையாலும் இரண்டு ப்ராணவித்யையும் ஒன்றுதான். இரண்டிடத்தில் சொல்லப்பட்ட ப்ராணவித்யையும் ஒன்றானபின்புகௌஷீதகியில் ப்ராணனுக்குச்சிலகுணங்கள் சொல்லாவிடலும் அதற்க்குகுணங்கள் இல்லாமற்போகாது. தேவதத்தனென்பவன் ஓரூரில் வெகு செளர்ய வீர்யமுள்ளவனாக ப்ரஸித்தனாயிருக்கிறான். மற்றோரூரில் அவனுக்குள்ள குணங்களை யொருவருமறியார்கள்; அதிலாவனுக்கு அக்குணங்களில்லாமற் போகாது. சிலகாலம் கழிந்தபின் க்ரமக்ரமமாக அவனோடு பரிசயம்பண்ணி அக்குணங்களையறிகிறார்கள். அதுபோலவே கௌஷீதகியில் சொல்லாத குணங்களையும் சாகாந்தரங்களில் விசாரித்த ப்ராணனுக்கறியவேண்டும், ஆகையால் வித்யாபேதம் கிடையாது என்று வரித்தாந்தம்.

உகச.

(ரா-ஹா.) (வ்யாஹோஹவெஜ்ஜ)ஷ்ஹுஸுபுஷ்ஹு” இத்த்யாதியாக சாந்தோக்யத்திலும் வாஜிஸநேயத்திலும், கௌஷீதகியிலும் ப்ராணவித்யை சொல்லப்பட்டது. அவற்றில் சாந்தோக்ய வாஜிஸநேய சாகைகளில் ஜ்யைஷ்ட்யஸ்ரையுஷ்ட்யகுண யுத்தமாகவும், வாகாந்தீத்ரியங்களுக்குள்ள வஸிஷ்ட்டத்வாதி குணங்களுக்கு ஹேதுவாகவும் ப்ராணனை உபாஸிக்கச்சொல்லிற்று. கௌஷீதகியில் முன்பிரண்டு குணங்களையுடையதாகவே ப்ராணனை உபாஸிக்கச்சொல்லிற்று. முன்று

வது குணத்தைச் சொல்லவில்லை. ஆகையால் அவ்விரண்டு சாகிகர் சொல்லுகிற ப்ராணவீத்யைக்கும், கௌஷீதிகியிற் சொன்ன ப்ராணவீத்யைக்கும் பேதமுண்டா இல்லையா என்று ஸம்சயம்.—ருண்பிரண்டில் வசிஷ்டத்தவாதி குணவேதவாக ப்ராணனை உபாவிக்கச் சொல்லுகையாலும், கௌஷீதிகியில் இவ்விசேஷணத்தை உபாஸ்யமான ப்ராணனில் அநுஸந்திக்கச் சொல்லாமையாலும், உபாஸ்யமான ப்ராணனில் அநுஸந்தேயமான குணங்கள் ந்யூநாதிகங்களாகச் சொல்லியிருக்கையாலே இரண்டும் பிரதிபந்தங்களென்று பூர்வபகம்.—ஜ்ஞையஷ்டீயமாவது—மற்ற இந்திரியங்களுடைய ஸ்த்திக்கு ஹேதுவாயிருக்கை; ப்ராணனில்லாவிடில் மற்ற இந்திரியங்கள் தரிக்கமாட்டாமையாலே, ஸ்ரைஷ்டீயமாவது—, அவற்றின் கார்யங்களுக்கு ஹேதுவாயிருக்கை; ப்ராணனில்லாவிடில் அவை ஒன்றையும் செய்ய யோக்யமாதயற்றவைகளாகையாலே, வாக்குக்கு வலிஷ்டத்தமாவது—, வ்யவஹாராதி ரூபமான ஸ்வகார்யங்களைச் செய்கையிலுள்ள ஸாமர்த்த்யம், அதுக்கு ஹேதுவாவது—காரணமாயிருக்கை. ஆக-கௌஷீதிகியில் ஜ்ஞையஷ்டீய ஸ்ரைஷ்டீயங்களைச் சொன்னபோதே வலிஷ்டத்தவாதி ஹேதுத்தவமும் சொல்லிற்றேயாம். எவ்வளவு யென்னில், அவ்வவ இந்திரியங்களிலுள்ள கார்ய ஜ்ஞையோக்யத்தைக்குக் காரணமாயிற்றல்லது அவற்றின் கார்யங்களுக்குக் காரணமாகமாட்டாதாகையால் அவ்விரண்டையும் சொன்னபோதே இதையும் வித்தமாகையால் கௌஷீதிகியிலும் ப்ராணனை வலிஷ்டத்தவாதி ஹேதுவாக உபாவிக்கச் சொல்லிற்றென்று தாழ்ப்பீயம் கற்பிக்க வேண்டும். ஆக, சார்தோக்யாதிகியிற் சொன்ன வித்யைக்கும் இதக்கும் உபாஸ்ய விஷயத்திலும் குணவிஷயத்திலும் பேதமில்லையாகையால் இரண்டும் ஒன்றே என்பது வித்தார்த்தம்.

உகசு.

சுயி-அசு. ஸூ-உகரு. சூநந்ரஹ்யஃவ்யபாநஸு).

(ஸ-நா-வ்ய.) வ்யபாநஸு) - முக்யமான (குணியான) பரமபுருஷனுக்கு, (சுலக்ஷண - பேதமில்லாமையால்), சூநந்ரஹ்யஃ - ஆநந்தம் முதலிய குணங்கள், (ஸர்வவித்யைகளிலும்) அநுஸந்திக்கத்தக்கவைகள்) உகரு.

(ஸ-வ்ய.) உபநிஷத்தங்களில் பாஸ்யரூபத்தை நிரூபித்த அந்தந்த இடங்களில் சிவவிதத்தில் ப்ரஹ்மம் ஆநந்தரூபமென்றும், மற்றோரிடத்தில் ஜ்ஞாநஸ்வரூபமென்றும், ஸர்வவ்யாபியென்றும், வேறோரிடத்தில், ஸர்வாத்மக மென்றும், இப்படி ஒவ்வோரிடத்தில் ஒவ்வொருப் ப்ரஹ்ம தர்மங்கள் சொல்லப் பட்டிருக்கின்றன. ப்ரஹ்மமோ நிருணம். அதில் ஒருதர்மமும் கிடையாது; ஆகையால் பல விடங்களிற் சொல்லிய ஆநந்தத்வம் ஜ்ஞாநத்வம் ஸர்வகதத்வம் முதலிய குணங்களை ஒவ்வோரிடத்திலும் அநுஸந்திக்க ப்ரயோஜனமில்லை. ஆயினும் கீழ்க்கண்ட திரத்தில் தேவதத்தனை த்ருஷ்டாந்தமாகக் உபபாதித்தபடியே இங்கும் ப்ரஹ்மம் ஒன்றேயாகையால், இவ்விதத்திற் சொல்லாமல் வேறிடங்களிற் சொல்லியிருக்கிற குணங்களையும் கூட இவ்விதத்தில் அநுஸந்திக்கவேண்டியது ந்யாயமாயிருக்கிறது. இவ்விரண்டு பகஸ்திலும் எது யுத்தமென்னில்;—ப்ரஹ்மம் நிருணமென்பது ஸத்யம், அதில் ஆநந்தத்வம் முதலிய குணங்கள் கிடையாதுதான், ஆயினும் ஆநந்தமென்றும் ஜ்ஞாநமென்றும் ஸர்வகதமென்றும் இப்படி ஒவ்வோரிடங்களிலும் ப்ரஹ்மத்தைப் ப்ரதிபாதிக்கிற ஆநந்தாதிஸகல சப்தங்களையும் எல்லா விடங்களிலும் அநுஸந்திக்கவேண்டும். அப்போதும் ஆநந்தாதி பதங்கள் ப்ரஹ்மத்துக்கு ஆநந்தத்வாதி குணங்களைச் சொல்லுகிறதில்லை. ப்ரஹ்மம் ஆநந்தஸ்வரூப மென்பதினால் அந்தப் ப்ரஹ்மம் துக்கஸ்வரூபமென்றும், ஜ்ஞாநஸ்வரூப மென்பதினால் ஜடமென்றும், ஸத்யமென்பதினால் பரிணாமியன் மென்றும், இப்படி அந்தந்த ஆநந்தாதி

தர்மங்களுக்கு விரோதியாகிய துக்கம் முதலிய தர்மங்களுையுடைத்தாகாதது ஸர். வலிலக்ஷணம் என்றே தோற்றுகிறது. இப்படி ஸர்வ விலக்ஷணமென்றே ப்ரஹ்மஸ்வ ரூபம் எல்லாவிடங்களிலும் தோற்ற வேண்டுமாயினாலே, இப்படிவிலக்ஷணமான ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்துக்கு ப்ரதிபாதகங்களாகிய ஸத்ய ஜ்ஞாந ஆநந்தாதி ஸகலசப்தத் தகளினால் சொல்லப்பட்ட கீழ்ச்சொன்ன ஸகலகுணங்களையும் ஸர்வதர அநுஸந்தி க்க வேண்டியதென்கிறார்.

உசுஞ்

(ரா-லா.) ஆநந்தத்வம், ஜ்ஞாநத்வம், அநந்தத்வம், அமலத்வம், ஸ்ரியப்பதித் தவம் ஆகிய இக்குணங்கள் ஸம்ஸ்தவியைகளிலும் உபாஸ்யஞான பரமபுருஷனிடத் தில் அநுஸந்திக்கத்தக்கதா, அன்றா என்று ஸம்சயம்.—அநந்தத் தவியாப்ரகரணங் களில் இக்குணங்களைச் சொல்லாமையாலும், அப்ரகரணத்தில் சொல்லாத மற்ற எல்லாக் குணங்களையும் அநுஸந்திக்கவேண்டுமாவில் அக்குணங்கள் அநந்தமாகையா லே அநுஸந்திக்கமுடியாதாகையாலும் மற்றஅக்குணங்களோடு துலயமான ஆநந்த த்வாதிருணங்களும் எல்லாவித்யைகளிலும் அநுஸந்திக்கவேண்டியதில்லை என்று பூர் வபகம்—கீழ்ச்சொல்லிய இந்த நாலுகுணங்களும் ப்ரஹ்மஸ்வரூப நிருபகங்கள், இவை தோற்றுவீட்டால் ப்ரஹ்மஸ்வரூபம் தோற்றுகு. ஸம்ஸ்தவியைகளிலும் உபாஸ்யமான பரமாத்மஸ்வரூபமென்றே யாகையாலே உபாஸ்யஸ்வரூபம் அந் தந்த வித்யைகளில் தோற்றுகைக்காக அந்தத் தப்ரகரணங்களில் அநுத்தங்களாயி னும் இந்நாடிகுணங்களும் அவஸ்ய மநுஸந்தேயங்கள். அப்ரகரணத்திற் சொல் லாத மற்றகுணங்கள் ப்ரஹ்மஸ்வரூபநிருபகங்கள்ல்லாமையால் அவற்றை யநுஸந் தியாவிலும் ப்ரஹ்மஸ்வரூபம் தோற்றத்தட்டில்லை என்று விர்த்தாந்தம். உசுஞ்.

ஸு-உசுசு. வி்யஸிரஸாடிபு விருவயயாவ
யயளஹிவெடி.

(ஸ-ரா-வ.) வி்யஸிரஸாடிபு விருவிய - ப்ரியசிரஸ்த்வம் முத லிய குணங்களுக்கு (ஸகலவித்யைகளிலும் அநுஸந்திக்க) ப்ராப்தியில்லை. வெடி - (சிரஸஸென்றும் பக்தமென்றும்) பேதம் ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்திற் கங்கீகரிக்கில், உவயவாவயயள-வ்ருத்திவ்ராஸங்கள் ஸம்பவிக்கும். உசுசு.

(ஸ-லா.) இப்படி ஆநந்தாதினை எல்லாவிடங்களிலும் அநுஸந்தித்த போதி லும், “உலு வி்யஸிரஸிரி | ரொஷொடிஷிணவக்ஷி | வுரொடிஉத் திரிவக்ஷி” என்று தைத்தியத்தில் சொல்லப்பட்ட ப்ரியமோதம் ப்ரமோதம் என்கிற ஸகுணப்ரஹ்மத்தின் தர்மமாகிய இவைகள் எல்லாவிடங்களிலும் அநு ஸந்திக்கப்படமாட்டாது. ப்ரியமென்பது - புத்தரதர்ஸந்திநுலுண்டான ஸுகம். அதைக்காட்டிலும் மேலான மோதமாவது - அப்பிள்ளையினுடைய சொலவுகளையும் செய்கைகளையும் கண்டு களிக்கிற களிப்பு; அதைக்காட்டிலும் மேலான ப்ர மோதமாவது - அந்த குமாரனுடைய வித்யை புத்தி செளர்யம் முதலிய குண ங்களைக் கண்டு உண்டாகு மாநந்தம். இப்படி அக்குணங்கள் ஒன்றுக் கொ ன்று தாரதமயத்தை யடைந்திருக்கும். இவ்வளவே யன்றித்தே, ஒருவனுடைய ப்ரியமோதாதிகள் மற்றொருவனுடைய ப்ரியமோதாதிகளைக் காட்டிலும் கீழ்ப் பட்டதாகவும், வேறொருவனுடைய ப்ரியமோதாதிகளைக்காட்டிலும் மேற்பட்ட தாகவுமாயிருக்கும். இப்படி தாரதமயமுள்ள குணங்கள் ஸகுணப்ரஹ்மத்துக்கே யுள்ளது. அகண்டைகரூபமாகிய நிருண ப்ரஹ்மத்துக்கிடையாது. இந்தகு ணங்களை யநுஸந்திப்பதினால் அகண்டாகரூபமாகிய நிருணப்ரஹ்மத்தினுடைய ஜ்ஞாநத்திற்கு யாதொரு உபயோகமில்லை. மேலும் இவை கோசதர்மமென்றும்

ப்ரஹ்மதர்ம மன்றென்றும் சேழே ஆகந்தமயாதிகுணத்தில் நிரூபிக்கப்பட்டது. ஆகையால் ஆகந்தாதிசுணைப்போல் ப்ரியமோதாதிசுணை எல்லாவிடங்களிலும் மறுஸந்திக்கவேண்டியதில்லை. இதனால் ஸம்ஸத்வாமத்வாதி குணங்களும் ஸத்ய காமத்வாதி குணங்களும் கூட எல்லா இடங்களிலும் அநுஸந்திக்கவேண்டியதில்லை; எந்தவிடத்தில் எந்தகுணம் சொல்லியிருக்கிறதோ, அந்த குணத்தை அந்த வித்யையில் மாதிரி அநுஸந்திக்கவேண்டுமென்று சொல்லியிருக்கிறது. உகச.

(ரா-ஹா.) சீழ்ச்சொன்ன நாலுகுணங்களும் ஸகலவித்யைகளிலும் அநுஸந்திக்கவேண்டியவையானாலும் சிரஸ்ஸாகவும் பக்ஷங்களாகவும் நிரூபிக்கப்பட்ட ப்ரியத்வ மோதத்வ ப்ரமோதத்வகுணங்கள் ப்ரஹ்மஸ்வரூப தர்மங்களல்லாமையாலே ஸகலவித்யைகளிலும் அநுஸந்திக்கக்கூடாது. அப்படி நிரூபித்தப்ரகாரம் சிர்ஸென்றும் பக்ஷமென்றும் இத்யாதி பேதங்கள் ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்துக்கேரித்தால் பரிச்சிந்நமான சிரஸ்ஸுமுதலிய அவயவங்களுக்குப்போல் அகண்டமான ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்துக்கும் ஸங்கோசவிகாஸாதிகாரங்கள் ப்ரஸங்கிக்கும். அப்போது அவிகாஸ ரூதியோடு விரோதிக்குமாகையால் ப்ரியத்வாதிகள் ப்ரஹ்மஸ்வரூப தர்மங்களும் என்று. அவற்றை ஸகலவித்யைகளிலும் அநுஸந்திக்கவும் கூடாது. உகச.

ஸூ-உகசௌ. உகரெக்சுஸுபுஸாரோ ந ஸாச.

(ஸ்-ரா ஸ்.) சுஸுபுஸாரோ ந ஸாச - ப்ரமாத்மஸ்வரூபத்தோடு தூய்மையாகையாலே, உகரெக்சு - மற்ற ஆகந்தாதிசுணங்கள், (ஸகலவித்யைகளிலும்) அநுஸந்திக்கப்படும். உகச.

(ஸ்-ஹா.) அகண்டாகாரமாகிய ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தை எல்லாவித்யைகளிலும் அநுஸந்திக்கவேண்டியதாகையால், அதுக்குப்ரதிபாதமான ஆகந்தாதிபதங்களினால் சொல்லப்பட்ட அர்த்தங்களைமாத்திரம், ப்ரியமோதாதிசுணைப்போலன்றிக்கே எல்லாவிடங்களிலும் அநுஸந்திக்கக்கூடாது. உகச.

(ரா-ஹா.) ஆகந்தாதிசுணங்களுக்கும் ப்ரிய மோதாதிசுணங்களுக்கும் விசேஷமென்னென்னில், ஆகந்தாதிகள் ப்ரஹ்மஸ்வரூப நிரூபகங்களாகையாலே ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தோடொத்திருக்கும். ப்ரிய மோதாதிகள் ஸ்ரூபநிரூபகங்களல்லாமையால் ஸ்ரூபதூலயங்களன்று, ஆகையால் ஆகந்தாதிசுணைப்போல் ப்ரிய மோதாதிகள் ஸகலவித்யைகளிலும் மறுவர்த்திக்கத்தக்கவைகளன்று. உகச.

ஸூ-உகசுஅ. சூயுநாநாயபுபொஜநாநாவாச.

(ஸ்-ஹா.) புபொஜநாநாவாச - (விஷயாத்யாதத்தில்) ப்ரயோஜனமில்லாமையால், (அவற்றைத் தாராதிக்கவேண்டாம்), சூயுநாநாய - (ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தை) நன்றாக அறிகைக்காக (அவற்றைச் சொல்லிற்று.) உகசுஅ.

(ரா - ஹா.) புபொஜநாநாவாச - வேறுப்ரயோஜனமில்லாமையாலே, சூயுநாநாய - த்யாமிக்கைக்காக (ப்ரியாதிசுணங்கள் சொல்லப்பட்டன.) உகசுஅ.

(ஸ்-ஹா.) காடகத்தில் “உதி.பெஹு:வராஹுஸுபுஸு சுஸுபுஸுபுஸு வராஹு:” என்று துடங்கி, இந்திரியங்களைக் காட்டிலும் விஷயங்கள் ப்ரதானங்கள், அவற்றைக்காட்டிலும், மஸஸுப்ரதானம், அதைக்காட்டிலும் புத்திப்ரதானம், என்று இவ்வரிசையில் சொல்லிக்கொண்டபோய் பருஷன் எல்லாவற்றிற்கும்

ப்ரதாண் அவனுக்கு மேற்பட்டதொன்றும் கிடையாது என்று சொல்லிற்று அங்கு இந்திரியங்களைக் காட்டிலும் விஷயங்கள் முக்யமென்றும், அவற்றைக்காட்டில் மஃஸு முக்ய மென்றும் இப்படி புருஷனாவும் சொல்லப்பட்ட எல்லாவற்றையும் அங்குச் சொன்னபடியே முக்யங்களாக அநுஸந்திக்க வேணுமென்று சொல்லிற்று; அல்லது - பரம புருஷனையே முக்யமாக அநுஸந்திக்கவேணுமென்ற தீர்ப்பாயத்தினால் சொல்லிற்று என்று விசாரிக்கில்; அங்கு விஷயாதிகளை யெல்லாவற்றையும் ஒன்றைக்காட்டிலுமொன்று முக்யமென்று சொல்லியிருக்கையால் அங்குச் சொன்ன எல்லாவற்றையுமே அங்கு சொல்லியப்ரகாரம் அநுஸந்திக்கவேணுமென்று பூர்வபக்ஷிசொன்னான்—அவற்றை யெல்லாம் அங்குச் சொன்னபடியே த்யாநிப்பதில் ப்ரயோஜனமொன்றும் கிடையாது, ஆகையால் அவற்றை த்யாநிக்கவேண்டியதில்லை. ப்ரமாத்மாவை எல்லாவற்றுக்கும் மேலாகத் த்யாநிப்பதினால் மோஃப்ராப்தியுண்டு, ஆகையால் அவனையே த்யாநிக்கவேண்டியது. மற்றவிஷயாதிகளை ஒன்றைக்காட்டிலு மொன்றைமேலாகச் சொன்னது, ப்ரமாத்மா இவையெல்லாவற்றுக்கும் மேலானவென்றிருக்கக்காகச் சொல்லிற்று; அவற்றைத் த்யாநிக்கக்காகச் சொல்லவில்லை. என்று வித்தாந்தம். நகஅ.

(ரா - ஹா.) ப்ரியமோதாதிகள் ப்ரஹ்மஸ்வரூப நிரூபகங்களாகா விட்டால் அவைகளை ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்திற்கு சிரஸ்ஸாகவும் பக்ஷங்களாகவும் நிரூபித்துச் சொன்னதெதுக்காகவென்னில், அகண்டமாகிய ஒருரூபம் புத்தியில் முதலில் தோற்று வதரிதாயையால் ஆந்தருணத்தினுடைய அகந்தரூபேதமான ப்ரியமோதாதிகளை ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்திற்கு சிரஸ்ஸுபக்ஷம் முதலிய அவயவங்களாகப்பிரித்து த்யாநித்து அந்த ப்ரமாத்மாவின் ஸ்வரூபத்தைத் தன்புத்தியில் க்ரமக்ரமமாக ஏற்றிக்கொண்டு த்யாநிக்கக்காக ப்ரியமோதாதிகளைச் சொல்லிற்று. இதன்றி வேறொருப்ரயோஜனம் கிடையாது. நகஅ.

ஸு.உகக. சூ.தூஸவாது.

(ஸ-வ்.) சூ.தூஸவாது - (பரமபுருஷனையே) ஆத்மாவாகச்சொல்லுகையாலேயும் (அவனே த்யாநிக்கத்தக்கவன்.) நகக.

(ரா-வ்.) சூ.தூஸவாது - ஆத்மா என்கிற சப்தத்தினால் ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகையாலும் (ப்ரியமோதாதிகள் ஆத்மதர்மங்களன்று.) நகக.

(ஸ-ஹா.) விஷயாதிகளை அந்தஸ்ருதி ஒன்றுக்கொன்று மேலாகச் சொல்லிக்கொண்டேபோய் எல்லாவற்றுக்கும் மேலாகப் ப்ரமாத்மாவைச் சொல்லி, 'வணஷஸவெஷு ஸுதெஷு மஹேஷு தாநஷு காஸுதே' இத்த்யாதியினால் அவனே ஸர்வாத்ராத்மா, ஸுக்ஷ்மதர்மங்களான மஹர்ஷிகளுக்கு அவன் ஸுக்ஷ்மபுத்தியினால் காணப்படுவான் என்று அந்தப்ரம புருஷனையே ஆதரத்துடன் சொல்லிற்று. இதனால் மற்றவை ஆத்மாவன் றென்றும், ஆகையினால் அவைத் த்யாநிக்கத்தக்கவையன்றென்றும் அந்தஸ்ருதியின் தாத்ரயம் தெரிகிறது. நகக.

(ரா-ஹா.) "சுருஷாஹாஸூதாநநுஸி" என்று ஆந்தமயனான ப்ரமாத்மாவை ஆத்மாவாகச்சொல்லுகையாலே, சரீரதர்மமான சிரஸ்ஸுபக்ஷம் முதலிய தர்மங்கள் ஆத்மாவுக்கு ஸம்பவியாது. நகக.

ஸு.உக௯. சூ.தூஸவாது திராஸவாது திராஸ.

(ஸ-வ்.) உதிராஸ - மேல்சொல்லிய ஐக்யோபதேசத்தினால், உத

ரவஸ - வாஜிஸநேயத்தின்போலவே, சூத்யூஹீதி: - (சாந்தோக்யத்திலும்) பரமாத்மக்ரஹணம் (யுக்தம்). ௩௭௦

(௩௭-பு.) உதாரஸ - ('லோகாரிபத' என்கிற)மேல்வாக்யத்தினாலே, உதாரவஸ - மற்ற இடங்களில் பரமாத்மாவை ஆத்மசப்தத்தினால் சொல்வதுபோல், சூத்யூஹீதி: - (இங்கும்) ஆத்மசப்தத்தினால் பரமாத்மாவைக்ரஹணம்செய்கிறது (பரமாத்மா சொல்லப்படுகிறான்). ௩௭௦.

(௩௮-ஹா) வாஜிஸநேயத்தில், 'கூதரீசூதா' என்று துடங்கி, ஆத்மாவானவன், ஜ்ஞாஸ்வரூபன், ஸ்ருதயத்தில் வலிக்கப்பட்டவன், ந்யோதில்வரூபன், என்று சொல்லி, மேலே, இவ்வாத்மாவைக்ரு ஸம்ஸாரஸங்கமொன்றும் இடையாது என்று ப்ரஹ்மஸூகணத்தைச்சொல்லுகையாலே அங்குச்சொன்ன ஆத்மாப்ரஹ்மஸ்வரூபியென்றுதோற்றுகிறது. அந்தக்கரணத்தின் கடைசியிலும், "ஸுவாணஷ்டரிஹாநஜீசூதா" என்று துடங்கி, 'ஹபொஸுஷெதி' என்று அந்த ஆத்மாவானவன், உத்பத்தியற்றவன், ஜ்ஞாமாணிகளற்றவன், அவன்தான் ப்ரஹ்மம்' என்றும் சொல்லுகையாலேயும் ஜீவனேப்ரஹ்மமென்று அங்கு சொல்லப்பட்டதா நித்தம். சாந்தோக்யத்தில், ஸுஷெவஸொஷ்டேரிசூதாஸீ" என்று ஆத்மாவென்றெசப்தத்தைச் சொல்லாமலே ஆரம்பித்து, கடைசியில், 'தகூரீஸி' என்று ஜீவப்ரஹ்மங்களுக்கு ஐக்கியம் சொல்லிற்று. இப்படி இவ்விரண்டிடங்களிலும் ஒரு விதையையே சொல்லப்பட்டதா அல்லது வெவ்வேறுவென்று விசாரிக்கில், -வாஜிஸநேயத்தில் ஆத்மாவென்ற சப்தத்தைச் சொல்லி டம்பித்து அந்த ஆத்மாவிற்கும் ப்ரஹ்மத்துக்கும் அபேதம் சொல்லுகையாலே அங்குநிர்குண ப்ரஹ்மவீத்யை சொல்லப்பட்டதா, சாந்தோக்யத்தில் ஆத்மசப்தத்தைச் சொல்லாமலே ஆரம்பித்து கடைசியில்மாத்மிரம் ஜீவப்ரஹ்மங்களுக்கு அபேதம் சொல்லுகையாலே அங்கு நிர்குணவீத்யைசொல்லப்பட்டவிடிலே ப்ரஹ்மாத்மகோபாஸகமே சொல்லப்பட்டதா ஆகையால் இரண்டும் வெவ்வேறு விதையென்று பூர்ப்பகம் -வாஜிஸநேயத்தில் ஆத்மசப்தத்தினால் ஆத்மாவைச் சொன்னதுபோல், சாந்தோக்யத்திலும், ஆத்மசப்தமில்லாவிடிலும் "ஸுஷ்டேவ" என்ற ஸச்சப்தத்தினால் ஆத்மாவேசொல்லப்பட்டதாம். ஆதியில் ஸச்சப்தத்தினால் ஆத்மாவைச் சொன்னால்தான் கடைசியில் "தகூரீஸி" என்று ஜீவப்ரஹ்மங்களுக்கு அபேதம் சொன்னது ஸங்கதமாகும். இப்படி சாந்தோக்யத்திலும் ஆசியில் ஸச்சப்தத்தினால் ஆத்மா சொல்லப்பட்டதா கையால் இரண்டிடத்திலும் நிர்குணப்ரஹ்மவீத்யை யொன்றே சொல்லப்பட்டதென்று வித்தாந்தம். ௩௭௦.

(௩௮-ஹா.) ஆத்மாவென்றால்பரமாத்மாவையேசொல்லுகைக்குநியாமகமென்னென்னில், "சூதாவாஷ்டரீகவணவாம, சூதாஸீ" இத்தாதி இடங்களில் ஆத்மாவென்று பரமாத்மாவைச் சொல்லுகையாலும், இப்ப்கரணத்தில் மேல்வாக்யத்தில் 'லோகாரிபத' அவன் ஸங்கல்பிக்கிறான் என்று கீழ்ச்சொன்ன ஆகந்தமயனுக்கு சேததநீர்மான ஸங்கல்பம் சொல்லுகையாலும் "சூதாநஜீயம்" என்கிற இவ்விடத்திலும் ஆத்மாவென்று பரமாத்மாவையே சொல்லவேண்டும்.

ஸூ.உ.௭௭. சுத்யூஹீதிவெத்யூரவபாரணாஸ.

(௩௮-பு.) சுத்யூஹீதி - (உபக்ரமத்தின்படியே மற்றவைகளுக்கும்) அந்வயம் சொல்லவேண்டுகையால், (உபக்ரமத்தில் ஆத்மசப்தமில்லாமையால்,

இது நிர்குணவீத்யமாகாது) உதிவேச - என்றால், சுவயாநுணாக் - நிர்
த்தாரணத்தினால், ஸுயாக் - நிர்குணவீத்யமாகலாம். உளக

(ரா-வ.) அந்நாடு - அசேதந்திலும் ஆத்மசப்தாந்வயம் காண்
கையாலே, (இங்கு ஆத்மசப்தத்துக்கு பரமாத்மபரத்வம் நிர்ணயிக்கும்படி
பென்), உதிவெஸ் - என்றால், அவயாநாநாடி - (அப்பரகரணங்களிலும்
சொல்லப்பட்ட ஆத்மசப்தத்துக்கும் பரமாத்மாவே அர்த்தமென்று) நிர்ண
யிக்கையாலே, ஸ்யாசவஸ் - இதுவும் பரமாத்மபரமென்று நிர்ணயிக்கப்
படும்.

(ஸ-ஹா.) உபக்ரமாநுருணமாக மேல்வாக்யங்களுக்கு அர்த்தம் சொல்லவேணும், உபக்ரமத்தில் ஆத்மாவென்று விசேஷித்துச் சொல்லுகிற சப்தமில்லை, ஸத் என்கிற ஸாமான்ய சப்தத்திற்கு ஆத்மாவென்று விசேஷபரமாக அர்த்தம் சொல்லலாமென்னில், — அடியில் ‘பெநாஸு, தஸு, தஃஹவதி’ என்று துடங்கி, எந்தப் ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தை யறிந்தால் மற்றையெல்லாம் அறிந்ததாமோ என்று ப்ரஹ்மஜ்ஞானத்தினால் ஸர்வவிஷயகஜ்ஞாந முண்டாவதாக ப்ரதிஜ்ஞை செய்து, பின்பு, இவெல்லாம்முன்பு ஸத்தாயேயிருந்ததென்று ஆரம்பித்துச்சொன்னவாக்ய ஸந்தர்ப்பங்களெல்லாம், இப்படி ஸச்சப்தத்தினால் ஆத்மாவைச் சொன்னால் மாத்திரமே ஸமஜ்ஞ ஸமாகும். ஸத்தென்பதற்கு ஆத்மா அர்த்தமாகாவிடில், ஸத்துவேறும் ஆத்மாவேறும்விடுமாயைவால் ஸத்தினுடையஜ்ஞாநத்தினால் ஆத்மஜ்ஞாநமுண்டாக மாட்டாதாகையால், ஸர்வவிஷயக ஜ்ஞாநமுண்டாகு மென்கிறப்ரதிஜ்ஞைபொய்யாய்விடும். மேலும் உபக்ரமத்திலுள்ள சப்தம்ஸாமான்யமாயிருந்தால், அந்த சப்தத்துக்கு உபஸம்ஹாரம் முதலிய இடங்களிலுள்ள விசேஷசப்தங்களைக் கொண்டு அர்த்தநீர்ணயம் பண்ணவேண்டுமேயென்றி வேறு விதமாக அர்த்தம் சொல்லக்கூடாது. உபஸம்ஹாரத்தில் ஸ்வப்ரஹ்மங்களுக்கு அபேதம் சொல்லுகையாலே ஆதியிலுள்ள ஸச்சப்தத்துக்கு ஆத்மாவென்பதே அர்த்தமாகக்கொள்ளவேணும் என்று விர்த்தாந்தம்.

(ரா-வா.) ஆரந்தமய வாக்யத்துக்குக் கீழ் ‘சூக்ஷ்மாவாணீயம்’ என்று அசேதநமான ப்ராணமயாதிகளையும் ஆத்மாவென்று சொல்லுகையாலே மேல்வரக் க்ய மாத்ரத்திற்கொண்டு இங்குள்ள ஆத்மசப்தம் ப்ரமாத்ம பரமென்று நிர்ஸயிக்கும் வித்மென்னைன்னில், ‘தஷ்டாஷ்டாவந்ஷ்டாஷ்டாத நூகாஸஸூஹித்’ என்று ஆரம்பத்தில் ஸகலஜக்த்காரணபூதான பரமபுருஷனை ஆத்ம சப்தத்தினால் சொல்லி, அவ்ளையே ப்ராணமய மனோமயாதிகளில் ஆத்மாவென்று சித்தொத்மக ஸகல ஜகத்துக்கும் அந்தர்யாமியாக ஆத்மசப்தத்தினால் சொல்லுகையாலே கீழ் வாக்யங்களிலும் ஆத்ம சப்தத்திற்குப் ப்ரமாத்மாவே அர்த்தமாகையால் இங்குள்ள ஆத்மபதத்திற்கும் ப்ரமாத்மாவே அர்த்தமென்று நிர்ஸயிக்கலாம். ஆகையால் சிவ பக்ஷாதிகளாக நிரூபிக்கப்பட்ட ப்ரியமோதாதிகள் ப்ரமாத்ம தர்மங்களாகாமையால் இவை ஸகலவித்யைகளிலும் அதுஸந்திக்கக்கூடாது. உளக.

சுயி-அள. ஸுதி-தளஉ, காரா, வா, நாடிவ, உவ-டி.

(ஸ்.வ்.) காரூராவூரநாசு - (தர்மசாஸ்தரத்தில் ஆசமநத்தைச்)
செய்யவேண்டியதாகச் சொல்லுகையாலே, கவலுவ-பூ - அபராதமான
வஸ்துநிந்தனமே (விதிக்கப்பட்டது.)

(௩-அ) காரணாவூநாக் - (வேதத்திற்கு) அபூர்வார்த்தத்தைச் சொல்வதே ஸ்வபாவமாகையாலே, ஸ்வபவபூ - (இதற்குமுன், அனித்தமான ப்ராணவாஸஸ்த்வாநு ஸந்தானம் (விதிக்கப்படுகிறது.) உஎஉ.

(௪-அ) சாந்தோக்யத்திலும் வாஜிஸநேயத்திலும் ப்ராணஸம்வாதத்தில், கிஓரெவாவூ” என்றுதூதங்கி, முக்யப்நாணன் வாக்குமுதலியவற்றைப் பார்த்து எனக்குவஸ்திரமேது என்று கேட்க, அதுக்கந்தவாகாதிகள், உனக்கு ஆசனம்பண்ணுகிற ஜலமே வஸ்திரமாகக்கடவது என்று சொல்லிற்று, அதற்குமேல் வாஜிஸநேயத்தில், ‘வனததவிதாஸஸொதிபா” என்று ஆரம்பித்து, இதையறிந்த வர்கள் போஜனத்துக்குமுன்னும் பின்னும் ஆசனம் செய்து, அதினால் ப்ராணஸைவஸ்திரமுள்ளவகை எண்ணுகிறார்கள், இனி இப்போது ப்ராணவித்யையை உபாஸனம் செய்கிறவர்களும் அதேமாதிரி ஆசனம்செய்யக் கடவர்கள் பின்பு அந்த ஆசன ஜலத்தினால் ப்ராணஸை வஸ்திரமுள்ளதாக த்யாரிக்கக் கடவர்கள் என்று சொல்லிற்று. அந்த ஸ்ருதி ப்ராணவித்யைக்கு அங்கமாக வேறு ஒரு ஆசனத்தை விதிக்கிறதா, அல்லது, அதேஆசனஜலத்தினால் ப்ராணன் வஸ்திரமுள்ளதென்று த்யானம்செய்ய வேண்டுமென்று விதித்ததா, அல்லது இரண்டையும் விதித்ததா என்று ஸம்சயிக்குமளவில்,—இரண்டையும் விதிக்கிறதென்று சிலரும், ஆசனத்தை மாத்ரிம் விதிக்கிறதென்று சிலரும் சொன்னார்கள்—அவ்விரண்டும் சரியன்று. ஏனென்றால், ஒருவாக்யத்தில் ஒன்றைவிதிக்கலாம். இரண்டை விதிக்கக் கூடாது, இரண்டை விதித்தால் “வாக்யபேதம்” என்று சாஸ்திரத்தில் ஒருதோஷம் சொல்லப்படும், அந்ததோஷம் வருமாகையால் இரண்டையும் விதிக்கிறதென்று சொல்லக்கூடாது—எல்லா க்ரியைகளுக்கும் முன்னும் பின்னும் சுத்திக்காக ஆசனம் தர்மசாஸ்திரத்தில் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் இங்கு புதிதாக வேறொரு ஆசனம் விதிக்கவேண்டுமெனில்லை. அவ்விரண்பெசுமும் கழிந்தால், ஆசனம் செய்த ஜலத்தை ப்ராணனுக்கு வஸ்திரமாக அநுஸந்திப்பதையே அங்கு ஸ்ருதிவிதித்ததென்று அங்கீகரிக்கவேணும் என்று வித்தாந்தம். உஎஉ.

(௩-அ) சாந்தோக்யத்தில் “கிஓரெவாவூநாக்விஷ்ணுதீநூபவஹிஹொவூ” என்று ஜலம் ப்ராணனுக்கு வஸ்திரமென்று சொல்லிற்று. ‘தவூரெவாவூஸிஷ்ணுநூவாரேஸிஹ்வாரேஸி” என்று உபாஸ்யமாகச்சொன்ன அந்தப்ராணனுக்கு வஸ்திரம் விதிக்கக்கூடாக போஜனத்திற்கு முன்னும் அந்தரத்திலும் ஆசனம் செய்யவேண்டுமென்று சொல்லிற்று. இங்கு ப்ராணவித்யைக்கு அங்கமாக வேறேராசனம் விதித்ததா, அல்லது-ஸ்ருதிஸ்மருதிகளில் சொல்லப்பட்ட ஆசனத்தின் ஜலத்தைப் ப்ராணனுக்கு வஸ்திரமாக த்யானம்செய்யச் சொல்லிற்று என்று ஸம்சயம்.—‘சூவரேஸி” ஆசனம் செய்யக்கடவன். என்று ஆசனத்தையே விதிக்கையாலே ப்ராணவித்யாங்கமாக வேறேராசனம் செய்யச் சொல்லிற்றென்று பூர்வபகம்.—இவ்வாக்யங்களில் ஆசனமும், ஆசனம் செய்யப்பட்டஜலத்தைஜ்யேஷ்டப்ராணனுக்கு வஸ்திரமாக அநுஸந்திக்கையும் ஆக இரண்டும் தோற்றுகின்றன. இவ்விரண்டில் ஆசனம் ஸ்ருதிஸ்மருதிகளில் சொல்லியிருக்கிறது. அதின் ஜலத்தை வஸ்திரமாக அநுஸந்தித்தல் வேறேரிடத்திலும் சொல்லப்படவில்லை. வேதவாக்யம் முன்னமோரிடத்தில் விதித்ததை மற்றேரிடத்தில் மறுபடியும் விதியாது. ஆகையால் ஸ்ருதிஸ்மருதிகளில் விதிக்கப்பட்டபடியால் ஆசனத்தைத்திரும்பியும் இங்கு விதிக்கமாட்டாது. ஆகையால் ஆசனம் செய்யப்பட்ட ஜலத்தை உபாஸனம் செய்யப்பட்ட ஜ்யேஷ்ட ப்ராணனுக்கு வஸ்திரமாக அநுஸந்திக்கவேண்டுமென்றே இங்குவிதித்தது என்று வித்தாந்தம். உஎஉ.

கயி-அ.அ. ஸு.உ.உ. ஸு.உ.உ. ஸு.உ.உ. ஸு.உ.உ. ஸு.உ.உ.

(ஸ-ஹ) சுஹுதாசு - உபாஸ்யவஸ்துவுக்கு பேதமில்லாமையால் ஸு.உ.உ. - ஒருசாகையிலும், வஸ்யு-இப்படி குணபஸம்ஹாரமுண்டு,

(ஸ-ஹ) ஸு.உ.உ. - (மனோமயத்வாதி குணங்கள் இரண்டி-த்திலும்) துல்யமாயிருந்தவளவில், (இரண்டிடத்திற்கொல்லிய சாண்டில்யவித்யையுமொன்றே) வஸ்யு - இப்படியானவளவில், சுஹுதாசு - ஸத்யஸந் கல்பத்வாதிகளுக்கும் வசித்வாதிகளுக்கும் பேதமில்லாமையாலே (வித்யை க்யம் வித்தித்தது.)

உ.உ.உ.

(ஸ-ஹ) வாலிஸநேயசாகையில் அக்நிரஹஸ்யத்தில் சாண்டில்யவித்யைசொல்லப்பட்டது, அங்கு “ஸு.உ.உ. நஃ-வாஸீ கஃநோப்ய-பாஸ்ய-ஸு.உ.உ.” பரிசுத்தமநஸ்வின்னல்க்கத்தக்கதாயும், ப்ராணனுக்குதாரகமாயும் ஜ்யோதிஸ்ஸ வ்ருபமாயுமுள்ள ஆத்மாவை உபாஸநம் செய்யக்கடவன் என்று சொல்லிற்று. அதே சாகையில் ப்ருஹதாரண்யத்தில் முன்சொன்னபடியே உபாஸநத்தையும், ஆத்மாவுக்கு அந்த மனோமயத்வாதி குணங்களையும் சொல்லி, இன்னும் அதிகமாக, அங்குச் சொல்லாத “ஸு.உ.உ. - (ஸு.உ.உ. நஃ-வாஸீ கஃநோப்ய-பாஸ்ய-ஸு.உ.உ.)” என்று ஸர்வாதிபத்யம் ஸர்வநியமநம் முதலிய குணங்களையும் சொல்லிற்று இதற்கும் சாண்டில்யவித்யையென்றே பெயர். இவ்விரண்டிடத்திலும் சொன்ன வித்யை ஒன்று வேறு என்று பராமர்சிக்கில், - வெவ்வேறு சாகையாகில் ஒரேவித்யையை அங்கொருவனுக்குச் சொல்லிற்று, இங்கொருவனுக்குச் சொல்லிற்று என்று சொல்லலாம், ஒரு சாகையிலேயே ஒருவித்யையை இரண்டிதரம் சொன்னால் “பௌருக்த்யம்” அதாவது - சொன்னதையே நிஷ்ப்ரயோஜநமாக மறுபடியும் சொல்லுகை என்கிற தோஷம்வரும் ஆகையால் இவைவெவ்வேறு வித்யைகளென்று சொன்னான் பூர்வபகி-ஒரு வித்யையை இரண்டு சாகையிலும் சொல்வதுபோல் ஒரு சாகையிலும் ஒருவித்யையை இரண்டிதரம் சொல்லலாம். முதல் வித்யாஸ்வரூபத் தையும் அந்த வித்யையில் அநுஸந்திக்கவேண்டிய சில குணங்களையும் சொல்லி மற்றோரிடத்தில், முன்சொன்ன வித்யையை அதுவதித்துக்கொண்டு முன்புசொல்லாத சில அபூர்வமான “ஸு.உ.உ. - (ஸு.உ.உ. நஃ-வாஸீ கஃநோப்ய-பாஸ்ய-ஸு.உ.உ.)” என்று ஸர்வநியந்ருவம் முதலிய குணங்களைச் சொல்லுகையாலே பௌருக்த்ய தோஷமுமில்லை. ஆகில் முன்சொல்லாத குணங்களையே இங்கு சொல்லவேண்டியிருக்க, அங்குச் சொன்ன மனோமயத்வாதி குணங்களையும் இங்குச் சொல்லுவானென்னென்னில், இந்தவித்யை முன்சொன்னதே, வேறென்றன்று தெரிக்கக்காகச் சொல்லிற்று. ஆகையால் அந்தசாகையில் சொல்லப்பட்ட இரண்டுசாண்டில்ய வித்யையும் ஒன்றுதான், இரண்டிடத்தில் சொன்ன குணங்களையும் ஒரிடத்தில் அநுஸந்தித்துக் கொள்ளவேண்டுமென்று வித்தாந்தி சொல்லுகிறார்.

உ.உ.உ.

(ஸ-ஹ) வாலிஸநேயத்திலும் ப்ருஹதாரண்யத்திலும் சாண்டில்யவித்யைசொல்லப்பட்டது. வாலிஸநேயத்தில் “ஸு.உ.உ. நஃ-வாஸீ கஃநோப்ய-பாஸ்ய-ஸு.உ.உ.” என்று மனோமயத்வாதி குணங்களேகடமினவனாய், ஸத்யகாமனாபரமாத்வை உபாஸநம்செய்யச்சொல்லிற்று ப்ருஹதாரண்யத்தில் “ஸு.உ.உ. நஃ-வாஸீ கஃநோப்ய-பாஸ்ய-ஸு.உ.உ.” என்று தொடங்கி “ஸு.உ.உ. ஸு.உ.உ. - (ஸு.உ.உ. நஃ-வாஸீ கஃநோப்ய-பாஸ்ய-ஸு.உ.உ.)” என்று மனோமயத்வாதி குணயுத்தமும் வசித்வாதி குணங்களையுடையகைப் பரமாத்

‘மாவை உபாஸிக்கச்சொல்லிற்று. இவ்விரண்டிடத்திலும் சொல்லப்பட்ட ஸாண்டில் யவீத்யை ஒன்று, அல்லது வெவ்வேறு என்று ஸம்சயம்.—சாந்தோக்யத்தில் வசித்வாதி குணங்களைச் சொல்லாமல் ஸத்யகாமத்வாதி குணங்களையும், ப்ருஹதாரண்யத்தில், ஸர்வஜ்ஞத்வாதிகளைச் சொல்லாமல் வசித்வாதிகளையும் உபாஸ்யமாகச் சொல்லுகையாலே இரண்டிடத்திலும் உபாஸாதத்திற்கு விஷயம் ஒன்றன்று, ஆகையால் இரண்டும் பிந்தக்கொன்று பூர்வபகம் * மனோமயத்தீவாதி குணங்கள் இரண்டிடத்திலும் சொல்லப்பட்டன. ஒரீடத்தில் ஸத்யகாமத்வமும் மற்றொரீடத்தில் வசித்வமும் சொல்லியிருந்தபோதிலும், வசித்வமென்பது ஸத்யகாமத்திற்குள் சேர்ந்ததாகையால் அவ்விரண்டு குணங்களுக்கும் பேதமில்லை. ஸத்யகாமத்வமாவது, தான்நினைத்ததில் சிறிதும் சோராமல் தலைக்கட்டுகை. வசித்வமாவது-ஸகலசித்தித்துக்களையும் தனக்கு வசமாக்கிக்கொள்ளுதல். இந்த வசித்வம் ஸத்யகாமத்வத்திற்குள் அடங்கியதாகையால் ப்ருஹதாரண்யத்திற்குள்வசித்வத்தைச்சொன்னபோதே ஸத்யஸங்கல்பத்வமும் சொல்லிற்றேயாயிற்று. ஆதலால் இரண்டிடத்திலும் விஷயமொன்றாய் வித்யை ஒன்றுயிருக்குமென்று வித்தாந்தம். ௬௭௩.

சுயி - அகூ, ஸூ-௩௭௪. ஸூ ஸ்யாஹேவநிநு-தரவீ.

(ஸ-ஹ.) ஸ்ரவஸு - இப்படியே, சுநு-௧ சுவி - வேறிடத்திலும், ஸம்வஸாஸு - ஒரு வித்யையுடன் ஸம்பந்தத்தினால் (குணோபஸம்ஹாரமுண்டு.) ௬௭௪.

(ஸா-ஹ.) ஸ்ரவஸு - இப்படியே, சுநு-௧ சுவி - வேறிடத்திலும், ஸூ ஸ்யாஸு - ஸத்தாஸம்பந்தத்தினால், (வித்யாபேதமில்லை.) ௬௭௪.

(ஸ-ஹ.) ப்ருஹதாரண்யத்தில், “ஸூத்ரஸு ஹ” என்று துடங்கி, பரமபுருஷனை ஸுரீரயமண்டல மத்யவர்த்தியாயும், நேத்ரமத்யவர்த்தியாயும் த்யாஸிக்கச்சொல்லி, பின்பு, முதலுக்கு “சுஹம்” என்றபெயரும், இரண்டாவதுக்கு “சுஹஸு” என்ற பெயரும் சொல்லிற்று. இவ்விரண்டுபெயரையும் இரண்டிடத்திலுமநவந்தித்துக் கொள்ளவேணுமா, அல்லது, அந்தந்த இடத்தில் அந்தந்த பெயராமாத்திர மநுஸந்திக்கவேண்டுமா என்று பராமர்சிக்கில்,—ஸுரீரயனுடைய மத்தியிலும் நேத்ரத்தினுடைய மத்தியிலுமிருக்கப்பட்ட புருஷன் ஒருவனே ஆகையால், அவனுக்கு இரண்டிடத்தில் சொன்ன இரண்டு நாமங்களையும் இரண்டிடங்களிலுமநுஸந்திக்கவேணும், புருஷனொருவனாயினும் ஸத்தாஸம் வேறுபட்டிருக்கிறதேயென்னில், ஒரு ஆசார்யன் வீட்டிலிருந்தாலும் காட்டிலிருந்தாலும் அவ்விரண்டிடத்திலும் பேதமின்றியே அவனுக்கு செய்யவேண்டிய யாவத்து சிஸ்ருஷையும் செய்யுமாபோலே இங்கும் கண்டுகொள்வது என்று பூர்வபகம். ௬௭௪.

(ஸா-ஹ.) ப்ருஹதாரண்யத்தில் “யவஸு ஸூத்ரஸு ஹ” என்று துடங்கி, பரமபுருஷனை ஸுரீரயமண்டலத்திலும் பரமபுருஷனை காயத்ரீ சரீரகனாக உபாஸகம் செய்யச்சொல்லி, அநந்தரம், இப்படி இரண்டிடத்திலும் உபாஸிக்கச்சொன்ன பரமபுருஷனுக்கு அஹம் என்றும் அஹ: என்றும் இரண்டு திருநாமம் சொல்லிற்று. இந்த இரண்டு நாமமும் ஸுரீரயமண்டலத்தில் உபாஸ்யனான பரமாத்மாவுக்கும், வலது கண்ணில் உபாஸ்யனான பரமாத்மாவுக்கும் ஆக இருவர்க்கும் உள்ளதா, அல்லது - ஒருவனுக்கொரு நாமமும் மற்றொருவனுக்கு மற்றொருநாமமும் என்று வ்யவஸ்த்தையுண்டா என்று ஸம்சயம்—கீழ் அதிகாரணத்தில் மனோமயத்வாதிகுண விசிஷ்டபரமாத்மா ஒருவனையே இரண்டிடத்திலும் உபாஸ்யனாகச் சொல்லிற்றாகையால் இரண்டிடத்திற் செ

ன்னவியைகளுக்கு அபேதம் சொன்னாற்போல், இங்கும், ஸுரீரயமண்டலத்திலும் நேத்ரத்திலும் பரமாத்மா ஒருவனையே உபாவிக்கச் சொன்னபடியால் இரண்டிடத்திற் சொன்னவியைகளும் ஒன்று. இரண்டொராமங்களையும் இரண்டிடத்திலு மத ஸந்திக்கலாம் என்று பூர்வபக்யம். உஎச.

ஸு-௩௭௭. நவாவிஸொஷாஸ.

(ஸ-௩௭.) விஸொஷாஸ - (ஸத்தாந) விசேஷமுண்டாகையால், ந - குணேபஸம்ஸாரம் கிடையாது. உஎ௭.

(ஸ-௩௭.) விஸொஷாஸ - உபாஸ்யமாகச்சொன்ன பரமபுருஷனுக்கு இரண்டிடத்திலும் விசேஷமுண்டாகையால், ஈவா - இரண்டுவித்யையும் ஒன்றாகமாட்டாது. உஎ௭.

(ஸ-௩௭.) இரண்டிடத்திலும் உபாஸநத்துக்கு விஷயமான புருஷனொவனு யிருந்தபோதிலும், அவனுக்குச்சொன்ன ஸத்தாந பேதத்தினால், அவ்வவ இடங் களில் அவனுக்குச் சொன்னபெயர்களையே அதுஸந்திக்கவேண்டும். மற்றொரு பெயரை யதுஸந்திக்கக்கூடாது. ஆசார்யனொருவனு யிருந்தபோதிலும், அவனுட் கார்ச் திருக்குப்போது செய்யவேண்டிய உபசாரத்தை நிற்கும்போதும், நிற்கும் போது செய்யவேண்டிய உபசாரத்தை உட்கார்ந்திருக்கும்போதும் செய்யமுடி யாது; அதுபோலவே இங்கும் காண்க என்று ஸித்தாந்தம். உஎ௭.

(ஸ-௩௭.) இந்த பூர்வபக்யத்தை நிரவிக்ஞரர்—கீழ் அதிகரணத்தில் உபா ஸ்யனான பரமாத்மாவும், அவனிடத்தில் விசேஷணங்களான குணங்களும் இரண் டிடத்திலும் எகரூபமாகையால் அபேதம் சொல்லிற்று. இங்கு உபாஸ்யனான பர மாத்மாவுக்கு ஓரிடத்தில் ஸுரீரயமண்டல வ்ருத்திதவமும், மற்றோரிடத்தில் நேத்ர வ்ருத்திதவமும் விசேஷணங்களாகச் சொன்னபடியால், அந்தவிசேஷண பேதத்தி னால் வித்யைகளும் பிரகங்கள் ஆகையால் இரண்டு நாமங்களும் ஒவ்வோரிடத்தில் வ்யவஸ்த்திதங்கள். ஸுரீரயமண்டலவர்த்தியான பரமாத்மாவுக்கு “அஹம்” என் றும் நேத்ரவர்த்தியான பரமாத்மாவுக்கு “ஐஹம்” என்றும் நாமம் என்று ஸித் தாந்தம். உஎ௭.

ஸு-௩ - ௭௭௭. டிஸுயதிவ.

(ஸ-௩௭.) டிஸுயதிவ - இரண்டுவித்யைக்கும் ஸ்ருதியும் பேதத் தைக்காண்பிக்கிறது. உஎ௭.

(ஸ-௩௭.) ‘தவெஸுதஸுததேவரூபம்’ என்று துடங்கி, ஸுரீரய மண்டலவர்த்தி புருஷனுக்குள்ள ரூபாதிகுணங்களே நேத்ரமத்ய வர்த்தியான புருஷனுக்குள்ளதென்று சொல்லிற்று. இரண்டும் ஒரேவித்யையா யிருக்கும்பக்யத் தில் இப்படி சொல்லவேண்டுவதில்லை. அக்குணங்கள் தன்னடையே இங்கும் வரும். இப்படி சொன்னதினால் இரண்டும் வெவ்வேறென்றும், அதுக்குள்ள ரூபா திகளிதக்குண்டென்று சொன்னதுபோக மற்ற அதுக்குள்ள குணங்களை இங்கு அதுஸந்திக்கக்கூடாதென்றும் வித்தித்தது. உஎ௭.

(ஸ-௩௭.) ‘தவெஸுதஸுததேவரூபம் யதேஷுஸுரூபம்’ என்று ஸுரீரயமண்டல வர்த்தியான பரமாத்மாவினுடைய ரூபமே நேத்ரவர்த்தி யான பரமாத்மாவுக்கும் ரூபமென்று ஓரிடத்தில் உபாஸ்யமாகச் சொன்ன பரமாத் மாவினுடைய ரூபத்தையே மற்றோரிடத்தில் உபாஸ்யமாகச் சொன்னபடியால்

இரண்டும் வெவ்வேறென்பது வரித்தம் ஒன்றாகில் அந்த ரூபம் வரித்தமாகையால் ஏறிட்டுச் சொல்லக்கூடாது. ஆகையால் நாமமும் இரண்டிடத்திற்கும் வெவ்வேறாயிருக்கும். உஎஎ.

சுயி - கூப. ஸு-உஎஎ. ஸம்ஹுதிஷு-வாஷுவிவாகாஃ.

(ஸ-ஸா-வ்ய.) சுதே-ஸ்த்தாநவிசேஷ ஸம்பந்தம் வ்யவஸ்த்திதமாகையாலே, ஸம்ஹுதிஷு-வாஷுவிவாகா-ஜ்யேஷ்ட்டவீர்யாதிருண ஸம்ருத்தியும் ஆகாசவ்யாப்தியும், (எல்லாவித்யைகளிலும் அநுஸந்திக்கக்கூடாது.) உஎஎ

(ஸ-ஹா.) ராணாயணசாகையில சிலஸ்ருதியில் “வ்யவஜேஷ்வாவீர்யா ஸம்ஹுதாநி ஸ்ரஹாமேஜேஷ்வாஷிவஜாதகாந” ப்ரஹ்மத்தைக் காரணமாக உடைய பராக்ரமங்கள் ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் குறைவற்றிருக்கின்றன. அந்த காரணமாகியப்ரஹ்மமே தேவதைகளுண்டாவதற்கு முன் தேவலோகத்தை யெல்லாம் தானே வ்யாபித்திருந்தது என்று சொல்லி யிருக்கிறது. அந்த சரூபையிலுபரிஷத்திலேயே சாண்டில்யதகர உபகோஸஸ வித்யைகளும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அந்தவித்யைகளிலும், கீழ்சிலஸ்ருதியிற்சொன்னபராக்ரமஸம்ப்ருதிஸ்வர்க்கலோகவ்யாப்தி முதலியகுணங்களை அநுஸந்திக்கவேணுமா, வேண்டாமா என்று கேட்டில்,—அவைகளும் ப்ரஹ்மத்தினுடைய குணங்களையாகையால் எல்லாவித்யைகளிலு மநுஸந்திக்கவேண்டுமென்று தோற்றினபோதிலும், சாண்டில்ய வித்யையிலும் தகரவித்யையிலும் ப்ரஹ்மத்தை ஹ்ருதயப்பாதேசத்திலுள்ளதாகவும், உபகோஸஸ வித்யையில் நேத்ரத்திலுள்ளதாகவும் த்யாநிக்கும்படி, ப்ரஹ்மத்தக்கு ஆத்யாத்மிகமானஸ்த்தாநமும் ஆதிதைவிச ஸ்த்தாநமும் இப்படி வெவ்வேறு ஸ்த்தாநங்கள் சொல்லப்பட்டன. இப்படி ஆத்யாத்மிகஸ்த்தாநத்திலுள்ள ப்ரஹ்மத்துக்கு, ஆதிதைவித்யைகளும் இக்குணங்களை அநுஸந்திக்கக்கூடாது என்று சொல்லுகிறார், உஎஎ.

(ஸா-ஹா.) வ்யவஜேஷ்வாவீர்யாஸம்ஹுதாநி ஸ்ரஹாமேஜேஷ்வாஷிவஜாதகாந” இத்த்யாதியாலே பரமபுருஷனிடத்தில் உத்த்ருஷ்டங்களான கல்யாணகுணங்கள் ஸம்பூர்ணங்கள். அந்தபரமாத்மா முன்னம் ஸ்வர்க்காதி லோகங்களை ஆக்ரமித்தான் என்று சொல்லிற்று. இங்குச்சொன்ன கல்யாணகுணங்களும் ஆகாசவ்யாப்தியும் உபாஸ்யான பரமபுருஷனிடத்தில் ஸகலவித்யைகளிலும் அநுஸந்திக்கவேண்டுமா இல்லையா என்று ஸம்சயம்—ஒருவித்யையை ஆரம்பித்த அந்தப்ரகரணத்திற் சொல்லாமல் பொதுவாகச் சொல்லிற்றாகையால் ஸகலவித்யைகளிலும் அநுஸந்தேயங்களென்று பூர்வபகம்—விபுலமான ஆகாசவ்யாப்தியுடைய பரமபுருஷனை அல்பஸ்த்தாநமான ஹ்ருதயத்தில் அநுஸந்திக்கக்கூடாதாகையால் இவ்விதமான ரூபம் வைய்வாநராதாதி வித்யைகளிலேயே அநுஸந்திக்கவேண்டும். அந்த ஆகாச வ்யாப்தியோடு கூட சொல்லப்பட்டனவாகையால் மற்ற அக்குணங்களும் அவ்வித்யைகளிலேயே யநுஸந்திக்கவேண்டும். எல்லாவித்யைகளிலும் அநுஸந்திக்கக்கூடாதென்று வரித்தாந்தம். உஎஎ.

சுயி. கூ. ஸு-உஎஎ. வ்யாஷுவிஷு-வாஷுவிவாகாஃ

ரெஷாநாஜாநாச.

(ஸ-வ்ய.) உதரெஷாஸு - இதரசாகையிற் சொல்லப்பட்டவைகளை, சுதாஜாநாச - மற்றொருசாகையிற் சொல்லாமைபாலே, வ்யாஷுவிஷு-வாஷுவிவாகா - புருஷவித்யையிலுங்கூட, (வித்யாபேதமுண்டு). உஎஅ.

(ஸ-ஹா.) தாண்டிரஹஸ்யம் பைங்கிரஹஸ்யம் என்கிற க்ரந்தங்களில் புருஷவீத்யை சொல்லியிருக்கிறது. அதாவது - ॥ வுருஷோவாயஜவஸ்யுயாநி வதுவிபுஸதிவஷு-ராணி ॥ என்றுதடங்கி, புருஷனென்பவனையுடைய யஜ்ஞம், அவனுடைய முதல் இருபத்தாநாலு வயஸ்ஸு, யஜ்ஞத்திற் செய்யவேண்டிய ப்ரா தஸ்ஸவநம், நடுவுள்ள நாற்பத்தாநாலு வயஸ்ஸு, மத்யாநஹத்திற் செய்யவேண்டிய ஸவநம், கடைசியிலுள்ள நாற்பத்தாநாலு வயஸ்ஸு ஸாயம் ஸவநம், இம்மாதிரியாக புருஷனுக்குள்ள குணங்களையெல்லாம் யஜ்ஞத்துக்குள்ள அங்கங்களாக நிரூபித் திருக்கிறது. தைத்திரீயத்தில், ‘‘தவெஸ்யுவாவிஷுஷோ யஜவஸ்யுயாதா’’ என்று தடங்கி புருஷவீத்யையினுடைய குணங்களைச் சொல்லியிருக்கிறது; அவ் விரண்டிடத்திலும் இரண்டிடத்திற் சொன்ன எல்லா குணங்களையும் அநுஸந்திக் கவேணுமா, வேண்டாமா என்றால், இரண்டும் புருஷவீத்யையாகையால் அநுஸந் திக்கவேணுமென்று தோற்றும்.—தைத்திரீயத்தில் வித்வாநாகிய புருஷனுடைய யஜ்ஞத்துக்கு ஆத்மாயஜமாநன், ஸ்ரத்தையைச் சரீரம் விரகு, மார்பு திண்ணை என்று இம்மாதிரியாகச் சொல்லி, இங்குச் சொன்னவைகளி லொன்றையும் அங் குச்சொல்லாமல் வெவ்வேறு விதமாகச் சொல்லிற்று. இப்படி யொன்றுக் கொன்று கொஞ்சமும் ஸம்பந்தமில்லையாகையால் இவ்விரண்டும் வெவ்வேறு வித்யைகள். அங்குச் சொன்ன குணங்களுக்கு இங்கு அநுஸந்தாநம் கிடையாது என்று வித்தாந்தம். (கௌ.)

(ஸா-ஹா.) தைத்திரீயத்தில் ‘‘தவெஸ்யுவாவிஷுஷோ யஜவஸ்யுயாதா’’ என்று தொடங்கி புருஷவீத்யை சொல்லப்பட்டது. சாந் தோக்யத்திலும் ‘‘வுருஷோவாயஜஃ’’ என்று தொடங்கி புருஷவீத்யை சொல்லப்பட்டது. இவ்வி ரண்டுக்கும் பேதமுண்டா இல்லையா என்று ஸம்சயம்.—புருஷவீத்யை என்கிற நாமம் இரண்டுக்கும் ஒத்திருக்கையாலும், தைத்திரீயத்திற் சொன்னபுருஷவீத்யை ன்கு பலம் சொல்லாமையால் இதற்குபலம் எதைக்கற்பிக்கவேண்டுமென்னு மாகாந் கையில். சாந்தோக்யத்திற் சொன்ன புருஷவீத்யையினுடைய பலத்தையே இத ற்கும் பலமாகக்கற்பிக்க வேண்டுகையாலே இரண்டுக்கும் பலமொன்றாகையாலும், இரண்டுக்கும் பேதமில்லை என்று பூர்வபகம்.—நாமமிரண்டுக்கு மொன்றாயினும், மற்றவிஷயங்களி லநேகபேதமுண்டி. அவையாவன—தைத்திரீயத்தில் புருஷனா கிற யஜ்ஞத்திற்கு ஆத்மாவையஜமாநனாகவும், ஸ்ரத்தையை அவனுக்குப் பத்ரியாக வும், சரீரத்தை ஸந்தித்தாகவும், உதயகாலம், மத்யாஹநம், ஸாயங்காலங்களாகிற மூன்று காலங்களையும் மூன்று ஸவநங்களாகவும் சொல்லிற்று இவற்றை சாந்தோக் யத்திற் சொல்லவில்லை. சாந்தோக்யத்தில், அசநேச்சா முதலானவற்றை தீக்ஷாநிக ளாகவும், புருஷாயுஸ்ஸை மூன்றுபாகமாகப்பிரித்து அவற்றை மூன்றுஸவநமாகவும் சொல்லிற்று, இவற்றைத் தைத்திரீயத்திற் சொல்லவில்லை. ஆகையால் இவ்விரண்டு க்கும் அங்கங்கள் பிந்நங்கள். மேலும், தைத்திரீயத்திற் சொன்ன புருஷவீத்யைக் குப் பலாகாந்ஷையுண்டானால், இப்பாகாந்ஷத்துக்கு முன் ந்யாஸ வித்யாப்ரகாந்ஷத் தில் அந்த ந்யாஸவித்யைக்கு பலமாகச் சொன்ன ப்ராஹ்மப்ப்ராப்தியையே பலமாகக் கற்பிக்கவேண்டுகையாலே பலமும் பிந்நமாகையால் இரண்டு புருஷவீத்யைகளுக் கும் பேதமுண்டு என்று வித்தாந்தம். (கௌ.)

சுயி.கூஉ. ஸுஉ.கௌக. வெயாடிபுய-மெஷாடி.

(ஸ-ஸா-ஹா.) வெயாடிபுய-மெஷாடி - பிறக்கைமுதலிய அர்த்தங்க ளுக்குப்போலே அத்தியநரூபார்த்தத்துக்கு பேதமுண்டாகையாலே (இம் மந்த்ரம் வித்யாங்கமன்று). (கௌ.)

(ஸ-ஹ.) உபநிஷதாரம்பத்தில், ஆதர்வணிகள் “வஹஸூபு விபு ஹு டயஹ விபு” என்று துடங்கி, ஒதேவதையே! என்சத்ருவினுடைய ஸகலாவயவங்களையும் பிள, முக்யமாக மார்பைப்பிள, நாடிகளை அறு, தலையை உஷ்ட என்று ப்ரார்த்திக்கின்றார்கள், தாண்டிகள், “ஹேவஹஸூபு விபு ஹு” ஒஸூர்யதேவனே! எங்களுடைய யஜ்ஞத்தையும் அதின் பலத்தையும் எங்களுக்கு. நிறைவேற்றிவைக்கக்கடவாய் என்று ப்ரார்த்திக்கிறார்கள். சாட்யாயநீயர்கள், “ஸூதாஸூதா ஹரிதநிஹாஸி” ஒ இந்த்ரனே! வெள்ளைக்குதிரையையுடைய நீ பச்சைமணிபோலிருக்கிறாய், எங்களுக்கு ஸுகத்தையுண்டாக்கக்கடவாய் என்பார்கள். இப்படி ஒவ்வொரு சாகையாரும் ஒவ்வொரு மந்த்ரத்தைச் சொல்வார்கள். இம்மந்த்ரங்களெல்லாம், அங்குச்சொல்லிய வித்யைகளுக்கு அங்கமாகுமா, ஆகாதா என்னில்; வித்யாப்ரதிபாதகமான உபநிஷத்துக்களினருகில் இம்மந்த்ரங்களைச் சொல்வதற்கு வேறு ப்ரயோஜனமில்லை, சாண்டில்யவித்யை முதலியவற்றில் சொல்லிய ஹ்ருதயம் முதலிய ஸ்த்தாநங்களை இம்மந்த்ரங்களிலும் சொல்லியிருக்கிறது. ஆகையால் இம்மந்த்ரங்கள் வித்யைகளுக்கு அங்கங்களாகக் குறையிலையென்று ஒருவன் சொல்வானாகில்,—சாண்டில்யாதிவித்யைகளில் ஹ்ருதயம் முதலானவற்றை ப்ரஹ்மத்துக்கு ஸ்த்தாநமாகச்சொல்லிற்று, இம்மந்த்ரத்தில், ஹ்ருதயத்தைப் பிளக்கச் சொல்லிற்று; ஆகையால் மந்த்ரத்தினுடைய அர்த்தத்துக்கும் வித்யைக்கும் யாதொரு ஸம்பந்தமுமில்லை. ஏதோ ஒருபத்தினுடைய அர்த்தம் ஒத்திருந்தால்போராது. எல்லா அர்த்தங்களு மொத்திருக்கவேணும், அதில்கில்லை. இம்மந்த்ரம் அபிசார (மாரண) கர்மத்துக்கு ஒத்திருக்கையால் அங்குக்கே அங்கமாகவேண்டும் இப்படி அர்த்தம் சரிப்பாது இருக்கச்செய்தே, ஸீபத்திலோதப்பட்டதென்பதைக்கொண்டு அங்கமாகச் சொல்லக்கூடாதென்கிறார். (உஉசு.)

(ஸா-ஹ.) “ஸூநொரி த்யூஸூரண” என்றும் வஹஸூபு விபு என்றும் இம்மந்த்ரங்களைத் தைத்திரியர்கள் அத்தயநம் செய்திருக்கிறார்கள். இம்மந்த்ரங்களுக்கர்த்தம்—ஸூர்யன் வருணன் முதலியதேவதைகள் நம்மை ரக்ஷிக்கட்டுமென்றும், சிஷ்யாசார்யர்களான எங்களை ரக்ஷிக்கட்டும், நான் அத்தயநம் செய்தது வீர்யவத்தாயிகே, என்றுமிய்யாதி. இம்மந்த்ரங்கள் உபாஸந்திற்கு அங்கங்களா அன்றா என்று ஸம்சயம்.—வித்யாப்ரகரணத்திற் சருகில் இம்மந்த்ரங்களோதப்பட்டிருக்கையால் இவைவித்யாங்கங்க னென்று பூர்வபக்ஷம்—ஸூஹு விபு ஹு டயஹ விபு” என்கிற மந்த்ரம் ப்ரகரணந்தரத்திலிருந்தாலும் தேஜிஷ்டமான சத்ருவின் ஹ்ருதயத்தைப்பிள என்கிற அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிற இம்மந்த்ரம் ப்ரகரணத் தரத்திற் சொல்லப்பட்ட அபிசாரஹோமாதிகளுக்கு சேஷமாய் அந்தக்கிரியைகளில் அநுஸந்திக்கத் தக்கதானாற்போலே, நாங்கனத்தயநம் செய்தவேதம் எங்களை ரக்ஷித்திகே வென்கிற அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிற “வஹஸூபு விபு” இத்த்யாதி மந்த்ரங்களும் அத்தயநத்திற்கே அங்கமாமல்லது வித்யைக்கு அங்கமாக மாட்டாது என்று லித்தாந்தம், உஉசு.

சுயி-சுஹ, ஸூஉ-உஅஹ. ஹாநள தலவாய ஸஸஸெஷகூ

தூஸாஹுஸூ தூஹு வமாநவதூஹு.

(ஸா-ஹ.) ஹாநள - விநாஸமாத்ரம் சொல்லப்பட்டாலும், உவாய ஸஸஸெஷகூ - புண்யபாபங்கள் மித்ராசத்ருக்களை யடைகிறதென்கிறவாக்யம் புண்யபாபங்கள் நசிக்கின்றனவென்கிற வாக்யத்திற்கு சேஷமா

கையாலே, (புண்யபாபங்களினுடைய விநாசஸங்க்ரமணங்களை ஸகலவித்
யைகளிலும் அநுஸந்திக்கவேணும்) கூஸாஹஸ்துபவமாநவஸி -
குசை எங்கிற பாதார்த்தைச்சொல்லுகிற வாக்யத்திற்கும் தேவாஸுரர்களு
டைய சந்தஸஸைச்சொல்லுகிற வாக்யத்திற்கும் ஸூர்யனுடைய ஸ்துதி
யைச் சொல்லுகிற வாக்யத்திற்கும் கார்த்தைச் செய்யச்சொல்லுகிற வாக்ய
த்திற்கும் ப்ரகரணந்தத்திலுள்ள வாக்யங்கள் சேஷமாமாப்போலே (இங்
கும் ப்ரகரணந்தத்திலுள்ள விநாசபோதக வாக்யத்திற்கு ப்ரகரணந்தா
த்திலிருக்கிற புண்யபாபஸங்க்ரமணபோதகவாக்யமும்சேஷமாகிறது.) கசி-
அந்த அந்தம், உதூ - பூர்வமீமாம்ஸையில் சொல்லப்பட்டது. ௩௮௦.

(௪௦ - ஷா.) ஆதர்வணிகஸ்ருதியில், 'வீதிராநவாணுவாவெவியுய
நிரஜ ந: பாரஜ:ஸாதி:ஷோபெவதி' உபாஸகன் புண்யபாபங்களைவிட்டு முக்
தியை யடைகிருனென்றும், சாட்யாயந ஸ்ருதியில், 'ஸுஹிஷஸாபுக்ஷதூரம்
ஹிஷணி வாங்க்யதூரம்' உபாஸகன் முத்தியையடையும்போது அவனுடைய
புண்யங்களை அவனுடைய இஷ்டர்களும், பாபங்களை சத்ருக்களும் அடைகிருந்
தென்றும், கௌஷீதகிஸ்ருதியில், 'ததூக்ஷதஹிஷணிவெவியுய நகததஸு
வ்யாஜாதயஸுக்ஷதஹிஷணிவ்யாஜாஹிஷணி' உபாஸகன் புண்ய
பாபங்களைவிட்டுவிடுகிருன். அதில் புண்யத்தை அவனுக்குவேண்டியவர்களும் பாபத்
தை சத்ருக்களுமடைகிருந்தென்றும், ஓரிடத்தில் கர்மநாசத்தை மாத்திரமும்,
மற்றோரிடத்தில் வேறொருமயத்தியையடைகை மாத்திரமும், வேறோரிடத்தில்
இரண்டையும் சொல்லிற்று. இரண்டையும் சொன்னவிடத்தில் ஸம்சயமேயில்லை.
வேறொருமயத்தியை யடைகிறதென்றவிடத்திலும், ஓரிடத்தைவிட்டே மற்றோரிட
த்துக்குப் போரவேண்டுகையால், அங்கு ஒன்றைச் சொன்னபோதிலும் இரண்டும
சொன்னமாதிரியேயாம். விட்டுப்போகிறதென்ற முதல்பக்கத்தில், ஸம்சயம். அதா
வது—அங்கு கர்மநாசத்தையாத்திர மநஸந்திக்கவேணுமா, அல்லது, அங்குச்சொ
ல்லாததாய் வேறுசாகையில் சொல்லப்பட்டதான வ்யக்த்யந்தர்ப்ரபந்தியையும்
அநுஸந்திக்கவேணுமா என்று—அங்குச்சொல்லாமையாலும், வேறுசாகையில் சொ
ல்லியிருந்தபோதிலும், அதை அந்தசாகையில் சொன்னவியையிலேயே அநுஸந்
திக்கவேண்டுமாயெனலும், கர்மத்தை விடுகிறவனொருவனுய் பற்றுகிறவன் வேறொ
ருவனாகையாலே ஒருவனுடைய க்ருத்யமல்லாமையாலும், இங்கு இரண்டாவதை
அநுஸந்திக்கவேண்டாமென்று பூர்வபக்ஷிசொன்னான்—ஒருவனைவிட்டகர்மம் ஆஸ்
ரயமின்றியே இராதாகையால் மற்றொருவனை அவர்யம் பற்றியேயாகவேண்டுமா
கையால் அதை அநுஸந்திக்கவேண்டும். இங்குச்சொல்லாமல் வேறிடத்தில் சொல்
லியிருந்தபோதிலும் இங்கு ஆவர்யகமாகில் அதையும் அநுஸந்திக்கவேணும்
இதற்கு உதாஹரணம்—(கூஸாஹஸ்துபவமாநவஸி) என்று துடங்கி பால்லவீஸ்
ருதியில், நாங்கள்செய்கிற ஸ்தோத்ரத்தைக் கணக்கெண்ணுக்கென வைத்துக்
கொண்டிருக்கிற ஒமர்க்குச்சகனே! நீங்கள் பெரியமரத்தில்கின்று முண்டானீர்
கள், எங்களை ரக்ஷியுங்கோள் என்று ஸாமான்யமாக மரக்குச்ச சொல்லப்பட்டது,
இன்னமரமென்று ஏற்படவில்லை. சாட்யாயநஸ்ருதியில் "ஒளஹாவாஸி" அக்
குச்சுகள் அத்திரமத்தினதென்று சொல்லுகையாலே அதையே இங்கும் எடுத்துக்
கொள்ளுகிறார்கள். இன்னும்—“நவாக்ஷராணிஹிஷணிவ்யாஜாஹிஷணி
வெவியுய நகததஸு” என்று தொடங்கி தேவச்சந்தஸஸையும் ஆஸுரசந்தஸஸையும்

சொல்லச்சொல்லிற்று, இதுமுன், இது பின் என்று சொல்லவில்லை, மற்றோரிடத்தில், தேவச்சதஸ்ஸை முன்னதாகவும் ஆஸூரத்தை அப்புறமும் சொல்லச்சொல்லியிருக்கையால் அதேமாதிரியாகவே இங்கும் சொல்லுகிறார்கள். இன்னும், ஒரிடத்தில் வேதாட்சிஸ்தோத்ரம் பண்ணச்சொல்லிற்று; இன்னகாலத்திலென்று சொல்லவில்லை. மற்றோரிடத்தில் ஸூரியோதயகாலத்தில் செய்யவேண்டுமென்று சொன்னபடியே இங்கும் செய்கிறார்கள். இப்படி இங்குச் சொல்லாமல் வேறுசாகையில் சொன்னதையும் அத்யாவஸ்யகமாகில் இங்கும் வைத்துக்கொள்ளவேண்டியதாகையால், இங்கும், கர்மத்துக்குப் பந்த்யந்தர ஸமாஸ்ரயணமும் அநுஸந்திக்கவேண்டுமென்று வித்தாந்தம். (ந.அ.௧)

(ரா.ஹ.) தபாவிஜாநுவாணுவாவெவியுயி” உபாஸகன் தேஹாவஸா காலத்தில் புண்யபாபங்களை உதறிவிட்டு பரமாத்மஸாம்யத்தை அடைகிறனென்றும், “ஐஸ்ரஹவரொரோணிவியுயிபவாப்ய” அக்காலத்தில் குதிராமயிர்களை உதறினற்போல் பாபங்களை உதறி பரமாத்மாவை அடைகிறனென்றும் சில இடங்களிலும், “தஸ்யுபாசுரபாயிபவாப்யஹ்யுபஸ்யுபாசுரபாயி” உபாஸகனுடைய தேஹாவஸாகாலத்தில் அவனுடைய தந்தை அவன்பிள்ளைகளை அடைகிறார்கள், அவன் புண்யத்தை அவனுடைய மித்ரர்களும் பாபத்தை சத்ருக்களும் அடைகிறார்கள் என்றும் மற்றோரிடத்திலும், “தஸ்யுபாசுரபாயிபவாப்யஹ்யுபஸ்யுபாசுரபாயி” அக்காலத்தில் உபாஸகன் புண்யபாபங்களை உதறுகிறான். அந்தபுண்யத்தை இஷ்டர்களும் பாபத்தை சத்ருக்களும் அடைகிறார்கள் என்றும் வேறோரிடத்திலும் சொல்லியிருக்கிறது. ஒரிடத்தில் புண்யபாபநாசமும், மற்றோரிடத்தில் அக்கர்மங்களுக்கு மித்ர சத்ருக்களிடத்தில் ப்ராப்தியும், வேறோரிடத்தில் இவ்விரண்டும் சொல்லப்பட்டது. இம்முன்றுவித்திலும் ஒரோவித்யைகளில் ஒரொன்றைத் தனித்தனியாக அநுஸந்திக்கவேணுமா, அல்லது, ஸகல வித்யைகளிலும் இவ்விருண்டையும் அநுஸந்திக்கவேணுமா, வென்றுஸம்சயம்.—ஒரோரிடங்களில் ஒரொன்றைத் தனித்தனியே சொன்னபடியால் ஏதாவதொன்றை யநுஸந்தித்தால்போருமென்றுபூர்வபகும்.—புண்யபாபங்கள் வேறொருத்தரை யாஸ்ரயிக்கும்போது ஒருத்தனைவிட்டே வரவேணுமென்பது வித்தம்; ஆகையால், வேறொருத்தரைப் புண்யபாபங்கள் ஆஸ்ரயித்தால் அநுஸந்திக்கும்போது அக்கர்மங்கள் ஒருவனை விட்டுவந்ததையும் அநுஸந்திக்கவேணுமென்பதும் வித்தம். ஆதலால் ஒருவனைவிடுகிற தென்று சொன்னவாக்யமும் வேறொருவனை ஆஸ்ரயிக்கிறதென்று சொன்னவாக்யமும் இரண்டும் சேர்ந்து ஒரே அர்த்தத்தை விதிக்கையால் ஸமஸ்தவித்யைகளிலும் இரண்டையும் அநுஸந்திக்கவேணும். இவ்விருண்டொருவாக்யங்களும் வெவ்வேறு ப்ரகாரணத்திலிருக்கையால் இவ்விருண்டும் சேர்ந்து ஒர்த்தத்தைச் சொல்லுமோவென்னில், சொல்லுமென்பதற்குத் த்ருஷ்டாந்தம்—“வாநஸூக்யாஃகூஸாஃ” யஜுருத்தில் குசை என்றுபேரையுடைய பாத்ரம் பூவில்லாமல் காய்க்கிற மரத்தினால் செய்யவேணும் என்று ஒரிடத்திற் சொல்லிற்று. இவ்விதமான மரங்களுக்கமாகையால் எந்த மரத்தினால் செய்யவேண்டுமென்னில், “ஐஸாஃகூஸாஃ” அந்தகுசையென்கிற பாத்ரம் அத்திமரத்தினால் செய்யவேணுமென்று வேறோரிடத்திற் சொல்லப்பட்டவாக்யம் இவ்வாக்யத்தோடு சேர்ந்து பூவாமற்காய்க்கிற அத்திமரத்தினால் அப்பாத்ரம் செய்யவேணுமென்று ஒர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது.—“ஐஸாஃகூஸாஃ” தேவாஸூரர்களுடைய சந்தஸ்ஸுக்களைச் சொல்லவேண்டுமென்று ஒரிடத்திற்சொல்லிற்று. அத்நிலில் தேவர்களின் சந்தஸ்ஸா அஸூரர்களின்

சந்தஸ்ஸா முன்னே சொல்லவேண்டியதென்னும் சங்கையில் “ஹெவஹாரஹி வலிவயு” தேவர்களின் சந்தஸ்ஸை முன்னம் சொல்லவேண்டுமென்று ப்ரகரண ந்தரத்திற் சொல்லப்பட்ட வாக்யம் இப்ப்ரகரணத்திலுள்ள இவ்வாக்யத்தோடு சேர்ந்து இரண்டும் ஒரே அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது.—“ஹிரணெ ிவஹார வலி நஹோத்ரஹிவாகரொதி” ஷோடசி என்கிற ஸாமத்தைக்காணம் செய்ய வேண்டுமென்று ஓரிடத்திற்சொல்லிற்று, இதை எப்போது காணம்செய்யவேண்டு மென்னில், “ஸரியாலிஷித வஸுரொ ிவஹாரவலி நஹோத்ரஹிவாக ரொதி” ஸூரியனுதித்த வநந்தரம் இந்த ஷோடசி என்கிற ஸாமத்தைக்காணம் செய்யவேண்டுமென்று மற்றோரிடத்திற் சொல்லப்பட்ட வாக்யம் இதோடுசேர்ந்து இரண்டும் ஒரே அர்த்தத்தைப் ப்ரதிபாதிக்கிறது—“பூகிஜஉவமாயகி” ருத்விக் குக்கள் காணம்செய்கிறார்கள் என்று ஒருப்ரகரணத்தில் சொல்லிற்று ‘தூய்யுர ிரூபமாயெசு’ அத்வயுகாணம் செய்யக்கூடாது என்று ப்ரகரணந்தரத்திலிருக் கிறவாக்யம் இத்தோடுசேர்ந்து இரண்டும் அத்வயுவ்யதிரித்தர்களான ருத்விக்குக் கள் காணம்செய்யவேண்டுமென்று ஒரே அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது. அதுபோலவே இவ்விரண்டுவாக்யங்களும் வெவ்வேறு ப்ரகரணத்திலிருந்தாலும் இரண்டும்சேர்ந்து ஒர்த்தத்தைச் சொல்லக்கூடும். இவ்விதமாகவே மீமாம்ஸகர்களும் ஸமர்த்தித்திரு க்கிறார்கள் என்று வித்தார்தம்.

நஅ0.

சுயி. கூச. வு ௩௮௬. ஸாஹ ராயெசுரவா ஹவா

தூயஹி ௩௮௬.

(ஸ்-ரா-ஹ.) தூயஹாவாசு - (தேகனியோகாநந்தரம்)கடக்கத்த க்க (அதுபவிக்கத்தக்க) கர்மம் இல்லாமையாலே, ஸாஹராயெ - தேஹ வியோககாலத்திலேயே, (புண்யபாபநாசங்களை த்யாதிக்கவேண்டும்) தூய ஹி - சரீரநாசகாலத்திலேயே கர்மம் நசிக்கிறதென்று, சு.௩௮-வேறு சாகி களும், சுயியதெ - அத்தயநம் செய்கிறார்கள்.

நஅ௧.

(ஸ்-ரா-ஹ.) புண்யபாபநாசங்களைச்சிந்திக்கும்போது, அப்புண்யபாபங்கள் சரீரவியோககாலத்திலேயே ஸம்பூர்ணமாக நசித்ததாகில் அந்தகாலத்திலே நசிக் கிறதென்றே சிந்திக்கவேண்டும். சரீரம் கழியும்போது சிலகர்மங்களும் அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தில் போம்போது ப்ரக்ருதிமண்டலத்தைத் தாண்டிப்போம்வரையில் வழி யில் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகவும் சிலகர்மங்களும் கழிந்ததாகில் அவ்விரண்டு காலங்களிலும் சிந்திக்கவேண்டுமாயினால் அக்கர்மநாசமுண்டாகிற காலத்தை இங்கு முன்னம் சிர்ணயிக்கவேண்டும்.— புண்ய பாபங்கள் சரீரவியோககாலத்திலேயே ஸம்பூர்ணமாய் நசிக்கின்றனவா, அல்லது அப்போது சிறிதும் அர்ச்சிராதி மார்க்கத் தில் சிறிதும் நசிக்கின்றனவா என்று ஸம்சயம்.— வேதத்தில் சரீரவஸாந காலத்தில் நசிக்கிறதென்று ஓரிடத்திலும் அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தில்நசிக்கிறதென்று மற்றோரிடத்திலும் சொல்லியிருக்கிறது. மேலும் அர்ச்சிராதி மார்க்கமாகப் போம்போது ஸூக்ஷ்மசரீரத்தோடே புருஷன் போகிறான். சரீரமில்லாதவன் கமநம் ஸூதலிய ஒருவ்யாபாரம் செய்கைக்கு யோக்யதையற்றவனாகையால் கமஸாதநமாக சரீரம் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும். சரீரஸ்திதிக்குக் காரணம் புண்ய பாபரூபகர்மங்கள்; அவை சரீரவியோககாலத்திலேயே நசித்துப்போனால் ஸூக்ஷ்மசரீரமும் அப்போதே நசிக்கிறதென்று ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும். அந்தசரீர

(அங்கீகரிக்கவேணும்). சுந்யா - இல்லாவிடில், டொஷி - தோஷம் வரும்.

உருக

(ரா-உ.) உபயா - சரீரணியோககாலத்திலும் அர்ச்சிராதிமார்க்க கத்திலுமாக இரண்டிடத்திலும் (கர்மம் நசிக்கிறதென்று ஒப்புக்கொண்டால் தான்.) மகி - அர்ச்சிராதிததியைச் சொல்லுகிறிருதிக்கு, சுபு - அர்த்தத்தையுடைந்தாகை (ப்ரயோஜனம்) வித்திக்கும். சுந்யாவதி - வேறு விதமானால், விருஷி - அர்த்திருதிக்கு விரோதம்வரும். உருக.

(ஸ-ஹ.) ஸுருண்ப்ரஹ்மோபாஸநம் சொன்னபின் அர்ச்சிராதிமார்க்கம் சொல்லியிருக்கிறது. நிர்க்குண ப்ரஹ்மோபாஸநம் சொன்னபின் அம்மார்க்கம் சொல்லவில்லை. இங்குச்சொல்லாவிடினும் அங்குச்சொன்ன அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தை இங்கும்வைத்துக்கொள்ளவேணும், வேண்டாமா என்னில், தேசாந்தரம் போகவேண்டுமெனில் அர்ச்சிராதி மார்க்கமாகப் போகவேணும், அப்படிப்போக வேண்டியவன் ஸுருண்ப்ரஹ்மோபாஸநம் செய்தவனே. நிர்க்குணப்ரஹ்மோபாஸநம் செய்தவன் இங்கே இருந்தே அவித்யாவிரிமுத்ததயம் ப்ரஹ்மஸ்வரூபியாய் விடுகிறான். இவனுக்கு வேறிடம் போகவேண்டியதில்லாமையால் அர்ச்சிராதிமார்க்கம் வேண்டியதில்லை. இவனும்கொருவனென்னில், மிருகு உபயோகஸாஜிபாவெவதி என்றிருதியோடுவிரோதிக்கும். ஆகையால் ஸுருண்ப்ரஹ்மோபாஸநனுக்கு அர்ச்சிராதி மார்க்கமென்றும், நிர்க்குணப்ரஹ்மோபாஸநனுக்கு அதில்லை யென்றும் அங்கீகரிக்கவேண்டும். ஒருவருக்குப்போகவேண்டுமெனில் அவனுக்கு வழி வேணும், தன்சரீரத்திலுள்ள ரோகம் கழியவேண்டியவனுக்கு வழிவேண்டியதில்லை. அம்மாதிரி இங்கும் கண்டுகொள்க. என்று வித்தார்த்தம். உருக.

(ரா-ஹ.) இதில் அநுபபத்தியை சங்கிக்கிறார் - “ஹேவயா உதாவஹிதெ” அர்ச்சிராதிமார்க்கமாகப்போகிறான் என்று இருதிசொல்லுகிறது. சரீரமுள்ளவனே ஓரிடத்திற்குப்போகவல்லவன்; சரீரத்துக்குக்காரணம்புண்யபாபங்கள். புண்யபாபங்கள் சரீராவஸநகாலத்தில் நசித்தால் அதிஞ்ஞண்டான ஸுக்ஷ்மசரீரமும் நசிக்கும், அப்போது போகவல்லமையற்றவனாகிறான். இப்படியாகில் அர்ச்சிராதிமார்க்கமாகப் போகிறவனொருவனுமில்லாமையால் இவ்வர்த்தத்தைசொல்லுகிற இருதிநிர்த்தசமாய்வுமென்று பூர்வபகம். உருக.

ஸ-உருக. உபவஹஸுருக்ஷணா ஹேவயாவதுவெவதிவகவக.

(ஸ-ஹ.) வெகாவக - லோகத்தில் ஒருகராமத்துக்குப் போக வேண்டியவன் ஒருவழியைப் பிடித்துக்கொண்டு போமாபோலே, துக்ஷணாஹேவயாவதுவெவதி - அந்த அர்ச்சிராதிததியைக் காரணமாகஉடைய (அவ்வழியாகப்போய், பர்யங்கனித்யையிற் சொல்லுகிறபடியே சேஷசாயியாகிய பரமபுருஷனை அடைகிறவனுக்கு அதை அடைகையாகிற) ப்ரயோஜனம் வித்திக்கைக்காக, உபவஹ - இப்படி அர்ச்சிராதிமார்க்கத்திற் சொல்வதே சரியானது. உருக.

(ரா-ஹ.) வெகாவக - லோகத்திற் போலே, துக்ஷணாஹேவயாவதுவெவதி - அந்த லக்ஷணத்தையுடைய, (அகர்மவஸ்யமான) சரீரம் (முத்தனுக்குக்) காண்கையாலே, உபவஹ - புண்யபாப நாசாந்தரத்திலும் அர்ச்சிராதிமநம் கூடும். உருக.

(௩௦-ஹா) அந்தசங்கையைப் பரிஹரிக்கிறார்—ஸகல கர்மங்களும் நசித்து முத்தனான பிறகு “ஸவஸூரபூவதிதஸூவஸவெஷுஷு ஷெவாஷெஷு-காசிவா ரொஹயதி” அந்த முத்தபுருஷன் அகர்மவஸ்யனாகிறான். அவனுக்கு ஸர்வலோகங்களிலும் யதேதச்சமான ஸஞ்சாரமுண்டாகிறதென்று கர்மஞன்யஸூக்கும் கூட ஸங்கல்பமாத்ரத்தினால் சரீரமும் அச்சரீரத்தோடு லோகாத்ரதங்களில் கமனமும் சொல்லுகிறது. அதுபோலவே சரீராவஸானகாலத்தில் ஸகலகர்மங்களின் நாசம்பிறந்தாலும் பரமாத்மோபாஸநபலத்தினால் அர்ச்சிராதி மார்க்கமாகப் போகக்கூட ஸூக்ஷ்மசரீரம் மாத்ரமிருக்கலாம். அத்துடன் அர்ச்சிராதிமார்க்கமாகப் போகலாமாகையால் அந்தப்நுதிக்கு விரோதமில்லை. இத்தற்குத்ருஷ்டாந்தம் காண்பிக்கிறார். லோகத்தில் சக்ரவர்த்தியான ராஜாவை யாஸ்ரயித்தவர்கள் மற்ற மஹாருக்கு அடையத்தகாத உயர்ந்தபோகங்களை அநுபவிக்குமாப்போலே ஸர்வஜ்ஞனும் ஸர்வசக்தியான பரமாத்மாவை உபாஸனம் செய்தபுருஷன் இஷ்டமானவற்றையெல்லாம் அநுபவிக்கலாமாகையால் ஸூக்ஷ்மசரீரமும் இருக்கலாம் என்று வித்தாந்தம். ௩௮௪.

ஸூ - ௩௮௫ டாவஷ்யிகாரஸவஸூதிசூரியகாரணாடி.

(௩௦-௩௦-வ்ய.) சூயிகாரணாடி - (லோகமர்யாதாஸ்த்தாபநத்தில்) அதிகாரத்தை யடைந்திருக்கிற வஸிஷ்டாதிதகளுக்கு, டாவஷ்யிகாராடி - (அவரவர்களுடைய) அதிகாரம் முடியுமளவும், ஸவஸூதிஃ - இருப்பு (உண்டி - நாசமில்லை.) ௩௮௫.

(௩௦-ஹா.) ஸுருணவீத்யோபாஸகன் அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தினால் ப்ரஹ்மலோகத்தையடைகிறானென்றும், நிர்க்ருண வீத்யோபாஸகன், அதாவது-அத்தைவ ஜ்ஞாநமுண்டானவன் முத்தனாகிறானென்றும் கீழ்சொல்லிற்று. இதில், சிலர்க்கு அத்தைவ ஜ்ஞாநமுண்டான பின்பும் இஸ்ஸம்ஸாரத்தில் ஜ்நமமும் ஸ்த்தியும் புராணதிகளினால் தெரியவருகிறதாகையால் அத்தைவ ஜ்ஞாநம் பிறந்தவர்களாவருக்கும் முத்தியுண்டென்னக் கூடாதென்று சங்கித்து அதைப்பரிஹரிக்கிறார்—முன்பு அவர்ந்தரதமா என்று பெயரையுடைய ஒரு ஜ்ஞாநாதிகரான ரூபியிருந்தார், அவர்விஷ்ணுவினுடைய கட்டளையினால் த்வாபரயுகத்தின் கடைசியில் க்ருஷ்ணத்வையாய்நராயம்ப் பிறந்தார். ப்ரஹ்ம ஜ்ஞாநியாகிய ஸகத்ருமாரமும் ஸ்கந்தனாய்பிறந்தார் என்று இப்படி அத்தைவ ஜ்ஞாநமுன்னவர்களாக ஸாஸ்த்ரத்தில் ப்ரவரித்தமாகச் சொல்லப்பட்ட அநேகர் பிறப்பையடைந்தார்களென்று சொல்லுகையாலே, ப்ரஹ்ம ஜ்ஞாநம் பிறந்தவர்களுக் கெல்லாம் மோக்ஷமுண்டென்கிற நியமமில்லையென்னில்,—கீழ்ச்சொன்னவர்கள் வேதப்ரவர்த்த நாதிலோகோபகாரார்த்தமாகப் பரமபுருஷனால் ஒவ்வொரு அதிகாரத்தில் நியமிக்கப்பட்டார்கள். அவர்களுக்கு முதலிலேயே ஜந்தாறு ஜந்மங்கள்வரையில் அநுபவிக்கத்தக்க ப்ராரப்தகர்ம மேற்பட்டிருந்தது. அக்கர்மமுன்னவரையில் அவ்வதிகாரத்தைச் செலுத்திப் பின்பு மோக்ஷத்தையடைவார்கள். ப்ரஹ்மஜ்ஞாநம் ப்ராரப்தகர்மத்தைக் காட்டிலும் வேறானஸஞ்சிதம் ஆசாயி என்கிறீர்மத்தையே நசிப்பிக்கும். ப்ராரப்தமென்பது அநுபவித்தே நீரவேண்டும் ஆகையால் ப்ராரப்த கர்மாவஸானத்தில் மோக்ஷ முண்டென்பது நிர்சயம். ௩௮௫.

(௩௦-ஹா.) பரமாத்மஸ்வரூபத்தை யறிந்த ஜ்ஞாநிகளுக்கு இச்சரீரம் கழிந்த உடனே புன்யபாபங்கள் கழிந்துவிடுகிறது, மஹஜ்ஞம்கிடையாது, ஸூக்ஷ்மசரீரம் மாத்திரம் விரஜாப்ராப்தி வரையிலிருக்கிறது என்றாகீழ். மஹாஜ்ஞாதாவென்று ப்ரவரித்தான வஸிஷ்ட்டர் முதலானார்மறுபிறப்புபிறந்ததாகவும் புத்ரமரணதிகளில்

ஞாலண்டானது காதினையதுபவித்ததாகவும் சாஸ்திரங்களில் காண்கிறதேயென். னில், அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தில் போவதற்கு அடுத்தமுன் ஜம்மத்திலுள்ள சரீரம்சரி த்த உடனே அவனுக்கு புண்யபாபங்கள் முதலிய ஸம்ஸாரம் நசிக்கிறதென்றோம். வலிஷ்ட்டாதிகள் ஒவ்வொரு அதிகாரத்தைப் பற்றிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு ப்ராரப்ததர்மம் இன்னும் நசிக்கவில்லை. அவ்வதிகாரத்தின் முடிவிலேதான்நசிக்கும் அதைதத்வஜ்ஞாநம் நசிப்பியாது. மற்று ஸஞ்சிதாதிகர்மங்களைத்தான் நசிப்பிக்கும் ஆகையால் அவர்களுக்கு ஸம்ஸாரம் காண்கிறதென்று சொல்லுகிறார். உஅசு.

அயி-சுதி. லஉ-உஅசு. சுநியஸூவெ-ஷாஜலிரொப

ஸ்ரவாநாநாஹ்யாபு.

(ஸ்-நா-வ்.) ஸவெ-ஷாபு - எல்லா உபாஸகர்களுக்கும், (அர்ச்சிராதிசுதியுண்டு) சுநியஸூ - (சிலர்க்குண்டு சிலர்க்கில்லையென்கிற) நியமமி ல்லை, ஸவாநாநாஹ்யாபு - (ஆப்படிச்சொன்னால்தான்) ஸ்ருதிஸ்மருதிக ளோடு, அவிரொபு - விரோதமில்லை. உஅசு.

(ஸ்-நா-ஹா) பஞ்சாக்கிவீத்யை உபகோஸலவீத்யை தஹாவீத்யைமுதலான சிலவீத்யைகளில் அர்ச்சிராதிநதி சொல்லியிருக்கிறது, மதுவீத்யை சாண்டில்யவீ த்யை முதலானவற்றில் சொல்லவில்லை. இதனால் தோற்றுகிற தென்னவென்றால்; எந்தவீத்யையில் அர்ச்சிராதிநதி சொல்லியிருக்கிறதோ, அந்தவீத்யையை உபாஸ நம் செய்கிறவனே அவ்வழியினால் போகிறான், மற்றவீத்யையை உபாவிக்கிறவன் போகிறதில்லை. அப்படி ஒரிடத்தில் சொன்னவழியை மற்ற எல்லா இடங்களிலு முண்டென்றொப்புக் கொள்ளில், எங்கேனுமோரிடத்தில் சொன்னதே அமைந்தி ருக்க இரண்டிமுன்றிடங்களில் சொன்னது ட்யர்த்தமாகும் என்பதற்கு ஸமாதாந மாவது—வாஸிஸநேயத்திலும் சாந்தோக்யத்திலும், ‘உகபுஉஸூவெ-ஷாஜலிரொபெ றெநெஷுபுந கிரஹத்யு-பாஸவெ தெவி-ஷாஜலிரொபவணி’” அந்த பஞ்சாக்கிவீத்யையை இம்மாதிரியாக யாவர் சிலர்அறிகிறார்களோ, அவர்களும், யாவர் சிலர் ஸ்ரத்தையென்றும் ஸத்யமென்றும் சொல்லப்படுகிற பரமாத்மாவை உபாவிக்கிறார்களோ, அவர்களும். அர்ச்சிராதி மார்க்கமாகப்போகிறார்களென்று பரமாத்மோபாஸநம் செய்கிறவர்களைவார்க்கும் அர்ச்சிராதிமார்க்கமாகப் போகி ரார்களென்று சொல்லுகையாலே, பரமாத்மோபாஸநம் செய்கிறவர்களைவார்க்கும் அர்ச்சிராதி சுதியுண்டு. ஒரிடத்தில் சொன்னதே அமைந்திருக்க பஞ்சாக்கிவீத்யை உபகோஸலவீத்யை முதலான பலவிடங்களில் அம்மார்க்கத்தைச்சொன்னது அவ் வீத்யைகளில் நியமேந அம்மார்க்கத்தை த்யாரிக்கவேணுமென்று மற்றவீத்யை களில் த்யாரிக்கவேணுமென்கிற நியமமில்லையென்றும் தெரிவிக்கக்காந உஅசு.

அயி-சுசு. லஉ-உஅசு. அக்ஷராயிபார்க்வெரொபஸூராராநு

தக்ஷாவாஹ்யாஜனவஸூவத்யு-த்யு.

(ஸ்-நா-வ்.) ஸாராராநுதக்ஷாவாஹ்யாபு - (உபாஸ்யமான ப்ரஹ்மம்) எல்லா அக்ஷரவீத்யைகளிலு மொன்றாகையாலும், (அஸ்த்தூலத்தவம் முத லானவை) அந்த ப்ரஹ்மத்துக்கு அஸாதாரணமாகையாலும், அக்ஷராயி பாபு - அக்ஷர (ப்ரஹ்ம) ஸம்பந்தியான, அஸ்த்தூலத்தவாதி விஷயமான புத்திகளுக்கு, அவிரொபு - உபஸம்ஹாரம் (உண்டு). ஷனவஸூவசு - உபஸதஸம்பந்தியான ஸாமம்போலே, தக்ஷு - குணம் ப்ரதாநத்தை யதுவர்த்திக்குமென்பது பூர்வமீமாம்ஸையிலும் சொல்லப்பட்டது. உஅசு.

(ஸ-ரா-ஹா.) அதர்வணஸ்ருதியில் “பதூபெ, ஸூரிமா ஹுரிமொத, வண-பு” ப்ரஹ்மம் ப்ரத்யக்ஷத்துக்கு விஷயமென்று, மற்றப்ரமாணங்களுக்கும் விஷயமன்று, கோத்ரமும் கிடையாது, வர்ணமும் கிடையாது என்று தொடக்கி அநேகமான ப்ராக்ருதகுணங்களை நிஷேதித்திருக்கிறது; வாழிஸகேயத்தில், “அஹுலுபி நணஹுலுபிஹுபு” அந்தப்ரஹ்மம், ப்ரக்ருதி ஸம் பந்தாதிகமான பெருமன் ஸிறமன் குறுகல் ஸெடுகல் முதலான குணங்களை மறுத்து என்று அநேககுணங்களை நிஷேதித்திருக்கிறது. இந்த இரண்டு அக்ஷரவிய்யயிலும் அங்கங்கு சொல்லப்பட்ட குணநிஷேதத்தை அங்கங்கேயது ஸந்திக்கவேணுமா, “அல்லது, எல்லா இடங்களிலும் சொன்னகுணநிஷேதத்தை எல்லாவிடங்களிலும் மந்தஸந்திக்கவேணுமா என்று விசாரிக்கில்; ஓரிடத்திற் சொன்னகுணத்தை மற்றோரிடத்திலுந்ஸந்திக்க ப்ராயேஜமில்லை, அப்படியதுஸந்திக்கில், எல்லாகுணங்களைப் ப்ரமெல்லாவிடங்களிலுந்ஸந்திக்கவேண்டுகையால் வித்யாபேதமேயற்றுப் போய்விடும் என்று பூர்வபகிசொன்னான்—அக்ஷரவிய்யாஸம்பந்தமாக எங்கெங்கு என்னென்ன குணங்களை நிஷேதித்திருக்கிறதோ, அதை யெல்லாம் எல்லாவிடங்களிலும் அநுஸந்திக்க வேண்டும், அந்தந்த ஸ்ருதிகளிற் சொன்ன அஸ்துலத்வம் முதலியவை, அக்ஷரமென்று சொல்லப்படுகிற ப்ரஹ்மத்தினுடைய குணங்கள், அக்ஷரமென்பது இக்குணங்களைபுடையது. ப்ரமாத்மாவை யநுஸந்திக்கும்போது அவனுடைய அஸாதாரணமான தர்மங்களைக் கொண்டு அநுஸந்திக்கவேண்டும். முன்பு, “சூரிமாஹுரிமொத, வண-பு” என்ற ஸூத்ரத்தில் ஆந்தம் முதலியவை ப்ரமாத்மாவினுடைய குணங்களாகச் சொல்லப்பட்டது, அந்த கேவல ஆந்தாதிகள் ஸ்துலத்துக்கும் உண்டு. ஆகையால் அவை மாதிரம் அவனுக்கு அஸாதாரண தர்மமாகமாட்டாது. சேதநனுக்கு யாதொருப்ரக்ருதஸம்பந்தமும் தத்தீநமான ஸத்தூலத்வாதி குணங்களுமுண்டு. அவற்றுடன் கலசாத ஆந்தாதிகளை அவனுக்கு அஸாதாரண தர்மங்களாயிருக்கும். ஆகையால் அவை எல்லா அக்ஷரவிய்யைகளிலும் மந்தஸந்தேயமாக இருக்கும். இதற்கு த்ருஷ்டாந்தம்—ஜாமதக்யயாகத்தில், உபஸதத்துக்கு மந்த்ரம் ஸாமமாய் அதை அந்த ஸாமஸ்வரத்தோடே சொல்லவேண்டியிருந்தபோதிலும் யஜுர்வேதி அதைப்பண்ணும்போதும் அந்த உபஸத்தென்கிற குணியோடு ஸம்பந்தித்த அம்மந்த்ரமாகிற குணத்தையே விந்யோகப்படுத்தவேண்டும், அதுபோலிற்கும் காண்க. இந்தந்த்யாயம் பூர்வமீமாம் ஸாசாஸ்த்ரத்திலும் அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கிறது—சங்கராப்யயிஷம்—அவ்வவ இடங்களில் சொன்ன அந்தந்த குணநிஷேதங்களையே அநுஸந்திக்கில், அவைதவிர மற்றகுணங்களுடைய நிஷேதம் தோற்றமுமையால் ப்ரஹ்மத்தை நிக்ருண மென்றநுஸந்தித்ததாகாது ஆகையால் எல்லா குணநிஷேதங்களைப் ப்ரமெல்லாவிடங்களிலும் மந்தஸந்திக்கவேணும்—என்று ஸித்தாந்தம்.—

உஅஎ.

ஸூ - உஅஅ, உயஉஅந நாகு.

(ஸ-ஹ) சூரி.ந.நாகு - (வாக்யசேஷத்தில் ப்ரமாத்மாவைச்) சொல்லுகையாலே, உயச - இவ்வளவென்கிற பரிச்சேதத்தையுடைய ப்ரமாத்மாவே சொல்லப்பட்டான்.

உஅஅ.

(ரா - ஹ) சூரி.ந.நாகு - நன் க த்யாநிக்கை நிமித்தமாக உயசு இவ்வளவுகுணமே (உபஸம்ஹாரம் செய்யவேண்டும்.)

உஅஅ.

(ஸ-ஹா.) ஸ்வேதாஸ்வதரத்தில், “ஆலாஸவண-ஆலாஸ-ஆலாஸவாபாஸூரி.ந. வுக்ஷ-வரிஷ-ஹுஜாதெ | தவ்யாநநுவிபுலு-ஹுஜாதெ

ஸ்ரீ நடுநா அமிலாகஸீதி” இரண்டிபகிகள் ஸமாநுணத்தையுடையதகள், தோழமையுன்னதகள், ஒரு சரீரமாகிற மரத்தை அடைந்திருக்கிறன. அவற்றில் ஜ்வாலையு ஒருபகி புண்யபாபங்களின் பலமான ஸுகதுக்கங்களை யறுப்பிக்கிறது, பரமாத்மாவாகிய மற்றொருபகி அறுப்பிக்கிறதில்லை, செவ்வையாய் விளங்குகிறது என்று சொல்லியிருக்கிறது. கடஸ்ருதியில், “ஐகாவீஷணௌஸுக்யதஸ்யுரொகெ மஹாபவஸ்யுள வரஸேவரஸெப்யு மாயரதவஸ்யு ஹவி லொவஸ்யு வஹாஸ்யுபெபவத்யுணாவிசெகா” என்று ஜீவனைச்சாயையாகவும் ப்ரஹ்மத்தை வெய்யிலாகவும் சொல்லி, இவ்விருவரும் கர்மபலத்தையறுப்பிக்கிறார்களென்று சொல்லியிருக்கிறது. இவ்விரண்டும் ஒருவியையா, அல்லது வெவ்வேறு என்று ஸம்சயம்—ஸ்வேதாஸ்வதரத்தில் ஜீவன் புஜிக்கிறான் பரமாத்மா புஜிக்கிறதில்லை யென்று சொல்லிற்று. கடத்தில் இருவரும் புஜிக்கிறார்களென்று சொல்லிற்று; இப்படியாகவிக்கவேண்டியகர்மமேறுபட்டபடியால் இரண்டும் வெவ்வேறென்று புர்பபகம்.—ஸ்வேதாஸ்வதரத்தில், ஒருவன் புஜியாமல் விளங்குகிறானென்று பரமாத்மாவைச்சொல்லி, மேல்வாக்ய சேஷத்தில் “ஜுஷ்யபரபஸ்யுத்யுசுரீஸ்யு” என்று அவனையேசொல்லிற்று; கடத்திலும், “சுந்யுத்யுபரீகா” என்று பரமாத்மாவை முதலில் சொல்லத் தொடங்கி, கடைசியில், “யலஸ்யுத்யுசுரீஸ்யுத்யுநாஸ்யு” என்று பரமாத்ம் விஷயமாகவே கொண்டபோய் முடித்தபடியால் நடுவிலுள்ள “ஐகாவீஷணௌ” என்றவாக்யமும் பரமாத்ம் விஷயமே. இருவரும் புஜிக்கிறார்களென்று பரமாத்மாவையும் சேர்த்துச் சொன்ன போதிலும், சத்ரிந்யாயே. அதாவது - குடைபிடித்துக்கொண்டு போகிற சில ரோடு கூடப் போகிற குடையில்லாதவர்களையும் சேர்த்து குடைக்காரர் போகிறார்கள் என்பதுபோல், புஜிக்கிறதேனோ இருக்கையால் இவனையும் புஜிக்கிறானென்று சொல்லிற்று. மேலும் ஜீவன் ஸாக்ஷாதாக புஜிக்கிறான், பரமாத்மா அவனை புஜிக்கிறான். சமயல் பண்ணுகிறவனையும் பண்ணுவிக்கிறவனையும் சமையல் காரனென்று சொல்லுவதுபோல் சொல்லிற்று. ஸாக்ஷாதாக பரமாத்மாபுஜிக்கிறானென்று கடத்திலும் சொல்லவில்லையாகையால் இரண்டிடத்திலுமொரே வியையென்று வித்தாந்தம்

கஅஅ.

(ரா-ஹா.) பரமாத்மகுணங்களையெல்லாம் பரமாத்மாவை யறுஸந்திக்கிற எல்லா இடங்களிலும் மறுஸந்திக்கவேண்டுமாயில், “ஸவப்யுத்யுஸ்யுஸ்யு” ஸமஸ்தமான ஸுகந்தங்களையுடையவன்; ஸகலமான ரஸங்களையுடையவன் என்று தொடங்கி சொல்லப்பட்ட மற்றுமுள்ள எல்லா குணங்களையு மறுஸந்திக்க வேணுமேயென்னில், கீழ்ச்சொன்ன அஸ்த்தலத்வம் அந்நுத்வம் முதலியவற்றோடு கூடிய ஆநந்தாதி குணங்களையெல்லாம் பரமாத்ம் ஸ்வரூபத்தைத்தயாகிக்க முடியாதாகையால் இவைகளையொத்திர மறுஸந்திக்கவேணும்; ஸத்யகாமத்வாதி மற்றகுணங்கள் பரமாத்ம்ஸ்வரூபத்துக்கு நிரூபகங்கள் அல்லாமையால் அவற்றையெல்லா மறுஸந்திக்க வேண்டியதில்லை. எந்த வித்யையிற் சொல்லியிருக்கிறதோ, அங்கு மாத்ரமே யறுஸந்திக்கவேணும்.

கஅஅ.

சுயி - கூள - ஸூ - கஅஅ - சுஜாஹுதயூரீவஸ்யுத்யுதொந்யுபா
வெஹாநுபவத்யுதிவெஹாப வெஸவஸ.

இது சங்கரபால்யத்துக்கு “சுஜாஹுதயூரீவஸ்யுத்யுதொந்யுபா” என்றொருஸூத்ரமும், “சுந்யுபாஸேஹாநுபவத்யு நிதிவெஹாப வெஸாஹவஸ” என்றொருஸூத்ரமுமாயிருக்கும்.

கஅக.

(ஸ-பு) ஸூத்ரம் - தன்னுடைய ஆத்மாவுக்கு, ஹிதமுபாஸக. ஸர்வபூதாந்தராத்மவம்போலே, ஊனா-அந்தராத்மவம்போலே, உருசு

(ஸ-ஹ.) ப்ரஹ்மதாரண்யத்தில், “புத்தாக்காடிவருகாடி” பஞ்சபூத ஸவ-காணம்” என்ற உஷஸ்திகேட்டதற்கும் கஹோன் கேட்டதற்கும், எகரூபமாக இரண்டுதரம் உத்தரம்சொல்லியிருக்கிறது. இவ்விரண்டிடத்திலும் ஒரு விதையையா இரண்டு விதையையா சொல்லப்பட்டதென்னில், —இரண்டும் ஒரே விதையையாமாகில், இரண்டுப் பரஸ்பரமும் இரண்டு உத்தரமும் வேண்டியதில்லை. ஒருதரம் சொன்னதே அமையும் ஆகையால், ப்ரஹ்மப்ரதிவசாக்ஷன் எகரூபமாயிருந்தபோதிலும் வெவ்வேறு விதையகளைந்து பூர்வபகம்— ஸாக்ஷாத் ப்ரத்யக்ஷ வித்யமான ப்ரஹ்மம் எதுவோ, ஸர்வத்துக்கும் உள்ளேயிருக்கிற ஆத்மா எதுவோ அதை பெணக்குச் சொல்லென்ற இரண்டு ப்ரஸங்கம் ஸமாசமாயிருக்கிறது; இது இரண்டு விதையாகில் அங்குச்சொன்ன ஸர்வாந்தாத்மா ஒருவனென்றும் இங்குச் சொன்ன ஸர்வாந்தாத்மா மற்றொருவனென்று மேற்படும்; ஸர்வாந்தாத்மா ஒருவனையாக வேண்டுமென்றி இருவாகாகர்கள்; ஆகையால், “வனகொடுவல்லவடிவமிதேஷம்” என்ற விடத்தில் ஸர்வபூதங்களுக்கும் ப்ரஹ்மத்தையே அந்தராத்மாவாகச் சொன்னதுபோல் இங்கும் இரண்டிடத்திலும் ப்ரஹ்மமொன்றாகே ஸர்வாந்தராத்மவம் சொல்லிற்று. இதனால் இவ்விரண்டிடத்திலும் ஒரே விதையென்று வித்தாந்தம்.

உருசு.

(ஸ-பு) சுந்யபா - ஒரேவிதையாகில், சுந்யவஸுத் - இரண்டு தரம்சொன்னது சரிபாற்று, உதிவெச - என்றால், உவபேஸாஹவச - ஸத்வித்யையில் பண்ணினை உபதேசம்போலே (இரண்டுதரம் சொல்லலாம்).

உருசு.

(ஸ-ஹ.) ஒரு விதையாகில் இரண்டுதரம் சொல்லுவானென்னென்றகேட்டதற்கு ஸமாதானம் — தாண்டுகளுடைய உபநிஷத்தில் ஆரூபத ப்ரஸங்கத்தில் “தக்ஷிணியொருகுகெகா” என்று ஒன்பது தரம் உபதேசித்திருந்த போதிலும் “ஹியவனவரஹவாநுவிஜாஸ்யது” மறுபடியும் பரமாத்மவருபத்தையெனக்குச்சொல்லென்று உபநிஷத்தில் ப்ரஸங்கம் “தக்ஷிணிய” இந்த ப்ரஹ்மரூபமே ஜீவாத்மவருபமென்று உபஸம்ஹாரத்தில் உத்தரமும் ஒரேவிதமாயிருக்கையாலே அவையெல்லா விடங்களிலும் விதையென்றுதான், வேறு வேறு ஸம்சயங்களைப் போக்கிக்கொள்ளுக்காக ஒன்பதுதரம் ப்ரஸங்கம் பண்ணிற்றென்று சொல்வதுபோல், இங்கும் ப்ரஸங்கம் ஒரேவிதமாய், உபஸம்ஹாரத்திலும் “சுதொந்யுடாது” இந்தப் ப்ரஹ்மவ்ருபத்தவிர மற்றது அஸத்யமென்று இரண்டிடத்திலு முத்தரமொன்றாகையாலும் விதையென்றாகக்கடவது.

உருசு.

(ஸா - பு) ஊனா - அந்தராத்மவிஷயமான (உஷஸ்தியின்) ப்ரஸங்கம், ஹிதமுபாஸகஸூத்ரம்-பஞ்சபூதாத்மகமான சரீராதி ஸம்பந்தத்தை யுடைய ஜீவாத்மாவின்னுடைய ஸப்பந்தியானது, சுந்யபா - இல்லாவிடில், ஹேஷாந்யவஸுத் - இரண்டுதரம் சொல்லுகைக்கு ப்ரயோஜனம் ஸம்பதியாதாகையால், உதிவெச - என்றால், உ-அப்படி ஜீவாத்மவிஷயகப்ரஸங்கமன்று உவபேஸவச - (ஸத்வித்யையில்) உபதேசம்போலே, (இங்கும் புந்ருத்திபரிஹாரம்செய்யவேண்டும்).

உருசு.

(ரா - ஹ) ப்ருததாரண்யத்தில், உஷஸ்தியென்பவர், “யசுத்ராஸவபூ
 னாஃ கதேநவபூயகூ” எல்லாவற்றக்கு முன்னேயிருக்கிற ஆத்மாவை எனக்கு
 உபதேசிப்பென்று கேட்டதற்கு, யாஜ்ஞவல்க்யர், “யஃப்ராணெ நபுராணிதிஸ
 த சூத்ராஸவபூனாஃ பஸவர்தெ நநாவாநிதிஸத சூத்ராஸவபூனாஃ”
 என்றுதடங்கி, உச்வாஸ நிர்வாஸாதிகளுக்கு ஹேதுவானவனே உன்னுடைய ஸர்
 வார்த்ராத்மா என்றுசொன்னார் பின்பு உஷஸ்திகேட்டபரகாரமே கதோளர்ப்பார்
 ம்பண்ண, “பொஸ நாயாவிவாஸெஸொகரோஹஜராஜ்ய துயேதேதி
 வஸவந்தெஹதரோத்ராமம் விஹிதா” என்றுதடங்கி, பரிதாகம் துக்கம் அஜ்
 ஞானம் கிழத்தனம்-மரணம் முதலிய விகாரங்களற்றவன் ஸர்வார்த்ராத்மா அவனை
 யறியவேண்டுமென்று சொல்லியிருக்கிறது. இவ்விரண்டிடத்திலும் சொல்லப்பட்ட
 வித்யை ஒன்று வேறு என்று விசாரிக்கில், —முதலில் உச்வாஸ நிர்வாஸங்களுக்கு
 ஹேதுவானவன் அந்தராத்மாவென்கையாலே அத்தொழில் பரமாத்மாவுக்கு இல்லை
 யாகையால் அதையுடையஜீவனே அங்குசொல்லப்பட்டான். அவனுக்கு மந்த்ராத்மா
 வாகப் பரமாத்மாவிற்குக் ஜீவன் ஸர்வார்த்ராத்மாவானபடி யெவ்வனே யென்னில்,
 இங்கு ஸர்வார்த்ராத்மா வென்பதற்கு சரீரேந்திரியமக: ப்ராணதிகளைக்காட்டிலும்
 உள்ளேயிருக்கப்பட்டவனென்றே யர்த்தமாகையால், இவ்விசேஷணம் ஜீவனுக்கும்
 உடம். பின்பு, பரிதாகம் முதலிய தோஷங்க ளற்றவனே யாத்மாவென்று முன்
 சொன்ன ரீதியைக்காட்டிலும் வேறுவிதமாகச் சொல்லுகையாலே, இங்கு முன்
 சொன்னவனைக்காட்டிலும் வேறான பரமாத்மாவைச் சொல்லுகிறது. இரண்டிடத்
 திலு மொருவனேசொல்லப்பட்டானாகில் இருவர்க்குமொரேவிதமான உத்தரமே
 சொல்லப்பட்டிருக்கும் என்றான் பூர்பபகரி. —இரண்டிடத்திலு முத்தரம் பரமாத்ம
 விஷயமாயேயிருக்கும். அதெப்படியெனில்; முதல் உச்வாஸாதிகளுக்குக் காரண
 பூதனே ஆத்மாவென்று சொன்னபின், “யஃவ ராணெ நபுராணிதி” என்று உச்
 வாஸாதிகளுக்குக் காரணபூதன் பரமாத்மாவென்று சொல்லியிருந்தபோதிலும்,
 “யசுத்ராத்மிதிஷ்டு” இத்யாதியினால் ஆத்மாவென்பது பரமாத்மாவுக்கே அஸா
 தாரணச்சொல்லாயினும் இவ்விரண்டும் ஜீவனுக்கு முண்டாகையால், யாஜ்ஞவல்க்
 யர்சுமக்கு இப்படி பரமாத்மாவை உபதேசித்தாரென்றறியாமல் உஷஸ்தியென்பவர்
 மறுபடியும்பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தைக்கேட்க, “நடிபெடிடி, டிஷ்டாராவஸ்யு”
 என்றுதடங்கி தாம் கீழுபதேசித்ததெல்லாம் பரமாத்மவிஷயமென்று இன்னும்
 அநேகமான அஸாதாரண தர்மங்களைச்சொல்லி முடித்தார், இரண்டாவது பரமா
 த்மவிஷயமென்பதற்கு ஸம்சயமேயில்லை. இப்படி இரண்டிடத்திலும் ப்ரதிவசகம்
 பரமாத்மவிஷயமே யிருக்கையாலும், “யசுத்ராஸவபூனாஃ” என்று ஆரம்ப
 மும், “ஸதொநடிதாதி” என்று முடிவும் இரண்டிடத்திலும் ஏகரூபமாகக்
 காண்கையாலும் இதுபரமாத்மவிஷயமே. ஓரிடத்தில் சொன்னபடியே மற்றோரி
 டத்தில் சொல்லாதொழிந்தது. —ஸத்வீத்யையில் பலதடவைக்கேட்டதற்கு ஒவ்
 வொருதடவையிலும் ஒவ்வொருவிதமாக உத்தரம்சொன்னதுபோல, இங்கும், முன்
 புபரமாத்மாவுக்குச் சிவகுணங்களைச்சொல்லி, மற்ற குணங்களையும் சொல்லுகை
 க்காக மற்றோரிடத்தில் மற்றொருவிதமாகச் சொல்லியிருக்கிறதாய்கையால் அது
 வேறுவித்யையென்பதற்குக் காரணமாகமாட்டாது. ஆகையால் இரண்டும் ஒரே
 வித்யையென்று ஸித்தாந்தம்.

உஅக.

ஸா - உகூ. ஸுதிஹாரொ விஸிஷ்டுதிஹீ தாவஸ.

(ஸ - ஸு) உதாவஸ - மற்றகுணங்களைப்போல், ஸுதிஹாரஃ -

ஒன்றுக்கொன்று விசேஷண விசேஷ்யங்களாக த்யாநிக்கவேண்டும். விஸி-
ஷதீஹி - விவரிக்கிறதன்று. ௩௬௦.

(௩௩ - ௪) உதாவச - இதரமான ஸத்வித்யையிற்போலே, (இர-
ண்டிடத்திலும் ஒன்றே உபாஸ்யமாகச் சொல்லப்படுகிறது ஆகையால்),
வ்யூகிஹாரஃ - இங்குச்சொன்ன குணங்களையு மங்கும், அங்குச்சொன்ன
குணங்களையு மங்கும்வைத்துக் கொள்ளவேண்டியது. விஸிஷதீஹி -
ப்ரதிவசந வாக்யங்கள் இதைவிவரிக்கிறது களன்று ௩௬௦.

(௪ - ௫) ஐதரேயத்தில் ‘ததெஜாஹ்வலாவஸ்யபாலஸவலா
ஹி’ என்றும், ஜாபாலத்தில், “ஹ்வா ஸஹிவியிஹ்வொ டெவதெ ஸஹா
வெஹ்வியி ஹ்வொடெவதெ” என்றும் நானேப்ரஹ்மம், ப்ரஹ்மமேநான்,
நானேநீ, நீயேநான் என்று சொல்லப்பட்டது. இங்குசொன்னபடியே ஜீவனை
ப்ரஹ்மமாகவும் ப்ரஹ்மத்தை ஜீவனாகவும் இரண்டிவிதமாக அநுஸந்திக்கவேணும்,
அல்லது ஜீவனை ப்ரஹ்மமாக அநுஸந்தித்தால் போருமாவென்னில், ஜீவனையே
ப்ரஹ்மமாக த்யாநிக்கவேண்டும். இப்படி த்யாநித்தால்தான் உத்கர்ஷம்தோற்றம்.
ப்ரஹ்மத்தைஜீவனாக அநுஸந்திப்பது நிகர்ஷம் தோற்றியிருக்கு மர்கையூலப்படி
த்யாநிக்ககூடாது, ஸ்ருதியில் இரண்டிவிதமாச்சொன்னது -அத்வைதம் மஹ்
விலேறுகைக்காக என்றான் பூர்வபகி.—இப்படி ஒன்றையே த்யாநிக்கவேண்டுமா
கில் இரண்டிரம் சொல்லவேண்டுமெதில்லை. உத்க்ருஷ்டத்தை நிக்ருஷ்டமாக
த்யாநிப்பதைக் காட்டிலும் நிக்ருஷ்டத்தை உத்க்ருஷ்டமாக த்யாநிப்பதே நலமெ
ன்பது, எஞ்ஞ அர்த்தம் ஸந்தேஹ விஷயமாயிருக்கிறதேர, அங்கே, இங்கு அர்த்தம்
ஸ்பஷ்டமாயிருக்கையால் இரண்டும் செய்யவேண்டியதுதான். ப்ரஹ்மத்தினிடத்
தில் ஜீவத்வமில்வாம விருக்கச்செய்தெயும் ஜீவத்வமுள்ளதாக த்யாநிக்கை நிக்ரு
ஷ்த்தைத் தோற்றுவியாதாகையால் அந்த தோஷமும் கிடையாது. என்று வந்தி
தாந்தம். ௩௬௦.

(௩௩ - ௫) இரண்டிடத்திலும் பரமாத்மாவே உபாஸ்யனென்று சொன்ன
போதிலும் ஒரிடத்தில் உர்வாஸாதிகாரணத்வம், மற்றோரிடத்தில் பரிதாபமில்லா
மை என்று வெவ்வேறு குணங்களை உபாஸ்யமாகச் சொல்லுகையாலே வெவ்வேறு
வித்யையே யாகவேணுமென்னில்,—உஷஸ்தி, ‘யஸூக்ஷாடிவரோக்ஷாடி ஹி’
என்று கேட்டார். பின்பு கஹோளர் ‘யதெவலாக்ஷாடிவரோக்ஷாடி ஹி’
என்று கேட்கும்போது ‘யஸூக்ஷாடி’ என்றதே ‘யதெவலாக்ஷாடி’ என்
கையாலே, உஷஸ்தி எந்த ப்ரஹ்மத்தைக் கேட்டாரோ, ஸர்வாந்தராத்மாவான
அந்த ப்ரஹ்மத்தையே எனக்குத் தெரியச்சொல்லுமென்று அர்த்தமாய், இரண்டு
வித்யையு மொன்றென்பதை ஸ்பஷ்டமாக அறிவிக்கிறது. மேலும் முதலில் இதைச்
செய்யென்று விதிக்கவில்லை, பின்புள்ள உத்தரத்திலேயே, ‘ஸூக்ஷ்மநிஷ்டா
வஸூ’ இப்படி ப்ரஹ்மத்தை யறிந்தவன் பாலனைப்போலே இருக்கக்கடவன்
என்று சொல்லியிருக்கிறது. இப்படி ஒரிடத்திலே சொல்வதும் இரண்டொன்றெ
ன்பதற்குக்காரணம். இப்படி யிரண்டுமொன்றான பின்பு, அவ்விடத்திற் சொன்ன
குணங்களை இவ்விடத்திலும் இவ்விடத்திற் சொன்ன குணங்களை அவ்விடத்திலும்
அநுஸந்திக்கவேண்டுமென்று நிர்ஸயிக்கப்படும். இந்த வித்யையில் உபாஸிக்க வே
ண்டிய குணம் ஸர்வாந்தராத்மத்வம், கீழ்ச்சொன்ன இவ்விரண்டு குணங்களு முபா

ஸ்யங்களன்று; ஆயினும் பரமாத்மா ஸர்வபாகாரத்தாலும் ஜீவனைக்காட்டிலும், விலகாநனென்றறிகைக்காக இக்குணங்களை யநுஸந்திக்க வேணுமென்று சொல்வற்று. ஸத்வீத்யையில் அடிக்கடி ப்ராஸமும் அதுக்குத்தரமும் சொன்னபோதிலும் முன்சொன்ன குணங்களை விவெதில்லை. அதுபோலிங்கும் கண்டுகொள்வது என்று ஸித்தாந்தம்.

ஸூ-ந-கூக. வெஸவஹிஸு த்யாடிபி.

(ஸ்-பு) ஸாவனவஹி - அந்த ஸத்யஸித்தபையே, (பின்னும் சொல்லப்பட்டது ஆகையால்) ஸ்க்யாடிபி - ஸத்யம் முதலிய குணங்கள் (இரண்டிடங்களிலும் அநுஸந்திக்கத்தக்கவைகள்.) உருக.

(ஸ்-பு) ஸக்யாடிபி - (முதல்சொன்ன) ஸத்யம்முதலிய குணங்கள் (எல்லாவிடங்களிலும் சொல்லப்படுகையாலே), ஸாவனவ - அந்தபரதேவதையே (பின்புள்ள பர்யாயங்களிலு மறுவர்த்திக்கிறது (என்று நிர்ஸயிக்கப்படுகிறது.) உருக.

(ஸ்-ஹா.) வாஜிஸஸேயத்தில், “ஸயொவெஹைதந்நஹடிஷ்யுபி ஜுவெடிஸத்யுஸி ஹ” யாவனெருவன், ஸர்வயாபியாய் பூஜ்யமாப் முதலிலே யுண்டான்தான் இந்த ஸத்யமென்கிற சதர்முக ப்ரஹ்மாவை யறிகிறானென்று ஸத்யவீத்யை சொல்லப்பட்டது. பின்பும், “கடிதூதூதூலஸஸூபித்யாப ஸவஹைதஸூபிஷ்யுபி வாயுவெஹாயஸாயா டிக்ஷிணைக்ஷநுபாயா டிஷி” அந்த முன் சொல்லப்பட்ட ஸத்யமே முன்கூறிய பூஜ்யத்வம்முதலிய குணங்களோடுகடியதாய் ஸூர்யமண்டல மத்யத்திலும் வலதுகண்ணிலுள்ள புருஷனுமாகிறது என்று ஸத்யவீத்யை சொல்லப்பட்டது. இவ்விரண்டு மொன்றா வேறாவென்னில்— முன்கூறிய ஸத்யவீத்யைக்கு “ஜபதீராவெஹாகாநு” இந்த லோகங்களை யெல்லாம் ஜயிக்கிறனென்றும், இரண்டாவதுக்கு, “ஹகிவாஷாடி” பாபங்களை நசிப்பிக்கிறனென்றும் வெவ்வேறாக பலம் சொல்லப்பட்டது. ஆகையால் இரண்டும் வெவ்வேறுதான். இரண்டாந்தடையில் “அந்த முன்கூறிய ஸத்யமே” என்று முன் சொன்னதையே சொன்னதுக்குக் காரணம்— குணங்கள் வேறாயினும் ப்ரஹ்மமொன்றென்பதாயிருக்கும் என்று பூர்வபக்ஷம்— இந்த வீத்யையை ஸத்துநிக்கைக்காக இரண்டிடத்தில் பலம் சொல்லப்பட்டது. அது வித்யாபேதத்துக்குக் காரணமாகாது. எந்தவிடத்தில் வித்யாபேதம் ஸ்பஷ்டமாயிருக்கிறதோ, அங்குமாத்ரமே முன்கூறிய உபாஸ்யஸ்துவைத் திரும்பிச்சொல்லுகை வித்யாபேதத்துக்குக் காரணமாகும். இங்கு இது இரண்டு வீத்யையென்கிற ஸம்சயமேயில்லை, இவ்விடத்தி லப்படி சொல்லுகை வித்யாபேதத்தைத் தோற்று வியாதாகையால் இரண்டிடத்திற் சொன்ன ஸத்யவீத்யையு மொன்றே யென்று ஸித்தாந்தம். உருக.

(ஸ்-ஹா) “ஸயெவெஸாடுடிபி துக்ருவிக” என்ற ஸத்வீத்யையிலும் வெவ்வேறு ப்ராஸமும் வெவ்வேறு ப்ரதிவசநு மிருக்கையால், அங்குத்தான் ஒரே வீத்யையென்று எப்படி யொப்புக்கொள்ளலாமென்னில்,—“வெஸகடிஷ்யுபி ஸவடிஷ்யுபி” என்று முதல் ப்ரதிவசநத்திற்சொன்ன ஸத்யாதிருணங்களையே எல்லாப்ரதிவசனங்களிலும் சொல்லுகையால், “ஸயொடுடிவெஸகடி” என்று ஆரம்பித்த பரதேவதையே “யயாவெஸாடுடிபி”யாடிபுக்ருவிகா.

(ஸ-ஹா.) சாந்தோக்யத்தில் வைஸ்வாகரவத்யையில் “தஜுஜீகூப்ய ஸ்ரீராமவெசுகஞாபீயம் ஸபாஸ்யபுரோகாமாதிம் ஜுஹாயாச தாஜுஹாயாசவ்ரணாயஸூரவெகி” புருஷனுக்கு எந்த அந்ரம் முதலிலகப்படுகிறதோ, அந்தை ஹோமத்ரவ்யமாக்கி. அதையே முதலில் “புரணாயஸூரஹா” என்றமந்த்ரத்தைச்சொல்லி ஹோமம் செய்யவேணும் இத்த்யாதியாகச்சொல்லிற்று. மேலே இதை “பவஸவ்விஜாநயிவெஹா துஜுஹாதி” என்றஇதையேஅக்ரிஹோத்ரமாகச்சொல்லிற்று. போஜனம்செய்கிற காலத்தில்இந்தஅக்ரிஹோத்ரத்தை அவஸ்யம்செய்தபோதிலும் போஜனமில்லாதநிலைகளில்வேறு எந்தத்ரவ்யத்தினாலாவது செய்ய வேணுமா விட்டுவிடலாமா வென்று விசாரிக்கில்,—மேலே “வசுவெஹாதிபிவெஹாஸூரியாச”அதிதிகளுக்கு முன்னே இந்த யஜுமாநன் சாப்பிட வேணுமென்று இந்த அக்ரிஹோத்ரத்தை பரு ஆத்ரமாகச் சொல்லுகையாலே, அந்ரம் கோடிராத காலத்தில் வேறு ஜலம் நெய் முதலிய எந்தத்ரவ்யத்தினாலாவது இதைச்செய்யவேணுமென்றான் பூர்வபகி.

உககஉ.

(ஸா-ஹா) வாஜிஸகேயத்தில் ப்ரஹ்மத்துக்குச் சொல்லப்பட்ட குணங்கள் ஸத்யமென்பதுசரியன்று, அங்கே கீழ்வாக்யங்களில், “நெஹநாநாவூகிநைநிஜ்யெக்யாஸூரீக்யுரோவெஹாதிபஜஹநாநெவபஸூதி” ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுவஸ்து கிடையாது, அப்படி யுண்டென்றறிந்தவன் மோகூத்தை யடையான், ஸம்ஸாரியாயே யிருப்பனென்கையாலும், மேலே “நேதி நேதி” என்று - ப்ரஹ்மவ்யதிரித்தவஸ்து வென்றறியில்லை யென்கையாலும், ஸத்யகாமத்வாதி குணங்களை உபாஸநம் செய்கிறவனுக்கு மோகூ மெப்படியரும், அதை எப்படி தானுபாஸநம் செய்யலாம், ஆகையால் அக்குணங்கள் வாஸ்தவங்களன்று, கல்பிதங்கள் என்று சொல்லில்—ஸத்யகாமத்வாதி குணங்கள் எந்த ப்ரமாணத்திற்கும் விஷயமன்றாகையால் ஜீவன் இந்த ஸ்ருதிகொல்வதற்குமுன் அக்குணங்களையறியான். முன்பே ஸம்ஸாரியாயிருக்கிற இவனை, பின்னும் அக்குணங்களைக் கற்பித்து ஸம்ஸாரத்தில், ஆபத்தமமான வேதம் முழ்த்தப்பாராது. அக்குணங்களைப் பலவாறாகப் பலவிடங்களிலும் பரு ஆத்ரத்துடன் வேதம் சொல்லுகையாலே, மேலும் கீழுமுள்ள, “குணமில்லை” யென்கிற வாக்யங்களுக்கு இப்படி ஸ்ருதிப்ரவித்தமான குணங்கள்தவிர மற்றகுணங்களில்லை யென்றும், வேறொரு வஸ்துவில்லை யென்பதற்கு, ப்ரஹ்மாத்தம மாகாத வேறொருவஸ்து வில்லையென்றும் அர்த்தம் சொல்ல வேண்டும் ஆகையால், ப்ரஹ்மத்துக்கு ஸத்யகாமத்வாதி குணங்கள் ஸ்வாபாவிகங்களே, அவற்றை உபாஸநம் செய்தவனுக்கு மோகூமுண்டு, ஆகையால் அக்குணங்களை வித்யையி லவஸ்யமநுஸந்திக்கவேண்டுமென்று வித்தார்த்தம்.

உககஉ.

ஸூ.உககச. உவஸூதெ தஸூஜுநாச.

(ஸ.வ.) தஜுஜநாச—அந்ரத்தைச்சொல்லுகையாலே, உவஸூதெ- (போஜனம்) ப்ராப்தமானவளவில், கூகஃ - இந்த அந்ரத்தினாலேயே ப்ராணக்ரிஹோத்ரம் செய்யவேண்டும்).

உககச.

(ஸா-வ.) உவஸூதெ - ப்ரமாத்தமாவையடைந்த வளவில், கூகஃ - இந்த ப்ரமாத்தம் ப்ராப்தியினாலே, தஜுஜநாச - பித்ருலோகாதி ப்ராப்தியைச் சொல்லுகையாலே, (அவை ஸம்ஸாரிகபலமன்று).

உககச.

(ஸ-ஹா.) கீழ்சொன்ன பூர்வபகூத்தை நிரஸநம் செய்கிறார்—முதலில் எந்த அந்ரம் கிடைக்கிறதோ, அதினால் ப்ராணக்ரிஹோத்ரம் செய்யச்சொல்லிற்று.

அங்கமாகலாம் “தடுவவீரூவதூரூவதி” உத்தேதோபாஸகத்தைக் கர்மத்துக்கு ஸஹகாரியாகச்செய்தால், அதினால், அக்கர்மத்தினுண்டாகவேண்டிய பலம் வேறு சிலபூர்வவிசேஷங்களினால் தடைப்பட்டு நிற்குமாயில், இவ்வுபாஸகம் அத்தடையைப்போக்கி அக்கர்மத்தின்பலத்தை சீக்கிரத்தினுண்டிபண்ணுமென்று ப்ராதிபந்தக நிவ்ருத்திதை இவ்வுபாஸகத்துக்குப் பலமாகச்சொல்லியிருக்கையாலே இது நியமேக கர்மாங்கமாய் எல்லாவிடங்களிலும் த்யாறிக்கவேண்டுமென்றித நிர்ப்பத்ததையுடையதாகாது என்று வித்தாந்தம். ௩௧௩.

சுயி-௧௦௦-வது, ௩௧௩. பூரூ நவதெவ ததூ-தூ,

(௪௦-௪௩-பு) பூரூ நவசுவாவ - ஹவிர்தாநம்போலேயே (தனித்தனியேசெய்யவேண்டும்,) ௩௧௩ - அப்படி வெவ்வேறுகச் செய்யவேணுமென்பது, உதூ - (ஸந்கர்ஷாத்யாயத்தில்) சொல்லப்பட்டது. ௩௧௩.

(௪௦-வா.) வாஜ்ஸனேயத்தில், “வடிஷூரேஜீவா ஹஸு” என்று தொடங்கி அத்த்யாத்தமத்தில் வாக்கு முதலானவற்றுக்கெல்லாம் முக்யப்ராணன் ஸ்ரேஷ்டமென்றும் அதிதைவதத்தில் அக்ரி முதலானவற்றுக்கெல்லாம் வாயுஸ்ரேஷ்டமென்றும் சொல்லப்பட்டது. சாந்தோக்யத்திலும் இம்மாதிரியாயே சொல்லப்பட்டது. இவ்விடத்தில், ப்ராணன் வாயு என்று இரண்டு தத்வங்களை த்யாறிக்கவேணுமென்கிறதா, அல்லது இரண்டையும் ஒன்றாக த்யாறிக்க வேணுமென்கிறதாவென்னில்,—ப்ராணனென்பது வாயுதத்வத்தைக்காட்டிலும் வேறன்று; “பஃபூரண ஸுடாபு” என்று ப்ராணனும் வாயுவும் ஒரேதத்வமென்று ஸ்ருதியிலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது, ப்ராணன் அத்த்யாத்தமாய், வாயு அதிதைவமானபோதிலும், “சுழிவபூஹிதகூரீ-வஃபூரவிஸு” இத்த்யாதியினால் அதிதைவமான அக்ரி அத்த்யாத்தமான வாக்காக ஆய் முகத்தில் ப்ரவேசித்ததென்று இரண்டையும் ஒன்றாகச் சொல்லியிருக்கிறது. இப்படி தத்வம் ஒன்றானபின்பு இரண்டையும் ஒன்றாகச்சேர்த்து ஒருவிதமான த்யாநமே சொல்லப்பட்டதென்று பூர்வபகம்—தத்வமொன்றானபோதிலும் ப்ராணனென்றும் வாயுவென்றும் இங்கு இரண்டாகச்சொன்னது - இரண்டுவிதமாக த்யாநம் செய்யவேணுமென்கைக்காக; அப்படியில்லாவிடில், இரண்டையும் சொல்லுகைக்கு வேறு ப்ரயோஜனம் காணவில்லை. கர்மகாண்டத்தில் இந்த்ரனெருவனு யிருந்தபோதிலும், “உந்ரூபராஜே — உந்ரூபாயிராஜாய - உந்ரூபஸுராஜே” என்று வெவ்வேறு ரூபபேதங்களை முன்னிட்டுச் சொல்லியிருக்கையாலே ஒரு இந்த்ரனை உத்தேசித்தே அம்மந்த்ரப்ரகாரம் வெவ்வேறுஹுதி பண்ணுவதுபோல், இங்கும் தத்வமொன்றா யிருந்தபோதிலும் ப்ராணனென்றும் வாயுவென்றும் வெவ்வேறு ரூபங்களை முன்னிட்டுச் சொல்லியிருக்கையாலே அத்தத் ரூபங்களை முன்னிட்டு இரண்டுவிதமாகவே த்யாநம் செய்யவேண்டும். இவ்வாத்ததத்தையே “நாநாவாநெவ தாவ்யூபஸஜ்ஜாநா” என்று ஸந்கர்ஷாத்யாயத்திலும் சொல்லியிருக்கிறது என்று வித்தாந்தம். ௩௧௩.

(௪௩-வா.) தஹவித்யையில் “தடிஹகருதூநிநீவிடிவ்ருஜெனே தாஸூஸதூரூகாரூ” என்று தொடங்கி, தஹராகாசவருபியாகிய பரமாத்மாவை உபாஸகம் செய்யச்சொல்லி, பின்பு, அவனுடைய அபஹதபாபம்மத்வாதிருணங்களையும் தனியே த்யாறிக்கச்சொல்லிற்று. இங்கு ருணங்களை த்யாறிக்கும்போது ஒவ்வொரு ருணத்தையும் த்யாறிக்கும்போதும் பரமாத்மாவை ஆஸரயமாகத் தனித்தனியே த்யாறிக்கவேணுமீ, அல்லது, எல்லா ருணங்களுக்கு மாஸரய

மாக ஓரோதரம் த்யாநிக்கவேணுமா வென்னில், —ருணங்கள் வேறையிலும் அவற்றுக்கு ஆஸ்ரயமான பரமாத்மா ஒருவனே யாகையால் ருணந்தோறும் தனித்தனியே த்யாநிக்கவேண்டாம். எல்லாவற்றுக்கு மாஸ்ரயமாக ஒருதரம் த்யாநித்தால் போருமென்றான் பூர்வபகி—முன்பு ஸ்வரூபத்தை உபாஸகம் செய்யச்சொல்லிப் பின்பு ருணங்களை உபாஸகம் செய்யச்சொல்லுகையாலே கேவலஸ்வரூபத்தைக்காட்டிலும் அந்தந்த ருணங்களையுடைய ஆகாரம் வெவ்வேறாகையால் அந்தந்த ருணங்களுக்குத் தனித்தனியே மாஸ்ரயமாகவே பரமாத்மாவை அநுஸந்திக்கவேணும். இதற்குத் த்ருஷ்டாந்தம் — கர்மகாண்டத்தில் இந்ந்ரனெருவளுனபோதிலும் “ஐத்ராயராஜே - ஐத்ராயாயிராஜாய - ஐத்ராயுஷுராஜே” என்ற நானா விசேஷணங்களை முன்னிட்டுச் சொல்லுகையாலே ஒருவனுக்கே எப்படி நானா ஆஹாதிகொடுக்கப்படுகிறதோ, அதுபோலிற்கும் காண்க. இப்படி வெவ்வேறாக த்யாநிக்கவேணுமென்பதை ஸங்கர்ஷாத்யாயத்தில் “நா நாவாபெவ த்ராவ்யபாக்ஷு” என்று ஜைமீநியும் சொல்லியிருக்கிறார் என்று வித்தாந்தம். ௩௧௬.

சுயி-க௦௧-ஸு௦-௩௬௭. விஜ்ஹத்யஸூராதவிஸயீ பவ்யடிவி.

(௪௦-உ) விஜ்ஹத்யஸூர - (இவ்வக்திகள் வித்யாத்மகங்களென்பதற்கு) - அநேக ஹேதுக்களுண்டாகையாலே, (இவ்வக்திகள் வித்யாமயங்கள்) ௧௬ - அந்தவிங்கம், வயீயம் - ப்ரகரணத்தைக் காட்டுவர் பலமானது, ௧௬௬வி - அதுவும் மிமாம்ஸையில் சொல்லப்பட்டது

(௪௦-உ) விஜ்ஹத்யஸூர - (இவ்வாக்பங்கள் ஸர்வபரித்யோபாஸ்யநிர்ந்தாரண பரங்களென்பதற்கு) அநேக அடையாளங்களுண்டாகையாலே, (இவை ஸர்வவித்யோபாஸ்ய நிர்ணயபரங்கள், ௧௬-அந்தவிங்கம்,) வயீயம் - ப்ரகரணத்தைக் காட்டிலும் பலமானது, ௧௬௬வி - அதுவும், (பூர்வமிமாம்ஸையில் சொல்லப்பட்டது.) ௩௧௭.

(௪௦-ஊ.) வானுஸநேயத்தில் அக்ரஹஸ்யத்தில. “நெவவாஹடித்யுக்ரவீசு” என்று துடங்கி, ஸ்ருஷ்டிக்குமுன்பு இவையொன்றும் இல்லை. பின்பு ஆதியில் மஃஸு உண்டாயிற்று. அது தன்னுடைய ஸம்பந்திகளான முப்பத்தாறாயிர மக்ஷிகளைப்பார்த்து, அவற்றுக்கு மஃஸுசித்தக்களென்று பெயர்; அதாவது - மஃஸினால் கல்பிக்கப்பட்டது என்று சொல்லிற்று. இங்கு. இவ்வக்திகள் யஜ்ஞாதிக்கிரியைகளுக்கு அங்கமாகச்சொல்லிற்று. இங்கு, இவ்வக்திகள் யஜ்ஞாதிக்கிரியைகளுக்கு அங்கமாகச்சொல்லப்பட்டதா, க்ரீயைகளுக்கு அங்கமாகாமல் உபாஸகார்த்தமாகச் சொல்லப்பட்டதாவென்னில், இவ்வாக்யங்கள் க்ரீயையைச் சொல்லுகிற ப்ரகரணத்திலிருக்கையாலே க்ரியாகங்களுக்கச் சொல்லப்பட்டதென்று பூர்வபகம்—“ஸுலனவாவிபெஷுவபெதஜாமதே” இத்யாதியினால் இவ்வக்திகள் உறவகும்போதும் விழித்திருக்கும்போதும் எல்லாக்காலங்களிலும் உள்ளதாகக் காண்கையாலே யஜ்ஞத்திலுள்ள அக்ஷியாகில் உறக்கத்திலிராதாகையால், இவை க்ரியாங்கமாகச் சொல்லப்பட்டவையன்று. உபாஸகார்த்தமாகச் சொல்லப்பட்டவை. மநுஷ்யனுக்கு நுறுவயஸ்ஸான ஆயுஸ்ஸுக்கு நான்முப்பத்தாறாயிரமாய், ஒவ்வொருதினத்திலுண்டான மனோவ்யாபாரத்தை ஒவ்வொரு அக்ஷியாகச்சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. க்ரியாப்ரகரணத்திலிருந்தபோதிலும் ப்ரகரணத்தைக்காட்டிலும் வாக்யம் பலமாகையால் இப்படியே அந்தம் சொல்லவேண்டும். கர்மகாண்ட விசாரத்தில் வாக்யம் பலமென்பது சொல்லியிருக்கிறது என்று வித்தாந்தம். ௩௧௭.

(ஸ்-ஹா.) இங்கு பூர்வபக்தி சொல்லுகிறான்—இந்த மஹாசித்தாதியான அக்ரிகன் க்ரிழாப்ரகரணத்தில் சொல்லியிருக்கையால் இவை க்ரியாங்கமேயாகவேண்டும், வித்யாங்கமாகமாட்டாது. ப்ரகரணத்தைக்காட்டிலும் வாக்யம் ப்ரபலமான போதிலும், அந்த வாக்யம் விதிவாக்யத்திலிருந்தால் ப்ரகரணத்தைக்காட்டிலும் ப்ரபலமாகுமொழிய அந்தவாதத்திலிருந்தால் ப்ரகரணத்தைக்காட்டிலும் ப்ரபல.

மாகமாட்டாது. (விதிவாக்யமாவது-இவற்றைச் செய்யவேண்டும் என்கிற எவ்விதமான வாக்கியம். அர்த்தவாதவாக்யமாவது - எவ்விதத்திற்கே கீழ்ச்சொன்ன விஷயத்தைப்பற்றி ஸ்துதிசெய்கிறவாக்யம்.) கீழ்க்ரியையில் இஷ்டகசிதாத்திரியை அங்கமாகச் சொல்லியிருக்க மகஸ்சிதாத்திரிக்கு இடமில்லையே யென்னில்; அந்தக்ரியைக்கு இஷ்டகசிதாத்திரியாவது மகஸ்சிதாத்திரியாவது அங்கமாகக்கடவது. மகஸ்வினால் அக்ரிருபமாகக்கல்பிக்கப்பட்ட மாநஸிகக்ரியை யாகத்தில் அங்கமாகமாட்டாதே யென்னில்; த்வாதசாஹமென்கிற யஜ்ஞத்தில் மகஸ்வினால் கல்பிக்கப்பட்ட பாத்ராதிகளை அங்கமாகக்கொள்வதுபோல் இங்கும் மாநஸிகக்ரியை யாகத்துக்கு அங்கமாகலாம் ஆகையால் இவை வித்யாங்கமன்று. க்ரியாங்கமேயென்று பூர்வபக்ஷி மதம்.

உகஅ.

(ரா-ஹா.) வாஜிஸநேயகத்தில் அக்ரிஹஸ்யத்தில் “ ௧௩ஸிதௌவாகிதஃ ப்ராணவிதஃஹக்ஷுஸிதஃப்ரோத்யவிதஃஹிவிதஃ ” என்று மகஸ்ஸு வாக்குப் ப்ராணம் சக்ஷுஸ்ஸுப்ரோதம் முதலியவற்றின் வ்யாபாரகளை அக்ரிகளாகத் த்யாநம்செய்ய சொல்லியிருக்கிறது. இப்படி அவ்வவ்வ்யாபாரகளை அக்ரிகளாகத் த்யாநிப்பதினால் பகவத்பத்யுத்தபததிக்குப் ப்ரதிபந்தகங்களான ப்ரபங்கன் நசித்து மோக்ஷஹேதுவான பத்தி நிர்விக்கமாக உண்டாகுமாயெனவால் இப்படி த்யாநிக்கப்பட்ட அவ்வவ்வ்யாபாரகளுக்கென (மகஸ்சிதாதித்யான) அக்ரிகள் வித்யாங்கங்களென்று ஸூத்ரகாரருடைய தாத்பர்யம் - இவ்விஷயத்தில் பூர்வபக்ஷி சொல்லுகிறான் - இவரு இவ் வ்யாபாரகளை அக்ரிகளாகச் சொல்லிற்று. இவ்வக்ரிகள் ஏதோ ஒரு யாகாதிகளில் உபயோகிக்கவேணும்; இவ்வாக்யத்தில் யாகாதிகளொன்றும் சொல்லப்படவில்லை. இதற்குமுன் வாக்யத்தில் இஷ்டகசிதாத்திரி சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அவ்வக்ரி ஒரு யாகத்துக்கு அங்கமாக இருப்பதினால் இவ்வக்ரியும் அந்த யாகத்துக்கே அங்கமென்று அங்கீகரிக்கவேண்டும். ஒருயாகத்தில் இரண்டக்ரி கூடுமோவென்னில், இதுவாவது அதுவாவது என்று விகல்பமாகச் சொல்லவேணும். இது க்ரியாப்ரகரணமாகையால் இவ்வக்ரி க்ரியாங்கமாகவேணுமே யல்லது வித்யாங்கமாகாது. யாகத்துக்கு புரோடாசாதிகளைப்போலுள்ள வஸ்துக்களே யங்கமாகவேணுமொழிய மாநஸிகமான த்யாநம் அங்கமாகுமோவென்னில்; த்வாதசாஹமென்கிற க்ரியைக்கு, ப்ருதிவீஸமுத்ரம் முதலானவற்றைப்பாத்தரம் ஸோமாஸம் முதலான யஜ்ஞாங்கவஸ்துக்களாகத் சொல்லியிருக்கிறது. அதுபோல் இங்கும் த்யாநமேக்ரியாங்கமாகலாமென்று பூர்வபக்ஷி சொன்னான்.

உகஅ.

ஸூ-உகசு, சுதிதெஸாஸு.

(ஸ-ரா-பு.) சுதிதெஸாஸு - (அக்ரிகளுடைய மஹிமையை மகஸ்சிதாதித்யான அக்ரிகளில்) அதிதேசம் செய்திருக்கையாலும், (இவைக்கிரியாங்கங்களாகக் கடவன்.)

(ஸ-ரா-ஹா.) “ தெஷாநெகெகவனவதாவாநு பாவாதஸஸவல-” முன்சொல்லப்பட்ட இஷ்டகசிதாத்திரிக்குண்டான ஸாமர்த்த்யம் இந்தமகஸ்சிதாதிகளுக்குமுண்டு. அதாவது-அதினால் எந்த யாகம் நிறைவேறுமோ, அது இவற்றினாலும் நிறைவேறும் என்று சொல்லியிருக்கையாலும் இந்தமகஸ்சிதாதித்யான அக்ரிகள் இஷ்டகசிதாத்திரியைப்போல் யாகத்துக்கே அங்கமாகக்கடவது வித்யாங்கமாக மாட்டாது என்று பூர்வபக்ஷிமதம்.

உகசு.

ஸு.சு. விவெடிவது-நிபு-புரணாடி-நாது.

(ஸ-பு) நிபு-புரணாடி-நிர்த்தாரணம் செய்கையாலே, விடி-புரணவது (இவ்வாக்யங்கள்) வித்யைக்கே அங்கங்கள், க்ரியாங்கமன்று.

(ஸ-பு) டி-பு-நாது-வித்யாங்கமென்பதற்கு (அநேக லிங்கங்கள்) காண்பதிலும், (இவைவித்யாங்கங்கள்.) ௪௦௦.

(ஸ-பு) நிபு-புரணாடி . நிர்த்தாரணம் செய்கையாலும், டி-பு-நாது-(இப்பிரகாரத்தில் வித்யாருபமான யஜ்ஞம்) காண்கையாலும், விடி-புரணவது-(இவை) வித்யாங்கங்களே, க்ரியாங்கங்களன்று. ௪௦௦.

(ஸ-ஹ.) இந்த பாஷ்யத்துக்கு ‘விவெடிவது-நிபு-புரணாடி’ என்னுமளவாக ஒரு ஸூத்ரமும், ‘டி-பு-நாது’ என்று வேறுஸூத்ரமுமாக இருக்கும். இதில் பூர்வபக்ஷியின் மதத்தை நிரஸிக்கொர்-‘தெவெஹதவிடி-பு-விதணவ’ என்று இவைகளை வித்யாருபங்களாக நிர்த்தாரணம் செய்கையாலே இவை வித்யாங்கங்களேயாகவேணும். இதனால் பிரகாரணத்தைக்காட்டிலும் ஸ்ருதிப்பலமென்று சொல்லப்பட்டது.

(ஸ-ஹ.) இவை வித்யாங்கங்களென்பதற்கு அநேக லிங்கங்களுமுண்டு. அவை ‘விஜ்ஜுமயஸூக’ என்ற ஸூத்ரத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதனால் பிரகாரணத்தைக்காட்டிலும் லிங்கம் ப்ரபலமென்று சொல்லப்பட்டது. ௪௦௦.

(ஸ-ஹ.) இனி வித்தாந்தம் சொல்லுகொர்-‘தெவெஹதவிடி-பு-விதணவ’ அந்த மஃசிதாதித்யான அக்ரிகன் வித்யாஸ்வரூபங்களே என்று அவதாரணம் பண்ணிச்சொல்லுகையாலே இவை வித்யாக்கங்களேயாகவேணும், கர்மாங்கங்களாகமாட்டா. மஃசித் வாக்கித் சக்ஷு-மஃசித் என்ற போதே மஃஸு வாக்கு முதலிய வ்யாபாரங்களை அக்ரியாக த்யானிக்கவேண்டுமென்று ஏற்படுகையாலே இவை ஜ்ஞாநஸ்வரூபங்களென்பது வித்தமாயிருக்க, திரும்பியும் “இவை ஜ்ஞாநஸ்வரூபங்களே” என்றது - இவை ஜ்ஞாநஸ்வரூபங்களாய்க்கொண்டு ஜ்ஞாநத்துக்கே, அதாவது - வித்யைக்கே அங்கங்கள், மற்றொன்றுக் கங்கங்களாகமாட்டா வெண்கைக்காகவே இப்படி நிர்த்தாரணம் செய்திருக்கிறது. இவ்வாக்யத்தில் யாதத்தைச் சொல்லாமையால் கீழ்வாக்யத்தோடே அந்வயித்து க்ரியாங்கமேயாக வேண்டுமென்று பூர்வபக்ஷி சொன்னதுக்கு ஸமாதாநம்— இவ்வாக்யத்திலேயே, ‘தெ.நி.நெவெவாபியண ௨.நெவெவாபியண’ என்று துடங்கி, இஷ்டகசிதா க்ரியில் எந்தெந்த ஸோமபாந்பாத்ராதிகளும் உத்காந்ருஸ்தோத்ராதிக்கிரியைகளுமுளவோ, அவையெல்லாம், இந்த மஃசிதாத்யங்கிகளில் மாநஸிகமாகச் செய்ய வேணுமென்று ஜ்ஞானரூபமான (வித்யாருபமான) யஜ்ஞத்தை விதித்திருக்கையாலே இதைக் கீழ்வாக்யத்தோடு அந்வயிக்கவேண்டியதில்லை, அதினால் க்ரியாங்கமாகக்கொள்ளவேண்டியது மில்லை. ௪௦௦.

ஸு.சு. ௪௦௧. ஸு-தூ-பிவதீயஸூ-நவாயம்.

(ஸ-ஸ-பு) ஸு-தூ-பிவதீயஸூ-நவாயம்-ஸ்ருதி முதலானவைகள் (பிரகாரணத்தைக் காட்டிலும் ப்ரபலங்களாகையாலே, வாயம்-பிரகாரத்தினால் ஸ்ருத்யாதிகளுக்கு பாதையில்லை. ௪௦௧.

#05.

ஷ் ஸாதிடி-கூழ்.

802.

(ஸ-ரா-மா) இஷ்டகசிதாக்கிரியினுடைய யாகத்துக்கு யாதொருபாத்ரமோ, யாதொரு ஸ்தோத்ரம் முதலானவையோ, அவையொன்றும் இந்த மாஸ்சிதாக்கிரியினுடைய யாகத்துக்குச் சொல்லவில்லை. வேறுவிதமான பாத்ர ஸ்தோத்ராதிகளே சொல்லியிருக்கின்றன. ஆகையால் இந்த மாஸ்சிதாக்கிரி இஷ்டகசிதாக்கிரியைப்போல் கிரியாருபமான க்ரதுவுக்கு அங்கமன்று, வித்யாமய க்ரதுவுக்கே அங்கமாகக்கடவது. ஸ்ருதிலிங்காதிகளினாலும் பாத்ர ஸ்தோத்ராத்ரி அநுபந்தாதிகளினாலும் தகரவீத்யை சாண்டில்ய வீத்யை முதலானவை கிரியாமயக்ரதுவைக் காட்டிலும் வேறுபட்டிருப்பதுபோல், இங்கும் கண்டுகொள்வது, விதிவாக்ய மன்றிக்கே அநுவாத வாக்யத்திலும் விதிகல்பிப்பதனாடு. பூர்வமீமாம்ஸையில் “வஹுநாநிக்ஷுவாவஹுக்ஷாஸு” என்று அர்த்தம் அபூர்வமாகில் விதியில்லாவிடிலும் கல்பித்துக் கொள்ளலாமென்று சொல்லியிருக்கிறது. “தெஷாஜெவெகவநவதரவாநுயாவாநஸளவாவஹு” இத்த்யாதிரினால், முன்சொல்லப்பட்ட இஷ்டகசிதாக்கிரிக்கு யாதொருபலமோ, இந்த மாஸ்சிதாக்கிரிக்கும் அதுவேபலமென்று சொல்லியிருக்கிறது. ஆக, விதியும் பலமும் இவ்வாக்யத்திலே யுண்டாகையால், இது

முன்வாய்த்திற் சொன்னதைக்காட்டிலும் வேறுகவேண்டுமென்றிருச். சங்கர பாஷ்யத்துக்கும் தாத்தர்யமிதவே.

ச0உ

ஸ0உ-ச0உ. நவாரிநாநாடிவயுவவவெஸீரீதயுவ

நவமிவொகாவதி.

(ஸ-நா-வ.) ஸாரிநாநாடிவயுவ - இரண்டிடத்திலுமுள்ள ஏதோ ஒரு தர்மத்தைப்பற்றியும், உவவெஸீ - (இது அதுபோன்றது என்கிற) அதிதேசம் காண்கையாலே, ந - இஷ்டகசிதாக்கிரியைப்போல் க்ரியாமய க்ரது சேஷமென்கிறநியமமில்லை. (இதற்குதாஹரணம்) ரீதயுவயசு-ஸூர்ய மண்டலவர்த்தி புருஷனுக்கு ம்ருத்யுவினதிதேசம்போல், வொகாவதி:- ம்ருத்யுலோகப்ராப்தி, ந - கிடையாது.

ச0உ.

(ஸ-நா-வ.) 'யாவாநவனவவவ-ஃ' இத்யாதியினால், மஸ்சிதாக்கிரி இஷ்டகசிதாக்கிரி போன்றது என்கையாலே இதுவும் அதைப்போல் க்ரியாங்கமே யாகவேண்டு மென்னில்; இது அதைப்போன்ற தென்றால் அதுக்குள்ள ருணங்க ளெல்லாம் இதுக்குவேணுமென்கிற நிர்ப்பந்தமில்லை. ஏதோ ஒரு விதத்தினால் ஸாத்ருஸ்ய முண்டான போதிலும் அப்படி சொல்லலாம். மஸ்சிதாக்கிரிக்கும் இஷ்டகசிதாக்கிரிக்கும் பல மொன்றாகையால் இது அதைப்போன்ற தென்று சொல் விற்கொழிய, அதைப்போல் க்ரியாங்கமென்பதில் தாத்தர்யமில்லை. இதற்குதாஹ ரண மென்னென்னில்; 'புவவவவவவவ-ஃ' புவவவவவவ தவ்யநவநவ வ-ஃ' ஸூர்யமண்டலமத்ய வர்த்தியான புருஷன் ம்ருத்யுவென்று சொல் விற்று. அப்புருஷன் ம்ருத்யுவைப்போல் ஸம்ஹரிக்கிறானென்றே அதுக்குப்பொ ருள். அவ்வளவேயன்றி, ம்ருத்யுவைப்போல் அப்புருஷன் ம்ருத்யு லோகத்திலே வாஸம் செய்கிறானென்பதில் தாத்தர்யமில்லை. அதுபோலிற்கும் கண்டுகொள்வது (சங்கரபாஷ்யத்திலும் தாத்தர்ய பேதமில்லை.)

ச0உ.

ஸ0உ - ச0ச. வரெணவ ஸஸஸு காஹிபுயாவவவ

கநுவஸி.

(ஸ-நா-வ.) வரெணவ - மேலுள்ள ப்ராஹ்மணத்தினாலும், ஸஸ ஸு - மஸ்சித் என்கிற சப்தத்துக்கு, காஹிபுய - வித்யாமயக்ரதுவுக் கங்கமென்கை (நிர்ஸயிக்கப்படுகிறது). ஹபவஸாச - (அக்ர்யவயவங்கள் இப்ப்ரகரணத்தில்) அதிகமாயிருக்கையாலே, கநுவஸி - (இவ்வக்கிரியும் இங்கே) சொல்லப்பட்டது.

ச0ச.

(ஸ-நா-வ.) "அயாவாவவோகஃ வநவோதிவிதி:" என்று மேல் வாய்த்தில் மஸ்சிதாக்கிரியில் லோகந்ருஷ்டியண்ணச்சால்லி, இப்படி பண்ணு கிறவன் ஸ்த்திதியையடைகிறான். அக்கதி கேவல கர்மம்செய்தவனுக்கு கேரிடாது என்று கர்மத்தைநித்தித்து வித்யையை வித்தித்தது. கீழும் "பரே-தந்நவநவ வதி" என்றுதடங்கி வித்யையைவித்தித்தது. இப்படியும் மேலுமுள்ள ப்ராஹ்

மணைகள் வித்யாவிஷயமாயிருக்க நடுவிலுள்ள இந்த வாக்கியம் மாத்திரம் கீரியா விஷய மென்பது அறுசெதமாகையால் இவ்வாக்கியமும் வித்யா மயமான க்ரது வையே சொல்லித்தொன்னவேணும். ஆகில், இதை வித்யா ப்ரகரணமாகிய ப்ருஹ தாரண்யத்தில் சொல்லவேண்டியிருக்க, அப்படி சொல்லாமல் கீரியா ப்ரகரண மாகிய இங்கு சொல்லுவா னென்னென்னில்; மாகவிகாதி சில வ்யாபாரங்களை அக்கினாகவும் சிலவற்றை அவற்றினுடைய அங்கங்களாகவும் த்யாதிக்கவேணு மென்று சொல்லுகையாலே, பாத்ரம் ஸ்தோத்ரம் முதலிய அக்க்யவயுவங்கள் இந்த ப்ரகரணத்தில் அதிகமாகச் சொல்லியிருக்கையாலே, இதையும் இங்கே சொன் னால் கேட்கிறவர்களுக்கு சேக்கிரமாகத் தெரியுமென்கைக்காக இங்கே சொல் வற்று. ஆகையால் இது வித்யாவகமெயென்று வித்தார்த்தம். ௪௦௪

சுய் ௧௦௩. ஸூ. ௪௦௫. வணகருத் நஸூரீ ரொவாவாச.

(ஸ - ஸ்.) வணகெ - சிலர், ஸரீரொவாவாச : சரீரத்திலேயே (ஜ்ஞாநாதிகள்) இருக்கையாலே, ஸூத்ரம் - ஆத்மாவுக்கு (தேஹத்தைக்கா ட்டிலும் பெதம் கிடையாது.) என்றார்கள். ௪௦௫.

(ஸ - ஸ்.) ஸரீரொ-சரீரத்தில் (இருக்கிற ஆத்மாவுக்கு), வாவாசு. (கர்த்தருத்வாதீதர்மங்களே) உண்டாகையாலே, ஸூத்ரம் - (கர்த்தருத்வாதி தர்மங்களையுடைய) ஆத்மானினுடைய (உபாஸநமே செய்யவேண்டும்) என்று, வணகெ - சிலர் (சொன்னார்கள்) ௪௦௫.

(ஸ-ஹ.) இதில், ஆத்மாவென்பது தேஹத்தைக்காட்டிலும் வேறுபட்டதா அல்லது தேஹமேயா என்று விசாரிக்கப்படுகிறது.—தேஹம் ஆத்மா, இதைக் காட்டிலும் வேறு ஆத்மா கிடையாது உண்டாகில் என்காணப்படவில்லை. “நான் மறுஷ்யன், நான் செய்கிறேன், நான் அறிகிறேன்” என்ற ஜ்ஞாநம் சரீரத்தைப் பற்றியே யுண்டாகிறது. சரீரமாவது - ப்ருதிவீ ஜலம் தேஹஸ்ஸு வாபு ஆகியவா ளு தத்வங்கள் சேர்த்துண்டான ஒருவடிவு, அந்நாலிலும் சைதன்யமில்லாவிடிலும், தனித்தனியே வெற்றிலையிலும் அகிலமில்லாத சிகப்பு மூன்றாம் கோந்தாலுண் டாவதுபோல், நாலுபூதங்களினுடையசேர்த்தியில் சைதன்ய முண்டாகிறது.மேலும், நீங்கள் ஆத்மாவுக்கு சைதன்யம் ஸ்ம்ருதி முதலியருணங்கள் சொல்லுகிறீர்கள். அவைகள் சரீரத்துக்குள்ளே காண்கிறதொழிய வெளிப்பட்டிக் காணவில்லை ஆகை யால் சரீரமே ஆத்மா என்றான் லோகாயதிகள். ௪௦௫

(ஸா-ஹ.) கீழே லிங்கபூயஸ்த்வாதி கரணத்தில் ஸர்வபர வித்யைகளிலும் பரமாத்மாவே உபாஸ்யமென்றார், இதில், பகவத்சேஷம்-ய் ஸம்ஸா- ஸம்பந்த மற்ற ஆத்மஸ்வரூபமும் ஸர்வவித்யைகளிலு முபாஸ்யமென்கிறார்—ஜீவாத்மாவுக்கு அந்தராத்மாவாக பரமாத்மாவை உபாஸிக்க வேணுமென்று “ருத்னேதிதலபம வுதி” என்ற ஸூத்ரத்தில் மேலேசொல்லப்போகிறார். அங்கு பரமாத்மாவுக்கு சரீரமான ஜீவனை, கர்த்தருத்வம் போக்த்தருத்வம் முதலிய ஸம்ஸார தசையிலுள்ள ருணங்களை யுடையவனாக அநுஸந்திக்கவேணுமா, அல்லது ஸம்ஸார ஸம்பந்தமற்ற

போதின் அபஹதபாப்த்வாதி குணங்களை யுடையவனாக அதுஸந்திக்கவேணுமா என்று வரிஸ்—ஸம்ஸாரத்திலிருக்கும்போது பண்ணவேண்டிய உபாஸத்தில் ஸம்ஸாரதசையிலுள்ள கர்த்துவாதி குணங்களை யுடையவனாகவே ஜீவனை உபாஸநம் செய்யவேணும். யாகாதிகளைச் செய்யும்போது ஆத்மாவைக்கர்தாவாக நினைத்தே செய்கிறார்களல்லது, அது பின்பு ஸ்வர்க்கத்தக்குப்போய் யாதொரு குணத்தையடைகிறதோ, அக்குணத்தையுடையதாக அறிந்து செய்கிறதில்லை. அதுபோலவே இங்கும் கண்டு கொள்வதென்று பூர்வபகம்.

சுருக

ஸுரு-சுருக, வுதிருகஸுருகவவாவிசுபாஸநததிவஸுருகிவசு.

(ஸு - ஸு.) சுரு - அப்படி சொல்லுவது சரியன்று; தஜாவவாவிசுபாஸந - தேஹதர்மத்தைக்காட்டிலும் ஆத்மதர்மம் வேறுபட்டுக் காணுகையாலே, வுதிருக - ஆத்மதேஹத்தைக்காட்டிலும் வேறுபட்டவனாக உவஸுருகிவசு - வஸ்து ஸாக்ஷாத்காரம் (திபதர்மமாகாதது) போல் (ஜ்ஞானம் சரீரதர்மமாகாதது.)

சுருக

(ஸு - ஸு.) சுரு - அப்படி சொல்வது உசிதமன்று. தஜாவவாவிசுபாஸந - அந்த அபஹத பாப்த்வாதி ஸ்வரூபமே ப்ராப்யமாகையாலே, உவஸுருகிவசு - பரமாத்மோபாஸநம்போலே, வுதிருக - (ஸம்ஸாராவஸ்தைபைக் காட்டிலும்) விலக்ஷணமான அவஸ்தையோடுகூடின ஜீவாத்மஸ்வரூபமே (உபாஸ்யமாகக்கடவது.)

சுருக

(ஸு-ஸா.) இந்த பாஷ்யத்தக்கு “தஜாவவாவிசுபாஸந” என்று ஸுத்திரபாடம். இதில் அப்பூர்வபகத்தை நிர்வகித்திரா—ஜ்ஞானாதிகள் தேஹ தர்மங்களன்று. அப்படியாகில் ரூபாதிகளைப்போல் எப்போதும் தோற்றவேணும், எதிரே நிற்கிறவனுக்கும் தோற்றவேணும். ஜ்ஞானாதிகள் தேஹமுள்ளபோது சில காலம் தோற்றி சில காலம் தோற்றாமலிருக்கும். பிறருக்குக் காணாது. ஆகையாலே தேஹத்தைக்காட்டிலும் வேறான ஆத்மாவுக்கே குணங்களாகவேணும். தேஹமுள்ளபோதே ஜ்ஞானாதிகள் தோற்றுகையாலே அவை தேஹதர்மமென்று சொன்னபோதே ஜ்ஞானாதிகள் தோற்றினாலும் அவை சரீரகுணமாகமாட்டா. ஆகையாலே தேஹத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டு ஆத்மாவென்றொருவஸ்து உண்டென்று வித்தாந்தம்.

சுருக

(ஸு-ஸா.) ஸம்ஸாரியான ஆத்மாவை உபாஸநம் செய்வது சரியன்று. “யதாசுருக-ஸுருகவிரோகெ வ-ஸுருகவவதி தயத-ஸுருகவதி” உபாஸநம் எவ்விதமான ஜீவாத்மஸ்வரூபத்தை பகவத்சரீரமாக உபாஸநம்செய்கிறதோ, பின்பு ஸம்ஸாரத்தைக்கடந்துபோய்அவ்விதமானஆத்மஸ்வரூபத்தையே அடைவன் என்கையாலே, அங்குப்போய் அடையவேண்டியது அபஹதபாப்த்வாதி ஸ்வரூபமாகையாலே அதையே இங்கும் உபாஸநம் செய்யவேண்டும். மோக்ஷதசை

யில் ப்ராப்யமான பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தையே இங்கும் உபாஸிப்பதபோல் ஜீவாத்மாவையும் அப்படியே உபாஸிக்கவேண்டுமென்று வித்தாந்தம். ௪௦௧.

அபி-க௦௨. ஸு-ச௦௪. அஜாவஸ்திஸாஸு-நஸாவாஸு-வ்ய-திவெடி.

(ஸ்-நா-பு.) அஜாவஸ்திஸாஸு - உத்தீதாவயவத்தை அவலம்பித்திருக்கிற உபாஸநங்கள், ந - அந்தந்த சாகைகளில் வ்யவஸ்திதங்களன்று, வ்ய-திவெடி - எல்லாவேதங்களிலும், ஸாவாஸு - எல்லாசாகைகளிலும், (அதுகதங்களாயிருக்கும்). ௪௦௪.

(ஸ்-நா-ஹ.) ஜீபரமாத்மோபாஸநம் சொன்ன விடங்களி லெல்லாம் ஜீவாத்மோபாஸநம் வருமென்றார். இதில் உத்தீதஸாமம் சொன்னவிடங்களிலெல்லாம் உத்தீதோபாஸநம் வருமா வாராதாவென்று விசாரிக்கிறார்—“ஒயிவெடி தடி க்ஷாஸு-ஜீபு-வாவஸீ த” என்று சிலவிடங்களில் உத்தீதோபாஸநம் சொல்லியிருக்கிறது. உத்தீதஸாமம் மாத்திரம் எல்லாசாகையிலும் சொல்லியிருக்கிறது. ஒரு சாகையில் சொன்ன உத்தீதோபாஸநத்தை எல்லாசாகையாரும் செய்யவேணுமா, அல்லது எங்கே சொல்லியிருக்கிறதோ, அந்த சாகையார் மாத்திரம் செய்யவேணுமாவென்னில், ஒவ்வொரு சாகையில் வெவ்வேறு ஸ்வரமாயையாலே, ஒரு சாகையிற்சொன்ன உத்தீதஸாமம் மற்றொருசாகையி லில்லாமையால், எந்த உத்தீதஸாமத்துக்கு உபாஸநம் சொல்லியிருக்கிறதோ, அவர்கள் அதைச் செய்யவேணும், மற்றவர்கள் செய்யவேண்டியதில்லை என்பது பூர்வபகம்—ஸ்வரம் வெவ்வேறாயினும், ஸ்வரத்தைக்காட்டாமல் உத்தீதத்தை உபாஸநம் செய்யவேண்டுமென்று ஸாமான்யமாகச் சொல்லுகையாலே எல்லா சாகையாரும் அவ்வுபாஸநம் செய்யவேண்டுமென்று வித்தாந்தம். ௪௦௪.

ஸு-ச௦௫. ஜீனாடிவசுவா-விரோய:

(ஸ்-நா-பு.) ஜீனாடிவசுவா - மந்த்ரம் முதலானவற்றைப்போலே யும், அவிரோய: - விரோதமில்லை. ௪௦௫.

(ஸ்-நா-ஹ.) ஒரு யஜ்ஞம் அநேகசாகைகளில் சொல்லி யிருந்தபோதிலும், அதுக்குவேண்டிய மந்த்ரம்பாத்ரம் முதலிய ஸாமக்ரிகன் ஒரிடத்திலேசொல்லி மற்ற விடங்களில் சொல்லாமலிருக்கும். ஆனபோதிலும், சொல்லாத இடங்களிலும்கூட மற்றொரிடத்திற்சொன்ன மந்த்ராதிகளைக்கொண்டு அந்த யஜ்ஞத்தை நடத்துகிறார்கள். அதுபோலவே இங்கும் கண்டுகொள்வது. ௪௦௫.

அபி-க௦௩. ஸு-ச௦௬. ஸுஜீக்ய-தாவஜ்ய-பஸு-தபாஸி
டிஸ-பதி.

(ஸ்-நா-பு.) து-தாவஸ: (தர்சபூர்ணமாஸாதி) யாகம்போலே, ஸுஜீ: - விபுலமான ஸமஸ்தோபாஸநத்துக்கே, தாவஜ்ய - ப்ராப்யணிகத்வ முண்டு; தபாஸி - அப்படியே, டிஸ-பதி - ஸ்ருதிசொல்லுகிறது. ௪௦௬.

ஸயி-கௌ. ஸுசி-சகக. விசுஷ்ணுவிரிஷ்டிமஹாபாஸ.

(ஸ்-நா-பு) விசுஷ்ணுவிரிஷ்டிமஹாபாஸ - ஸமாநபலத்தை யுடைத்தாகையாலே, விசுஷ்ணு - ஒவ்வொன்றையமையும். சகக.

(ஸ்-நா-ஹ) ஒருபுருஷனுக்கு மோக்ஷார்த்தமாக ஸத்வீத்யை தஹரவீத்யை என்றிப்படி சொல்லப்பட்ட வித்யைகளில் ஒவ்வொன்றே உபாவிர்த்தால் போருமா, அல்லது இரண்டு மூன்று நாலு உபாவிர்த்தவேணுமா வென்னில், அக்நிஹோத்ரம் தர்சபூர்ணமாஸம் முதலான க்ரியைகளில் ஒவ்வொன்றே ஸ்வர்க்கத்தைக் கொடுக்க வத்ருயிருந்தபோதிலும், ஸ்வர்க்கத்தில் அதிக ஸுகத்தைக் கோரிய புருஷன் இரண்டு மூன்று யஜ்ஞங்களைச் செய்யலாமென்று சொன்னதுபோல், மோக்ஷத்தில் அதிக ஸுகத்தை யபேஷித்தவன் இரண்டு மூன்று வித்யைகளையும் உபாவிர்த்தவேணுமென்று பூர்வபக்ஷம்— அக்நிஹோதராதிகளினாலுண்டாகிற ஸ்வர்க்கஸுகம் அல்பமாகையால் அதை அதிகமாக வேண்டுமென்று இரண்டு மூன்று க்ரியைகளைச் செய்யவேண்டும். ஸத்வீத்யாதிகளினாலுண்டாகிற மோக்ஷஸுகம் அப்படி அல்பமன்றிக்கே ஒவ்வொரு வித்யையினாலுண்டாகிற அபரிச்சிந்தப்ரஹ்மாதுவமாதிற மோக்ஷபலம் அதற்குமேலில்லை டென்னும்படி அநந்தமாகையாலே மேன்மேலப்பேசுக்கு இடமில்லையாகையால் இரண்டாகட்டி வித்யையை உபாவிர்த்தவேண்டாம் ஒரொன்றே போரும் என்று வித்தாந்தம். சகக.

ஸயி காஅ ஸுசி-சகஉ. காரிஜாஸூபயாகாரிஃ ஸரீ-ஹீய
யாந நவாபாஸிவபுஷ்டிமஹாபாஸ.

(ஸ்-நா-பு) காரிஜாத் - காம்யமான புத்ர பசு தந ஸ்வர்க்காதி களை பலமாக உடையவித்யைகள், வசுஷ்டிமஹாபாஸ முன்சொன்ன காரணமில்லாமையாலே, யாகாரிஃ - இஷ்டப்படி, ஸரீ-ஹீயயாந - சேர்த்தும் உபாஸிக்கவுமாம், நவா - தனிரவுமாம்; சகஉ.

(ஸ்-நா-ஹ) ப்ரஹ்மப்ராப்தியல்லாத மற்றகாம்ய புருஷார்த்தங்களைக் கொடுக்கவற்றான ப்ராணவித்யை நாமவித்யை முதலானவைகளில்; அதிக பலத்தை வேண்டுமென்று இரண்டு மூன்றையும் சேர்த்தும் உபாஸகம் செய்யலாம், அதிகபலத்திபேசுக்கியில்லாமல் கிடைத்தவனாயில் த்ருப்தியடைகிறவனுக்கு ஒருவித்யையே போரும். இவ்வித்யைகளுக்கு முன்னேப்போல் அபரிச்சிந்தபலம் கிடையாமையாலே இப்படி கொள்வது யுத்தம் என்று வித்தாந்தம். சகஉ.

ஸயி-கௌ. ஸுசி-சகஉ. கிஷ்டிஷூபயாஸு யவாஸி.

(ஸ்-நா-பு) கிஷ்டிஷூ - க்ரதுவுக்கங்கமான உத்தீதாதி ஸாமங்களிலே ஆர்ந்திதங்களான, உபாஸகங்களுக்கு, யாஸுயவாஸி - உபாஸகத்துக்காய்மான உத்தீதம்போலே க்ரத்வங்கத்வமுண்டு. சகஉ.

(ஸ்-நா-ஹ) இவ்விதிகரணத்தில், காம்யோபாஸகத்துக்குப்போலே, உத்தீதா த்யுபாஸகத்துக்கும், வித்யை வீர்யவதீதரமாகவேணுமென்றால் அதுஷ்டானமுண்டு,

இல்லையாதி வில்லையென்கிறார்— “உத்தீயோ-வாவீத” என்று சொன்ன உத்தீதோபாஸமும், க்ரதுவுக்கு அங்கமாக உத்தீதீஸாமங்கள் சொல்லப்பட்ட எல்லா இடங்களிலும் செய்யவேணும், அல்லது இஷ்டமுண்டாகில் செய்து இல்லையாகில் தவிரலாமா என்னில், உத்தீதீஸாமம் க்ரதுவுக்கு அங்கமாகிறுப்போல் அதினுடைய உபாஸமும் ‘க்ரதுவுக்கு அங்கமாகிறதாகையால், அங்கமான உத்தீதீ உபாஸத்தை. நியமேந்’ எல்லா இடங்களிலும் செய்யவேண்டும் என்றான் பூர்வபக்ஷி.

சகஉ.

வா-சகஉ. ஸிஷ்டேஸு.

(ஸ-ரா-பு-வா) ஸிஷ்டேஸு - (“உத்தீயோ-வாவீத” உத்தீதோபாஸத்தைச் செய்யவேண்டும் என்று) விதி (ப்ரத்யயாந்தமான சப்தம்) இருக்கையாலேயும், (அதைநியமேந் செய்யவேண்டும்).

சகச.

வா-சகரு. வஸிஹாஸாஸு.

(ஸ-ரா-பு-வா) வஸிஹாஸாஸு - ஹோதாவானவன் உத்தீதோபாஸத்தைச் செய்யாவிடிலும் யஜமானன் அதைச்செய்யவேண்டும் என்று ஒருவர் செய்யாததை மற்றொருவன் செய்து தலைக்கட்டச் சொல்லுகையாலே, இதைநியமேந் பண்ணவேணுமென்பது வித்தம்.

சகரு.

வா-சகசு. ம-ணஸாபாஸாஸு-கெஸு.

(ஸ-ரா-பு-) ம-ணஸாபாஸாஸு-கெஸு - (ப்ரணவத்தின்) குணமாகிய உபாஸநத்துக்கு எல்லா யஜ்ஞங்களிலும் ஸம்பந்தம் சொல்லுகையாலே அதைநியமேந் செய்யவேண்டும்

சகச.

(ஸ-ரா-வா) “உ-கெநயஸுயீவிடிவாக-கெ ஒரீகிஸாஸுவதி ஒரீகிஸு-ஸாஸு ஒரீகிஸு-ஹாஸு” அந்தப்ரணவத்தினாலே மூன்றுவேதங்களிலும் சொல்லப்பட்ட கர்மங்கள் நடக்கிறது என்கிறவிடத்தில், “அந்தப்ரணவம்” என்று உபாஸநத்தோடு கூடியப்ரணவத்தைச் சொல்லி அதினாலே ஸகல கர்மங்களும் நடக்கிறதென்கையினாலே, உத்தீதம் சொன்னவிடங்களிலெல்லாம் உத்தீதோபாஸமும் முண்டென்று பூர்வபக்ஷம்.

சகச.

வா-சகஎ. நவாத-ஹவாஸாஸு-கெஃ.

(ஸ-ரா-பு-) த-ஹவாஸாஸு-கெஃ - (இந்த உபாஸநத்தை) க்ரதுவுக்கு அங்கமாகச் சொல்லாமைபாலே, நவா - உத்தீதோபாஸமும் நியமேந் செய்யவேணுமென்பதில்லை.

சகஎ.

(ஸ-ரா-வா) இனி அப்பூர்வபக்ஷத்தை நிரஸித்து வித்தாந்தம் சொல்லுகிறார்—“பு-ஷெவவிடிபாகரொகிதஷெவவீஸு-வதாஸு” என்று உத்தீதோபாஸம் செய்தால் அந்த வித்யை நிரவிக்கமாக நிறைவேறி பலத்தையும் சேக்கிரத்தில் கொடுக்கும் என்று வித்யாபூர்த்தியிலும் சேக்ரஸப்ரதத்திலும் இந்த உபாஸநத்

தை அங்கமாகச் சொல்லிற்றொழிய க்ரதுவுக்கு அங்கமாகச் சொல்லாமையாலே இதைநியமேக செய்யவேணுமென்றே நிர்ப்பந்தமில்லை. ஆரம்பித்த க்ரது நிர்விக் கமாக முடியவேணுமென்றாவது பலம் சீக்கிரமாக உண்டாக வேணுமென்றாவது இச்சையுடையவனே அதைச் செய்யவேணும் என்று வித்தாந்தம். சகஎ.

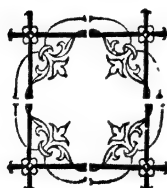
‘ஸூ-சகஅ. டிஸ-நாஸு,

(ஸ-நா-பு.) டிஸ-நாஸு (உத்தீதோபாஸநத்தை யநியாமை)காண் கையாலும், (அது க்ரத்வங்கமாகாது.) சகஅ.

(ஸ-நா-மா.) “வனவ்விவ்வெவ் வுபாபஜ்யபஜாநவ்வபுரஸு ஜகஜ்ஜகஜி” இப்படி உத்தீதோபாஸநத்தை யநித்த ப்ரஹ்மா என்கிற ருத் திக்கு யஜமானையும் யஜஞத்தையும் மற்றருத்விக்குக்களையும் ரக்ஷிக்கிறா னென்கையாலே, உத்காதாவுக்கு உத்தீதோபாஸநமில்லை யென்று ஏற்படுகிறது. உத்தீ தோபாஸநம் க்ரதுவுக்கு அங்கமாகில் உத்காதாவுக்கு அது ‘அவஸ்யம்வேணும் அதில்லாமையால் அவ்வுபாஸநம் க்ரத்வங்கமன்றென்று ஏற்படுகிறது. ஆகையால் அவ்வுபாஸநம் நியமேக செய்யவேணுமென்பதில்லை என்று வித்தாந்தம். சகஅ

மூன்றாம் அத்யாயத்தில் மூன்றாம்பாதம்

முடிந் தது.

ப்ரஹ்மஸூத்ரபாஷ்யம்.

ந-வது அத்தியாயம், ச-வது பாதம்.

ஸுபி ௧௦௯- ஸூ|| சகக். வாருஷாயபெ-தஸூஷாதிவாடிநாயணஃ||

(ஸ-நா-பு) கிதீ= இந்த உபாஸநத்தினாலே, வாருஷாயபெ= பலம் (உண்டாகிறது), உதி=என்று, வாடிநாயணஃ=வ்யாஸபகவான், ஸூஷாதி=வேதவாக்யத்தினாலே, (நிர்ணயித்துச்சொல்லுகிறார்.) சகக்.

(ஸ௦-நா-வா) கீழ்ப்பாதத்தில் வித்யாஸ்வரூபத்தை நிரூபித்தார், இதில் அதி னுடைய அங்கஸ்வரூபத்தை நிரூபிக்கப்போகிறார். அதற்காக இந்த முதலதிகரணத் தில் வித்யையை (உபாஸநத்தை) அங்கியாக நிரூபிக்கிறார்.

பலத்தைக்கொடுக்கும்து வித்யையா கர்மமாவென்னில்; “ஸூக்ஷ்மவித்யாவொதி வாபு” இத்த்யாதி வேதவாக்யங்கள், ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தை உபாஸநம்செய்தவன் மேல க்ஷத்தையடைகிறானென்று உபாஸநத்தினாலேயே பலமுண்டாவதாகச் சொல்லுகை யாலே வித்யையே பலப்ரதமென்று வ்யாஸபகவானுடைய வித்தார்த்தம். (வித்யையா வது-ப்ரஹ்மஞ்ஞானமென்று சங்கரமதம்.)

ஸூ|| ௧௧௦. செஷகூஷா துருஷாயபெ-வாடிநாயணஃ||

(ஸ-நா-பு) செஷகூஷாதி=(கர்ம)சேஷமாகையாலே, (வித்யைபலப் பரதமன்று, செஷகூஷாயபெ=மற்றதரவ்யாதிகளிற்போலே, வாருஷாயபெ-வாடி=வித்யைபலப்ரதமென்பது அர்த்தவாத (ஸ்துதி) மாத்ரம், உதி= என் னு, செஷிதி=ஐயமினியானவர்(சொன்னார்) ச௧௦.

(ஸ-நா-வா) இனி பூர்வபகியான ஐயமிதி சொல்லுகிறார். கரமத்தைச் செ ய்யுமவன், தான் காணப்படுகிற இந்த சரீரத்திற் காட்டில் வேறுபட்டவன் என்று தன்னுடைய ஸ்வரூபத்தையறிந்தே செய்யவேண்டும். இவ்ரு சொல்லப்பட்ட ஆத்ம ஸ்வரூபமும் கர்த்தாவாகிய ஜீவஸ்வரூபமே, ஆகையால் இந்த ஆத்மவியை, கர்த்தா வுக்குக் கர்மாதிகாரத்தை யுண்பெண்ணி அவ்வுழியாலே கர்மத்துக்கு அங்கமாகிற தொழிய தான் நேரே பலப்ரதமாகிறதில்லை. வித்யை பலப்ரதமென்று சொன்னது “யஸ்யுபணயிதீஜ்ஞ ஹிவஸிதி நவஸவாஸம் ஸோகஸ்யு-நொதி” எனனுக்கு மேலாமஸாதநமாகிய ஜுஹுவென்பது இலையோ, அவனுக்குப்பாபாவாதம் உண்டாகாதென்று அந்த அவகபூதமாகிய ஜுஹுவை ஸ்தோத்திரம் செய்வதுபோல் இங்கும் கர்மாங்கமாகிய வித்யையை ஸ்துதிக்கைக்காக இப்படி சொல்லிற்றென்றார் ஐயமிதி. கீழ் பலவிடங்களிலும், வேதாந்தங்களில் சொல்லப்பட்ட புருஷன் ஜீவன ன்று, ஸர்வேஸ்வரனென்று நிர்ணயிக்கப்பட்டு டிருந்தபோதிலும், வித்யை கர்மாங்க மென்று சொல்லுகிற சில வேதாந்தவாக்யங்களைப் பராமர்சிக்கில், “தக்ஷிண” என் கிற வாக்யத்துக்கு ஜீவேஸ்வரர்களுக்கு அபேதமங்கேரித்து, இங்குச் சொல்லப்பட்ட ஸர்வரணம் ஜீவஸ்வரூபியே யென்று துள்ளிவினுமென்று பூர்வபகியின் அபிப்ப்ரா ஷம்.

ஸூ|| சஉக. சூவாரடிஸாநாஸி||

(ஸ- ரா- ப்ர-) சூவாரடிஸாநாஸி = (ப்ரஹ்மவித்துக்களுக்கு) கர்மாறுஷ்டாநம்காண்கையாலே, (வித்யை கர்மாங்கம்). சஉக.

(ஸ- ரா- ஹ) “யக்ஷுரோணொஹடுவஹவஹொஹிஸி” ப்ரஹ்மவித் தான கேதயபதி, தன்னை யாகம்செய்யப் போகிறவனுக்கே சொல்லுகையாலும், “கூர்டொணவஹிஸாவிரிஸிநாஜிநகாடியம்” என்று ப்ரஹ்மவித்துக்களா ன ஜநகாதிகள் கர்மத்தினால் மோக்ஷமடைந்ததாகச் சொல்லுகையாலும் கர்மமே பலப்ரதம், வித்யை அதுக்கங்கம். சஉக

ஸூ|| சஉஉ. தஹுடுகஃ||

(ஸ- ரா- ப்ர- ஹ) தஹுடுகஃ = யடுவலிஷுயாகடுராதிதடுவலி ப-வதஸு” வித்யையை அங்கமாக்உடைய கர்மமே பலப்ரதமாகிறதென்று. சொல்லுகையாலே வித்யை கர்மாங்கம். சஉஉ.

ஸூ|| சஉஈ. ஸஜ்நாரஹாஸி.

(ஸ- ரா- ப்ர- ஹ) ஸஜ்நாரஹாஸி = “தஹிஷுரகூரீஸீ ஸஜ்நாந ஹெதெ” பரலோகம்போகிற புருஷனை வித்யையும் கர்மமும் பலத்தைக் கொடுக்கக்காகப்பிணசெல்லுகிறதிகள் என்னையாலே கேவலவித்யை மாத் திரம் பலப்ரதமன்று, இரண்டும் சோந்தே பலப்ரதமாகிறது. சஉஈ.

ஸூ|| சஉச. தஹுதொலியாநாஸி.

(ஸ- ரா- ப்ர- ஹ) தஹுதஃ = வேதாந்தவித்யையுள்ளவனுக்கு. வியா நாஸி = “சூவாய-கூஹாவெடிஸீது” என்றுதொடங்கி, “கூஹாவெ ஸுஹவெஸெ” இத்தயாதியினால் சாரதோக்யத்தில் வேதாத்யயநம் செய்தபி ன்பு ஒரு சுசியானஇடத்திலிருந்து க்ருஹஸ்ததர்மத்தை யறுஷ்டிக் கக்கடவ னென்று கர்மத்தையிதிக்கையாலே (வித்யை கர்மத்துக்கங்கமாக்கடவது).

ஸூ|| சஉரு. கியரோஹி.

(ஸ- ரா- ப்ர- ஹ) கியரோஹி = “கூவ-டுஹெஹகூரீஸிஜீவிஷிஷு தஹரோ” இந்ததேஹத்தில் இருந்து கர்மங்களை யறுஷ்டித்துக்கொண்டே றாறுவருஷப்பிழைக்க இச்சிக்கக்கடவனென்று பாவதாயுஷம் கர்மத்தைச்செ ப்பவேணுமென்கையாலே, (கர்மமேபலப்ரதம் என்று பூர்வபக்ஷிமதம். சஉரு.

ஸூ|| சஉஈ. சுபிகொவடுஸாது வோடிநாயணடுவஸுஹடிஸாநாஸி.

(ஸ- ரா- ப்ர-) சுபிகொவடுஸாஸி = ஜீவனைக்காட்டிலும் அதிகமானவ னை (வேதாந்தத்தில்) உபதேசிக்கையாலே, தஹுடிஸாஸி = அந்த பரமபுரு ஷோபதேசமே (ஸ்பஷ்டமாகக்) தாண்கையாலே, வோடிநாயணஸு = ஸ்ரீ பாபகவானுக்கு, ஸஸு = வித்யையேபலப்ரதமென்றேமதம்.

(ஸ் - ரா - ஹ) இந்த பூர்வபக்தை நிரஸம்செய்கிறார். வேதாந்தத்தில் யா காதிகர்த்தாவாகிய ஜீவனைச் சொல்லவில்லை. “யவ்வபிஷேகஸு வபிஷே” “சுவகித வாஷா” “தடுஷித” இத்தியாதிகளினால், ஸர்வஜ்ஞன் தன்னுடைய இச்சா மாத்ரத்தினால் ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கிறவனுடைய ஜீவனைச் சொல்லி அவனுடைய உபாஸ கத்தை விதித்து அவ்வுபாஸம் பலப்ரதமென்று சொல்லிற்று இவ்விதமான புருஷன் ஜீவனாகான், ஆகையால் பரமபுருஷோபாஸமே ஸாக்ஷாத் பலப்ரதமென்ற வ்யாஸ பகவானுடைய வித்தாந்தமே சரியானது.

சஉக

ஸு ௧ || சஉ௭. துஷுதாஸுநு.

(ஸ் - ரா - ஹ) ஸுநு = ஆசாரதர்சனமானது, துஷு = (வித்யை யேப்ரதாநமென்பதிலும்) ஸமானம்.

(ஸ் - ரா - ஹ) ப்ரஹ்மவித்துகனம் கர்மாநுஷ்ட்டாநம் செய்கை வித்யை கர் மாங்க மென்பதற்கு ப்ரமாண மென்றீர்கள். “ஜஷ்யஸு காவஷேயா கிரியா காயிபெஷ்ஷாஜிஷேகியாவய்யக்ஷாஜிஷே” என்று ப்ரஹ்மவித்துக்களான சில ருஷிகள், கர்மத்தினால் ப்ரயோஜந மில்லையென்று விட்டுவிட்டதாகவும் சொல்லி யிருக்கையாலே, நீங்கள் சொன்னது, வித்யை கர்மாங்கமென்பதற்கு ப்ரமாணமாக மாட்டாது. ஆகில் கர்மத்தைச் சிலர் பண்ணுவதற்கும் சிலர் விடுவதற்கும் தாத்தர்ய மென்னென்னில், பலாபிஸத்திரஹிதமான கர்மம் வித்யாங்கமாகையாலே செய்ய வேணும். பலாபிஸத்தி ஸஹிதமான கர்மம் பந்தமாகையாலே அதை விட்டுவிடவே னுமென்று தாத்தர்யம்.

சஉ௭

ஸு ௧ || சஉ௮. சவாவதி.

(ஸ் - ரா - ஹ) சவாவதி கி = “யடுவவிடியா” இத்தியாதியினால் வித்யை கர்மாங்கமென்று எல்லா வித்யையையும் சொல்லவில்லை. உத்தேவித் தையைய மாத்ரம் கர்மாங்கமாகச் சொல்லிற்று. ஆகையால் வித்யைகளில் லாம் கர்மாங்கமென்பது அப்ரமாணிகம்.

சஉ௮.

ஸு ௧ || சஉ௯. விஹாமஸுதவச.

(ஸ் - ரா - ஹ) ஸுதவச = நூறைப்போல், (விஷய பேதேன) விபாகம் (சொல்லவேணும்).

(ஸ் - ரா - ஹ) “ துவிஷா கரிஷீஸிநாநமெதெ ” என்பதற்கு, பர லோகம் போகிறவனைக்குறித்து, வித்யை தன்னுடைய பலத்தைக் கொடுக்கக்காக வும், கர்மம் தன்னுடைய பலத்தைக் கொடுக்கக்காகவும் அநுஸரிக்கிறதிகள் என் றர்த்தம். இதனால் வித்யை கர்மத்துக்கு அங்கமென்று ஏற்படவில்லை. பூமியையும் ரத்நத்தையும் விற்றவனுக்கு இருநூறு ரூபாய் கொடு என்றால் பூமிக்காக நூறு ரூபா யும் ரத்நத்துக்காக நூறு ரூபாயும் கொடுப்பதாக ஏற்படுகிறபீபோலே இங்கும் கண்டு கொள்வது.

சஉ௯

ஸு ௧ || சஉ௧௦. சய்யபநிதாசுவதஃ.

(ஸ் - ரா - ஹ) சய்யபநிதாசுவதஃ = (வேதத்தை) அத்யயநம்மாத்திரம் ிசய்தவனுக்கே, கர்மத்தைவிதித்திருக்கிறது.

சஉ௧௦.

(ஸ்- ரா- ஹ) “ சூய்யபுகூறுஅஷ்டயீத்யு ” இத்த்யாதியில், வேதந் யயநம், அதாவது-அக்ஷரராசிக்ரஹணம் மாத்ரம் பண்ணினவனுக்கே கர்மத்தைப்பண் ணச்சொல்லிற்று, அந்தத்தவிசாரம் செய்தவனைச் சொன்னபோதிலும், இங்கு வித்யை யென்பது உபாஸகமாகையாலே அதைச் செய்கிறவனை அங்குச் சொல்லவேயில்லை.

ஸூத்ரி|| சநக. நாலீஸாஷாஸி.

(ஸ்- ரா- ஹ) சிவீஸாஷாஸி = விசேஷ்ஹேது விஸ்வமையாலே, ஸ = அந்தநியமமில்லை. சநக.

(ஸ்- ரா- ஹ) “ கூறுஅஷ்டயீத்யு ” என்கிற ஸ்ருதி, ஆயுஸ்ஸை யெல்லாம் கேவல கர்மத்திலேயே போக்கவேண்டுமென்கிற தென்பதற்கு ஒரு யுக்தி யும் கிடையாது. அவ்வாக்யம், ஈசவித்யைக்கங்கமாக யாவதாயுஷதம் கர்மாநுஷ்ட டாநம் பண்ணச்சொல்லிற்று. அதனால் வித்யை கர்மாங்கமென்று ஏற்படாது. சநக

ஸூத்ரி|| சநக. ஸூதயெநுஜிதிவடா.

(ஸ்- ரா- ஹ) ஸூதயெ = ஸ்தோத்ரம் செய்கைக்காக, சுநுஜிதிவா = (கர்மத்துக்கு) அநுமதியே பண்ணப்பட்டது. சநக.

(ஸ் - ரா- ஹ) இதில் அந்த ஸ்ருதியின் வாஸ்தவமான அர்த்தத்தை வெளியி டுகிறார். அங்கு ஈசவித்யையைச்சொல்லி, இந்த உபாஸகன் கர்மாநுஷ்ட்டாநம் செ ய்தபோதிலும் இந்த வித்யா மாஹாத்மயத்தினால், அக்கர்மங்களினுண்டான பலம் இவனையடைந்து இவனுக்கு ஸம்ஸாரத்தை விளக்காதென்றே சொல்லிற்று. சநக

ஸூத்ரி|| சநக. காரியாரொணவெகெ.

(ஸ்- ரா- ஹ) வாகெ = சிவ, காரியாரொணவ = யதேச்சமாகவே, (கர்ம த்யாகத்தைச்சொல்லுகிறார்கள்). சநக.

(ஸ் - ரா- ஹ) “ கிஷ்ர ஜயாகரிஷ்டாரொபெஷாநொயயோதா ” என் று தொடங்கி ஒரு சாகையில் ப்ரஹ்மவித்துக்கள் கர்மத்தை விட்டுவிட்டார்களென்று சொல்லியிருக்கின்றது. இதனால் வித்யையே முக்யமென்று ஏற்படுகிறது. சநக.

ஸூத்ரி|| சநக. உவரிஷ்டை.

(ஸ்-ரா-ஹ-ஹ) உவரிஷ்டை = “ க்ஷீயஹைவாஸ்யுகரிஷ்டை க்ஷயிநுஷ்ட ஷெவராவொ ” என்று ப்ரஹ்மவித்யையினால் இவனுடைய ஸகலகர்ம ங்களும் நசுக்கின்றனவென்று சொல்லியிருக்கிறது; வித்யை கர்மாங்கமானால் இதுகூடாது. சநக.

ஸூத்ரி|| சநக. ஹஸ்தாரொதஸூதயஸஸெவஹி.

(ஸ்- ரா- ஹ- ஹ) ஹஸ்தாரொதஸூதய - (ஐகாதிகளான ஊர்த்வரேதஸ் ஸூக்களித்திலும், ப்ரஹ்மோபாஸகம் காண்கையாலே, அவர்களுக்கு அக்கிஹோத் ராதி கர்மங்களில்லாமையாலே வித்யை கர்மாங்கமென்னக்கூடாது. வித்யையே ப்ரதானமாய் பலப்ரதமாகிறதென்று அங்கீகரிக்கவேணும். ப்ரஹ்மணாதிகள் ஓராஸ்ரம த்தைப்பற்றி யிருக்கவேணும், ஊர்த்வரேதஸ்ஸென்று தனியேயோ ராஸ்ரமம் கிடையாதேயென்னில், “ த்ருயொயிஷ்டஸூதா ” “ ஹகரிஷ்டயஸூதாஜிநொ ஹொ

சுரிஹைப் புவ்யஜனி” என்றும் “யெவெஜெரெணு ஸ்ரீகா தவ உத்யுபா ஸுதெ” என்றும் இத்தாதி யான ஸுஷ்ரவமி-வேதசப்தத்திலேதானே. (ஸர்யா ஸாஸ்ட்ரமுண்டென் நேற்புகிறது) ஆகையால் வித்யையானது கர்மாங்கமன்று, தானே ப்ரதாநமாய்க்கொண்டு பலப்ரதமாகிறதென்று வரித்தாந்தம். சந.௫

ஸுடு || சந.௬. வராஜஸூக்தெஜிநிரவொடிநாஜாவவடிதிஹி.

(ஸ்-ரா-பு) சு்வொடிநாசு=வித்யாமையாலே, ஜெஜீநி=ஜெஜிநியெ ன்பவர், வராஜஸூக்து=(ஸர்யாஸாஸ்ட்ரமத்துக்கு) அநுவாதத்தையே கல்பிக் கிறார். (சுவி)வ=மேலும், சுபவடிதிஹி= (வேதம் அவ்வாஸ்ட்ரமத்தை) நிந்தி க்கிற தன்று. சந.௬.

(ஸ் - ரா- ஹா) இதில் அவ்வாஸ்ட்ரம மில்லையென்று பூர்வபக்தி மதம் சொல்லு கிறது. ஹர் த்வரேதல்ஸென்கிற ஆஸ்ட்ரமமொன் றுண்டென்பதற்கு “த்ரு யொயிஷுஸ்யா” தர்மத்துக்கு ஆதாரபூதமான ஆஸ்ட்ரமங்கள் மூன்றென்பதை ப்ரமாணமா க் கெடுத்தார். இந்த வாக்யம், இம்மூவரும் மோக்ஷத்தையடையார்கள், ப்ரஹ்மோபாஸ கனே மோக்ஷத்தையடைவான் என்று ப்ரஹ்மோபாஸகத்தை ஸ்துதிக்கக்காக ஸர்யா ஸாஸ்ட்ரமத்தை யெடுத்ததொழிய, அதை யறுஷ்ட்டிக்க வேணுமென்று விதிக்கவில்லை. விதியில்லாமல் அநுவாதமாத்ரம் செய்யப்பட்ட அந்தம் ப்ரமாணமாகமாட்டாது. மேலும், “வீர ஹாவாஸவஷ்டெவாநாஹ்யாபிரிஷுபாஸயதெ” என்று அக் தீஹோத்ராதிகளைச் செய்யாதவனை தேவர்களுக்கு வீரஹத்தையப்பண்ணினனாக நிந்தி க்கையாலே ஸர்யாஸமென்றோ ராஸ்ட்ரமமில்லை யென்றார். சந.௬

ஸுடு || சந.௭. சுநுஷெஷ்யவ்வொடிநாயணஸூஸூக்தெ.

(ஸ்-ரா-பு) ஸூஸூக்தெ= (நாலு ஆஸ்ட்ரமங்களையும்) ஸமாநமாகச் சொல்லுகையாலே, சுநுஷெஷ்யு=(ஸர்யாஸாஸ்ட்ரமத்தை) அநுஷ்டிக்கத்தக் கதாக, வொடிநாயணஃ=பாதராயணர்(சொன்னார்) சந.௭.

(ஸ் - ரா- ஹா) அம்மதத்தை நிரவிக்கிறார். “த்ரு யொயிஷுஸ்யா” என் றுக்ருஹஸ்த்தாஸ்ட்ரமம் போலவே ஸர்யாஸாஸ்ட்ரமத்தையும் ஸமாநமாக் கெடுத்திருக் கையாலே அதைப்போல் இவ்வாஸ்ட்ரமத்தையும் அநுஷ்டிக்கவேணுமென்பது ப்ரா மாணிகம். அநுவாதம் செய்யும்போது அதுக்கு வேரேரிடத்தில் விதியிருக்கவேணு மாகையால் இவ்வாக்யத்தில் ஸர்யாஸ விதியில்லாவிடிலும் இங்கு அநுவதிப்பதற் காக அதற்குரித்தாக மற்றேரிடத்தில் விதியை கல்பிக்கவேணுமென்று பாதராயண பகவான் சொன்னார். சந.௭

ஸுடு || சந.௮. வியிவாபாரணவச.

(ஸ்- ரா- பு) யாரணவசு=(ஸமித்தினுடைய) தாரணத்தைப்போலே, விபிவா=ஸர்யாஸாஸ்ட்ரமத்துக்கும் விதியேஉண்டு. சந.௮.

(ஸ் - ரா- ஹா) “த்ருயொயிஷுஸ்யா” என்கிற வாக்யத்திலேயே நாலு ஆஸ்ட்ரமங்களுக்கும் விதிகல்பிக்கவேணும். “சுபஸூதீயம் யாராயநு சுநுஷெஷ்ய” என்று ப்ரேதாக்கீஹோத்ரத்தில் ஸ்ருக்கு என்கிற பாத்ரத்துக்குக் கீழே ஸமித்ததைவைத்து உபஸர்ப்பணம் புண்ணவேணும்; தேவதைகளைக் குறித்துச் செங்கி

த நித்த்யாக்ஷிணோந்ரத்திலன்றோ ஸமித்தை ஸ்ருக்ஷின் மேலேவைத்து உபஸர்பணம் பண்ணுவது என்று சொல்லிற்று. இங்கு தைவீககார்யத்தில் ஸமித்தைமேலேவைக்க வேணுமென்பதற்கு விதிப்ரத்யயம் கிடையாது, ஆகிலும் இவ்வர்த்தம் வேரோரிடத்தி ல் சொல்லாமையாலே அதை இவ்வாக்யம் விதிக்கிறதென்றே ஜைமிரி அங்கீகரித்தி ருக்கிறார். அதுபோலவே இங்கும் விதிப்ரத்யய மில்லாவிடிலும் விதி கல்பிக்கவே ணும். யாவதாயுவதம் கர்மத்தை விதித்த ஸ்ருதிகள் அவிரக்தவிஷயம் ஆஸ்ரமாந்தரவி ஷயம் என்று அங்கீகரிக்கையால் அவை இதுக்கு பா தகமாகாது என்று விர்த்தாந்தம்.

சுயி. சகம். ஸதி. சநக. ஸூகிரோது உவாஜாநாடிதி வெநூவலு
வக்யாக்.

(ஸ் - ரா - பு) உவாஜாநாசு=(உத்கீதத்துக்குரஸதமத்வம்) சொல்லுகை யாலே, ஸூகிரோது=ஸ்தோத்ரமே, (விதியன்று), உதிவகசு=என்னில், சு வலுவக்யாக்=(இவ்வர்த்தம்) அபூர்வமாகை (எங்கும்சொல்லாமை) யாலே, ந=ஸ்துதிமா த்ரமன்று.

சுநக.

(ஸ் - ரா - லா) கீழ் ஸர்வாஸ்ரமங்களிலும் ப்ரஹ்மோபாஸகனே கிறந்தவனெ ன்று துதித்தது; இவ்விதிகாணத்தில், அதைப்போல் சாந்தோக்யத்திலுள்ள, உத்கீதா வயவ விஷயமான வாக்யம் ஸ்துதியா, அல்லது விதியாவென்று விசாரிக்கிறார். “ஐதிசுக்ருகஷரஃஸூகிரோவாஸ்தி|ஐதிசுக்ருகாயகி|தவெஜாவஜாவூ நபு|வஷஷாஃஹுதாநாஃபுபிவீரஸஃ|புபிவூசுவொரஸஃ|சுவா ரொஷ்யயொரஸஃ|ஷஷ்யநாஃவாருவொரஸஃ|வாருஷஸ்யவாமி ஸஃ|வாஹஸூயொரஸஃ|ஸவஷரஸாநாஃரஸதஃ|வராயுஃ|ஸடி ரொயஸூயஃ” உத்கீதாவயவமான ஸங்கரத்தை உபாஸநம் செய்யக்கடவன், ஸங் காரத்தை உத்காரம்செய்கிறான், அவ்ஷரத்தினுடைய ப்ரபாவம்சொல்லப்படுகிறது. ஸர்வபூதங்களிலும் ஸாரமானது பூமி, அதிலும் ஸாரமானது ஜலம், அதிலும் ஸாரமா னது ஓஷதி, அதிலும் ஸாரமானவன் புருஷன், அவனில் ஸாரமானது வாக்கு, அதில் ஸாரமானது ருக்கு, அதில் ஸாரமானது ஸாமம், அதில் ஸாரமானது உத்கீதம், இது வே எல்லாவற்றிலும் ஸாரதமம், வராயு-ஃ பரமபுருஷனுடைய வாஸத்துக்கு யோக்யமானது என்று சாந்தோக்யத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. இங்கு உத்கீதத்தை ஸாரதமமென்று ஸ்துதிக்கிறதா, அல்லது ரஸதமமாக த்யாறிக்கவேணுமென்று விதிக்கிறதாவென்னில், “உயவெவ ஜஹூரூபித்யுஃ|கூலே-ஃ|ஹுமெபூவொக ஸுஹவநீயஃ” யஜுருத்தில் ஹோமஸாநமான ஜஹூஎன்கிற பாத்ரம் ப்ருதுவி கூர் மமென்ற ஆஸநம் ஸூர்யன், ஆஹவீயனென்ற அக்ஷி ஸ்வர்க்கலோகம் என்று ஜஹூ முதலியவற்றை ஸ்துதித்தாற்போல், இங்கும், உத்கீதத்தை ரஸதமமாக ஸ்துதி க்கிறது, விதிப்ரத்யய மில்லாமையாலே இது விதியன்று என்று பூர்வபகம். முன்பு ஜஹூ முதலியவற்றை யாகாங்கமாக விதித்துப்பின்பு “உயவெவஜஹூ” என்று சொல்லுகையாலே அவ்வாக்யம் ஸ்துதியாகலாம், அப்படி இங்கு இதற்கு முன்பு உத்கீதத்துக்கு ரஸதமத்வம் சொல்லாமையாலே, இது ரஸதமத்வ விதியேயா கவேணும். விதியாகில் ஒருபாஸநம் விதித்திருக்கிறது. ஸ்துதியாகில் அது ரிரர்த்தகமா யிருக்கும். விதிவாக்யத்தையடுத்து ஸ்துதிவாக்ய மிருந்தால் அது ருசி ஜநகமாய் ஸபல மாம்; விதியில்லாத கேவலஸ்துதி நிஷ்ப்பலமாகையால் இது விதியென்று விர்த்தாந் தம்.

ஸூ|| சச௦. ஹாவஸஸாஹ.

(ஸ்-ரா-ப்) ஹாவஸஸாஹ=விதிபரத்யயத்தேதாடுகடினக்ரியாபதமிருக் கையர்லும் (இதுவிதியே), சச௦.

(ஸ்- ரா- ஹா) கீழ், விதிபரத்யயமில்லை என்று பூர்வபகிசொன்னதை யங்கீ கரித்து ஸமாதாநம்,சொன்னார். 'இதில் " உஜீபஜிவாவீ த " என்று வாக்யத்தி னுதியில் விதிபரத்யயாந்தமான க்ரியாபதமிருக்கையாலே இதுவிதியென்னக் குறை யில்லை யென்கிறார். சச௦

ஈயி.ககக. ஸூ|| சசக. வாரிபுவாஹா உகீவெஹ்வெஸ
விதகாஹ||

(ஸ்-ரா-ப்) வாரிபுவாஹா = (உபாக்யாநங்கள்) ஸ்துத்யர்த்தங்கள், உகீவெஹ்=என்னில், வெஸவிதகாஹ=அவ்வுபாக்யாநங்களை விசேஷித்து ச்சொல்லுகையாலே, ஁=எல்லா உபாக்யாநங்களும் ஸ்துத்யர்த்தமன்று.

(ஸ்- ரா- ஹா) " பூதஜடநொஹவெவெஹ்வொஹ்வாஹி,ரிஞ் ஸூபி யம்பாஹ்வாஹிமாஹி " " ஜாநஸூதிவிந் வனதூயணம் ஸூபாஹ்வொ
வஹ்வாயீ வஹ்வாக்ய சூஹ " " வெதகெதாஹாநாநெபஃ " " இத்த்யாதியாக உபவிஷத்துக்களில் அனேகர்களுடைய கதைகளைச் சொல்லி யிருக்கி றது; அவைகளை யாகத்தில் யஜமானனைக் குறித்து ருத்வித்ருக்கள் சொல்லவேண்டி ய கதைகளாக அங்கீகரிக்கவேணுமா, அல்லது, மேல்சொல்லப்போகிற அவ்வவப்ரஹ்மோபாஸநத்தில் கேட்கிறவர்களுக்கு ருசி பிறக்கக்கூடாது அவ்வவ வித்யைகளை ஸ்து திக்கிறவென்று கொள்ளவேணுமா வென்னில்; அஃவமேதத்தில் புத்ராதிகளோடு கூ டியிருக்கிற யஜமானனப்பார்த்து ருத்வித்ரு மந்தாதி கதைகளைச் சொல்லவேணுமெ ன்று சொல்லி யிருக்கையாலே, இவைகளும் கதைகளாகையாலே அப்படி கதை சொல்லுகையிலேயே உபயோகிக்கவேணு மென்றான் பூர்வபகி. அஃவமேதத்தில் " பூயஜேஹி ரீநுவெவஹ்வதஹிசுயாஹ்வூயாக் " என்று துடங்கி, முதல் திரம் தொடங்கி கடைசிவரையில் இந்த இந்த திரங்களில் இந்த இந்த கதை களைச் சொல்லவேணுமென்று அக்கதைகளைப் பிரித்துக் குறித்துச் சொல்லியிருக்கை யாலே இவைகள் அதில் சேராமையாலே, இவைகள் வித்யாப்ரோசநார்த்தங்கறெ ன்று வித்தாதி சொல்லுகிறார். சசக

ஸூ|| சசக. தயாவெஹ்வாக்யாவவநாக்.

(ஸ்-ரா-ப்) தயாஹ்=அப்படியே, வஹ்வாக்யாவவநாக் (விதிவாக் யத்தோடு) ஏகவாக்யமாக அந்வயிக்கையாலே, (இவைவித்யாஸ்தாவகங்கள்),

(ஸ் - ரா- ஹா) இப்படிசொல்லில் வித்யாவிதி வாக்கித்தேரடு அந்வயித்து ஏக வாக்யமாயிருக்கும். இப்படி சொல்லில் இவ்வாக்யத்துக்கு, வித்யையில் ருசியையுண்டு பண்ணுகையாகிற ப்ரயோஜனமும் வித்திக்கிறது. கேட்கிறவனும் அவ்வித்யையை ஸுகமாக அறிகிறான். ஆகையாலிதமே யுத்தம். கர்மகாண்டத்தில் " லொரொர டீஹி " என்கிறவாக்யம் கர்மவிதி சேஷமாஹம்போ விற்கும் கண்டுகொள்வது. சசஉ

ஈயி. ககக. ஸூ|| சசக. சுதவஹ்வாயீ நாக்யாவவநாக்.

அ ப்ரஹ்மஸூத்ரபாஷ்யம்.

(ஸ-பு-மா) சுதவ்ஸவ=ப்ரஹ்மவீத்யையேஸாக்ஷாசுமோக்ஷப்ரதமாகையாலே, சுதீநநாடி) உவெக்ஷா=அக்நிஸமித்து இவைகளினு லுண்டான கர்மாபேகைக்கிடயாது. வித்யைமோக்ஷத்தைக் கொடுக்கும்போது கர்மத்தை ஸஹகாரியாக அபேக்ஷியாதென்றுகருத்து. • சசசு.

(ரா-பு) சுதீ வ்ஸவ=ஊர்த்வ ரேதஸ்ஸுக்களுக்கு வித்யாதிகாரமுண்டாகையாலே, சுதீநநாடி) உவெக்ஷா=அக்ந்யாதாகம் அக்நிஹோத்ரம் முதலிய கர்மாபேகை அவர்களுக்குக்கிடயாது. சசசு.

(ரா - மா) “ யதிவஹோ ஸ்ரஹவாநா வாஹி ” இத்த்யாதிகளினால் ஊர்த்வரேதஸ்ஸுக்களான ஸன்யாவிகளுக்கும் ப்ரஹ்மோபாஸநம்செய்ய அதிகாரமுண்டென்று ஏற்படுகையாலே, அவர்கள் செய்யும் உபாஸநம் அக்நிஹோத்ராதிகர்மங்களை அங்கமாக அபேக்ஷியாது. அவ்வவ ஆஸ்ரமாநு குணமான கர்மங்களை வித்யாங்கமாகையாலே, ஸன்யாவிகளுக்கு அக்ந்யாதிகாரமில்லாமல் போனபோதிலும், அவர்களுடைய தர்மமாகிய தபஸ்ஸு ப்ரஹ்மசர்யம் முதலியவைகளினாலேயே அவர்களுடைய உபாஸநம் நிறைவேறுமென்று பாவம். சசசு.

சுபி. கசு. ஸூ|| சசச. ஸவ-உவெக்ஷா உயஜோதிஸூ-உதரஸூவசு.

(ஸ-ரா-பு) யஜோதிஸூ-உதீ= “ யஜேநாடிந ” இத்த்யாதிவேடிவாக்யத்தினால், சுபூவசு=குதிரைபோல், ஸவ-உவெக்ஷா=(வித்யை)ஸகலகர்மங்களினுடைய அபேகையைபுடையது. சசசு.

(ஸ - மா) ஆனால் ப்ரஹ்மவீத்யைக்கு ஒரு கர்மமும். ஸஹகாரியாகவேண்டியதில்லையா, அல்லது, ஏதாவது சில கர்மங்கள்வேணுமா வென்னில், அவ்வவ ஆஸ்ரமங்களுக்குரிய ஸகல கர்மங்களையும் ப்ரஹ்மவீத்யைக்கு ஸஹாயமாகச் செய்யவேண்டியதுதான். முன் ஸூத்ரத்தில் வேண்டாமென்று சொல்லிற்றே யென்னில், அங்கு வித்யையினால் மோக்ஷமுண்டாம்போது கர்மத்தினால் உபயோகமில்லை யென்றது; இங்கு, அநாதிவாஸனையினால் மனம் கலங்கியிருப்பதினால் அதில் ப்ரஹ்மவீத்யையுண்டாகாது, அதற்காகக் கர்மங்களைச் செய்தால் அவ்வாஸனைகழிந்து மநஸ்ஸு நிர்மலமாய்ப் பின்பு அதில் ப்ரஹ்மவீத்யை யுண்டாகும் ஆகையால் வித்யோத்பத்திக்கு கர்மாபேகையுண்டென்று சொல்லுகிறது. ஆகையால் இரண்டிக்கும் விரோதமில்லை. இதற்கு உதாஹரணம். ஒரு குதிரை ஏர் உழ உபயோகியாது, அது தேரை இழுக்க உபயோகிக்கும். அதுபோல் கர்மமும் பலத்தில் உபயோகியாது. வித்யோத்பத்தியிலுபயோகிக்கும். சசசு

(ரா - மா) க்ருஹஸ்த்தன் ப்ரஹ்மோபாஸநம் செய்யும்போது யஜ்ஞாதி கர்மமவேணுமா வேண்டாமாவென்று விசாரிக்கில், ஸன்யாவிகளுக்கு கர்மாநஷ்ட்டானமில்லாமலே உபாஸநம் நிறைவேறுகையாலே க்ருஹஸ்த்தனுக்கும் அவ்வபேகையிலலை. ஒருஸ்வர்க்கத்தைக் குறித்து இருவர் ஒருயாகத்தைச் செய்தார்களாகில் அவர்களில் ஒருவனுடைய யாகத்துக்கு இவ்வங்கங்களுண்டு, மற்றொருவனுக்குக் கிடையாதென்று பேதம்கிடையாது. அதுபோல் ஸன்யாவியினுடையவும் க்ருஹஸ்த்தனுடையவும் உபாஸநத்துக்கு அங்கத்தில் பேதம் கிடையாது என்று புரவபகம். “ யஜேநாடிந தவஸா நாஸகெந ” இத்த்யாதி ஸ்ருதி க்ருஹஸ்த்தனுக்கு யஜ்ஞாதிகளை அங்கமாகக்கொண்டே ப்ரஹ்மோபாஸநம் செய்யச்சொல்லுகையாலே க்ருஹஸ்த்தனுக்குக் கர்மங்களை யநஷ்ட்டித்துக்கொண்டே உபாஸநம் செய்யவேண்டும்.

வேட்டைக்காகக் குதிரையேறும்போது அதைக்கடிவாளம்முதலியவற்றினால் பூட்டியே ஏறவேண்டுமாப்போலே இங்கும் கண்டுகொள்வது. ஆரம்பபேத்தாலே அங்கபே தம்சாஸ்தர் வித்தமாகையாலே தோஷமன்று என்று வித்தாந்தம். சசச.

சுய. க்கர. ஸூ || சௌ. ஸஜிபாடி வெதவறுதயாவீது தவி
பெலுடம்தயாதெதவாரீபுவசிரநுஷெயகூர்.

(ஸ- ரா- வு) கயா கவி = ஆன்போதிலும், தடிமதயா = வித்யைக்கு அங்கமாக, தயியெ = சமாதிகளினிதிக்கையாலே, தெஷாங்கவி = அவைகளையும், கவஸாநாஷெ யநாசு = அவஸ்யம் அநுஷ்டிக்கவேண்டுமெனயாலே, ஸஜிபாஷுஷெதீஷாசு = சமதமாதிகளோடே கூடினவனாகவே ஆகக் கடவன்.

(ஸ - ஹா-) “யஜ்ஞோநஹேந” என்கிறதற்குரியல் “ஸ்ராவணாவிலிஷ்டி” யஜ்ஞாதிகளை ஸாதகமாகக்கொண்டு ப்ரஹ்மம்வருபத்தை அறிய விரும்புகிறார்கள் என்றே சொல்லிற்று, “அறியவேண்டும்” என்று விதிக்கவில்லை, ஆகையாலே இந்த அறுவாத வாச்யம், ப்ரஹ்ம வித்யைக்கு யஜ்ஞாதிக எங்கென்பதற்குப் ப்ரமாணமாக மாட்டாதென்றுவரில், யஜ்ஞாதிகளை அங்கமாக விதியாவிடினும், “ஸாந்தொஹந்த உவா ததுலித்ஷு ஸூதாவந்தொஹந்தித்ஷுவாதூநம் வபெருக்” என்கிற வாச்யத்தில் “உபெருக்” என்று சமதமாதிகளையுடையவனுய்க்கொண்டு ப்ரஹ்மத்தை ஸாக்ஷாத் கரிக்கக்கடவென்னு சமாதிகளை ஸாதகமாக விதிக்கையாலே, சாஸ்திரத்தில் விதித்தபடியே செய்யவேண்டுகையாலே ப்ரஹ்ம வித்யைக்குசமதமாதிகள் அங்கமாகக்கடவன. “விலிஷ்டி” என்கிறதற்குரியல் யஜ்ஞாதிகளை அங்கமாக விதியா விடினும் இவ்வர்த்தம் மத்தேரிடத்தில் சொல்லப்படாமையாலே அதையும் விதியாகவே கொள்ளவேண்டும் என்று வித்தார்த்தம்.

, சசடு

(ரா - ஹா) கருஹஸ்த்தன் ப்ரஹ்மோபாஸநம் செய்யும்போது சமதமாதி குணங்கள் வேணுமா வேண்டாமா வென்னில், யஜ்ஞாதிக்களைச் செய்யும்போது மரஸ்ஸையும் சக்ரூபாதிபாஹ்யெந்த்ரியங்களை யும் ப்ரவர்த்திக்கச்செய்யவேணும்; சமதமங்க ளாகிறன-ஆஷ்வீந்த்ரியங்களை எங்கும் ப்ரவர்த்திக்கவொட்டாமல் தடுக்கை. இவை யி ரண்டு மொருவனுக்குக் கூடாமையால் இவைகருஹஸ்த்தனுக்கு வேண்டியதில்லையெ ன்று பூர்வபாகம் “ ஸாஹொஹிஹி ” என்று துடங்கி “ சூதாந்வஸ்யெஸு ” என்று சமதமாதிகளோடே கூடினவனுயே ப்ரஹ்மோபாஸநம் பண்ணக்கடவனென் னு விதிக்கையாலும், ஏகாக்ரமாக த்யானிக்கைக்கு மரஸ்ஸையும் மற்ற இந்த்ரியங்களை யும் எங்கும் போகவொட்டாமல் தடுக்கவேண்டுகையாலும் சமதமாதிகள் க்ருஹஸ்த்த னுக்கும் வேண்டியதுதான். இந்த்ரியங்களுக்கு ஒரேகாலத்தில் ப்ரவ்ருத்தியும் நிவ் ருத்தியும் கூடாதேயென்னில்; சாஸ்த்ர விஹிதகர்மங்களில் ப்ரவ்ருத்தியும் நிவித்த கர்மங்களில் நிவ்ருத்தியும் சொல்லுகையாலே இரண்டும் கூடும். ஸ்த்கர்மத்தில் ப்ர வ்ருத்தியும் பாபத்தைப்போக்கி மரஸ்ஸை நிலைநிறுத்து கைக்கே காரண மாகிறது, ஆகையால் விரோதயில்லை என்று வித்தாரம்.

சுயி. ககரு. ஸ-இ|| சசகூ. ஸவ-நாநுதிபுபாணாத்யெகடி.
ஸ-நாஸ.

(ஸ்-நா-வ) கதஸ-நாசு-அதையிப் ப்ருதிகளில் காண்கையாலே

ஸவ்யாநாநுஜீவ = எல்லா அந்நத்தையும் புஜிக்க அநுமதியும், ப்ராணா க்யமே = ப்ராணாநாசகாலத்தில் (சொல்லப்பட்டது). சசச

(ஸ - ரா - ஹ) வாஜினேயத்திலும் சாந்தோக்யத்திலும் ப்ராணவீதியையில் “ நஹவாவஸவீஷிக்ஷாநஸம்ஹயகி ” இந்தப்ராணோபாஸகனுக்கு பகழிக்கத் தகாததொன்றுமில்லையென்று ஸர்வாந்நத்தையும் பகழிக்கும்படி அநுமதிக்கொடுத்தது. இது அவ்வுபாஸகன் எக்காலத்திலும் இப்படி செய்யலாமென்றதா அல்லது ஏதோ ஒரு ஆபத் காலத்தில் செய்தால் தோஷ மில்லை யென்றதா வென்னில்; அதில் காலவிசேஷம் சொல்லாமையாலே எப்போதும் செய்யலா மென்றான் பூர்வபகழி. “ உஷஸீகிஷுவாக்யாயண ” என்றுதொடங்கி, உஷஸ்தரென்கிற ருஷி தூர்ப் பிகுத்தில் குருதேசத்தில் போகும்போது பசியினால் வருந்தி ப்ராணன் போமளவுமா னபின்பு, அங்கோரானைக்காரன் நின்று மிகுந்த உச்சிஷ்டமான கொள்ளைத் தான் பகழித்துப் பின்பு அவன் கொடுக்கவந்த நீரை வாங்காமல், “ இது நீ குடித்து மிகுந்த உச்சிஷ்டமான ஜலம், இதை நான் குடிக்கக்கூடாது, இக்கொள்ளைத் தின்னாவிடில் ப்ராணன்போய்விடும், ஆகையாலதை பகழித்தேன், இனி ப்ராணபயமில்லை ” என்று சொல்லி வேரோரிடத்தில்போய் நீர் குடித்தாரென் றிருக்கிறது. அதிக சந்தியுடைய ப்ரஹ்மோபாஸகரான அவருக்கே உச்சிஷ்டபோஜனம் தோஷமாகில் அல்பசக்தியான ப்ராணோபாஸகனுக்குச் சொல்லவேண்டா. ஆகையால் அந்நமில்லாமல் ப்ராணநாசம் நேரிடும் காலத்தில் எந்த அந்நத்தையாவது பகழிக்கலாமென்றே சொல்லிற்று. மற்ற காலங்களில் பகழிக்கக்கூடாதென்பது வித்தாந்தம்: சசச

ஸூதி|| சசச. சவாயாது.

(ஸ - ரா - ப்ரா - ஹ) சவாயாது = (“ குஹாரஸாஸிள ஸக்யஸாஸிஃ ஸக்யஸாஸிளபுஸாவஸூகீ ”) பரிசுத்தமான ஆஹாரத்தை புஜித்தால் ஜ்ஞா நம் நிர்மலமாயிருக்கும், அதினால் உபாஸநம் தலைக்கட்டுமென்று பரிசுத்தமா னஆஹாரத்தையே புஜிக்கச்சொல்லுகிற ப்ரமாணங்களோடும் இப்போது) விரோதமில்லாமையாலே (இதுவே வித்தாந்தம்). சசச

ஸூதி|| சசச. சவீஸயுக்தெ.

(ஸ - ரா - ப்ரா - ஹ) ஸுபக்தெகவி = “ ப்ராணஸம்ஸயஜாவனொயொஹ ஜத்யதஸக: | விப்யுதெநஸவாவெஷு ” ப்ராணஸங்கடம் நேரிடும்கா லத்தில் எந்தஅந்நத்தை புஜித்தாலும் அவனுக்குப்பாபம் ஸம்பவியாது என் று, ஸம்ருதியும் ப்ராணபத்காலத்திலேயே ஸர்வாந்நபக்ஷணத்தைச் சொல்லு கிறது. சசச

ஸூதி|| சசச. ஸஸுஸாநொகூகூஜாவொ.

(ஸ - ரா - ப்ரா - ஹ) சுகீ = ஆபத்காலத்திலேயே ஸர்வாந்நாநுமதி பண்ணி ற்றுகையாலே, சுகூஜாவொ = யதேதச்சபக்ஷணமில்லாத விஷயத்தில். ஸஸு வ = சப்தப்ரமாணமுமிருக்கிறது. கடத்தில் “ தஸாஸு ப்ராஹ்மணாநஸுஸாந வ்வெஷ ” இத்தயாதிப்ரமாணங்கள் ஸுஸாபானாதிகளை நிகேதிக்கிறதென் று தாத்பர்யம். சசச

சபி. கசச. ஸூதி|| சசச. விவிதகூஜாஸுஸேஷாவி.

(ஸ- ரா- ப்) விவிதகூபவ = விதித்திருக்கையாலே, சூஸூகேபி-
வி = (அக்ரிஹோத்ராதிகள்) ஆஸ்ரமத்துக்கு அங்கமான கர்மமாகிறது.

(ஸ- ரா- ஹ) கீழ் அக்ரிஹோத்ராதிகளை வித்யாங்கமாகச் சொல்லிற்று. எவ
னுக்கு மோக்ஷேச்சை பிறக்கவில்லையோ, கேவலம் க்ருஹஸ்த்த தர்மத்திலேமாத்நிரம்
நிற்கிறானோ, அவனுக்கு அக்ரிஹோத்ராதிகர் ஆஸ்ரமாங்கமாகச்செய்யவேணுமா, வே
ண்டாமாவென்னில்; அவை ஆஸ்ரமத்துக்கு மங்கமாகில், நித்யமான மோக்ஷத்துக்கு
ஸாதமாகியவித்யைக்கும்மங்கமாய் அநித்யமான ஸ்வர்க்கத்துக்கு ஸாதமாகிய ஆஸ்ர
மத்துக்கு மங்கமாகவேண்டி வரும். ஒன்றே நித்யபலத்துக்கும் அநித்ய பலத்துக்
கும் ஸாதமாகக் கூடாதாகையால் அவை ஆஸ்ரமாங்கமன் றென்று பூர்வபகம்.
“ யாவஜீபந்திவஹாது ஜோஹுபாசு” என்று பிழைத்திருக்கு மளவும் அக்கி
ஹோத்ரம் செய்யக்கடவெனென்று தேவஸாஸ்ரம நிஷ்ட்டனுக்கும் விதிக்கையாலே
அவை ஆஸ்ரமகர்மங்களுமாகின்றன. விரியோகமொன்றாகில் அது நித்யா நித்யங்க
ளிரண்டிக்கும் ஸாதமாகக்கூடாது; இங்கு ஒன்றே விரியோகபேதத்தாலே இரண்
டெக்கும் ஸாதமாகலாம். ஒரு அக்ரிஹோத்ரமே ஸ்வராதிகாரமாகவும் ஸ்வர்க்க காம
நாதிகாரமாகவு ம்ருஷ்ட்டிக்கப்படுகிறது; அதுபோலிங்கும் கண்டுகொள்வது. சடுக.

ஸூ|| சடுக. ஸஹகாரிஹைவ.

(ஸ- ரா- ப்- ஹ) ஸஹகாரிஹைவ = (யஜேநநாநெநஸ, ரஹ்
ணாவிலிஷ்டிகி” என்று வித்யாங்கமாகவும் விதித்திருக்கையாலே), வித்யா
ங்கமாகவும் அதுஷ்ட்டிக்கவேண்டும். சடுக

ஸூ|| சடுக. ஸவஃபாவிதவ்வொஹயலிமாசு.

(ஸ- ரா- ப்- ஹ) ஸவஃபாசுவி = இரண்டிடத்திலும் விரியோகமிரு
ந்தபோதிலும், உஹயலிமாசு = இரண்டிடத்திலும் “ அக்ரிஹோத்ரம்” இத்
யாதியான நாமாதிகள் ஒன்றாயிருக்கையாலே, தெவ்வஃஅந்த அக்ரிஹோத்
ராதிகளே, கர்மபேதமில்லையென்றுகருத்து. சடுக

ஸூ|| சடுக. ஸநஹவஃஉபஸ்யதி.

(ஸ- ரா- ப்- ஹ) ஸநஹவஃ = வித்யையை ஆரம்பித்துப்பாபத்தினுள்ளிறை
வேறுமையாகிற வித்யைக்குண்டான யாதொரு அபிபவமுண்டு, அதாவது-
ப்ரதிபந்தம், அதில்லாமைய-ப்ரதிபந்தகநாசத்தை, உபஸ்யதி = யஜே-
வாவேபநாசுதி” அக்ரிஹோத்ராதிகளாநுஷ்ட்டாநத்தினால் வித்யாவிரோ
தியானப்பாபத்தைப்போக்குகிறனென்று ஸ்ருதி சொல்லுகிறது. ஆக, கர்மமா
னது ப்ரதிபந்தகநிவ்ருத்தித்வாரா வித்யைக்கு ஸஹகாரியாகையாலே, ஆஸ்ர
மவிஷயத்திலும் வித்யாவிஷயத்திலுமுபயோகிக்கிறதென்று தாத்பர்யம். சடுக

கூபி. ககௌ. ஸூ|| சடுச. ஸஹராவாவிதாதஹ்ருஷ்டி.

(ஸ- ரா- ப்) தஹ்ருஷ்டி = ஆஸ்ரமமின்றியே யிருக்கிறவர்களுக்கும்
ப்ரஹ்மவித்யாநுஷ்டாநம் உபநிஷதாதிகளில் காண்கையாலே, ஸஹராவசுவி =
ஆஸ்ரமங்களினுடைய இடையிலே வர்த்திக்கிறவர்களுக்கும் (ப்ரஹ்மவித்யாதி
காரமுண்டு). சடுச

(ஸ் - ரா - ஹ) இவ்விதிகரணத்தில் அநாஸ்ரமிகளுக்கும் ப்ரஹ்மவித்யாதிகார முண்டென்கிறார்.—பத்ரி மரணமடைந்தபின்பு வேறு விவாகம் செய்துகொள்ளாமல் அப்படியே யிருக்கிறவனுக்கு விதாரணென்றுபெயர். இந்த விதாரணுக்கும்; ப்ரஹ்மசர்யவ்ரதத்தைமுடித்துவிட்டுப்பின்பு கலியாணமில்லாமல் அப்படியே இருக்கிறவனுக்கும் ஓராஸ்ரமம்கிடையாது. இவ்விதாரணிகளென்று சொல்லப்படுவார்கள். இவர்களுக்கு அக்ரிஷோத்ராதியான ஆஸ்ரமகர்மங்களில்லாமையாலே அக்கர்மங்களை அங்கமாகாடைய ப்ரஹ்மோபாஸநம் அவர்கள் செய்யக்கூடாதென்று சிலர் சொல்வார்கள்.—கைவன் பீஷ்மன் ஸம்வர்த்தகன் முதலிய நிராஸ்ரமிகள் ப்ரஹ்மோபாஸநநிரதராயிருந்தார்களென்று உபநிஷத்து முதலிய க்ரந்தங்களில் ப்ரவித்தமாயிருக்கையாலே. “யஜ்ஞேநஹநெநகவலாநநாஸுகேநஸ்ப்ராஹ்மணாவிலிஷிஷி” என்கிற ஸ்ருதியில் தானம் தபஸ்ஸு உபவாஸங்கையும் ப்ரஹ்மவித்யாங்கமாகச் சொல்லுகையாலே இவைகள் விதாரதிகளுக்கும் கூடுமாகையால் இவற்றையே அங்கமாகக்கொண்டு அவர்களும் ப்ரஹ்மோபாஸநம் செய்யலாமென்று ஸித்தாந்தம். சஞ்ச

ஸூ|| சஞ்ஞ. கூவஸ்யக்தெ.

(ஸ்-ரா-பு-ஹ) ஸ்யக்தெகஸவி=“ஜெப்ய நாவிய ஸஸ்விஜெப்ய ஹணோநாதுஸஸ்ய” ஜபத்தை அங்கமாகக் கொண்டு ப்ரஹ்மோபாஸநம் செய்கிறவனும் வித்தியையடைகிறான் இதில் ஸம்சயமில்லையென்று தர்மசாஸ்திரத்தில் சொல்லப்படுகிறது, (ஆகையால், அவற்றில்திகாரமுள்ள விதாரதிகள் ப்ரஹ்மவித்யாதிகாரிகளாகவும். சஞ்ஞ

ஸூ|| சஞ்சு. விஸெஷாநுயு ஹாது.

(ஸ்-ரா-பு-ஹ) விஸெஷாநுயு ஹாது= (“கவலாஸ்ப்ராஹ்மபெண்ணஸ்ய ஸ்யாவிலிஷிபாஸஸ்தாநேவிஷேசு ” தபஸ்ஸு ப்ரஹ்மசர்யம் ப்ரத்தைவித்யை முதலானவற்றினால் பரமாத்மாவையறியக்கடவென்று) தபஸ்ஸு முதலானவைகளினால் வித்யாதக்ரஹம் (அதாவது அவைகளினால் வித்யாநிஷ்பத்தியை ஸ்ருதிகூ) சொல்லுகையாலே, (அவர்களுக்கு வித்யாதிகாரமுண்டு.)

ஸூ|| சஞ்சு. சுதஸ்யி தரஜ்யாயொமிமாசு.

(ஸ்-ரா-பு) மிமாசு=ஸம்ருதியினாலே, சுத=இந்த அநாஸ்ரமியாயிருக்கையைக்காட்டிலும், உதரஸு=வேறான ஆஸ்ரமியாயிருக்கை, ஜ்யாயா=ஸ்ரேஷ்டம். சஞ்சு

(ஸ் - ரா - ஹ) ஆகில் ஆஸ்ரமம் வ்யர்த்தமாய் விடுமென்னில்; “சுநாஸுதீநதிஷேதுஹிநஷேகஸிஷிஜி” இத்த்யாதியான தரமசாஸ்தாவசங்கன், ப்ரஹ்மணன் ஓராஸ்ரமமின்றியே யிருக்கக்கூடாது, அப்படியொருவருஷ மிருந்தானாகில் மூன்று க்ருச்சம் ப்ராயஸ்சித்தமாகச் செய்யவேண்டுமென்று சொல்லுகையாலே நிராஸ்ரமியாயிருப்பதைக் காட்டிலும் ஓராஸ்ரமத்தை அவலம்பித் திருப்பதே உத்தமம். நிராஸ்ரமிக்கு வித்யாதிகாரம் சொன்னது, விவாஹத்துக்கு வேண்டிய தம் முதலிய உபபந்தியில்லாதவனுக்கு இவ்விதமான ஆபத்தாலத்தில் வித்யாதிகாரம் சொல்லிநென்று கருத்து. சஞ்சு

கூய். ககஅ. ஸாமி சநாஅ. தஹித் தஸுது நா தஹா வொ வெஜிநெ
ரவநியராதஹித் தவாஹாவெஜிஹி.

(ஸூபு) நியோகஜ்ஞவாஹாவெஹ் = நியமங்கனிலும் பதநாபாவத்திலும், சஜ்ஞசஹ் = 'ஸந்யாவியானவனுக்கு, சஜ்ஞாவம் = ஸந்யாஸாஸ்ரமபங்கமானது, ந = கிடையாது. ஜெஜிநெக்சுவ = ஜைமினிக்குமிதுவேமதம்.

(ரா-வ) திருவிவாலாவது = நைஷ்டிகாத்யாஸ்ரம தர்மபாச்சுதி
களில்நின்றும், நியாசு=நியமிக்கையாலே, கஜூ தஸு = நைஷ்டிகாத்யா
ஸ்ரமியாயிருக்கை, உ=கிடையாது. ஸெஜிடு மச்சுவி = ஜெமின்க்கும்இதுவே
மதம்.

(௨௦ - ஊ) ஸ்வயாவரி, மறுபடியும் அக்கீதோத்தராதிகளை யநுஷ்டமிக்க வேண்டுமென்கிற ஸ்ரத்தையினாலாவது, ஸ்வரீஸம்போகாதிகளி லாசையினாலாவது க்ருஹ ஸ்த்தனாகில் அவன் செய்கிற கர்மம் வித்தயாங்கமாகுமா ஆகாதாவென்றுவரிஸ்; “ ந ஸுநரொயாஸ் ” மறுபடியும் ஸ்வயாஸாஸ்ரமத்தில் நீண்டும் திரும்பக்கூடா தென்று சொல்லுகையாலும் “ யுஹாஜீநீஸுரிதாபுஸ்யுசிகே ” இத்தயாதிகளினால் ப்ராஹ்மணம் ப்ராஹ்மசர்யம் தொடங்கி ஸ்வயாஸாஸ்ரமம்வரையில் ஏறவேண்டுமென்று சொன்னாற்போல், அங்கு நீண்டும் திரும்பி கீழே இறங்குகையைச் சொல்லாமையாலும், அவன் திருப்பி க்ருஹஸ்த்தத்தாகக் கூடாதாகையால், அவன் செய்கிற கர்மம் வித்தயாங்கமாகமாட்டாது. இம்மதமே ஜைமினி முநலிய பெரியோர்களுக்கும் ஸம்மதமென்று வரித்தாந்தம்.

சுருஅ.

(ரூ - ஹ) நைஷ்டிக ப்ரஹ்மசாரி வாநப்ரஸ்த்தன் ஸந்யாஸி இவர்கள் தங்க ளாஸ்ரமத்தில் நின்றும் தவறினார்களாகில் இவர்களுக்கு ப்ரஹ்ம வித்யாதிகாரமுண்டா இல்லையா வென்று விசாரிக்கில்; ஆஸ்ரமத்தில் நின்றும் தவறினவர்களுக்கு ஆஸ்ரம தர்ம மில்லாவிடிலும், வித்யாதிகளைப்போல் நபஸ்ஸு முதலிய ஸாமான்ய தர்ம முண்டாகையாலே, அவற்றைக்கொண்டு ப்ரஹ்மவித்யையை யறுஷ்ட்டிக்கலா மென்றார்கள் சிலர்; “**பு. ஹிவாஸ்யாஸ்யாகுலவாலி**” இத்தாதி “**சூ. தாநரீவாஸ்யாகுலவஸாடிநு**” என்று நைஷ்டிக ப்ரஹ்மசாரியை, ஆசார்ய குலத்துக்குப் பரிசர்யை பண்ணிக் கொண்டு அங்கதேய இருந்து கொண்டு தன் ஞாயஸ்ஸைக் கழிக்கக்கடவென்றும், “**ஈரணியாதிதொநவாநரெயாசு**” என்று வானப்ரஸ்த்தனே, அவ்வாஸ்ரமத்தில் நின்றும் திரும்பக்கடா தென்றும், “**ஸந்யாஸ்யாமினவாநராவத்யெசு**” என்று ஸந்யாஸியை, மறுபடியும் க்ருஹஸ்த்தனாகக்கடா தென்றும் நியமிக்கையாலே, அவர்கள் நிராஸ்ரமியா யிருப்பது அசாஸ்தீயமாகையால் அவர்களுக்கு ப்ரஹ்மவித்யாதிகாரம் கிடையாதென்று வித்தாந்தம். சஞஅ.

ஸ்து- சஞ்சக. நவாயிகாஸிகவிவத நாந-ரோநாஜ்யொமாஸ.

(ஸ் - ரா - வு) வதநாநுரோநாசு=பாதித்யத்தைஸ்ம்ருதிசொல்லுமையாலே, தடியொமாசு = ப்ராயஸ்சித்தம் கிடையாமையாலே, சுயிகாரிகுஞ்வி=ப்ராயஸ்சித்தாதிகாரத்தில்சொன்ன ப்ராயஸ்சித்தமும், ந=கிடையாது.

(ஸ - ரா - ஹ) ப்ரஹ்மசாரிபதிதனனால், ‘சுவசீனி-பவஸாஸ்துதஜி’ இத்
யா’தியினால் ப்ராயச்சித்தம் சொல்லியிருக்கையாலே னைஷ்ட்டிக ப்ரஹ்மசாரியும்
ப்ரஹ்மசாரி யாகையாலே இவன்பதிதனை போதிலும் ப்ராயச்சித்தம் பண்ணிக்
கொண்டு ப்ரஹ்மவீத்யையை அநுஷ்டிக்கலாமே யென்னில்; “சூரூபொஹெந
ஷிக்யஸி-ஃயஸு ப்ரஹ்மவதஜிஃ | ப்ராயச்சிதம் நவபுஷாநியெநஸு
பெதூதூதஹா” நைஷ்ட்டிகப்ரஹ்மசாரியாயிருந்து பதிதனைவனுக்கு, அவன் திரு
மபி சுத்தனாகும்படியான ப்ராயச்சித்த மொன்றையும் காணேனென்று ஸ்ம்ருதியில்
சொல்லுகையாலே அவனுக்கு ப்ராயச்சித்தம் கிடையாது. ஆகையால் ப்ரஹ்மசாரிக்
குசசொன்ன ப்ராயச்சித்தம் உபகுர்வாணென்கிற ப்ரஹ்மசாரிக்கொழிய இவனுக்
குச் சொல்லவில்லை. அவன் ப்ராயச்சித்தம் செய்துகொண்டாலும் பரலோக ஸாதக
மாகுமேயொழிய ப்ரஹ்மவீத்யா ஸாதகமாகாதென்று வித்தாந்தம். சடுக.

ஸாதி|| சகா. உவவருவ-21-வீதெடுக்கெ லாவலா நவ ததுகது.

(ஸ - ரா - வு) உவவபுவயி = நைஷ்டிகனுடைய பாயம் உபபாதகம்
(ஆகையால்), சுஸ நவக = போஜனத்திற் போல், ஹாவயு = ப்ராயஸ்சித்தமுண்
டெனபதை, வாகெ = சிலர் சொன்னார்கள். தபு = து, (தர்மசாஸ்திரத்தி
லும்) சொல்லப்பட்டது, ஐ ௧௦

(௨ - ரா-ஊ) ரைஷ்ட்டிக ப்ரஹ்மசாரி செய்த பாபத்ஸுத மஹாபாதகத்தில் சேர்க்காமையாலே அது உபபாதகம். உபகூர்வாணனுக்கு சில தர்மங்களுமும் மம்ய பானஸ்தீஸம்போகாதிகளில் ப்ராயஸ்சித்ததஸ்தயும்விதிதது, “உதூரெஷாஹெவ தடிவிராயி ” இவனுக்குசொன்ன தர்மங்களும் ப்ராயஸ்சித்ததங்களும், அவ்வவ ஆராமதர்மங்களுக்கு விபோக மல்லாவிடில் மேலுள்ள ரைஷ்ட்டிகன் க்ருஹஸ்த தன் முதலியவர்க ளெல்லாருக்கும், ஸுமாரமென்று சொல்லுகையாலே ரைஷ்ட்டிக னுக்கும் ப்ராயஸ்சித்த முண்டனெ ிசில சொன்னார்கள். சசு0.

ஸ்தி|| சுக. ஸ்ஹிஸ்துமயபாவிஸ்துதராஜாநாஜ.

(ஸ- ரா- வு- ஹ) ஸ்ரீதேவீ=(ஆரூபத்தினைப் பரஷ்டனென்றும் ப்ராய
ஸ்சித்தமில்லையென்றும்) ஸ்ம்ருதியிற்சொல்லுகையாலும், சூவாராசு=(அப்ப
டியே) சிஷ்டாசாரம்காண்கையாலும், உமையாக்ஷர்=(அவன்செய்தபாபம்)
உபபாதகமானாலும் மகாபாதகமானாலும், வஹிஃசு=ப்ரஹ்மவித்யாதிகார
முள்ளவர்களைக்காட்டிலும் புறம்பானவர்களே (என்பதுவித்தாந்தம்.) சுகூக

சுயி. ககக. ஸுசி சௌ. ஸாரி நம்மமுழு உதறித் திராடுதல்.

(ஸ- ரா- வு) ஹஸு-ஹெத்=(யஜமானனுக்கே) பலம் சொல்லுக
யாலே, ஹாஜித்=(உத்தேதோபாஸம்) யஜமானனுடைய கருத்யம், உகி=என்
று, ஹெத், யஃ=ஆத்மேயர், (சொன்னார்). சகல

(ஸ-பா-மா) கர்மாங்கமான உத்திகீதோபாஸநம் யஜுமானன் செய்யவேண்டிய தா ருத்விக்கு செய்யவேண்டியதா வென்னிலு; பலமடைகிறவனே ஸாதந்தை யுரு வுத்திக்குவெனும், பலம் யஜுமானனதாக்கையால் அவனே உத்திகீதோபாஸநம் செய்ய வேண்டிமென்று ஆத்ரேயர் சொன்னார். சக2.

வாதி|| சகக. சூக்ய-பூரீத்யளபுனொரிஸுனெஹிவரித்யதெ.

(ம-ரா-பு) தடுஷ்ஹி = அந்த யாகம் பண்ணுகையின்பொருட்ட
ன்று, வரிசியகெ = (ருத்விக்கு) வரிக்கப்படுகிறான், (ஆகையால்) சூகூ-
ஜ்யு = (உத்திகீதாபாஸநம்) ருத்விக்கினுல்செய்யவேண்டியது, உதி = என்று,
ஷபுமொதி = ஷனடுலோமியென்பவர்கொன்றர்.

(ஸ-நா - ஹா) யாகபலமும் யஜுமாநனதாயிருக்க அதை ருத்விக்குசெய்கிற போல் உத்திகோபாஸநத்தையும் ருத்விக்கே செய்யவேண்டும். கர்மகாண்டத்தில், 'ஐக்ஷிஜோ வுணிகெ' இத்த்யாதியினால் ஸாங்கமான யாகத்தைச் செய்கைக்காகவே ருத்விக்கை வரிக் கிறுனென்று சொல்லியிருக்கிறது. ருத்விக்குசெய்தபோதிலும் அதுக்காக அவன் தக்ஷிணை வாங்கிக்கொள்ளுகையால் அதுக்கு முக்யகர்த்தா யஜுமாநனையாகிறுனென்று விர்த்தாந்தம்.

ஸ்தி|| சூரதேவ.

(ஸ்- பூ) இந்தஸூத்ரம் இந்தபாஷ்யத்தில் அதிகமாகக் காண்கிறது.—
ஸ்-கேய=‘யோகாநுநயஜேஜ்ஜகாஸிஷிரோஸாஸகெ’ என்றுதொடங்கிசாரீதோக்யத்தில் ருத்விக்கு செய்தவைகளினுடைய பலத்தையஜயாநனாடைகருவென்று சொல்லுகையாலே ருத்விக்கே உத்தேதோபாஸனம்செய்யவேண்டும்.

சுயி. கஉ௦. ஸா|| சகா. ஸஹகாய-தொவியிடுவடுகண்ண-தூதீயந்தது
தொவிஜாழிவக.

(ஸ- ப்) துதுகம்=வித்யாவானுக்கு, துதுகீயபு=மூன்றாவதானமொளநம், விபுராவிகு=அங்கவிதி முதலானவற்றைப்போல், வடுகண=பேததாசநப கருத்தாலே, ஸஹகாரபுரவியு=வேறொருஸஹகாரியாகவிதிக்கப்படுகிறது

(ரா-பு) தனித்=உபாஸகனுக்கு, வியாஜுவக்= யஜ்ஞ திஸ்திமுதலான.
வற்றைப்போலே, வகெண்ண=பாவித்தமாகையாலே, துத்யபு=மூன்றாவதா
னமௌநமும், ஸஹகரபுகூரவியி= வேறொரு ஸஹகாரியாக விதிக்கப்படு
கிறது.

(ஸமா-) தலூஉ ஸ்ரீ ஹண்வாணித்ரம் நிவி-டிஷ்வாபெருந்திஷா
வெஸு | வோய்யுங்வாணித்ரம் நிவி-டிஷ்ஸு-ம் ” என்கிற ப்ருஹதாரண்ய
ஸ்ருதியில் பால்யபாண்டித்யங்களைப்போல் மௌனமும் விதிக்கப்படுகிறதா, அல்லது
அதுக்கு அநுவாதமாவென்னில், “ஈஸு-ம் ” என்கிற விடத்தில் விதிபரத்யயமில்
லாமையால் இது விதியன்று அநுவாதம் என்று பூர்வபக்ஷம்.—ஸந்த்யாவிக்ரு பால்யபா
ண்டித்யங்களைப்போல் மௌனமும் வித்யாஸாதாமாகையாலும், இதற்குமுன் மௌன
த்தை விதியாமையாலே அபூர்வமாகையாலும் இது அநுவாதமன்று. “விதிபரத்யயமில்
லாவிடிலும் கல்பித்துக்கொள்ளவேணும். மௌனமெதுக்காகவென்னில், யாதொருத்த
னுக்கு பேதவாஸனையினால் அத்வைதஜ்ஞாந முண்டாகவிலையோ, அவனுக்கு அவ்
வாஸனை போகைக்காக மௌனம் விதிக்கப்பட்டது. ப்ரஹ்ம பரவாக்யத்தில் மௌன
விதிக்காமோவென்னில், தர்சபெளர்ணமாலுவிதியில் அக்யதாநாநி கர்மாங்ககங்களை
யும் விதித்திருப்பதுபோலிதாவும் கடுமென்று வித்தார்த்தம். ‘சுசு.

(௩௦-௩௦) தஸ்ய ஹி வாணிக்யோ நிவிஷ்ய வாஸகம் பாண்டித்யத்தையடைந்து பால்ய வ்ருத்தியோ டிருக்கக்கடவன், அவ்விரண்டையு முடைந்து பின்பு மௌந்தையுடையவனான் என்கிற வாஜிஸநேய வாக்யத்தில் பால்யத்தையும்பாண்டித்யத்தையும்கூட வியாக்கிரக விரித்திருப்பது ஸ்பஷ்டம், அதுபோலமௌநமும் விதித்திருக்கிறதா இல்லையாவென்று விசாரிக்கில், பாண்டித்யம் மௌநமென்கிற இரண்டு பதங்களும் ஜ்ஞாநவாசக மாகையால் கீழ்ச்சொன்ன பாண்டித்யத்தையேமேலே அதுவதித்துது என்றுபூர்வபகி மதம்.—உபாஸகன் ‘வாணிக்ய’ ‘ஸ்ரவண’ மதங்களினாலுண்டான பரமாத்ம் ஜ்ஞாநத்தையடைந்து பின்பு தன்னுடையவைபவத்தைப்ரகாசிப்பியாமலிருந்து, அதன்பின், ‘ஸூ’ ‘நி’ மேல் த்யாசிக்கப்போகிற பரமாத்மாவனுடைய அபேக்ருத திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தை மதமும் பண்ணக்கடவன் என்று அவ்வாக்யத்துக்கு அர்த்தம். அதில் பாண்டித்யபதத்தினால்சொல்லப்பட்ட ஜ்ஞாநத்தைக்காட்டிலும் மௌநபதத்தினால் சொல்லப்பட்ட ஜ்ஞாநமேறு — இது முன் சொல்லப்படவில்லை. ஆகையால் யஜ்ஞாதிகளைப்போலவும் சமநமாதிகளைப்போலவும் இதுவும் விதியென்றே சொல்லவேணும். இது பால்யபாண்டித்யங்களைப்போல் வித்யைக்கு அந்தரந்த ஸாதகமாயிருக்கும். முனியென்றால் இவ்வந்தத்தைச் சொல்லுமோமென்னில்; பாக்ருஷ்ட மத சீலர்களிடத்தில் வ்யாஸமுனியென்று ப்ரவித்தியுண்டாகையாலே இப்பதம் இவ்வந்தத்தைச் சொல்லும் என்றுவந்தித்தாந்தம்.

சசுசு.

ஸூத்ர ௪௬. க்ருதமாவாது மூவ்வினோவஸம்ஹாரம்.

(௩௦-௩௦) க்ருதமாவாது = (௩௦) அநேக தர்மமுண்டாகையாலே, (௩௦) எல்லா ஆர்மிகளுக்கும் வித்தாதிகாரமுண்டாகையாலே, மூவ்வினா = க்ருதஸ்வத்தினால், உவஸம்ஹாரம் = திகமனம்செய்யப்பட்டது.

சசுசு.

(௩௦-௩௦-௩௦) எல்லா ஆர்மிகளுக்கும் ப்ரஹ்மவீத்யையில் அதிகாரமுண்டாகில், சாந்தோக்யத்தில், “ஸவ்விஸுவம்வத்யவந யாவஹாயுஷஸ்ப்ரஹ்மயொகஸி லிஸம்படிதே ” இப்படியே ஆயுஸ்ஸுள்ள வரையில் க்ருதஸ்வத்ததர்மத்தை அதுஷ்டித்துக் கொண்டிருந்து சர்வாவஸாதத்தில் பரமாத்மாவை யடைகிறதென்று என சொல்லிற்றென்னில், (௩௦) எல்லாருக்கும் ப்ரஹ்மவீத்யாதிகாரமுண்டாகையாலே, அதில் க்ருதஸ்வத்தினும் சேர்ந்தவளுகையால் இவனைச்சொல்லி முடித்தது. இப்படி சொன்னது — எல்லா ஆர்மிகளும் தங்கள் தங்கள் தர்மத்தையாவத்யுஷம் அதுஷ்டித்துப் பின்பு பரமாத்மாவை யடைகிறார்களென்பதற்கு உபலக்ஷணமென்று விதித்தாந்தம்.—எல்லா ஆர்மிகளைக்காட்டிலும் க்ருதஸ்வத்தினாலே ப்ரஹ்மவீத்யைமான அநேகதர்மங்களுண்டாகையாலே, மற்றொருவர்க்கு கிண்டுவல்லாமையால் முடிவில் இவனைச்சொல்லிற்றென்று சங்கரபாஷ்ய வித்தாந்தம்.

சசுசு.

ஸூத்ர ௪௭. ஐன நவசி தரெஷாஹிவபெஸாசு

(௩௦-௩௦) ஐன நவசி = ஸந்தாவித்யைப்போல், உ தரெஷாஹி = மற்ற ஆர்மிகளுக்கும், உவபெஸாசு = (வித்தாதிகாரம்) சொல்லுகையாலே, (௩௦) ல்லவருதிகாரிகள்,

சசுசு.

(௩௦-௩௦) ஐன நவசி = மௌநத்தைப் போல், உ தரெஷாஹி = மற்ற

५६७८९.

५५५.

५५५.

சு.கூ.எ.

புறநாசு.

சுருதி.

(ரா-ஹ) உபாஸத்தினுண்டாகிறமோகூ திரித்தமான ஜஹிகபலங்கள் உபாஸநம் செய்த உடனே உண்டாகிறதா, அல்லது காலாந்தரத்தி லுண்டாகிறதா வென்னில்; ப்ரதிபந்தகமில்லாமலிருந்தா லிப்போதுண்டாகிறது, இருந்தால் காலாந்தரத்தி லுண்டாகிறது. “படுவவியுபாகரோதி” இத்தாதி ஸ்ருதிகள் இவ்வர்த்தத்தில் ப்ரமான மென்கிறார். சகக.

ஸய். கஉந. ஸூத்ர சகக. ஹவாஃ திஹதா தியரீவாஃ ஸ்வரூபப்யுதே ஸ்வரூபவ்யுதே.

(ஸ-ஹ) தடிவஸூவ்யுதே=அந்த(ஒரே)ஆகாரத்தையே நிர்ஸயித்துச் சொல்லுகையாலே, ஹவஸு=இப்படி, ஃ திஹதா தியரீ=மோகூபாகிபலத்தில் விஸேஷநியமம் கிடையாது. சகக.

(ரா-ஹ) தடிவஸூவ்யுதே=அந்தப்ரதிபந்தகரூபமான அவஸ்த்தையி னுடைய நிர்ஸயத்தாலே, ஹவஸு=இப்படியே, ஃ திஹதா தியரீ=மோகூபாகிபலத்துக்கும் நியமமில்லை.

(ஸ-ஹ) கம்மத்தினால் வித்யையுண்டாகும்போது ப்ரதிபந்தகம் இருந்தால் விலம்பிக்கும், இல்லையாகில்சீக்ரமுண்டாகுமென்கிற விசேஷம் வித்யைக்குள்ளதுபோல் ப்ரதிபந்தக ததபாவங்களினால் மோகூத்திலும் விசேஷமுண்டோவென்னில், மோகூபாவது ப்ரஹ்மஸ்வரூபம். அது நிர்விசேஷம். “சுஸூ-ஹிநஹ” இத்தாதி வாக்யங்கள் ப்ரஹ்மத்துக்கு அந்த ஒரே ஆகாரத்தைச் சொல்லுகிறதொழிய மற்றோ ராகாரத்தை என்றும் சொல்லவில்லை. ஆகையால் அதில் ஒரு ந்யூநாதிகபாவம் கிடையாது, ஏகரூபம் என்கிறார். சகக.

(ரா-ஹ) ப்ரதிபந்தக முண்டாகில் உபாஸத்தினால் ஜஹிகபலம் விலம்பித்து ண்டாவதுபோல், எவ்விதமான உபாயத்தினாலும் நியாத பாகவதாபசாரம் முதலிய ப்ரபலப்ரதிபந்தகமுண்டாகில், உபாஸநம் செய்த உடனே மோகூம் கிடைப்பதென்கிற நியமமும் கிடையாது. அவ்வபசாரம் பலிததுக்கழிந்த பின்புதான் மோகூமுண்டாகும் என்று சொல்லுகிறார். “தடிவஸூவ்யுதே” என்கிற பதத்தை இரட்டித்துச்சொன்னது - அத்தாயம் முடிந்ததென் றறிக்கைக்காக. சகக.

முன்றும் அத்யாயம் நாலாம்பாதம் முடிந்தது.

முன்றும் அத்யாயம் முடிந்தது.

பாஹ்மஸூத்ரபாஷ்யம்.

சுவது அத்தியாயம்-க-வது பாதம்.

சுயீ. கஉசு: ஸுதி|| சஎஃ. சுவது தீரஸுக்ஷுபு டெஸாக்.

(ஸ-ஹ) ஸுக்ஷுபு-வடெஸாக் அநேகம்தடவை சொல்லுகையாலே, சுவது தீர்=ஆவ்ருத்திசெய்யவேண்டும். சஎஃ.

(ஸா ஹ) உவடெஸாக்=த்யாநஸ்த்தாநத்தில் உபாஸநாத்மக ஜ்ஞாநத்தைச் சொல்லுகையாலே, சுவது தீர் ஆவ்ருத்தியானது, ஸுக்ஷுபு=அடிக்கடிசெய்ய வேண்டும். சஎஃ.

(ஸ ஸா-ஹா) மூன்றாமத்யாயத்தில் ஸாங்கமான உபாஸநம் சொல்லப்பட்டது இனி இதில் உபாஸந ஸ்வரூபம் நிர்ணயிக்கப்படுகிறது.—“ஸ்ரஹ்வெஹ் ஸ்ரஹ்வஹ்” இத்த்யாதி வாசநங்களில் ப்ரஹ்மப்ராப்திக்கு ஸாதகமாகச் சொல்லப்பட்ட ப்ரஹ்மஜ்ஞாநம், அதாவது - உபாஸநம், (உபாஸந மென்றபோதே ஆவ்ருத்திசெய்ய வேண்டுமென்பது வித்தம்.) அது இரண்டு மூன்றுவருத்தி செய்தால் போருமா, அடிக்கடி செய்யவேண்டுமானென்னில்; இரண்டு மூன்றுதரம் செய்து விட்டபோதிலும் ஆவ்ருத்தியாய் விட்டபடியால் ஸாஸ்த்ரவிதி நடத்தப்பட்ட தாகையால், அடிக்கடி செய்யவேண்டியதில்லை யென்று பூர்வபக்ஷம்; “ஸ்ரஹ்வெஹ்” என்கிறவிடத்தில் சொல்லப்பட்ட ப்ரஹ்மஜ்ஞாநம் த்யானோபாஸந ஸ்த்தாநத்தில் சொல்லியிருக்கையால் த்யாநபத்தினர்த்தத்தை யுடைத்தாயிருக்கிறது. த்யாநமாவது - இடைவிடாத ஸம்ருதி பம்பரை; அதாவது - அடிக்கடி செய்யப்பட்ட ஜ்ஞாநத்தினுடைய ஆவ்ருத்தி, ஆகையால் இங்குசொல்லப்பட்ட ப்ரஹ்மஜ்ஞாநமும் அடிக்கடி ஆவ்ருத்திசெய்யப்பட்டதாய்க்கொண்டே ப்ரஹ்மப்ராப்தி ஸாதகமாகிறதென்று வித்தாந்தம்—“யஸு டேஹி” என்று ஆரம்பத்தில் ஸாமான்யமாக ஜ்ஞாநவாசந சப்தத்தைச் சொல்லிற்று. முடிக்கும்போது “உவாஸெ” என்று உபாஸந சப்தத்தினால் முடித்தது. ஆரம்பித்ததையே முடிக்கவேண்டிய தாகையால் ஆரம்பத்திலும் உபாஸநமே சொல்லப்பட்டதென்றறிக.

ஸுதி|| சஎக. விஃமாஹ.

(ஸ-ஸா-ஹ) விஃமாஹ= (ஸா) ஸம்ருதியினாலும், (ஸ) லிங்கத்தினாலும், (ப்ரஹ்மஸம்மாநம்) அடிக்கடி செய்யவேண்டுமென்றேற்படுகிறது. சஎக.

(ஸ - ஹா) உத்தீதோபாஸநத்தில், “ஸ்ரஹ்வெஹ் ஸ்ரஹ்வஹ்” இத்த்யாதி வாசநங்களில் ப்ரஹ்மஜ்ஞாநம் த்யாநமாவது - இடைவிடாத ஸம்ருதி பம்பரை; அதாவது - அடிக்கடி ஆவ்ருத்திசெய்யப்பட்ட ஜ்ஞாநத்தினுடைய ஆவ்ருத்தி, ஆகையால் இங்குசொல்லப்பட்ட ப்ரஹ்மஜ்ஞாநமும் அடிக்கடி ஆவ்ருத்திசெய்யப்பட்டதாய்க்கொண்டே ப்ரஹ்மப்ராப்தி ஸாதகமாகிறதென்று வித்தாந்தம்—“யஸு டேஹி” என்று ஆரம்பத்தில் ஸாமான்யமாக ஜ்ஞாநவாசந சப்தத்தைச் சொல்லிற்று. முடிக்கும்போது “உவாஸெ” என்று உபாஸந சப்தத்தினால் முடித்தது. ஆரம்பித்ததையே முடிக்கவேண்டிய தாகையால் ஆரம்பத்திலும் உபாஸநமே சொல்லப்பட்டதென்றறிக.

(நா-ஹ) “கருவஹு சூபெவெஹுஸாஹிதூநுநிஸூஹா, கருநா நஸு” இடைவிடாத பரமாத்மவடிவமான ஸ்மருதி பரம்பரையே த்யாக்மெனப் படுமென்று ஸ்மருதியிலும் சொல்லுகையாலே அடிக்கடி ஆவ்ருத்திசெய்யப்பட்ட ப்ரஹ்மோபாஸகமே மோக்ஷஸாதகமாகும். சஎக.

சுயி. கஉரு. ஸூ-இ|| சஎஉ. சூபெத திதூவஹுநிஸூஹயகிவ.

(ஸ-நா-பு) சூத்ராஹிதூ = ஆத்மா என்றே, உவ்மது கி = த்யாநிக்கு றர்கள், மூஹயகிவ = (இவ்வர்த்தத்தையேசாஸ்திரம்) போதிக்கிறது.

(ஸ - ஹ) பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தை த்யாநிக்கும்போது ஜீவனு தன்னைக் காட்டிலும் பரமாத்மாவை வேறாக த்யாநிக்கவேணுமா, அல்லது தன்னையே பரமாத்ம ஸ்வரூபமாக த்யாநிக்கவேணுமாவென்னில்; ஜீவன் புண்யபாபங்கனோடுகூடினான், பரமாத்மா அதில்லாதவன், இப்படி உஸ்து வெவ்வேறுபாடுகளை ஜீவனையே பரமாத்மாவாக த்யாநிப்பது அஸங்கதமாகையால் வெவ்வேறாகவே த்யாநிக்க வேணுமென்றான் பூர்வபகி—ஜீவனுக்கும் பரமாத்மாவுக்கும் பேதமில்லை. ஜீவனுக்குப் புண்யபாபங்கள் ஸ்வாபாவிகமன்று; அவித்யையினால் கல்பிக்கப்பட்டது. அது உாந்தவமன்று. ஆகையால் ஜீவனே ப்ரஹ்மம்; த்யாநிக்க வேண்டியதும் அப்படியே; “ஹாவாஹுஸூஹிஸூஹவொஹெவெதஹுஹொஹெஹுஸூஹிஸூஹவொஹெவெத” என்று ஜீவப்ரஹ்மங்களை அபேதமாகவே த்யாநிக்கிறார்கள். ஜாபாலர்கள், “கஹுஸூஹி” இத்த்யாதியான வேதவாக்யங்களும் அபேதத்தையே சொல்லுகிறது. ஆகையால், அபேதமாகவே த்யாநம் செய்யவேண்டுமென்று விர்த்தாந்தம். சஎஉ.

(நா - ஹ) பரமாத்மாவை ஜீவனைக்காட்டிலும் வேறாக த்யாநிக்க வேணுமா, அல்லது அபேதமாக “நான் ஆத்மா” என்று த்யாநிக்கவேணுமா வென்னில்; பரமாத்மாவைக்காட்டிலும் ஜீவன் வேறுபட்டவன், இவ்வர்த்தம் “சுயிஹுஹொஹெதநி ஹெஹுஸூ” இத்த்யாதி ஸூத்ரங்களில் விவரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. வேறுபட்ட உஸ்துகளை ஒன்றென்று த்யாநிப்பது அநிசந்தமாகையால் வேறாகவே த்யாநிக்க வேணுமென்று பூர்வபகி—பரமாத்மாவைத் தனக்காத்மாவாகவே உபாஸகம் செய்ய வேண்டும், இந்த சரீரத்துக்குத்தா ஞாத்மாவாமதுபோல், ஜீவனாகிய தனக்குப்பரமாத்மா ஆத்மாவாகிறான். வெவ்வேறான சரீரத்தையும் ஆத்மாவையும் அபேதமாகவே “நான் தேவன், நான் மதுஷ்யன்” என்று வ்யவஹரிக்கிறார்கள். அதுக்குக்காரணம் சரீராத்ம ஸம்பந்தம். அது ஜீவனுக்கும் பரமாத்மாவுக்கும் கூட உண்டு. உபாஸகம் செய்கிற பூர்வபுருஷர்களும், “ஹாவாஹுஸூஹி-ஹொஹெஹெஹுஸூஹி” என்று தன்னைப்பரமாத்மாவென்றே உபாஸகம் செய்கிறார்கள். “யஸ்யூ தாஸாரீஸு” எந்த பரமாத்மாவுக்கு ஜீவன் சரீரமோ என்ற ஸ்ருதியே இவ்வர்த்தத்தில் ப்ரமாணம். ஆகையால், பரமாத்மாவைத் தனக்கு ஆத்மாவாகவே உபாஸகம் செய்யவேணுமென்று விர்த்தாந்தம்.

சுயி. கஉஹ. ஸூ-இ|| சஎஉ. நஸு, திகெ நஹிஸூ.

(ஸ-நா-பு) ஸூதிகெ = ப்ரதிகத்தில், ந = ஆத்மம்மபுத்திசெய்யக்கூடாது ஸு = அந்தப்ரதிகமானது, நஹி = ஆத்மாவன்றன்று. சஎஉ.

(ஸ-நா-ஹ) பரமாத்மோபாஸகம் இப்படி செய்தபோதிலும் ப்ரதிகோபாஸகம் செய்யும்போது மகஸ்ஸு நாமம் முதலிய ப்ரதிகங்கள் (ஸ) பரமாத்மஸ்வரூபமன்றாகையால் (நா) பரமாத்மாவைப்போல் தனக்கு ஆத்மாவன்றாகையால் அவைகளைத்

தனக்கர்மாவாக உபாஸநம் செய்யக்கூடாது. ப்ரதிகோபாஸநமாகது - ப்ரமாத்மாவைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட நாமம் மகஸ்ஸு முதலான தவந்தை ப்ரமாத்மாவாக த்யாநிக்கை.

சஎ௭.

ஸு|| சஎ௭. ஸு ஹஜ்ஜிஷிஹு-தூஷ-பாஸ.

(ஸ-நா-ஹ) உ-தூஷ-பாஸ (ப்ரஹ்மம்) உயர்ந்ததாகையால், ஸுஹஜ்ஜிஷிஹு ப்ரதிகத்தில் ப்ரஹ்மத்ருஷ்டியேசெய்யவேண்டும்.

(ஸ-நா-ஹ) “நாஜஸ ஹேதூவாவீத” நாமத்தை ப்ரஹ்மமாக உபாஸநம் செய்யவேண்டும், “ஜிநாஸுஹேதூவாவீத” மகஸ்ஸை ப்ரஹ்மமாக உபாஸிக்கவேண்டும் என்று இத்த்யாதியான ப்ரதிகோபாஸநங்களில், ப்ரஹ்மத்தை நாமாதிகளாகவா, நாமாதிகளை ப்ரஹ்மமாகவா உபாஸநம் செய்யவேண்டிவெ தென்னில், —ராஜாவை ஸேவகளை நினைப்பது அநுசிதம், ஸேவகளை ராஜாவாக நினைத்தால் அவன் ஸந்தோஷித்து இவனுக்கு உபகாரம் செய்கிறான். இதனால், உயர்ந்தவனைத் தாழ்ந்தவனாக நினைக்கக்கூடாது, தாழ்ந்தவனை உயர்ந்தவனாக நினைக்கலாமென்றேற்படுகிற தாகையால், அசேதநங்களாகிய நாமாதிகளையே உயர்ந்தவனான ப்ரமாத்மாவாக த்யாநம் செய்யவேண்டுமென்கிறார்.

சஎ௭.

சுயி. கஉ௭. ஸு|| சஎ௭. சூஷித்யூஷித்யஸூரஹ் உவவதே?

(ஸ-நா-ஹ) உவவதே=சரியானதாகையாலே, சுஹ்=உத்தீதாதிரூபமான அங்கத்தில், சூஷித்யூஷித்யஹ்=ஸூரியன் முதலானவர்களுடையத்ருஷ்டி. (செய்யவேண்டும்).

சஎ௭

(ஸ-நா-ஹ) “யவஸவாஸநதவதிதூஷித்யூவாவீத” என்கிற உத்தீதாத்யுபாஸத்தில், கர்மாங்கமான உத்தீதத்தை ஸூரியனாகவா, ஸூரியனை உத்தீதமாகவா உபாஸநம் செய்யவேண்டுமென்னில், கர்மாங்கமாய் பலஸாதநமாகிய உத்தீதம் ஸூரியனைக் காட்டிலும் ஸ்ரேஷ்ட்ட மாகையால் ஸூரியனை உத்தீதமாகவே உபாஸநம் செய்யவேண்டுமென்றான் பூர்வபகதி—உத்தீதாதிகளை அங்கமாக உடைய கர்மங்களினால் ஸூரியாதி தேவதைகளே ஆராதிக்கப்படுகிறார்களாகையால் உத்தீதாதிகளைக் காட்டிலும் ஸூரியாதிதேவதைகளே உயர்ந்தவர்கள். தாழ்ந்ததை உயர்ந்ததாக நினைப்பது உசிதமாகையால் உத்தீதாதிகளை ஸூரியாதி தேவதைகளாக த்யாநிப்பதே சரியானது என்று வித்தாந்தம்.

சஎ௭.

சுயி. கஉ௭. ஸு|| சூவீநஸஹ்வாஸ.

(ஸ-நா-ஹ) ஸஹ்வாஸ=(உட்கார்ந்திருக்கிறவனுக்கேசித்தஸ்தைதர்யம்) உண்டாமாகையால், சூவீநஹ்=உட்கார்ந்தவனாகவே (உபாஸநம்செய்யக்கடவான்).

சஎ௭

(ஸ-நா-ஹ) அநவரதஸ்ம்ருதி ஸந்ததிரூபமான உபாஸநம், நின்றகொண்டா, நடந்துகொண்டா, உட்கார்ந்தா, படுத்துக்கொண்டா பண்ணவேண்டிவெதென்னில், நிற்ரும்போதும் நடக்கும்போதும், ப்ரயத்நத்தினால் மகஸ்ஸு நிலைநிற்காது. படுத்தால் நித்மைவந்தவிலும் ஆகையால் உட்கூர்ந்துகொண்டே செய்யவேண்டும். சஎ௭.

ஸூ|| சௌ. ஸ்ராமாநா.

(ஸ-நா-பு-வா) ஸ்ராமாநாநிவ = (உபாஸநமென்பது) த்யாந மாகையாலே, (த்யாநத்தை) இடையில்விடக்கூடாதாகையால், ஏகாக்ரசித்தனாகக்கு உட்கார்ந்தே உபாஸநம்செய்யவேண்டியது. சௌ.

ஸூ|| சௌ. அபிரகாஷ்யவெஷ்டி.

(ஸ-நா-பு-வா) க்ஷயகூலம் = (பர்வநாதிகள்) சலியாமலிருக்கையை, சபெக்ஷயம் = உட்கொண்டு, ("ஸ்யாயதீவஷ்யயிவீயாயதீவாந்தரிஷ்ய") இத்தியாதிகளினால் பூமி ஆகாசம் மலை முதலானவை த்யாநிக்கிரப்பீபோலிருக்கிறதென்று சொல்லிற்று. இதனால் த்யானத்துக்கு நிபுசலமாயிருக்கவேண்டுமென்றேற்படுகிறது. அது உட்கார்ந்தவனுக்கேபலிக்கும். சௌ.

ஸூ|| சௌ. வரஹி.

(ஸ-நா-பு-வா) ஸ்வஹி = (உவவிஸ்யாஸநொயுக்து யொமஹிஷிஸ-ஸுயெ) உட்கார்ந்துயோகாப்யாஸம்செய்யக்கடவென்று தர்மசாஸ்திரக்காரர்களும் சொல்லுகிறார்கள். சௌ.

ஸூ|| சௌ. பவெத்ருகாயுதாததூவஸெஷா.

(ஸ-நா-பு-வா) சுவெஷா = (சித்தஸ்தையாநுகுலதேசகாலங்களைக்காட்டிலும் வேறுகதேசகால விசேஷங்களை விசேஷித்துச் சொல்லாமையாலேயு) = எந்ததேசத்தில் எந்தகாலத்தில், வரஹி தா = சித்தஸ்தையம் (உண்டாகிறதோ), து = அந்ததேசத்திலே அந்தகாலத்திலே இருந்து உபாஸநம்செய்யவேண்டியது. "ஸகூடாநாநிவெஷ்டி நொநுகூடுவெஸுயவெஷ்டி" பருக்கைகளில்லாமலும் பருஷுக்கு அநுகூலமாயும் பரிசுத்தமாயுமிருக்கிற தேசத்திலே உபாஸநம்செய்யவேண்டுமென்று மாத்ரம்சொல்லிற்று. இதனால் தேசகாலங்களுக்கு நியமமில்லையாகிலும் உட்கார்ந்தேசெய்யவேண்டுமென்கிற நியமம்மாத்ரமுண்டென்றுபாவம். சௌ.

சுய. கௌ. ஸூ|| சௌ. சுவபாணாததூவவிஷிஷ்டி.

(ஸ-நா-பு) சுவபாணாத = மரணம் வரையில் (உபாஸநம்)செய்யவேண்டும். து = அக்காலத்திலும், விஷிஷ்டி = உபாஸநம்காணப்பட்டது.

(ஸ-நா-வா) இத்த உபாஸநம் ஒருநாள் செய்தால்போருமா, ஜீவித்காலம்வரையில்செய்யவேண்டுமா வென்னில்; ஒருநாள் செய்தாலும் "உவபாலித" என்கிற விதியை அதுஷ்டித்தவனாகுகின். யாவத்காலமும் செய்யவேண்டுமென்கிற விதிக்கிடையாது. "ஸவெஷ்டிவெஷ்டிவெஷ்டிவெஷ்டி" என்கிறவாக்யத்தில் யாவதாயுஷம் செய்யக்கடவன் என்கிற விதிபரத்யயமில்லாமையால் அது இதற்குப் ப்ரமாணமாகமாட்டாது என்று பூர்வபஷம்—"ஸவெஷ்டிவெஷ்டிவெஷ்டிவெஷ்டி" என்கிற வாக்யத்தில் யாவதாயுஷம் ஜீவித்பாஸநத்ததைச் செய்தவனுக்குப் பின்பு மோகந்

தை யடைகிறுனென்று சொல்லியிருக்கிறது. அதில் விதிபுரத்யயை மில்லாவிடினும் இவ்வர்த்தம் மற்றெங்கும் சொல்லாமையாலே அபூர்வமாகையால் அதை விதியென்றே அங்கீகரிக்கவேணும் என்றுவித்தார்த்தம்—ராமாநுஜபாஷ்யத்துக்கு, ‘ததூரவி’ என்றதுக்கு, உபாஸகம் செய்யத்தொடங்கின நாள் முதல் மரணகாலம் வரையில் என்றர்த்தம். இதற்குப் ப்ரமாணம் ‘ஸவவஸூ’ என்கிற வாக்கியம்—சங்கரபாஷ்யத்தில், ‘ததூரவி’—மரணகாலத்திலும் என்றர்த்தம். இதற்குப் ப்ரமாணம், ‘ய்யம் வாபிஷ்ணுமாவாகுஜிதூஷைகவெவாஸூ’ இத்த்யாதிவாக்கியம். சஅச.

அயி. கரு. ஸூ|| சஅஉ. தடியிமரி உதூரவ உவா வயபொ ரஸூஷவி
நாஸுள ததுவபெஸாசு.

(ஸ-ரா-பு) ததுவபெஸாசு = அதையே உபநிஷத்தில் சொல்லுகையாலே, தடியிமரி = அந்தப் ப்ரம்மவியை கைபுருத்தவளவில், உதூரவ உவா வயபொ = உபாஸநாத்ரம் செய்தபாபத்துக்கும், அதற்குமுன் செய்த பாபத்துக்கும், சுஸ்ரூஷவி நாஸுள = ஒட்டாமையும் நாசமும் (ஸம்பவிக்குங்கள்).

(ஸ-ரா-ஹ) இதுவரையில் உபாஸகன்வரும் நிரூபித்தாய்விட்டது. இனி அதினுடைய பலத்தை நிரூபிக்கிறார்—உபாஸகனுக்கு வித்யாமாஹாத்த்மயத்தினால் பாபம் நசிக்குமா நசியாதாவென்னில்—‘நாஸூகூஷ்யதெகூபிகூஷு கொடிஸுரெதாவ’ அவனவன் செய்த கர்மம் எத்தனைகோடி கல்பமானாலும் அநுபவித்தே தீரவேண்டும், அநுபவியாமல் தீராநென்று பூர்வபகம்—‘தடியுரவாஷூரவாஸு குவொந ஸூஷூஷைவஸவெவாஷிவாஸகூபிகூஷுதெ’ தாமரை இலையில் நீர் ஒட்டாதாப்போலே உபாஸகனிடத்தில் பாபம் ஒட்டாது என்கையாலும், ‘தடியுஷூகூதவியிமரி ஸ்ரோதவ்யதூபிதவ்யவாஸூ ஸவெவாஷா நஃஸ்ரூபிகூ’ இஷிகமென்கிற கோரையின் பஞ்ச நெருப்பில் போட்டால் வெந்து போவதுபோல், உபாஸகனுடைய பாபம் உபாஸநா மாஹாத்த்மயத்தால் நசித்துப்போமென்கையாலும் ‘உபாஸகனுக்கு பாபம் ஸம்பவியாது. உபாஸகம் செய்ய ஆரம்பித்த பின் அபுத்தி பூர்வகமாகச் செய்த பாபம் ஒட்டாது. அதற்குமுன் செய்த பாபம் நசித்துவிடுமென்று வித்தார்த்தியின் தாத்பர்யம். “நாஸூகூஷ்யதெகூபிகூ” என்று செய்ய பாபம் இவனுக்கு துக்காநுபவத்தை யுண்பெண்ணத்தக்க சக்தியை யுடைத்தாமென்கிறது, ‘ஸவவஸூ’ இத்த்யாதி வாக்கியம், நெருப்பிருக்கும்போது தீமுண்டாகாததுபோல் உபாஸக மிருக்கும்போது பாபத்துக்கந்த சக்தியுண்டாகிதில்லையென்கிறது, ‘ஸவவாஷூ’ என்று, நெருப்பைக்கொண்டுவந்தால் முன்புள்ள ருளிர் விட்டுப் போவதுபோல் பாபத்துக்குண்டான சக்தி உபாஸகமவியைமையினால் நசிக்குமென்றது. ஆகையால் சாஸ்த்ரங்களுக்கு பரஸ்பரம் விரோதமில்லை. சஅஉ,

அயி. கரு. ஸூ|| சஅரு. உதூரவாஷூவெவாஷூஷைவாஷைதெது.

(ஸ-பு) உதூரவாஷூஷை = மற்றொன்றானபுண்புண்புத்திற்கும், ஸவவஸூ = இந்த பாபத்தைப்போலே, சுஸ்ரூஷை = ஒட்டாமை (வித்தம். ஆகையால்), வாஷைதெது = சரீரம்விழுந்தஉடனே, (மோக்ஷம்வித்தம்).

(ரா-பு) வாஷைதெது = சரீரம்நசித்தவளவில், உதூரவாஷூஷை = மற்றொன்றானபுண்புண்புத்திற்கும், சுஸ்ரூஷை = ஒட்டாமை (வித்தம்). சஅரு

உத

ப்ரஹ்மவஸூத்ர பாவ்யம்.

(ஸ்-நா-ஹ) சாஸ்த்ரத்துக்கும் பாபம் நிவித்தமாகையாலே அநிஷ்டமான பாபம் நசிக்கலாம், சாஸ்த்ரவிஷித மாகையாலே இஷ்டமான புண்யம் செய்வதென்னென்னில்; மோக்ஷத்துக்கு பாபம்போல் புண்யமும் ப்ரதிபந்தக மாகையாலும் “ததூக்ஷதஹுதெவியௌநதெ” என்று புண்ய பாபங்களிரண்டையும் உதறிவிட்டுப் போகிறுனென்கையாலும், சரீரம் நசித்தபின், ஆபாரோக்யாதிகளை விளைக்கத்தக்க புண்யமும் நசிக்கிறது என்று வித்தாந்தம்.

சஅந்.

சயீ. கருஉ. ஸூ|| சஅச. சுநாஸுபாபெ-பவவதூப-ஹிவெ-தஹவெய்.

(ஸ்-நா-ஹ) தஹவெய்=சரீரமுள்ளவரையும் கர்மமுண்டென்கையாலே சுநாஸுபாபெ-பவப்ரதாநத்தில் ஆரம்பியாத, ப-ஹிவ-ஹவ = முன்செய்தகர்மங்களே, (நசிக்கின்றன).

சஅச.

(ஸ்-நா-ஹ) உபாஸகனுக்கு புண்யபாபங்கள் நசிக்கிறதென்றது. அவற்றில் சில நசித்து சில இருக்குமா, எல்லாம் நசிக்குமாவென்னில், “ஸவெ-ஹவாஷா நஃ ஸுத-ஹிவெ” எல்லாக்கர்மங்களும் நசிக்கிறதென்கையாலே ஒன்றும் நித்தரதில்லையென்று பூர்வபக்ஷம்—உபாஸகம் பூர்த்தியாகிற வகையில் சரீரமிருக்க வேண்டுகையாலே அந்தசரீரஸ்த்திதிக்குக் கர்மத்தவிர மற்றொருதேதாவில்லாமையாலும், “சவூதா வஹெவஹிதூயாவதூய-ஹிவெ” என்றுசரீராவஸாநம்வரையில் கர்மமிருக்கிறதா கச் சொல்லுகையாலும், உபாஸகத்துக்குமுன்னே செய்யப்பட்ட ஸஞ்சிதமான கர்மங்களே நசிக்கின்றன, ப்ராரப்தம் நசியாது. என்று வித்தாந்தம். ப்ராரப்தமாவது செய்த கர்மங்களில், எந்த கர்மம் தன்னுடைய பலத்தை அதுபலிப்பிக்க ஆரம்பித்தவிட்டதோ அது. மற்றது ஸஞ்சிதம்.

சஅச.

சயீ. கருஉ. ஸூ|| சஅந். சுயிஹோத்ராஹிதூ-ததூய-ஹிவெய
தஹவெய்-நாஸு.

(ஸ்-நா-ஹ) தஹவெய்-நாஸு=வித்யாங்கமாக, (ஸ்) (வித்யாஸுஹகாரியாக) க்காண்கையாலே, சுயிஹோத்ராஹிதூ-ததூய-ஹிவெய = அக்ரிஹோத்ரம் முகலியகர்மம், ததூய-ஹிவெய=உபாஸநாஸுப (ஸ்) (மோக்ஷஸுப) கார்யத்தின்பொருட்டே (ஆகிறது).

சஅந்.

(ஸ்-நா-ஹ) பாபம்போலும் புண்யமும் நசிக்குமாகில், அக்ரிஹோத்ராதி கர்மங்களைச் செய்யவேண்டாவேயென்னில்;—“யஜ்ஜெநஹெந-விவிஹி” யஜ்ஜெநாதிகளை அங்கமாகக்கொண்டே உபாஸகம் செய்கிறார்களென்கையாலே அக்ரிஹோத்ராதி கர்மம் செய்தால் மகஸ்ஸு நிர்மலமாய் உபாஸகம் மேல்மேல் நடக்கும், இல்லையாகில் பாபத்தினால் மகஸ்ஸுகலங்கி உபாஸகந்தையேருநாகையாலும், அவ்வுபாஸகம் யாவஜ்ஜீவம் செய்யவேண்டுகையாலும், அவந்தைச் செய்தே தீரவேண்டுமென்கிறார்.

சஅந்.

ஸூ|| சஅச. ஹெதாந்யாவஹெயெஷாஃஹவெய்.

(ஸ்-நா-ஹ) உஹவெய்=பூர்வோத்தரகர்மங்களிரண்டிலும்; சுதஃ=உபாஸகத்துக்குஸுஹகாரியான கர்மத்ததைக்கட்டிலும்; சுநாஸுபி = வேறு கர்மமும் (உண்டாகையால், அதைப்பற்றி), வஹெஷாஸு=சிலருடைய, (வசநங்கள் காண்கின்றன).

சஅச.

(ஸ்-நா-ஹா) அக்ரிஹோத்ராதி ஸத்கர்மங்களில் சிலவை வித்யாஸாதகங்கள், சிலவை அதுபவ விராஸ்யங்களாகில், “தஸ்யுபா-தூடாயஸு-பவநி ஸுஹு டிஸ்யாயு-க்யூதூ-ஹிஷ்டஹி: வாவக்யூதூ” உபாஸகனுடைய தந்தைப்பிள்ளைகளும், புண்யத்தை ஸுஹ்ருத்துக்களும், பாபத்தை சத்ருக்களு மடைகிறார்களென்று எதைப்பற்றிச் சொல்லிற்றென்னில்; வித்யைக்கு அதுபயோகியாய் முன்செய்யப்பட்ட கர்மங்களில் எவை பலப்ரதார்த்தத்துக்கு ஆரம்பியாமல் ஸஞ்சிதங்களாயிருக்கின்றனவோ, அவற்றை “ஸு-ஹு-டிஸ்யாயு-க்யூதூ” இத்த்யாதி வாக்யம் சொல்லிற்றென்கிறார்.

சஅசு.

ஸு-உ|| சஅஎ. யபெவவிடிபெதிவி.

(ஸ்-நா-பு-ஹா) யசிவஸவ=எந்தகர்மமே, விடிபா(யபெவவிடிபா கரொதி” என்று) வித்யையோடுகூடினதாக(ச்செய்யப்படுகிறதோ, அதுவே சித்திரத்தில் பலத்தைக் கொடுக்கிறது) உதிஹி=என்றன்றோ சொல்லப்பட்டது. இதனால், சில கர்மங்கள் ப்ரதிபந்தகத்தினால் அப்போதே பலத்தைக் கொடாமல் சிலகாலம் கழித்து அப்ப்ரதிபந்தகம் போனவாறே பலத்தைக் கொடுக்குங்களென்று தோற்றுகையால் அந்த ஸஞ்சிதகர்மங்களே ஸுஹ்ருத்துக்களை யடைகிறதென்று சொல்லப்பட்ட தென்கிறார்.

சஅஎ.

ஸயி. கருசு. ஸு-உ|| சஅஅ. ஹொமெநகவிதரெக்ஷவயிக்ஷாயஸா வடிபெ.

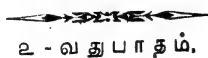
(ஸ்-நா-பு) உதரெ=வேறான (ப்ராரப்தமான) புண்யபாபங்களை, ஹொமெந=அதுபவத்தினால், க்ஷவயிக்ஷா=நசிப்பித்து, ஸய=பிற்பாடு, ஸவடிபெ=(ப்ரஹ்மத்தை) அடைகிறான்.

சஅஅ.

(ஸ்-நா-ஹா) ஸஞ்சித கர்மங்கள் நசித்திதென்றது. ப்ராரப்த கர்மம் எந்த சரீர மிருக்கச்செய்தே உபாஸநம் செய்கிறானோ, அந்த சரீரம் நசித்திதேபோதே நசித்திதா, அல்லது இன்னும் சில ஜம்மங்கள் கழித்து நசித்திதாவென்னில்; ப்ராரப்த கர்மம் எவ்வளவு பலத்தைக்கொடுக்குமோ: அவ்வளவு பலத்தையும் அதுபவித்தபின்பே அந்த கர்மங்கள் நசிக்கும். அது இந்த ஜம்மத்தில் முடிந்தாலும் முடியும், சில ஜம்மங்கள் கழித்து முடிந்தாலும் முடியும், “தஸ்யுதாவபெவவிடி” என்ற வாக்யமும், ப்ராரப்த கர்மம் நசிக்கும் வரையில் ஸம்ஸாரத்திலிருந்து பின்பு மோக்ஷத்தை யடைகிறனென்றே சொல்லுகிறது என்கிறார்.

சஅஅ.

க - வதுபாதம் முடிந்தது.

உ - வது பாதம்.

ஸயி. கரு. ஸு-உ|| சஅசு. வாடி நலிடிஸ-நாஹிஸாஹி: உடிஅ.

(ஸ்-நா-பு) டிஸ-நாசு=ப்ரத்யக்ஷமாகக்காண்கையாலும், ஸுஸாஸிவ=(வேத) சப்தத்தினாலும், வாசு=(ஸ்) வாகிந்த்ரியத்தினுடைய வ்யாபாரமானது) (ரா) வாகிந்த்ரியமானது, நலி=மநஸஸில் (சேருகிறது).

அசுசு.

(௩௦ - ஹ) இதில் உத்த்ரந்திப்ரகாரம் விசாரிக்கப்படுகிறது—“ஸஸ்யுவொ
 3௮பாருஷஸ்ய ப்ரயதொவாஜநவலிஸம்பஹ்யதெஹி” ப்ராணொபாண
 ஹேஜலிதெஹிவாஸ்யாஹேவதாயாஜ” இந்த புருஷன் மரித்துப்போகும்போது
 வாக்குமஸ்விலும், மஸஸ்ஸுப்ராணனிலும், ப்ராணன் தேஜஸ்விலும், அது பரதே
 வதையிலும்போய்ச் சேருகிறதென்கிறது. இங்கு வாக்கு மஸஸ்ஸோடு சேருகிறதென்ப
 தற்கு, வாகிந்த்ரியமா, அல்லது அதினுடைய வ்யாபாரமா மஸஸ்வில் சேருகிறதாகச்
 சொல்லப்படுகிறதென்னில்; வாக் என்றே சொல்லிற்று, வாக் வ்யாபாரமென்று சொ
 ல்லவில்லை யாகையால் வாகிந்த்ரியமே மஸஸ்வில் சேருகிறதென்று பூர்வபக்யம்—மே
 லே ஸூத்ரகாரர் வாகிந்த்ரிய ஸ்வரூபத்துக்கு வயம் சொல்லப்போகிறார். அதையே
 இங்கும்சொன்னால் புருஷத்தாரும் ஆகையால்ஸூத்ரத்திலுள்ள வாக் என்றபதத்துக்
 கு வாகிந்த்ரியவ்யாபாரமென்றத்தம். ஒருவஸ்து வயிக்கும்போது, கடகம் ஸுவர்ண
 த்திலும், கடம் மண்ணிலும்போல் தன்னுடையஉபாதாகத்தில் வயிக்கவேணும், வாக்
 குக்கு மஸஸ்ஸு உபாதாக காரணமன்று ஆகையால் அதின் வ்யாபாரமே மஸஸ்வில்ல
 யிக்கிறது.வாக்வ்யாபாரமாகிய வாக்த்தை சொல்வதுநின்றுபோன பின்பும் மஸஸ்ஸு
 இருக்கிறதாக லோகத்தில் ஸ்பஷ்ட்டமாகக் காணப்படுகிறது. ஆனால்ஸ்ருதி “வாஜ”
 என்று இந்த்ரியத்தையே சொல்லுவா நென்னென்னில்; வாக்த்தைசொல்லுகை வா
 க்கினுடைய வ்யாபார மாகையால் ஆர்வயத்தைச் சொல்லுகிற பதத்தினால் அதின்
 தர்மத்தைச் சொல்லிற்றென்று வித்தாந்தம். சஅக்.

(௩௦-ஹ) உபாஸகனுடைய அர்ச்சிராதி கதியைச்சொல்வதாகக்கருதி முதல்
 உத்த்ரந்திப்ரகாரத்தை இதில் விசாரிக்கிறார்—“வாஜநவலிஸம்பஹ்யதெ” என்
 கிற விடத்தில் புருஷன் மரிக்கும்போது முதலிலே வாக்கு மஸஸ்வில் வயிக்கிறதெ
 ன்று சொல்லிற்று. அதுக்கு வாகிந்த்ரியமே வயிக்கிறதென்றத்தமா, அதின் வ்யாபா
 ரம் வயிக்கிறதென்றத்தமா வென்னில், வஸ்துக்களுக்கு வயம் தன்னுடைய உபா
 தாக காரணத்திலே யாகையாலே வாக்குக்கு மஸஸ்ஸு உபாதாக மல்லாமையாலே
 அதில் வ்யாபாரமே வயிக்கிறதென்று பூர்வபக்யம்—லோகத்தில் மரிக்கிறவனுக்கு வா
 கிந்த்ரியம் போனபின் மஸஸ்விருப்பதாகக் காண்கையாலும், ஸ்ருதியில் வாகிந்த்ரியத்
 தைச் சொல்லுகிற “வாஜ” என்ற பதத்துக்கு அதின் வ்யாபாரமென்பதற்கும் வாக்கி
 னுடைய வ்யாபாரம் நசித்தபின் அவ்விந்த்ரியம் இருக்கிற தென்பதற்கும் ப்ராணன்
 காலுமையாலும், இங்குச்சொல்லுகிற வயமாகது, கடகம் ஸுவர்ணத்தில் வயிப்பது
 போலன்றிக்கே ஒருவன் மற்றொருவனோடு சேருவதுபோல் வாக்கு மஸஸ்வில்போய்ச்
 சேருகிறதென் றத்தமாகையாலும், வாகிந்த்ரியமே மஸஸ்வில் வயிக்கிற தென்று
 வித்தாந்தம். சஅக்.

ஸூத்ரி சஹி. சுதவஸவஸபாணநு.

(௩௦-ஹ) சுதவஸவ=ஸர்வேந்த்ரியங்களுக்கும் மஸஸ்ஸு உபாதாக
 காரண மல்லாமையாலேயே, ஸவபாணி=ஸமஸ்தேந்த்ரியங்களும், சுநு=
 (தங்கள் வ்யாபாரத்தவாரா) மஸஸ்ஸை யறுவர்த்திக்கிறதிகள் (என்று “உஃ
 ஹேஜநவலிஸம்பஹ்யதெஹி” என்கிற விடத்திலு மர்த்தமாகக்கொள்ள
 வேணும்). ஷகலேந்த்ரியங்களும் மஸஸ்வில் வயிக்கிறதென்று சொல்லுகிற
 இந்த ஸ்ருதிக்கும் இந்த்ரிய வ்யாபாரங்களேவயிக்கிறதென் றத்தமாமென்று
 தாற்பர்யம். சஹி.

(௩௦-ஹ) சுதவஸவ=(“ஸம்பஹ்யதெ” என்கிற பதத்துக்கு வயிக்கி
 ரதென் றத்தமன்றிக்கே சேர்ந்திருக்கிறதென் றத்தமாகையினாலேயே, ஸ

ஜீவன் வெளிக்கிளம்பும்போது ப்ராணனும், கட்டவே வெளிக்கிளம்புகிற தென்கையாலும், “கஷ்டிநாபு-கிஷ்டிதெ ப்ர-திஷ்டாஸூரீ” என்று, ஜீவனிருந்தால்தானிருப்பதாகவும் இப்படி ஸர்வகாலங்களிலும் ஜீவனோடே ப்ராணனுக்கு ஸம்பந்தம் சொல்லுகையாலே “ப்ராணஃதஜ்ஜலி” என்ற வாக்யத்திலும் ப்ராணனுக்கு ஜீவனோடு சேர்த்தியையே சொல்லுகிறது. ஆகில் தேஜஸ்ஸில் சேருவதாகச் சொல்லுவானென்னென்னில்; யமுனை கங்கையில்சேர்ந்து அவ்வழியாக ஸ்முத்ரத்திற்சேர்ந்த போதிலும் “யமுனை ஸ்முத்ரத்துக்குப்போய்ச் சேருகிறது” என்பதுபோல், ப்ராணனும் முன்பு ஜீவனோடு சேர்ந்து பின்பு அவனுடன்கூட தேஜஸ்ஸில் சேருகிற தென்றர்த்தம் சொல்லவேணுமென்று வித்தாந்தம். சகல.

அபி. க௭௮. ஸூத்ர சூக. ஹிதெஷுதயுதெஃ.

(ஸ்-ரா-பு-மா) தயுதெஃ=ஜீவன் ஸர்வபூதமயமென்று, ப்ரஹ்மபூதமயமெனினால்=இத்யாதியாலே ஜீவனை பஞ்சபூதமயமாக, அதாவது - பஞ்சபூதமயமான சரீரயுக்தனாகச் சொல்லுகையாலே, ஹிதெஷுதயுதெஃ (ப்ராணனோடுகூடிய ஜீவன், தேஜஸ்ஸோடுகூடிய) ஐந்து பூத ஸைக்ஷமங்களிலே (சேருகிறான் என்று “ப்ராணஜ்ஜலி” என்கிற வாக்யத்துக்குத் தாத்பர்யம். சகல.

ஸூத்ர சூக. நெகஷ்டிநுபுஷ்யபெதாஹி.

(ஸ்-ரா-பு-மா) வகஷ்டிநு=தேஜஸ்ஸு முதலிய ஒவ்வொரு தத்வம் தனித்தனியேயிருந்து சரீராதிகளாகப் பரிணமிக்கைக்கு யோக்யங்க எல்லாமையால், கார்யகரமல்லாத தனியான தேஸ்ஸில், ந=ஜீவன் சேருகிறதில்லை. (தன்னுடைய சரீரத்துக்கு ஆரம்பகங்களான ஐந்து பூத ஸைக்ஷமங்களோடேயே சேருகிறான்). புஷ்யதஃ= (“தாலாந்திரவ்யுதஃ திரிவ்யுதஃ டெகெகாஃகரவாணி” ப்ருதிவ்யாதிகளை பாகப்படியே ஒன்றாகச் சேர்த்துப் பின்பு ஸ்ருஷ்டிக்கக்கடவேனென்று ஸ்ருதியும், “நாநாவீந்யாஃபுஷ்யஹிதாஃ ததவெஸஸஃஹிவிநா | நாஸகூபநு” இத்த்யாதியினால், பஞ்சபூதங்களும் தனித்தனியே ஒன்றை ஸ்ருஷ்டிக்க ஸமர்த்தங்களல்லாமலிருந்து பின்பு ஒன்றோடொன்றுசேர்ந்து மஹாதாதிகளை ஸ்ருஷ்டித்தனவென்று ஸ்ம்ருதியும், பஞ்சபூதங்களும் தனித்தனியே கார்யயோக்யங்களன்றென்பதைப் ப்ராசுதிப்பிக்கின்றன. சகல.

அபி. க௭௯. ஸூத்ர சூக. ஸரீரநாபாபுஷ்யதயுதெஃ=அர்ச்சிராதிகளில் போகத்துடங்குவதற்கு முன்பு, ஸரீரநா=உபாஸகனுக்கும் அதுபாஸகனுக்கும் உத்க்ரந்தி ஸமாநமாயிருக்கும், ஸநுபொஷ்ய= (சரீரஸம்பந்தத்தை) தவியாமல், சூரதயுதெஃ= (சொல்லப்பட்ட) மோக்ஷமாவது, (முக்யமன்று. கௌணம்.)

(ஸ்-ரா-பு-மா) சூஷ்யதயுதெஃ=அர்ச்சிராதிகளில் போகத்துடங்குவதற்கு முன்பு, ஸரீரநா=உபாஸகனுக்கும் அதுபாஸகனுக்கும் உத்க்ரந்தி ஸமாநமாயிருக்கும், ஸநுபொஷ்ய= (சரீரஸம்பந்தத்தை) தவியாமல், சூரதயுதெஃ= (சொல்லப்பட்ட) மோக்ஷமாவது, (முக்யமன்று. கௌணம்.)

(ஸ்-ரா-பு-மா) சூஷ்யதயுதெஃ=அர்ச்சிராதிகளில் போகத்துடங்குவதற்கு முன்பு, ஸரீரநா=உபாஸகனுக்கும் அதுபாஸகனுக்கும் உத்க்ரந்தி ஸமாநமாயிருக்கும், ஸநுபொஷ்ய= (சரீரஸம்பந்தத்தை) தவியாமல், சூரதயுதெஃ= (சொல்லப்பட்ட) மோக்ஷமாவது, (முக்யமன்று. கௌணம்.)

இங்கேயே ப்ரஹ்மாநுபவம் பண்ணுவதாகச் சொல்லுகையாலே அவனுக்கு வேறே போகவேண்டிய இடமில்லை, ஆகையால் உபாஸகனுக்கு உத்க்ரந்தி கிடையாது, இது அநுபாஸகனுக்குச் சொல்லிற்று என்று பூர்வபக்ஷம்—உபாஸகனுக்கும் இங்கே ப்ரஹ்மாநுபவம் கிடையாது, அர்ச்சிராதி வழியாக தேசாந்தரம்போய் அங்கே ப்ரஹ்மத்தை யநுபவிக்கவேணு மாகையால் அவனுக்கு முத்க்ரந்தியுண்டு, ஸகூ=ஸகூ ஹஸிஸூதெ” இங்கே ப்ரஹ்மாநுபவம் பண்ணுகிறனென்றதற்கு, உபாஸக காலத்தில் ப்ரஹ்மத்தை த்யாரிப்பதே அத்தந்த ஸாக்ரபமா யிருக்கையாலே அதைச் சொல்லிற்றென்றும், “சுஜீதகூபெகி” முத்தியை யடைகிறனென்பதற்கு, கீழ்ச்சொன்னபடியே புண்யபாபங்க ளிவனைக் கிட்டாதபடியைச் சொல்லிற்றென்றும் தாற்பார்யம். என்று வித்தார்தம் (சங்கரபாஷ்யத்தில் இது ஸகுணப்ரஹ்ம முத்திவிஷயம்). சகூ.

ஸூ|| ௫௬௬. தஜாவீதெஸூஸாரபுபபெஸாஸி.

(ஸ-பு) ஸூஸாரபுபபெஸாஸி=ஸம்ஸாரமுண்டென்கையாலே, சூவீதெ=ஆத்யந்திக ஸம்ஸார நாசம்வரையில், தகூ=அந்த பூதஸூக்யம் (இருக்கிறது). சகூ.

(ரா-பு) சூவீதெ=ப்ரஹ்ம ப்ராப்திவரையில், ஸூஸாரபுபபெஸாஸி=ஸம்ஸார மிருப்பதாகச் சொல்லுகையாலே, தகூ=“சுஜீதகூபெ” என்பதற்குக் கீழ்ச்சொன்ன அர்த்தமே உசிதமானது. சகூ.

(ஸ-ஹ) “தெஜீவரஸூபெவதாயாஸூபபெதெ” தேஜஸு முதலிய பூதஸூக்யம்வருகையாலே ஹீவன் பரமாத்மாவினிடத்தில் லயிக்கிறனென்றவிடத்தில் சொல்லப்பட்ட லயமாவது எப்படிப்பட்ட தென்னில்; பஞ்சபூதம் முதலிய ஸம்ஸத் வஸ்துக்களுக்கும் பரமாத்மாவே உபாதாந மாகையால், கடாதிகள் தங்களுக்குபாதாநமான ம்ருத்பிண்டத்தில் லயிப்பதுபோல் லயித்துவிடுகிற தென்றர்த்தம், இதுக்கு ஆத்யந்திகலயமென்று பெயர். அதாவது பூதஸூக்யமும் அவியாஸம்பந்தமும் வேரோடேயற்று இனி ஸம்ஸாரத்தில் திரும்பாமல்படி லயித்துவிடுகை என்று பூர்வபக்ஷம்—பூதஸூக்யமும் அவியையும் தத்வஜ்ஞாநத்தினால் நசிக்கவேணும், அந்த ஜ்ஞாந முண்டாகாதபோது இவ்விண்ணும் நசியாது. மேலும், “பெபாகிஸீதெ புபபெதெஸூபபெவதாயாஸூபபெதெ” என்று துடங்கி கீதையில், மரித்தவன் மறுபடியும் தன்னுடைய கர்மாநுருணமாகப் பிறக்கிறனென்று சொல்லுகிறது. ஆகையால் இது ஆத்யந்திகலயமென்று. ஸம்ஸார பீஜத்தோடுகூடியவனவன லயிப்பதைச் சொல்லுகிறதென்று வித்தார்தம். சகூ.

(ரா-ஹ) “தெஸூபெவதாயாஸூபபெதெ” என்று, அர்ச்சிராதி வழியாகப்போய் பரமாத்மாவைப் பெறுமளவும் ஸம்ஸாரமுண்டென்கையாலே, “இங்கேயே அம்ருதத்வத்தை (மோகத்தை) யடைகிறான்” என்று கீழ்ச்சொன்ன வசநத்துக்கு, புண்யபாப ஸம்பந்தங்களைத் துலிக்கிறனென்றே அர்த்தம் சொல்லவேணுமென்கிறது. சகூ.

ஸூ|| ௫௬௭. ஸூபெகூபுபபெஸாஸிதபுபபெஸாஸி.

(ஸ-பு) தகூ=அப்படி.ஸூ லக்ஷம்மென்று, உபபெஸாஸி=காண்கையா

ஸே. ப்ராணதீவ=பரிமாணத்தினாலும், ஸுக்ஷ்ம=சிறிதாயிருக்கும் சகை.

(௩௦-பு) ப்ராணதீவ=ப்ரமாணத்தினாலும், தயா=அப்படி ஸுக்ஷ்மசரீரமுண்டென்று, உவவெவ்வே=காண்கையாலே, ஸுக்ஷ்ம=ஸுக்ஷ்மம் (மோக்ஷம்போமளவு மிருக்கிறது) சகை.

(௩௦-ஹ) நாடி அதிஸூக்ஷ்மமாகையால் அவ்வழியாக உபாஸதனுடைய லிங்கசரீரமெப்படி புறப்படுமென்னில், அதிஸூக்ஷ்மமான நாடியின் வழியாகப் புறப்படுகையினாலேயே அதைக்காட்டிலும் லிங்கசரீரம் அதிஸூக்ஷ்மபரிமாணமா யிருக்குமென்று ஏற்படுகிறது, அதினாலேயே மற்றொருவர்க்கும் காண்கிறதில்லை யென்கிறார்.

(௩௦-வா) “தவ்யா தீவ்யா சஸுக்ஷ்மாத்யாயா” இத்தியாதிகளினால், உபாஸகன் அர்ச்சிபாதிததியில் போம்போது சந்த்ரன் முதலானவர்களோடு வார்த்தை சொல்வதாக உபநிஷத்தில் சொல்லுகையாலே, அது சரீரமில்லாவிடில் சரிப்படா தாஸகையாலே ஸூக்ஷ்ம சரீரமுண்டென்பது வித்தம். சகை.

ஸு-தி சகை. நொவரீஷெடி நா.தீ.

(௩௦-பு-ஹ) சுதீ=லிங்கசரீரம் அதிஸூக்ஷ்மமாகையாலே, உவரீஷெடி ந=ஸ்த்தூலசரீர நாசத்தினால், ந=நசியாது. ஸ்த்தூலசரீரம் தாமஸந்தேதநாதிகளினால் நசித்தபாதினும் ஸுக்ஷ்மசரீரம் நசியாதென்று கருத்து.

(௩௦-பு-வா) சுதீ=கீழ்ச்சொன்ன வேதனக்களினாலே, உவரீஷெடி ந=சரீரநாசத்தினால், ந=மோக்ஷத்தைச்சொல்லவில்லை. ஆகையால் மோக்ஷத்தை யதபவிக்கிறென்றதற்கு புண்யபாப ஸம்பந்த மறுக்கையே அர்த்தம்.

ஸு-தி சகை. கெவெஸ்யுவெவாவவெதூரூஷா.

(௩௦-பு-வா) உவவெதூ=மரித்தவனுடைய சரீரத்தில் உஷ்ணம் காணாமையும் பிழைத்திருக்குமவன் சரீரத்தில் உஷ்ணம் காண்கையும் உஷ்ணமானது லிங்கசரீரத்தினது என்பதே) உபபந்தமாகையாலே, ஊஷா=உஷ்ணமானது, சுஷ்ருஷவ=இந்த ஸுஷ்ம சரீரத்தினதே, பிழைத்திருக்கும்போது லிங்கசரீர மிருக்கையால் உஷ்ணம் காண்கிறது. மரித்தபின் ஸ்த்தூலசரீர மிருந்தபோதிலும் லிங்கசரீர மில்லாமையால் உஷ்ணம் காண்கிறதில்லை. ஆகையால்தான் கீவனோடுகூடவே போகிறதென்று கருத்து. சகை.

(௩௦-பு-வா) சுஷ்ரு=இந்த ஸுக்ஷ்ம சரீரத்திற்கு, உவவெதூ=ஷா=ஸ்த்தூலசரீராகதேசத்தில்ஸத்தி உபபந்தமாகையாலே, ஊஷா=உஷ்ணம் தோற்றுகிறது. ஸ்த்தூல சரீரத்தினுஷ்ணம் எங்கும் வ்யாபித்திருக்கும். மரிக்கும்போது ஒருபாகத்திலேயே உஷ்ணம் காண்கிறது. அந்த உஷ்ணமும் ஸ்த்தூலதேஹத்தினதானால் மற்றொரிடத்திலும் காணப்படும், அப்படி காணாமையால் அது ஸ்த்தூல தேஹத்தினதன்று. ஸுக்ஷ்ம தேஹத்தினது எனவேவண்டும். இதனால் மரிக்கும்போது ஸுக்ஷ்மசரீர முண்டென்றும் அத்தானே வெளிக்கிளம்புகிறென்றும் ஏற்படுகிற தென்கிறார். சகை.

ஸூ|| ௩௦௦. பூதிஷ்யோபிதிவெநஸாரீராக்ஷஷ்யோமெஷு
கெஷ்யாஸு.

(ஸ-பூ) சங்கராபாஷ்யத்துக்கு “பூதிஷ்யோபிதிவெநஸாரீராக்”
என்னுமளவு மொரு ஸூத்ரமாய் “ஹ்ஷ்யோமெஷுகெஷ்யாஸு” என்றது மற்றொரு ஸூத்ரமாயிருக்கும். அதில்முதல் ஸூத்ரத்தினர்த்தபாவது - பூதிஷ்யோபாஸு” - உத்த்ராந்தியை நிஷேதம்செய்கையாலே, (உபாலகனுக்கு உத்த்ராந்தியில்லை, உதிவெசு=என்னில், ஸாரீராக் = ஜீவனிடத்திலிருந்து (ப்ராணனுக்கு உத்த்ராந்தியில்லை யென்கையாலே) ந=அப்பகும் சரியன்று.

(ஸ - ஹ) இதற்கு பாஷ்யம்—பரவியை, அதாவது-நிருண வியையை உபாஸநம் செய்கிறவனுக்கு, “நதஸ்யுபாணாஉதூரணி | பூதிஷ்யோமெஷு” அவனுடைய ப்ராணன்கள் உத்த்ரமிக்கிறதில்லை. இங்கேயே ப்ராணஸ்வரூபியாயக்கொண்டுப் ப்ராணத்தில் ஏகிபவிக்கிறுனென்று உத்த்ராந்தியில்லையென்கையாலே, நிருக்குண வியோபாஸகனுக்கு உத்த்ராந்தி கிடையாதே யென்னில்; இந்த வாக்யத்தில் சரீரத்தைவிட்டு ப்ராணன் வெளிக்கிளம்புகிற தில்லையென்று சொல்லவீல்லை. ஜீவனிடத்தில் நின்றும் ப்ராணம் பிரிகிறதில்லையென்றே சொல்லிற்று. இப்படி சொல்லுவானென்னென்னில்; வேறு உபநிஷத்தில், “நதஸ்யுபாணாஉதூரணி” அந்த ஜீவனிடத்தில் நின்றும் ப்ராணன்பிரிகிறதில்லையென்று ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லுகையாலே அதையே இங்கும் கொள்ளவேணும். இதனால் நிருண வியோபாஸகன் மரிக்கும்போது ப்ராணனோடுகூடவே ஜீவன் வெளிக்கிளம்புகிறான். அப்போதும் ஜீவனை ப்ராணன் விடுகிறதில்லை கூடவே போகிறது என்று சொல்லிற்று என்று பூர்ப்பகும்.

கூ.

(ஸ-பூ) இரண்டாம் ஸூத்ரத்துக்கர்த்தம்—ஹ்ஷ்யோமெஷு = ஒருசாகிகளுடைய (வசந்தில்), ஹ்ஷ்யோமெஷு=உத்த்ராந்தி யில்லையென்பது ஸ்பஷ்டமன்று.

௩௦௦.

(ஸ - ஹ) இதற்கு பாஷ்யம்—இந்த பூர்ப்பகத்தை நிரவிக்किருர்—நிருக்குண பாஸகனுக்கு உத்த்ராந்தி யில்லை யென்பது மற்றொரு உபநிஷத்தில் அதிஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லியிருக்கிறது. அதாவது “யதூராயவாஸுபூதிஷ்யோமெஷு” என்று புருஷன்மரிக்கும்போது அவனுடைய ப்ராணன்கள் உத்த்ரமிக்கின்றனவா, இல்லையாவென்றுகேட்க, “நததிஷ்யோவா உபாஸ்யவ்யு” உத்த்ரமிக்கிறதில்லையென்று யாஜ்ஞவல்க்யர் சொன்னாரென்றுசொல்லி, ஆகில் இச்சரீரத்தில் ப்ராணனிருக்கிறதென் ரெப்புகொண்டதாம், அப்போது அவன் மரித்தவனாகொன்று சங்கித்துக்கொண்டு, இங்கே லயித்துப்போய்விடுகிறான் என்று சொல்லிற்று. இப்படி அதிஸ்பஷ்டமாகச்சொன்ன அர்த்தத்தை மற்ற இடங்களிலும் அங்கீகரிக்க வேண்டுகையாலே, கீழ்ச்சொன்ன விடத்திலும் நிருக்குண பாஸகனுக்கு உத்த்ராந்தியில்லையென்பதிலேயே தாத்தியம் என்று வித்தாந்தம்.

(ஸா-பூ) பூதிஷ்யோபாஸு=(உபாலகனுக்கு) உத்த்ராந்தியை நிஷேதிகையாலே, (உத்த்ரமணம்கிடையாது) உதிவெசு=என்னில், ஸாரீராக்=ஜீவனிடத்தில் நின்றும் உத்த்ராந்தி இல்லை யென்கையாலே) ந=உத்த்ராந்தி இல்

(ரா-பு) 'விஷ்ணுஸாரிசு-பூசு' உபாஸத்தின் மஹிமையினாலும், 'தெவ ஷமநுநுஷ்டிபொமாஸு' - அந்த வித்யைக்கு அங்கமான அர்ச்சிராதி கதி சிந்தந்தாலும், 'ஹோஷாநுஷ்டி' - ஹ்ருதயவர்த்தியான பரமாத்மாவினால் அநுக்ரஹிக்கப்பட்டவனாகிறான், (பின்பு), 'தஷோக்' - அந்த ஜீவனுடைய ஸ்த்தாந மாகிய ஹ்ருதயம், 'சுமஜ்ஜுநுஷ்டி' - அக்ரத்தில், (நாடிமுகத்தில்) ப்ரகாசிக்கிறது. 'ததகாஸரிதஷாரஃ' - அதினால் ப்ரகாசிக்கப்பட்ட வழியையுடையவனாய்க்கொண்டு, 'ஸதாயிக்யா' - நூற்றோராம் நாடியினால் (உபாஸகன் உத்த்ரமிக்கிறான்). ௧௦௪.

(ஸ-ஊ) இனி ஸுருணோபாஸகனுடைய கதியை விசாரிக்கிறார் - புருஷன் மரிக்கும்போது ஹ்ருதயத்திலுள்ள நாடி விளக்குப்போல் உஜ்வலமாகிறது, அதினால் வழி தெரிகிறது, பின்பு சிர்ஸஸோ, கண்ணோ, காதோ ஏதோ ஒருவழியினால் வெளிக்கிளம்பிப்போகிறுனென்று 'தஷுஹவெவதஷுஹுதயஸ்யா' - இத்தயாநிர்ருதி சொல்லுகிறது. இது உபாஸகனுக்கும் அநுபாஸகனுக்கும் ஸமாநமாகில், உபாஸகனுடைய உபாஸகத்துக்கும், அவ்வுபாஸகன் ரித்யமாக அர்ச்சிராதி கதி சிந்தனம் பண்ணினதுக்கும் ஒரு விசேஷமில்லை ஆகையால் உபாஸகன் ஏதோ ஒருவழியினால் போகிறதில்லை. பரமாத்மாவினுடைய அநுக்ரஹம்பெற்று ஹ்ருதயத்தில் நின்று புறப்பட்டிருக்கிற நாடிகளில் சிர்ஸஸில் போயிருக்கிற நூற்றோராவது நாடியின் வழியாகவே போகிறுனென்கிறார். ௧௦௫.

(ரா-ஊ) 'ஸதாவெகாஹுதயஸ்ய நாலுஸாலாஃ' - இஹாநுஷ்டி நிஷ்டுதெகா தபொஷ்டி - ரோயநுஷ்டி - ததஷேகி' என்ற ஸ்ருதி. ஹ்ருதயத்தில் நூற்றொரு நாடியுண்டு, அதிலொன்று சிர்ஸஸுவழியாகப் புறப்பட்டிருக்கிறது, அந்த நாடிவழியாக மேலேகிளம்பிப்போனவன் முத்தியையடைகிறான் என்று சொல்லிற்று. அந்த நாடி அதி ஸுக்ஷ்மமாகையாலே அது ஜீவனால் கண்டு பிடிக்க முடியாதேயென்றால், பரமபுருஷராதக ரூபமான உபாஸகத்தினாலும், அதுக்கங்கமாக ப்ரதிநிதம் செய்கிற அர்ச்சிராதி கதி சிந்தந்தாலும் பரமபுருஷன் ப்ரீதனாகிறான், அவ்வதுக்ரஹத்தினால் ஜீவனுடைய ஹ்ருதயாக்ரஃ தீபம்போல் ப்ரகாசிக்கிறது. அதினால் அந்த நாடி தெரிகிறது, அதைப்பற்றிக்கொண்டு சிர்ஸஸுவழியாகவே உத்த்ரமிக்கிறுனென்கிறார்.

கூய். கசுந. ஸூதி ௧௦௫. ரஸ்யுநுஸாரீ.

(ஸ-ரா-பு) ரஸ்யுநுஸாரீ - ஸூத்ரயகிரணங்களை யநஸரித்தவனாய் (உபாஸகன் போகிறான்). ௧௦௬.

(ஸ-ரா-ஊ) 'சுஸாஹுரீரோஷதே ரோஷெ தெரெவாஸரிவிருஷ்டி ரோஷுதே' என்று உபாஸகன் இச்சரீரத்தில் நின்று கிளம்பி ஸூத்ரயகிரணங்களின் வழியாகப் பேரவதாகச் சொல்லியிருக்கிறது. (ஸ) இந்த கதி இரவில் மரித்தாலும் பகலில் மரித்தாலும் அந்த கிரணங்களின் வழியாகவே போகிறுனென்கிறார். (ரா) பகலில் மரித்தால் ஸூத்ரயகிரணமுண்டு, இரவில் அதில்லை யாகையால் அப்போது மரித்த உபாஸகன் எப்படி போகிறுனென்னில்; இரவிலும் உஷ்ணம் காண்கையாலே அப்போதும் ஸூத்ரயகிரணங்களுண்டு. சேதகாலத்தில் காணாதிருப்பது - அதிக சேத்தினால் அதினுடைய உஷ்ணம் குறைந்து விடுகிறதொழிய அதில்லைபென்பதில்லை ஆகையால் இரவில் மரித்த உபாஸகனும் அவ்வழியாகவே போகிறுனென்கிறார். ௧௦௭.

ஸா|| ௫௦௬. கிரிநெதிவெந் ஸாஸந்யஸ்யாவஜெஹவாக்ஷாஜ
ஸ-பதிவ.

(ஸ-வ) கிரி=ராத்ரியில், ந=ஸூர்யகிரணம் கிடையாது, உகிவெக்=
என்னில், ஸாஸந்யஸ்ய=ஸூர்யகிரண ஸம்பந்தத்துக்கு, யாவஜெஹவாக்ஷா
ஜ=சூர்யம் முழுமையும் ஸ்த்திதி யுண்டாகையாலே, ந=இல்லையென்பதி
ல்லை, ஸ-பதிவ=(இதை ஸ்ருதியும்) காண்பிக்கிறது. ௫௦௬.

(ஸா-வ) கிரி=ராத்ரியில் (மரித்தவனுக்கு) ந=மோக்ஷமில்லை, உகிவெ
க்=என்னில், ஸாஸந்யஸ்ய=கர்மஸம்பந்தத்துக்கு, யாவஜெஹவாக்ஷா
ஜ=சூர்யமுள்ளவரைக்குமே வித்தியுண்டாகையால், ந=மோக்ஷமில்லையென்ப
தில்லை, ஸ-பதிவ=ஸ்ருதியும் இதைச்சொல்லுகிறது. ௫௦௬.

(ஸ - ஹ) ராத்ரியில் ஸூர்யகிரண மில்லாமையால் அப்போது மரித்த உபாஸ
கன் அவ்வழியே போகமுடியாதென்னில்; “சுஜாஹாஹித்யாஹித்யாயவெ”
இத்யாதி ஸ்ருதி, சரித்திலுள்ள நாமியோடு ஸம்பந்தித்த ஸூர்யகிரணங்கள் ஸூர்ய
னால் ப்ரகாசித்து ஸூர்யனிடத்தில்போய் ஸம்பந்திக்கிறதுகொண்டு சொல்லுகையா
லே ஸூர்யகிரணத்துக்கும் சூர்யத்துக்கும் ஸம்பந்தம் எப்போது முண்டென்று தோற்
றுகையாலே ராத்ரியிலும் ஸூர்ய கிரணமுண்டி, அப்போது மரித்த உபாஸகனும்
அவ்வழியாகவே போகிறுனென்கிறார். ௫௦௬.

(ஸா - ஹ) “ஹிவாஹித்யாஹித்யாயவெ | சூ-சூ-ஹித்யா
ஹித்யாஸ்யாநிவீவரீதா-தாமஹி-த்யா” பதல் சுக்ல பக்ஷம் உத்தராயணம்
அதில்மரிப்பதே முமுக்ஷுவுக்குச்சித்தது. மற்றகாலத்திலமரிப்பது நிக்ந்தயமாம், அதா
வதுமோக்ஷநேதாவாகாதென்னையாலே ராத்ரியில்மரித்த உபாஸகனுக்கு மோக்ஷமி
ல்லையெயென்னில்; உபாஸகனுக்கு உபாஸநாபலத்தினால் ஸஞ்சிதகர்மங்கள் நசித்தன,
ப்ராரப்தம் அந்த நேகத்தோடே முடிந்து வீடுகிறது. ஆகாமி ஒட்டாது. இனி ஸம்
ஸாரத்திலிருக்கைக்கு மற்றொரு நேதாவும் கிடையாதாகையால் அதுவும் முத்தியை
யே யடைகிறான். “சூஸ்ய தாவஜெஹிவரீ” என்பதே இதற்குப் ப்ரமாணம், கீழ்ச்
சொன்ன ப்ரமாணம் அதுபாஸகனைப் பற்றினதென்கிறார். ௫௦௬.

சு.யி. ௧௪௫ ஸா|| ௫௦௭. சுத்யூயநெவிதிக்ஷிணெ.

(ஸா-வ) சுத்யூ=ஆகையினாலேயே, திக்ஷிணெசயநெநகவி=தக்ஷிண
யநத்தில் (மரித்தவனுக்கும் மோக்ஷமுண்டு). ௫௦௭.

(ஸா-ஸா-ஹ) “சுய்யொதிக்ஷிணெவீயதெ வித்யூனாவெவிஹிநா
மஹாஹித்யாஸ்யாநிவீவரீதா-தாமஹி” என்ற ஸ்ருதி, தக்ஷிணயநத்தில் மரித்தவன் சந்த்
ரணை அடைவதாகச் சொல்லுகையாலும், “சுய்யொதிக்ஷிணெவீயதெ வித்யூனாவெ
வித்யூனெ” என்ற ஸ்ருதி சந்த்ரலோகம்போனவர்கள் திரும்பி ஸம்ஸாரத்தையே வந்
தடைகிறார்களென்கையாலும் பீஷ்மர் உத்தராயணம் வருமளவும் ப்ரானனைத் தரித்
துக்கொண்டிருந்தபடியாலும் தக்ஷிணயநத்தில் மரித்தவனுக்கு மோக்ஷமில்லையே யெ
ன்னில்; கீழ்ச்சொன்னபடி ஸம்ஸார நேதாவான கர்மம் உபாஸகனுக்கு கில்லாமை
யாலும், சந்த்ரலோகம்போன உபாஸகனும் அங்கே சிலகாலமிளைப்பாறிப் பின்பு

மேரீசும் போகிறான் என்று “தலாபு ஹிண்டோலி” நராவோதி என்ற மே
ல்வாக்யத்தில் தோற்றுகையாலும், தக்ஷிணயகத்தில் மரித்த உபாஸ்களும் மேரீசும
டைகிறான். தக்ஷிணயகத்தில் மரணத்தை இகழ்வாகச் சொன்னது அதுபாஸ்கள்விஷ
யம். பிஷ்மாசார்யரும் அந் தப்ராசஸ்யத்தையே அநுஷ்டித்துக் காண்பித்தா ரென்
கிறார். ௫௦௭.

ஸ்தி|| ௩௦௮. பொழிந்ஶ்ரீஸ்ரீமதௌமத்-மெவெத்.

(ஸ் - ஸு) யொயிநஃவூதி=(ஸ்ருதியில் சொல்லப்பட்ட) உபாஸகர்களைக் குறித்து, ஸுநுதெ=அநவ்ருத்தி சொல்லப்பட்டது, ஹதெ=இவை, ஸுநாநெ=ஸ்மநுதியில் சொல்லப்பட்டவைகள் சங்கராபிஷ்யத்துக்கு, ஸுநுதெ=என்று பாடம். ௫௦அ.

(நா-ஹ) யொமிந்ஃவ்ருதி = உபாஸகர்களைக்குறித்து, வஸதெ = இவை, வஸதெ-ஃ = ஸ்மரிக்கத்தக்கவைகளாக, ஹ்ருதெ = ஸ்ம்ருதியில் சொல்லப் பட்டன. ௩௦௮.

(ஸ-ரா-ஸ) “யசு காபெருநாவுத் தீ” என்று துடங்கி, உயிரெய்யுறா திரமஸு-ஸ்=இத்யாதிமினல்கீதையில் உத்தராயணத்தின்மரித்தவன் திரும்பி ஸம்ஸாரமடையான், தக்ஷிணபந்தில் மரித்தவன் திரும்பி ஸம்ஸாரத்தை யடைவானென்று ப்ரதானமாக ஆரம்பித்துச் சொல்லியிருக்கிறதேயென்னில், (ரு) (வேதத்தில் சொன்ன தகராதிவீத்யைகளை உபாஸிக்கிறவனுக்கு ஸம்ஸாரமில்லை யென்றோம். கீதையில், பகவதாராத ரூபகர்மம் செய்கிற ஓகியையும், கர்த்தருத்வாநு ஸந்தானமில்லாமல் தாரணைசெய்கிற ஜ்ஞாநியயுர்குறித்துச்சொல்லிற்று, ஆகையால் வீரோதமில்லை) (ர) அங்கு மாணகாலத்தையச் சொல்லவில்லை. தேவயார பித்ருயாணங்களாகிற இரண்டு மார்க்கத்தையும் உபாஸகன் நித்யமாக அநுஸந்திக்க வேண்டியதைச் சொல்லிற்று. இப்படி அர்த்தம் சொல்வதற்கு ப்ரமாணம். “(நெநதெஸுதீவாஸ-ஜாநந)” இத் யாகி மேல்வாக்யமென்கிறார். ௩௦அ.

உ - வது பாதம் முடிந்தது.

நு - வ து ப ர த ம்.

கயி. கச்சு. ஸாதி இலக. கமி-பராதிநாததயமெகி.

(ஸ்-நா-பு) ததீயிதக்=அதுக்கே ப்ரவிர்த்தியுண்டாகையாலே, ச
வி-நாடிநா=(மரித்த உபாலகன்) அர்ச்சுராதிவழியினல்போகிறான். ௩௦௬.

(ஸ்-ரா-மா) இதில் உபாஸகன் போம்வழியை நிரூபிக்கிறார்—சாந்தோக்யம் உப
கோஸலவந்தயயில், ‘சுவி’-ஷுஷோவாஹிஸம்ஸவணிக் சுவி-ஷுஷோஹந ம்ருவத
நுஜோணவக்ஷோவநுஜோணவக்ஷோஜாநு ஷுஷோஷுஷோலாஸாநுஜோஸெவது

சுய. கசுஎ. ஸா|| நுகடு. வாபுஜிஸாடிவிசெஷவிசெஷாஜா'.

(1949-50) சாந்தோக்யத்தில், அசிவராதியுட்பில், “போலெஹு” ஸாவதூர” என்று உத்தராயணத்திற்குப்பிறகு ஸம்வத்ஸரத்தைச் சொல்லியிருக்கிறது. வாஜ்ஜேயத்தில், “போலெஹு” டெவ்வொகா டெவ்வொகா டி. சூ” என்று அவ்விரண்டுக்கும் நடுவில் தேவலோகத்தைச் சொல்லியிருக்கிறது. மத்ரேரிடத்தில், “ஸாவாயு-போமஹுதி... ஸூரூதி-போமஹுதி” என்று ஸூரியனுக்கு முன்னே வாயுவைச் சொல்லியிருக்கிறது. இங்கு ஒரிடத்தில் சொன்னவற்றை மத்ரேரிடத்திலும் வைத்துக்கொள்ள வேண்டுகையாலே, உத்தராயணத்துக்கும் ஸூரியனுக்கும் நடுவில் வாயுவையும் தேவலோகத்தையும் அநுஸந்திக்கவேண்டும். இவ்விரண்டையும் ஒரிடத்தில் சொல்லவில்லை, ஒவ்வொன்றை ஒரேரிடத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. ஆகையால் இவ்விரண்டும் ஒன்று, அல்லது வேறாவென்று விசாரிக்கில், தேவலோகபதம் வாயுவுக்கும் ஸ்வர்க்கத்துக்குக்கூட வாசகமாகையால் ஸாமான்யமாக யிருக்கும். வாயுபதம் அதையொன்றையே சொல்லும், ஸாமான்யபதத்துக்கு விசேஷத்தில் பர்யவஸாநம் ந்யாயமாகையால் தேவலோகபதமும் வாயுவையே சொல்லிற்றும், இனி அவ்வாயுவை வருஷத்துக்குப் பின்னும் ஆதித்யனுக்கு முன்னும் நிலேரீக்கவேண்டுமென்கிறார்.

சுயி. கசுடி. ஸு|| நுகக. தடிதொய்வாணஸுஸ்யநாசு.

(சு-ரா-பு) ஸாஸ்திராசுவருணுக்கும் மின்னலுக்கும் ஸம்பந்தமுண்

டாகையால், வருணஃ=வருணன், தபிதீசயி=மின்னலுக்குமேலே (நிலே) சிக்கப்படுவான். ருக்க.

(ஸ்-நா-ஹ) சாந்தோக்யத்தில், “சூழிதூஹஸூலம் உதூ?லொவிஷி” கம் சதூபுரூபொஹாஹாநவஸூனநாநுஸூஹமபிதி” என்று ஸூர்யனுக்கு மேல் சந்த்ரனையும், அதுக்குமேல் வித்யுத்தையும் சொல்லியிருக்கையாலே அந்தப்ரம் பரையையே அங்கீகரிக்கவேணும், கௌஷீதிகியில், (ஸுவாபுரூபொஹஸூனநாநுஸூலொஹஸூலிதூஹொஹஸூ ஹொஹஸூ) என்று வாயுவுக்கும் ஸூர்யனுக்கும் மத்தியில் வருணனையும், ‘ஸூர்யனுக்கு மேல்இந்த்ரனையும் ப்ரஹ்மாவையும் சொல்லியிருக்கிறது. இந்ருவருணனைஅவ்விடத்திலா, மத்ரேரிடத்திலா நீவேசிக்கவேண்டுமென்னில்; வித்யுத்மேகத்தின் நடுவேயுண்டாகையாலும் வருணன் மேகவாஹநனாகையாலும் வித்யுத்துக்கும் வருணனுக்கும் இவ்விதமான ஸம்பந்த முண்டாகையாலே வருணனை வித்யுத்துக்கு மேலே சொல்லவேண்டும். இந்த்ரனையும் ப்ரஹ்மாவையும் அந்தவருணனுக்கு மேலே நீவேஸிக்கவேணும். வித்யுத்துக்குப்பின் மூவரிருந்தால், ‘ஸூனநாநுஸூஹமபிதி” என்று அந்த வித்யுத்புருஷனே உபாஸகனை மோகூத்தை அடைவிப்பிக்கிறான் என்கிறவாக்கயம் வீரோதியாதோ வென்னில், சந்த்ராதிஷ்ட்டான தேவதைக்குப்பின், வித்யுததிஷ்ட்டாநு தேவதையான அமராவொன்கிற நீத்யஸூரியே உபாஸகர்களைப் பரமபதத்துக் கழைத்துக்கொண்டுபோகிறார். வருணன் முதலானவர்கள் அதுக்கு ஸ்ஹாயம் செய்கையாலே அவர்களையும் ஆதிவாஹிகராகச் சொல்லுகிறது என்கிறார். ருக்க.

சயி. சசு. ஸூ. ரு. ௧௨. சூகீவாஹிகராவூதிஜாக்.

(ஸ்-நா-ஹ) தஹீஜாக்=ஆதிவாஹிகரென்பதற்கு மேலது உண்டாகையாலே, சூகீவாஹிகரஃ=(அந்ரி முதலானவர்கள்) ஆதிவாஹிகர்கள். ரு. ௧௨.

(ஸ்-நா-ஹ) அர்ச்சொதி மார்க்கத்தில் சொல்லப்பட்ட அந்ரி திரம் சக்லபகம் முதலானவைகள். அவ்வுழிக்கடையாளங்களா, அல்லது, போகபூரியா, அல்லது, உபாஸகரைக்கொண்டிவிகிது ஆதிவாஹிகராவென்னில்; ஒரு ஹருக்குப்போகிறவனைக்குறித்து, நீ இங்கு நின்றும்புறப்பட்டு இம்மலையையும் அதற்கப்புறமுள்ள இவ்வாற்றையும், அப்புறம் இன்னமரத்தையும், பின்பு இன்ன ஊரையும் கடந்துபோய் அப்புறம் இன்ன ஊரையடையக்கடவாய் என்று வழிக்கு அடையாளங்களைச்சொல்வதுபோல் பரமபதம் போகிறவனுக்கு வழியிடையாளங்களைச் சொல்லிற்று, இவை அசேதங்களாகையால் ஆதிவாஹிகராகமாட்டார். லோகத்தில் சேதநாகிய புருஷர்களையே வழிகளில் தூக்கிக்கொண்டுபோகிறவர்களாக நியமிக்கிறார்கள், என்றார் சிலர்—நிதம்முதலிய காலங்கள் வழிக்கு அடையாளமாகமாட்டா வாகையால் இவைபோகபூரிகளாகவேணும், போகிற உபாஸகர் அங்கங்கே தங்கி இளைப்பாறிப் போகவேண்டுமென்றதென்றார் சிலர்—“ஸூனநாநுஸூஹமபிதி” என்று, உபாஸகரை அந்தவித்யுத்புருஷன் ப்ரஹ்மலோகத்தை அடைவிப்பிக்கிறானென்று சொல்லுகையாலே, அந்த வித்யுத்புருஷனுக்கு முன்னும்பின்னும் சொல்லப்பட்ட அந்ரிமுதலானவர்களும் ஆதிவாஹிகரென்பது வித்தமென்கிறார் ஸூத்ரகாரர். ரு. ௧௨.

ஸூ. உஹஸூரொஹா ததீஸம்.

(ஸ்-ஹ) உஹஸூரொஹாஜ்=இருவர்க்கு மஹ்நா முண்டாகையால்,

தக்ஷிணே=(அகர்யாதிகள்) ஆதிவாஹிகரென்பது வித்திக்கையாலே, (இது வே சரியானது).

(ஸ - ஹ) இந்த பாஷ்யத்தில் இந்த ஸூத்ரம் அதிகமாகக் காண்கிறது. அர்ச் சிராதியான் வழியும் அசேதநமாகில், அவ்வழியில் போகிற உபாஸகனும் அப்போது கரணகளேபரங்கள் சுருங்கிக்கிடக்கையாலே ஸ்வதந்த்ரமாகப்போகச் சக்தியற்றவனாகையால்; இவனை யொருவன் தூக்கிக்கொண்டு போயேவிடவேண்டும், ஆகையால் அவ்வழியில் அக்ரி முதலாகச் சொல்லப்பட்டவர்கள், அகர்யாதி தேவதைகளென்பது வித்தம். அவர்களால் உபாஸகன் அடைவிப்பிக்கப் படுகிறுனென்கிறார். ௩௧௨.

‘ஸூ||’ ௩௧௩. வெஷ்யு-மெநவதுதஸயு-மெஃ.

(ஸ-நா-பு-ஹ) தஸயு-மெஃ: (‘ஸவணநாநுஸாஹமயிதிக்’ அந்த வித்யுத்புருஷன் இந்த உபாஸகர்களைப் ப்ரஹ்மத்தை அடைவிப்பிக்கிறான் என்கிற) அந்த ஸ்ருதியினாலே, தகஃ=வித்யுத்குட்புட்பின்பு, வெஷ்யு-மெநவணவ= வித்யுத்புருஷினாலேயே (உபாஸகன் ப்ரஹ்மத்தை யடைகிறான். அதற்கு மே லுள்ள ‘வருணனும், இந்த்ரனும், ப்ரஹ்மாவும், அந்த வித்யுத்புருஷனுக்கு ஸஹாயம் செய்கிறார்களென்று கருத்து). ௩௧௩.

கயி. கரு. ஸூ|| ௩௧௪. காருயாவாஹிரஸுமத்யு-வவதேஃ.

(ஸ-நா-பு) கஸு=இந்த உபாஸகனுக்கு, மத்யு-வவதேஃ=கமநம் உபபந்த மாகையாலே, காருயு=கார்யமான (நா)சதுர்முகப்ரஹ்மாவை (ஸ) (ஸகுணப்ரஹ்மத்தை), (உபாஸகன்செய்கிறவனையே ஆதிவாஹிகர்கள் அடை விப்பிக்கிறார்கள் என்று), வாஹிரி=பாதரியென்பவர் (சொல்லுகிறார்).

(ஸ - ஹ) ஸகுணப்ரஹ்மோ பாஸகரென்றும் நிர்குணப்ரஹ்மோ பாஸகரென் றும் உபாஸகரிருவர். ஸகுணவிய்யா நிஷ்ட்டர் ஸகுணப்ரஹ்மத்தையும், நிர்குணவிய்யா நிஷ்ட்டர் நிர்குணப்ரஹ்மத்தையுமடைகிறார்கள், கீழ் அகர்யாதி ஆதிவாஹிகர்கள், இவ்விரண்டில் எந்தப்ரஹ்மத்தையுமடைவிப்பிக்கிறார்கள் என்னில்; இரண்டாவனுக்குப் ப்ராப்யம் நிர்குணப்ரஹ்மம், அது எங்கும் நிறைந்ததாகையால் அதைத்தேசாந்த்ரம் போய் அடைவதென்பது அநுசிதம். ஆகையாலவனை அடைவிப்பிக்கிறதில்லை, முதல் வன் தனக்குப் ப்ராப்யமான ஸகுணப்ரஹ்மத்தைத் தேசாந்த்ரத்திலே போய்நுபவிக்க வேண்டியவனாகையால் இவனையே ஆதிவாஹிகர் ஸகுணப்ரஹ்மத்தை யடைவிப்பிக்கிறார்களென்று பாதரி சொன்னார். இதுவே வித்தாந்தியின் மதம். ௩௧௪.

(ஸ - ஹ) சதுர்முகப்ரஹ்மோபாஸகர் பரிசுத்த ஜீவாத்மஸ்வரூபோபாஸகர், பர மாத்மோபாஸகரென்று உபாஸகர்மூவர், இவர்களுக்குத் தாங்களுபாவிக்கிற ஸ்வரூப மேதங்கள் தங்களுக்குப் ப்ராப்யமாயிருக்கும். இவர்களில் மூரை ஆதிவாஹிகர் அடை விப்பிக்கிறார்களென்று விசாரிக்கில்; பரமாத்மோபாஸகனுக்குப் ப்ராப்யமான ஸ்வரூ பம் எங்கும் நிறைந்திருக்கையாலே அதற்காக தேசாந்த்ரம் போகவேண்டவதில்லை, அவனுக்கு அவிய்யா நிரூத்தி மாந்த்ரமே வேண்டவது, முதல்வனுக்குப் ப்ராப்யமான ஸ்வரூபம் தேசாந்த்ரத்திலே யிருக்கையால் அவனேபோகவேண்டியவன். அவனையே ஆதிவாஹிகர் அடைவிப்பிக்கிறார்களென்று பாதரிமதம் இது பூர்வபக்திமதம். ௪௧௪.

ஸூ|| ௫௧௫. வீஸெஷிதகூபஹ்.

(ஸ-நா-பு) வீஸெஷிதகூபஹ் = (பருவசநங்களினால் ப்ராப்யத்தை) வ்யாவர்த்திக்கையாலும், (இவ்வர்த்தமே உண்னுடி). ௫௧௫.

(ஸ-பு) “ஸூஹமொகூஹமீயதி ஒத்தெஷு ஸூஹமொகெஷு வரூஃவரூவதொவஸனி” என்றவிடத்தில் “ஸூஹமொகெஷு” என்று ப்ராப்யவஸ்துவை லோகமென்கையாலும் “ப்ரஹ்மலோகங்களிலே” என்று பஹுவாகச் சொல்லுகையாலும், அவற்றை ஆதாரமாகச்சொல்லுகையாலும், நிர்ஞணப்ரஹ்மம் லோகமன்றாகையாலும், அநேகமும் ஆதாரமன்றாகையாலும், முதல்வனுக்கு ஸகுணப்ரஹ்மம்போல் அதினுடைய லோகமும் ப்ராப்யமாய், அந்தலோக மநேகமாய் ஆதாரமாயிருக்கையினாலும் ஸகுணப்ரஹ்மத்தையே அடைவிப்பிக்கிருக்கென்கிறார். ௫௧௫.

(ஸா-ஹா) “ஹ்ஜாவதெஸூஹாவெஸூபவெஷு” என்று அர்ச்சிராதிவழியாகப்போனவன், ப்ராஜாபதியின் ஸபையையடைகிறானென்று ஹிரண்யகர்ப்பனான ப்ரஹ்மாவை யடைவதாகத்தா னநுஸந்திக்கையாலும் ஆதிவாஹிகர் ஹிரண்யகர்ப்பனிடத்திலேயே அடைவிப்பிக்கிருக்கென்கிறார், ௫௧௫.

ஸூ|| ௫௧௬. ஸாஸீபூததீவரெஸஃ.

(ஸ-நா-பு) ஸாஸீபூதஃ = ஸமீபத்திலிருக்கையாலே, ததீவரெஸஃ = “ஸூஹ” என்று சொல்லக்கூடும். ௫௧௬.

(ஸ-நா-ஹா) “ஸூஹமீயதி” என்று ப்ரஹ்மபதம் நபும்ஸக லிங்கமாக இருக்கையால், அது ப்ரஹ்மத்தைச் சொல்லுமொழிய மற்ருன்றைச்சொல்லாத. அப்போது புல்லிங்கமாய் “ஸூஹாணமீயதி” என்றிருக்கவேணுமென்னில், (ஸ) நிர்ஞணப்ரஹ்மமே உபாதியோடுகூடி ஸகுணமாகையாய் (ஸா) “யொஸூஹாணமீவரெஸஃ” என்று ப்ரஹ்மத்துக்கு ஆதிஸ்ருஷ்டியாய், அதைக் அடுத்த கீழ்ப்படியில் இருக்கையாலே அந்த ஸமீப்யத்தைப்பற்றி அதைச்சொல்லுகிற சப்தத்தினால் இதைச்சொல்லித் தென்கிறார். ௫௧௬.

ஸூ|| ௫௧௭. காரூத்யபெததீயகௌணஸஹாதீவரஸி
பாநாத்,

(ஸ-நா-பு) காரூத்யபெத்ய = கார்யமான ப்ரஹ்மலோகத்தினுடைய நாச காலத்தில், ததீயகௌணஸஹ = அதுக்கு ஸ்வாமியாகிய சதர்முகனோடுகூட, கதீவரெஸஃ = இதைச்சுட்டிலும் மேலான ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தை (அடைகிறார்கள் என்று) கணிபாநாஸு = சொல்லுகையாலே (கிரோதமில்லை). ௫௧௭.

(ஸ-நா-ஹா) அர்ச்சிராதி கதியினால் போனவனுக்கு “ஹிரோநவரீவதூந்நாஸதூஷை” என்று புராவ்ருத்தியில்லை யென்பதாகச் சொல்லிற்று. கார்ய ப்ரஹ்மலோகம் நித்யமன்று, சிலநாள் கழித்தபின் கசித்துவிட மாகையால் கார்ய ப்ரஹ்மத்தை யடைவதாக அந்த ஸூத்ரி சொல்லுகிற தென்பது சரியன்றென்னில்; உபாஸ

கன் கார்யப் பரஹ்மலோகத்தில் போயிருந்து, அங்கே தத்வஜ்ஞாநத்தைப் பெற்று அந்த லோகம் நசிக்கும்போது அதுக்கதிபதியான பரஹ்மாவுடன்கூட ஸர்வோத்தமமாகிய விஷ்ணு ஸ்வரூபத்தை யடைகிறார்களென்கையாலே சீழ்ச்சொன்ன ஸ்ருதிக்கு வி ரோதமில்லை யென்கிறார். ('சுவிபா நாக்') புகராவ்ருத்தியில்லை யென்கையாலே, இவ்வர்த்தத்தை இப்படியே நிர்ஸயிக்க வேணுமென்று அப்பதத்தை ஹேது வாசக மாக சங்கரபாஷ்யத்தில் கண்டுகொள்வது). டிகள.

ஸாதி நுகர். ஸ்பெதஸ்.

(ஸ்ரீ-நாராயண) ஸ்ருத்தேய - (ஸ்ரீ ஹ்ணாலஹதஸவெடி ஸம்பா
ஜெஷ்ய சிஸம்வரொ | வரஸுராஜைக்ஞதாதூநம் ப்ரலிஸனிவரம்படி)
என்கிற) ஸ்ம்ருதியிலும், (கார்யப்ரஹ்மத்தை யடைந்தவர்கள் அந்தப்ரஹ்
மத்தின் அவஸார காலத்தில் அந்த லோகம் நசுக்கும்போது, தத்வஜ்ஞானத்
தைப்பெற்று அந்தப்ரஹ்மாவுடன்கூட பரஸ்வரூபத்தை யடைகிறார்களென்
பது வித்தம்) ஆகையால் ஆதிவாஹிகர் கார்யப்ரஹ்மத்தை அடைவிப்பிக்
கிறார்களென்கிறார்.

டுகஅ.

ஸ்து|| கருக. ஸாஹெஜரிநிஷ்டுவ்யகாஸ.

(ஸ-ரா-உ) ஸேஷாசு=(ப்ரஹ்மசப்தம்) முக்யமாகையாலே, வரூப= பரப்ரஹ்மத்தை (உபாஸிக்கிறவனையே ஆதிவாஹீசர் அடைவிப்பிக்கிறார்கள் என்று) வெஜி கீண்டைமீநி சொன்னார். முகசு.

(ஸாநா-ஹா) சங்கரபாஷ்யத்துக்கு, கீழ் ஐந்து ஸூத்ரங்களும் வரித்தாந்த ஸூத்ரங்கள். இனி மூன்று ஸூத்ரங்கள், அந்த வரித்தாந்தத்துக்கு முன்னே சொல்ல வேண்டிய பூர்வபக்ஷத்தின் அர்த்தத்தைச் சொல்லுகின்றன. ராமானுஜ பாஷ்யத்துக்கு இவ்வேட்டெம் பூர்வபக்ஷ ஸூத்ரங்களென்று கண்டுகொள்க.—இனி ஐயுமினி சொல்லுகிறார்—“ஸூ. ஹம உயதி” என்ற வீடத்தில் நபும்ஸக லிங்கமான ப்ரஹ்ம சப்தம் பரப்ரஹ்மத்தில் முக்யமாகையாலும்,, அந்த பரப்ரஹ்மம் ஸர்வவ்யாபியாயினும், உபாஸகனுக்கு, யாகாதி ஸஹகாரிகளினால் உபாஸகோத்தபத்திபோல், அவிய்யா நிவ்ருத்தி ரூபமோக்ஷமும் பரமபத்மென்கிற தேசாந்த்ரத்தில் போனபின்பே யுண்டாமென்பது சாஸ்த்ரவரித்தமாகையாலும், பரப்ரஹ்மம்போல் அதினுடைய மஹிமையினால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட அப்யப்புதங்களாய் சாஸ்த்ரவரித்தங்களாயிருக்கிற அநேகலோகங்களும் ப்ராப்யமாகையாலே, “ஸூ. ஹமொகாநு” என்கிற லோகசப்த பஹுவசந்களுக்கு விரோத மில்லாமையாலும் பரப்ரஹ்மத்தை ஆதிவாஹிகர் அடைவிப்பிக்கிறார்களென்பதே உசிதமென்று ஐயுமிநி சொன்னார். இதக்.

வா|| கு.உ. சபாநாயகி.

(ஸ்ரீராம பூ-மா) ௨௪-௧ நாசுவ- (“வாஷஸம்பூஷாஜொஸாஹரீராத்
 சோகம்-பாயவரம்ஜெராதிராவஸாவஷுஷெநராவெணாவிநிஷுஷுதெ”-
 இந்த ஜீவன் சரீரத்தில் நின்றும் வெளிக்கிளம்பி பரமாத்மஸ்வரூபத்தை யடை
 ந்த அவித்யாவிரீமுத்தனாய் ஸ்வஸ்வரூபத்தை யடைகிறானென்று) ஸ்ருதி
 சொல்லுகையாலும் (இதவே உபபந்தம்). ௩௨௦.

ஸரீ! இடக. நவகாரொப 'த்யமிஸநிஃ.

(ஸ-நா-பு) காரொரு=கார்யப்ரஹ்ம விஷயமான, பூசுவிஷயி=ப்ர
த்ய பிஜ்ஞை, ந=கிடையாது. ருஉக.

(ஸ்-ரா-மா) பூஜாவதேஹ்வாஹிஷ்டுவபதேஹி” என்று உபாஸகன் சதர்முகப்ரஹ்மாநுஸந்தாகம்பண்ணுகையால் இதுகார்யப்ரஹ்மவிஷயமென்பது சரியன்று. மேல்வாக்யத்தில், “யெஹொஹம்ஹவாஹிஷ்டாஹ்ணாநாஸு” என்று ஸகலாவித்யைகளும்நசித்து பின்பு, ஸர்வம்பரமாத்மஸ்வரூபமென் றதுஸந்திக்கையாலும், “ஃஸுஹவெஹொஹிஷ்டுவபாவ்யு” குதிரைமயிரை உதறுவதுபோல்பாபத்தை உதறி, ராகுவினால் விடப்பட்ட சந்திரன்போல் சீர்த்தத்தைவிட்டு நித்யமான ப்ரஹ்மலோகத்தை யடைகிறுனென்று ஸாக்ஷாத் அவத்யாநிஞ்ஞத்தியைச்சொல்லி ப்ராப்யதேசத்தைநித்யமாகவும் சொல்லுகையாலே அதுபரமாத்மவிஷயம் ஆகையால் ப்ராப்யஹ்மப்ராப்தியையே சொல்லிந்நென்கிறார். (உதக-

ஸூ || ௫௨௨. கவு-தீகாஹ்வநாந்யதீவாடிராபணமயயாவ
ஷொஷாதததுஸு.

(ஸ-ரர-பு) உலயயா உ=(கீழ்ச்சொன்ன) இரண்டுவிதத்திலும், ஷொஷா
 சு=தோஷமுண்டா கையாலே, (ஸ) (உலயயா உ=இரண்டுவிதமாகச்சொல்லி
 ணம், சுஷொஷா சு=தோஷமில்லாமையாலே) த து து=உபாஸகன் உபா
 ஸநாதுகுணமான பலத்தையடைகிறான், சுபு கீகா மூவ நானு=ப்ரதிகோபா
 லுகளன்னிற்கே மற்றஉபாலுகர்களை, நயகீ=(ஆதிவா ஹிகன்) அடைவிப்பிடு
 கிறான், ஐ தி=என்று, வொடிராயி=பாதராயணர் சொல்லுகிறார். ரூஉஉ.

(௮ - ஊ) ஸகுனோபாஸகனையே ஆதிவாஹிகர் அடைவிப்பிக்கிருக்கென்று கீழ்சொல்லிற்று. இதில் ஸகுனோபாஸக செல்லாரையும் அடைவிப்பிக்கிருக்கனா, அல்லது சிலரையாவென்னில்; எவ்விதமாக உபாவிக்கிருனோ, அவ்விதமாகவே பலத் தை யடைகிருன், ப்ரதீகோபாஸகத்தில் மஃஸ்ஸு நாமம் முதலிய ப்ரதீகமே உபா ஸயமாகிறது. ப்ரஹ்மம் உபாஸயமாகிறதில்லை. ஆகையால் அதினால் ப்ரஹ்மப்ராப்தி கிடையாது. ப்ரஹ்மப்ராப்தி யுள்ளவனுக்கே அர்ச்சிராதிகதியுண்டு, ஆகையால் ப்ரதீ கோபாஸகனே ஆதிவாஹிகர் அடைவிப்பிக்கிறதில்லை. ஆகில், “சுநியரஸஸுவெ- ஷாபு” என்கிறத்தோடு வினோதியாதோவென்னில்; ப்ரதீகோபாஸகர்க்கு அர்ச்சி ராதிகதியில்லை, மற்றவர்க்குண்டென்று இரண்டிலிதமாக ஒப்புக்கொண்டபோதிலும் அந்நியமத்தை மற்றவர்கள் விஷயமாகச்சொல்லில் தோஷம்வரா தென்கிரார். இஉஉ.

(ரா - ஹா) இவ்விரண்டு மதத்தையும் சிரஸிக்கிறார்,—அவ்விரண்டு மதமும் சரியன்று, சதர்முக ப்ரஹ்மோபாஸகளைச் சொல்லும் படித்தில் “ஹவா ஹீ ராதா ஸுஹோயபரஹெஜோதிருவ ஸாவஹெஷ்வநரூபெணாநிதிஷ்டே” இந்த ஜீவன் இந்த சரீரத்தில் நின்றும் கிளம்பி ப்ரஹ்மத்தை யடைந்து ஸ்வஸ்வரூபாவிர்ப்பாவத்தை யடைகிறுனென்ற வாக்யம் சரிப்படாது. சதர்முகளை யடைந்தவனுக்கு ஸ்வஸ்வரூபாவிர்ப்பாவம் கிடையாது. பரமாத்மோபாஸகளை மாத்ரம் சொல்லில் “பெயெவெஜேரண்யேஸூகிரதவஹத்யுவாஸதெதெததிஷ்டேஷிலஸ்யவநி”

என்று பஞ்சாக்கிவித்யோபாஸகனுக்கு அர்ச்சிராதி கதி சொல்வதுசரிப்படாது, ஆகையால், பரமாத்மோபாஸகனையும், கேவல பிரசுத்த ஜீவாத்மஸ்வரூபோபாஸகனையும் இவ்விரகனையும் ஆதிவாஹிகர் அடைவிப்பிக்கிறார்கள். ப்ரதீகோபாஸகனை அடைவிப்பிக்கிறதில்லை, அர்ச்சிராதி கதியினால் போனவனுக்கு பரமாத்மஸ்வரூபமும் ப்ரஹ்மாத்தமக் ஸ்வாத்மஸ்வரூபமும் ப்ராய்யமாகிறது. ப்ரதீகோபாஸகனுக்கு இவ்விரண்டும் கிடையாது. “யபாக்ய-தூர்ஷி ஹொகேவாருஷொஹவதி” இத்தயாதி ஸ்ருதி இங்கே எதை எவ்விதமாக உபாவிக்கிறதோ, அங்கேபோய் அதை அவ்விதமாகவே அநுஸந்திக்கிறுனென்கிறது. பரமாத்மோபாஸகன் ஸ்வாத்மக் ப்ரஹ்மத்தையும் பஞ்சாக்கிவித்யோபாஸகன் ப்ரஹ்மாத்தமக் ஸ்வாத்மாவையும் உபாவிக்கையாலே அங்கே சென்று அவ்விதமான அநுபவத்தையே பண்ணுகிறார்கள். ப்ரதீகோபாஸகன் காமாதிப்ரதீகத்தில் ப்ரஹ்மபுத்தி, அதாவது - அவற்றை ப்ரஹ்மமாக நினைத்து உபாஸகம்பண்ணுகிறான். அப்பாஸகத்தில் விசேஷ்யமாயாவது விசேஷணமாயாவது ப்ரஹ்மம் தோற்றுநிறதில்லை யாகையால் அவனுக்கு ப்ரஹ்மானுபவமும் அதுக்குக் காரணமாகிய அர்ச்சிராதி கதியும் கிடையாதென்று வித்தாந்தம். ௫௨௨.

ஸ ௫|| ௫௨௩. ஸ்ரோஷாஹபாஸகபதி.

(ஸ-நா-ஹ) ஸ்ரோஷாஹ=(இதரோபாஸகங்களைக்காட்டிலும்) வ்யாவ்ருத்தியய்யும், ஹபாஸகிஹ=ஸ்ருதி காண்பிக்கிறது. ௫௨௩.

(ஸ-நா-ஹ) நாமம் வாக்கு மதஸ்ஸமுதலிய ப்ராண பர்யந்தமான ப்ரதீகோபாஸகங்களில், நாமோபாஸகத்தைக்காட்டிலும் வாக்குபாஸகத்துக்கு, அதைக்காட்டிலும் மத உபாஸகத்துக்கு இப்படி மேலே போகப்போக ஒன்றைக்காட்டிலு மொன்றுக்கு பலமதிகமாகச் சொல்லி யிருக்கிறது. ப்ரதீகம் ஒன்றுக்கொன்று ந்யூநாதிகங்க ளாகையாலே பலத்திலும் பேதலிருக்கிறது. ப்ரஹ்மம் ஸர்வோத்ருஷ்டமாய் எகரூபமாயிருக்கையாலே அதில் பலபேதம் கிடையாது. இதுக்கு அர்ச்சிராதி கதியில்லாமலே பலாநுபவம் சொல்லியிருக்கிறது. (நா) ஆகையால் ப்ரதீகோபாஸகனுக்கு அர்ச்சிராதி கதியில்லை. பரமாத்மோபாஸகனுக்கும் பஞ்சாக்கி வித்யாவிஷ்டனுக்குமே அர்ச்சிராதி கதி யுண்டென்று வித்தாந்தம். ௫௨௩.

ச - வது அத்தியாயத்தில்

௩ - வது பாதம் முடிந்தது.

ச - வது பாதம்.

ஸ ௫|| ௫௨௪. ஸ்ரோஷாஹபாஸகபதி.

(ஸ-நா-ஹ) ஸ்ரோஷாஹ=ஸ்வேத என்கிற சப்தத்தினால் (விசேஷிக்கையாலே), ஸ்ரோஷாஹ=(பரமாத்மாவைக்) கிட்டி, ஸ்ரோஷாஹ=ஸ்வஸ்வரூபாஹிப்பாவம் (ப்ரதீபாதிக்கப்படுகிறது). ௫௨௪.

(ஸ-நா-ஹ) இப்பாதத்தில் முக்தைஸ்வரீயத்தை நிரூபிப்பதாக, முன்பு இவ்வதிகாணத்தில் முக்தைஸ்வரூபத்தை நிரூபிக்கிறார்-“வரூபஜோதிஸ்ரோஷாஹபாஸகபதி” இச்சரீரத்தை விட்டுப்போய் பரமாத்மாவையடைந்து ஸ்வஸ்வரூபத்தோடு கூடினவனாகிறுனென்ற விடத்தில், ஸ்வர்க்க மடைந்தவனுக்கு தேவாதிரூப முண்டாவதுபோல் முக்தனுக்கு அங்கொரு ரூபமுண்டாகிறதென்றதா, தனக்குஸ்வரூபாஹி கமாக உள்ள ஸ்வரூபமே ப்ரதீபமாயிற்றென்றதாவென்னில்;

மோக்யமும் பலமாகையாலே அங்கே வேறொரு ரூபம் வருகிறதென்றே சொல்லவேணும், என்றான் பூர்வபகி—அங்கு வேறொரு ரூபமுண்டாகும் பகத்தில் “ஹேதுவெணாவிநிஹேது” ரூபத்தோடுகூடினவனாகிற எண்பதே பொருமாயிருக்க, “ஹேந” தன்னுடைய ஸ்வாபாவிகமான ரூபத்தோடே என்பதற்கு ப்ரயோஜ்யமில்லை. ஆகையால் முக்தன் ஸ்வஸ்வரூபாவிர்ப்பாவத்தை யடைகிறானென்றே அந்த ஸ்ருதி சொல்லுகிறதென்று வித்தாந்தம். ௮௨௪.

ஸூ|| ௮௨௫. ஸூத்ரம் திசுநாநாசு.

(ஸ-ரா-ஹ) ஹ திசுநாநாசு=(முக்தநிரூபணத்தையே) ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணுகையாலே, ஸூத்ரம்=ஸம்ஸாரத்தில் நின்றும் விடுபட்டவனே (இங்கு ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறான். ௮௨௫.

(ஸ-ரா-ஹ) ஸ்வாபாவிகமான ரூபம் எப்போது முன்னதாகையால் அது பலமாகாது. “ஹேநிஹேது” என்பதற்கு உண்டாகிறனென் றந்தமாகையால் அதுவும் ஸ்வரூபாவிர்ப்பாவ பகத்தில் சரிப்படாது. என்னில்; ரோகம் போனபின் “ஹேநாஹேநிஹேது” ரோக மற்றவகை ஆகிறனென்று உத்பத்தியில்லாத இடத்திலும் கூட ப்ரயோகிக்கையாலே இங்கு அவித்யா நிவ்ருத்தியைச் சொல்லக்கூடு மாகையால் அதுக்கு விரோத மில்லை. “இது வித்தித்தது” என்ன வேண்டிய இடத்தில் “இது நிஷ்பந்தமாயிற்று” என்கையாலே, நிஷ்பத்தி யென்று வித்திக்கும் போய், ஸ்வஸ்வ ரூபம் வித்தித்த தென்றாந்தம். “ஹேநஹேநிஹேது” என்பது ஹேநிஹேது” என்று ஜாகரிதஸ்வப்ந ஸூக்ஷ்மபுத்தி என்றமூன்றவஸ்த்தையில் நின்றும் விடுபட்டவனும், ஸம்ஸாரதேஹவான கர்மம் சரீர ஸம்பந்தம் முதலியவற்றினால் விடப்பட்டவனான ஜீவஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுவதாக ஆதியில் ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணுகையாலே, இங்கு அநாதியான ஸம்ஸாரத்தில் நின்றும் விடுபட்டு ஸ்வஸ்வரூபத்தோடுகூடுகிறவனையே இங்குச் சொல்லிற்றென்கிறார். ௮௨௫.

ஸூ|| ௮௨௬. ஸூத்ரம் திசுநாநாசு.

(ஸ-ஹ) ஹ திசுநாநாசு=ஆத்மப்ரகரணமாகையாலே, ஸூத்ரம்=(ஜ்யோதிஃ ஸ்பத்திநால்) ஆத்மா (சொல்லப்படுகிறான்). ௮௨௬.

(ஸ-ஹ) ஹ திசுநாநாசு=ஆத்மப்ரகரணமாகையாலே, ஸூத்ரம்=(பரமபுருஷார்த்தரூபமான) ஆத்மா (ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறான். ௮௨௬.

(ஸ-ஹ) “ஹேநிஹேது” திசுநாநாசு” ஜ்யோதிஸ்ஸை யடைந்து என்கையாலே, ஜ்யோதிஸ்ஸாவது பஞ்சபூதங்களிலொன்றானதே ஜஸ்ஸாகையாலே, இவனுக்கு ப்ரக்ருதி ஸம்பந்த முண்டென்று தோற்றுகிறது. ஆகையால் இங்கு முக்தனைச் சொல்லவில்லைமேயென்னில்; “ஹேநிஹேது” திசுநாநாசு” என்று பரமாத்மாவையும் ஜ்யோதிஸ்ஸென்று சொல்லுகையாலும், “பரமபுருஷவதவா” என்று ஆத்மாவைச் சொல்லுகிற ப்ரகரணமாகையாலே நமஸ்காரம் பெனதிகமான தேஜஸ்ஸைச் சொல்ல தருதிதமாகையாலும் “ஹேநிஹேது” என்று ப்ரமாத்மாவைச் சொல்லிற்றுகையால் அவனை யடைந்த முக்தனையே இங்குச் சொல்லுகிற தென்கிறார். ௮௨௬.

(ஸா-ஹ) ஸ்வஸ்வரூபம் ஸுஷூப்தியிலு முண்டாகையால் அப்போது புருஷார்த்தமாகக் காணாமையால், ஸ்வரூபாவிரப்பாவம் மோக்ஷமென்ற சாஸ்த்ரம் புருஷார்த்தப் ப்ரதிபாதகமாகாதேயென்னில்; ஆத்மஸ்வரூபம் அபஹதபாபம் த்வாதி குணங்களை யுடையதாய் நிரதிசயநந்த ரூபமாயிருக்கும். அந்த ஸ்வரூபம் அநாதியான அவித்யையினால் மறைந்திருக்கைபால் ஸுஷூப்த்யா திகளில் தோற்றது. பரமாத்மாவை யடைத்தபின் அவித்யை கழிகையாலே ஸ்வாபாவிகமான ரூபம் ப்ரகாசிக்கிறது. இவனுக்கு இதுவே ஸ்வரூபமென்பது-‘ஸபக்தஸவஹ தவாவாவிஜ்ஜு’ இத்த்யாதி வாக்யங்களினால் விரித்திக்கிறது. இவ்விதமான ஸ்வரூபம் நிரதிசயபுருஷார்த்தரூபமாகையால், சாஸ்த்ரம் புருஷார்த்த ப்ரதிபாதகமாகக் குறையில்லையென்கிறார். ௫௨௬.

அபி.கருட. ஸு-சி|| ௫௨௭. சுவிஹாமெந்நபுஷக்ஷாஸு.

(ஸ-ஸா-ஹ) நபுஷக்ஷாஸு = (ஸ்வஸ்வரூபம்) காணப்பட்ட தாகையாலே, சுவிஹாமெந்ந = விபாகமின்றியே (அநுஸந்திக்கிறான்). ௫௨௭.

(ஸ-ஸா-ஹ) ஜீவன் முக்தனானபின் தன்னை எவ்விதமாக அநுஸந்திக்கிறு நென்னில்; ‘‘ஹோஸுதெஸவ-ஹாநுகாரி நுஸஹஸ்ய ஹ ஸாவிபஸிதா’’ ப்ரஹ்மத்தோடுகூடியவனாய்க்கொண்டு ஸமஸ்தகாமங்களையும் அநுபவிக்கிறு நென்கையாலும். ‘‘ஹோஸுதெஸாஸிஸுதெவகி’’ என்று இவனைப் பரமாத்மாவோடு ஸமாநாகக் சொல்லுகையாலும் பரமாத்மாவைப்போல் தன்னை யு மொருவனாக வேறாக அநுஸந்திக்கிறான் என்று, பூர்வபக்ஷம்—(ஸா) ஆத்மா பரமாத்மாவுக்குச் சரீரமாய் எப்போதும் அவனோடு சேர்த்தேயிருக்கும். இது ஸம்ஸாரதசையில் அஜ்ஞாநத்தினால் காண்கிறதில்லை. அதினால் தன்னையும் பரமாத்மாவையும் வெவ்வேறாகப் பார்க்கிறான். பரமாத்மே பராஸரத்தினால் அவ்வுஜ்ஞாநம் நசித்தபின் யதாவஸ்த்திதமான ரூபம் காண்கையாலே பரமாத்மாவையும் தன்னையும் வெவ்வேறாகக் காண்கிறதில்லை. அவனுக்குச் சரீரமான தன்னை அவனோடொன்றாக்கியே அநுஸந்திக்கிறான், (ஸ) (அநாதியான அஜ்ஞாநத்தினால் கல்பிதமான பரமாத்மாவுக்கும் தனக்குமுண்டான பேதம் தத்வஜ்ஞாநத்தினால் நசித்தபின் ஸ்வாபாவிகமான அபேதமே காண்கையாலே தன்னைப் பரமாத்ம ஸ்வரூபமாகவே அநுஸந்திக்கிறான்) ‘‘ஹோஸுதெ’’ என்ற ஸ்ருதிக்கு, பரமாத்மாவோடுகூட, அதாவது பரமாத்மாவையும் அவனுடைய குணங்களையும்; அநுபவிக்கிறு நென்றத்தம், பரமாத்மாவோடு ஸமாநமாக இருக்கிறு நென்பதற்கு, லிம்ஹம் போன்ற புருஷன் லிம்ஹத்தைக்காட்டிலும் வேறுபட்டிருப்பதுபோல இருக்கிறு நென்றத்தமன்று, பரமாத்மாவுக்குள்ள அபஹதபாபம் த்வாதி குணங்களும் இவனுக்கு ண்டென்றத்தம் ஆகையால் லதுக்குவிரோத மில்லையென்று விரித்தாந்தம். ௫௨௭.

அபி.கருட. ஸு-சி|| ௫௨௮. ஸ்ராமெஹ்ணெஜேநிநா-வந்நாஸாஹிஷு.

(ஸ-ஸா-ஹ) உவந்நாஸாஹிஷு = உபந்யாஸம் (சொல்லுகை) முதலான வற்றினால், ஸ்ராமெஹ்ண = ப்ரஹ்ம லம்பந்தியான குணத்தோடு, (முக்தியில் ஆவிர்ப்பவிக்கிறான்). ௫௨௮.

(ஸ-ஸா-ஹ) முக்தியில் ஜீவனுக்கு அபஹதபாபம் த்வாதி குணங்களா, அல்லது சைதன்ய ஸ்வரூபம் மாத்திரமா, இரண்டொரு ஆவிர்ப்பவிக்கிறதென்னில்; ப்ராஜாபதிவாக்யத்தில் ஜீவனுக்கு ‘‘ஸபக்தஸவஹ தவாவாவி’’ என்று துடங்கி ‘‘ஸுத்யஸாஹிஷு’’ என்னுமளவாக, ப்ரஹ்மத்துக்குண்டான அபஹதபாபம் த்வம் ஜ்ஞாநம் ஸத்யகாமத்வம் முதலிய குணங்களைச் சொல்லுகையாலே அக்குணங்களே ஆவிர்ப்பவிக்கின்றன. ஜ்ஞாநம்

ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமன்று, ஆகில் அதில் குணங்களிருக்கமாட்டா, இதனால் அது ஜடம் என்னலேண்டு மாகையால் ஜ்ஞாநஸ்வரூபத்துக்கு ஆவிர்ப்பாவம் கிடையாதென்றார் ஐஹிநி. ௫௨௮.

ஸூத்ர|| ௫௨௯. விதிதந்நாடுணததாதுகநாடிதெளபுஹொயி:.

(ஸ்-ஸா-பு) ததாதுகநாது=சைதந்யமே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமாகையாலே, விதிதந்நாடுண=சைதந்யமாத்ர ஸ்வரூபத்தோடு (ஆவிர்ப்பவிக்கிறான், உதி=என்று, ஒளபுஹொயி=ஒளடுலோமி சொல்லுகிறார். ௫௨௯.

(ஸ்-ஸா-ஹ) “ஸயயாஸெஸூயவ நஃ” என்று தொடங்கி, “விஜ்ஞாநவ நவநவ” என்னு மளவாக, உப்புக்கட்டி உள்ளும்புறம்பும் எங்குமொத்த வேறொரு ரஸம் கலப்பின்றிக்கே உப்பாகவே இருப்பதுபோல், ஆத்மாவும் உள்ளும் வெளியுமேங்கும் வேறொரு குணமின்றிக்கே ஜ்ஞாநமயமாகவே யிருக்கிறுனென்கையாலே ஜ்ஞாநமே அவனுக்கு ஸ்வரூபம், அதுவே முக்தியில் ஆவிர்ப்பவிக்கிறது. அபஹதபாப்மத்வாதிகள் ஸ்வரூபமன்று என்று ஒளடுலோமிதம். ௫௩௦.

ஸூத்ர|| ௫௩௦. வஸவீஷ்யவந்நாஸாதுவபுஹொயிவொயிஹொயி
வொஹொயி.

(ஸ்-ஸா-பு) வஸவஃ=இப்படி ஆத்மாஜ்ஞாநஸ்வரூபமு யிருந்தாலும், உவந்நாஸாது=மற்றகுணங்களையும் சொல்லுகையாலே, வபுஹொயிவொயி=முன்சொன்னவற்றுக்கும் ஸ்த்திதியுண்டாகையாலே, வஹொயி=விரோத மில்லாமையை, வொஹொயி=பாதராயணர் சொல்லுகிறார். ௫௩௦.

(ஸ்-ஹ) ஆத்மாஜ்ஞாநஸ்வரூபனே, அதில் வாஸ்தவமாக மற்றகுணங்கள் கிடையாது, ஆயினும், வ்யாவஹாரிக தசையைப்பற்றி ஸ்ருதி மற்றகுணங்களையும் சொல்லுகையாலே, கால்பரிமாண அக்குணங்களை ஒப்புக்கொள்வதில்விவோதம்வென்று பாதராயணர் சொல்லுகிறார். ௫௩௦.

(ஸ்-ஹ) ஆத்மாஜ்ஞாநஸ்வரூபனும், “யசு தாஸவஹதவாஸா” இது யாதி ஸ்ருதி மற்ற குணங்களையும் சொல்லுகையாலே அவற்றையு மொப்புக்கொள்ள வேணும், இரண்டு ஸ்ருதிகளில் ஒன்றை ப்ரமாணமாக்கி, மற்றொன்றை அப்ரமாண மாக்கவொண்ணாது. ஆத்மாவின்மைய ஸ்வரூபம் ஜ்ஞாநமாய், அதுக்கு அபஹதபாப்மத்வாதிகுணங்களாயிருக்கும். உப்புக்கட்டி லவணரஸமயமே என்றால் அதில் காடிக்யம் வெண்மை முதலிய குணங்களில்லையென் றந்தமன்று, வேறொருரஸமில்லையென்றே அர்த்தமாம், அதுபோல், ஆத்மா ஜ்ஞாநஸ்வரூபனையென்றால் மற்ற குணங்களில்லையென்னவொண்ணாது. ஜ்ஞாநமாவது — ஸ்வயம் ப்ரகாசம், அதில் ப்ரகாசியாத இடம் கிடையாதுஎன்றே அதுக்கர்த்தம். ஆகையால் முக்தியில் இரண்டு ஸ்வரூபமு மாவிர்ப்பவிக்கிற தென்பதில் விவோத மில்லையென்று வ்யாஸபகவான் தன்கருத்தை வெளியிட்டார். ௫௩௦.

சுயி. ௧௫௩. ஸூத்ர|| ௫௩௧. ஸஹொயிவதபுஹொயி.

(ஸ்-ஸா-பு) தபுஹொயி அவ்வர்த்தத்தை ஸ்ருதி சொல்லுகையாலே, ஸஹொயிவத=ஸங்கல்பத்தினாலேயே (உண்டாகின்றன). ௫௩௧.

(ஸ்-ஸா-ஹ) “ஸயதாஸித்யொககாரொஹவகிஸஹொயிவொயி”

ஸ்ஸஃ+தஃ=தெ” என்றும், “ஐக்ஷத்ரீ உபாஸிணஃ” என்றும், முக்தன் தன் னுடைய பித்ருக்களோடு கலந்திருக்க இச்சித்தானாகில், தன்னுடைய ஸங்கல்பத்தினாலேயே அவர்கள் எழுந்து வருகிறார்கள், இச்சையுண்டாகில் ஸ்த்ரீகளோடும் வாழ்ந்தாலோடும் யதேச்சமாக ஷ்ரீமுக்கிருனென்று சொல்லிற்று. அவைகளைப் பெறுகைக்கு ஸங்கல்பமே போருமா, இன்னும் சில ப்ரயத்நம் செய்யவேண்டுமா வென்னில்; ராஜா ஸத்யஸங்கல்பனா யிருந்தபோதிலும் ஒன்றையடையவேண்டுமாகில் சில ப்ரயத்நம் செய்யவேண்டி யிருப்பதுபோல் முக்தனுக்கும் சில ப்ரயத்நங்கள் வேண்டியிருக்குமென்று பூர்வபக்ஷம்—“ஸஹுரஹேவ” ஸங்கல்பத்தினாலேயே அவர்களையடைவதாக அவதாரணம்பண்ணிச் சொல்லுகையினாலே வேறொருகாரண மில்லையென்று ஏற்படுகிறது. வேறொருகாரண முண்டென்பதற்கு ப்ரமாணமுமில்லை, ஸம்ஸாரிகளுக்கு ஸத்யஸங்கல்பம் கிடையா தாகையால் ராஜாவை த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லவொண்ணாது. ஆகையால், ஸங்கல்ப மாத்ரத்தினாலேயே முக்தன் ஸமஸ்த வஸ்துக்களையு மடைகிருனென்று வித்தாந்தம். (ருகூக.)

ஸ-தி|| ருகூஉ. சுதவனவாநந்யாபிவதிக்.

(ஸ்-ரா-வ்-மா) சுதஃவனவ=முக்தன் ஸத்யஸங்கல்ப னாகையிலேயே, சுதந்யாபிவதிக்=வேறென்றை நியாமகமாக உடையவனன்று. (அந்யாதிபுதியாவது - சாஸ்த்ரத்திற்கொல்லிய விதிநிஷேதங்களுக்குக் கட்டுப்பட்டிருக்கை. அப்படி கட்டுப்பட்டால் இவன் ஸத்யஸங்கல்பனாகான். அதாவது நினைத்தபடி செய்யமாட்டான். இவனை ஸத்யஸங்கல்ப நென்பதினாலே அந்யாதிபதியென்பதும் வித்தமென்று கருத்து. (ருகூஉ.)

சுய். கருரு. ஸ-தி|| ருகூஉ. சுமாவஃவாஹிராஹமஹிவ்யு.

(ஸ்-ரா-வ்-மா) (வாஹி=பாதரியென்பவர், சுமாவ்யு=(சரீரேந்த்ரியங்கள் முக்தனுக்கு) இல்லையென்பதை(ச்சொன்னார்) வனவ்யு=இப்படியே, சுஹமஹி=ஸ்ருதிகொல்லிற்றன்று. (ருகூஉ.)

(ஸ்-ரா-மா) முக்தனுக்கு சரீரேந்த்ரியங்கள் உண்டா இல்லையா வென்னில்; “நஹமவெஸஸரீரவ்யஸதஃ வ்யாவ்ய யொராவஹதிரஹி” சரீரமுள்ளவரையில் ஸுகதுக்கங்கள் விடாதென்றும், சரீரமில்லாவிடில் அவைகிட்டாவென்றும் சொல்லுகையாலே சரீரம் கிடையாதென்றார் பாதரியென்பவர். (ருகூஉ.)

ஸ-தி|| ருகூச. மாவஃஜெஜிநிவிபுகஸூரீநநாக.

(ஸ்-ரா-வ்-மா). விசுபூரீநநாக=அநேகவிதமான கல்பநை (அதாவது “ஸனகஸாமவக்த்ரீ யாவவக்தியஸவ்யா” இத்யாதியினால், முக்தியில் ஒருவனாகிறான், மூன்றாகவாகிறான், ஐந்தாக ஆகிறான் ஏழாக ஆகிறானென்று இப்படி) சொல்லுகையாலே, மாவ்யு=சரீரமுண்டென்பதை, ஜெஜிநிஃ ஜைமிநி யென்பவர் சொன்னார். (ஆத்மஸ்வரூபம் அநேகமாக ஆகாது, சரீரத்வாராவே யாகவேண்டுமென்று கருத்து). (ருகூச.)

ஸ-தி|| ருகூரு. ஶூரீஸாமவஃமயவியஃவாஹாயனொடதஃ.

(ஸ்-ரா-வ்-மா) ஶூரீஸாமவஃ=தவாதசாஹமென்கிறயாகம்போலே, சுதஃ

⑦.⑧.⑨.

⑤⑤⑤.

⑮ ந. ஈ.

⑤五五，

நா.நா.எ.

⑤௩௭.

இல-அ.

(ஸ - ஹா) லிங்கசரீரத்தோடுகூடிய ப்ரஹ்மப்ரதேசத்துக்கு ஜீவனென்று பெயர், அது அணுவானதாயல் ஜீவனும் அணுவீரூபியாகிறது. இவன் ஒரேகாலத்தில் அநேக சரீரங்களை எப்படி எடுக்கலாம், ஒரு சரீரத்திலிருக்கும்போது மற்றொரு சரீரத்திலிருக்கும் முடியாதேயென்னில்; ஒரே தீபம் தன்னுடைய ஜ்வாலையையொத்த அநேக

வந்திகளில் ப்ரவேசித்து அநேக தீப்மாகிரூப்போலே, இவனும், தன்னுடைய வித்
யாபலத்தினால் ஒரேகாலத்தில் அநேக சரீரங்களை வ்யாபிக்கிருணையால் அநேக
சரீரபரிக்ரஹமுபபந்தம், ருஷிகளும்கூட யோகபலத்தினால் அநேகசரீரத்தில் ஒருபொ
ழுதே வ்யாபிப்பதாக சாஸ்த்ரங்களில் காண்கிறோம். இப்படி சொல்லுகைக்கு ப்ர
மாணம் “ஸுஷ்ணஸுபாலவதித்ரிபாலவதி” இத்தயாதி ஸ்ருதியென்கிறார். (ரு.அ.)

(ரு. ஹ) அணுவான ஜீவனுக்கு ஒரே காலத்தில் அநேக சரீரங்களில் ஸம்பந்தம்
கூடாமையாலே ஒரே காலத்தில் அநேக சரீர பரிக்ரஹம் எப்படி பண்ணுகிரு
னென்னில்; ஒரு தீபம் ஒரிடத்திலிருந்தே தன் ப்ரபையினால் எங்கும் வ்யாபிக்கிரூப்
போலே முகத்தனும் ஜ்ஞாநத்தினால் ஸ்வேச்சையாக அநேக சரீரங்களில் வ்யாபிக்கக்
கூடும், யோகிகளும் அப்படியே வ்யாபித்து அநேக சரீரபரிக்ரஹம் பண்ணக்கண்டிரு
க்கிறோம். ஜீவன் அணுவென்பதற்கும் அவனுக்கு அநேக சரீரமுண்டென்பதற்கும் ப்ர
மாணம், “வாலாமிஸுதஹாமஸுஸுதயாகவிதஸுபுஜாமொஜீவஸுவிஜேத
யஸுநாநஜ்யாகஸுதே” கெல்லின் வால் துனியில் பதினாயிரம்பங்கி லொருபா
கம்போன்றவன் ஜீவன், அவன் அநேக சரீரங்களை யெடுக்கிருனென்ற ஸ்ருதியே
இதற்கு ப்ரமாணம். (ரு.அ.)

ஸு || (ரு.கூ. ஸுபுயஸுபவதே) ராநுதராபெகஸுபாவிஷ்டதம்ஹி.

• (ஸ். ரா-பு) ஸுபுயஸுபவதே துரம் = ஸுஷுப்தி (ரா) மரணம் (ஸ)
(மோகஸம்) ஆகிய இரண்டவஸ்த்தைகளில், சுருதாரபெகஸுபு = ஓரவஸ்த்தை
யைச் சொல்லுகிறது. ஸுவிஷ்டதம்ஹி = (ஸ்ருதியினாலே இது) ப்ரகாசிப்பிக்
கப்பட்டதன்று. (ரு.கூ.)

(ஸ்-மா) “கெநகூபபெஸுஸுதேகநகூவிஜாநீயாகி” என்றும், “நது
தஜிதீபஜிவி” என்று முக்தனுக்கு இரண்டாவது வஸ்துவில்லையென்று ஸ்ருதி
சொல்லியிருக்க, அநேக சரீரமுண்டென்னவாமோவென்னில்; இந்த ஸ்ருதிகள் நிக்
குண ப்ரஹ்மத்தையடைந்து ப்ரஹ்மஸ்வரூபியாய்விட்ட முக்தன்விஷயம் என்றாவது,
உறங்குகிறவன் விஷயமென்றாவது சொல்லவேண்டும். அவ்விருவர்க்குமே ஜ்ஞாநாதிக
ளொன்று மில்லையென்று ப்ரமாணங்கள் சொல்லுகின்றன, எங்கனே யென்னில்,
“வாஸஸுபாவிஷ்டதஜிவிஸுபாபதாநுநுநாநுவிநஸுதி” இந்தசரீரத்தில்
நின்றும் வெளிக்கினம்பி பின்பு இதை அறியான் என்று மரித்தவனுக்கும் “யசுக்ஷ
ஸுபுயஸுபாவிஷ்டதஜிவிஸுபாபதாநுநுநாநுவிநஸுதி” எவனுக்கு எல்லாம் ப்ரஹ்ம
ஸ்வரூபமாய்விட்டதோ, அவன் ஒன்றையும் காணக் கேளான் என்று நிக் குண முக்
தியையடைந்தவனுக்கும் ஜ்ஞாநமில்லையென்றே சொல்லுகின்றன. இங்கு சொல்லப்
பட்டவன் ஸகுணமுக்தியையடைந்தவன். இவனுக்கு ஜ்ஞாநமும் சரீராதிகளுமுண்டு,
ஆகையால் விரோதமில்லை யென்கிறார். (ரு.கூ.)

(ரு. ஹ) ப்ராஜேநாதநாஸாவரிஷ்டதமவாஹுஸிவநவெடி
நாஹுஸு” என்று ப்ரமாந்மாவையடைந்தவனுக்கு எவ்விதமான ஜ்ஞாநமும்கிடையா
தென்கையாலே முக்தனுக்கு ஜ்ஞாநவ்யாப்தி எப்படி கூடுமென்னில்; இந்த ஸ்ருதி
உறங்குகிறவன் விஷயமென்னவொண்ணாது, “நாஹவபுயபெஸுபாவிஷ்டதாநு
நாநாநாநுபுயபெஸுபாவிஷ்டதநாஸாவரிஷ்டதமவாஹுஸிவநவெடி
நாஹுஸு” இந்த மரித்தவன் தன்னையும் பிறரையும் அறிகிருனில்லை, இவனுக்கு

ஜ்ஞாநம்நசித்துவிட்டதென்று உறங்குகிறவனைக் குறித்தும், “ஊநெடுவெய்யா ஹந்தெ ஹ்யஸிஸிஸாய தாநெய்வா நாவீ நஸ்ஸிதி” என்று இந்த பாஞ்சபௌதிகமான சரீரத்தைவிட்டு வெளிக்கிளம்பின பின்பு இவற்றிலொன்றையுமறிகிருளில்லையென்று மரித்தவனைக் குறித்தும் ஜ்ஞாநமில்லையென்று சில ஸ்ருதிகள் சொல்லுகின்றன. “ஸ வ-ஹ்வஸ்யிவஸ்யிவ்வவ-ஹ்வா திஸவ-ஸிஸ” என்று முக்தன் எல்லாவற்றையும் பார்க்கிறானென்றும், “ஹ்வெஸ தாநகாஜாநவஸ்யிவஸிதெ” முக்தன் ஸங்கல்பமாத்ரத்தினாலே ஸகலபோக்யவஸ்துக்களையும் பார்க்கிறானென்றும் முக்தனை ஸர்வஜ்ஞனென்று சில ஸ்ருதிகள் சொல்லுகின்றன. ஆகையால் அவற்றுக்கு விநோதமில்லாதபடி “புராநேஜந” என்ற ஸ்ருதி முக்தன் விஷயமன்று. அவ்விருவரிலொருவர் விஷயமென்னவேனும், ஆகையால் முக்தன் ஜ்ஞாந வ்யாப்தியினால் அநேக சரீரபரிக்கரணம் பண்ணக்குறையில்லை என்கிறார்.

௫௦௬

சுயி. கருசு. ஸூத்ர ௫௪௦. ஜமஹ்வாரவஜ-ஹ்வா புகரணாடிஸதிஹி
தகூரது.

(ஸ்-ரா-பு) புகரணாஹ்வா=பரமாத்ம ப்ரகரணத்தினாலும், சுஸநிஹித்
கூரது= (அப்ப்ரகரணங்களில் முக்தன்) ஸாந்தித்யமில்லாமையாலும், ஜம
ஹ்வாரவஜ-ஹ்வா=ஜகத் ஸ்ருஷ்ட்யாதியாபாரமதவிர, (முக்தனுக்குப்ரமாத்
மாவோடு ஸாம்யமுண்டு)

௫௪௦.

(ஸ்-ஹ) ஸுருணப்ரஹ்மத்தை யுபாஸித்து ஸுருணமுத்தியை யடைந்தவனுடைய
ஐஸ்வர்யம் நிரவதிகமா ஸாவதிகமாவென்னில்; “சூவொ திஸ்யாராஜிஸ” ஸ்வாரா
ஜ்யத்தை யடைகிறானென்கையாலே அவனுடைய ஐஸ்வர்யம் பரமாத்மாயுக்குப்
போல் நிரவதிகமாயிருக்கும் என்று பூர்வபக்சிமதம்—ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிப்ரகரணங்
களில் பரமாத்மாவையே சொல்லுகையாலே, முக்தனைச் சொல்லாமையாலே ஜகத்ஸ்
ருஷ்ட்யாதி வ்யாபாரங்கள் தவிர மற்ற ஐஸ்வர்யமே முக்தனுக்குண்டென்று வித்தா
ந்திமதம்.

௫௪௦.

(ஸ்-ஹ) முக்தனுக்கு ஸர்வஸ்வரணைப்போல் ஜகத்ஸ்ருஷ்டி ஸகல ஜகந்நியம
நம்முதலிய ஐஸ்வர்யமுண்டா, இல்லையாவென்னில்; “நிரிஜத மஹ்வாஸிஸாஜிஜா
வெவகி” என்று பரமாத்மாவோடு அத்யந்த ஸாம்யத்தையடைகிறானென்று சொல்
லுகையாலே, அவையில்லாவிடில் அத்யந்த ஸாம்யமுண்டென்று சொல்லக்கூடா தா
கையாலே அவையு முண்டென்கிறான் பூர்வபக்சி—“யதொவாஜாநிஹந்தாநி
ஜாயவஹி” “ஊநெடுவெய்யாநாராயணசூவிய” இத்தாதிக்களான ஜகத்கா
ரணத்வம் சொல்லுகிற ப்ரகரணங்களிலே பரமபுருஷனையே சொல்லுகிறது, முக்த
புருஷனை எங்கும் சொல்லவில்லை; மேலும் ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகள் பரமபுருஷனுக்கு
அஸாதாரண லக்ஷணமாகச் சொல்லியிருக்கிறது. அதுமுக்தனுக்குமுண்டாகில், அது
பரமபுருஷ லக்ஷணமாகாது, அகையால் முக்தனுக்கு ஜகத் ஸ்ருஷ்ட்யாதிகள் கிடை
யாது. மற்ற ஆநந்தாநுபூதிகளிலே பரமாத்மாவோடு அத்யந்த ஸாம்யத்தை யடை
கிறானென்று வித்தாந்தம்.

௫௪௦.

ஸூத்ர ௫௪௧. புகரணாஹ்வாடிஸதிஹி
தகூரது.

(ஸ்-ரா-பு) புகரணாஹ்வா=ஸ்ருதிதினாலே, உவஹ்வாஹ்வா=சொல்லப்

படுகையாலே, (ஸ்ருஷ்ட்யதிகாரமும், முக்தனுக்குண்டு) உகியேசு=என்னில், சூயிகாரிகுணௌவ்யோகௌ=அதிகாரத்தில் நியமிக்கப்பட்டவர்களுடைய மண்டலத்திலுள்ள (ரா)போகத்தை (அங்குச்) சொல்லுகையாலே (புருஷாதீநமானவைஸ்வர்யமென்கையாலே), ந=முக்தனுக்குஸம்பவியாத.

(ஸ - ஹ) சூவொதிஸாராஜிஸ்” என்று முக்தனுக்குச்சொல்லித்தேயென்னில்; மேல்வாக்யத்தில், சூவொதிநவஸுதிஸ்” ஸகல மநஸ்ஸுக்களுக்கும் பதியான பரமபுருஷனை அடைகிறுனென்று இந்த ஸாம்ராஜ்யமாகிடு ஸம்பத்து பரமபுருஷாதீநமென்கையாலே அது முக்தனுக்குக் கிடையாது. ஞசக.

(ரா - ஹ) ‘தவ்யஸுவெஷுஷுனொகெஷுகாரிஹாரொஹவத்’ எல்லாலோகங்களிலும் யதேச்சமாக ஸஞ்சரிக்கிறுனென்றும், ‘காரோநீகாராஹவநாஸுனாகு’ இஷ்டமானவைகளை யநுபவிக்கிறுன், இஷ்டமான ரூபமெடுக்கிறுனென்கையாலும். இவன் ஸகலலோகாதிபதியன்றாகில் இத்தெல்லாங்கடாநாகையாலும், முக்தனும் லோகங்களுக்கு நியந்தாவாகிறுனென் நந்திகரிக்கவேண்டுமென்னில்; அங்வாக்யத்தில், ப்ரஹ்மலோகாதி ஸகல லோகங்களிலுமுள்ள ஸமஸ்தமான போகத்தையும் இஷ்டமுண்டாகி ஸநுபவிக்கிறுனென்றே சொல்லுகிறது. அவற்றை நியமிக்கிறுனென்னவிலை; ஆகையால்லோகநியமநாதிகள் முக்தனுக்குக்கிடையாது.

ஸூதி ஞசஉ. விகாராவதி-உதயாஹிஷ்டிதோஹ.

(ஸ-ரா-ஹ) விகாராவதி-உத (ப்ரஹ்மம்) விகாரத்திலில்லாமலுமிருக்கிறது. தயா=அப்படிப்பட்ட, ஸூதி-இருப்பை, சூஹவி = (வேதம்) சொல்லிற்றன்று. ஞசஉ.

(ரா-ஹ) விகாராவதி-உத=விகாரத்திலில்லாத ப்ரஹ்மஸ்வரூபமே, (முக்தபோக்யமாகச் சொல்லப்பட்டது.) தயாஸூதி-அப்படிப்பட்ட ப்ரஹ்மத்தில் இருப்பை, சூஹவி=சொல்லிற்றன்று. ஞசஉ.

(ஸ - ஹ) உபாஸகன், உபாஸ்யனுன பரமாந்மாவின்னுடைய ஸத்யஸங்கல்பத்வம் ஸர்வஜ்ஞத்வம் முதலிய குணங்களை யடைவதுபோல் ஸர்வேஸ்வரத்வத்தையு மடையவேணுமென்னில்; உபாஸ்யமான பரமாந்மாவுக்கு நிர்க்குண ஸ்வரூபமுண்டு, அதை ஸகுணோபாஸகன் அடைகிறதில்லை, இதனால் உபாஸ்யனுடைய எல்லா குணங்களும் உபாஸகனுக்கு வருமென்கிற நியமமில்லை. ஆகையால், நிர்க்குண ஸ்வரூபம்போல் ஸர்வேஸ்வரத்வமும் ஸகுண முக்தியை யடைந்தவனுக்குக் கிடையாது. ஞசஉ.

(ரா - ஹ) உத்பத்தி முதலிய விகாரங்களையுடைய ப்ரஹ்மலோகாதிகளிலுள்ள போகங்களை முக்தனனுபவிக்கலாமோ வென்னில்; உத்பத்தாதி விகார சூர்யமாய் அநந்த கல்யாண குணகரமாய் ஸமஸ்த விபூதிகளோடுகூடிய பரமாந்மஸ்வரூபமே முக்தனுக்கு போக்யமாயிருக்கும்; இவ்விதமான பரமாந்மஸ்வரூபத்தில் குணங்களைப் போல் ப்ரஹ்மலோகாதி விபூதிகளும் அநந்தர்க்கதங்களாகையால் பரமாந்மஸ்வரூபத்தில் சேர்ந்ததென்று கல்யாண குணங்களைப்போல் விபூதியையும் நுபவிக்கலாம். விபூதியோடுகூடிய ப்ரஹ்மத்தை யநுபவிக்குநீபோது அவ்விபூதியில் சேர்ந்த ப்ரஹ்மலோகாதிகளில் யதேச்ச ஸஞ்சாரமுமொக்கும். “யஹொஹொவெஷவண தவலிநீஹுஸ்யோநாஹுதாதிநாகுதாதிமயமெந ஸஹயம் ஸூதிஷாவிஷ்டிதசுயலெஸா

ஹயம்மதொஹவதி” இத்தயாதி ஸ்ருதிகளே ‘முக்தன்’ ஸவிபூதிக ப்ரஹ்மாநுபவம் பண்ணுகிறனென்பதற்கு ப்ரமாணமென்கிறார். ௫௪௨.

ஸூ|| ௫௪௩. டி.ஸு.பு.ய.த.ஸெஸ்வம் ப்ர.த.கூ.நா.ஜோ.நெ.

(ஸ-பு-ஹ) ப்ர.த.கூ.நா.ஜோ.நெ=(“நததீஸூத்ரோஹாதி” அந்த நிர்க்குண ஸ்வரூபத்தில் உத்பத்தயாதி விகாரமுள்ள ஸூர்ய சந்த்ர நகூத்ராதி ப்ரகாச ஸம்பந்தம் கிடையாதென்று) ஸ்ருதியும், (“நததீஸூஸ்யதெஸ்வ ராஜி”) = ஸூர்யாதிகள் அந்த நிர்க்குண ஸ்வரூபத்தை ப்ரகாசிப்பதில்லையென்ற) ஸ்ம்ருதியும், ஸவ்யு=இவ்விதமான நிர்க்குண ஸ்வரூபத்துக்கு விகார ஸம்பந்த மில்லையென்று, டி.ஸு.பு.ய.த.=காண்பிக்கின்றன. இந்த ஸ்ம்ருதி ஸ்ம்ருதிகளினால் நிர்க்குண ப்ரஹ்மம் விர்த்திக்கிறதென்று கருத்து. ௫௪௩.

(ரா-பு-ஹ) ப்ர.த.கூ.நா.ஜோ.நெ - (“விஷ்ணுஸூத்ரதீவவதி.க” ப்ரமாத்மாவினிடத்தில் நின்றும் பயத்தினால் வாயு ஸூர்யன் அக்தி இந்த்ரன் யமன் முதலானவர்கள் தங்கள் தங்கள் காரியத்தைத் தவறாமல் செய்கிறார்கள் இத்தயாதி) ஸ்ருதிகளும், (“(ஸஹம்ஸவ-ஸூஜமகம் ப்ரஹவ-பு.ஸ்ய.பூ.யா” நானே ஜகத்தினுடைய உத்பத்திஸ்த்தி ப்ரளயங்களுக்குக் காரணமென்று பரமபுருஷன் சொல்லுகிற கீதை முதலிய) ஸ்ம்ருதிகளும், ஸவ்யு=இப்படி ப்ரமாத்மாவே ஜகத்காரணன் ஸர்வேஸ்வரன்ன என்ற அர்த்தத்தை, டி.ஸு.பு.ய.த.=காண்பிக்கின்றன, ப்ரமாத்மாவே ஜகத்காரணனென்பதற்கு ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதிகளே ப்ரமாணமென்று கருத்து. ௫௪௪.

ஸூ|| ௫௪௪. ஹோமஜோ.தூ.ஸா.ஜி.விஜா.கூ.ய.

(ஸ-பு-ஹ) ஹோமஜோ.தூ.ஸா.ஜி.விஜா.கூ.ய - (“சூவொவஸூ-ரீயனெ ஹொகொஸஹ” நான் இந்த ஜலத்தை அம்ருதமாகப் பாகம் செய்கிறேன், நீங்களுமிதைப் பாகம் செய்யுங்கோள் என்று) அநுபவமாதர்த்திலே, (ப்ரமாத்மாவுக்கும் முக்தனுக்கும்) ஸாய்யம் சொல்லுகிற ஹேதுவினாலேயும் (முக்தனுக்கு ஜகத்வ்யாபாரம் கிடையாது). ௫௪௪.

(ரா-பு-ஹ) ஹோமஜோ.தூ.ஸா.ஜி.விஜா.கூ.ய=(“ஹோஸூ-தெஸவ-பூ.நு.கா.ஜோ.ஸஹஸூ.ஹணா.வி.ஸூ.ஜி.தா” அந்த முக்தன், ப்ரமாத்மாவும் தானுமாய் ப்ரமாத்ம் ஸ்வரூபத்தையும் கல்யாணகுணங்களையு மதுபவிக்கிறனென்று) அநுபவமாதர்த்திலே (ப்ரமாத்மாவோடு முக்தனுக்கு ஸாய்யம் சொல்லுகிற ஹேதுவினாலும் (முக்தனுக்கு ஜகத்வ்யாபாரம் கிடையாது). ப்ரமாத்மா ஆந்தஸ்வரூபி யாகையால் தனக்கும் பிறர்க்குங்கூட அநுபாவ்யனாவான்.

ஸூ|| ௫௪௫. சு.நா.வூ.தி.ஸா.ஸா.டி.நா. வூ.தி.ஸா.ஸா.டி.

(ஸ-ரா-பு) ஸா.ஸா.டி=ஸ்ருதிவாக்யத்தினால், சு.நா.வூ.தி.=திரும்பி(ஸம்ஸாரத்தில்) வராமலிருக்கை, (விர்த்திக்கிறது). ௫௪௫.

• (ஸ் - ஹ) ஸகுணப்ரஹ்மோபாஸகன் ஸகுணப்ரஹ்மத்தையடைந்தபோதிலும், “நறுவாநராவத-ஓகெ” மறுபடியும் திரும்புகிறதில்லையென்றும், “கடுபா ஐ-ஓரியந்தி தகஸெதி” ப்ரஹ்மவீத்யா மஹிமையினால் மேலேசென்று அங்கு நின்றும் அக்யமான முக்தியையடைகிருனென்றும், “ஊ-ஓ-நவராவத-ஓநாவத-ஓகெ” இந்த மறுவ்யஸைக்கத்துக்குத் திரும்புகிறதில்லையென்றும் ஸ்ருதி சொல்லுதையாலே, அங்கு ப்ரமாத்மாநந்த-ஹந்தினால் தத்வஜ்ஞானத்தைப்பெற்று அங்கு நின்றும் நிர்க்குண முக்தியையடைகிருன். ஸ்வர்க்காதிகளை யடைந்தவன்போல் திரும்பி ஸம்ஸாரத்தில் வரமாட்டானென்று நிச்சயிக்கப்படுகிறதென்கிரார். ௫௪௫.

(ஸ் - ஹ) கீழ் ஸகலேஸ்வர்யமும் ப்ரமாத்மாதீத மாகையால் முக்தனுடைய ஸத்யஸங்கல்பத்திரியான ஜ்ஞாநியங்களும் ப்ரமாத்மாதீதமென்றது. இப்படியாகில் ஸர்வேஸ்வரன் ஸ்வதந்த்ராகையால், தன்னுடைய இச்சையினால் முதல் இவனுக்கு முக்தியைக்கொடுத்தாற்போல் ஒருகால் தன்னுடைய ஸ்வாதந்த்ரயத்தினால் அங்கு நின்றும் ஸம்ஸாரத்தில் தள்ளிவிடுவோடு வென்னில்; “யதெதாவாஹாநிஹுதாநிஜாயகெ” “யசுதாநஜ்ஞெராயயேதி” இத்யாதி ஸ்ருதிகளினால் ஸர்வேஸ்வரனே ஜகத்காணபூதன், ஸர்வவியந்தா என்று நிச்சயிக்கப்படுகிறதோ, அப்படியே “நறுவாநராவத-ஓகெ” “ஊ-ஓ-நவராவத-ஓநாவத-ஓகெ” ஊ-ஓ-ஹாநஸோவாஸி-தஜிஸைய-ஓ-ஹாமதா-ஸமெ-ஓ-விநாவஜாயகெ ஸு-ஓ-யெந-ஓ-யகிவ” இத்யாதி ப்ரமாணங்களினால் ப்ரமபுருஷனை யுபாலித்து அவ்ஹுடைய அநந்த-ஹந்தினால் மோகூத்தையடைந்தவன் மறுபடியும் ஸம்ஸாரத்தையடையானென்று நிச்சயிக்கப்படுகிறது. மேலும், “ஹாநிஜாநெதூவஜேதஸு” எனக்கு ஜ்ஞாநியானவன் ப்ராணபூதன் என்று ஜ்ஞானியைத் தனக்கு அத்யந்த ப்ரியாகப் ப்ரமாத்மாவே சொல்லுகையால் அப்படிப்பட்டவனை ஒருகாலும் ஸம்ஸாரத்தில் தள்ளமாட்டான். இன்னும் முக்தனுக்கு ஒருகாலும் ஸம்ஸாரப்ராப்தியில்லை. ப்ரமபதத்திலிருந்தே, ஸ்வயப்பத்யங்கலம் அந்த கல்யாண குணகாலம், அந்த கருடவீழ்வக்கஸேநாதி ஸகலஸூரி ஜகஸம்ஸேவ்யனால் ஸ்ரீபூர்னாதிமஹிஷீ ஸமேதனும் உபயவிபூதிநாதனும்க்கொண்டு ஸ்ரீவைகுண்ட திவ்யநகரத்தில் திருமாமணிமண்டபத்தில் அந்தத்தன்மேல் வீற்றிருக்கிற ப்ரமபுருஷனான ஸ்ரீமந்நாராயணனை அநவரத மதுபவீத்து அவ்ஹுக்கு ஸகல கைங்கர்யங்களையும் செய்து அபரிசித்த ப்ரஹ்மாநந்த பரிபூர்ணனும் வாழப்பெறுவானென்கிரார். சாஸ்த்ரம் முடிந்ததென்றறிவிக்கக்காக, “அநாவதுதிஸாஸாசி” என்ற ஸ்லோகத்தை இரண்டாவருத்தி சொன்னது. ௫௪௫.

ச - வது அத்தியாயம்

ச - வது பாதம் முற்றிற்று.

சாஸ்த்ரம் முடிந்தது.

ஓம்.

ஸ்ரீ நீலகண்டாசாரிய பாஷ்யம்.

அவதாரிகை.

ஸ்ரீவேதவ்யாஸபகவான், மோக்ஷகாமிகளுக்குப் ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தை யுணர்த்துவதாகக்கருதி, வேதாந்தமாகிய உபநிஷத்தினர்த்தங்களைத் திரட்டி ப்ரஹ்மஸூத்ரங்களைச் செய்தனர். அதற்கு முன்புள்ள ஆசார்யர்களுனையும் வ்யாக்யாசம் செய்வதாக முயன்று அதின் உண்மையான பொருளையுணராமல் தங்கள் தங்கள் மதிப்போனவழியே சென்று தங்களுக்குத் தோற்றின வர்த்தங்களை யெழுதி இம் மஹாத்தத்தைக் கலக்கிவிட்டார்கள். ஸ்ரீநீலகண்டாசாரியரென்பவர் அதைத்தெளிவித்து, பரப்ரஹ்மமாகிய ஸதாஸரிவனிடத்தில் நிஷ்டைடையுடைய முழுக்ஷுக்களுக்குப் ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தின் வாஸ்தவார்த்தத்தை வெளியிடுகைக்காக இந்த பாஷ்யத்தைச் செய்திறதாக ஆரம்பித்தனர்.

இந்த ஸாஸ்த்ரத்திற்குப் ப்ரஹ்மமீமாம்ஸை யென்றுபெயர். அதாவது—ப்ரஹ்மவிஷயமான விசாரம், வேதாந்தவாக்யங்கள் ப்ரஹ்மத்தைச்சொல்லுகிறதா, அல்லது மற்றொன்றையே ஜகத்காரணமாகவும் மோக்ஷோபாயமாக ந்யாசிக்கத்தக்கதாகவும் சொல்லுகிறதா என்பதை யுத்திகளைக்கொண்டு விசாரம்செய்து ப்ரஹ்மத்தையே சொல்லுகிறதென்று அறதியிடுகை.

இந்தபாஷ்யகாரருக்கு விசிட்டாத்த்வத்தமே உண்மையென்று வித்தாந்தம். விஷிஷ்டாத்த்வவாது-தத்தங்கள், சித்த-நிடன், அசித்த-ஜடம், சுஸ்வரன்-ப்ரஹ்மம், என்று மூன்று வகையாயிருக்கும். அதில் ஜடமாவது - தனக்கொரு ப்ரயோஜனமின்றியிலே ஜீவர்களுக்கு அபாவிச்சளுடைய புண்யபாபாந்ருபமான ஸுகுதக் கங்களை யட்பவிக்கைக்கு ஸாதகமான சரீர்களுள் கேதப் ஆரம் உடைய ஆபரண சந்தர குஸூம தாமஸூல பாத்ர சய்யாதி போக்ய போகோபகரண போகஸ்தாக ரூபமாய்ஜ்ஞாநமும்ப்ரகாசமுமந்தராய் இருக்கும். இதுஇருபத்தாறுவிதமாயிருக்கும். அடற்றின் ஆதியான ஸ்வரூபத்துக்கு ஸூலப்ரக்ருதி பென்றும், அதினுடைய விகாரத்துக்கு மலத்து என்றும் அதினுடைய விவரத்துக்கு அஹங்காரமென்றும் பெயர். அம்அஹங்காரம்- ஸாத்விகாஹங்காரம், ராஜஸாத்விகாரம், தாமஸாத்விகாரமென்று மூன்றுவகை. அதில் தாமஸாத்விகாரத்தில் கிண்டும், சப்தம், ஸப்சம், ரூபம், ரஸம், கந்தம் என்கிற தத்வாத்தகனும். அடற்றில் கின்று ப்ருதிவீ, ஜலம், தேஜஸ்ஸு, வாயு, ஆகாசம் என்கிற ஐத்தூகங்களு முண்டாகின்றன. ஸாத்விகாஹங்காரத்திலிருந்து, தடத், சுக்ஷுஸ்ஸு, ஸ்ரோத்ரம், ஜட்டைய, க்ரானம், என்கிற ஐத்து ஜ்ஞாநேந்திரியங்களும், டாக்ரு, பாத்தம் பாணீ, பாபு, உபஸ்த்தம், என்கிற ஐத்து கர்மேந்திரியங்களும், மகஸ்ஸு என்கிற ஆத்திரீந்திரியமும் உண்டாகின்றன. ராஜஸாத்விகாரம் மற்ற இரண்டாஹங்காரத்துக்கும் உதவியாயிடுக்கும்.

ஜீவனென்பது-அனுரூபியாய் ஜ்ஞாநாகத்த ஸ்வரூபியாய், ஸ்வயம்ப்ரகாசமாய் கர்த்தாவாய், போக்தாவாய், ஸம்ஸாரியென்றும் முழுக்ஷுவுென்றும் முத்தனென்றும் பலவகைப்பட்டிருக்கும். ஸம்ஸாரியாவது-தேவன், கன், புழு, ஆண், பெண், என்றிவ்வாறாகப் பலவகைப்பட்ட சரீரங்களையடைந்து, அக்கர்மம் கடத்தும் வழியே கடத்துகொண்டு, இப்ப்ரக்ருதி விகாரத்துக்குட்பட்ட ஸ்வர்க்கம் முதலிய மேலுலகங்களிலும் பூலோகத்திலும் பாதாளாதி கீழ்லோகங்களிலும் திரிந்துகொண்டு

அவ்வுள்ள ஸுகதுக்கங்களை யறுபவித்த அவ்வளவிலே த்ருப்தியடைந்திருப்பவன் முமுக்ஷுவாவது-இவ்விதமான இருப்பில் வைராக்யத்தையடைந்து இஸ்ஸம் ஸாரத் தைவிட்டு நீங்கி மோக்ஷமடைய விரும்புமவன். முத்தனாவது-பரமகாரண பூதனான பரமசிவனுடைய அருள் பெற்று இஸ்ஸம்ஸாரத்தில் நின்றும் நீங்கி முத்தியடைத் தவன்.

ஈஸ்வரனாவது-தீழ்ச்சொன்ன இரண்டு தத்துவங்களையும் ஸாதாமாகக்கொண்டு ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கவும் பரிபாலிக்கவும் ஸம்ஹரிக்கவும்வல்லவாய், ஜீவனைப்போல் கர்மஸர்வயன்னிற்கே ஸ்வதந்த்ரனாய், ஸர்வஜ்ஞனாய், ஸர்வசத்தியாய், அபரிமித ஜ்ஞாநாகந்தாதி மஹாகுணங்களை யுடையனாய், ஸத்யஸத்த்வப்பனாய், ஜ்யோதி ஸ்வரூபியாய், தனக்கொத்தானாயும் மிக்காராயு மற்றவனுயிருக்கும் ஸாதாசிவன். இவனுக்கு மற்ற இரண்டு தத்துவங்களும் சரீரமாயிருக்கும். இதில் அறியவேண்டும் மற்றவிஷயங்களையெல்லாம் ராமாநுஜபாஷ்பத்தி னவதாரிகையில் விசதமாகக் காண்க.

ராமாநுஜபாஷ்யத்துக்கும் இந்தபாஷ்யத்துக்கும் அநேகமாகப்பொருளொத்திருக்கும், ராமாநுஜபாஷ்யத்தில் காராயணனைப்பரதேவதையாகவும், இதில் ஸாதாசிவனைப் பரதேவதையாகவும் சொல்வதே, பேதம். ஆகையினால் இதைக் கைவலிநிஷ்டாந்வைதமென்று பெயர். சிவவிடங்களில் ஸுத்தார்த்தங்களில் பேதமிருத்தபோதிலும் அதுமுக்யதாத்த்வத்துக்கு விரோதமாகாது. ஆகையால் ராமாநுஜபாஷ்யத் தைக்காட்டிலும் இந்தபாஷ்யத்துக்கு எஞ்ஞான்றும் வேறுபடுகிறதோ அதை இங் கு காட்டப்படுகிறது.

ஜிஜ்ஞாஸாபிக்ரஹணஃ—இந்த ஸாஸ்த்ரத்தில், ஆதியில் ப்ரஹ்மமென்பது ஜீவன, அவ்வது ஜீவனைக்காட்டிலும் வேறுமன்றொரு வஸ்துவாவென்று விசாரம் செய்யப்படுகிறது. அவ்விசாரம் கூடொகூடாதாவென்று இவ்வதிகரணத்தில் விசாரி த்கப்படுகிறது. ஸந்தேஹமுன்ன விடவகளில் தான்விசாரம் செய்து, அவற்றில் எவ் வர்த்தம் யுத்திக்கு இணைத்திருக்குமோ அதை அங்கீகரிப்பது லோகலித்தமா யிருக்கிறது. இங்கு வேதாந்த வாக்யங்களில், “(அபிதா தாஸ்ய ஹ” இத்த்யாதி வாக்யங்கள், காம் காண்கிற ஜீவனை ப்ரஹ்மமெனப்படும் என்ற ஸம்சயமற்சொ ல்லியிருக்கையால், விசாரத்துக்குக் காரணமாகிய ஸம்சயமில்லாமையால் ப்ரஹ்ம விசாரம் செய்வதில்பயனில்லை யென்று பூர்வபக்ஷம்.—உபநிஷத்துக்களில் ஜீவனை, அணுவாகவும், கர்மஸர்வனாகவும், அவ்ஜ்ஞனாகவும், அவ்ஸத்தியாகவும், பாத்ர னாகவும் சொல்லி, ப்ரஹ்மத்தை, ஸர்வவ்யாபியாகவும், புண்யபாபங்களற்றவனாகவும் ஸர்வஜ்ஞனாகவும், ஸர்வசத்தியாகவும், ஸ்வதந்த்ரனாகவும் சொல்லியிருக்கிறது. இவ் விரண்டையும் பார்த்தால் இருளுமொளியும்போல் இணக்கமற்றிருக்கிறது. இப்ப டியிருக்க ஜீவனை ப்ரஹ்மமாகச்சொல்லுகிற வாக்யங்களுக்குத் தாத்த்வமென்னெ ன்று ஸம்சயமுண்டாகிறது. அதைப்போக்கிக் கொள்ளுகக்காக யுத்திகளைக் கொண்டு வேதாந்த விசாரம் செய்த ஓர்த்தத்தை நிர்ஸயிக்க வேண்டுமானகையால் வேதாந்தவிசாரம் அவஸ்யம் செய்யவேண்டுமென்று வித்தாந்தம். க.

உ. ஜிஜ்ஞாஸாபிக்ரஹணம்—ஜகத்காரணமான வஸ்துவே ப்ரஹ்மமெனப் படும், உபநிஷத்துகளில் ஓரிடத்தில் ஆதாம் ஜகத்காரணமென்றும் மற்றொருடிட தில் ஜ்ஞாநம், வேதிடத்தில், ஆத்மா, இன்னுமொரிடத்தில் ஸத்து, வேதோரிடத்தி ல் ஸிவன் ஜகத்காரணமென்றும் பலவற்றையும் காரணமாகச்சொல்லியிருக்கிறது. இவற்றில் எதோ ஒன்றே ப்ரஹ்மமாகவேணுமன்றி பலவும் ப்ரஹ்மமாகமாட்டா. இவற்றில் ஒன்றையே ப்ரஹ்மமாகநிர்ஸயிக்கக் குக் காரணமும் கிடையாது. ஜகத்

கரணவஸ்துவை இன்னதென்று நிர்ணயிக்கி உபாயமில்லாவிடில் ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்வையறிய வேறுவழியில்லையாகையால், ப்ரஹ்மவிசாரம் செய்யமுடியாதென்று பூர்வபுகழ்—ஆகந்தம், ஜ்ஞாநம், ஆத்மா, ஸத்து, சிவன் முதலிய பதங்கள் வெவ்வேறு வ்யக்திகளைச் சொல்லுமளவில் ப்ரஹ்மவிசாரம் செய்ய முடியாததான். அப்படியன்றிக்கே இப்பதங்களெல்லாம் ஒரேவ்யக்தியைச் சொல்லுகிறது. அதில் ஆகந்தபதம் அளவற்ற ஆகந்தத்தையுடைய ப்ரஹ்மத்தையும், ஜ்ஞாநபதம் எக்காலத்திலும் எத்தேசத்திலுமுள்ள எல்லாவிஷயங்களையும் எல்லாப்படியாலும் எப்போதுமறியத்தக்க ப்ரஹ்மத்தையும், ஆத்மபதம்—எங்கும் வ்யாபித்த ப்ரஹ்மத்தையும் ஸத்தென்பது அழிவற்ற ப்ரஹ்மத்தையும், சிவபதம் மங்களகரமான ப்ரஹ்மத்தையும் இப்படியே மற்றபதங்களும் அவ்வவருணங்களை யுடைய இந்த ப்ரஹ்மத்தையே சொல்லுகிறது. அப்பதங்களுக்கு விசேஷணமாகிய ருணங்கள், வெவ்வேறையினும் ப்ரஹ்மமென்றே ஒரு வ்யக்தியே அர்த்தமாகக்கடவது ஆகையால் ப்ரஹ்மவிசாரம் செய்யமுடியுமென்று வித்தாந்தம். ௨.

௧. ஸ்ரீதீர்த்தபாபிகரணம்—ராமாநுஜபாஷ்யத்தில் ஜிஜ்ஞாஸாதி கரணத்தில் சொன்னதாற்பர்யத்தை இந்தபாஷ்யகாரர் இந்த ஸூத்ரத்துக்குத் தாற்பர்யமாகக்கொண்டார். மற்றது ஸமாகம். ௨.

௨. ஸ்ரீதீர்த்தபாபிகரணம்—‘ஸூ ஹவ-ஹவ-திஷ்டா’ என்று ஆகந்தமயத்துக்கும் ஆதாரம் ப்ரஹ்மம் என்று சொல்லுகையாலே ஆகந்தமயமென்பது ப்ரஹ்மமன்று ஜீவனே யாகவேணுமென்று பூர்வபுகழ்—அங்குள்ள ப்ரஹ்மபதத்துக்கு பரப்ரஹ்மம் அர்த்தமன்று, ப்ரஹ்மமென்றால் ப்ரணவமென்றே அக்ஷரத்துக்குப்பெயர். அவ்வகாரம், ப்ரஹ்மமாகிய ஆகந்தமயனுக்கு ஆதாரம், அதாவது ஆகந்தமயனுக்கு வாசகமாகிறது என்று அவ்வாக்யத்திற்கு அர்த்தம். ஆகையால் ஆகந்தமயத்தைக்காட்டிலும் ப்ரஹ்மம் வேறுபட்டதன்று என்று வித்தாந்தம். ௩.

௩. இதராதபத்யதிகரணம்—மஹோபநிஷத்தில், ‘யதஃபுலாலிதா ஜமதஃபுலாலிதி’ என்று தடங்கி, ப்ரஜாபதியென்பவன் ஆதியில் ஸர்வாத்நர் யாமியாயிருத்த ஸ்ருஷ்டிக்ஷெனென்றும், அத்ததாதாவென்பவனே சந்தரன் ஸூர்யன் ஆகாசம் பூமி முதலானவற்றைப் படைப்பவனென்றும் சொல்லிற்று. ப்ரஜாபதியென்றும், தாதாவென்றும் சதர்முக ப்ரஹ்மாவுக்குப்பெயர். ஆகையால் அவனே அவ்வுபநிஷத்தில் ஜகத்காரணமாகச் சொல்லப்பட்டான், பரமேஸ்வரன் ஜகத்காரணமாகச் சொல்லப்பட்டவியல்வென்று பூர்வபுகழ்—ப்ரஜாபதியென்றும் தாதாவென்றும் சொல்லப்பட்டவன் எல்லோரிலுமுயர்த்தவன், இந்த ப்ரஹ்மாண்டத்துக்கு வெளிப்பட்டவன். அவனைப்பாசித்தவர்கள் மோகத்தை யடைவார்கள் என்று அவ்வுபநிஷத்திலேயே சொல்லியிருக்கிறது. இவ்விதமான ருணங்கள் பரமேஸ்வரனும் படைக்கப்பட்டு இவ்வண்டத்துக்குள்ளே வாஸம்செய்திற ஸம்ஸாரியாகிய சதர்முக ப்ரஹ்மாவுக்குச் சேராவாகையால், அவ்விரண்டு பதங்களும் பரமேஸ்வரனையே சொல்லுகிறது. இதனாலும் பரமேஸ்வரனே ஜகத்காரணமென்பது வித்தம் என்று வித்தாந்தம். ௪.

௪. அவ்வுபநிஷத்திலேயே இவ்விரண்டு பதங்களினால் சொல்லப்பட்டவனை ‘ஸூ ஹவனோபிவதி’ என்று சதர்முக ப்ரஹ்மாவுக்கும் ஸ்வாமியாகச் சொல்லியிருக்கிறது. ஆகையாலும் அங்குச் சொல்லப்பட்டவன் பரமேஸ்வரனேயாகவேணும். ௫.

௫. அத்தாதிகரணம்—சாந்தோக்யத்தில் ஸூர்யமண்டல மங்கவந்தியாகச் சொல்லப்பட்ட புருஷன் ஸூர்யனென்றேஜ்ஞான, அல்லது பரமேஸ்வரனென்று

விசாரிக்கில், அப்புருஷனுக்கு சரீரமுண்டென்றும் தாமரைப்பூப்போல் இரண்டு கண்களுண்டென்றும் சொல்லியிருக்கிறது. சரீர முண்டானவனுக்குத் துன்பம் விடாது. நெருப்புக்கு ஒன்றைச் சுடுகையே ஸ்வபாவமாவதுபோல் சரீரத்துக்குத் துயரத்தை விளைக்கை ஸ்வபாவமாயிருக்கும். இதுபரமேஸ்வரனிடத்தில்தான் சேராது. அப்பரமேஸ்வரனுக்குக் கண்கள் மூன்றாயிருக்க, இரண்டுகண்களுண்டென்று சொல்வதும் சேராது. ஆகையால் இவன் ஜீவனேயாகவேனுமென்று பூர்வபக்ஷம்—அக்ரிமரம் முதலானவற்றைக் கொளுத்தினாலும் ஜலம் வாயுமுதலியவற்றையும் சில ஒஷதிகளைப் பூசிக்கொண்டிருக்கிறவனையும் கொளுத்தவல்லமை யற்றிருப்பது போல், சரீரம் ஜீவனுக்குத் துன்பத்தை விளைத்தபோதிலும் பரமேஸ்வரனுக்கு அதை விளைக்கச் சக்தியற்றதா யிருக்குமாகையால், சரீரமுடையவன் துயரமுள்ள ஜீவனேயாகவேனுமென்கிற நியமமில்லை. அவனுக்கு இரண்டு கண்களுண்டென்றதாக்கு மூன்றாவது கண்ணில்லையென்று பொருளன்று. மூன்றாவது கண் எப்போதும் மூடிக்கொண்டே யிருக்குமாகையால் இரண்டு கண்களே தாமரைப் பூப்போல் மலர்ந்திருக்கிறதென்று சொல்லிற்று. இதனாலும் அவன் பரமேஸ்வரனென்றே ஏற்படாது. மேலும் அப்புருஷன் பாபமற்றவன், சைவ லேககம்மினுக்கும் ஸ்வாமி, இஷ்டப்படி செய்யவல்லவன் என்று சொன்ன குணங்கள் பரமேஸ்வரனுக்கொழிய மற்றொருவனுக்குக் கிடையாதாகையால், அப்புருஷன் பரமேஸ்வரனே யாகவேனுமென்று விரித்தாத்தம், உக.

க-ம் அத்யாயம் உ-ம் பாதம்.

உ. அறுபத்யதிகாரம்—மஹோபநிஷதத்தில், “நாராயணஸிம்ஹாஜ்யே” என்று சொல்லப்பட்ட நாராயணபதத்துக்கு, லக்ஷ்மீபதியான நாராயணனான, அல்லது பரமேஸ்வரனான அர்த்தமென்று விசாரிக்கில்; நாராயணபதம் லக்ஷ்மீபதியான நாராயணனிடத்திலேயே அதிகமாக வழங்குகையாலும், “வாஸுதேவ்யே” என்று ஸமுத்திரத்தில் படுத்துக்கொண்டிருக்கிறனென்பதும் அவனுக்கே சேருமாகையாலும் நாராயணனே சொல்லப்பட்டானென்று பூர்வபக்ஷம்—அஸ்வக்யத்தில் நாராயணனை ஜகத்துக்கெல்லாம் ஸ்வாமியென்று சொல்லிற்று. ஜகத்துக்கெல்லாம் ஸ்வாமி பரமேஸ்வரனொருவனையென்றும், மற்றொருவனப்படியாகானென்றும் உபநிஷத்துக்களிலானே இடங்களில் சொல்லியிருக்கையாலே அவன் பரமேஸ்வரனேயாகவேனுமல்லது நாராயணனாகான் என்று விரித்தாத்தம். உ.

ச. “தாராரணவரஸ்ய ஹ” என்று நாராயணனையே பரப்ராஹ்மமாகவும் உபாஸ்யனாகவும் சொல்லுகையாலே அங்குச் சொல்லப்பட்டவன் நாராயணனேயாக வேனுமென்று பூர்வபக்ஷம்—அத்தகட்டத்தில், நாராயணன் பரமேஸ்வரனான த்யாகிக்கிறனென்று சொல்லிற்று ஆகையால் அவன் நாராயணனன்று, பரமேஸ்வரனையென்று விரித்தாத்தம். ச.

டு. நாராயணன்காட்டிலும் மேலானபரமேஸ்வரனே பரப்ராஹ்மமென்று அர்த்தம். ஆகையால் அங்கு பரப்ராஹ்மமாகச் சொல்லப்பட்டவன் பரமேஸ்வரனே.

க. தேதயிலும் க்ருஷணன் அர்ஜுனனுக்கு, தன்னைக்காட்டிலும் உயர்ந்த பரமேஸ்வரனுடையருபத்தைக்காண்பித்ததாக, “வாஸுதேவஸ்யே” என்ற ஸ்லோகத்தில் சொல்வதினாலும் பரமேஸ்வரனே பரப்ராஹ்மம். க

க. “பவஸ்ய ஹி ஹி” என்று தொடக்கி ஜகத்தை ஸம்ஸாரம் செய்கிறனென்று சொல்லப்பட்டவன் ப்ராஹ்மயிஷ்டு குதார்த்தனாகிய த்ரிமூர்த்தி

யிலொருவனுனை ருத்ராது, அல்லது இவர்களைக்காட்டிலும் மேலான பரமேஸ்வரானு வென்னிங்; ஸம்ஹாரமாவது-அழிக்கை. கோபம்முதலிய தமோருணத்தினால் செய் ப்பவேண்டிய வ்யாபாரம். இவ்விதமானதர்க்குணம் பரமேஸ்வரனுக்கில்லையாகையால், இவன் பரமேஸ்வரனன்று என்று பூர்வபக்யம்—தரிமுர்த்திகளரி லொருவ னான ருத்ரனுக்கு இந்த ஜகத்தையெல்லா மழிக்கும்படியான ஸாமர்த்தியமில்லை யாகையால் இவன் பரமேஸ்வரனேயுதவேண்டும் அவனுக்குத்தமோ ருணமில்லை யென்று சாஸ்த்ரம் சொல்லுகையாலே தரிமுர்த்தியிலொருவனுனை ருத்ரன் அங்கு ஸம்ஹார கர்த்தாவாகச்சொல்லப்படவில்லை. பாரத்பாணான பரமேஸ்வரனே ஸகல ஜகத் ஸம்ஹாரகளுகச் சொல்லப்பட்டான். அவன் ஸம்ஹாரம் செய்வதற்குத் கோ பம் முதலியவை காரணமன்று. ப்ராணிகளுடைய கர்மமே காரணம். அதையறு ஸரித்து அவன் ஸம்ஹாரம் செய்கிறானென்று வித்தாந்தம். ௧௧.

௧௪. ‘(ஐஹூஷ்டிரா துரீவாருஷ்டி’ என்ற மஹோபநிஷத்தில் சொல்லப் பட்ட கட்டைவிரலானவான புருஷன் யாரெனில்; இதுப்ராணுக்கிறோத்ரப்ரக ரணமாகையாலும், சிறிய அளவுள்ளதாகையாலும் ப்ராணவாயுவாக வேணுமென்று பூர்வபக்யம்—இப்புருஷன் ஜகத்துக்கெல்லாம் காரணமானவன் என்று மேல் சொ ல்லப்போகிற இம்மாதிரி ருணங்கள் ப்ராணவாயுவுக்காவது மற்ருென்றுக்காவது கிடையாது. இவை பரமேஸ்வரனுக்கேயுள்ளவை ஆகையால் இவன் பரமேஸ்வர னென்று வித்தாந்தம்.

௪௨. ஜ்யோதிசநிகரணம்—சாந்தோக்யத்தில் ‘(வரூஜெயாதிருவலம் வடி’ என்ற வாக்யத்தில், ஜீவனுக்கு முத்திதசையில் ப்ராப்யமாகச் சொல்லப் பட்ட ஜ்யோதிஸ்ஸென்பவன் யாராகலாமென்னில்;—அவ்வாக்யத்தில் அந்த ஜ்யோதிஸ்ஸை ‘(வூஉதூரீவாருஷ்டி’ என்று புருஷோத்தமனுக் சொல்லி யிருக்கிறது. புருஷோத்தமனென்று காராயணனுக்குப் பெயராகையால் அவனே இங்கு ஜ்யோதிஸ்ஸெனப் படுகானென்று பூர்வபக்யம்—இந்த ஜ்யோதிஸ்ஸை முத் தனுக்கு ப்ராப்யமாகச் சொல்லி யிருக்கையால், அவன் பரமசிவனன்றி மற்ருெரு வனாகான். இங்குள்ள புருஷோத்தமபதம் - எல்லாப் புருஷர்களைக்காட்டிலும் உயர்ந்தவனென்று அந்த பரமசிவனையே சொல்லுகிறது. ஆகையால், இங்குச் சொல்லப்பட்டவனும் பரமசிவனே யென்று வித்தாந்தம். ௪௨.

௧-ம் அத்யாயம் ௫-ம் பாதம்.

௧௧. வாக்யாவ்யாநிகரணம்—இவ்வநிகரணத்தில், மைத்ரேயீ ப்ராஹ்மணத் தில், ஜீவன்பரமேஸ்வரன் ஆகிய இருவரையும் சொல்லியிருக்கையாலே அங்விரு வரில் அவ்வாக்யபதத்துக்கு முக்யதாத்ரய விஷயம் யாராகலாமென்று விசாரித்து ஸமாதாகம் சொல்லப்படுகிறது—“தவாகுரெவதூயுகாரிபவதி: ப்ரபொ ஸவதி சூததவூகாரிபவதி: ப்ரபொஸவதி” என்ற இவ்வாக்யத்தில் ஸாமணாரிக போகத்தினுலுண்டான ப்ரீதியுடைபவனைச்சொல்லி, “அப்படிப்பட்ட வினையே ஆராயவேணுமென்றது. பரமேஸ்வரனுக்கு ஸாம்ஸாரி தபோகமில்லாமையால் அந்த போகமுடையவன் ஜீவனே அங்கு சொல்லப்பட்டானென்று பூர்வபக்யி சொன்னான்.—எவ்வையாராயில்மோகமுண்டாருமோ, அவன்விஷயமாகவேஅந்தப்ர கரணத்தில் ஆதிதடங்கி கடைசிவரையில் லக்ஷணங்கள் காண்கையாலே அப்படிப் பட்டவன் பரமேஸ்வரனே யாகவேணும், ஸம்ஸாரபோக முடையவனென்று ஜீவ

னைச், சொன்னது-இப்படிப்பட்ட ஜீவனைக்காட்டிலும் மேலானவனிருக்கிறான். அவனே பாமேஸ்வரனென்கைக்காகவென்று விரித்தாந்தம். கக.

உஉ. அந்த மேத்ரேயிப்ரஹ்மணத்தில், ஜீவனைச் சொல்லுகிற சப்தத்தினால் பாமேஸ்வரனைச் சொன்னதுக்குக் காரணமென்னென்னில், ஜீவனுக்கும் பாமேஸ்வரனுக்கும் எப்போதும் எவ்விதத்திலும் பேதமில்லாமையால் இப்படி சொல்லிற் றென்று ஒருவர் சொன்னதாகவும், ஜீவன் ஸம்ஸாரத்தைவிட்டு முக்தியையடையும் போது பாமேஸ்வரனும் விடுகையாலே அப்படி சொல்லிற்றென்று மற்றொருவர் சொன்னதாகவும்கீழேசொல்லி இதில்தன்மதத்தைச் செல்லுகிறார். ப்ரமேஸ்வரன் ஜீவனுக்கு அந்தர்யாமியாய்க்கொண்டு ஆத்மாவாயிருக்கையாலே, சரீரத்தைச் சொ ல்லுகிற தேவாதிசப்தம் அதற்குள்ளே யிருக்கிற ஆத்மாவைச் சொல்லாதாக உலகத் தில் காண்கையாலே, பாமேஸ்வரனுக்குச் சரீரமாதிரி ஜீவனைச்சொல்லுகிற சப்தத் தினால் பாமேஸ்வரனைச் சொல்லிற்று. பாமேஸ்வரன் அந்தர்யாமி யென்பதும் “பெஷ்வரஃ ப்ரஹ்ம ஸூத்ரவாக்ஷவாநிதி” என்று தொக்கி முதல் கண்டத்தில் சொன்னவாக்யங்களினாலும் “யொவெஷ்வரஃ ப்ரஹ்ம ஸூத்ரவாக்ஷவாநிதி” இயாதியான இரண்டாவது கண்டத்திலுள்ள வாக்யங்களினாலும், ஸ்பஷ்டம். கீழ்ச்சொன்ன இரண்டாமதங்களுக்கும் விருத்தமான இம்மதத்தைச்சொல்லி, இதற்குமேல் வேறொ ரு மதம் சொல்லாமையால் இதுவே ஸூத்ரகாரருடைய அபிப்பிராயமென்று நிர்நயிக்கப்படும். இம்மதமே காசக்ருத்தஸ்சர் முதலிய பெரியோர்களுக்கும் ஸம்மதமென் கைக்காக அவர்சொன்னதாகச் சொன்னார். உஉ.

உக. ஸ்வ-புஷ்பாவுஷாநாயிகரணம். கர்மகாண்டத்தில் இருக்கிற புரு ஷ ஸூக்தம் சதருத்ரீ முதலான வேதமந்த்ரங்களும், இதிஹாஸம் புராணம் முதலி யவைகளும், கீழ்ச்சொன்னவாக்யங்களைப்போலே பாமேஸ்வரனுக்கே காணத் தவத்தைச் சொல்லுகிறதகனென்று நிர்நயிக்கமுடியுமா முடியாதாவென்று விசாரித் தில்,—புருஷஸூக்தம் சதருத்ரீ முதலானவை கர்மகாண்டத்திலிருக்கிறபடியால் அக்காண்டத்திற் சொல்லுகிற கர்மங்களை யநுஷ்டிக்கிற ஜீவனுடைய ஸ்வரூபத்தை ப்பற்றியே அவ்வாக்யங்கள் சொல்லுகின்றன. அப்பக்காண்டத்தில் எங்கும் சொல் லப்படாதவனும், அக்கர்மங்களோடு தானொரு ஸம்பந்தமுமில்லாதவனான பாமேஸ் வரனைச்சொல்லமாட்டா. இதிஹாஸபுராணங்களில், சிலவிடங்களில், ருத்ரனையும் சிலவிடங்களில், விஷ்ணுவையும், சிலவிடங்களில் ப்ரஹ்மாவையும், சிலவிடங்களில் கணபதி துர்க்கை முதலானவர்களையும் ஜகத்காரணமாகவும் மோகூதத்தை யளிக் கத்தக்க பாதேவதையாகவும், இப்படி பலவிடங்களில் பலவகைச்சொல்லுகையா லேயும், அப்புராணங்களில் இது உண்மை இது பொய்யென்று அறியமுடியாமையாலும், எல்லாவற்றையு முண்மையாக அங்கேரிக்கில் பாதேவதை பலவாக இருக் கக்கூடாதாகையாலும் அவற்றைக்கொண்டு ஓர்ந்தம் நிர்நயிக்கமுடியாது என்று பூர்வபகம்—புருஷஸூக்தத்தில், ஜீவனுக்கு எவ்விதத்திலும் சேராத ஜகத்காரணத் தும் முதலிய குணங்களைச்சொல்லுகையாலே, அப்பக்காணம் ப்ரஹ்மப்ரகாரணமன் றியே கர்மப்ரகாரணமாயிருத்தபோதிலும் இவ்விதமான விக்கங்களைக்கொண்டு அங்குச்சொல்லப்பட்டவன் பாமேஸ்வரனே யென்று நிர்நயிக்கக்கூடும். சதருத் ரியில் முதலிலேயே, “தரீஷ்வரஃ ப்ரஹ்ம ஸூத்ரவாக்ஷவாநிதி” என்று சொல்பவர்களினாலும் பெரியோர்களினாலும் கழிக்கப்படுகிற நேயமாய கோபத்தையுடையவனைச் சொ ல்லுகையாலே, பாமேஸ்வரனுக்குக் கோபமில்லாமையாலே, அங்குச்சொல்லப் பட்டவன் பாமேஸ்வரனைக்காட்டிலும் வேறான ஜீவனே யாகவேண்டுமென்று சங் கிக்கவேண்டா. அங்கு “தரீஷ்வரஃ ப்ரஹ்ம ஸூத்ரவாக்ஷவாநிதி” என்று சொல்பவர்களுக்கும், பஞ்சுத்

தைச் சொல்லுகிறது. அப்படியே கோபத்தைச்சொன்னபோதிலும் துஷ்டஜாநிக்ரஹார்த்தமாகத் தன்னுடைய இச்சையினால் ஏற்றுக்கொண்டப் பரக்ருதியின் குணமான அக்கோபம் பரமேஸ்வரனிடத்தில் ஒட்டற்றதாகையால் அவ்வாக்யங்களும் பரமேஸ்வரனையே சொல்லக் குறையில்லை. இதிலாஸ புராணங்களில் பலவிடங்களில் பலதேவதைகளைப் பரதேவதையாகச் சொல்லியிருந்தபோதிலும், அங்கங்குச்சொன்ன குணங்களெல்லாம் அவ்வதேவதைகளுக்குச்சேராது. பரமேஸ்வரனுக்கே அக்குணங்களுள்ளவையாகையால், அவ்வ இடங்களில் ப்ரஹ்மவிஷ்ணுவாதிதேவதைகளைச்சொல்லுகிற சப்தங்களுக்கெல்லாம் அந்தந்ததேவதைகளுக்கு அந்தர்யாமியாயிருக்கிற பரமேஸ்வரனையே சொல்லிற்றென்றற்கீகரிக்க வேண்டுமானாலும் இப்படி ஸகலமான இதிலாஸபுராணங்களும் ஜகத்காரணத்வ மோக்யப்ரதத்வம் முதலிய குணங்களை யுடைய பரமேஸ்வரனையே சொல்லுகையாலே, அவைகளுக்குப் பரஸ்வரவிரோத மில்லையாகையால் அவற்றைக்கொண்டும் பரமேஸ்வரனே ஜகத்காரணமென்கிற அர்த்தத்தை நிரூபிக்கக்கூடும். இப்படி சிலவிடங்களில் ஜீவனுக்கும், சிலவிடங்களில் ஜடத்துக்கும், சிலவிடங்களில் மற்றதேவதைகளுக்கும் காரணத்வம் சொல்லியிருந்தபோதிலும், அவ்வாக்யங்களுக்கெல்லாம் இவ்வத்யாயத்திற் சொல்லிய த்யாயப்படியே அவற்றுக்கெல்லா மந்தர்யாமியான பரமேஸ்வரனிடத்தில் தாத்பர்யம் கல்பிக்கவேண்டுமென்று வித்தார்தம்.

உக.

முதல்அத்யாயம்முடிந்தது.

உ-ம் அத்யாயம் - க-ம் பாதம்.

கரு. குரூஷணாபிகுரணம்—கீழ் வொகூரவத்யூபிகுரணத்தில், விசிஷ்டாத்வைதமாகிய இம்மதத்தில் பரமேஸ்வரனுக்கு மற்றவை சரீரமென்கையாலே, அப்படி பரமேஸ்வரனுக்குச் சரீரமொப்புக்கொள்ளில், சரீரமுள்ள ஜீவனுக்கு அந்தசரீரமடியாக ஸூகதுக்கங்கள் கீகரிமொப்பொலே பரமேஸ்வரனுக்கும் ஸூகதுக்கங்கள் சரீரமடியாக ஒப்புக்கொள்ளவேணும். அப்போது ஜீவனென்றும் பரமேஸ்வரனென்றும் பேதம் கிடையாது என்று சந்தித்தக்கொண்டு, ஸூகதுக்கங்களுக்குச் சரீரம்காரணமன்று, அவனவனுடைய புண்ய பாபங்களே காரணமாம், பரமேஸ்வரனுக்கு அவையில்லாமையால் ஸூகதுக்கங்கள் கிடையாது என்று ஜீவனுக்கும் பரமேஸ்வரனுக்கும் பேதம் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. இவ்வதிகாணத்தில், கார்யமும் காரணமும் ஒன்றேயென்று ஒப்புக்கொள்ளுகிற இம்மதத்தில் அசேதமாகிய ஜகத்தம் பரமசேதகனாகிய பரமேஸ்வரனு மொன்றென்று ஒப்புக்கொள்ளவேணும், அப்போது பரமேஸ்வரனே ஜடமென்றது, ஜடமான ஜகத்தை அஜடமென்றது ஒப்புக்கொள்ளவேணும் என்று சங்கித்தப் பரிஹரிக்கிறார்.

கடு.

உஉ. வீரூபகெவயூரபிகுரணம்—ஸமந்த காமபரிபூர்ணனான பரமேஸ்வரனுக்கு இந்த ஜகத்தைப்படைத்து இதனுடையவேண்டிய ப்ரயோஜனமொன்றில்லாமையாலும், நிஷ்ப்ரயோஜகமான வ்யாபாரம் ஒருவனும் செய்யாதுகையாலும், பரமேஸ்வரன் ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கிருனென்பது சரியின்றென்ற சங்கைக்கு ஸமாநாகாவது - லோகத்தில் அதிக துன்பமடைந்தவன் அழுகிறான். அவ்வழுகையினால் ஒருப்ரயோஜகமும் கிடையாது, அதுபோலவே பரமேஸ்வரன் அபரிமிதாசத்தமுடையவனும் அவ்வாசத்தத்துக்குப் போக்குவத்யாக அநேக விநிக்ரமான இந்த ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கிறான். மேலும் ஜகங்கள் நிஷ்ப்ரயோஜகமாகவே கண்ணில் இமைகொட்டுகிறார்கள். ஒருவன் பாடுமப்போதும் ஒரு அர்த்த விசேஷம்

களைச்சொல்லும்போதும் லெர் தலைபை யகைச்சொற்கள், லெர் கைகளையும் விரல் களையுமாட்டிகொடுக்க. அவற்றினால் ஒருபரயோஜாமுயில்லை. ஆயினும் அது ஜனங் களுக்கு ஸ்வபாவமாக உள்ளது. அதுபோலவே பாமேஸ்வரனுக்கும் ஸ்ருஷ்டிக்க, ஸ்வபாவமாயிருக்குமென்று. ௨௩.

(௩௪) பாமேஸ்வரன் பரிபூர்ணனாகையால் ராகத்வேஷாதிகளற்றவனாய் ஸகல ப்ராணிகளையும் ஸமமாகப் பார்க்கவேண்டியிருக்க, அப்படியின்றிக்கே, லெரிடத் தில் பரிதியையும் லெரிடத்தில் கோபத்தையும்வைத்து அவ்வார்களை உபர்த்த ஸூக முடைய தேவாதி ஜாதியிலும் மஹாகோரதுக்கமுடைய யசு பகழிமுதலிய ஜாதியிலும் ஸ்ருஷ்டிப்பது அதுதாம். அனைவரையுமொரோகாலத்தில் ஸம்ஸாரம் செய்வது தையபுள்ளவனுக்குச் சேராதாகையால் பாமேஸ்வரன் ஸ்ருஷ்டிக்கிறுனென்பது அதுதாம் மேலும், அனைவரையு மொரோகாலத்தில் ஸம்ஸாரம்செய்வது தையபுள் ளவனுக்குச் சேராத ஆகையால், இதனால் பாமேஸ்வரன் நிர்த்தயனென்றும் ஏற் படுவான். இவ்விதமான தோஷங்களுண்டாகையால் பாமேஸ்வரன் ஸ்ருஷ்டிக்கிறு னென்பது அதுதாம். என்று பூர்வபகம்—ஜீவர்களுக்கு இந்தஸம்ஸாரத்தில் பிற ப்பிறப்புடன் அவரவர்களுடைய கர்மாநுருணமாயிருக்கும். பாமேஸ்வரன், எவனை வனுக்கு எத்தெந்தகாலங்களில் எவ்விதமான ஸூகதுக்கங்களை யதபவிக்கைக்குத் தக்க புண்யபாபங்களிருக்குமோ, அதையெல்லாமாராய்ந்து அதுக்குஅநுருணமான ஜன்மத்தைக்கொடுக்கிறான்.—ஆகவே, கர்மமே ஸம்ஸாரத்துக்கு ஹேதுவாயிருக்க ஸர்வரணை யொப்புக்கொள்ள ப்ரயோஜகமென்னென்னில்; கர்மமென்பது அசேத னமாகையால், ஜ்ஞாநவானுகிய ஒருவனிருந்து கடப்பியாவியில் அதுகடவாது ஆகை யால் அதற்காகவே ஸர்வரணை யங்கேரிக்கவேண்டும். ஆகவே இதனால், கர்மத்தினால் ஒன்றும்செய்யமுடியாதென்றும் ஸர்வரணை ஸ்ருஷ்டிக்கிறுனென்றும்ஏற்பட்டது. இப்போது முன்சொன்ன தோஷங்களுக்கு என்னஸமாதாகமென்னில்; கர்மங்கள் ஜகத்ஸ்ருஷ்டிக்குரிய சக்தியையுடையவைகளாகின்றன. அவற்றையே ஸர்வரன் அவ்வவ காலதேசங்களுக்கு கநுருணமாகிவைக்கிறான். இவ்வளவு மாற்றத்தினால் அவன் பக்பாதியாகமாட்டானென்றது— இப்படி அக்கர்மங்களை ஸர்வரன் கட த்தாவியில் ஸ்ருஷ்டி உண்டாகப்போகிறதில்லை. அப்போது ஜீவர்கள் சரீரஞ்ஞய ராய் அத்தியாக கேரிமும் துன்பமுயின்றியே ஸ்வாபாவிகமான ஆகத்தையதபவித்து கொண்டிருப்பார்கள். அப்படியிருக்கும்காலத்தில், ஸர்வரன்தானே அவரவர்களு டைய கர்மங்களை கடத்தி ஸம்ஸாரத்தைபுண்பெண்ணுகிறான். இப்படியாயிருக்க ஸர்வரனுக்கு முன்சொன்ன தோஷங்கள் கழியும்வகை யென்னென்னில்; ஜீவர்களுக்குப் புண்யபாப ரூபமான கர்மம் அநாதியாயிருக்கிறது. அக்கர்மமுள்ளவரை யில் தத்வஜ்ஞாநமும் அம்முலமான மோகமுமுண்டாகமாட்டாது. அக்கர்மங் களும் அநபவித்தே கழியவேணுமென்றி மற்றொருபடி கழியவகையில்லை. இதைக் கண்டபரமகாருணிகளுள் பாமேஸ்வரன் ஜீவர்களுக்கு சேர்மத்தில் அக்கர்மங் களைக் கழித்து மஹாகந்தரூபமான மோகுத்தையங்கிக்கருதி அவ்வவகர்மாதபவா நுருணமாக சரீரங்களைக் கொடுக்கிறான். அதைக்கொண்டு ஜீவர்கள் அக்கர்மங் களை யதபவித்துக்கழித்தபின் அவர்களுக்கு தத்வஜ்ஞாநத்தையுண்டாக்கி மோகு த்தையடைவிப்பிக்கிறான் ஆகையால் அவன் பரமகாருணிகளென்னத்தட்டில்லை— ஆகவே, அனைவர்க்கும் ஒரோகாலத்தில் அக்கங்களையதபவிப்பித்து அப்போதே ஏன் மோகுத்தைய யடைவிப்பிக்கக் கூடாதென்னில்; அவன் எல்லாரிடத்திலும் ஒரே விதமான அநுக்ரஹத்தைப்பண்ணி ஜன்மத்தைக்கொடுக்கிறான். அதில் லெருடைய கர்மம் சேர்மத்தில் கழித்துவிடுகிறது. லெருடைய கர்மம் லெவான் கழித்துக் கழி கிறது. இதற்கு ந்ருஷ்டாந்தம் - ஸரீரயன் தனிகொணங்களை எல்லாவிடங்களிலும்

ஓரோமாதிரியாகப் பரவச்செய்தபோதிலும் அதினால், பக்வமான சிலதாமரைப் பூக்கள் உடனே மலர்ந்துவிடுகின்றன. காயாயிருக்கிற தாமரைப்பூக்கள் அப்போதே மலராமல் க்ரமக்ரமமாகப் பக்வமாய் சில காலம் கழிந்து மலருகின்றன. இதனால் ஸூர்யனுக்கு ஒருபக்ஷபாதமும் ஏற்படமாட்டாது. அதுபோலவே ஈஸ்வரனும் பக்ஷபாதமின்றியே பரமகாருணிகனாய்க்கொண்டே ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கிறான் என்பது விரித்தம். கடைசியில் ஸம்ஹாரம்செய்வது, ஜீவன்கள் பருகாலம் ஸம்ஸாரதூக்கத்தை யதபவித்து வருந்தியிருக்கும் காலத்தில் இவர்கள் வருத்தத்தை மட்டப்படுத்து கைக்காகத் தன்ருணையால் ஸம்ஹாரம்செய்கிறான். இந்தஸம்ஹாரமானது பகலெல்லாம் வேலைசெய்து வருத்தினவன் அவ்வருத்தமற இரவில் உறங்குவது போலாயிருக்கும். ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களின் தத்வமிவ்வதமாகையால், பரமேஸ்வரனுக்குப் பக்ஷபாதமும் சிர்த்தயத்வமுமாகித் தூர்க்குணங்கள் ஏற்படமாட்டாதென்று விந்தார்த்தம்.

௩௪.

உரு-வது ஸூத்ரமான ‘நகஜி-புலிவா-மாழி-திவெ-நொ-வரு-ஹி-தெ-வா-பு-ஸ-வ-பு-தெ-ய’ என்கிற ஸூத்ரம் மற்ற எல்லா பாஷ்யங்களுக்குமுண்டு. இந்தபாஷ்யத்தில் அச்சிட்ட டஸ்தகத்தில் அந்த ஸூத்ரமும் அதினுடைய பாஷ்யமும் காணவில்லை. இதை அச்சிட்டவர், இந்த ஸூத்ரம் பழைய சூலைப்புத்தகங்களிலெங்கும் காணவில்லைபென் றெழுதியிருக்கிறார். அந்த ஸூத்ரத்திற் சொல்லுகிற சங்கையும ஸமாதானமும் இந்த பாஷ்யத்தக்கும் அவர்யம் வேண்டியதாயே யிருக்கிறதாய்கையால் இதற்கு பாஷ்யமும் செய்தேயிருக்கவேண்டும். மற்ற எவ்விடங்களிலும் அவ்வர்த்தங்களைச் சொல்லவில்லை. ஆகையால் புத்தகம் எழுதினவர்களுடைய அஜாக்ஞைகையினால் அந்த ஸூத்ரமும் பாஷ்யமும் விட்டுப்போயிருக்கலாமென்று தோற்றுகிறது.

உ-ம் அந்நாமம் க-ர் பாதம் புடித்தது.

உ-ம் பா.ம்.

உரு. வாஸு-வதாயிகு-ஸ-—இந்த ஜகத்துக்கு உபாதாகாரணமும் நிமித்தகாரணமுமாகிய இரண்டும் பரமேஸ்வரனே யென்று ஸ்ருதியில் சொல்லியிருக்க, அதின் தாற்பர்யத்தை யறியாத சிலபாகபதாகம நிஷ்டர்கள், பரமேஸ்வரன் ஜகத்துக்கு நிமித்தகாரணமேயாகிருன்னல்லது உபாதாகாரணமாகான் என்று சொல்லுகிறார்கள். அந்தபாகபதாகமைகதேகிகளுடைய மதத்தை இவ்வதிகாரத்தில் கிரஸகம் செய்கிறார்—பரமேஸ்வரனை ஜகத்துக்கு உபாதாகாரணமாக ஒப்புக்கொள்ளில், கடத்துக்கு உபாதாகாரணமாகிய மண் தன்னுடைய பிண்டகாரமான உருவமிழிந்து கடமாவதுபோல், பரமேஸ்வரனும் தன்னுருவத்தை யழித்துக் கொண்டே ஜகத்ரூபியாகப் பரிணமிக்கவேணும். அப்பொழுது, பரமேஸ்வரன் அவிகாரி அழிவற்றவன் என்கிற ஸ்ருதி ஸ்மருதிமுதலிய ப்ரமாணங்களுோடு விரோதிற்கும் ஆகையால் பரமேஸ்வரன் ஜகத்துக்கு உபாதாகாரணமாகமாட்டான், நிமித்தகாரணமாக்ரமேயாகிருன்னென்று பூர்வபக்ஷம்—பரமேஸ்வரனை அவிகாரியென்றும் அழிவற்றவனென்றும் எந்தஸ்ருதி ஸ்மருதிகள் சொல்லுகின்றனவோ, அவையே, ஜகத்துக்கு உபாதாகாரணமும் பரமேஸ்வரனே யென்று சொல்லுகிறது. ஆகையால் அந்த ஸ்ருதிஸ்மருதிகளுக்கு விரோதமின்றியே அதில் சொன்னபாகாரம் பரமேஸ்வரனை ஜகத்துக்கு இருவகையான காரணமாகவு மங்கீகரிப்பதே உசி

தம். இவ்வர்த்தத்தையே சிவாகமத்தில் ஞாயுஸம்ஸிதை முதலான கார்த்தங்களில் சொல்லுகிறது, இப்படி பருகார்த ஸம்மதமான அர்த்தத்தைவிட்டு சிவாகம சிஷ்டங்களில் அவ்வாகமத்தின் அபிப்பிராயமறியாதவெல் சொன்ன பூர்வபக்ஷார்த்தத்தை உண்மை யென்றுகொள்வது சரியன்று என்று சிலர்வாக்யாகம் செய்தார்கள். அதுவும் சரியன்று. ஏனென்னில்; வேதத்துக்கும் சிவாகமத்துக்கும் பேதம்கிடையாது. இரண்டையும் செய்தவன் பரமசிவனே. ஆதையினுல்தான் வேதத்தையும் சிவாகமமென்றே பெரியோர்கள் சொல்லுகிறார்கள். அதில் வேதமென்ற சிவாகமத்துக்கு அதிகாரிகள் ப்ராஹ்மண ஈத்ரிய வைஸ்யர்களே யாவர்கள், மற்றொரு ஜாதியார் அதிகாரிகளன்றென்றும், மற்றொரு சிவாகமத்துக்கு எல்லா ஜாதிகளும் அதிகாரிகளென்றும் இவ்வளவே பேதமுள்ளது. அர்த்தங்களில் பேதமில்லை. வேதம் சிவாகமம் என்ற இரண்டு கார்த்தங்களிலும். சிவபஞ்சாக்ஷரி முதலிய மந்த்ரங்களையும், பசுபாசம் முதலிய பதார்த்தங்களையும், பஸ்மத்தை உடப்பெற்கும் பூசிக்கொள்ளுகை, த்ரிபுண்டரத்தரிக்கை, லிங்கபூஜகம் செய்கை, ருத்ராக்ஷமஸிகை முதலிய ஆசாரங்களையும் ஒரேவிதமாகவே சொல்லியிருக்கிறது. ஆகையால் சிவாகமத்தில் வேதவிருத்தார்த்தங்களைச் சொல்லவேயில்லை. ஆனால் இவ்வதிகாரணத்தில் எந்தமதம் நிரஸம் செய்யப்படுகிற தென்னில்; ஹிரண்யகர்ப்பனாகிய ப்ரஹ்மர் ஆதியில் ப்ரவர்த்திப்பித்த யோகசாஸ்தரத்தியில் பரமேஸ்வரனை ஜகத்துக்கு உபாதாச காரணமென்றும் நியித்தகாரண மாத்ரமேயாகிறுனென்றும் சொல்லியிருக்கிறது. அம்மதத்தை இவ்வதிகாரணத்தில் நிரஸகம் செட்கிறார் என்று நீலகண்டாசார்யர் வ்யாக்யாகம் செய்கிறார்.

௩௩.

௩௩. ப்ராஹ்மணசூயிகரணம்— பஞ்சராத்ராகமம் வாஸுதேவனால் செய்யப்பட்டது. அதில் ஜீவன் உண்டாகிறுன்னென்று சொல்லியிருக்கிறது. அது சரியா அன்று என்று விசாரிக்கில்; வாஸுதேவனென்பவர் ப்ரஹ்மா முதலிய மற்ற தேவதைகளைக்காட்டிலும் சிறந்தவர். அவர்சொன்ன அர்த்தம் பொய்யாயிராது. ஆகையால் அதைப் ப்ராணமாக ஒப்புக்கொண்டு அதில் சொன்ன ஜீவோத்பத்தியை சரியன்றே அகதேரிக்வேணுமென்று பூர்வபக்ஷி சொன்னான்— ஜீவனுக்கு உத்பத்திஒப்புக் கொள்வது சரியன்று. ஜீவன் உண்டாகிறுனென்று ஒப்புக்கொள்ளில்; அவன் உண்டான உடனே ஒரு ஜன்மத்தையெடுத்த அந்த ஜன்மத்தில் ஸுகதக் கைகளை யதபலிக்கும்போது அந்த ஸுகதக்கைகளுக்குக் காரணமாகிய புண்ய பாபங்களை இதற்கு முன்பு இவன் செய்யாமையால், அப்படி புண்யபாபங்களாகிய காரணமின்றிக்வே ஸுகதக்கைகளுண்டாகிற தென்றும் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டியதும். அப்போது காரணமின்றியே கார்பமுண்டாவிற்றதாம். அதையுமொப்புக் கொள்ளில், ஒருவனைப்போலவே மற்றவர்களும் ஸுகிகளாகவாவது துக்கிகளாகவாவது இருக்கவேணுமே யல்லது, ஒருவன் ஸுகியாகவும் மற்றவன் துக்கியாகவும் இருக்கைக்கு ஒருபுக்கியையும் காண்கிறோமில்லை. மேலும் ஏது உண்டாகிறதோ, அதுக்கு காரமுமுண்டு, ஜீவன் உண்டானால் அவன் காரத்தையடைகிறுனென்றும் சொல்லவேணும் அவன் காரத்தை யடைவதற்கு முன் ஜன்மத்தில் பண்ணின புண்ய பாவங்களை அவன் சுகித்தபின் யார் அதுப்பாச்? அப்புண்ய பாபங்கள் சிஷ்டபலமாயே யொழிபிழ், யேலும், வேதத்திலும் மற்ற ஸம்ருத்யாதிகளிலும் ஜீவாத்மாவை நியயமாகச் சொல்லியிருக்கிறது. அவற்றோடும் விரோதம் ப்ராணமிக்கும் இவ்விதமான தோஷங்களுண்டாகையால் பஞ்சராத்ராகமத்தை ப்ராணமாகித்திக் கொள்ளக்கூடாதென்கிறார்.

௩௩.

௩௩. ஜீவனுண்டாகிறுனென்ற வாக்யத்துக்குவேறு ஏதாவதொரு அர்த்தம் கல்பித்த பஞ்சராத்ரத்தில் ஜீவோத்பத்தி சொல்லவில்லை யென்று கீழ்ச்சொன்ன

தேஷங்களைப் பரிஹரித்தபோதிலும், அதில் வேதவிருத்தமான மற்றும் அனேகமர்த்தமுண்டு. அதாவது—வேதத்தில் பரமேஸ்வரனைக் காரணமாகச் சொல்லிற்று. பாஞ்சராத்ராகமத்தில் வாஸுதேவனை ஜகத்காரணமாகச் சொல்லிற்று. மேலும் மோக்ஷத்தைக் கொடுப்பவன் பரமசிவனென்று வேதத்தில் சொல்லியிருக்க, அதற்குநேர் விருத்தமாக வாஸுதேவனை மோக்ஷப்ரதனாகச் சொல்லிற்று. வேதவிருத்தமான தப்நுத்ராதாரணத்தையும் சொல்லிற்று. இப்படி இவ்வாகமம் நேராக வேதவிருத்தமாகையால் இதில் சொல்லுகிற வர்த்தத்தை உண்மையாகக் கொள்ளக்கூடாது. மேலும் “வாஸுதேவனென்று வந்தது” என்று தடங்கி, “ஷிவதவ்யா ஹணாயிரோ” என்னுமளவாயுள்ள ஸ்ரீலோகத்தில், பாஞ்சராத்ராகமத்திலும் பெண்பத மதத்திலும் ப்ரவேசித்து நீங்கள் திகைப்பெற்றிருக்கிற படியினால், நீங்கள் ப்ராஹ்மண ஜகம்த்தைழிந்து நிராகப் போகக்கடவீர் என்று அநேக இடங்களில் பாஞ்சராத்ரத்தில் திகைப்பெற்றவனை நித்தித்திருக்கையாலும் அவ்வாகமம் அப்ரமானமாகிறது.

இரண்டாம் அந்ராயம். இரண்டாம் பாதம் முடிந்தது.

௩-ம் பாதம்.

கக. ஜாயிகரணம்—சீழ் அதிகரணத்தில் ஜீவன் பிறப்பு இறப்புகளற்றவனும் நித்யமாகுள்ளவனென்று சொல்லப்பட்டது. இவ்வதிகரணத்தில், அவனுக்குள்ள ஜ்ஞாநமென்ற ருணம் ஸ்வாபாவிகமா. அல்லது வந்தேறியாவென்று விசாரிக்கப்படுகிறது. “ஜ்ஞாந” என்றிருதி, ஈஸ்வரனை “அஜ்ஞ” என்று ஜ்ஞாநமுள்ளவனாகவும், ஜீவனை, “ஹ்ஞ” என்று ஜ்ஞாநமற்றவனாகவும் சொல்லுகையாலே ஜீவனுக்கு ஸ்வாபாவிகமான ஜ்ஞாநம் கிடையாது. ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தினால், தானல்லாத தேவ மதுப்யாதி சரீரங்களில் தானென்ற புத்தியைப்பண்ணி அஹங்காரத்தைபடைத்த அஜ்ஞனும் ஸம்ஸாரிபாய்க்கிடக்கிறனாகையால் ஸம்ஸாரதசையில் இடனுக்குஜ்ஞாநமில்லை. எப்போதும் ஜ்ஞாநயிருத்ததால் ஸம்ஸாரதசையென்றும் முத்திதசையென்றும் இரண்டினையிலாமல் போய்விடும். அதற்காக ஸம்ஸாரதசையில் ஜ்ஞாநம் கிடையாதென்றும் முத்திதசையில் ஜ்ஞாநமுண்டாகிறதென்றும் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும். இதனால் இவனுக்கு ஜ்ஞாநம் ஸ்வாபாவிகமன்றென்ற நிர்வாகிக்கப்படுகிறது என்று பூர்வபக்ஷம்—வேதங்களில் ஜீவனை நிரூபித்துச் சொல்லுகிற இடங்களிலெல்லாம் “எவனெருவன் இந்த சரீரத்திற்குள்ளிருந்து தன்னுடைய இத்தரியங்களினால் விஷயங்களை யறிகிறானே, அவனே ஜீவன்” என்று ஜீவனுக்கு ஜ்ஞாநமென்பது ஸ்வாபாவிகமான ருணமென்றே சொல்லிற்று. ஸம்ஸாரதசையில் ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தினால் உள்ளுள்ள ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை யறிபாமல் மேலுள்ள சரீராதிகளையே அறிகிறான். ப்ராஹ்மோபாஸகத்தினால் தனக்குப் ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம் கழித்து, பின்பு, தன்னிடத்தில் ஸ்வாபாவிகமாயுள்ள ஜ்ஞாநமென்ற ருணம் ப்ரகாசிக்கிறது. அவ்வளவே யல்லது அப்போது புத்திதக உண்டாகிறது. ஸ்ருதியிற் “அஜ்ஞ” என்றபதம் ஜீவனுக்கு ஜ்ஞாநமில்லைபென்ற சொல்லவியல்லை. ஈஸ்வரன் ஸர்வஜ்ஞனென்றும், ஜீவன் ஸம்ஸாரதசையில் செவ்வறையே யறிகிறான் என்னவென்றுக்களையும் அறிகிறதில்லையென்று மே சொல்லிற்று. ஜ்ஞாநத்தினுடைய விகாஸத்தான் முத்தியெனப்படும் ஆகையால் ஜீவனுக்கு ஜ்ஞாநமென்பது ஸ்வாபாவிகமாக ருணமென்று வித்தாந்தம். கக.

சும், பரதம்.

கக. ஸர்ஜாஸ்தி-பூபுரிகாரண—ம் சீத், ஆகாசத் பூதங்களும் இத்தியங்களும் அவற்றுக்கு அகிஷ்டாந தேவதைகளும் பரமேஸ்வரனிடத்தில் நின்று முண்டாயிற்றென்று சொல்லப்பட்டது. இதில், தேவமறவிய பசுபதி கடபடாந்யாகாரங்களும் அவ்வவகாமங்களும் ஆகிய இவற்றுக்குப் பரமேஸ்வரனே காரணமா, அல்லது மற்றொரு ப்ரஹ்மவிஷ்ணுவாதிகளிலொருவராவென்று விசாரிக்கப்படுகிறது.—“தேஹவொஷுஜி” த காருவவொஷுநை தாஸுஸிஸுஜி” இத்தியாதி ஸ்ருதிகள், ஆதியில் தேஜஸ்தத்தத்துக்கபிமாநியான பரமேஸ்வரன் ஜலத்தை ஸ்ருஷ்டித்தான், பின்பு அந்த ஜல தத்துத்துக்கபிமாநியான காராயணன் ப்ருதிவியை ஸ்ருஷ்டித்தான். அதன்பின் ப்ருதிவீதத்தவாபிமாநியான ப்ரஹ்மா, இவ்வண்டத்தக்குட்பட்ட வஸ்துக்களையும் அவற்றின் காமதேயங்களையும் படைத்தான் என்று சொல்லுகின்றன. விஷ்ணுவுக்கு காராயண னென்று பெயர் ஒருகைக்கும் சீஞ்சொன்னதேதேதே. அதாவது—நானென்று பரமேஸ்வரனுக்குப் பெயர், அவனால் படைக்கப்பட்டவை காரங்கள், அகையாவன்—ஜலங்கள். அந்த ஜலத்தை ஸ்தானமாகக்கொண்டு அதற்கு அபிமாநி தேவதையா யிருக்கையால் விஷ்ணுவுக்கு காராயண னென்று பெயராயிற்று. “ஹ்யஸுஸு” இத்தியாநியான மற்றொரு ஸ்ருதி காராயணனிடத்திலிருந்தே இந்தப்ரஹ்மான்டத்துக் குண்டத்யப வஸ்துக்களெல்லா முண்டாயிற்றென்று சொல்லுகிறது. ஆகையால் ப்ரஹ்மவிஷ்ணுக்களிலொருவரே இவ்வஸ்துக்களின்காமரூபங்களுக்குக் கர்த்தாவாகிறதாக சிஸ்சிக்கவேணுமென்று பூர்வபக்தம்—“ஸுஷு வவொஷுஜி” “ஹி” என்று துடங்கி பஞ்சபூதங்களுக்கும் பரமேஸ்வரனே காரணமென்றும், அவனே ஆதியில் பஞ்சபூதங்களையும் ஸ்ருஷ்டித்து அவற்றைத்தானே பஞ்சிகாரணம் பண்ணி, பின்பு அதைக்கொண்டு தானே இவ்வண்டத்தையும் இதற்குள்ளுள்ள வஸ்துக்களுடைய காமரூபங்களையும் படைத்தானென்று சொல்லுகிறது. இதனால் பஞ்சிகாரணம் பண்ணினவனே காமரூபங்களைப் பண்ணினவென்று தோற்றுகிறது. ஆதியில் பஞ்சிகாரணம் பண்ணி, அதைக்கொண்டு அண்டத்தை ஸ்ருஷ்டித்தபின் அவ்வண்டத்துக்குக் ப்ரஹ்ம விஷ்ணுக்களுண்டானவர்களாகையால் அதற்கு முன்செய்யப்பட்ட பஞ்சிகாரணமென்பது ப்ரஹ்ம விஷ்ணுக்களால் செய்யமுடியாதது. ஆகையால் காமரூபங்களுக்குக் கர்த்தா பரமேஸ்வரனே யென்பது லித்தாந்தம்.

உ-ம் அத்யாயம். க-ம் பாதம்.

கூ-ம் அத்யாயம் கூ-ம் பாதம்.

உக. மதுபுலகாபிகரணம்— இந்த பாஷ்யத்துக்கு “மஹி உலாபாவிர்ஜாபதீசு” என்ற ஸூத்ரத்திற்குப்பிறகு ‘உலாபவஸ்துவஸ்துஷண ஸெபாவவாதெஸெபாவசு’ என்ற ஸூத்ரமும், இதற்குப்பின்; உ. ௦, ‘மஹி ரஸபுலகா 3-ஹபா சுதபுரஸி விரோபி’ என்ற ஸூத்ரமு பாடமாயிருக்கும். இதில் முதல் ஸூத்ரத்தின் தாற்பர்யம் - இந்த சரீரத்தி லின்றும் ஜீவன் வெளிச்செழும்பும் பொழுதே, அவனுக்கு அமல்தமான புண் டாப ரூபகர்மங்கள் எடுத்துவிடுகின்றன. அதன்பின் ஸூக்ஷ்ம சரீரம் மாத்

ரம் இருக்கிறது. சரீரயில்லாமல் தேசாந்தம் போக முடியாதாகையால் முக்தியு யடைபத ஜீவன் இங்குரின்றும் புறப்பட்டு விராஜையென்கிற ஆறுவரையில் போய்ச் சேருகைக்காக அந்த சரீரம் ஒப்புக்கொள்ளவேணும். புண்யபாபங்கள் கசித்தபின், அப்புண்யபாபங்கள் மூலமாகவந்த ஸூக்ஷ்ம சரீரந்தானெப்படி யிருக்குமென்னில்; முதல் பிடித்த இவ்வளவு காலம் அந்த ஸூக்ஷ்மசரீரம் புண்ய பாப மூலமாக இருத்தபோதிலும்; ப்ராஹ்மோபாஸ்யம் ஓசய்தவன் மரித்தபின் அவனுடைய ஸூக்ஷ் மசரீரம் அந்த ப்ராஹ்மோபாஸ்யத்தின் மஹிமையினாலேயே இருக்கிறதென்று ஒப் புக்கொள்ளவேணும். வேதத்திலும் 'ஹவ்யஸூராவதி' என்று துடங்கி, ஜீவன் முத்தியை யடைந்தானானால் அவனுக்கு ஸைலகர்மங்களும் விட்டுப்போகிறது, அவன் யதேச்சமாக எல்லா லோகங்களிலும் போய்ச் சஞ்சரிக்கிறான் என்று. கர்மமழிந்த பின்பும் சரீரமெடுத்திக்கொண்டு வித்யாமாஹாத்மயத்தினால் ஸஞ்சரிக்கிறானென்று சொல்லிடுக்கிறது. அதுபோலவே, இச்சரீரம் கழிந்தபின்வித்யாமாஹாத்மயத்தினால் ஸூக்ஷ்ம சரீரத்தை மாத்திரம் நிறுத்திக்கொண்டு அதுமூலமாக சிவலோகம் போய்ச் சேருகிறான் என்று ஏற்படுகிறது. லோகத்திலும், ஒருமஹாராஜனை யாஸ்பித்தவன், அம்மஹாராஜனுடைய அதுக்ரஹபலத்தினால், மற்றொருவர்களுக்குப் பெறத்தகாத காரகாலிதமான போகக்களை யறுபவிக்கிறான். அதுபோலவும், இந்த ஜீவனுக்கு பரமேஸ்வரனுடைய அதுக்ரஹ பலத்தினால் ஸூக்ஷ்மசரீர யிருக்கிறதென்று கண்டு கொள்க என்று பூர்வசகம்.

௨௧.

௩௦. இரண்டாவது ஸூத்ரத்தின் தாத்பர்யம்—சரீரவியோக காலத்திலே யே ஸைலகர்மங்களும் கெட்கிறதென்பது சரியன்று. அப்படிக்கெடுமாதில் அந்த ஜீவனுக்கு இங்கேயே முக்தி கேரிட்டிருக்க அர்ச்சிராதிவழியாகப்போய் சிவலோ கம்சேவேண்டியது அநாவஸ்யகம். வேதத்தில், 'பராஹ்மோ திர ஸ்வஹ. வஹு' என்று துடங்கி, ஜீவன் அர்ச்சிராதி வழியாகப்போய் பரம்ஜ்யோதி ஸ்வரூபியாகிய பரமசிவனையடைந்த கர்மத்தைக்கழித்த ஸ்வஸ்வரூபத்தை யடைகிறானென்று சொல்லியிருக்கிறது. இங்கே கர்மமகழித்ததனால் அந்த ஸ்ருதியிற்சொன்னது சரிப் படாது. ஸ்வஸ்வரூபத்தை யடைகையாவது - அநாதிகாலமாக அவித்யையினால் மறைந்த மிடந்த புத்தி, ஜீவன் முத்தியையடைந்தபின் அவ்வவித்யை கழித்து அதி னால் மறைவற்ற எல்லா வஸ்துக்களையும் ப்ரகாசிப்பிக்கவற்றுகிறது. இதுக்கே விசாலமென்ற பெயர். இவ்விதமானபுத்தி விசாசமாகிஸ்வஸ்வரூபத்தை யடை கை விராஜாதெக்கப்பறம் சென்று சிவலோகத்தை யடைந்தபின் கேரிடுகிறதென்று ஸ்ருதி சொல்லுகையாலே அதவரையில் அக்கர்மயிருக்கிறதென்றே அங்கீகரிக்க வேண்டும். பரமேஸ்வர ஸங்கல்பத்தினாலேயே அவ்வவித்யை இந்தசரீரம் கழிந்த உடனே சழியாமல் விராஜைக்குப்போகும்வரையில் இருக்கிறதென்று சொல்லி புண்யபாபங்கள் மாத்திரம் இங்கே கெட்கிறதாக ஒப்புக்கொள்ளலாமெயென்னில்; பரமேஸ்வர ஸங்கல்பமும் புண்யபாபாதி கமையேயிருக்கும். அவைகழித்தபின் தத் பரபுத்தமான பரமேஸ்வர ஸங்கல்பத்தான் எப்படியிருக்கும். ஆகையால் விராஜாதி க்குப்போகும்வரையில் புண்யபாபங்களிருக்கிற தென்றே ஒப்புக்கொள்ளவேணும். மேற் பரமசிவனையடைந்தபின் கர்மமகழித்த ஸ்வஸ்வரூபத்தை யடைவதாகச் சொல் விற்று; இங்கே விராஜைக்குப் போகும்வரையில்தான் கர்மயிருக்கிறதே. பின்பு கழித் துவிடுகிறதென்று சொல்லிற்று. இவ்விரண்டும் எப்படி சேருமென்னில் விராஜையென் பது இந்த ஸம்ஸார மண்டலத்தாக்கும், ப்ரமாணசமென்ற சொல்லப்படுகிற சிவ லோகத்துக்கும் வேிலிருக்கிறது. அதையடைந்தால் ஸம்ஸாரம் கழித்து விடுகிறது. மேலுள்ளது சிவலோகமாயிருக்கும். ஆகையால் இரண்டும்பிதும் விரோதமில்லை. விரா ஜையென்பது விஷ்ணு ஸம்பந்தியானதி. யோகிகள் அதில் முழுதி அதினால் ஸைல

கர்மவசியையும்விட்டு அதின் மேலுள்ள ஸில் லோகத்தை யடைகிறார்கள். என்று
 வித்தாந்தம். ௧௦.

ச - ம் அதபாயம் த - யாதம்.,

௧௦. குப்யபாணாயிகாணஸு. இதில் ப்ரஹ்மோபாஸாம் ஒருகால் செய்
 தால் போருமா, அல்லது ஜீவித்திருக்குமளவும் செய்யவேணுமாவென்று விசாரிக்
 கப்படுகிறது— “பாடுதௌ ட்யுபரிவாதநஸி” என்று துடக்கிவேதங்களில்
 பலவிடங்களிலும், ஒருந்ரணே! உன்னுடைய நிரதிசயாந்தரூபமீனை சரீரத்தினால்
 எங்களுடைய ஸம்ஸார பீஜமான புண்ய பாபங்களைப்போக்கி எனக்கு மிகவும் ப்ர
 காசிக்கக்கடவாய் என்று உபாஸகர்கள் ப்ராந்திப்பதாகச் சொல்லுகிறது. இப்
 படி மிகவும் ப்ரகாசிக்கை, அல்பகால முபாஸகத்தினால் வித்தியாத ஆகையால்
 யாவதாயுஷம் செய்யவேணுமென்று வித்தாந்தம். ௧௧.

௧௧. கழிஹோத்ராடியிகாணஸு— இதில், அக்ரிஹோத்ராதி கர்மம்
 கள் சரீரமிருக்குமளவும் செய்யவேணுமா, சில நாள் செய்தால் போருமாவென்று
 விசாரிக்கப்படுகிறது. அக்ரிஹோத்ராதி கர்மங்களெல்லாம் சிலநாள் செய்தால்
 போரும். அவ்வளவிலேயே மகஸ்ஸு ரிர்மலமாய் உபாஸம் உண்டாய்விடும். “பரு
 காலம் செய்தாலும் அதினாலுண்டாகிற புண்யம் அழிந்துவிடுகிறதென்று சொல்லு
 கையால் செய்தும் உபயோகமில்லை உபயோகமில்லாததை ஒருவனும் செய்ய
 விரும்பான் என்று பூர்வபகம்— வேதத்தில் “தடுதி.தவெடா.தவவதெ.த”
 என்றுதுடக்கி,வேதபாடம் யஜ்ஞம் தாகம் தபஸ்ஸு அகசகம் முதலியவை யாவதா
 யுஷம் செய்யவேணுமென்கையாலே கர்மங்களெல்லாம் சரீரமுள்ளவரையில் செய்ய
 வேணுமென்று வித்தாந்தம். வேதபாடமாவது - ப-மேஸ்வர ப்ராப்தி ஸாதகமான
 பரமஜ்ஞாகத்துக்குறேதுவாய், அந்யாத்மஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிற வேதமத்
 தர்களை ஆவ்ருத்திசெய்கை. சதருத்ரீ, கைவல்யோபரிஷத்து, முண்டகோப
 ரிஷத்து முதலானவற்றில் பரமேஸ்வரான ஸதாசிவனுடைய காமங்களைச் சொல்
 லவே பாபங்கள் கழியுமென்கையாலும், வேத மந்தர்களுக்கெல்லாம் பரமேஸ்வர
 ப்ராதிபாதகங்களாகையாலும், அவற்றை ஜபம்செய்கை முத்தி றேதுவாயிருக்கும்
 இப்படியே யாகாதிகளையும் கண்டுகொள்க. ௧௧.

இவ்வழியாகவே மற்ற ஸூத்ரங்களுக்கும் அந்தம் கண்டுகொள்ளவேணும்.

இம்மதப்ரக்ரியையாவது—ப்ரஹ்மா விஷ்ணு ருத்ரன் என்று மூன்று தேவர்க
 ளே இந்த ப்ரஹ்மாண்டத்தில் இந்த்ராதி மற்றதேவர்களைக்காட்டிலும் சிறந்தவர்
 ன். அம்ஸாவரில் கடைசியில் சொல்லப்பட்ட ருத்ரனென்பவன் “த்யுஷஸ்தூதவ
 வாணீர் பூர்வ-வெடாஜாயத” குலமென்ற ஆயுதத்தைக்கையிலுடைய முக்
 கண்ணான ருத்ரனேன்றி பருஷன் ப்ரஹ்மாவினிடத்தில்நின்ற முண்டாகிரு
 னென்ற வேதவசத்தின்படியே உத்பத்திவிசாரணையுடையவனாய், ப்ரஹ்மாவுக்
 குப் பின்னையாயிருப்பவன். ப்ரஹ்மாவென்பவன் பரமேஸ்வரனாகப் படைக்கப்பட்ட
 இவ்வண்டத்துக்குள்ளே உண்டானவனாய், க்ருஷ்ட்யதிகாரத்தைப்பெற்ற பரமே
 ஸ்வரனுக்குப் பரதந்தராய் அவனுடைய கட்டளைப்படி இந்த ஜகத்தை க்ருஷ்டித்
 துக்கொண்டிருக்குமவன். விஷ்ணுவென்பவன்; இவ்விருவரைக்காட்டிலும் சிறந்த
 விரும்பு ஜ்ஞானசிகையுள் இந்தப்ரக்ருதிமண்டலத்துக்குள் உயர்ந்த ஸ்தானத்திலிரு

கிறவன். இம்மூவரும் பரமேஸ்வரனில் படைக்கப்பட்டவர்களாய், ஸம்ஸாரிக ளாயுள்ள ஜீவர்கள். இம்மூவரைக்காட்டிலும் வேறுபட்டவனும், இவர்களும்கூடப் படைத்துத் தன்வசத்தில் வைத்துக்கொண்டு எடுத்தவல்லவனும், ஸம்ஸாரஸம்பந்த மற்றவனும்? இந்தப் ப்ரக்ருதிமண்டலத்துக்கு எல்லையாய் காராயணஸ்வரூபியாயிருத் திற விரஜையென்றிற் ஆற்றக்குமப்பிறத்திலுள்ள பரமாகாசமென்றிற் மோகூஸ்த் தாகத்திலுள்ளவனும், ஸத், ப்ரஹ்மம், ப்ரமாந்த்மா, ஸதாசிவன் முதலிய சப்தங்களி னால் சொல்லப்பட்டவனுயிருக்குமவனே பரமேஸ்வரனெனப்படுவான். இவனே ஸகலஜகத்துக்கும் காரண பூதன், மோகூப்ரதன். இவனையே வேதங்களும் ஸ்மரு திவிஹாஸபுராணங்களும் ப்ரதிபாதிக்கின்றன. வேதம்போலே பாசபதாகமமும் முக்யப்ரமாணம். இவ்வாகமத்தில் சொல்லப்பட்ட பஸ்மதாரணம், ருத்ராகூதார ணம், முத்ரிகாஷ்டிக்தாரணம், பகாஸகஸ்த்த ஆத்மத்யாகம், முதலியவைகளை யறுஷ்டிக்கிறவனே மோகூப்தை யடைவான். இவ்வாகமத்துக்கு நேர்விருத்தமாய், தப்தமுத்ராதாரணம், ஈர்த்தபுண்ட்ரதாரணம், விஷ்ணுபரத்வம், துளஸீகளிகாகு மாலாதாரணம், விஷ்ணுபூஜ்யம், அவ்விஷ்ணுவே மோகூப்தாதனென்கை, த்ரிமூர்த்திகளைக்காட்டிலும் மேலான ஸதாசிவனென்றிற் ப்ரஹ்மமான்றில்லை யென்கை, மற்ற ப்ரஹ்மருத்ரர்களோடு சேர்த்துச் சொல்லப்பட்ட விஷ்ணுவுக்கும் ப்ரஹ்மத்து க்கும் பேதமில்லை மென்கை. ருத்ராத்ரி தேவதாபூஜ்யம் மோகூவிரோதியென்கை என்றில்விதமான அர்த்தங்களைச் சொல்லுகிற பாஞ்சராத்தாகமம் அப்ரமாணம். வேதங்களில் பலவிடங்களில் விஷ்ணு என்பவனைப் பரத்வமாகச் சொல்லியிருத்த போதிலும், அங்குச் சொல்லப்பட்ட விஷ்ணு பதத்துக்கு ஸர்வ வ்யாபியான ஸதா சிவனே அர்த்தமென்றாவது. அல்லது - விஷ்ணுவுக்கு அதர்யாபியான ஸதாசிவ னைச் சொல்லுகிறதென்றாவது அங்கீகரிக்கப்படும். மற்றவாக்யங்களை யெல்லாம் சதருத்ரீ, அதர்வசிகை முலானவற்றிற் சொன்ன பாம்பிபரத்வ ப்ரதிபாதகமான வாக்யாநு குணமாகவே அங்கீகரித்தக்கொள்வனும். என்று இம்மாதிரியான சில முக்யார்த்தங்களை அங்கீகரித்த, மற்றும் ாமாநுஜபாஷ்யத்திற் சொல்லியபடியே தத்வங்கள் மூன்றென்றும், அவைகளும் அவைகளுடைய கர்மங்களும் அம்மூலமான ஸம்ஸாரமு மகாதியென்றும், ஜகத்தாக்கு நித்த்தோபாதாநங்களாயி யிருவகை யான காரணமும் பரப்ரஹ்மமேயென்றும், சங்கராதி அத்தைவ மதம்போலன்றிக் கே, முக்தியென்பது பரமாகாசமென்றிற் தேவவிசேஷத்திற் போயடையத்தக்க தென்றும், இம்மாதிரியான மற்ற அர்த்தங்களையும் அங்கீகரித்தாகன். இதுனு டைய விஸ்தாரங்களை யெல்லாம் பாசபதாகமங்களிலும், அவ்வாகமத்தை யறுஸரித் துப் பின்புள்ளவர்களினால் செய்யப்பட்ட சைவமதக்ர்த்தங்களிலும் காண்க.

நீலகண்டாசார்ய பாஷ்யாறு ஸாரமாக எழுதப்பட்ட

ஸுத்தராந்தங்களும் மதப்ரக்ரியையும்

முடிந்து பெற்றது.

